

Vô Sắc Cũng Khuynh Thành

Contents

Vô Sắc Cũng Khuynh Thành	3
1. Chương 1: Số Phận Đen Đủi.	3
2. Chương 2: Ngẫu Nhiên Gặp Nhau, Bỗng Quay Đầu Nhìn Lại, Nhất Định Là Có Duyên Phận Chỉ Bởi Một Ánh Mắt Liếc Nhìn Nhau...	5
3. Chương 3: Jq Lại Thấy Jq	8
4. Chương 4: Có Những Điều Nghi Ngại Vẫn Cất Chứa Trong Lòng, Ngày Càng Trở Nên Rõ Ràng...	12
5. Chương 5: Nếu Như Ta Mang Người Đi Ngắm Nắng Ánh Trăng!	15
6. Chương 6: Cầu Tuyết Lâm Đầu	17
7. Chương 7: Ta Không Phải Bên Thứ Ba Là Giả Bị Hại!	22
8. Chương 8: Sự Phụ Thực Diên Cuồng	24
9. Chương 9: Một Kiếm Thành Danh	27
10. Chương 10: So Với Nam Nhân Thuần Thủy Còn Thuần Gay	28
11. Chương 11: Đại Thần Mặc Quần Lót Trong Suốt	30
12. Chương 12: Đại Thần Phản Công, Nữ Chủ Trúng Chiêu	31
13. Chương 13: Đại Thần Thực Tao Nhã.	35
14. Chương 14: Dư Xướng Trê, Lại Đây Kết Hôn!	37
15. Chương 15: Sự Kiện Kỳ Quái Khi Nàng Say Rượu.	41
16. Chương 16: Không Thương Sẽ Không Thương?	42
17. Chương 17: Không Thương Sẽ Không Thương? (2)	44
18. Chương 18: Đại Thần Thích Xem Náo Nhiệt (1)	45
19. Chương 19: Đại Thần Thích Xem Náo Nhiệt (2)	47
20. Chương 20: Kỳ Thật Đều Không Dễ Dàng.	48
21. Chương 21: “fan” Hâm Mộ Thần Bí (1)	50
22. Chương 22: “fan” Hâm Mộ Thần Bí (2)	51
23. Chương 23: Login Nhận Đồ Đệ.	53
24. Chương 24: Kỷ Niệm Thời Thơ Ấu	54
25. Chương 25: Đồ Đệ Có Cần Giống Nàng Ngày Xưa Như Thế (1)	57
26. Chương 26: Đồ Đệ Có Cần Giống Nàng Ngày Xưa Như Thế (2)	58
27. Chương 27: Người Hâm Mộ, Cám Ôn Người!	59
28. Chương 28: Tam Khí Quan Công	61
29. Chương 29: Chứng Thần Tề Tụ, Xem Quan Công Diễn.	63
30. Chương 30: Vui Quá Hóa Buồn.	65
31. Chương 31: Không Phải Keo Kiệt, Mà Là Tiết Kiệm	67
32. Chương 32: Cái Ôm Kia , Rất Ôn Nhu	70
33. Chương 33: Chớ Hứa Hẹn!	72
34. Chương 34: Lại Bị Thị Phi.	74
35. Chương 35: Nàng Không Tìm Đến Phiên Toái, Phiên Toái Cũng Tìm Đến Nàng!	77
36. Chương 36: Pk Bất Đắc Dĩ.	79
37. Chương 37: Di Cỗ, Người Không Có Việc Gì Chứ?	80
38. Chương 38: Sao Người Dám Quên Ta!	82
39. Chương 39: Vạch Trần Thân Phận Thật Của Đại Thần (1)	84

40. Chương 40: Vạch Trần Thân Phận Thật Của Đại Thần (2)	86
41. Chương 41: Yy Là Jq Bắt Đầu.	88
42. Chương 42: Gặp Hay Không Gặp?	90
43. Chương 43: Dư Xướng Trễ, Nàng Là Bị Ép Buộc Nha.	91
44. Chương 44: Rốt Cục Nàng Vẫn Là Bị Luân Hãm...	94
45. Chương 45: Bài Học Về Tinh Thần Tán Gái!	96
46. Chương 46: Bị Đại Thần Bao Dưỡng Ngày Ngày.	99
47. Chương 47: Chiến Trường Thiên.	102
48. Chương 48: Phù Chính ?! (1)	103
49. Chương 49: Phù Chính ?!(2)	105
50. Chương 50: Gặp Mặt Sư Phụ.	107
51. Chương 51: Lấy Nước Cho Con Rể.	111
52. Chương 52: Hồng Nhan Họa Thủy	116
53. Chương 53: Giá Trị Con Người	118
54. Chương 54: Không Yêu Nghiệt, Không Phải Là Xướng Trễ	120
55. Chương 55: Các Người Bọn Họ Đều Thích Làm Như Vậy , Có Nghĩ Đến Cảm Thụ Của Nàng ?	124
56. Chương 56: Các Người Bọn Họ Đều Thích Làm Như Vậy , Có Nghĩ Đến Cảm Thụ Của Nàng ?	126
57. Chương 57: Các Người Bọn Họ Đều Thích Làm Như Vậy , Có Nghĩ Đến Cảm Thụ Của Nàng ?	128
58. Chương 58: Chuyện Chấn Động, Nàng Được Cầu Hôn?	130
59. Chương 59: Chỉ Là Trò Chơi Mà Thôi...	133
60. Chương 60: Thích Không?	136
61. Chương 61: Lễ Vật Đêm Thất Tịch.	139
62. Chương 62: Được, Gả Thì Gả!	141
63. Chương 63: Kịch Biến Quỳnh Dao.	143
64. Chương 64: Xướng Trễ, Đau...	147
65. Chương 65: Đáng Tiếc Nàng Không Có.	149
66. Chương 66: Đáng Tiếc... Nàng Không Có.	151
67. Chương 67: Đại Thần Đêm Dê!	157
68. Chương 68: Ngón Hạo Lên Kế Hoạch Tầm Ăn.	159
69. Chương 69: Hừ! Theo Ta Đâu?	163
70. Chương 70: Cho Người Chờ Đợi	168
71. Chương 71: Kịch Cầu Huyết Lại Xảy Ra.	175
72. Chương 72: Hẹn Mặt.	179
73. Chương 73: Không Trâu Bắt Chớ Đi Cày.	187
74. Chương 74: Không Trâu Bắt Chớ Đi Cày 2.	194
75. Chương 75: Nhưng Là Vì Cố Tâm, Không Nên Hối Duyên Số.	201
76. Chương 76: Quan Công Chiến Đàn.	208
77. Chương 77: Cái Hôn Tiêu Chuẩn !	212
78. Chương 78: Để Thói Quen Trở Thành Tự Nhiên.	218
79. Chương 79: Thầy Trò.	224
80. Chương 80: Các Người Không Thích Hợp.	235
81. Chương 81: Không Muốn Anh Biết	237
82. Chương 82: Tình Cảm Chân Thành Cả Đời.	241
83. Chương 83: Sư Phụ, Em Thật Sự Sợ Hãi.	250
84. Chương 84: Thoáng Như Nhất Mộng.	258
85. Chương 85: Chỉ Là Bỏ Qua ...	268
86. Chương 86: Hy Vọng Không Bằng Lãng Quên.	277
87. Chương 87: Kết Thúc (p1)	283
88. Chương 88: Kết Thúc (p2)	287
89. Chương 89: Phiên Ngoại 1: Xảo Tiểu Nhãn Mây Quân Tử Khó Quên (1)	292
90. Chương 90: Phiên Ngoại 2: Xảo Tiểu Nhãn Mây Quân Tử Khó Quên (2)	293
91. Chương 91: Phiên Ngoại 3: Xảo Tiểu Nhãn Mây Quân Tử Khó Quên (3)	294
92. Chương 92: Phiên Ngoại 4: Xảo Tiểu Nhãn Mây Quân Tử Khó Quên (4)	296

Vô Sắc Cũng Khuynh Thành

Giới thiệu

Một cô gái khi sinh ra có một vết bớt xấu xí trên mặt nên bị cha mẹ vứt bỏ, được nhặt đem vào cô n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-sac-cung-khuynh-thanh>

1. Chương 1: Số Phận Đen Đủi.

“Dư tiểu thư, người hiện mắc bệnh nan y là ung thư máu, từ chuyên môn chúng tôi gọi là bệnh bạch cầu.”

Nếu không phải có giấy trắng mực đen xét nghiệm còn ở trước mặt nàng, nàng thật sự nghĩ đến hôm nay là cá thối tư, thầy thuốc cùng nàng nói đùa.

Bệnh bạch huyết? Có lầm hay không? Ta không phải là bị thiếu máu bẩm sinh sao ? Tại sao lại biến thành bệnh bạch huyết?

Thầy thuốc ngăn người không nói lời nào, cho nàng là bị kích động, trong lúc nhất thời không thể chấp nhận sự thật, vội vàng nói trấn an: “Dư tiểu thư, kỳ thật người tình trạng trước mắt vẫn còn nhẹ , phát hiện kịp khi lúc bệnh mới giai đoạn đầu ...”

“Ta còn có thể sống bao lâu?” Nàng đột nhiên cắt ngang lời thầy thuốc.

Thầy thuốc ngăn người, tiếp tục nói: “Dư tiểu thư, ta nghĩ người không có hiểu được ý của ta, ta là nói bệnh của người thực có hi vọng chữa khỏi, nếu có thể tìm được người hiến tủy thích hợp để tiến hành giải phẫu, khả năng chữa khỏi rất ca , người có thể cho người nhà của người người đến bệnh viện...”

“Một năm?”

“Dư tiểu thư, ta thấy tâm tình của người hiện tại không được tốt lắm...”

“Năm hay là ba tháng?”

Thầy thuốc lắc nhẹ đầu, một lúc sau mới nói: “Khoảng một năm trên dưới,”

“Được, cảm ơn.” Nàng cầm giấy tờ xét nghiệm bỏ vào túi rồi đứng lên bước đi,

Thầy thuốc ngăn người , vẻ mặt nghi hoặc gọi nàng lại: “Dư tiểu thư, người...”

Nàng quay đầu lại, nhìn thầy thuốc cười.

“Thứ nhất, ta là cô nhi, không có thân nhân ; thứ hai, cho dù là có tìm được tủy thích hợp , ta cũng không đủ tiền để lo chi phí giải phẫu .”

“Người có thể điều trị bằng phương pháp hóa trị ...”

“Ha ha, ta hiện tại đã đủ xấu xí lắm rồi, cho nên không hy vọng đến lúc chết lại càng xấu xí thảm hại hơn nữa. Cảm ơn người, hẹn g p lại.”

Nàng nói xong liền xoay người chào thầy thuốc, rồi mở cửa bước ra khỏi phòng khám.

Cúi đầu bước đi trên hành lang bệnh viện, nàng nghe cổ họng mình dâng trào cảm giác tủi thân, nàng không khỏi cảm thán : “sao mà số phận ta đen đủi như thế này, chuyện xảy ra với bản thân người sao mà như phim truyền hình hàn quốc th.”

Không đúng! Người ta , nữ nhân vật chính trong phim Hàn Quốc còn có người yêu yêu thương đau xót, còn người sẽ yêu thương đau xót người đâu?”

Ha ha! Thực ra thì số phận người còn tệ hơn cả nhân vật nữ chính trong phim Hàn Quốc nữa chứ.”

Trên đường về nhà, nàng đi ngang qua siêu thị, liền vào mua đồ hộp cho Dư tiểu trư, còn bản thân cũng tự chọn rất nhiều đồ ăn vặt. Bước ra khỏi siêu thị với hai túi nylon lớn đầy đồ ăn, lng nàng cũng cảm thấy đột nhiên vững vàng hơn rất nhiều.

Xem ra, nàng có thể cả tuần cũng không cần bước ra khỏi cửa .

Dư tiểu trư là con mèo nàng lượm được ở bãi rác liền đem về nuôi dưỡng, bởi vì nàng cảm thán cảnh ngộ cũng giống như nàng nên rất yêu thương nó.

Nàng cũng là được một ông lão nhặt rác lượm được ở bãi rác công cộng, thấy nàng đáng thương, nhưng xét thấy khả năng không thể nào nuôi dưỡng nàng được, đành phải đem nàng gửi vào cô nhi viện.

Trong cô nhi viện, có rất nhiều đứa trẻ cùng cảnh ngộ như nàng, đại bộ phận là vì trời sinh có tàn tật, nên vừa được sinh ra cha mẹ đã vứt bỏ, So sánh với bọn họ, nàng thực ra vẫn còn may mắn hơn nhiều, ít nhất tay chân nàng vẫn lành lặn, chỉ có điều trên mặt nàng có một vết bớt đen chạy dài mà thôi

Cha mẹ nàng có lẽ là lo sợ nàng lớn lên với bộ dạng thế này sẽ dọa thiên hạ nên mới nhân buổi tối không ai để ý đem nàng bỏ rơi ngoài bãi rác công cộng , la để cho nàng tự sinh tự diệt, tránh cho về sau đi ở trên đường ảnh hưởng bộ mặt thành phố.

Đáng tiếc là, nàng chẳng những không chết, còn sống lâu hai mươi lăm năm... Cha mẹ, ta thực xin lỗi các người!

Nàng vừa bước vào cửa, dư tiểu trư tựa như quả bóng nhỏ lăn ra, dùng gương mặt tròn trĩnh của nó cọ cọ vào chân nàng cất tiếng kêu meo....meo

Xem ra bộ dáng, là thật đói bụng!

Nàng đem đồ ăn hộp mở ra bỏ vào đĩa đựng thức ăn của Dư tiểu trư, hẩn liền lập tức thu hồi sự nịnh nọt, vẫy đuôi, uốn mình, toàn thân uốn éo tiêu sái đi đến đĩa đựng đồ ăn,sau đó vui đầu vào ăn quên ngay sự hiện diện của nàng.

Con mèo này đúng là chỉ được bộ dáng lúc nịnh nọt, lúc cần đến nàng sẽ đem hết các chiêu thức nịnh nọt ra lấy lòng nàng. Nhưng lúc không cần đến nàng nó cũng không đến nỗi chọc nàng nổi giận hay cào cấu nàng.

Đối với dư tiểu trư nàng sớm thành thói quen, cho nên không hề để ý nó, đem ngay đồ ăn mới mua về phân loại rồi pha ly café , rồi ngồi vào máy tính, mở công tắc online vào trò chơi internet “Thiên Hạ”

Khi thầy thuốc thông báo bệnh tình của nàng , bây giờ ngồi trước máy tính nàng cảm thấy càng phải dũng cảm đối diện, song chết cũng do số phận an bài, có lo sợ cũng không thể thay đổi được.Tự cổ vũ bản thân phải dũng cảm đấu tranh lại với bệnh tật, lạc quan mà sống nốt.

Nói đi nói lại, nàng cũng đã hơn một tháng chưa login vào trò chơi :”Thiên Hạ” vì phải hoàn thành bản thảo cho nhà xuất bản nha..

Con người cần ăn cơm để tồn tại , cơm cần có tiền để mua. Còn nàng phải dựa vào tiền nhuận bút để sống, không thì khác nào không có cơm ăn, huống chi nàng còn phải nuôi Dư tiểu trư. Cho nên nàng là trước tiên phải lo cho no cái bụng nàng, bụng con mèo con rồi mới có tâm tình mà thư giãn với trò chơi này.

Login, nàng thấy hệ thống nêu lên: hoan nghênh người trở lại đất hoang, hệ thống đưa tặng người kinh nghiệm XXXXX.

Đúng lúc màn hình phía phải xuất hiện một hàng chữ đỏ.....

“Hệ thống xin chúc mừng Chiến Vô Cực cùng Mâu Nêu Thu Thủy kết làm vợ chồng...”

“Chiến Vô Cực?” Nàng không khỏi sửng người rồi bật cười ra tiếng.

“Ha ha, hần không phải là lão công của nàng trong trò chơi này sao? Mới hơn một tháng không gặp hần liền lập tức kết hôn với người khác sao?”

Vừa rồi nàng đã nghĩ sai rồi, đúng là số phận nàng còn đen tối hơn cả những nhân vật nữ chính đau khổ trong phim truyền hình Hàn Quốc.

2. Chương 2: Ngẫu Nhiên Gặp Nhau, Bỗng Quay Đầu Nhìn Lại, Nhất Định Là Có Duyên Phận Chỉ Bởi Một Ánh Mắt Liếc Nhìn Nhau...

Phu quân đón dâu, tân nương không phải là nàng. Nàng biết Chiến Vô Cực vào lúc nàng chỉ mới hơn cấp hai mươi. Ngày đó, nàng mặc y phục màu đỏ, đứng ở suối nước nóng gần cửa thôn, lúc ấy nàng đang chăm chú nghe đoạn nhạc nền của trò chơi vừa chờ đợi sự phụ nàng đưa nàng đi đánh Dạ Xoa Vương.

Đột nhiên xuất hiện một tiếng “Ding” của cửa sổ chat. Chiến Vô Cực lúc ấy là một người xa lạ đang cất tiếng: “Chào nàng”. Nàng giật mình nhưng cũng quay đầu đáp lại “Chào người, có chuyện gì sao?”

“Thuyền Đánh Cá Xương Trễ” ta thực rất thích tên của nàng, chúng ta có thể làm bạn tốt được chứ? - Chiến Vô Cực hỏi nàng.

Hệ thống liền thông báo với nàng Chiến Vô Cực đã thêm nàng vào danh sách bạn tốt, nàng có chấp nhận hay không? Nàng liền gõ vào phím chấp nhận bạn tốt, mở danh sách bạn tốt liền thấy Chiến Vô Cực lúc ấy đang ở cấp hai mươi bốn thiên cơ.

Chiến Vô Cực liền hỏi nàng: “người là nam hay nữ nhân?”

Nàng liền nhú mày, trong lòng có chút phản cảm với cách nói chuyện có vẻ thô lỗ ấy của hần. Nhưng nàng suy nghĩ lại thực ra với trò chơi online này rất nhiều người sử dụng thông tin giả để lừa gạt tình cảm của bạn chơi. Hần có hỏi một câu hỏi đầy tính cảnh giác như thế cũng chắc không đến nào. (Luật trò chơi: nam lấy nick nữ gọi là gay, nữ lấy nick nam gọi là yêu nhân.)

Nghĩ thế nàng liền trả lời hần: “ta là nữ”.

Bạn tốt Chiến Vô Cực liền đáp lời nàng: “chúng ta cấp bậc không sai biệt lắm, về sau cùng nhau luyện cấp làm nhiệm vụ đi!”. Hần hỏi lại nàng: “...Có thể chứ?”

Sau đó nàng chỉ thấy một tấm lưng lo lổn, một gương mặt, thân thể cường tráng xuất hiện trước mắt nàng, hai tay đưa cho nàng một cái khiên tơ hồng.

Hệ thống lại xuất hiện thông báo mới: Chiến Vô Cực mời người làm người hữu duyên, nàng nhận hay không nhận?

Nàng nhìn hần nghi hoặc hỏi lại: “Làm cái gì vậy?”

Hần thản nhiên trả lời nàng: “Khiên tơ hồng, trở thành hữu duyên nhân về sau, tổ đội làm nhiệm vụ có kinh nghiệm dễ dàng hơn.”

Nàng nghe thế liền nghĩ chuyện tốt này khó kiếm đây, không hề nghĩ ngợi liền chấp nhận.

Lúc ấy nàng còn không biết, đây là luật của trò chơi, nam nữ hữu duyên nhân tình sau khi đạt được 100 điểm, là có thể xin kết hôn.

Sau này nàng có hỏi Chiến Vô Cực, “Anh có phải hay không đã sớm sắp đặt như thế?”

Hần cười: “Chính là anh nghĩ tới, nhưng tuyệt đối không sắp đặt âm mưu gì cả.”

Nàng lại hỏi: “Ngày đó anh vì sao đột nhiên lại thêm em làm bạn tốt?”

Hắn nói: “Ngày đó ta đi ngang qua suối nước khoáng cuối thôn, xa xa thấy nàng quần áo hồng y, đứng lặng yên trong đám người, không biết như thế nào, trong đầu liền suy nghĩ ”Bộ dáng rất cô đơn” này bốn chữ liền xuất hiện trong suy nghĩ...”

Nàng thầm nghĩ, nếu cho hắn biết, nàng lúc ấy là đang bị sư phụ nàng bắt đợi cho phát nổ, có thể hay không hắn hối hận tự móc mắt để mắt bản thân bị làm?

Nàng trong trò chơi chức danh là thầy thuốc, nói trắng ra là dạng vú em; hắn thường đùa nàng là thiên cơ, chính là đánh quái chiến sĩ.

Khi chơi trò chơi lúc ấy, hắn ở phía trước đánh quái, nàng ở phía sau thêm huyết, thật có thể nói là quá tuyệt để phối hợp.

Ở bãi đất hoang, nàng và hắn cùng nhau đánh quái, cùng nhau làm nhiệm vụ, cùng nhau hạ bản sao, cùng nhau đạt tới cấp 50.

Đến một hôm, nàng thấy tên hắn xuất hiện ở cạnh bang phái “Chinh Chiến Thiên Hạ”.Hắn hỏi nàng có muốn gia nhập bang phái để giúp đỡ hắn hay không. Nàng suy nghĩ một lát liền nhận lời gia nhập đội.

Hệ thống lại thông báo Chiến Vô Cực mời nàng tham gia tổ đội Chinh chiến thiên hạ. Nàng liền nhấn phím đồng ý.

Vừa tham gia tổ đội, nàng liền nhìn thấy trong kênh có nhiều người gửi tin chúc mừng, tỏ vẻ hoan nghênh nàng gia nhập đội ngũ.

Kênh- Lòe Lòe Hạnh Phúc: (biểu tượng hoan nghênh) hoan nghênh người mới!

Kênh- Có Cái Thôn Nhỏ: (biểu tượng hoan nghênh)là nam hay là nữ?

Kênh- Tên Đều Bị Người Ta Lấy: Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ? Xem ra tên này giống mỹ nữ a! Mỹ nữ, người có lão công không? Người xem ta thế nào a?

Kênh- Tỉnh Ngủ Liền Ăn:(hỏi Chiến Vô Cực) lão đại, người là do người thêm vào, người khẳng định biết, mau nói cho ta biết, Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ để có phải hay không mỹ nữ a?

Kênh chủ-Chiến Vô Cực: mọi người dừng lại cho ta giới thiệu một chút,Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ ...là lão bà của ta!

Mọi người đều trầm mặc, một lát ...

Kênh- Tên Đều Bị Người Ta Lấy: (biểu tượng lắc đầu) a a a a! Dọa người a!

Kênh- Tỉnh Ngủ Liền Ăn: nguyên lai là đại tẩu a! Hắc hắc!

Kênh- Lòe Lòe Hạnh Phúc:đại tẩu khỏe mạnh! Hi hi...

Kênh- Có Cái Thôn Nhỏ: ai, đầu năm nay mỹ nữ đều bị người khác giành trước !

Nàng vẫn còn chưa thể hiểu nổi tại sao mọi chuyện lại như thế này, liền thấy hệ thống thông báo: “bang chủ Chiến Vô Cực đem người tăng lên làm nguyên lão” “bang chủ Chiến Vô Cực đem người tăng lên làm thượng thư” (nguyên lão và thượng thư đều là chức quan, thượng thư so với nguyên lão đại, gần với thể bang chủ hơn)

Nàng liền gửi tin nhắn riêng cho Chiến Vô Cực: “Vì sao nói ta là lão bà của người?”

Chiến Vô Cực nghĩ ngợi rồi nói: “Sợ người bị tội háo sắc quấy rầy.”

Máy tính hiện lên những lời này, nàng không tự giác giơ lên khóe miệng mỉm cười.

“Người làm sao mà biết ta không thích bị quấy rầy?”

Im lặng một lát, hắn bên kia gửi đến một hàng tin nhắn:“Được rồi! Ta thừa nhận là ta không thích nhìn người bị người khác quấy rầy.”

Ngay sau đó, một hàng tin nhắn khác xuất hiện:“Xướng Trữ, làm lão bà của ta đi!”...

Nàng bừng tỉnh lại, quay lại nhìn màn hình trò chơi thấy mọi người trong bang phái rất náo nhiệt, chúc mừng cho tân hôn. (chú ý: “Thiên hạ” vì trò chơi thu phí đạo cụ, tương đương với loa, có thể toàn kênh lên tiếng, 5RMB một cái).

Kênh thiên hạ- chuyên trị các loại không phục: chúc mừng huynh đệ của ta Chiến Vô Cực cưới được đại mỹ nữ Mâu Nếu Thu Thủy, mong ước bọn họ hai người vĩnh viễn hạnh phúc.

Kênh thiên hạ- Tỷ, Xinh Đẹp Như Yêu: chúc mừng muội muội của ta, Mâu Nếu Thu Thủy, thuận tiện nói uội phu Chiến Vô Cực, không được khi dễ ta muội muội nga! Thu Thủy, mau mau giới thiệu cho tỷ tỷ một người giống lão công của muội nha.

Kênh thiên hạ- Tiểu Trư Trư Chạy Mau: chú rể đến, bao lì xì đỏ đến!

Kênh thiên hạ- Mâu Nếu Thu Thủy: cảm ơn tỷ tỷ yêu quý, cảm ơn mọi người, ta hiện tại thực rất hạnh phúc, (thẹn thùng biểu tình) lão công, ta yêu người!

Kênh thiên hạ- Chiến Vô Cực: ta cùng lão bà Mâu Nếu Thu Thủy cảm ơn các vị ,mọi người ai muốn hồng bao đến Trung Nguyên Ứng Long Hồ.

Nàng xem trong chốc lát, lên bạch mã chạy đến kho hàng NPC nơi đó lấy ra 50 kim, đến gởi bán điểm đổi thành trò chơi nguyên bảo, điểm khai thương thành, mua một cái “Thiên hạ” .

Rất nhanh, thế giới kênh của ta lên tiếng, rất đơn giản, chỉ có năm chữ.

Kênh thiên hạ- Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: Chiến Vô Cực, chúc mừng!

Kênh thế giới đột nhiên im lặng xuống, nhưng ngay sau đó lại sôi trào.

Kênh bang phái- Chọc Ta Liền Tức Giận :Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ? Như vậy nhìn quen mắt, hình như là vợ trước của Chiến Vô Cực?

Kênh bang phái-Rất Hư Tử: chuyện tình phim truyền hình ah? Chuyện tình tay ba ah?

Kênh thiên hạ- Đại Thương Bách Hóa: trung nguyên tây lăng thành bãi quán, bán các loại cực phẩm thủ công vũ khí chuyên dụng, báo thù thiên nhân, giá ưu đãi, mua mau mua mau.

Kênh bang phái- Ngạch Là Tới Đánh Nước Tương: yêu người mới? bỏ người cũ?

Kênh bang phái- Đức Gia:chỉ cần tìm vợ giàu có, vợ giàu nuôi ta! Chỉ cần có tiền, lấy gay cũng được!

Kênh thiên hạ- Luân Hồi Ngàn Năm:Thôi mọi người đừng ồn ào, ai nên kết hôn cứ kết hôn, ai nên buôn bán cứ buôn bán, nếu ai nhân nhả không có việc làm, lão tử sẽ cùng người luyện đao!

Một câu nói ra không sợ thiên hạ vì câu nói đó mà thêm náo loạn.

Luân Hồi Ngàn Năm, là người chơi đứng ở vị trí đại thần, trong bảng sắp hạng đứng hàng thứ ba, là người đứng đầu ở bảng PK, hỏi ai dám chọc đến chứ?

Cùng lúc đó, cửa sổ chat cá nhân của cũng náo nhiệt lên.

Cửa sổ chat- Lòe Lòe Hạnh Phúc đối với nàng nói: Xướng Trữ tỷ tỷ,nàng đã trở lại rồi!

Cửa sổ chat- Có Cái Thôn Nhỏ đối với người nói: Xướng Trữ, đừng sợ, cho dù hấn là lão đại, chúng ta vẫn đều đứng về phía nàng.

Cuối cùng một cái tin tức là cửa sổ phụ nàng gửi đến.

Cửa sổ chat- Luân Hồi Ngàn Năm đối với nàng nói: đồ đệ, đứng ở tại chỗ đừng nhúc nhích, ta lập tức đi qua tìm người!

Hệ thống liên có tin nhắn:Luân Hồi Ngàn Năm gửi lời mời gia nhập tổ đội đối với người, nhận hay không nhận?

Nàng do dự một chút rồi nhấn phím nhận.

3. Chương 3: Jq Lại Thấy Jq

Nàng đem nhân vật của mình trong game” Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ “đặt ở suối nước khoáng bên bờ sông, rồi tiện tay để ở chế độ chơi tự động.

Dư tiểu trư ăn cơm no, bước tới cọ cọ vào chân nàng như muốn nói cảm ơn.Nàng hít sâu rồi trợn mắt ngó nó, Dư tiểu trư lập tức híp mắt né ra tìm chỗ khác để ngủ.

Dư tiểu trư cũng không thích ngồi yên, mỗi lần nàng vừa bế nó ngồi yên trong lòng, nó đều lẩn mất thật xa, sau đó quỳ rạp trên mặt đất dùng ghét ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng.

Nàng cùng Luân Hồi Ngàn Năm có lần nói về chuyện này, nàng cũng đã giận hờn mà nói: “Súc sinh chính là súc sinh ! Mỗi ngày ăn của ta ngủ với ta, được ta nuôi dưỡng, kết quả là lại muốn ghét bỏ ta.”

Luân Hồi Ngàn Năm nghe thấy liền mắng nàng rằng: “Ngay cả mèo cũng còn biết hút thuốc sẽ hại cho sức khỏe, chả lẽ người lại không biết điều đó?”

Nàng nói: “Ta cũng biết a!”

“Vậy mà người vẫn còn hút!” Luân Hồi Ngàn Năm nói xong, liền nhẹ nhàng khuyên nàng:“Người bỏ đi! Mọi người đều khuyên cáo bỏ thuốc đấy thôi, hút thuốc sẽ chết người đấy!”

Nàng thấy hợp tình hợp lý nên cao giọng tán thưởng: “Không hút nữa, ta hiện thời thì cũng phải chết!”

Nàng thử di chuyển nhân vật trong game của mình, liền thấy Luân Hồi Ngàn Năm cười thần thú hồng ma, chạy tới bên nàng như tên bắn.

Nàng vừa muốn đứng dậy, chỉ thấy sư phụ nàng có theo một đại đao thủ vệ NPC, nhanh như chớp chạy tới phía sau hấn, giơ tay chém xuống.

Nhìn Luân Hồi Ngàn Năm bị người qua đường giết chết thì thể biến mất, ta không khỏi cảm thán: trang bị dù cho có mạnh mẽ mấy, cũng sợ đại đao!

đội ngũ-Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: sư phụ, người như thế nào rồi?

Đội trưởng: Luân Hồi Ngàn Năm: muốn giết người !

đội ngũ -Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: hồng danh vẫn chạy về hướng đó?

Đội trưởng: Luân Hồi Ngàn Năm:(biểu tình bức bối) nếu người không ở chỗ này, ta sẽ bị giết sao?

đội ngũ -Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (biểu tình không cam lòng) người có thể không đến mà!

Đội trưởng: Luân Hồi Ngàn Năm: ta sợ người giống như lần trước không nói tiếng nào liền logout rồi không thấy xuất hiện nữa.

đội ngũ -Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ... Sư phụ, người trở về thành rồi chứ ?(trong trò chơi nếu người chơi bị giết chết sẽ trở về thành để hồi sinh)

Đội trưởng: Luân Hồi Ngàn Năm:ta về thành rồi.

đội ngũ -Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ:vậy sư phụ người hồi sinh đi! Ta truyền tống đi qua, người theo giúp ta đánh quái nhé!

Đội trưởng: Luân Hồi Ngàn Năm:được!

Nàng truyền tống đến U Châu thành, Luân Hồi Ngàn Năm đã đứng ở phi hành quản lý viên chờ nàng , nàng nhờ hấn đi bảo hộ nàng, làm cho tâm trạng hấn thêm phần thoải mái.

Ở đây luật trò chơi là nhân vật cùng tọa kỵ đều là bảy mươi lăm mãn cấp, mãn cấp tọa kỵ có thể ở trên trời bay, mà U Châu lại là nơi duy nhất trong trò chơi có thể tự do bay.

Luân Hồi Ngàn Năm có ba mươi bảy mãn cấp tọa kỵ, lại lựa chọn cùng nàng là sáu mươi bảy cấp tiểu băng tâm cùng nhau cưỡi đại bàng bay lượn ở hành quản lý viên.

Nàng và sư phụ một trước một sau vừa mới cất cánh, kênh thể giới liền lại bắt đầu náo nhiệt lên tiếng không ngừng.

Kênh thiện hạ- Rất Hư Tử: Luân Hồi Ngàn Năm, có phải không đó? Người và ta dù sao cũng là cùng một bang phái, không nói câu nào tự nhiên giết ta chỉ vì một câu nói? Thuyền Đánh Cá Xương Trễ với người rốt cuộc cái gì quan hệ a? Hay là cũng có không thể cho ai biết JQ? Khó trách Chiến Vô Cực lại muốn cưới giai nhân khác, nguyên lai là có người làm chuyện hồng hạnh vượt tường trước a!

Kênh thiện hạ- Không Phải Đâu: người và ta dù sao cũng là đồng môn một thời gian rồi, vì sao chỉ vì một câu nói mà đem ta đi giết?

Lòng nàng cảm thấy xáo động, liền hiểu tại sao lúc ấy Luân Hồi Ngàn Năm trở thành hồng danh, nguyên lai là hắn đi thay ta báo thù .

“Sư phụ...”

“Trên đường đi nhìn thấy thế , chỉ thuận tay mà thôi.” Luân Hồi Ngàn Năm chỉ trả lời một cách nhẹ nhàng.

Kênh thiện hạ- Luân Hồi Ngàn Năm:ta xem không vừa mắt sẽ giết thôi, đừng có trút giận lên kẻ khác! Nếu không phục, ta cho các người chọn chỗ đấu, lão tử sẽ tùy theo ý người!

Kênh bang phái- Ẩn Tình Bọt Bọt: oa! Ngàn Năm ca ca hảo suất nga!

Kênh bang phái- Bắt Cóc Máy Bay Xem Tiếp Viên Hàng Không: ngưi bắt! Thần tượng!

Kênh bang phái- Bá Đạo Tàn Phong:có cần thiết như thế không? Nếu không phải là cao thủ có trang bị cao liệu có nói như thế không? Làm gì phải như thế? Phạt viết: đừng bắt người quá đáng, bắt người quá đáng sẽ bị trời đánh!

Kênh thiện hạ- Đại Thương Bách Hóa: trung nguyên tây lã thành bãi quán,có trang bị phục trang xinh đẹp, thảo tình thất sắc hoa, tuyệt đối thích hợp ở nhà và cả du ngoạn, khoe khoang phong tình chi chuẩn bị quần áo a! Số lượng hữu hạn, đến mua nhanh chóng!

Đúng là bên đây chưa yên ổn , bên kia đã dậy sóng a? Bên kênh Thiên Hạ đang náo loạn, kênh bang phái cũng cãi nhau ầm ĩ.

Bên kia “cái thôn nhỏ kỳ quái” đang chất vấn chiến vô cực, “Lão đại, hôm nay chuyện này, người sẽ nghĩ không cần phải giải thích cái gì đó sao?”

“Tên đều bị người khác lấy” gặp vị nhân không đúng, vội vàng đi ra hoà giải: “... Kỳ thật đi, ta cảm thấy chuyện này cũng không thể trách lão đại, xương trễ một tháng không có login, mọi người đều nghĩ đến nàng không chơi nữa đâu! Lão đại cũng là nam nhân thôi! Cho nên... Hắc hắc! , có thể lý giải!”

“Lòe lòe hạnh phúc” là cô nương mười bảy tám tuổi tính tình đơn thuần, vừa nghe lời này lập tức nhảy ra phản bác: “Nhưng là xương trễ tỷ tỷ đã nói trước với chúng ta, nàng khi đó có việc bận, khả năng một tháng không login được a!”

“Cái thôn nhỏ” thấy chiến vô cực không lên tiếng, không chịu buông tha nói: “Chẳng lẽ đây là loại lão công vứt bỏ lão bà của chính mình, vì muốn theo đuổi người khác lão công?”

Lời còn chưa dứt, hôm nay tân nương tử sẽ không phạm.

thể lực thượng thư- mâu nếu thu thủy: có cái thôn nhỏ, người nói vậy có ý gì? Người nói ai dụ dỗ lão công của người khác?

Nàng vừa mở vào thể lực quản lý liền nhìn thấy, bên trong có rất nhiều người, danh hiệu thượng thư của nàng cũng đã bị chiến vô cực lấy lại, bây giờ trao âu nếu thu thủy. Lại nhìn thấy mâu nếu thu thủy chức nghiệp cấp bậc, là 68 cấp băng tâm, ha ha, không nghĩ tới chiến vô cực nhanh như vậy liền thay đổi một đối tượng mới.

thể lực nguyên lão - tỉnh ngủ liền ăn: ha ha! Làm người có tật chính là dễ chột dạ nha! “Thôn nhỏ” đâu có nói đích danh ai?, người kích động như vậy là tại sao?

thế lực nguyên lão- cười khuyh thành: các người đừng quá đáng! Thuyền đánh cá xướng trẻ thực ra không cùng chiến vô cực kết hôn, căn bản không được tính là lão bà của chiến vô cực, các người dựa vào cái gì mà nói thu thủy cướp lão công của người khác?

Một câu nói ra khiến mọi người im lặng không còn có gì để nói .

Nàng cùng chiến vô cực chơi cùng nhau hơn nửa năm, tình nghĩa đã sớm xoát đến 100, ngẫu nhiên, hắn cũng sẽ ở trước mặt mọi người gọi nàng một tiếng lão bà, nhưng vẫn chưa có đề cập cùng với nàng kết hôn.

Người trong bang lúc trước vẫn thường xuyên ồn ào nói: “Lão đại, chạy nhanh đem đại tẩu cưới đi! Chúng ta chờ ăn bánh kẹo cưới lấy hồng bao lâu rồi!” Mỗi khi nghe mọi người nói như thế, chiến vô cực cũng chỉ là mỉm cười.

Nàng cuối cùng cũng cảm thấy luật trò chơi tìm lão công chỉ là trò chơi ảo, càng đừng nói đến kết hôn, cho nên cũng không từng chủ động đề cập qua với hắn. Vì thế, nàng cùng hắn quan hệ cứ như vậy thật không minh bạch, không minh bạch đến tận bây giờ.

thế lực nguyên lão- có cái thôn nhỏ: (cười lạnh biểu tình) phải không lão đại? Lúc trước người thường nói câu “Lão bà của ta” là bao nhiêu người đã chứng kiến?

kênh bang phái - lờ lờ hạnh phúc: thôn nhỏ, đừng nói nữa!

thế lực nguyên lão- cười khuyh thành: đúng vậy! Không thấy thuyền đánh cá xướng trẻ vẫn không nói chuyện sao? Rõ ràng là tự biết đuối lý, nàng ta không phản đối , người còn ở nơi này ồn ào chuyện gì?

thế lực nguyên lão- tỉnh ngủ liền ăn: Đừng được một bước lại lân đàng dẫu, nàng ta xướng trẻ là không thèm theo các người chấp nhận!

Nhìn thấy tình hình bang phái càng lúc càng căng thẳng, chiến vô cực rốt cục nhịn không được phải lên tiếng .

thế lực chủ- chiến vô cực: hôm nay tốt xấu cũng là ngày ta kết hôn, các huynh đệ coi như nể mặt ta được không? , dừng lại ở đây, có cái gì về sau nói hãy nói tiếp.

Nàng thực sự không muốn xem tiếp, tắt cửa sổ kênh rồi chuyển sự chú ý đến màn hình trò chơi.

Rất nhanh nàng đã đến Sóc phương thành, luân hồi ngàn năm lẳng lặng đứng ở tại chỗ chờ nàng, trang phục trên người là tuyết tuyệt, nhất thanh trường kiếm, hơn nữa sau lưng còn có đôi cánh hồng hỏa, thoát nhìn giống như thần tiên. (tuyết tuyệt: tên củ trang phục)

Người so với càng có khí chất.

Nàng ở trò chơi mua được một bộ trang phục loại nhất kêu “Gặp vũ”,màu trắng , nhìn thực phiêu dật, nàng liền mặc vào rồi chạy đến nhảy múa khoe với luân hồi ngàn năm.

Luân hồi ngàn năm khi đó đang ở cấp sáu mươi chín, đầy kinh nghiệm chiến đấu chiến trường, trên người đang mặc là một bộ lục họa, sắc vàng nhạt, màu vàng lưu tô, nhìn rất tiên phong đạo cốt.

Sững sờ trong chốc lát, nàng hỏi luân hồi ngàn năm, “Người xem ta mặc có đẹp không?”

Luân hồi ngàn năm gật gật đầu nói: “Rất đẹp!” anh không lâu sau lại lên tiếng hỏi nàng, “Trang phục này tên gọi là gì?”

Nàng trả lời: “Kêu gặp vũ.”

Anh chợt lên tiếng: “Người có biết cùng với gặp vũ tương cặp đôi cho trang phục nam nhân gọi là gì không?”

Nàng ngẩn người một lúc rồi không tự tin lên tiếng trả lời: “Hắn là tuyết tuyệt đi!”

Sau đó, nàng liền thấy trước mặt mình vị lục họa đạo sĩ, nháy mắt biến trang thành tuyết tuyệt kiếm hiệp.

Cửa sổ chat riêng- luân hồi ngàn năm hỏi nàng: đẹp không?

Cửa sổ chat riêng-nàng trả lời luân hồi ngàn năm: ack, ... Rất tuần tú!

Sau đó, chỉ cần nàng đổi trang phục, luân hồi ngàn năm nhất định theo nàng đổi thành cặp giống nhau .

Nàng mặc đồ trắng lộ, anh sẽ mặc kiem gia; nàng mặc màu diên, anh sẽ mặc Loan Phượng; nàng mặc xuân về hoa nở (nữ), anh sẽ mặc xuân về hoa nở (nam). Nàng bỗng dừng bật ra suy nghĩ, nếu nàng ngày nào đó mặc trang phục tân nương, anh có thể hay không cũng chọn trang phục chú rể để mặc?

Rốt cục có một ngày, nàng nhìn không được đối luân hồi ngàn năm nói: “Sư phụ, người về sau vẫn nên mặc quyết tuyệt đi!”

Luân hồi ngàn năm: “Vì sao?”

“Bởi vì người mặc các trang phục khác đều rất xấu !”

Luân hồi ngàn năm: “...”

Từ đó trở đi, luân hồi ngàn năm xuất trường cũng chỉ là nhất thanh trường kiếm, quần áo quyết tuyệt, không còn có thay đổi nào khác.

Mà chiến vô cực, vẫn mặc bộ trang phục pha cụ để vương phong phạm tam công, cũng chưa từng bởi vì nàng mà thay đổi.

Phía dưới Sóc phương thành mặt có một cây cổ thụ, trên đỉnh nở đầy đại phiến đại phiến mạn châu sa hoa, đẹp tựa như ảo mộng. Nàng cũng là người thường xuyên đến đây ngắm ngẩn người, không màng đến làm nhiệm vụ, chỉ còn tâm tư đứng ngắm phong cảnh tuyệt đẹp ở đây.

Nơi này còn có quái nhân cấp bảy mươi sáu, tên gọi “Bi thương bờ đối diện hoa ”, quái nhân kia trên người mặc thương trong thành bán ra bờ đối diện hoa trang phục, không biết một mối ở dưới tán hoa biểu diễn vũ đạo.

Lại nói tiếp! Đầu năm nay, quái đều có miễn phí trang phục , người ngắm cảnh thì lại phải dùng RMB đi thương thành mua! Không biết là có phải do nhân viên thiết kế trò chơi quá rảnh rồi, thiết kế quái vật lúc đó ít việc nên nghĩ ra trò này; hay là trò chơi đưa vào hoạt động nhân viên nhân cơ hội kiếm thêm tiền, ở bang thương trong thành trang phục được quảng cáo là miễn phí mà?

Nàng tuy rằng tức giận bất bình, nhưng cũng không thể không mua , đành mua một bộ bờ đối diện hoa trang phục, sau đó mặc đến đến nơi đây, đứng ở bên cạnh quái nhân cùng nhau múa vũ đạo, luân hồi ngàn năm ngẩn người đứng ở bên cạnh nàng thưởng thức.

Nàng cười hỏi hắn: “Nhìn được không? Có phải hay không có khó phân biệt thiệt giả?”

Anh chỉ trả lời nàng ngẩn ngơ.

“Người so với hoa đẹp hơn.”

Ta làm cho thuyền đánh cá xương trẻ ngồi ở bụi hoa trung, luân hồi ngàn năm lần lượt ta ngồi xuống, đột nhiên vươn cánh tay, bắt tay nhẹ nhàng khoát lên ta trên vai, giống như vô cùng thân thiết dùng cảm để của ta đầu.

Màn hình bỗng xuất hiện một hàng chữ đỏ.

hệ thống - luân hồi ngàn năm ôn nhu ôm người.

Đây chính là luật của trò chơi : người chơi phải dựa sát vào nhau trong lúc chờ đợi, nàng sử dụng kỹ năng lan lý để thực hiện luật trò chơi.

hệ thống - người ôn nhu ôm luân hồi ngàn năm.

Chúng ta hai người dựa sát vào nhau , không ai nói câu gì, nhạc nền trò chơi truyền đến âm thanh du dương, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Hồi lâu ...

đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: đồ đệ, ta đã muốn mãi cấp .

đội ngũ - thuyền đánh cá xương trẻ: sau đó người làm gì ?

đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: Thực ra...! Ta không cần luyện cấp nữa, nên về sau đều có thể mỗi ngày ở cùng người !

đội ngũ - thuyền đánh cá xương trẻ: sư phụ, người không là vì quá nhàn rồi, mới nhớ tới theo giúp ta chứ ?

Luân hồi ngàn năm: “...”

đội ngũ lãnh tụ -luân hồi ngàn năm: trước kia sư phụ vì chỉ tập trung lo bổ sung trang bị, không phải đánh nhau với FB thì cũng là đánh quái, Thực sự là không có lo lắng cho người nhiều. Hiện tại sư phụ có thời gian rảnh rồi, người thích ngắm phong cảnh, sư phụ liền cùng người lần lượt đi ngắm hết phong cảnh, được không?”

Nàng không trả lời, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, chỉ ít là anh đang dùng cửa sổ chat tổ đội, bằng không những lời này nếu như bị người khác nghe thấy, nói hai người nàng trong lúc đó không có JQ, phỏng chừng ngay cả GM cũng không có thể tin được! (GM: quản lý của trò chơi)

Nếu không phải ở đời thường nàng và sư phụ có quen biết, anh đã từng đề cập vấn đề sẽ kết hôn bạn gái, nàng còn thật sự nghĩ là anh có tình cảm với mình .

4. Chương 4: Có Những Điều Nghi Ngại Vẩn Cất Chứa Trong Lòng, Ngày Càng Trở Nên Rõ Ràng...

Khoảnh khắc phương hoa

“Sư phụ, ta có khả năng không còn được ngắm cảnh lâu nữa rồi.”

Luân hồi ngàn năm kinh ngạc hỏi: “Vì sao?” Xong rồi lại bình tĩnh trở nên nổi giận, “Bởi vì chiến vô cực? Vớ vẩn! Hắn có là người để cho người phải từ bỏ mọi thứ? Từ từ sư phụ sẽ tìm cho người nam nhân khác so với hắn tốt hơn vạn lần !”

Nàng cười khổ lắc lắc đầu, chuyện với chiến vô cực thực là có làm cho ta buồn bực, nhưng không có buồn bực đến bỏ chạy như vậy đâu.

“Sư phụ... Ta sắp chết.”

Ở đầu máy tính bên kia, bỗng dưng trầm mặc rất lâu.

Nàng vẫn còn tưởng là cùng anh chơi trò chơi này lâu như vậy , ít ra cũng có chút tình cảm, hẳn khi nghe được tin tức này thế nào cũng có chút buồn bã , cho nên không biết nên nói gì để an ủi nàng .

Kết quả là nàng chờ nửa ngày, nghe được một câu.

“Người viết nhiều tiểu thuyết quá nên đầu óc bị hỏng rồi ah?”

Nàng bỗng cảm thấy nổi giận, lặp lại một cách cường điệu: “Là thật ! ta không lừa người!”

Luân hồi ngàn năm gửi đến biểu tình tức giận, “Tiểu hài tử đối với ta không cần nói lung tung, cẩn thận kéo ta đánh người vào mông đấy!”

“Sư phụ!”

Luân hồi ngàn năm bỗng thu hồi thái độ đùa giỡn, nghiêm trang nói: “Những gì người nói với ta là thật sao? ”

Nàng khẩn trương hỏi: “Nếu là sự thật, người sẽ như thế nào?”

Luân hồi ngàn năm trong giọng nói lộ ra vài phần sùng nịnh, vài phần bất đắc dĩ, vài phần thương cảm.

“Đứa ngốc, ta sẽ khổ sở .”

Nàng tiếp tục truy hỏi: “Người sẽ khổ sở nhiều không ?”

Luân hồi ngàn năm thở dài, nhẹ nhàng nói với nàng hai chữ: “Sẽ khóc...” Sau đó lại gửi đến biểu tình tức giận, “Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn sư phụ ngươi đường đường là một đại lão gia, cuối mặt vào máy tính phía trước khóc sao?”

Không biết vì sao, nàng nghe xong những lời này trong lòng bỗng thấy đặc biệt cao hứng.

“Nếu thật sự thấy ngươi như vậy ... ta sẽ cười .”

Luân hồi ngàn năm chỉ muốn dùng đầu đập xuống bàn, thống khổ nói: “Lão tử ta như thế nào mà lại thu nhận người đồ đệ vô tâm như ngươi chứ? “

Nàng thập phần đắc ý tùm tùm cười, nói: “Vây à, cũng là số mệnh của sư phụ thôi!”

Luân hồi ngàn năm ngửa mặt lên trời thở dài: “Hối hận cũng trễ rồi!”

hệ thống nêu lên – cảnh báo! Nàng bỗng phát hiện luân hồi ngàn năm đang quan sát trang bị của nàng.

Luân hồi ngàn năm xem xong trang bị của nàng, liền hỏi nàng có bao nhiêu kinh nghiệm thăng 68 cấp?

Nàng xem số kinh nghiệm tìm được con số rồi nói: “Hơn ba trăm vạn.”

Luân hồi ngàn năm gật gật đầu, “Được, phỏng chừng ngày mai sau kinh nghiệm, lại chịu sử dụng chút phục hồi linh đan, liền không khác biệt lắm . Chờ ngươi lên tới 68 cấp, sư phụ mang ngươi đi xoát khoảnh khắc phương hoa.”

“Khoảnh khắc phương hoa” là cấp sáu mươi tám, truyền đạo có thể ra bằng tâm vũ khí, tùy cơ thuộc tính, tuy rằng so ra vẫn kém dùng tiền nhân dân tệ mua “Thiên âm ”, nhưng đối với bình dân bằng tâm ngoạn gia mà nói, cũng coi như cũng không sai biệt.

Truyền đạo phó Bổn Nhất thiên chỉ có thể xoát một lần mà thôi! Muốn xem nhân phẩm.

Nhân phẩm tốt mà nói, khả năng làm một lần liền ra; nhân phẩm không tốt, khả năng muốn làm được có khi cả tháng, thậm chí có khi còn lâu hơn ; có khi cho dù đã làm ra được nhưng cũng chỉ có những thuộc tính không tốt cũng không thể dùng được.

Nàng từ cấp ba mươi là đã bắt đầu mong muốn có “Khoảnh khắc phương hoa” , mỗi khi nhìn thấy có người lấy được, liền hâm mộ vô cùng, lấy “Thiên âm” nàng cũng muốn nhưng thật ra cho tới bây giờ cũng chưa quá thích như vậy.

Kỳ thật, nàng thích cũng không phải là ngoại hình cùng thuộc tính của “Khoảnh khắc phương hoa”, mà là mặt trên có khắc một hàng chữ nhỏ.

“Hồng nhan địch lão, khoảnh khắc phương hoa, cùng với thiên nhai tư vương, chi bằng tương quên cho giang hồ.”

Mỗi khi thấy những lời này, lòng nàng luôn luôn cảm khái vô cùng, luân hồi ngàn năm nói nàng đúng là “Nhà văn nên đa sầu đa cảm ”, ha ha, có lẽ là đúng đi!

Đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: đồ đệ, ngươi ăn cơm sao?

đội ngũ - thuyền đánh cá xương trể: ngươi không nói ta cũng quên mất.

đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: (biểu tình tức giận) đã hơn chín giờ tối rồi, ngươi còn chưa ăn cơm chiều?

đội ngũ - thuyền đánh cá xương trể: bây giờ ta đi ăn!

Đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: chẳng lẽ ngươi lại ăn mỳ gói?

đội ngũ - thuyền đánh cá xương trể: hắc hắc! Người hiểu ta chỉ có ngươi thôi sư phụ!

đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: (biểu tình bực bội) mỳ ăn liền đều có chất bảo quản, ăn nhiều người sẽ biến thành xác ướp đó, ngươi có nghe ta nói không?

đội ngũ - thuyền đánh cá xương trể: không có biện pháp rồi, ai kêu ta không biết nấu ăn, lại sống một mình nữa chứ!

Trên thực tế nàng cũng biết nấu ăn, hơn nữa tay nghề cũng không đến nỗi tệ lắm, chính là một người sống mà lưỡi mở bếp lên.

đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: về sau có cơ hội, sư phụ làm cho người ăn, người muốn ăn cái gì?

đội ngũ - thuyền đánh cá xướng trẻ: (biểu tình sững sốt) oa thịt!

đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: hắc! Người như thế nào mà có thể chọn được sở trường của sư phụ a?

đội ngũ - thuyền đánh cá xướng trẻ: ha ha, sư phụ ta offline đây, cơm nước xong rồi ngủ nhé.

đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: hôm nay người không cần viết bản thảo?

đội ngũ - thuyền đánh cá xướng trẻ: viết hơn một tháng rồi, bây giờ chỉ muốn nghỉ ngơi vài ngày.

đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: cũng tốt, người nghỉ ngơi sớm một chút đi, thức đêm ít thôi, giảm bớt thuốc, uống ít cà phê, ăn ít mì ăn liền...

đội ngũ - thuyền đánh cá xướng trẻ: (biểu tình phẫn nộ) sư phụ, người làm ta có cảm giác người giống ta cha a?

đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: (biểu tình tức giận)

đội ngũ - thuyền đánh cá xướng trẻ: thôi không nói nữa, ta offline đây, sư phụ ngủ ngon!

đội ngũ lãnh tụ - luân hồi ngàn năm: ngủ ngon, đồ đệ.

Nàng liền lập tức định tắt máy offline - chấm dứt trò chơi – ngay lúc đó bỗng xuất hiện một tin nhắn của luân hồi ngàn năm.

”Đồ đệ, có thời gian chúng ta ra ngoài gặp mặt đi.

Nhìn màn hình windows trước mặt, trong lòng nàng không phải không có chút bồn chồn.

“Sư phụ, nếu gặp mặt, người phát hiện ra đồ đệ của mình chính là ”Khủng long “xấu xí trong truyền thuyết, người còn có thể giống như bây giờ rất tốt với ta?”

Đây không phải là lần đầu tiên luân hồi ngàn năm đưa ra ý muốn cùng nàng gặp mặt, những lần trước đều bị nàng dùng lời nhẹ nhàng cự tuyệt , nhưng mà lúc này đây, nàng đã có điểm động tâm, chỉ vì anh đã nói với nàng câu kia “Nếu người thật phải chết, ta sẽ khổ sở!” .

Cho dù lời nói của anh không biết là thật hay giả, nàng đều thực sự rất mong được hưởng thụ, ít nhất anh làm cho nàng biết rằng, trên thế giới này, vẫn còn có một người quan tâm, để ý đến nàng .

Nàng quyết định đi tắm rửa, rồi cũng không ăn cơm, liền lên giường nằm nghỉ.

Dư tiểu trư ghé vào đầu gối của nàng cọ cọ, bộ dạng ngủ say sưa, nàng ôm nó đặt vào lòng, dư tiểu trư “Rầm rì” một tiếng, có vẻ đang hưởng thụ giấc mộng, nó khẽ ngoảnh đầu lên nhìn nàng, liếc liếc nàng rồi lại chui chui vào chăn ấm tiếp tục giấc ngủ.

Nàng ôm lấy dư tiểu trư, giơ lên cao khẽ nói: “Nếu ta chết , người làm sao bây giờ? Hay đem người đi gửi cho sư phụ, không biết anh có lấy người làm bánh bao không nữa ...”

Dư tiểu trư bỗng kêu rên biên giãy dụa, uốn cong móng vuốt, né ra.

Nàng chợt nhìn thấy tay có ba vết quào đỏ ửng do Tiểu Trư làm, bèn lấy tay vuốt vuốt nhẹ nhàng rồi tự mình chìm vào giấc ngủ.

Bản thân chợt đột nhiên nhớ tới, ngày hôm nay mãi cho đến khi nàng logout, chiến vô cực cũng chưa nói câu gì với nàng cả.

Ha ha, xuân tiêu nhất khắc thiên kim, không chừng hán hiện giờ cũng đang bận bịu động phòng hoa chúc rồi!

5. Chương 5: Nếu Như Ta Mang Người Đi Ngắm Nắng Ánh Trăng!

Đêm hôm đó, nàng trần trọc ở trên giường đến khi chính mình mệt quá thiếp đi, trong giấc mộng nàng mơ thấy nàng đang dư đám tang của chính mình.

Nơi đó thật là to lớn, đầy hoa đỏ rực rỡ , màu đỏ rực cháy như ánh lửa, nàng đang nằm đó, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt thư thả, nhẹ nhàng, nằm giữa rừng hoa đỏ thắm , vẻ mặt vẫn như đang mỉm cười.

Sư phụ nàng đứng ở bên trái nàng, vẫn trang phục cũ là quần áo tuyết tuyệt, nhất thanh trường kiếm, anh cúi đầu, thấy không rõ mặt, chỉ có thể nhìn thấy hai hàng nước mắt vẫn đang lặng lẽ chảy dài trên má.

Chiến vô cực đang quỳ bên phải nàng, nắm chặt tay nàng, miệng không ngừng lặp đi lặp lại : “Vì sao nàng không cho ta cơ hội? Vì sao nàng không chịu nghe ta giải thích?”

Trong lòng nàng cảm thấy rất thỏa mãn, hiện tại bây giờ người mới biết hối hận, cũng trễ rồi sao?

Đột nhiên, bên ngoài, có một cậu bé nghiêng ngả lão đảo chạy vào, khoảng chín mười tuổi, gương mặt thật đáng yêu, nước mắt nhạt nhòe .

“Xướng trẻ, xướng trẻ, chúng ta đã nhao tay hứa rồi ! Người làm sao có thể nói không tính được? Xướng trẻ, xướng trẻ, ta đã tới tìm người a! Người làm sao có thể không đợi ta? Ô ô... Làm sao bây giờ? Nếu lớn lên mà không lấy người làm vợ, ta sẽ biến thành con nhện, biến thành con gián, thành cái đuôi con chuột to! Ô ô ô...”

Lòng nàng đột nhiên hoảng hốt, bưng tỉnh, lớn tiếng hô lên hai chữ ...“Sơ huân!”

“Sơ huân cái gì? Dư xướng trẻ, người mở to mắt ra mà nhìn xem nha, hiện tại mấy giờ rồi? Còn ngủ! người ngủ thật đi! Tự nhiên trả lời làm cho ta hết hồn à. Người nằm mơ à, ta hết kiên nhẫn rồi đấy, lập tức cho ta đứng lên!”

Nàng nửa tỉnh, nửa mê, đã cảm thấy bị ai đó lôi dậy, kéo chăn của nàng tung ra.

Không cần đoán, cũng biết là ai.

“Hác hiểu lời, ta đưa chìa khóa nhà cho người cũng không muốn bị người ban ngày ban mặt chạy đến la lối om sòm đầu nhé!”

“Ban ngày?” Hác hiểu lời chống nạnh trừng mắt nhìn nàng, chỉ vào người của nàng rồi la lớn: “trăng cũng đã lên rồi mà người còn nghĩ là ban ngày sao? Nhìn dáng người của người chắc cũng ngủ ít nhất là một ngày một đêm rồi đó!”

Nàng lắc đầu đứng lên, lại đi trên giường, miệng than thở nói: “Ta cũng nên có quyền tự do ngủ chứ, cho dù ngủ đến chết người cũng không có quyền quản.”

Hác hiểu lời xoay tròn trong tay túi hàng hiệu GUCCI, dậm mạnh chân trên đôi giày cao gót của nàng rồi nói: “Ta mặc kệ người,nếu người ngày nào đó chết, chắc đến sinh lên rồi cũng chưa ai biết!”

Nàng đứng lên một bên giường, kéo chăn lại gấp, lên tiếng phản đối nàng nói: “Sai! Vợ của chủ cho thuê nhà sẽ biết .”

“Dư! Xướng! Trẻ!”

“Đi về nhớ rõ đóng cửa. dùm ta nha.. Đúng rồi, thuận tiện thì cho dư tiểu trư ăn luôn nhé, người biết đồ ăn của nó ở đâu mà .” Nàng chui vào chăn, lại chuẩn bị ngủ tiếp.

“Không được! Hôm nay nói gì đi nữa người cũng phải theo ta đi ra ngoài!” Hác hiểu lời nhấc lên chăn, hung tợn ném tới góc giường , đem nàng túm lấy đẩy mạnh vào buồng vệ sinh.

“Cho người mười phút thay quần áo rửa mặt, ta canh đồng hồ đây , vượt qua một giây, hừ hừ! Lão nương liền đem người ra làm đồ ăn đấy, chăn bông, còn máy tính nữa, ta sẽ vứt hết ra bên ngoài!”

Thật là khủng bố uy hiếp a!

Kết quả là, nàng không thể không khuất phục hác hiểu lòi đang nổi trận lòi đình, vừa soi gương, chải mái tóc rối bù, giống như là nữ quỷ của chính bản thân.

Đánh răng, rửa mặt, đi vệ sinh, tổng cộng chừng bảy phút, còn lại ba phút, hai phút thay quần áo, một phút đồng hồ chải đầu. Nàng đem tóc chải hết về bên trái, bên chỗ có cái bốt to để làm cho người ta sợ hãi.

Hác hiểu lòi hai tay lấy túi, đang ở một bên cười cười.

“Buổi tối hóa trang thành cái dạng này, người chuẩn bị đi dọa ai đấy à ? Nói xong liền vút mũ lưỡi trai trên đầu nàng vào góc, vuốt vuốt tóc nàng rồi xua tay nói: ”Đi! Chị người dốt người đi kiếm cái gì đó ăn nhé!”

Nàng e dè rồi cũng không cảm thấy cần chú ý hình tượng quá làm gì nữa, thôi kệ cứ đi theo nàng để cứu vớt cái bụng đói meo của mình đã!

Hác hiểu lòi đi ở phía trước, chân sải bước với giày cao gót, quay đầu liếc mắt nhìn nàng rồi nói: “Đừng có bày cái vẻ mặt bị ép buộc đó ra chứ , nếu giả sử ta đem người đi ra phơi nắng cũng là vì tốt cho người, để cho người đỡ lên meo lên mốc ở nhà!”

Nàng ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, mặt toát mồ hôi nói: “Đại tỷ, bây giờ là buổi tối mà, làm sao có thể phơi nắng?”

Hác hiểu lòi suy nghĩ một lát, bỗng đột nhiên quát nàng một cách hung ác: “Oa thế nào hả?! Không phải ban ngày rồi người sẽ không phơi ánh trăng à? Lại còn là nhà văn nữa chứ! Ta cảm thấy xấu hổ thay người đấy!”

Nàng khóc không ra nước mắt, trong lòng thầm oán: “việc này cũng liên quan đến công việc viết văn của nàng sao chứ? “

Hác hiểu lòi và nàng là bạn học chung từ thời trung học, nàng ta cùng nàng không cùng học chung đại học bởi vì bản thân nàng không thể trang trải nổi chi phí học đại học, nhưng nàng ta không phải vì không có tiền để học đại học.

Cũng vì chuyện này,cha mẹ nàng ta gần như muốn nổi giận, mắng nàng ta cũng có, dỗi dành cũng có, thậm chí còn mang nàng ta đến bác sỹ tâm lý để kiểm tra , nhưng nàng ta vẫn nhất mực không chịu vào đại học.

Mẹ nàng ta đành tự mình giúp nàng nộp đơn dự thi, cha nàng tự mình lái xe áp giải nàng đến trường thi, kết quả cuối cùng là nàng ta viết vào bài thi của mình là “Đã đảo dự thi giáo dục!” Sáu cái chữ to đùng cùng một cái dấu chấm than, liền nghênh ngang nộp bài thi ra trường thi.

Lúc ấy cha nàng ta nhất thời kích động, thiếu chút nữa đập ga, cắn chết nàng.

Sau đó, nàng ta nói với cha mẹ rằng: “Cha mẹ các người cho ta tất cả số tiền định dùng cho ta học đại học, ta bảo đảm sau này ta sẽ thành công hơn cha mẹ tưởng nhiều!”

Cha nàng tức giận đến nỗi chân tay run rẩy, “Bep” quăng cuốn sổ tiết kiệm cho nàng, cũng tặng nàng sáu cái chữ to cùng một cái dấu chấm than: “Người cút ra ngoài cho ta!”

Kết quả cuối cùng đúng là cha nàng cho nàng cuốn sổ tiết kiệm, cùng một túi quần áo trang bị nhỏ , nàng bắt đầu tung hoành thiên hạ của nàng.

Bốn năm về sau, cô nàng đã từng nhất định không chịu vào đại học khi xưa làm náo loạn cả cha mẹ này, hác hiểu lòi đã ở thành phố B này thành lập công ty, chính mình lão tổng, còn đem cả nàng đến thành phố B này cùng nữa chứ.

Nàng ta gọi điện thoại cho nàng năn nỉ, làm cho nàng cảm động theo nàng ta đến đây.

“Đến đây đi! Coi như người giúp ta, dù sao người cũng không người thân ở đó, đến chỗ nào cũng vậy thôi đúng không? Ít ra ở đây cũng có ta là chị em của người quant âm đến người mà. Yên tâm đi! Chỉ cần có người chị em này có miếng ăn sẽ tuyệt đối không bao giờ để người chịu đói đâu”.

Mọi thứ lý lẽ đều bị nàng ta đem ran ối cả rồi , nàng đâu còn bất cứ lý do nào để mà từ chối nữa chứ ?

Xuống đến đường , hác hiểu lòi vẫy tay kêu xe taxi.

Nàng bồn chồn nói: “Của người xe đâu?”

Hác hiểu lời cúi người chui vào ghế kế bên bác tài, hung hăng vung tay: “Vào xe đi! Đừng nói nữa! bị giam rồi !”

Nàng kinh ngạc: “Xe thể thao của người chưa đăng ký à”.

Hác hiểu lời nói: ”Sao có thể như thế a! Ta là uống rượu say điều khiển xe , Vừa mới có bằng lái thậm chí chưa kịp dùng đến đã bị thu lại rồi! “

Nàng cười vui sướng khi nàng ta gặp họa, “Đáng đời người lắm! Cho người lần này một bài học nhớ đời nhé!”

Hác hiểu lời căm giận bất mãn cắn răng nói: ”Người nói xem ta lúc trước vì thi lấy bằng lái xe đã tốn rất nhiều công sức a! Còn vụ kia thực là quá đáng, chỉ sai một lần liền thu ngay bằng lái của ta rồi “

Bác tài lái xe taxi nghe được nàng ta nói như thế liền nhếch mép cười cười.

Nàng quay đầu qua hỏi bác tài xế: “ bác tài ơi, thi lấy bằng lái xe thực khó như thế sao? ”

Bác tài xế cũng thẳng thắn vỗ vỗ tay lái trả lời nàng: “Có khó gì đâu! Ta nói cho các nàng biết, chỉ cần ngồi vào tay lái quay quay cũng xong rồi!”

Vừa nghe những lời này của bác tài, hác hiểu lời biểu tình choáng váng , còn nàng cười không thể dứt được.

Thật là buồn cười nha, ngay cả đen đủi cũng không như thế chứ!

6. Chương 6: Cầu Huyết Lâm Đầu

Xuống xe, hác hiểu lời kéo nàng xuống phố dạo chơi.

Nàng quá đói bụng nên lò dò chậm chạp bước sau lưng nàng ta, bước hân lão đảo hỏi, “Hai ta ăn gì?” Kết quả là nàng ta trừng mắt nhìn nàng trả lời: “chúng ta ăn lẩu chó đi!”

Nàng lập tức tận tình khuyên bảo: “Chó là bạm tốt của con người , ăn vào lại rất nóng trong cơ thể , chỉ có người Triều Tiên mới ăn như thế thôi, ăn lẩu chó rất độc hại à nha, chúng ta đã bị phim truyền hình Hàn Quốc đầu độc nhiều rồi không thể tiếp tục để lẩu chó đầu độc ruột của bọn mình nha”

Hác hiểu lời – xoay người hướng về phía nàng nói: “Lại nói lời vô nghĩa, lão nương ăn sống người!”

Trong lòng nàng thầm than thở : ăn ta cái con khỉ .

Chỉ một thoáng sau, nàng chợt nhận ra là nàng ta đem nàng đi ăn hải sản nha, trời ơi, hải sản của nàng...thật là tuyệt!

Tôm hùm ơi! Cá muối ơi! Ta tới rồi đây !

Trên bàn ăn, hác hiểu lời đói quá nên phát cáu, nàng thì lại rất muốn ăn.

Không đến một tiếng đồng hồ, cả hai người các nàng liền tiêu diệt hai con tôm hùm, ba ký tôm sú, bốn đầu cá muối, một đĩa càng cua, cộng thêm một phần hải sâm kho tàu, một mâm hào chấm mù tạt, một mâm sinh ngư phiến, thật sự cả hai không thể ăn vô nữa, nàng còn muốn mua thêm một túi hạt dưa để làm đồ ăn vặt.

Hác hiểu lời còn uống thêm cả bốn bình bia ướp lạnh, làm nàng không khỏi kinh ngạc, ra đời đã mấy năm nay, ngực không thấy lớn lên nhưng tửu lượng thật có tiến bộ nha.

Lão bản nhìn hai người các nàng trên bàn đầy đồ ăn, mừng rỡ cười toe tóet; những thực khách kế bên nhìn hai nàng phong cách ăn uống chả có chút nào thủy mị thực nữ , chỉ còn biết há hốc mồm ra nhìn một cách kinh ngạc.

Nàng thò tay lấy cây tăm xĩa xĩa răng, một tay xoa xoa bụng nhìn hác hiểu lời nói: “Nói thật, hải sản mấy thứ này, mắc bằng tiền mấy người ăn cùng lúc, ăn xong thấy xót ruột quá, thực ra so với ăn súp cũng chả khác gì mấy.”

Hắc hiếu lòi chỉ muốn đá nàng một đá, tức giận nói: “Người đi ra cửa chờ ta đi , làm ta tức chết, lần sau ta thả dắt người đi ăn cơm tây thôi, chỉ cần kêu đèn cây bày đầy bàn cho người ăn cho no nha”.

Trong lòng đang nóng giận, cẩn thận kéo dễ cháy! (biểu tình xao mỗ niệm kinh)

Nàng bước ran goài cửa ngồi chờ, ngoanh chân ngồi xổm trước cửa, không ít ánh mắt diều cọt từ những người đi ngang qua, nàng trong lòng thầm nghĩ nếu nàng đem ngâm ngón tay vào miệng không chừng mọi người sẽ xông lại đánh nàng, có khi lại vừa đánh vừa mắng nàng nữa chứ: “ Cho người chết này, làm xấu mặt phụ nữ Trung Quốc”

Nàng ngồi ở chỗ này, gó khá khuất thế mà từ đâu bỗng xuất hiện một tên trượt ván patanh, chẳng hiểu mắt mũi để đâu mà lại hất tr1ung người nàng đau điếng.

Nàng đau đến chân tay run rẩy, tàn thuốc trong tay nàng vô tình bị hất vào người, phải biết rằng, tàn thuốc kia là mấy trăm độ cực nóng a! Mà nàng còn mặc quần đùi, lập tức nàng nghe mùi khét từ chân mình, nàng bị bỏng rồi!.

Chỉ kịp nghe một tiếng rên rỉ, tiếp theo là tên trượt ván kia ngay cả cơm hộp cũng làm văng trúng đầu nàng.

Nàng ngẩng lên lau mặt, trong lòng thầm cảm thấy may mắn: cũng may là hắc chỉ có cơm dưa chuột và cá khô nha, nếu hắc order canh nóng thì phải nói là nàng đã được chinh dụng nhan miễn phí!

“Thực xin lỗi, thực ngại quá! Người không có việc gì chứ?” Người kia coi như cũng có phong độ, không để ý chính hắc đang bị thương ở chân, vội vàng tìm lấy khăn tay đưa cho nàng.

Nàng nhận lấy khăn tay hắc đưa, ra dưới ánh đèn lau chùi, sau đó ngử ngử kiểm tra thấy đã sạch sẽ mới lau lên đến mặt.

“Không phải nơi đó!” Hắc chạy lại đoạt lấy khăn tay trong tay nàng, không cần hỏi ý kiến nàng liền giúp nàng lau khô mặt nàng: “ đều do ta hại người bần như thế, để ta giúp người lau nhé!”

Lúc này, bỗng nhiên một cơn gió mạnh thổi đến, tóc tai nàng bị gió thổi bay lộn xộn, tên kia đã lau sạch nón cho nàng, ngẩng đầu nhìn nàng cười: “Tốt lắm, còn...”

Giọng hắc bỗng nhiên nghẹn lại, nụ cười đang nở trên môi bỗng nhiên cứng lại, hắc nhìn chăm chăm vào mặt nàng, trêm gương mặt hắc giống như đèn kéo quân biến sắc, hắc hiện giờ biểu hiện giống như là gặp quỷ!

Nhìn dáng vẻ của hắc, nàng lại có cái cảm giác đặc ý như được trả thù.

Cho đáng đời! Ai biểu người là dạng thần tượng hóa nhân vật làm gì? Hiện tại chắc người đã hối hận rồi chứ gì? Chắc hận bản thân mình không có mắt nhìn đi.

Cả hai người hắc và nàng đang trơ người đứng đó bỗng nhiên hắc hiếu lòi nàng ta xuất hiện , đánh mạnh vào lưng nàng một cái, lớn giọng hét lên: “Người nha làm sao có thể nha! Không gặp vài ngày đã có trình độ tiến bộ như thế , đã quen được người con trai tốt thế nha?”

Nàng bị hắc hiếu lòi bất thành linh võ lưng, chân đứng không vững, nên mắt đà ngã nhào về phía trước , nàng bị đẩy té ngã vào lòng của tên kia, nàng đồng thời cảm nhận được thân hình hắc run lên.

“Oa dựa vào đi nha! Hai người bắt đầu có quan hệ lúc nào a ? có muốn ta đi tìm phòng khách sạn cho hai người?” Hắc hiếu lòi ở một bên gào to nói.

Đại tỷ, phiên người mở to mắt ra nhìn cho rõ rang dùm với, ta và hắc giống như đang yêu thương hẹn hò sao? Rõ ràng là người đẩy ta vào hắc mà !

“Tên kia ” cơ ngực thực rắn chắc, cánh tay thực rộng lớn, trên người còn có mùi vị rất tuyệt của nam nhân, nói thật, bị hắc ôm cảm giác, ách... Thực thoải mái.

Oa! Nói hươu nói vượn cái gì đấy! Người có vấn đề à?

Nàng từ trong lòng “tên kia ” giãy ra, tay che trên mặt, ngượng ngùng cười nói: “Là người đụng ta trước , ta đang định nổi giận, người còn lại hất cả cơm hộp vào ta , bây giờ ta lại không cẩn thận đụng vào người

nên như vậy tính như chúng ta huề nha, chúng ta hiện không ai nợ ai , thanh toán xong , hắc hắc! Vậy nha... Bye bye ha!” vội lấy lại cái mũ rồi kéo hác hiểu lôi chạy.

Vì sao phải chạy? Nàng thật là! Chờ hắc hoàn hồn liền bắt nàng đèn tiền thuốc men, tổn thất tinh thần thì sao chứ? , Dù sao nàng hiện tại ngoại trừ hơi bị bẩn bên ngoài thì cũng không có thương tích gì cả, nhưng là hắc bị nàng ôm nha, có tổn thất có lẽ là hắc mới phải!

Hác hiểu lôi hất bỏ tay nàng ra, xoay người đến trước mặt tên tiểu tử kia đưa ra danh thiếp vẽ mặt dụ dỗ nói: “Người đáng người được lắm , có muốn đến công ty của ta làm người mẫu?”

“Tên kia ” ngẩn người, nhận lấy danh thiếp từ tay hác hiểu lôi, bỗng nhiên mỉm cười.

“Ta sẽ suy nghĩ rồi gọi điện báo cho người!” Nói xong, xoay người nhìn về phía nàng, mỉm cười rồi bước đi.

Hác hiểu lôi liền tiếp vẫy tay chào tên tiểu tử kia, ôn nhu nói: “Người về cứ suy nghĩ đi nhé, ta chờ điện thoại của người đấy!”

Nàng cảm thấy trong dạ dày tôm hùm và cua bắt đầu đánh nhau,? Nàng buồn nôn nha...

Hác hiểu lôi quay trở lại bên nàng, đưa ánh mắt nhìn khinh bỉ xem thường rồi nói: “Còn không biết ơn ? Chị của người là giúp người tìm ra người phù hợp đã vất vả không để ý đến da mặt dày như thế nào đó !”

Nàng cúi đầu khom lưng nói: “Lôi tỷ vất vả! Lôi tỷ uy vũ!” đánh ta đi, đánh ta đi, lại cảm thấy lời nàng ta có gì không hợp lý lắm, bỗng nhận ra ý nàng ta liền đuổi theo rượt nàng ta là la lên: “ Người là có ý gì vậy hả? “

Về đến nhà, nàng liền tắm rửa, thay quần áo, lo cho tiểu trư bữa tối ... ách, là lấy đồ hộp cho tiểu trư ăn...

Còn chưa ngồi an tọa liền có người nhắn tin đến trong trò chơi.

bạn tốt - có cái thôn nhỏ đối với nàng nói: xướng trẻ, người tới thật đúng lúc! Tốc độ thanh điền, bang cắt cỏ vương thảo sau, người trước xin nhập tổ đội đi!

Nàng chấp nhận lời đề nghị của “Có cái thôn nhỏ ”, nhấn vào phím xin nhập tổ đội.

hệ thống - người đã cùng đội trưởng chiến vô cực phát lệnh xin gia nhập tổ đội.

bạn tốt – nàng đối có cái thôn nhỏ nói: ...

có cái thôn nhỏ chưa kịp trả lời, hệ thống đã gửi tin nhắn.

hệ thống - đội trưởng chiến vô cực đã chấp nhận nàng gia nhập tổ đội.

hệ thống - đội trưởng chiến vô cực phân công nàng về cùng một phân đội.

Nàng nhấn phím nhận lệnh vừa nhận được, cứ thật! Chiến vô cực, mâu nếu thu thủy đều ở cùng một phân đội với nàng ! Không còn gì để nói, lão nương hôm nay đều cầu huyết lâm đầu , người sao còn muốn true chọc nàng chứ?

(một tổ đội có bốn phân đội, mỗi đội năm người.)

Dư xướng trẻ cảm thấy nổi giận!

Mâu nếu thu thủy thấy chiến vô cực đem nàng nhập cùng một phân đội lập tức không vui .

đoàn đội - mâu nếu thu thủy: lão công, phân đội ta đã đủ người rồi !

Chiến vô cực - thảo vương đại phủ cảm thấy choáng váng, vẫn là trời sinh vô tâm không thể khống chế, nói ra một câu làm cho nàng cảm thấy rất buồn bực, làm cho nàng cảm thấy mọi người trong tổ đội thật không tốt với nàng.

đoàn đội lãnh tụ - chiến vô cực: ách... Thấy thuyền đánh cá xướng trẻ liền nhập tổ đội của ta, thói quen .

Mâu nếu thu thủy không nói chuyện, chắc đang ở đầu kia của máy tính trong lòng rất bực bội!

thảo vương cùng – phía sau là hai BOSS cấp thế giới, có tài liệu dùng để thăng cấp 70, mỗi đêm đều chuyển đổi địa điểm mười lần, nay hiện ở Giang Nam thanh điền thôn xuất hiện.

Trước kia nàng thường ở thanh điền làm nhiệm vụ, thường xuyên thấy hai boss này đi bộ chung quanh.

thảo vương mang theo một đôi đại phủ tử phía trước khai đạo, - thảo sau cưỡi ngựa màu trắng theo ở phía sau phu xướng phụ tùy, nhưng thật ra nhìn có vài phần thần tiên quyến rũ.

Theo quan võng giới thiệu, hai vợ chồng này cả hai ẩn cư tại thanh điền thôn, là vì tránh né yêu ma bức bách, kết quả là lại do người có mang bảo vật, không có chạy ra ngoài độc thủ.

Bởi vậy có thể thấy được, yêu ma tính cái gì đây? Vạn ác “Nhân” cầm đầu nha!

Hai BOSS lực công kích cực kỳ biến thái, đầu tiên có thể kể đến là có thể so với X đại giết hại, một người đơn thân không thể giết được, phải có tổ đội hỗ trợ. Hơn mười người cùng nhau xông lên đánh, chết rồi lại xông lên đánh tiếp. Đánh thắng xong, lấy thi thể BOSS vì viên tâm, đem thi thể đi vòng quanh suốt một vòng. Hồng cánh thiên cơ đều được nói ra, các chức năng khác cũng mở ra tiếp.

Sau đó, thông minh tìm kiếm ở chỗ của Boss lại phát hiện BUG, trước đem thảo vương thảo sau đến ở một cái núi nhỏ, mọi người mới tập kích để đánh, chiêu này dùng thật tốt nha! Số người thiệt mạng giảm đi đáng kể.

vấn đề cũ tuy rằng đã giải quyết , nhưng lại xuất hiện vấn đề mới .

Bây giờ lại là người tham gia , ta cũng tham gia, người muốn đánh quái này , ta cũng muốn, bây giờ làm sao để phân công và chia chác công trạng ? Đơn giản thôi nha! Thưởng ! Tự nhiên ai nghĩ ra vấn đề đó? Thật là chí lý!

Kết quả là, một hồi BOSS chiến hoa diễn biến thành thế lực chiến đấu, thậm chí là liên minh đối địch.

Nàng truyền tống đến thanh điền ngay lúc đó, gặp rất nhiều người đang tranh nhau đánh BOSS, khi thắng sẽ được chia phần thưởng nên ai cũng hăng hái! Trong đó nàng còn nhìn thấy chiến vô cực bọn họ.

Mâu nếu thu thủy đi theo sát bên chiến vô cực, nàng còn đang cảm thấy do dự là có nên đi qua bên đó hay không, thì đã bị có cái thôn nhỏ nhanh mắt phát hiện.

đoàn đội - có cái thôn nhỏ: xướng trẻ, đừng đứng đó thất thần làm gì, lại đây giúp được thêm huyết đi!

Mâu nếu thu thủy thấy nàng đến liền lập tức chạy đến bên chiến vô cực, thể hiện quyền sở hữu, chỉ còn thiếu không ở trên người chiến vô cực viết hàng chữ này mà thôi : “nam nhân này thuộc quyền sở hữu của ta!”

Vấn đề là, chiến vô cực hiện tại cũng đang bận bịu đánh nhau với BOSS, nàng ta đứng gần đây cũng thấy bối rối không biết nên làm thế nào? Kết quả, chỉ ít phút sau đó, nàng ta đã bị thảo vương một búa kết liễu, còn bị thảo sau cưỡi thác thác tao nhã chém. Vào thi thể nàng ta.

Mâu nếu thu thủy chết ở dưới chân BOSS cũng không chịu thần thạch sống lại, đáng nằm rất khó coi.

đoàn đội - mâu nếu thu thủy: đội băng tâm (bác sỹ) biến đi đâu cả rồi? Không phát hiện có người chết sao? Cứu ta với!

đoàn đội - lờ lờ hạnh phúc: ai nha! Ta ấn F11 che chắn phi tổ đội ngoạn gia , người ở phân đội một , ta ở phân đội hai nên ta không nhìn thấy người a! Người chết rồi sao?

Lờ lờ hạnh phúc vừa nói xong, liền quay đầu cấp cho phân đội một có cái thôn nhỏ đến lấy diệu thủ hồi xuân. (diệu thủ hồi xuân, băng tâm thường dùng cho kỹ năng thêm huyết)

đoàn đội - mâu nếu thu thủy: người nói không thể nhìn không thấy ta ở phân đội một , lại có thể thêm huyết cho có cái thôn nhỏ?

đoàn đội - lờ lờ hạnh phúc: ta chỉ kiểm tra danh sách tổ đội để thêm huyết.

đoàn đội - mâu nếu thu thủy: vậy sao người không có thể kiểm tra danh sách tổ đội để cứu ta?

đoàn đội - lờ lờ hạnh phúc: nha! Đông người quá , ta bận quá ! Các người nên tự mình cẩn thận ha!

Nói xong, lại lo cấp diệu thủ hồi xuân cho chiến vô cực.

Nàng mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm , cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn nên nhắn tin riêng cho lờ lờ hạnh phúc.

Cửa sổ chat riêng- nàng nói với lờ lờ hạnh phúc: cô bé, thực sự là nàng!

Cửa sổ chat riêng- lờ lờ hạnh phúc nói với nàng: tỷ tỷ, nữ nhân này đáng ghét, đáng bị như vậy! Lúc tỷ không có online nàng ta còn tự động chuyên quyền lấy đi quyền quản lý quốc khố, rồi còn tự mình dùng tiền quốc khố để mua đồ cho bản thân.

Nàng vào kiểm tra quốc khố thấy đúng là đã bị thâm lỗng rất nhiều, cũng gần như trống rỗng.

Cửa sổ chat riêng-nàng nói với lờ lờ hạnh phúc: quên đi muội, dù sao cũng không đáng giá lắm chỉ vài đồng bạc mà thôi, nói đúng ra cái quốc khố này cũng do chiến vô cực giao cho ta.

đoàn đội - mâu nếu thu thủy: lão công (công tự thỉnh kéo trường âm cũng 360° chuyển âm), người xem kìa, không ai chịu cứu ta cả! Ta mặc kệ, hôm nay không có người cứu ta, ta cũng không thêm đứng dậy!

đoàn đội lãnh tụ - chiến vô cực: ... Xướng trể, người có thể lại đây cứu thu thủy một chút không!

Từ khi nàng trở lại với trò chơi, đây cũng là câu đầu tiên chiến vô cực nói với nàng mà thật chưa xốt là hẳn cũng chỉ muốn nàng cứu lão bà đương nhiệm của hắn mà thôi.

Nàng thực tâm cũng không muốn cứu mâu nếu thu thủy, nhưng nếu nàng làm như thế thì mọi người sẽ nghĩ nàng là kẻ lòng dạ hẹp hòi, không thể bỏ qua thù oán cũ . Làm sao nàng có thể để nam nhân kia nghĩ như thế chứ.

Đáp: tuyệt đối không thể!

Ai ngờ, nàng vừa nửa tỉnh nửa mê giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ của bản thân liền bị boss thảo sau ném thảo diệp bay tán loạn trúng phải nàng, chỉ thấy hệ thống đang thông báo thuyền đánh cá xướng trể “A” một tiếng thét chói tai, nhẹ nhàng ngã xuống đất.

đoàn đội - mâu nếu thu thủy: thật là vô dụng! Cứu bản thân không xong!

Nàng hít thật sâu, rốt cục cảm thấy nổi giận!

Nếu nàng ta không dẫn đòn chọn chết dưới chân quái thì đâu cần nàng chạy tới cứu, thì nàng cũng không phải cũng bị liên lụy chứ?

“Lão nương có thể chịu được chuyện người cướp đi nam nhân của ta, sử dụng hết ngân khố của ta; nhưng tuyệt đối không thể chịu được người đã đoạt nam nhân của lão nương lại còn đề lên đầu lên cổ ta, nói ra những lời như thế!”.

“Mâu, nếu, thu, thủy, ta cho người chờ ở đó!”

Nàng tự làm cho thuyền đánh cá xướng trể sống lại, rồi sau đó mở 65 cấp quỹ quái hào, thuyền tổng đến thanh điền thôn.

quỹ quái hào của nàng là trang bị cao cấp, bình thường có thể dùng như thanh kiếm bình thường, nhưng khi có việc nó sẽ biến hóa thành tự động chiến đấu, tự động giết người.

Bằng tâm là chức năng khá buồn chán trong trò chơi này, chỉ được cứu người khác bản thân mình thì không thể được người khác tiếp huyết, thực ra không ai muốn giữ chức năng này cả ; lại thêm là lực công kích cực thấp, giết người sát quái đều không được lợi hại.

Nếu so sánh hai cấp bậc thì không sai biệt lắm, trang bị không khác biệt lắm, kỹ thuật PK cũng không sai biệt lắm ;toàn Niệm Bằng tâm đánh nhau cũng náo nhiệt , không có mãn huyết , mãn lam, mãn trạng thái đầu!

Cho nên, giết mâu nếu thu thủy, nàng lựa chọn dùng quỹ quái tự bạo. (tự bạo, tự tận dụng kỹ năng, căn cứ vào lượng máu của bản thân, tỉ lệ phần trăm bạo điệu máu của đối thủ.)

Nàng lấy quỹ quái chạy đến thanh điền thôn, mâu nếu thu thủy nàng ta tự mình thêm máu để ổn định trạng thái, nàng dùng kỹ năng ẩn thân đi theo nàng ta, chờ nàng ta vừa đứng dậy liền dùng kỹ năng của tự bạo.

hệ thống tin tức - mâu thuẫn thu thủy đã chết.

đoàn đội - mâu thuẫn thu thủy: (lẫn lộn biểu tình) lão công, có quý quá tự bạo giết ta!

đoàn đội lãnh tụ - chiến vô cực: tên gọi là gì?

đoàn đội -mâu thuẫn thu thủy: phi đêm.

đoàn đội lãnh tụ - chiến vô cực: ...

Phi đêm, ai trong bang phái đều biết đó là tiểu hào của nàng nha!

Chiến vô cực trầm mặc trong chốc lát, rồi lên tiếng.

“Xướng trẻ, nàng làm gì đó?”

“Xướng trẻ, nàng làm gì đó?” Sự việc cho tới bây giờ, người hỏi ta làm gì?

Mâu thuẫn thu thủy sống lại đứng lên, chạy đến trước mặt băng tâm của nàng khóc lóc om sòm chửi đổng.

đoàn đội - mâu thuẫn thu thủy: thuyền đánh cá xướng trẻ, người rất không biết xấu hổ ! Không cứu ta thì thôi người còn ngang nhiên dám giết ta?

đoàn đội - thuyền đánh cá xướng trẻ: ha ha, người sai lầm rồi, giết người không phải nói có dám hay không, mà là nói có nghĩ đến ta muốn làm hay không !

đoàn đội - thuyền đánh cá xướng trẻ: chiến vô cực, người lấy cái loại lão bà thích cắn loạn thế này sao? Nếu người đã không thể dạy bảo lão bà của người thì để ta giúp người vậy!

Nàng liền quay qua lấy thần thú đang sử dụng là vương triều trung nghĩa chi châm, đổi thành độc vĩ.

hệ thống nêu lên - thuyền đánh cá xướng trẻ rời khỏi tổ đội.

hệ thống nêu lên - thuyền đánh cá xướng trẻ cuồng tính quá .

nàng dẫn theo độc vĩ, vừa chạy hai bước, đột nhiên phát hiện có một đám người đang đuổi theo.

7. Chương 7: Ta Không Phải Bên Thứ Ba Là Giả Bị Hại!

Nhìn hình ảnh hắc bạch trước mắt, nàng ngón tay cảm thấy cứng đờ ở trước bàn phím, ngửa mặt lên trời thầm kêu khổ... dọa người nha, đúng là dọa người! Cường O bất thành bị X, GM nhanh nhanh chút lần ra đây, nói cho lão nương đây biết là có chuyện gì xảy ra được không? Tự nhiên nàng phát hiện ra mình đã bị giết chết bởi những người xa lạ.

Thất bát chỉ hồng cánh quý danh, trên đỉnh đầu chữ “Thần” nhìn thật oai hùng, tiêu điều tự tại, chung quanh nàng bây giờ có rất nhiều người đang chạy tới chạy lui, trong đó có một nhân ảnh mặc trang phục sắc màu rực rỡ, áo trắng như tuyết, thắt lưng ngân phát, mặt mũi , bộ dáng thật thanh tao phong nhã.

Nàng dùng chức năng kiểm tra tên người của hệ thống thì nhận thấy soái ca kia đúng là đại thần số một của toàn hệ thống trò chơi- lạc thủy thanh hoàng!

Lạc thủy thanh hoàng là cao thủ mãn cấp nam dịch kiếm, trang bị vô cùng cao cấp, cực phẩm tinh luyện, thao tác vô cùng siêu phàm, có thể gọi là “Thần trung chi thần ”, ngay khi anh ở trong trò chơi đạt đến trình độ này đều được mọi người gọi là “Thần thoại” .

Trời nàng bị làm sao vậy nha! Đúng là loạn sắc nữ!

Lạc thủy thanh hoàng nhìn lướt qua thi thể của nàng, rồi hỏi thủ hạ một cách ôn tồn: “Vì sao giết người?”

Thủ hạ- tư mật đạt: ta vừa chạy đến đây gặp người này, liền thấy có hồng danh, tưởng nàng ta là đối địch...

Thủ hạ- thái cô nương tiểu nâm: chúng ta nhìn thấy tư mật đạt động thủ, liền đi chạy theo để giúp đỡ ...

lạc thủy thanh hoàng: sau đó rồi sao?

Thủ hạ- chiếu cố hảo ta thất cữu ông ngoại: ách, sau khi nàng ta bị giết chết mới phát hiện ra là chỉ là một tiểu băng tâm...

Thủ hạ- giao nữ nhi không giết: cũng thật kỳ lạ, không thể trách chúng ta được, nàng ta có hồng danh nên chúng ta tưởng...

thuyền đánh cá xương trẻ: lão nương có hồng danh, thì có liên quan gì đến các người đâu chứ?

mâu nếu thu thủy: ha ha, thật đáng đời!

Lạc thủy thanh hoàng bước xuống thần thú, mang theo đem thiên dật vân thư đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng rồi nói.

thuyền đánh cá xương trẻ: như thế nào gọi là đại thần? Giết ta một lần rồi vẫn còn muốn giết ta thêm một lần nữa sao?

mâu nếu thu thủy: thanh hoàng ca ca, nữ nhân này vừa rồi có hồng danh là muốn giết người đó, may mắn mọi người trong bang người đã giết nàng, ô ô ô... Bằng không nàng ta là đang muốn giết ta đó !

Thật là ngớ ngẩn nha! Người kia một câu cũng nàng ta, hai câu cũng nàng ta là người bị hại , thực làm cho nàng cảm thấy thống khổ nha! Đại thần a! Cầu ngài cho ta một nhát kiếm, giết ta chết đi cho rồi !

Nàng nhớ là nàng và luân hồi ngàn năm đã từng thảo luận qua, làm sao có thể phân biệt được đâu là nữ nhân, đâu là gay trong trò chơi.

Luân hồi ngàn năm nói: “Nói chung là mở miệng lão tử ngậm miệng cũng lão tử chính là gay; mở miệng người ta ngậm miệng cũng người ta chính là nữ nhân.”

Nàng hỏi: “Đơn giản như vậy sao?”

Luân hồi ngàn năm suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Đặc biệt hơn là tình huống, mở miệng lão tử ngậm miệng cũng lão tử , là nữ nhân; mở miệng người ta ngậm miệng cũng người ta , là tiện nhân.”

Nàng: “...”

Bây giờ nghe mâu nếu thu thủy nói chuyện như vậy , nàng nghĩ đến cứ để xem có trò hay gì nữa không, kết quả là ...

lạc thủy thanh hoàng: ngại thật , ta là con một, không có muội muội.

Mọi người cùng choáng váng, nàng cảm thấy bất ngờ và quá phấn khích liền ôm lấy dư tiểu trư đang ngủ, ôm và hun liên tục.

thải cô nương tiểu nâm: ... Anh của em là liễu hạ huệ à?

Tình trạng ở đây chính là có thể nói rất loạn! nàng ta mâu nếu thu thủy rất tức giận hổ thẹn tự mình rút lui đi mất, nét mặt bưng bưng phần nộ!

quan công trước mặt đùa giỡn đại đao: ta muốn giết! Hồ ly tinh ở đâu? Dám mơ ước nam nhân của lão tử à!

Nàng thấy nơi đây sắp muốn diễn trò vui “Nhà giữa ra sức đánh tiểu tam nhi”, sẽ không định cùng giúp vui , chuẩn bị điểm thần thạch sống lại rồi rời đi, nhưng mà, “Mỗ vị đại thần” hành vi ngớ ngẩn kia lại đem nàng vào sâu hơn chuyện thị phi.

hệ thống nêu lên - lạc thủy thanh hoàng sử dụng tụ hồn cố phách phù để cứu người , nhận hay không nhận?

(tụ hồn cố phách phù là một loại đạo cụ cứu người, sử dụng nó thì dù là chức nghiệp gì cũng đều có thể cứu người.)

Cùng lúc đó, hệ thống lại thông báo: bạn tốt luân hồi ngàn năm đã login.

Cửa sổ chat riêng-luân hồi ngàn năm nói với nàng: đồ đệ, sư phụ có chút việc nên đã tới chậm, người ở đâu vậy?

Nàng vốn cũng định cùng sư phụ nói chuyện, nên mở cửa sổ chat, rồi lại tiếp nhận sự giúp đỡ của lạc thủy thanh hoàng để sống lại.

quan công trước mặt đũa giỡn đại đao: thì ra người chính là hồ ly tinh a! Thuyền đánh cá xướng trẻ, xem đao của lão tử đây!

Nàng còn chưa gõ xong chữ “Không”, đã bị hấn giờ bảo đao chém tới, kết quả là lại bị giết chết lần nữa.

lạc thủy thanh hoàng: (biểu tình tức giận) người thật đáng chết, đừng náo loạn nữa!

Anh dùng lời lẽ này có lẽ ở trong mắt người khác được xem như là lời trách móc, nhưng trong mắt nàng thì không hơn không kém là lời lẽ tình tứ.

hệ thống nêu lên - lạc thủy thanh hoàng sử dụng tụ hồn cố phách phù đối với người, nhận hay không nhận?

Cũng phải nói lại là nàng có điểm tức giận: “người đúng là đại thần là phúc hắc nha, hôm nay nàng đã được mở rộng tầm mắt! Lạc thủy thanh hoàng, người hãm hại ta một lần không đủ, còn muốn giết nàng lần thứ hai ư? Ta chán ghét, lão nương lúc này có chết cũng không thêm nhận sự giúp đỡ của người!” nàng nghĩ thầm trong lòng.

Cửa sổ chat riêng- lạc thủy thanh hoàng nói với nàng: người không ở đó sao?

Cửa sổ chat riêng- luân hồi ngàn năm nói với nàng: đồ đệ, sao người không trả lời?

Lúc này nàng đang buồn bực vô cùng, đơn giản là cũng không thêm để ý đến ai cả, cứ như thế tiếp tục nằm dưới mặt đất ngay đơ.

Nhưng đại thần cũng không có ý định buông tha cho nàng.

Kênh thiên hạ- lạc thủy thanh hoàng: thuyền đánh cá xướng trẻ, đừng nóng giận, ta thực xin lỗi!

Kênh bang phái- ta đem người đến mộ: các huynh đệ, đi ra xem đại thần a!

Kênh bang phái- ngày mai hồi phục thị lực ngày: (ngậm miệng biểu tình) ta có thể nói có JQ sao?

Kênh bang phái- chức nghiệp cầu tử đội: thuyền đánh cá xướng trẻ đang ở cùng lạc thủy thanh hoàng, tại thanh điền thôn thần thạch ngay bên cạnh.

Cửa sổ chat riêng- luân hồi ngàn năm nói với nàng: đồ đệ đừng sợ, sư phụ lập tức đến ngay.

Luân hồi ngàn năm lấy tốc độ sét đánh, trước tiên đuổi tới hiện trường, nhìn thấy thi thể của nàng rồi quay lại nhìn lạc thủy thanh hoàng bỗng nổi giận đùng đùng, sau đó liền ...

hệ thống thông báo luân hồi ngàn năm cuồng tính quá.

8. Chương 8: Sư Phụ Thực Diên Cường

Chỉ thấy luân hồi ngàn năm liền rút bảo kiếm, không nói không rằng nhắm ngay lạc thủy thanh hoàng dùng kỹ năng trọng sinh chém tới, đúng là đất lở trời long, khi cao thủ đệ tam quyết giết cho được đệ nhất đại thần để trả thù. (trọng sinh: là kỹ năng độc môn, sau khi mất hết máu vẫn có thể tại chỗ sống lại, nhưng khoảng cách thời gian rất dài.)

Nàng nhất thời cứng lưỡi không thể nói được gì cả, trong lòng thầm than thở: đánh như thế thì đừng nói là đại thần, ngay cả diêm vương cũng bị anh đánh đến hiện nguyên hình a!

Lạc thủy thanh hoàng không đánh trả, lượng máu đã giảm đi hơn một nửa, huynh đệ phía sau anh ra hiệu đừng tham gia vào, không cần chen vào làm người đứng giữa.

quan công trước mặt đũa giỡn đại đao: hảo tiểu tử! người giám đứng trước mặt ta mà đánh nam nhân của lão gia à? chờ nạp mạng cho ta!

Nói xong, liền xách đại đao hướng luân hồi ngàn năm chém tới.

Luân hồi ngàn năm nháy mắt hóa thân thành tâm ma, không nhìn mọi người xung quanh chỉ nhằm vào lạc thủy thanh hoàng một người chém tới , thế nên luân hồi ngàn năm cũng bị mọi người đánh trọng thương, sau khi lạc thủy thanh hoàng ngã xuống đất , ngay sau đó luân hồi ngàn năm cũng bị đám người kia giết chết.

(tâm ma chân quyết: trong khoảng thời gian ngắn trạng thái có thể bay lên, công kích bay lên, phòng ngự bay lên.)

Nàng chỉ là đi ngang qua, bọn họ cũng chỉ là đi ngang qua , vây lấy nhau , đánh nhau , tất cả cứ như là trong mộng, thật là không thể tin được .

Trời ơi, đất ơi! Luân hồi ngàn năm đúng là đã phát điên lên rồi ! Lạc thủy thanh hoàng bị đánh thảm thiết ! Tất cả mọi chuyện này là vì cái gì chứ? Nàng thật không thể hiểu nổi nữa!

Cửa sổ chat riêng- luân hồi ngàn năm nói với nàng: đồ đệ, ngươi đừng cười sư phụ, vốn tưởng là giết hết bọn họ để trả thù cho ngươi, không ngờ chính sư phụ ngươi lại nằm xuống trước.

Cửa sổ chat riêng- nàng nói với luân hồi ngàn năm: ...

Lạc thủy thanh hoàng quỳ rạp trên mặt đất hỏi sư phụ nàng:” vì sao ngươi đột nhiên chạy đến giết ta?”

Sư phụ nàng chỉ nói vồn vện vài chữ , lời ít mà ý nhiều.

luân hồi ngàn năm: động đến đồ đệ của ta.

Mọi người: ...

lạc thủy thanh hoàng: ta cần giải thích .

luân hồi ngàn năm: ngươi giết đồ đệ nằm đó rồi đòi giải thích? Ai dạy ngươi loại này lễ phép?

Mọi người: ! ! !

thải cô nương tiểu nham: luân hồi ngàn năm, ngươi cũng đừng có quá đáng ! Tuy rằng là chúng ta đã sai trước đây, ngộ sát đồ đệ của ngươi hai lần, nhưng lão đại của chúng ta cũng đã lên kênh thiên hạ giải thích , ngươi còn muốn thế nào nữa?

luân hồi ngàn năm: hai lần?

Sau đó liền hóa thành nhất lữ bạch quang, biến mất không thấy đâu cả.

Mọi người: ? ? ?

Lúc này, đã có ai đó đem thi thể lạc thủy thanh hoàng kéo đi, dù sao đi nữa ở nơi như thế này đại thần phơi thầy ven đường, không đẹp mặt tí nào.

Lạc thủy thanh hoàng vẫn còn chưa đứng vững liền thấy một tiên hạc khổng lồ xuất hiện, nhắm vào đầu anh mổ xuống.

Nhìn kỹ lại liền thấy luân hồi ngàn năm quần áo tuyết tuyết, nhất thanh trường kiếm, giống như thiên nhân giáng trần, lại lần nữa giết chết anh!

Nhất thời mọi người đều không thể mở miệng.

Nói thật ra, kỹ thuật PK của nàng sở dĩ vẫn không thể tiến bộ, hoàn toàn là do sư phụ nàng một tay tạo thành .

Từ đó đến giờ, chỉ cần nàng bị khi dễ, sư phụ nàng lập tức trước tiên đuổi tới, mặc kệ lúc ấy là ai đi nữa, vẫn là ở chiến trường quyết đấu đòi lại công bằng cho nàng.

Có một lần, nàng dùng phím F11 để ẩn danh che chắn tổ đội, kết quả là lúc ra ngoài hái thảo dược liền bị ai đó ột chùy giết chết.

Nàng hỏi hấn, vì sao giết nàng?

Hấn nói, vì ngươi là thế lực đối địch.

Nàng chợt nhận ra rằng , chưa kịp nói hai lời liền dùng thần thạch sống lại, kết quả là cứ chờ nàng bảo hộ biến mất là lại đem nàng luân ngã.

Nàng xem hình ảnh của hắc bạch trong trò chơi thì ra cứ mỗi lần như thế nàng lại sống lại rồi lại bị giết chết.

hoang hỏa – người đã giết nàng cả nửa ngày, bỗng dưng cuối cùng ném cho nàng một câu.

“Không giết ngươi nữa, ta thật khinh bỉ ngươi, giả vờ chết rồi thoát trang làm hồng danh để giết ta!”

GM làm chứng, hắc căn bản cũng không có xem qua trang bị của nàng, nàng lúc ấy căn bản không có trang bị thoát hình nha, trên người nàng vốn chỉ có vài thứ trang bị, vốn đã dễ dàng bị hắc giết chết . Thế mà hắc còn mặt mũi giết nàng rồi còn nói nàng là giả vờ lừa hắc, dùng hồng danh để giết hắc nữa ư?

Trong lòng nàng lúc này cảm thấy thật khó giải thích nổi! Quả thực hắc điên thật rồi, cứ bị giết đi sống lại nàng căn bản cũng rất muốn liều mạng với hắc nha, nhưng thực lực không đủ nên đành truyền tống đi rồi.

Nàng bèn quay lại trong thành mua thiên nhân, chuẩn bị nhìn khắp chân trời góc biển, đời đời kiếp kiếp sẽ theo sau hắc để phá hắc, cho dù nàng không thể giết được hắc thì cũng ngăn cản hắc làm nhiệm vụ , nếu hắc không thể làm nhiệm vụ thì cũng không thể thăng cấp được. (thiên nhân: đạo cụ của trò chơi, có thể tìm ra vị trí của kẻ thù.)

Vừa lúc đó luân hồi ngàn năm nhấn tin riêng cho nàng hỏi nàng đang ở đâu ? làm gì? Nàng cảm thấy bản thân giống như đứa trẻ thấy mẹ về, cảm giác thật dễ chịu nha, nàng bèn quang quác quang quác, đối với sự phụ hắc kể toàn bộ sự tình. Kỳ thật hiện tại nhớ đến lúc ấy, nàng thực ra cũng không hắc là nói mà là khóc lóc than vãn.

Luân hồi ngàn năm nghe xong chuyện nàng kể liền hỏi nàng có tiền không?

Nàng bèn nói là đã mua hoàn thiên nhân .

Luân hồi ngàn năm kêu nàng tìm hắc đi: “ sự phụ cùng người đi đem hắc ngàn đao chém xuống” .

Sau đó, cái tên hoang hỏa kia bị nàng cùng luân hồi ngàn năm ở tây lăng Ứng thành đuổi bắt được, khi đó hắc đang là hồng danh ở trong cốc! (hồng danh ở trong này sẽ không bị người chơi khác công kích, người ngoài cũng không thể công kích được.)

Luân hồi ngàn năm kêu nàng tránh mặt đừng để hắc nhìn thấy nàng, rồi một mình đến gần hắc nói: “Hai người chúng ta đi ra ngoài PK đi! Một trận thắng một trăm đồng, người chịu không?”

hoang hỏa nhìn luân hồi ngàn năm liếc mắt một cái, cười nhạt nói: “Đại thần, người không xem lại trang bị của chính người mà dám thách đấu với ta à? Lại còn muốn dùng PK cả độ thắng thua với ta chẳng phải là quá khi dễ người sao?”

Luân hồi ngàn năm còn nói: “Cứ như vậy đi! lát nữa khi PK, người có thể lấy của ta 10% máu, ta cho người một trăm đồng; lấy của ta 20% máu, ta cho người hai trăm đồng, với điều kiện như vậy nếu người sợ ta ăn hiếp người ta có thể cho người trang bị trong người ta cho người xem, người chịu chưa?”

hoang hỏa nghe như thế cảm thấy rất có lợi cho hắc liền động lòng hỏi luân hồi ngàn năm: “Nếu người giết ta rồi mà không trả tiền thì làm sao?”

Luân hồi ngàn năm nói: “lúc giao dịch, ta cho người một trăm đồng trước.”

hoang hỏa nhận lấy một trăm đồng rồi cùng luân hồi ngàn năm đi ra ngoài, sau đó, nha liên biến thành trên bàn trà chén cụ ...

Nàng vốn tưởng rằng luân hồi ngàn năm chém lên hai kiếm đem hắc giết, kết quả là luân hồi ngàn năm không ngừng phóng phục chưởng định thân nha, làm hắc không thể nào động đậy được.

“Đồ đệ, người lên đánh hắc đi , không cần phóng kỹ năng, còn nhớ lúc người cấp ba mươi làm thế nào mà đánh ngọc hồ cơ không? Cứ như vậy mà đánh, dùng kiếm mà chém.”

Nàng lúc ấy còn chưa tới cấp sáu mươi, trong tay có là vũ khí cấp bốn mươi hai, gọi là loạn vũ phiêu hương, lực công kích rất thấp không nói còn tên hoang hỏa kia đang ở cấp sáu mươi sáu nàng vừa đến chém hấn đã mất đi hơn một phần ba lượng máu.

Cái tên hoang hỏa kia biết là chính mình đã đắc tội với đồ đệ của đại thần trước nên không dám nói gì, nhìn nàng nhận lệnh sư phụ đâm hấn từng nhát một, nếu là nàng thì chắc đã chịu không nổi đầu hàng rồi.

“Sư phụ, coi như xong! Ta này đã đâm hấn đến muốn tàn phế rồi...”

Luân hồi ngàn năm đứng bên cạnh nàng, hai tay ôm bả vai thờ ơ lạnh nhạt, đột nhiên vùng tay lên, giống như hoàng đế hạ thánh chỉ nói: “Chém! Tiếp tục chém! Chém như thế không được, sư phụ cho người chém lại; chém hấn tàn phế đi, chém!”

Cuối cùng, cái tên hoang hỏa kia rốt cục không thể nhịn được nữa logout, sau đó nàng không bao giờ gặp lại hấn trong trò chơi nữa.

Nàng muốn luân hồi ngàn năm dạy nàng kỹ thuật PK, tránh cho bản thân nàng về sau khỏi bị khi dễ nữa.

Luân hồi ngàn năm muốn kết thúc thảo luận với nàng bèn nói: “người chém ta hai kiếm ta sẽ không động” nàng nói với anh là nàng không thể hạ thủ, sau đó anh cố tình cởi bỏ trang bị của mình để nàng có thể dễ dàng giết anh, hoàn hảo chấm dứt chiến đấu.

Nàng có nghĩ đến như thế nào cũng không hành động, thế nào mà nàng có thể làm như thế, nàng đương nhiên cũng không thể hạ thủ? !

Luân hồi ngàn năm thấy thế, vạ phần bất đắc dĩ nói: “Đồ đệ, vẫn là nên đi thôi!”

9. Chương 9: Một Kiếm Thành Danh

Kể ra tình cảm thầy trò của nàng và Luân hồi ngàn năm cũng lạ, vì thế nên đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ tên hoang hỏa kia.

Sau sự kiện đó vài ngày, thường xuyên có quý danh thêm nàng vào danh sách bạn tốt, khi nàng hỏi ra thì đều là bằng hữu của sư phụ nàng.

Luân hồi ngàn năm nói: “Khi ta không có ở đây, nếu bị ai khi dễ người có thể tìm bọn họ, bọn họ đều là anh em sinh tử của ta, chắc chắn sẽ giúp người.

Đến khi nàng bừng tỉnh thoát ra khỏi kỷ niệm cũ thì luân hồi ngàn năm cùng lạc thủy thanh hoàng đánh xong trận đấu thứ hai, lúc này, lạc thủy thanh hoàng vẫn không đánh trả, sư huynh đệ của hấn ở phía sau lợi dụng thời điểm lại giết chết sư phụ của nàng.

Boss Thảo vương thảo sau cũng đã chết, chiến vô cực bọn họ đều cùng nhau chạy tới.

hệ thống nêu lên - lờ lờ hạnh phúc nói với nàng: sử dụng thất tinh gọi hồn, nhận hay không nhận?

Lờ lờ hạnh phúc vừa cứu nàng, hiện đang chạy lại cứu sư phụ nàng.

Cửa sổ chat riêng-luân hồi ngàn năm nói với nàng: đồ đệ, người đừng đứng lên vội.

Anh kêu nàng đừng đứng lên, nhưng chính anh lại đứng lên trước.

Cửa sổ chat riêng-nàng nói với luân hồi ngàn năm: sư phụ, ta van cầu người, đừng đánh nữa được không, người chịu được ta cũng chịu không nổi! Người cứ coi bọn họ như không khí đi, bỏ đi được không!

Cửa sổ chat riêng- luân hồi ngàn năm nói với nàng: hấn vẫn còn nợ người một mạng, chúng ta đi giết hấn thêm một lần nữa!

Cửa sổ chat riêng- nàng nói với luân hồi ngàn năm:sao người không kêu bằng hữu của người đến giúp người?

Cửa sổ chat riêng- luân hồi ngàn năm nói với nàng:không nên, đừng đem ân oán cá nhân trở thành thù hằn cho các nhóm.

Lạc thủy thanh hoàng phía sau có đám người kia, gặp lúc sư phụ nàng lại đứng lên, xắn cổ tay áo lên cao , liền bị lạc thủy thanh hoàng ngăn lại.

“Đại thần” đúng là có phong độ của đại thần chỉ có tiền tới , nàng nghĩ rằng anh ta là muốn đích thân động thủ , hoặc là cùng sư phụ nàng một chọi một, kết quả anh ta lại nói: ”Luân hồi ngàn năm, hôm nay chuyện này là thật là do chúng ta sai lầm rồi, là người của ta trước giết đồ đệ của ngươi trước, ta với đồ đệ của ngươi cũng đã giải thích, ngươi đã giết qua ta một lần , bây giờ ta để cho đồ đệ ngươi giết ta thêm một lần nữa , ngươi kêu nàng ta đứng lên đi!

Mọi người đều có thể nhìn thấy hiện tại là lạc thủy thanh hoàng bọn họ chiếm thế thượng phong, bọn họ đều có khả năng giết chết nàng cùng sư phụ rồi sau đó chạy lấy người, nhưng lạc thủy thanh hoàng không có làm như vậy, chẳng những lần thứ hai giải thích với nàng , còn làm để cho nàng giết anh ta một lần nữa ...

Mọi người bỗng ồ lên , nàng trở thành tiêu điểm ọi người chú ý, chỉ có sư phụ nàng như trước vẫn bình tĩnh, một chút cũng không e ngại lạc thủy thanh hoàng.

Luân hồi ngàn năm: đồ đệ, ngươi đứng lên, đánh đi!

Nàng cảm thấy có chút khó xử, đánh đi! Sư phụ nàng cùng lạc thủy thanh hoàng thù hận coi như kết thúc ; có hơn không! Nàng thực xin lỗi sư phụ đang bừng bừng nhiệt huyết; nàng nói:” ta rốt cuộc là vẫn phải đánh à, không đánh vẫn hơn chứ?”

lạc thủy thanh hoàng: thuyền đánh cá xướng trề, ta có thể cam đoan với ngươi, hôm nay mọi việc tuyệt đối dừng ở đây, về sau ta tuyệt đối sẽ không tìm ngươi gây phiền toái, đến đây đi!

Đến đây đi? Phỏng chừng đầu của đại thần cũng bị hỏng rồi đi? Tự nhiên nói với nàng đến đi?

Đến đây đi cái gì? Đến đây đi, đến chà đạp ta đi? Đến đây đi, đến đánh ta đi?

Đối với lệnh triệu hồi của đại thần, nàng thực là vô lực kháng cự, sững sờ đứng lên, phải đến thật sao!

Đoạn trường hủ cốt, túy mộng tiên hoa, thất tình hải đường, quỷ khóc đằng; lấy máu, chỉ đi, chuyển xương, thất tâm; nàng sử dụng tất cả các loại kỹ năng đã từng dùng, mà đại thần trên người nhưng vẫn biểu hiện “Lướt qua” “Miễn dịch ”, ngay cả máu cũng không mất đi tí nào.

lạc thủy thanh hoàng: ngươi đợi chút, ta quên cởi quần áo , khó trách ngươi vẫn đánh không chết được ta.

Mọi người chết ngất, ta nắm chặt kiếm, á khẩu không thể mở miệng ,đại thần a đại thần! Ngươi là muốn ta phải chịu tội chết sao?

lạc thủy thanh hoàng: bây giờ được rồi, ngươi lại giết ta đi! Vừa rồi thực ngại quá, ta không phải cố ý !

Mọi người run rẩy, nàng nắm chặt gương cũng run lấy bấy, đại thần a đại thần! Ngươi là muốn đùa chết ta sao?

Kết quả là, tối hôm đó, đại thần bậc nhất của toàn game lạc thủy thanh hoàng, bị tiểu băng tâm cấp sáu mươi bảy một kiếm, một kiếm lại một kiếm giết chết, sau đó, thuyền đánh cá xướng trề ngay tại lúc nàng trở thành nổi danh .

nổi danh? Nói như mọi người thật có thể nói là là danh dương tứ hải, uy chấn bát phương, toàn bộ kênh game đều nhắc đến! Làm cho lão nương nàng mấy ngày login đều nhìn trước nhìn sau giống như đạo tặc sợ bị mọi người nhận ra.

10. Chương 10: So Với Nam Nhân Thuần Thủy Còn Thuần Gay

Trên thực tế, việc nàng đang thực đang sợ hãi là Lạc Thủy Thanh Hoàng cứ đứng đấy để “Nhà giữa” của anh ta là tên Quan Công trước mặt nàng đùa giỡn đại đao.

Quan Công là nữ hào, trong danh sách xếp hạng cao thủ còn đứng trước Hoang Hỏa mấy bậc, theo giang hồ đồn đãi, nàng ta không hơn không kém gay, so với đàn ông chân chính còn giống đàn ông hơn !

Về phần vì sao nàng ta lại trở thành Lạc Thủy Thanh Hoàng “Nhà giữa”? chuyện này kể ra cũng khá dài dòng!

một ngày, tất cả thành viên của bang phái Thần Thoại hẹn nhau ở một khách sạn trong thành phố B tự hội, bang chủ Lạc Thủy Thanh Hoàng vừa xuất hiện liền làm mọi người sửng sốt, mọi người đều viết: “Này quân mi thanh mục tú, xỉ bạch môi hồng, thật là nhất manh vật a manh vật!”

Quan Công liền đối với anh ta nhất kiến chung tình, lôi kéo Lạc Thủy Thanh Hoàng ôn nhu thể hiện tình cảm, muốn cùng anh ta trở thành một cặp, nhưng lại làm quá sỗ sàng? !

Lạc Thủy Thanh Hoàng vì quá ngại nên ngay cả cơm cũng không ăn, liền chạy trốn chết.

Từ đó về sau, Quan Công lợi dụng chuyện đó tự mình là “Nhà giữa” của Lạc Thủy Thanh Hoàng , dựa vào một cây đại đao, cố tình cho rằng mình là phần hồng giai nhân sở hữu của Lạc Thủy Thanh Hoàng, làm cho Lạc Thủy Thanh Hoàng ở trong luật trò chơi không thể kết bạn với bất kỳ nữ nhân nào trong MM, đến nay tình trạng hôn nhân vẫn là chưa kết hôn.

Hiện nay Quan Công lại coi nàng như cái gai trong mắt , nghĩ nàng chính dùng trăm phương ngàn kế, trăm phương nghìn kế, đem hết chiêu thức để dụ dỗ Lạc Thủy Thanh Hoàng để trở thành kẻ thứ ba trong mắt của nàng ta, đem nàng coi như là kẻ địch không thể không tiêu diệt , không thể không giết kẻ thù không đội trời chung là nàng nha, thế nhất định phải phế đi nàng đoá lạn hoa đào (hoàn hảo, còn chưa nói muốn bạo cú nàng nữa chứ).

Trải qua một lần sự kiện “Tru thần” nàng luôn phải tính toán để sự phụ nàng không phải nổi giận điên cuồng như trước , vì tránh việc cũ có thể phát sinh, nàng phải chọn khu vực an toàn , luôn đặc biệt cẩn thận, tận lực trốn tránh Quan Công đại đao.

Người ta là phòng cháy chống lũ phòng trộm đạo, còn nàng là phòng cháy chống lũ phòng Quan Công, thật là thảm nha!

Ông trời ơi, có thể chon àng biết tại sao nàng ran ông nổi này không?

Bởi vì Lạc Thủy Thanh Hoàng trước mặt mọi người đã cam đoan với nàng là tuyệt đối sẽ không trả đũa, cho nên Quan Công không dám ngang nhiên chém nàng chỉ là luôn tìm cơ hội kín đáo để hạ thủ với nàng thôi.

Nàng mỗi ngày đều phải đi hành hiệp giang hồ, làm nhiệm vụ nên chuyện này đối với nàng thực sự là vô cùng khổ sở khó chịu.

Nàng làm bảo giám kiểm sinh hoạt phí, uống rượu thi cùng gia đình, hàng ngày nàng trốn ở u cốc Quỷ Vực làm nhiệm vụ, , sau đó liền đi bộ chung quanh xem xét khu vực.

Quan Công này theo dõi nàng mọi lúc mọi nơi, cứ rảnh là lại đến sau lưng để tiêu diệt nàng.

Chuyện đầu tiên:

Lúc nàng đang làm bảo giám, nàng ta tụ tập một đám băng hữu cấp sáu mươi, ở các điểm bảo giám ngồi chờ, thấy nàng động thủ, liền lập tức cướp thảo nhĩ đồng, từ đại sư, a ngư, a hùng, tiểu cường, tiểu giai bắt đi.

Cũng may, những thứ trong nhiệm vụ của nàng nảy sinh cái mới nhanh chóng, kết quả là... nàng nhẫn.

Chuyện thứ hai:

Khi nàng đi đánh gia đình, nàng ta dẫn một đám quái chủ động bao vây xung quanh nàng, nàng chỉ có thể làm là một mình vừa phải đánh quái vừa phải đánh với gia đình.

Cũng may, đám quái này cấp khá thấp nên không thể giết nàng được, kết quả là... nàng lại nhịn nữa.

Chuyện thứ ba:

Khi nàng đang làm nhiệm vụ tổ đội đánh sói ở trấn Vĩnh trư, nhiệm vụ này phải có ít nhất hai người, trong đó một người phải biến thân thành tiểu hài tử, một người khác đem phải canh chừng để giết chết sói rồi cả hai phải biến thân đúng thời điểm, không thể sử dụng gì kỹ năng.

Hôm đó, nàng vừa cùng mọi người sát nhập tổ đội , vừa tiếp nhận nhiệm vụ biến hình, Quan Công liền khiêng cây đại đao chạy đến, chém chết cả bốn người trong tổ đội của nàng , nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu sói nàng nuốt một ăn thịt nàng, trơ mắt nhìn thời gian trôi qua, hệ thống nêu lên: nhiệm vụ thất bại, kết quả là... nàng rốt cục không thể nhin được nữa ! Biến thành hồng danh chạy đến chém nàng ta, cuối cùng cũng bị giết dưới đao của nàng ta.

Lạc Thủy Thanh Hoảng cười mây Vân Hoa nhẹ nhẹ đến (đại thần có tiền, có thể thay đổi mây), xong rồi lại quay trở lại, đứng ở bên thi thể nàng.

Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Đao vội vàng giải thích nói: “Cục cưng, lần này là nàng biến thành hồng danh đánh ta trước.. ”

Lạc Thủy Thanh Hoảng: không cần gọi ta là cục cưng, rất ghê tởm .

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: đại thần, người tọa trên mây nhìn trông rất phiêu dật, thật là đẹp lắm nha! Ta thật là có cảm tình với người đó nha...

Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Đao: ta giết người, đúng là không sợ trời xanh, đã chết rồi còn dám trước mặt ta đùa giỡn nam nhân của ta?

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: nàng ta muốn nói là... Đại thần, người để lộ nội y ! Nga ha ha ha ha

Không nhìn Lạc Thủy Thanh Hoảng cương trực, Quan Công điên cuồng, lão nương nghĩ đến đó sau, nàng dùng hoa lệ lệ thần thạch để hồi sinh, nàng liền bỏ đi!

Quan công tiểu bằng hữu, người khi dễ lão nương, lão nương liền khi dễ nam nhân của người, xem cuối cùng ai sợ ai! Nga ha ha ha ha

11. Chương 11: Đại Thần Mặc Quần Lót Trong Suốt

Nàng rốt cục vẫn yếu thế nên lui trước.

Thôn Nhỏ gửi tin nhắn riêng cho nàng , Hạnh Phúc cũng gửi tin nhắn riêng cho nàng, Tỉnh Ngủ gửi tin nhắn riêng cho nàng nha, tóm lại là các lão nhân trong bang phái đều gửi tin nhắn hỏi nàng. Bất qua chỉ cùng một câu hỏi mà thôi: “Xương Trễ, nàng thật không quay trở lại bang phái?”

Nàng dứt khoát kiên quyết trả lời bọn họ: “ta đã suy nghĩ kỹ rồi,các người đừng lo lắng!”

Chê cười! làm sao mà nàng có thể ở lại bang phái sau khi nàng và bang chủ phu nhân đương nhiệm có những ân oán không thể xóa bỏ như thế, nàng phải rời bỏ thôi!

Trước lúc rời khỏi bang phái, nàng nói với Mâu Nữu Thu Thủy : “Ngớ ngẩn, người nâng niu hẩn trong lòng bàn tay, bất quá chỉ là đồ đã mặc cũ của lão nương, thuận tiện nhắc nhở người một chút, lão nương ta có bệnh phù chân.”

hệ thống thông báo- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ rời bỏ bang phái “Chinh chiến thiên hạ” .

Rời bỏ bang phái, nàng trở thành thân phận lưu lạc, phía trước tên nàng bây giờ đã thiếu đi một chữ tên phía trước thiếu một “Chiến”, chung quanh bên người mất đi một nam nhân.

Nàng ngẩng cao đầu, bước đi...

Từ nay về sau, nàng độc hành, không bang phái...thôi cứ phải mỉm cười bước về phía trước thôi.

“Đỉnh”... màn hình phía bên trái nhảy ra một chữ màu đỏ...

Cửa sổ chat riêng- Chiến Vô Cực nói với nàng : Xương Trễ, ta có một vấn đề muốn hỏi nàng.

Cửa sổ chat riêng-nàng nói với Chiến Vô Cực: được người nói đi...

Cửa sổ chat riêng- Chiến Vô Cực nói với nàng: ... Xương trễ, nàng chẳng lẽ một chút cũng không cần ta sao?

Nhìn đi? Đây là nam nhân ích kỷ tự kỷ hư vinh vô sỉ nam nhân! Rõ ràng là hẩn vứt bỏ nàng trước, lại hy vọng nàng có thể giống thuốc cao bôi trên da không thể xa rời hẩn, chỉ để thỏa mãn long tự tôn của hẩn!

Cửa sổ chat riêng-nàng nói với Chiến Vô Cực: thực xin lỗi, tuy rằng người thích xem võ kịch hai người tranh giành một chồng, nhưng là ta thực không thích diễn vai đó, người có thể tìm một lão bà ngớ ngẩn, để cho nàng ta cùng Mâu Nữu Thu Thủy diễn cho người xem.

Cửa sổ chat riêng- Chiến Vô Cực nói với nàng : ... Xướng Trễ, ta có thể hỏi nàng một vấn đề nữa không?

Cửa sổ chat riêng-nàng nói với Chiến Vô Cực:người có điều gì thì hỏi nốt đi...

Cửa sổ chat riêng- Chiến Vô Cực nói với nàng : có phải nàng từ đầu đến cuối đều không có để ý đến ta? người trong lòng nàng , kỳ thật là sự phụ nàng Luân Hồi Ngàn Năm đúng không?

Vấn đề này... nàng từ chối trả lời!

Mở danh sách bạn tốt ra nàng tìm tên Chiến Vô Cực, kiên quyết bỏ vào danh sách bạn xấu.

Ha ha, bắt đầu là hài kịch bây giờ kết thúc cũng là hài kịch , người như thế làm sao mà nàng lại phải bận tâm chứ...

Nàng đến cửa hàng, đem vàng đổi thành nguyên bảo, lại đến thương thành mua thiên hạ.

Nàng thừa nhận ta gần đây tiêu xài có hơi quá lỗ, nhưng toàn là nàng bị người bức phải làm như thế.

Kênh thiên hạ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: mây trên trời thực là trong suốt, đại thần mặc quần lót cũng trong suốt... Các vị sai sai, hôm nay đại thần mặc quần lót màu gì? Xích màu da cam lục thanh lam tử?

Ha ha, ai nàng hiện tại tâm tình không tốt làm gì ? Cho nên bây giờ nàng sẽ đùa giỡn đại thần để chọc tức Quan Công.

Kênh thiên hạ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: ...

Kênh thiên hạ - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: oa nha nha nha! Thật sự là khiến ta nổi giận nha! Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ, mau nói cho ta biết tọa độ người đang ở đâu!

Báo tọa độ? Nàng ta làm như nàng cũng ngốc giống nàng ta sao? Nga ha ha ha ha

Đích đích ...

Nàng tạm thời ngừng trò chơi, nhấn vào cửa sổ chat QQ chim cánh cụt.

Biên tập đại nhân: “Cô bé, truyện mới nàng viết đến đâu rồi? đã được nhiều chưa?”

Phi đêm: “Hồi bẩm đại nhân, đừng làm tiểu nhân sợ, truyện mới vẫn chưa nghĩ ra, đến nay một chữ cũng chưa có nữa....”

Biên tập đại nhân im lìm một lát, sau đó cực kỳ nhẹ nhàng, cực kỳ bình tĩnh, cực kỳ bình tĩnh nói với nàng: “Người muốn chết a?”

Phi đêm: “Đại nhân, bình tĩnh một chút, mẹ tiểu nhân kêu tiểu nhân về nhà ăn cơm!”

Nàng nhanh chóng đem cửa sổ chat QQ tắt đi, đứng dậy rót chén nước, rồi tiếp tục ngồi vào máy tính chơi trò chơi.

12. Chương 12: Đại Thần Phản Công, Nữ Chủ Trúng Chiêu

Hiện tại trên kênh trò chơi đang lưu hành một câu “Nếu người chọc ta, ta sẽ tìm Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ lấy lấy kiếm đâm chết người!”

... Nàng cảm thấy rất xấu hổ xấu hổ, nàng có tội.

Làm xong vài cái nhiệm vụ lấy điểm kinh nghiệm, nàng sung sướng phát hiện ra chính mình đã lên đến cấp sáu mươi bát.

Luân Hồi Ngàn Năm từ hôm xảy ra sự kiện đó đến nay vẫn không login, ta chỉ đang đi tìm đội nhóm đoàn truyền đạo bản sao, trong lòng mong chờ anh xuất hiện để đưa đồ đệ là nàng được xem thuộc tính khoảnh khắc phương hoa.

Truyền tổng đến suối nước khoáng ba thực, nàng lấy trong bao ra một cái cần câu, một bên câu cá một bên chú ý đến tin tức khu vực.

Cần Khôn Đại Phù Tường: truyền đạo bản sao 3=2, chúng ta đang thiếu một bằng tâm, có ai muốn gia nhập tổ đội hay không!

Nàng vội nhanh chóng thu hồi cần câu, xin gia nhập đoàn.

hệ thống tin tức - Cần Khôn đại phù tường đã chấp nhận nàng gia nhập tổ đội.

Tổ đội lãnh tụ - Cần Khôn Đại Phù Tường: vẫn còn thiếu một người, mọi người hỏi xem bằng hữu có ai muốn tham gia?

Tổ đội - Bắc Phong Cái Kia Thối: đem chức đội trưởng giao cho ta, ta đã tìm được một người.

hệ thống nêu lên - Bắc Phong Cái Kia Thối đã mời Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao gia nhập tổ đội.

Phốc chuyện gì lại đang xảy ra với nàng đây! Nàng đang cầm cốc uống nước liền phun tất cả ram àn hình trước mặt.

Ông trời ơi, có phải vận khí của nàng rất kém hay không chứ? Đúng là được trải nghiệm “Không phải oan gia không tụ đầu” những lời này thật linh nghiệm với nàng sao?

Tổ đội - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: đem chức đội trưởng giao cho ta.

Tổ đội lãnh tụ - Bắc Phong Cái Kia Thối: ???

Tổ đội - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: giao cho ta!

hệ thống nêu lên - Bắc Phong Cái Kia Thối đã đem chức đội trưởng giao cho Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao.

hệ thống nêu lên – nàng bị đội trưởng Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao đuổi ra khỏi tổ đội.

...

Quan công trước mặt đùa giỡn đại đao, lão nương quyền quyền người cái xoa xoa!

Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao, lão nương không thèm chấp với người.

Truyền đạo là nàng cũng chỉ định tham gia cho vui, nay tình huống đã như thế nàng đang vốn định nhấn phím để logout, thì lại thấy hệ thống thông báo : “Hình thiên khe thiết giả bản, chúng ta đang thiếu một bằng tâm.”

Nàng suy nghĩ ban ngày ban mặt logout cũng không có việc gì làm, liền bấm phím xin gia nhập vào đoàn.

Hình Thiên Chân Giả là nơi tiểu quái rất nhiều, BOSS biến thái, bình thường đội ngũ nhỏ thường bị tiêu diệt.

Tổ đội ngoại trừ nàng ra, còn có bằng tâm cấp sáu mươi chín, tên là Bờ Đối Diện Tịch Dao. Nàng bỗng phát hiện ra Bờ Đối Diện Tịch Dao đã từng cùng nàng đánh quái vài lần nên bắt đầu trêu chọc nàng ta.

Tổ đội- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: Tịch Dao muội muội,ta chính là ca ca Cây Cỏ Bồng của người đây.

Tổ đội- Bờ Đối Diện Tịch Dao:...

Tổ đội- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (biểu tình rơi lệ) sao lại thế, sao người lại quên ta rồi Tịch Dao muội muội. Người thật quên ta sao?

Tổ đội- Bờ Đối Diện Tịch Dao:... Tịch Dao là ta của kiếp trước, kiếp này tên ta là Tuyết Gập.

Nàng cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ, nguyên lai là do Bờ Đối Diện Tịch Dao cũng là một cô nương rất hay biết nói đùa.

Tổ đội- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: vậy là được rồi, ta kiếp này gọi là Cảnh Thiên.

Cả tổ đội cảm thấy như có điều lơ mơ liền lên tiếng hỏi: Thì ra hai người các nàng biết nhau à?

Tổ đội- Thuyền Đánh Cá Xướng Trề: đâu chỉ là biết nhau, hai người chúng ta kiếp trước chính là một đôi uyên ương trời định. Nhưng đáng tiếc là không duyên nợ, nay chỉ muốn ước định làm một cặp đến đầu bạc răng long, sống chết không rời!

Tổ đội- Bờ Đồi Diện Tịch Dao:...(thẹn thùng biểu tình) Cây Cỏ Bồng ca ca, ta vẫn đang chờ đợi người đó.

Nàng cùng Bờ Đồi Diện Tịch Dao ngưu tầm ngưu, mã tầm mã liền xưng tri kỷ, kẻ xướng người cứ đối qua đáp lại, đến lúc có người chịu không nổi nhảy ra kháng nghị.

Tổ đội- Không Đáng Khinh Không Quý Quái: hai vị, có thể giúp ta thêm máu trước không? Ta đã chết bốn lần rồi!

Tổ đội- Bờ Đồi Diện Tịch Dao:...ách...thật ngại nha.

Tổ đội- Thuyền Đánh Cá Xướng Trề: hắc hắc, thấy ta Tịch ao muối muối có phần xúc động chuyện tình cảm đây! Yên tâm, ta đến truyền máu cho người ngay đây!

Tổ đội- Không Đáng Khinh Không Quý Quái:...

Bên ngoài tổ đội nàng và Bờ Đồi Diện Tịch Dao liền thêm lần nhau vào danh sách bạn tốt.

bạn tốt - Bờ Đồi Diện Tịch Dao : Cây Cỏ Bồng ca ca, có phải người thật là nữ nhân?

bạn tốt - Thuyền Đánh Cá Xướng Trề: ha ha, vẫn là Tịch Dao muối muối hiểu ta.

Khi hai nàng đang tán gẫu thì thấy sư phụ nàng là Luân Hồi Ngàn Năm login .

Cửa sổ chat riêng-nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: sư phụ a! Đồ nhi nhớ người muốn chết, sao đến bây giờ người mới xuất hiện nha!

Cửa sổ chat riêng- Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: gần đây ta có chút việc bận, cố tình lên đây báo cho người biết một tiếng, rồi ta lập tức phải offline bây giờ.

Nàng gửi đi qua một cái biểu tình lẩn lộn, “Ồ ô ô, sư phụ, chẳng lẽ người định vứt bỏ ta sao?”

Luân Hồi Ngàn Năm gửi đến cho nàng một cái biểu tình dỗ dành, “Ngoan ngoan, sư phụ buổi tối lại lên, có khả năng hơi trễ một chút, chờ ta.” Nói xong đã đi tắt khỏi hệ thống .

Nàng nhìn thấy danh sách bạn tốt biểu tượng của Luân Hồi Ngàn Năm tên hiện màu xám trắng, đột nhiên trong lòng cảm thấy không còn hứng thú với trò chơi nữa , liền cùng Bờ Đồi Diện Tịch Dao chào tạm biệt rồi cũng logout .

Nàng liền ngủ một giấc đến hơn mười giờ tối, liền thức dậy định ăn chút gì đó, rồi lại đến ngồi trước màn hình máy tính, cảm thấy toàn thân hơi hám, nàng cũng tự nhận thấy bản thân mình rất giống con cú.

Nàng login vào trò chơi với hy vọng có thể gặp bóng dáng Luân Hồi Ngàn Năm, nhưng anh dường như không xuất hiện, chắc anh không hứa với nàng cho có lệ đấy chứ?

Nàng cảm thấy trong lòng khá buồn bực, tính tắt máy thì thấy Mâu Nêu Thu Thủy nàng ta đang chửi bới nàng trong kênh bang phái.

môn phái - Mâu Nêu Thu Thủy: Thuyền Đánh Cá Xướng Trề người kỳ thật là nhân yêu, tưởng muốn gạt lão công của ta không thành, hiện tại lại còn muốn gạt gẫm Lạc Thủy Thanh Hoàng , cả ngày trong kênh thiên hạ đùa giỡn người ta, ta thực khinh bỉ người! Thực ghê tởm!

môn phái - Thấy Chết Mà Không Cứu Được: như thế là ý gì? Thuyền Đánh Cá Xướng Trề lại có chuyện xấu à ?

môn phái - Lòe Lòe Hạnh Phúc: Mâu Nêu Thu Thủy, người dựa vào đâu mà dám nói Xướng Trề tỷ tỷ là gay?

môn phái - Mâu Nữu Thu Thủy: nàng ta hôm nay lúc đi đánh quái hạ bản sao, ở tổ đội đùa giỡn một nữ nhân, mọi người ở đó đều thấy , có thể làm chứng! Xem cách nàng ta nói chuyện bộ dáng chính là nhân yêu!

môn phái - Bờ Đối Diện Tịch Dao: cái nữ nhân kia chính là ta, như thế nào ? Chúng ta trong lúc đó nói giỡn liên quan gì đến nhà ngươi? Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ có phải là gay hay không có liên hệ gì đến ngươi? Ta xem ra ngươi là vì ghen tị mà hận nàng ta đi?

Hắc hắc, vẫn là Tịch Dao muội muội của nàng nói chuyện rất có dũng khí, quả thực rất hợp khẩu vị của nàng.

môn phái - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (thúc ngựa biểu tình) Tịch Dao muội muội, ngươi có nhận ra ca ca không?

môn phái - Bờ Đối Diện Tịch Dao: (thẹn thùng biểu tình) Cây Cỏ Bồng ca ca

môn phái- Lòe Lòe Hạnh Phúc: Xướng Trữ tỷ tỷ .

môn phái - Thấy Chết Mà Không Cứu Được: có điểm mơ hồ...

môn phái - Mâu Nữu Thu Thủy: Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, ngươi chính là nhân yêu, vậy mà vẫn còn có mặt mũi login

môn phái - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ta nói nàng thật ngớ ngẩn nha! Nàng như thế nào lại còn la làng lên như thế? Có phải vì ta mặc nhiên thừa nhận ta như thế thì nàng lại đâm ra hận hực ?

Cửa sổ chat riêng-Mâu Nữu Thu Thủy nói với nàng: XXOOXXXOOO(dạng ngôn ngữ thô tục)

môn phái - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: hắc, nàng then quá thành giận ta a? Đừng kìm cách bêu rếu lão nương nữa, từ giờ trở đi lão nương không để nàng làm thế với ta đâu .

Nàng sử dụng chức năng của trò chơi là chỉ có thể hiện thị với bạn trong danh sách bạn tốt, đồng thời còn cấp một chức năng tự hồi phục cho Luân Hồi Ngàn Năm, sau đó liền truyền u châu tọa diệu, bay đến Thệ Thủy Chi Tân.

bạn tốt - Bờ Đối Diện Tịch Dao nói với nàng: Cây Cỏ Bồng ca ca...

tự động hồi phục - hồng trần tử mạch, hoàng tuyền bầu trời, chung quanh mờ mịt, người không thấy người; nàng cảm thấy mất hết can đảm.

Diễn đàn từng có người nói qua, nếu như đi U Châu không có khai thông bối cảnh âm nhạc, người sẽ là người chịu tổn thất nhiều nhất.

Bối cảnh âm nhạc trong Thệ Thủy Chi Tân chỉ dùng cây sáo cùng đàn tranh diễn tấu , trong suốt mà Không Linh.

Cùng với âm nhạc uyển chuyển du dương, bước chậm rãi cát màu vàng, nhìn màu xanh trong của bầu trời, màu xanh biếc của nước biển, lòng dạ nàng cảm thấy trở nên trống trải rất nhiều.

Ở Thệ Thủy Chi Tân, ngoại trừ trời xanh, nước biển biếc , bờ cát vàng ở ngoài, còn có một phong cảnh nhất định phải xem, đó là trên bãi biển ngẩng mặt trời mặt trời mọc và mặt trời lặn.

Lúc nàng đến đó chính là thời điểm mặt trời lặn, mặt trời đỏ dần dần ngã về tây tà, Minh Nguyệt sáng trong dâng lên.

Ánh sáng mặt trời ngã thành màu đỏ thắm quện cùng màu nước biển xanh lam tạo thành màu tím biếc huyền ảo, cảnh vật trở nên ôn nhu , tựa như ảo mộng.

Nàng bị cảnh sắc trước mắt rung động, trong lòng cảm thán: Thiên hạ thật rộng lớn mà không có ai cùng ta đứng ngắm phong cảnh tựa thần tiên như thế này, Dù có nói thế nào đi nữa đúng là số kiếp đơn độc thế lương.

Ha ha, nguyên lai nàng chỉ là tiểu thuyết gia, tại sao nàng không viết câu đối nhi? ! Thêm cái hoành phi: cầu huyết nhân sinh cầu huyết thiên hạ!

Sau lưng nàng bỗng nghe tiếng vó ngựa vang, nhẹ nhàng mà dồn dập, nàng giật mình bỗng nhiên quay đầu, không cần nghĩ ngợi hô to: “Sư phụ ... ”

Lạc Thủy Thanh Hoàng trên mình mặc tuyết y ngân phát, cười bạch mã, phong thái tiêu diêu kỳ diệu đang nhìn chăm chú vào nàng.

“Ta không nhớ rõ là mình đã thu người làm đồ đệ a?”

Nàng giận dữ đứng lên, đến trước mặt bỗng dừng chỉ thẳng ngón tay vào anh ta.

“Người đừng tưởng chiếm được tiện nghi của ta ?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng lắc lắc đầu, vẻ mặt thật vô tội nói: “Rõ ràng là người đưa tiện nghi cho ta chiếm đấy chứ.”

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, liếc mắt một cái, nói giọng đầy vẻ mỉa mai: “Như thế nào? Sao hôm nay không cười mây như thần tiên? Lại đổi thành cười bạch mã vậy công tử? “

Lạc Thủy Thanh Hoàng giật mình, đột nhiên cười nói: “Như thế nào? Hôm nay nàng không đoán xem ta mặc quần lót màu gì à? hoa văn gì à ?”

Nàng bỗng hít vào thật sâu rồi tức mình la lớn: “ Người thật là kinh tởm!”

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng muốn cùng nàng giao dịch, nhận hay không nhận?

Nàng trong đầu xuất hiện đầy dấu chấm hỏi, không rõ đại thần anh ta đang muốn làm gì?

Lạc Thủy Thanh Hoàng đưa cho nàng xem hết trang bị này đến trang bị khác, càng làm nàng thần thái trở nên ngu ngốc, không hiểu anh ta đang có dụng ý gì. Nào là Lôi âm minh chui, tô mặc bào, tô mặc kiên, tô mặc cổ tay, tô mặc hài, tô mặc quan, cuối cùng lại là phóng thượng một ngàn đồng.

Lạc Thủy Thanh Hoàng: người nhấn phím nhận giao dịch trước đi.

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: đại thần, người có ý gì? Người bị ta chọc giận rồi lại đến đây bố thí cho ta à?

Lạc Thủy Thanh Hoàng: những cái kia là thiên âm vũ khí là buộc định , không thể giao dịch, người có thể lấy tiền đi mua vàng ngọc phú quý cho bản thân.

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: đại thần, phiền người có thể giải thích rõ ràng được không?

Lạc Thủy Thanh Hoàng: mấy thứ này không phải người muốn quần của ta sao?

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: đại thần, người có muốn vu oan cho ta cũng phải có chứng cứ chứ, ta khi nào thì nói với người là muốn quần người mấy thứ này ?

Lạc Thủy Thanh Hoàng ngưng một lát rồi cất tiếng hờn dỗi: “Cây Cỏ Bồng ca ca, người thật đáng ghét ! Người ta là Tịch Dao muội muội của người a!”

Nàng hoàn toàn run rẩy ngã xuống đất, khí tuyệt bỏ mình.

13. Chương 13: Đại Thần Thực Tào Nhã.

Tịch dao muội muội? Tịch dao muội muội! Tịch dao muội muội? !

Nàng thực không thể tin được bản thân mình vừa trải qua chuyện gì, tâm trạng nàng cảm thấy mơ hồ như không thể hiểu được, thực là xui xẻo.

Đại thần, nàng thừa nhận chính mình từng dùng kiếm đâm anh ta, làm cho anh ta trước mặt mọi người hình tượng bị hao tổn. Nàng cũng thừa nhận chính mình trước mặt mọi người đùa giỡn quá trớn đối với anh làm cho anh thật mất mặt, nhưng anh ta có nên cứ đi theo ám nàng không buông như thế chứ, chắc anh tam uốn trả đùa nàng đây mà.

Cây Cỏ Bồng ca ca? Nàng cảm thấy thật tình muốn nôn mửa, Đầu nàng chắc chắn đã bị hỏng nên mới cùng người này ở Bàn Lý sao đùa giỡn, thực là đáng đời nàng mà.

GM a! Mau gọi cấp cứu dùm nàng đi. Nàng cần điện giật, truyền dịch, cộng thêm hô hấp nhân tạo!

Lạc Thủy Thanh Hoàng phi thân xuống ngựa, quần áo trông thật tiêu sái bước đến trước mặt nàng, ống tay áo vung lên, trường kiếm trông thật anh dũng phi phàm, nàng liền lớn tiếng hô to: “Người và tất cả trang bị của người hoàng kim ngàn lượng, lôi chui trăm mai, thiên âm tô mặc, mau đến đây chịu đòn nhận tội!”

Anh ta có vẻ không hiểu, không thể đoán ra âm tư nàng đang nghĩ gì liền hỏi : “Vì sao muốn ta chịu đòn nhận tội? Ta rốt cuộc phạm vào tội gì a?”

Nàng rút kiếm tiến đến như muốn đâm anh ta, tình huống trước mắt giống như muốn đâm tội với anh ta đi.

“Thứ nhất, người không nên giả làm nữ nhân lừa gạt ta, một người thuần khiết không tỳ vết trong tình cảm; thứ hai, người không nên đột nhiên xuất hiện ở đây ảnh hưởng ta ngắm phong cảnh làm tâm tình ta xấu đi ; thứ ba, người không nên không biết rõ bản thân có tội, còn vô liêm sỉ dám hỏi lại lão nương, chính mình rốt cuộc phạm vào tội gì! Tổng thượng sở tổ, người thật là tội không thể tha, nghiệp chướng nặng nề, tội ác ngập trời, tội đáng chết vạn lần!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng bị nàng nói nhất thời sững sốt, nửa ngày mới có thể thốt ra một câu.

“Một khi đã như vậy, vậy người thứ tội cho ta đi !”

“Tội người không thể tha!” nàng từ chối ngay lập tức.

Lạc Thủy Thanh Hoàng suy nghĩ trong giây lát rồi lại nói: “Cùng lắm thì ta dùng bản thân trả lại người một phần thuần khiết trong tình cảm, lại cùng người đứng ngắm mặt trời mọc và mặt trời lặn để bồi thường cho người.”

Đầu nàng rốt cuộc chắc bị hỏng mất, anh ta có phải chính là đứa trẻ vẫn đang uống sữa bột , vẫn đang ăn bột nên không biết bản thân mình đang nói gì không?

Nàng dùng tay vuốt ve Tiểu Bạch mã, đồng thời nhìn anh ta hừ mũi nói: “Ai gia nhiệm vụ bận rộn, không có thời gian rồi cùng người động kinh, nếu người thật muốn được ta thứ tội, chỉ cần vĩnh viễn không cần xuất hiện trước mắt ta nữa!”

Nàng mới vừa bước đi hai bước, chợt nghe Lạc Thủy Thanh Hoàng ở phía sau kêu lên với giọng điệu vô cùng oán: “Cây Cỏ Bồng ca ca, người không đã nói kiếp này muốn cùng người ta đầu bạc răng long, sống chết không rời sao? Bây giờ sao có thể nói đi liền bỏ người ta mà đi?”

Nàng thân thể như đang bay lơ lửng, tâm trạng hoảng sợ, “Phù phù” một tiếng liền lập tức ngã quỵ, trong lồng ngực một trận khí huyết cuộn cuộn. Anh ta đúng là muốn trả thù nàng mà, muốn ép nàng chết mà.

Cái gì mà nói đi liền bỏ đi ? lại còn muốn ép nàng như thế! Nàng là vẫn còn sống đây nha.

Lạc Thủy Thanh Hoàng tươi cười nở nụ cười tà ác, ba ba ba gửi đến nàng ba cái hôn gió biểu tình.

“Cây Cỏ Bồng ca ca, ta chỉ biết là trong lòng người có luyến tiếc người ta.”

Đại thần a đại thần, người đúng là không có việc gì làm đâm buồn chán nên muốn tìm tên bằng tâm như ta để đùa bỡn nha?

Nàng cảm thấy sống không bằng chết ở trên bờ cát quay cuồng, Lạc Thủy Thanh Hoàng bỗng cất đi thanh trường kiếm, giang hai tay cánh tay, nhẹ nhàng ôn nhu ôm eo nàng.

hệ thống - Lạc Thủy Thanh Hoàng ôn nhu ôm người.

Lạc Thủy Thanh Hoàng: Cây Cỏ Bồng ca ca, người ta không bao giờ muốn cùng người chia xa!

Nàng thật không biết phải làm sao nha! Liền biến thành hồng danh, cuồng tính, cứ nhắm ngay mộng anh ta mà đâm tới.

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: Lạc Thủy Thanh Hoàng, ai gia chém chết người đây!

Lạc Thủy Thanh Hoàng trong lòng rất rõ ràng, biến nàng thực chất không có khả năng chém anh ta chết nên không có hoàn thủ, phong tào trang nhã tay cầm chuôi kiếm, chung quanh vây quanh biển xanh cát

vàng phong cảnh hữu tình, miệng còn liên tục kêu: “Cây Cỏ Bồng ca ca, đến đây với ta! Ta nhất định đuổi theo gả cho người!”

Nàng nhấc đuôi váy dài, chỉ còn đường chạy trốn khỏi anh ta.

A a a a a! Trời đất thiên địa ơi,nếu người không thể che chở bảo vệ cho nàng thì chẳng thà người cho thiên lôi đánh nàng chết đi! Nàng bây giờ thực không chịu nổi anh ta nữa rồi.

14. Chương 14: Dư Xướng Trễ, Lại Đây Kết Hôn!

Nhưng mà GM cũng rất sáng suốt đã làm ra lựa chọn thứ ba cho nàng khiến Lạc Thủy Thanh Hoảng đang chạy đuổi theo nàng , bỗng nhiên bất động.

Nàng không khỏi bồn chồn: hay là anh ta đang giả bộ để dụ bắt được nàng? Kết quả chạy tới nhìn kỹ, nguyên lai là anh ta bị Luân Hồi Ngàn năm dùng kỹ năng định thân đối phó với anh ta.

Nàng nhìn thấy tình huống của anh ta trong lòng cảm thấy được giải hận nha, hai tay chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to.

Sư phụ a sư phụ! Người thật là cứu tinh của đồ nhi; đại thần a đại thần, người thật đến hồi tận số rồi !

hệ thống nêu lên - Luân Hồi Ngàn Năm mời nàng gia nhập đội ngũ, nhận hay không nhận?

Luân Hồi Ngàn Năm đúng là do tổ tiên thương tình nàng ban xuống, nàng sau đó liền đuổi theo Lạc Thủy Thanh Hoảng chính là tính hành hung anh ta một chút cho thỏa cơn giận của nàng.

Lạc Thủy Thanh Hoảng tâm trí vẫn chưa phục hồi, cũng không do dự cùng Luân Hồi Ngàn Năm so chiêu, đại thần xuất chiêu kêu “Thân tự tại” và “Xem kỳ diệu” ra kiếm như khiêu vũ, bỗng nhiên ngoài đầu nhìn lại, lại xuất chiêu “Đại pháo” . (“Thân tự tại” cùng “Xem kỳ diệu” đều là kiếm pháp, “Đại pháo” là kiếm pháp chung kỹ năng “Cửu huyền thiên nguyên quyết”.)

Nàng đứng phía sau Luân Hồi Ngàn Năm bảo toàn lượng máu của sư phụ , không có việc gì nàng lại trở nên rảnh rỗi.

Luân Hồi Ngàn Năm có nàng duy trì trạng thái máu, truy đánh Lạc Thủy Thanh Hoảng càng lúc càng hăng say , hai thầy trò nàng phen này đồng tâm hiệp lực phải dạy cho đại thần kia một bài học!

Lạc Thủy Thanh Hoảng chạy vài vòng rồi chạy đến ôm eo nàng nhất định không buông.

Cửa sổ chat riêng- Lạc Thủy Thanh Hoảng nói với nàng: Cây Cỏ Bồng ca ca, đừng bỏ ta ! Người ta chạy đến nỗi tay chân đều mỏi, người mau nói ác ma kia thu phép đi!

Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: oa, yêu nghiệt, lão nương phải đánh người trước!

Lạc Thủy Thanh Hoảng dương tay triệu gọi đại bang (đại thần có rất nhiều thần chim, thần thú!), rồi xoay người bay mất, Luân Hồi Ngàn Năm cảm thấy rất thú vị, mỉm cười nhưng cũng không truy đuổi theo anh ta.

tổ đội - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ, chuyện sao lại thế này nhỉ? Làm thế nào mà người lại cùng hắn đánh nhau?

tổ đội - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: Chuyện rất dài dòng, thôi ta đừng đề cập đến làm gì, sư phụ, người gặp ta để lấy tự động hồi phục ?

tổ đội - Luân Hồi Ngàn Năm: ân... Bất quá người cũng thật là , ta còn tưởng rằng là hệ thống thông báo trò chơi lại có hoạt động gì mới!

tổ đội - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: ...

tổ đội - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: sư phụ, mấy ngày nay người làm gì ?

tổ đội - Luân Hồi Ngàn Năm: nhà ta đang xảy ra một số chuyện, ngày mai ta cũng phải đi từ sớm, thôi hôm nay chúng ta tranh thủ thời gian đi làm nhiệm vụ lấy điểm kinh nghiệm đi.

hệ thống nêu lên - Luân Hồi Ngàn Năm mời nàng gia nhập tổ đội, nhận hay không nhận?

Nàng điểm “Nhận”, trong lòng thầm nói: sư phụ, người nghĩ rằng ta chờ người suốt buổi tối chỉ vì muốn người đem ta đi xem khoảnh khắc phương hoa sao?

Luân Hồi Ngàn Năm lại mời thêm mấy cao thủ gia nhập tổ đội, mọi người thảo luận xong, kết quả là anh lại lấy ra một đồng trang bị vô dụng. Luân Hồi Ngàn Năm đem toàn bộ số trang bị này bỏ vào túi nàng rồi nói: “Đi ngủ sớm một chút đi!” sau đó liền out khỏi trò chơi.

Tâm tình nàng lúc này thực sự cảm thấy hơi bị mát mát, cảm giác buồn bực càng lúc càng lớn.

Nàng bỗng dưng cảm thấy rất đói bụng, vì cố tình lên mạng chờ đợi sư phụ nên nàng thực sự chưa ăn uống gì cả. Bỗng dưng chuông cửa vang lên, trước mặt nàng xuất hiện người giao đồ ăn takeaway, tâm trạng đang bị mùi sườn kho tàu kia làm mê mẩn mẩn thì vị đại ca giao đồ kia nhận ra anh ta lầm lẫn địa chỉ liền lên tiếng giải thích: “Thực xin lỗi, đưa sai chỗ rồi!” Sau đó đem sườn kho tàu của nàng xoay người đi mất.

Cảm xúc ảm đạm của nàng lại một lần nữa dâng lên, nàng liền xoay người trở lại trước máy tính, bắt đầu lấy đồ trong bao trang bị để luyện bảo thạch cho hả giận, nàng lại phát hiện các trang bị hiện có không thích hợp để luyện! (luật trò chơi - trang bị có thể dùng để luyện thành thạch bảo, cũng có thể trực tiếp dùng để chiến đấu)

GM người có thể giải thích dù nàng một chút không, vì sao nàng cần dùng tới năm loại trang bị để luyện thạch bảo? (bình thường chỉ cần một loại trang bị cũng có thể luyện thành thạch bảo cơ mà, hoặc là có thể luyện không thành công chẳng?) còn có, vì trong túi nàng còn có cả tới mười khóa lõi chui cùng một ngàn đồng? Thật ra chuyện gì đã xảy ra, chả lẽ lần đó nàng đã lỡ giao dịch thành công với Đại Thần!

bạn tốt - Bờ Đồi Diện Tịch Dao nói với nàng: Cây Cỏ Bồng ca ca, người đã nhận sinh lễ của người ta, bây giờ lại trở mặt không nhận vợ mình sao?

bạn tốt - nàng nói với Bờ Đồi Diện Tịch Dao: đại thần, van cầu người, trăm ngàn đừng nói với ta, hai ta vừa rồi thực hiện giao dịch thành công?

bạn tốt - Bờ Đồi Diện Tịch Dao nói với nàng: đương nhiên thành công, người đều đã thu nhận đồ sinh lễ của người ta, nên đối với người ta có chút trách nhiệm chứ... Cây Cỏ Bồng ca ca, chọn thời điểm thích hợp cưới người ta về nhà?

Trời đất thiên địa ơi anh ta nói như vậy, chả phải là nàng vừa rồi tưởng là trang bị rác không sử dụng được liền thuận tay đem tô mạc cũng hủy đi rồi? Trời ơi nhưng đó là tô mạc nha! Giá trị tới vài thiên kim nha!

Đừng ai để ý đến nàng, nàng phải tự chặt tay chân rồi tự móc mắt mình thôi, nàng sao có thể hồ đồ như thế chứ, bây giờ lấy gì để hoàn trả cho anh ta đây? Chẳng lẽ nàng thực sự đến đường cùng rồi.

bạn tốt - nàng nói với Bờ Đồi Diện Tịch Dao: ... Vừa rồi không nhìn kỹ, ngũ kiện tô mạc của người đều bị ta vô tình hủy đi, vậy người cùng ta đến Ba Thực, ta trước đem lõi chui cùng một ngàn kim trả lại cho người, tô mạc chờ ta tìm đủ tiền sẽ trả lại người sau có được không?

bạn tốt - Bờ Đồi Diện Tịch Dao nói với nàng: ta thực không cần!

bạn tốt - nàng nói với Bờ Đồi Diện Tịch Dao: vậy người muốn thế nào?

Kênh thiên hạ __ Lạc Thủy Thanh Hoảng: (biểu tình vô tội) Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, tháng sau chúng ta kết hôn đi!

Nàng sững sờ há hốc miệng, lập tức bấm tổ hợp phím ALT+F4, nhấp mắt logout.

Chả còn biết làm gì để tâm trạng khỏi bị hoảng loạn, nàng liền quyết định ran goài kiếm cái gì đó để an ủi bao tử của nàng sau bao trận kinh hồn.

Sau khi trở về nàng hơi lưỡng lự rồi vẫn quyết định login vào trò chơi, nàng thực sự phục về sự biến thái của Đại thần, anh ta đã khiến cho nàng và anh ta trở thành đề tài đồn đãi, bây giờ hai người họ đã trở thành tâm điểm bàn luận của cả hệ thống trò chơi. Thật đúng là dây dưa với Đại Thần nổi danh của trò chơi không phải là chuyện tốt!

Chỉ một sự kiện mà mọi người có thể thêu dệt thành rất nhiều câu chuyện ly kỳ, mỗi câu chuyện là một dạng khác biệt, thật sự là kỳ tích!

Lời đồn thứ nhất:

Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ chính là gay, bởi vì đã từng lừa gạt chồng trước là Chiến Vô Cực bị phát hiện, cho nên nay lại âm mưu lừa gạt đến Đại Thần Lạc Thủy Thanh Hoảng, cũng đã thành công lừa gạt được hoàng kim lôi chui tồ mạc, bây giờ đang lẫn trốn.

Lời đồn thứ hai:

Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ bị Chiến Vô Cực bỏ rơi liền trong lòng dấy hận, từ hận chuyển thành điên, thề muốn nhờ lực Đại Thần, trả thù tên nam nhân đã thay lòng đổi dạ.

Sự thật chứng minh, nàng ta dùng thủ đoạn! đầu tiên là dụ dỗ đệ tam đại thần Luân Hồi Ngàn Năm trong tổng bảng xếp hạng cao thủ giúp đỡ, sau đó lại theo dõi hành tung đệ nhất đại thần Lạc Thủy Thanh Hoảng.

Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ tiếp cận Lạc Thủy Thanh Hoảng tổng cộng dùng tam chiêu kế sách:

Thứ nhất, khổ nhục kế; đâm chết Đại Thần, thành công khiến cho Đại Thần chú ý.

Thứ hai, lạt mềm buộc chặt; mỗi ngày đùa giỡn, thành công làm sâu sắc Đại Thần có ấn tượng.

Thứ ba, mỹ nhân kế; dụ dỗ, thành công lấy được tình cảm của Đại Thần.

Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ khi đã đạt được mục đích, không thèm nhìn đến Đại Thần chân tình cầu hôn, tiêu sái logout, dùng hành động để chứng minh cho Chiến Vô Cực: ngay cả đệ nhất Đại Thần của toàn kênh trò chơi nàng cũng có thể đùa bỡn, huống chi là người?

Lời đồn thứ tư:

Lạc Thủy Thanh Hoảng đối với Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ nhất kiếm chung tình, không dưới nhiều lần cũng nàng thể hiện nhưng Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ vẫn xem Lạc Thủy Thanh Hoảng là kẻ thù, mỗi lần gặp đều muốn giết Đại Thần.

Sau đó, hai người ngoài ý muốn ở Bản Sao Trung đã xảy ra chuyện tình một đêm, Lạc Thủy Thanh Hoảng liền trao cho Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ một bộ tồ mạc vô cùng tuyệt phẩm, nói muốn bao dưỡng nàng.

Chuyện sau đó là Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ phát hiện ra chính mình đang mang cốt nhục của Lạc Thủy Thanh Hoảng, đồng thời cũng phát hiện chính mình yêu anh ta, đành phải trốn chạy.

Cuối cùng, Lạc Thủy Thanh Hoảng mất đi nữ nhân anh ta thật lòng yêu thương, mới nhận ra rằng sĩ diện thật không quan trọng, cho nên mới trên kênh giới thiệu tuyên bố, muốn kết hôn với Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ...

Nghe xong Lòe Lòe Hạnh Phúc nước miếng chảy dài ngạc nhiên, còn bản thân nàng chỉ còn cách ngược mặt lên nhìn trời một cách vô cảm, hoàn toàn cảm thấy tâm tình hồ độ.

GM a! Người giết chết ai gia đi!

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoảng thêm người vào danh sách bạn tốt, nhận hay không nhận?

Nàng liền điểm nhận, không đợi anh ta lên tiếng, liền gửi đi biểu tình nổi giận.

bạn tốt - nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoảng: chờ, mọi chuyện lắng xuống, ta liền đem đồ trả lại cho người!

hệ thống nêu lên - nàng mời Lạc Thủy Thanh Hoảng gia nhập tổ đội.

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoảng cự tuyệt lời mời của nàng.

Nàng nhất thời không hiểu hỏi Lạc Thủy Thanh Hoảng: “Vì sao người không nhận? Có phải hay không trong bụng đang nghĩ làm chuyện xấu?”

Kết quả là anh ta cũng rất bình tĩnh hắt một chậu nước lạnh vào nàng.

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: chuyện vợ vẫn như vậy không cần tổ đội cho phiền toái, người trực tiếp gọi cho ta đi!

bạn tốt – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng : Làm sao mà làm được? Tiền không có biện pháp gọi trực tiếp a?

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng đối với người nói: đem tiền đổi thành lời chui, cùng nhau gọi trực tiếp cho ta.

...

Nàng cầm một ngàn kim đi đến quán mua tam khóa lời chui, tiền không đủ, chính mình còn phải bỏ thêm hai trăm kim, dù sao cũng nghĩ rằng nàng đã hủy đi ngũ kiện tô mặc của hân , coi như là trước tiên có thành ý đi .

Đem lời chui đưa vào gọi bán điểm, lấy linh đồng giá chỉ định gửi đến Lạc Thủy Thanh Hoàng, vài giây sau, hệ thống nêu lên: bạn tốt của nàng Lạc Thủy Thanh Hoàng đã dùng linh đồng giá hủy đi giao dịch nhận lời âm minh chui của nàng.

Nàng thực sự nghĩ đến khả năng mọi việc đã được giằng xé ổn thỏa, nhưng mà hành động hủy bỏ giao nhận của Đại Thần là muốn cùng nàng tiếp tục dây dưa phiền toái sao.

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: tiền không đủ, còn có tô mặc tiền người vẫn chưa đưa.

bạn tốt –nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: chờ ta kiếm đủ liền giao cho người.

bạn tốt- Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: không được, ta muốn người giao ngay bây giờ.

bạn tốt –nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ta thậm chí đã phải thêm vào đó hai trăm kim để đổi lời chui cho người , hiện tại hầu bao của ta thực sự sạch sẽ, người ép như vậy làm sao ta có thể đưa cho người?

bạn tốt- Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: ta mặc kệ, người nhanh chóng lấy tiền giao cho ta!

Nàng tuy rằng hiện đang rất tức giận đến muốn lật bàn đập tường, nhưng nghĩ đến thủ đoạn ép chế người của anh ta , cũng chỉ có thể kiềm nén lửa giận, về mặt ôn hoà tiếp tục cùng anh ta thương lượng.

bạn tốt –nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: chúng ta có thể thương lượng mà, ta trả tiền theo giai đoạn được không?

bạn tốt- Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: không tốt lắm! Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, người lập tức trả tiền cho ta! Nếu người không trả tiền, ta liền mỗi ngày lên kênh thế giới tìm người, nói người lừa gạt ta gì đó, lại còn thiếu tiền của ta.

Nàng thực sự mất hết kiên nhẫn, phẫn nộ đứng lên, bước đến cạnh bên giường, đập mạnh chân vào cho hân cơn tức giận, rồi trở lại bên máy tính, miễn cưỡng thể hiện biểu tượng tươi cười, trước mặt Đại Thần ra vẻ đáng thương.

bạn tốt –nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: đại thần a! trong nhà ta thực sự đã trống rỗng nha, thậm chí còn phải nhịn đói , ngài lão nhân gia xin thương xót, có thể dàn xếp một chút ?

bạn tốt- Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: chủ gia cũng không phải là người không có lương tâm, nếu thật sự người không thể giao tiền, vậy đành lấy thân gán nợ đi!

bạn tốt –nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: người nói thế có ý gì?

bạn tốt- Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: “Kết hôn đi!”

...

Lạc Thủy Thanh Hoàng đợi một hồi, không thấy nàng trả lời, ngữ khí lạnh nhạt bổ sung nói: “Tiền trái thịt thường.”

Đại Thần thân ái, người xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình có phải không? Xem ra vẫn là cái loại tiểu thuyết ngôn tình tổng tài? Cho nên mới có thể đưa những yêu cầu phi lý như thế, cái gì kêu tiền trái thịt thường? Chính là có mấy ngàn kim người đã nghĩ có thể mua lão nương?

Người thích diễn phim truyền hình lúc tám giờ nhưng lão nương không có hứng thú diễn cùng người!

Tử từng viết qua, nghèo hèn không thể di, phú quý bất năng dâm, uy vũ không khuất phục, nàng thà rằng bị toàn kênh chữ mắng, mắng nàng là người lừa tiền, lừa trang bị, cũng tuyệt đối sẽ không khuất phục dưới sự uy hiếp của anh ta!

bạn tốt –nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: kết hôn? Nằm mơ! Cho dù toàn bộ nam nhân đều chết hết, ta cũng sẽ không gả cho người!

bạn tốt- Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: vậy người liền trả tiền đi!

bạn tốt –nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ta thực không có tiền!

bạn tốt- Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: vậy thì liền kết hôn đi!

bạn tốt –nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: người nếu cứ bức ta, ta liền mua “Tái thế làm người”, biến tính thành nam nhân!

bạn tốt- Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: vậy thì chúng ta sẽ không kết hôn.

nàng vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh ta lại nói tiếp: “Muốn làm đồng tính uyên ương cũng được, nhưng bắt quá ta muốn ở mặt trên.”

Nàng chỉ cần biết nắm chặt hai tay, run rẩy ngồi lặng rồi cuối cùng cũng phát ra một tiếng kêu rống thảm thiết.

“Lão nương muốn cùng người liều chết!”

15. Chương 15: Sự Kiện Kỳ Quái Khi Nàng Say Rượu.

Nàng thật không biết chính mình đụng phải tà khí gì mà cứ gặp phải Lạc Thủy Thanh Hoàng này vô cùng thâm độc, vô cùng tà ác nói chung là cực kỳ yêu nghiệt. tựa như oan gia nghiệp chướng của nàng “Sinh thời không thể buông tha cũng không thể may mắn thoát khỏi.”

Nàng thực bị anh ta bức đến chết rồi đến nỗi buổi tối ngủ nằm mơ cũng đều thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng trong ác mộng!

Trong mộng, Lạc Thủy Thanh Hoàng khi thì thẹn thùng nói với nàng: “Cây Cỏ Bồng ca ca, đuổi theo ta nha! Đuổi theo, ta quyết gả cho người!”, khi thì hung ác theo nàng kêu to: “người nhanh chóng đem tiền trả cho ta! Bằng không ta liền mỗi ngày trên kênh thế giới, nói người lừa trang bị tiền bạc của ta!” Khi thì gian trá hướng nàng cười: “Kết hôn đi! Tiền trái thịt thừng!”

Nàng giật mình thét chói tai bưng tỉnh, Lâm Dư tiểu trư sợ tới mức toàn thân long đều dựng thẳng lên.

Một lần nữa nàng cố gắng nằm xuống, nhắm mắt nhắm mắt hòa vào trong lòng không khỏi ưu thương, trong lòng không cam tâm thét lên: ... Lạc Thủy Thanh Hoàng, anh ta đúng là oan gia kiếp trước, âm hồn không tiêu tan, thật sự là nạn kiếp của nàng...

Thật vất vả nàng mới có thể trở lại giấc ngủ, lại bị tiếng chuông di động đánh thức, vừa mắt nhắm mắt mở nhìn màn hình thì ra là Hác Hiểu Lôi.

Vốn định tắt máy mặc kệ nàng ta nhưng nàng sức tỉnh nếu thực sự nàng làm như vậy, khẳng định nàng sống không yên với nàng ta, lúc ấy bị nàng ta xử tội chắc chắn nàng còn thảm hơn.

Điện thoại vừa thông, không đợi nàng lên tiếng hỏi chuyện gì! Liền nghe bên kia đầu dây Hác Hiểu Lôi hỏn hển quát: “Đi ra phục vụ tỷ uống rượu, tỷ của người lại thất tình!”

Đối với vấn đề tình cảm của Hác Hiểu Lôi, nàng sớm đã không còn có thể có ý kiến, nàng ta thuộc loại trong một tháng có thể yêu đương năm lần, đồng cũng trong một tháng lại thất tình năm lần, nàng khẳng định là không còn lời để nói.

Nàng lười biếng đứng lên, thay đại bộ đồ thuận trong tầm tay nàng, rồi vội đóng cửa chạy xuống lầu, vừa xuống tới đã thấy Hác Hiểu Lôi ở dưới lầu chờ nàng.

Nàng ta vừa thấy bong nàng đi ra liền nắm lấy cổ tay nàng như sợ nàng đổi ý, sau đó liền hào hùng nhìn nàng nói: “Hôm nay không uống say, ai cũng không được về nhà, ta tỷ muội ta cùng nhau đi ăn nhậu, không xin sẽ không ngừng, đi!”

Nghe nàng ta nói những lời này, đầu nàng bắt đầu run sợ.

Đến quán bar, Hác Hiểu Lôi là kêu đủ loại rượu! Xem quán cứ như nhà nàng ta, không lâu sau cả hai nàng đều không còn biết gì cả...

Mất đi ý thức, nàng lơ mơ thiếp vào giấc ngủ! Người ta là túy cười bởi quân tam vạn tràng, không tổ cách thương; nàng là túy cười bởi khanh tam vạn tràng, can tổn hại vị thương...

Khi nàng tỉnh rượu, liền phát hiện bản thân đang nằm ở trong nhà nàng, ngủ ở trên giường của chính nàng.

Nàng liền ngồi dậy loạng choạng bước ra bếp lấy ly nước lọc, vừa uống vừa gọi điện cho Hác Hiểu Lôi “Người cũng thật là! Hơn hẳn đám nam nhân ở chỗ học được như thế nào chiều cổ người! Tuy rằng người đem ta quán uống đến nỗi bất tỉnh nhân sự, nhưng người có lòng đem ta khiêng về nhà, lại mua thuốc cho ta, nên ta nhìn người đó nha!”

Điện thoại thông, Hác Hiểu Lôi đầu dây kia nói chuyện một cách mơ hồ không rõ.

“Người rốt cuộc đã tỉnh rượu chưa? Tỷ mua thuốc cho người lúc nào? Tỷ bản thân cũng không ai đưa mình về nhà, làm sao có thể khiêng người?”

Nàng ta chắc hoàn toàn là do rượu nói, cũng không hiểu bản thân mình đang nói gì cả.

“Tỷ tỷ, người đổi tính rồi à? Còn học được làm tốt chuyện này, đúng là không thể nhận ra người nữa đó? Được được, không thèm nghe người nói nữa, nói gì đi nữa, người cũng đã biến thành thần tượng trong mắt ta!”

Nàng lập tức gác máy, tiếng Hác Hiểu Lôi vẫn còn vang trong điện thoại giọng cường điệu la lên: “thực không phải ta làm!”

Không phải người? Không phải người thì là quỷ làm à! Nha, miệng nàng ta thực cứng rắn!

Nói đi nói lại, lần này say rượu, thật cũng thật khổ sở nha! Toàn thân nàng giống như bị ai đánh trọng thương, xương cốt đều đau; đầu giống như bị máy bay ném bom oanh tạc, nhức ong ong.

Nàng dùng nước lạnh tắm gội sạch sẽ, cảm giác tốt lên không ít.

Nàng ngồi trước máy tính, cẩn thận kiểm tra danh sách bạn tốt, xác định Lạc Thủy Thanh Hoàng không online, mới chuẩn bị login vào trò chơi. Bây giờ cảm giác của nàng là giống như đang trốn tránh xã hội đen cho vay nặng lãi! Nàng thật đúng là số khổ nha.

Cửa sổ chat riêng-Lòe Lòe Hạnh Phúc nói với nàng: Xướng Trễ tỷ tỷ, là người sao?

Cửa sổ chat riêng- nàng nói với Lòe Lòe Hạnh Phúc: là ta đây, có chuyện gì vậy?

Lòe Lòe Hạnh Phúc đem đến cho nàng một tin tốt cùng một tin xấu.

Tin tức tốt là, Chiến Vô Cực bị đạo hào.

Tin tức xấu là, mọi người đều cho rằng là nàng làm...

16. Chương 16: Không Thương Sẽ Không Thương?

Nói về chuyện đạo hào quân, thật sự có ai đó đã đem Chiến Vô Cực đạo bào hoàn toàn là sự thật, thế cho nên trong thời gian ngắn, hần đều không thể nào xoay người.

Đầu tiên là đem Chiến Vô Cực toàn bộ trang bị của hần tiêu hủy, sau đó đem ba con ngựa của hần phóng sinh, cuối cùng đem quốc khố cướp sạch không còn, lại đem bang phái “Chinh Chiến Thiên Hạ” giải tán.

Điều khó hiểu là, tài khoản mật mã của Chiến Vô Cực cộng thêm bảo mật mật mã , ngoài nàng ra ở ngoài không có người thứ hai biết, ngay cả Mâu Nữu Thu Thủy cũng không thể vào tài khoản của Chiến Thiên Hạ , cho nên hung thủ là ai? Không cần nói cũng biết mọi người nghi cho ai đi?

Kỳ thật, Chiến Vô Cực lúc trước đã từng đem mật mã tài khoản nói cho nàng biết, hoàn toàn vì lúc ấy hắn có việc nhà muốn nhờ nàng giúp hắn làm nhiệm vụ.

Chiến Vô Cực lúc cười lão ba mới chã lẽ vẫn ngu ngốc không đổi mật mã tài khoản của hắn sao?

Nhưng quảng đại quần chúng không cho rằng như vậy, một mực khẳng định chỉ có nữ nhân bị ruồng bỏ mới có thể làm ra chuyện tuyệt tình như vậy. Mà nữ nhân bị ruồng bỏ đó chã lẽ không phải là nàng saoma bản thân nàng nghĩ có khi người cố tình làm ra chuyện này là Mâu Nữu Thu Thủy.

Hạnh Phúc nói, sau khi Chiến Vô Cực bị cướp tài khoản, Mâu Nữu Thu Thủy liền ngày ngày ở môn phái, chửi rửa nàng, mắng nàng là thói tha không biết xấu hổ , vừa là nhân yêu lại vừa là đạo tặc.

Nàng thật không sao cả, dù sao nàng cũng bị Mâu Nữu Thu Thủy nàng ta căm ghét rồi, nàng ta có nói gì đi nữa nàng cũng không quan tâm.

Nàng chỉ hỏi Hạnh Phúc: “người cũng cho rằng là tỷ trộm tài khóa của Chiến Vô Cực ?”

Hạnh Phúc nói:” đương nhiên không, nếu tỷ muốn trả thù thì ngay từ lúc hắn kết hôn đã làm rồi , đâu cần chờ đến bây giờ làm gì?

Mâu Nữu Thu Thủy, sao nàng ta có thể không hiểu chuyện như thế? Ngay cả một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi cũng có đủ thông minh để phân tích chuyện này, nàng ta còn có thể nói mình không phải đàn độn sao?

Nàng không cảm thấy thoải với chuyện đã xảy ra, đơn giản liền nghĩ đến Quý Quái Hào, mang theo hai thanh tiểu chủy thủ đi bộ chung quanh, nhìn xem có người đến chặt gỗ, sẽ xin làm làm mã lương, lấy tiền trả nợ.

Đi ngang qua suối nước khoáng muối thôn, nàng bỗng thấy Chiến Vô Cực!

Hắn đang đứng ở chỗ lúc trước nàng và hắn đã từng gặp nhau quen biết gần người, trên người không còn trang bị gì đáng giá, chỉ mặc một bộ buộc định trang phục của người chơi mới. Xa xa nhìn lại, hoàn toàn mất đi vẻ anh dũng uy vũ ngày xưa, nhìn tựa như một người nông dân.

Nàng trong lòng vô cảm, liền bước lướt qua không ngoái lại.

Cửa sổ chat riêng-Chiến Vô Cực nói với nàng: Xướng Trễ...

Nàng nhất thời run run, không để ý đến hắn, tăng tốc thần thạch lướt đi. Khi nàng đến Giang Nam đào lý hoa lâm, bèn mở túi lấy búa, cuồng khảm NPC dụ dỗ gia ngô đồng thụ.

Bên trong Đào lý hoa lâm, có một tòa nhà lớn, bên trong có mấy con hồ ly tinh.

Nhân viên thiết kế trò chơi đã đầu tư vào đây không ít tâm tư công sức.

Trong đình viện, từ lớn gồm có ngói xanh chu diêm, hồng trụ bạch tường, cổng vòm hồ nước, đến nhỏ gồm phòng trong bình phong, trên tường bức họa, trên bàn bát trà, đều được làm rất thực tình xảo, làm cho người ta như lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Bất quá so ra thì hơi kém Yến Khâu Ngự Đình Uyển, ngự đình uyển được làm từ thời cổ đại hoàng đế , hậu cung giống nhau, hại nàng mỗi lần đến nơi đó đều bị lạc đường.

Ngạch... Xả xa.

Nàng vừa chặt vài cây, liền thấy nông dân Chiến Vô Cực lại xuất hiện, nàng trong lòng không khỏi mắng thầm hắn.

Chiến Vô Cực: Xướng Trễ chớ đi, người có thể cho ta nói vài câu.

Phi Đêm: người làm sao mà biết ta ở chỗ này?

Chiến Vô Cực: ta biết người thích chặt cây ở đây nên khi nhìn thấy người ở Giang Nam, liền nghĩ tới có khả năng người đến chỗ này.

... Hẳn thật nhớ sở thích của nàng rõ ràng? !

17. Chương 17: Không Thương Sẽ Không Thương? (2)

hệ thống nêu lên - Chiến Vô Cực mời nàng gia nhập tổ đội, nhận hay không nhận?

Nàng nhấn phím từ chối hẳn, tiếp tục chặt cây, chỉ nói: “Không cần tổ đội, có chuyện gì người có thể nói trực tiếp ở đây đi!”

Chiến Vô Cực nâng lên cánh tay lên giữa không trung rồi bỗng dừng lại tựa chừng như muốn ôm lấy nàng, bởi vì câu từ chối của nàng nên nhất thời thất vọng.

Qua thật lâu, hẳn mới nói với nàng: “Xướng Trễ, là người làm sao?”

Người khác có khả năng không rõ tính cách nàng nhưng hẳn làm sao có thể chứ, nàng có thể hiểu câu hỏi của hẳn là: “Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ, là người trộm tài khoản của ta sao?”

Nàng thực hận không thể một búa đầu bổ hẳn ra, nhìn xem bên trong đến tột cùng là chứa cái gì!

“Có phải hay không là ta làm, chính người trong lòng nên rõ nhất!”

Chiến Vô Cực còn nói: ” mật mã cùng mật khẩu của ta vẫn chưa đổi...”

Hẳn nói những lời này chẳng phải cũng có ý cho rằng đúng là nàng làm ư!

Nàng tay nắm trủy thủ vẫn run run, ném búa xuống, liền biến thành hồng danh chém cho hẳn một cuồng ảnh kiếm. Chiến Vô Cực trên người không có trang bị, lượng huyết lập tức hạ hơn phân nửa, nàng đang phân vân có nên cho gấn một kiếm giết chết hay không thì hẳn đột nhiên lại ôm cổ nàng nói một cách ôn nhu làm cho nàng chỉ còn biết trợn mắt há hốc mồm.

“Xướng trễ, người biết không? Kỳ thật ta hy vọng người làm ra chuyện kia là người...”

Nàng thân thể cứng đờ tại chỗ, bị lời nói của hẳn biến thành vô cùng bối rối, những lời này bao gồm rất nhiều loại hàm nghĩa, nhiều đến mức làm nàng không dám suy nghĩ tiếp.

Chiến Vô Cực thấy nàng bất động, tiếp tục rù rì nói nói: “thật ra trong lòng ta biết rất rõ ràng, người làm ra chuyện kia không phải là người, bởi vì người rất kiêu ngạo ...”

... Đúng vậy, thật ra nàng rất kiêu ngạo.

Lòng kiêu ngạo của nàng nói cho nàng biết, cho dù bị người đoạt nam nhân, cho dù trong lòng hận hực đến chết, cũng không thể biểu hiện ra bộ dáng, muốn thể hiện như cầm lên được thì cũng buông xuống được;

Lòng kiêu ngạo của nàng nói cho nàng biết, cho dù nam nhân kia có thay lòng đổi dạ, cũng không nói gì để tổn thương người đó, cũng muốn chờ lương tâm của hẳn tự nhận ra được chủ động tới giải thích, tuyệt đối không thể đánh hẳn hay truy vấn hẳn.

Lòng kiêu ngạo của nàng cũng nói cho nàng biết, cho dù bị người thứ ba kia chỉ vào mặt nàng mà mắng, sau lưng còn dùng mưu mô hãm hại, cũng vẫn muốn bảo trì phong độ tao nhã, không thể giống người đàn bà chanh chua chửi đổng.

Lòng kiêu ngạo của nàng nói cho nàng biết, cho dù biết tài khoản mật mã của Chiến Vô Cực, nàng cũng không thể dùng đạo hào để cho hẳn giận, càng không thể đem bang phái mọi người khổ tâm gây dựng, nhấn tâm giải tán.

Ha ha, Chiến Vô Cực, hẳn hiện tại theo nàng kể những chuyện này rốt cục là vì cái gì? Nàng đã cố tình đem vết thương này chôn chặt trong lòng, bây giờ hẳn lại cố tình xới lên làm nàng càng thêm đau lòng. Chúc mừng người, mục đích của người đã đạt được rồi.

Chiến Vô Cực: Xướng Trễ, trong lòng ta biết rất rõ ràng, người căn bản không thích ta, người sở dĩ để ý ta chỉ là vì ta làm tổn thương lòng kiêu ngạo của người mà thôi.

Đúng vậy, nàng không thích hắn, nàng chỉ là theo hắn sống vai chiến đấu lâu như vậy, rồi dần có cảm tình mà thôi

Chuyện nàng cùng hắn trước kia qua lại, nàng đã sớm quên hết, không nhớ rõ !

Nàng không nhớ rõ, nàng và hắn vào thời điểm cấp còn thấp, bị yêu ma Trung Nguyên hung hãn truy đắc khắp nơi, hắn luôn giữ kiếm che chở ở phía trước của nàng , còn nói với nàng rằng không cần sợ;

Nàng không nhớ rõ, lúc nàng và hắn ở cấp năm mươi, đi Ngọc Hồ Cung xoát bãi, kết quả là bị một đám nhện, cấp năm mươi mấy tiêu diệt, lại bị hệ thống tổng xuất bản sao;

Nàng không nhớ rõ, nàng nhất thời cảm thấy có dừng khí chiến đấu, Đến U Châu theo đỉnh núi thả người nhảy xuống, hắn theo sát sau nàng nhảy xuống, kết quả vì bảo hộ nàng , bị quái cấp bảy mươi quần chí tử;

Nàng không nhớ rõ, hai người nàng ở đáy vực giống không đầu ruồi bọ ,chung quanh vấp phải trắc trở, lại tìm không thấy đường ra, hắn kéo tay nàng nói, nếu ra không được, hai người cả đời ở trong này, làm thần tiên quyến lữ.

Nàng không nhớ rõ... nàng đều không nhớ rõ !

Dư tiểu trư đi tới, nhẹ nhàng dùng đầu cọ cọ vào chân củ nàng , nhìn vào ánh mắt ôn nhu của nàng. Nàng lau mặt, một chân khê đá văng nó, lớn tiếng mắng: “Người đi đi! Lão nương hiện tại không có tâm trạng cho người ăn cơm!”

Dư tiểu trư thực vô tội nhìn nhìn nàng, ủy khuất tiêu sái uốn éo bước đi.

Kỳ thật nó không phải dói bụng, mà là đến an ủi nàng thôi, bởi vì nàng đang khóc.

Hác Hiểu Lôi thường nói nàng là hổ giấy, ngoài mặt nhìn rất hung dữ , rất dọa người, trên thực tế nhất không giống như thế; đối với người cảm thấy chính mình càng giống con nhím, thường thường dựng thẳng lên toàn thân chông gai , chỉ là vì bảo hộ nội tâm mềm yếu.

Chiến Vô Cực: Xướng Trễ...

Hắn vừa mới định nói chữ “người”, đã bất thành linh bị một “Đại pháo” đánh trúng , ngưỡng mặt ngã xuống đất.

Lạc Thủy Thanh Hoàng: âm ỹ đến chết mất thôi, tại sao không thể để cho người ta một chút thanh tịnh!

18. Chương 18: Đại Thần Thích Xem Náo Nhiệt (1)

Lạc Thủy Thanh Hoàng từ sau bình phong chui ra, đỉnh đặc tiêu sái đến trước mặt nàng , ôn nhu nói: “Còn tưởng rằng người sợ ta truy đuổi không dám login đâu! Nguyên lai là trốn ở Tiểu Hào Thượng tiêu dao a!”

Nàng vừa rồi bị Chiến Vô Cực nói đến chuyện cũ, trong lòng cảm thấy ai oán, lại nhìn thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng trốn ở phía sau, xem hết vở kịch của nàng, trong lòng cảm giác bức bối khó chịu.

Tình cảm bị tổn thương không biết có liều thuốc nào có thể giảm đau công hiệu? !

Lạc Thủy Thanh Hoàng đá vào thi thể Chiến Vô Cực , lắc đầu nói: “Người cũng thật là! Bị nhục không đi tìm vợ mình mà kêu khóc , lại ở chỗ này ôm vợ của ta nói hươu nói vượn cái gì a?”

“Ai là vợ người chứ?” Nàng cùng Chiến Vô Cực trăm miệng một lời, đúng là hai người các nàng từ xưa đến nay vẫn ăn ý như vậy.

Lạc Thủy Thanh Hoàng cũng không thèm tranh cãi, anh ta cũng uy hiếp nàng nói: “Không được trốn nha! Người trốn ta liền coi là người nghĩ cách đối phó ta, mỗi ngày đều lên kênh thể giới tìm người, ta biết người cũng không sao cả, bắt quá sự phụ người thấy khẳng định không thể để yên mà thôi.”

Nàng không nói gì: GM, đại thần gì mà trở nên như vậy vô lại ?

ạch... Hấn vốn vẫn đều thực vô lại như thế mà!

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nếu ta nhớ không lầm, người hình truyền đạo cũng chưa hoàn thành đi? Đi, đổi thành quý danh, ta mang người đi tìm khoanh khắc phương hoa!

Nàng gửi đến một cái lật bàn biểu tình, cả giận nói: “Lão nương vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ thị liên quan gì đến người? Nếu người quá nhàn rồi thì về lần chuyện của người đi, đừng ở chỗ này dây dưa với lão nương!”

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: oa , người nói như vậy, thật là làm ta đau lòng, nếu không, hai ta làm chuyện khác đi ? Thí dụ như , kết hôn chẳng hạn?

bạn tốt – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ...

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng : vậy thảo luận về vấn đề trả tiền ngay cho ta?

bạn tốt – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ...

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: cũng không muốn a? Vậy thì vẫn là theo ta đi truyền đạo đi!

bạn tốt – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: lão nương OO người cái XX(bởi vì nội dung lời nói rất bạo lực, hệ thống tự động xóa)

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: (thẹn thùng biểu tình) Cây Cỏ Bồng ca ca, ta ghét nhất là nói lời thô tục ! người không cần đối người ta thô lỗ như vậy chứ!

Kết quả là, nàng hoàn toàn bị anh ta đánh bại, tức đến hộc.

Lạc Thủy Thanh Hoàng là cao thủ dịch kiếm, trang bị lại hoàn hảo, truyền đạo loại này FB với hấn mà nói, quả thực tựa như dùng đại đao cầu thiết thái, thoải mái thêm khoái trá, nhưng vì hiệu suất chắc chắn , anh ta vẫn mời thêm vài cao thủ.

hệ thống nêu lên - Thái Cô Nương Tiểu Nấm gia nhập đoàn đội.

hệ thống nêu lên - Tư Mật Đạt gia nhập đoàn đội.

hệ thống nêu lên - Giao Nữ Nhi Không Giết gia nhập đoàn đội.

Chỉ nhìn thoáng qua đã thấy bốn cao thủ hơn cấp bảy mươi mang theo một tiểu băng tâm cấp sáu mươi tám tìm Khoanh Khắc Phương Hoa , thật là đầy sĩ diện ?

Nhưng mà nàng một chút vinh hạnh đều không cảm thấy, bởi vì nàng khi nhìn thấy những cao thủ này liền choáng váng; các cao thủ này khi thấy nàng cũng choáng váng.

đoàn đội - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: lão đại, chuyện gì xảy ra thế?

đoàn đội - Giao Nữ Nhi Không Giết: chuyện xấu lại trở thành sự thật ? Lão đại người luân hãm ?

đoàn đội - Tư Mật Đạt: không biết Quan ca nhìn thấy sẽ nghĩ như thế nào?

đoàn đội - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: chắc là kinh khủng lắm ...

đoàn đội - Giao Nữ Nhi Không Giết: Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, làm ơn người từ giờ về sau, trăm ngàn lần đừng nói là chúng ta cùng người làm nhiệm vụ!

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: đại thần, van cầu người phát lòng từ bi, để ta đi ra ngoài đi!

đoàn đội lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ta lại muốn tận mắt xem tình huống kinh khủng hơn nữa.

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng mời nàng gia nhập bang phái “Thần thoại ”, nhận hay không nhận?

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: người có đánh chết ta , ta cũng không nhận!

đoàn đội lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: vậy còn tiền thì sao !

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: người tại sao có thể như thế chứ ? có thể dùng cách dễ tiện khác hay không ?

đoàn đội dẫn đầu - Lạc Thủy Thanh Hoàng: cách không cần mới , chỉ cần dùng được là được rồi ! Không trả tiền a? Vậy thì ...

Nàng tưởng anh ta nói ra “Kết hôn”, liền bấm phím chấp nhận gia nhập bang phái thần thoại.

Trước kia đối với bang phái “Chinh chiến thiên hạ”, mọi người đều rất ngưỡng mộ, lúc này bang phái “Thần thoại” lại trở thành bang phái hung mạnh , mọi người đều im lặng chỉ có Quan Công gửi đến một câu không giống tiếng người, ngắn gọn mà sâu sắc.

thế lực nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: ta giết người!

19. Chương 19: Đại Thần Thích Xem Náo Nhiệt (2)

thế lực - Tư Mật Đạt: Quan ca bình tĩnh, bình tĩnh.

thế lực nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: người nói dễ nghe nhỉ ! làm sao mà lão tử có thể bình tĩnh? Nam nhân của Lão tử đã bị hồ ly tinh đem đi, lão tử còn có thể bình tĩnh?

thế lực chủ - Lạc Thủy Thanh hoàng: Quan Công, đừng nói chuyện khó như vậy nghe, ta sẽ mất hứng .

Nàng bỗng thấy rung mình, đại thần, người muốn nhìn ta bị Quan Công đại đao chém thành từng mảnh từng mảnh mới vui lòng sao, nói chuyện không cần lòng vòng dễ gây hiểu lầm như thế chứ.

thế lực nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: ta mặc kệ, người hôm nay không đem cái con hồ ly này tinh đuổi ra khỏi bang phái, lão tử liền rời bỏ bang phái cho người xem!

thế lực nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: Quan Ca! Trăm ngàn lần đừng xúc động a!

thế lực chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: điều này ta không làm được , người bắt ta đuổi nàng ra khỏi bang ta không thể xuống tay!

hệ thống nêu lên - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao từ bỏ chức vị nguyên lão, Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao thoát ly bang phái.

Mọi người lại trở nên im lặng tuyệt đối.

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: đại thần, người vẫn nên đuổi ta đi! ái tướng của người đều bỏ đi cả rồi .

đoàn đội lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: yên tâm, trong chốc lát chính hấn sẽ trở lại .

Quả nhiên, không quá lâu ...

hệ thống nêu lên - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao gia nhập bang phái.

Bang phái - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: ta giết chết người ! cực cương, người cũng tuyệt tình như thế ? ngay cả núm giữ ta một chút đều không có? Lão tử hiểu rõ rồi, quyết định không đi nữa ,ta nói gì cũng không thể cho hồ ly tinh kia làm mưa làm gió ở đây!

Mọi người lại dùng im lặng tuyệt đối để xem tình hình ...

Tư Mật Đạt là lam thẩm bộ băng tâm cấp bảy mươi ba, có hấn thêm huyết, ta ở nhiệm vụ cơ bản liền giống như thừa thải.

Nàng tuy biểu tình như thế nhưng thật ra là rất mừng rỡ vì được thanh nhàn, nhếch chân, ăn hạt dưa uống trà thủy nhi, ung dung xem kẻ thù của nàng phải lao lực chiến đấu.

đoàn đội - Tư Mật Đạt: thưa lão Phật gia! Ngài cũng chỉ nhàn nhã uống trà thưởng lãm thôi sao ? Không thêm huyết, thì cũng lên phụ mọi người đánh quái chứ! Ngài ngay cả ngực cũng không thềm xuống, sao có thể làm như thế chứ ?

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ai gia phượng thể không an, sẽ không hạ kiệu liền , ái khanh hảo hảo cố gắng, tím được khoảnh khắc phượng hoa ai gia sẽ trọng thưởng, quỳ an đi!

Giao Nữ Nhi Không Giết là pháp sư, Thái Cô Nương Tiểu Nấm là thiên cơ, hai người nghe xong những lời này, một người canh chừng thất lỗi. Còn một người bận sững sờ.

Lạc Thủy Thanh Hoàng là cao thủ đánh BOSS chính, đột nhiên quay đầu thâm tình liếc nàng một cái tình tứ .

Nàng cảm thấy sống lưng chợt lạnh, trong lòng thầm kêu không tốt!

Quả nhiên, anh ta dẫn dụ trực tiếp BOSS đến trước mặt nàng.

Nàng bị soái ca BOSS một chiêu đánh hạ mã, huyết là hao tổn đi rất nhiều , nàng nhanh chóng ném nghịch chuyển lên tự cứu bản thân , trong lòng bắt đầu ân cần thăm hỏi tổ tiên ba đời nhà Lạc Thủy Thanh Hoàng. (nghịch chuyển: kỹ năng thêm huyết)

đoàn đội lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: không đánh cũng có thể, nhưng là phải tham gia chiến đấu, nếu không tìm được trang bị không chia phần đến người đâu , lần tới chính mình chủ động đánh đi, đừng làm cho ta phải lôi kéo BOSS đến bên cạnh người!

Nàng chết mất ! Người cho là lão nương muốn như vậy sao , thích bị BOSS chém?

Kén gã mộ anh hùng bốn đồ đệ, Lạc Thủy Thanh Hoàng hướng ta vung tay lên nói: “Đi lên xem đi!”

Nàng liền chạy nhanh tới, vô luận soái ca hay mỹ nữ cũng giống nhau giơ tay sờ mó, phải đi nửa ngày, thật bỗng dưng xuất hiện một cây lờ lờ sáng lên khoảnh khắc phượng hoa? !

Nàng nháy mắt sung sướng, vịn phần nhảy nhót la lên nói: “tìm ra rồi!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nói: “nhanh đến xem.”

34 niệm, 28 thể, 42 minh tư, tuy rằng không phải thuộc tính mãn cấp , nhưng coi như là cực phẩm .

Lạc Thủy Thanh Hoàng nhìn nhìn, thực ôn nhu nói: “Được thông qua đi! Trước cầm ngoạn nhi, về đến bang phái sẽ từ từ lại xem lại .”

Còn xem nữa ? Lão nương cũng không muốn lại đến chỗ người xem đâu ! Phóng chừng cả đoàn người nào cũng nghĩ như vậy , bởi vì chúng ta đều quý mến sinh mệnh, sợ hãi Quan Công đại đao a!

Ra khỏi bản sao, Quan Công đang khiêng một thanh đại đao, như hổ rình mồi tư thế nổi giận đang chờ nàng ngay cửa.

Ta rút cổ, GM, giờ phút này có cần phải đối xử với nàng như thế không!

20. Chương 20: Kỳ Thật Đều Không Dễ Dàng.

Chiến Vô Cực san hào , Mâu Nếu Thu Thủy nói cho nàng biết .

Luyện đến cấp bảy mươi phải tốn bao nhiêu khí lực, người khác không biết, nàng lại biết rõ ràng thật sự.

Mâu Nếu Thu Thủy hiện tại quả thực so với nàng lúc trước còn thâm hơn , nàng dù gì lúc trước cũng chỉ mang tiếng bị chồng ruồng bỏ, còn nàng tab ấy giờ trở thành một quả phụ! Quả thật mọi chuyện thay đổi không còn lời nào để nói.

Nàng biết tin ấy là do Mâu Nếu Thu Thủy gửi tin nhắn riêng cho nàng, nàng cũng chưa vội trả lời , tiếp tục đánh gia đình, Mâu Nếu Thu Thủy đợi một lúc không thấy nàng trả lời , không kiên nhẫn nói: “Người chẳng lẽ sẽ không muốn nói gì?”

Nàng bình tĩnh đáp lại: “Nói cái gì bây giờ ? chỉ mong người đừng bồng, cũng nhận tiện ta phải chúc mừng bản thân ta may mắn”

Cửa sổ chat riêng- Mâu Nếu Thu Thủy nói với nàng: Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, người có biết biết vì sao ta chán ghét người như vậy? Bởi vì Chiến Vô Cực cho tới bây giờ đều chưa quên người! Có một lần, ta

cùng hấn làm nhiệm vụ , hấn đương nhiên ở đoàn đội trước mặt người nhiều như vậy nói với ta : “Xướng Trễ, thêm huyết!” Người có thể hiểu được tâm tình ta lúc đó ra sao không ?

Cửa sổ chat riêng- nàng nói với Mâu Nữu Thu Thủy : hấn cũng chỉ là do thói quen thôi, gọi ta trong lúc làm nhiệm vụ nhiều lần như vậy nên nhất thời lằm lằm mà thôi, chuyện xảy ra cũng là bình thường mà.

Nàng ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng cảm thấy mềm đi rất nhiều, cũng không giống như trước chán ghét Mâu Nữu Thu Thủy, người ta có thể mắng nàng lập trường không kiên định, nhưng nữ nhân tội gì phải làm khó nữ nhân?

Mâu Nữu Thu Thủy hoàn toàn không có như ngày xưa giương nanh múa vuốt, trầm mặc một hồi nói với nàng: “Ta là ở Hoàng Tuyền U Cảnh quen biết Chiến Vô Cực , khi đó ta còn chưa có kinh nghiệm, không chơi giỏi game Thiên Hạ cũng căn bản sẽ không chạy đi làm nhiệm vụ , đánh với quái bị giết chết vài lần, cao thủ trong đoàn không kiên nhẫn muốn đuổi ta, Chiến Vô Cực không cho, hấn nói với cao thủ trong đoàn độ , ai cũng đều là từ nhỏ hào luyện lên, đều không dễ dàng! Sau đó liền mang ta theo làm nhiệm vụ , đi theo bên người bảo hộ ta... sau đó , ta liền thường xuyên đi đánh quái, liều mạng làm nhiệm vụ, liều mạng luyện cấp, vì chính là để có một ngày có thể cùng hấn sống vai chiến đấu, đứng ở sau hấn thêm huyết...”

Nhìn đến nàng ta, nàng trong lòng không khỏi cảm thán: nguyên lai không chỉ có mình nàng , nàng ta cũng đã từng trải qua những chuyện như vậy, Chỉ tiếc, tất cả bây giờ đều là mây bay!

Cuối cùng, Mâu Nữu Thu Thủy nói với nàng một câu làm cho trái tim nàng cảm nhận được tình cảm của nàng ta với Chiến Vô Cực.

“Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ, ta và ngươi không giống nhau , ta là thật sự thích Chiến Vô Cực...”

Chiến vô cực, ngươi thật sự là nghiệp chướng nặng nề!

Nói đi nói lại mấy ngày nay nàng đã xảy ra một số chuyện có phần khó hiểu.

Hôm đó, nàng đang ngồi trong nhà chơi trò chơi, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa, nàng nắm tay bước tới nhìn vào khe cửa , phản ứng có lo lắng.

Nàng ở thành phố B chỉ quen biết có một mình Hắc Hiểu Lôi, mà nàng ta còn có chìa khóa nhà nàng , cho tới bây giờ chưa bao giờ gõ cửa trực tiếp ầm ầm như thế , hiện tại thỉnh thoảng có tiếng đập cửa, hỏi nàng làm sao có thể không sợ hãi ? Thực hoài nghi người bên ngoài gõ cửa kia, rốt cuộc là người hay quỷ!

Khụ khụ, nhà văn như nàng sức tưởng tượng thật là phong phú ...

Bên ngoài người kia gõ cửa trong chốc lát, rồi lớn tiếng kêu: “Có người không ? Ta là nhân viên phát chuyển hàng đây , Dư tiểu thư có ở đó không?”

Nàng nhìn kỹ vào cửa sổ an toàn trên cửa, hắc! đúng là đại thúc phát chuyển hàng .

Mở cửa, đại thúc kiểm tra chứng minh thư của nàng , đưa cho nàng một bưu phẩm, rồi kêu nàng ký tên nhận hàng.

Nàng hai tay nhận lấy bưu phẩm , trong lòng lại run run .

Nàng từng viết trong một quyển tiểu thuyết xuyên không , nữ nhân vật chính sau khi nhận được bưu phẩm , sau đó mặt vòng ngọc khiến nàng ta xuyên không đến thời cổ đại .

Nàng lúc ấy viết chi tiết này cũng bởi do trí tưởng tượng mà thôi , nay tự nhiên có tình huống tương tự phát sinh đối với nàng , thật khiến cho nàng kinh hãi.

Kỳ thật , xuyên không cũng không phải là không tốt, có bao nhiêu người nằm mơ đều muốn được chuyển đến một thời điểm trong tương lai hay quá khứ!

Bất quá tiểu thuyết vẫn là tiểu thuyết, sự thật vẫn là sự thật, nàng cũng không dám hy vọng xa vời chính bản thân sẽ mình xuyên xuyên không, cũng có thể hô phong hoán vũ, quát tháo Càn Khôn, tọa ỷ ngọa ỷ nam cười giang sơn, tiểu thuyết loại này là phong hoa tuyết nguyệt đều là nói chuyện không tưởng , phật viết: không thể tin, không thể tin.

Nàng nơm nớp lo sợ mở bưu phẩm, ném xuống đất, dùng chân lay hộp, bên trong có vẻ như là vật gì rắn rần , nàng nhìn đi nhìn lại vài lần rồi mới thấp thỏm xé hộp ra.

Nguyên lai không là có cái gì thần bí như trang sức hay đồ cổ, mà chỉ là mấy chai thuốc bổ và vitamin.

21. Chương 21: “fan” Hâm Mộ Thần Bí (1)

Nàng vội gọi điện thoại cho Hác Hiểu Lôi, hỏi xem có phải hay không là nàng ta gửi cho nàng, lúc ấy nàng ta đang họp với nhân viên, liền không khách sáo la nàng: “Người cho là tỷ của người cả ngày giống với người sao , ăn no rảnh rồi không có việc gì làm? Có rảnh đâu mà tìm người chuyển giao ắt công , chẳng bằng để ta lái xe đem qua cho người còn nhanh hơn !”

Nói xong nàng ta liền cúp điện thoại của nàng không thương tiếc , nàng đành lấy tay day day lỗ tai đang lung bùng vì âm lượng của nàng ta , tay kia cầm mấy chai thuốc bổ và vitamin trong lòng rối rắm.

Không lâu sau, Hác Hiểu Lôi lại chủ động gọi điện thoại lại cho nàng, lúc này đây ngữ khí ôn hòa đi rất nhiều.

“Vừa rồi đang bận mình chuyện công ty, tâm trạng không được tốt lắm , người đừng để ý ha!”

Kỳ thật, nàng một chút cũng đều không ngại, trái lại còn cảm thấy rất đau lòng cho nàng ta.

Một tiểu cô nương, bàn tay trắng, một mình từ nơi khác đến , tha hương đến đây lập nghiệp, cả ngày bon chen với đám đàn ông, cùng một đám sói đầu trí, so dũng khí , đấu tâm kế, bao nhiêu khổ cực , cho dù nàng ta không nói ra bản thân nàng cũng đoán được.

Đừng nhìn Hác Hiểu Lôi bình thường tươi cười hi hi ha ha, không lo không lắng, nhưng nàng ta đối với công việc, tuyệt đối là công và tư rõ ràng, mạnh mẽ, thể cho nên nhân viên trong công ty nàng ta đều ngầm đều kính sợ xưng nàng một tiếng “Lôi ca” .

Khả... Nếu không phải là nàng ta , vậy là ai ?

Nàng đem mấy lọ vitamin tiện tay ném vào ngăn kéo, không dám dùng vội.

Vài ngày sau, đại thúc chuyển phát hàng lại đến gõ cửa , lần này là một hộp phòng chống phóng xạ từ máy tính.

Nàng cầm lấy hộp phòng chống phóng xạ, kiểm tra thì rất phù hợp với máy tính của nàng, sau đó liền gắn vào sử dụng .

A di đà phật, thiện tai thiện tai, mà cái hộp này cũng thật là loại dùng á tính của nàng, không lẽ lại trùng hợp như thế sao!

Nàng liền vội gọi điện thoại đến công ty giao chuyển hàng, đề nghị bọn họ giúp nàng tra địa chỉ tính danh của người gửi , kết quả bọn họ chỉ tìm được một số điện thoại di động, nàng gọi đến số máy di động đó, kết quả là chuông reo nhưng không có người bắt máy

Cứ một lúc sau nàng lại kiên trì gọi vào số điện thoại đó, nhưng vẫn là không có người nhắc máy. Nàng tâm trạng cảm thấy bức xúc khó hiểu, nằm trần trọc cả đêm không thể ngủ được liền bật dậy thử gọi lại một lần nữa thì nghe một giọng nam trẻ tuổi.

“Uy , ai đấy?”

Nàng trong lòng bỗng nổi giận, là hấn hại nàng mấy ngày nay cứ phập phồng lo sợ, giọng nói nàng không có chút nào là ôn hoà cả : “Người rút cuộc là ai? Làm sao có thể biết tên và địa chỉ của ta, còn biết cả loại máy tính ta dùng ?”

Điện thoại bên kia đột nhiên im lặng đến dọa người, nàng thực sợ tính đem điện thoại tắt đi.

Hồi lâu sau , nàng nghe tiếng cười nhẹ nhàng.

“Thực xin lỗi, hành vi của ta đúng là có chút lỗ mãng, ngại quá, dọa người sợ.”

Anh ta nói chuyện giọng nhẹ nhàng trong suốt, tiếng cười rất quyến rũ, nàng nhất thời mãi chăm chú lắng nghe, thế nên quên mất muốn nói gì.

“Người không cần sợ hãi, ta không phải là người xấu, cũng không có ác ý, gửi cho người những thứ đó hoàn toàn xuất từ lòng hảo tâm.”

Nàng dần dần lấy lại bình tĩnh, nấn dùng giọng điệu không ôn nhu nói: “Đừng nghĩ ta ngớ ngẩn dễ gạt! người đừng nói lung tung nữa! Nói mau, người rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là làm thế nào quen biết ta?”

Trong điện thoại bỗng vang lên tiếng cười nhẹ nhõm.

“Ta... Là độc giả của người.”

Nàng ngẩn người, tâm thần chấn động cười lạnh nói: “ta là tác giả viết tiểu thuyết ngôn tình, nam độc giả gần như không có, có thể nói là hiếm như gấu trúc, người lần sau có thể tìm được lý do nào khác thuyết phục hơn không hả? “

“ta không lừa người! Ta thật là độc giả độc giả của người đó ! Không tin, người cứ tùy tiện kiểm tra thử xem?”

Kiểm tra thì kiểm tra chứ ! Ai sợ ai?

Nàng liền hỏi anh ta mấy vấn đề, thí dụ như kết cục của mỗi quyển sách, tên nhân vật nam chính, anh ta đều đối đáp trôi chảy!

“Bây giờ người tin chưa?”

“ta vẫn chưa không tin! Độc giả thì làm sao có thể có địa chỉ của ta chứ ?”

“Ta tìm thấy trong trang web của các người.”

“Trang web thì làm sao có thể tùy tiện đem địa chỉ của tác giả để lộ ra chứ ?”

“Ta nói với họ ta là thân nhân đã thất lạc đã lâu của người.”

“ ... ”

Nàng cảm thấy lòng bùng, lại chuyện gì nữa thế này!

22. Chương 22: “fan” Hâm Mộ Thần Bí (2)

Chuyện mới lại phát sinh, đúng là nói dối nghe cũng hợp lý quá! Bất quá nàng vẫn chưa vừa ý để buông tha cho anh ta!

thân nhân thất lạc đã lâu? Anh ta làm sao có thể mở miệng ra nói như thế được chứ?

“Vậy người giải thích một chút đi, vì sao người biết ta dùng máy tính loại gì?”

“Ta thực sự không biết a!”

“Không biết mà người có thể gửi đến một bộ chống phóng xạ thích hợp như vậy?”

“Ta chỉ là mua đại một cái thông dụng, không nghĩ tới lại vừa đúng với máy tính của người .”

Cũng hợp lý, vì máy tính nàng dùng cũng là loại thông dụng trên thị trường.

“Được rồi! coi như chuyện này tạm thời thông qua, nhưng tại sao người lại muốn tặng quà cho ta?”

Anh ta vẫn ôn nhu hỏi lại nàng “Độc giả tặng đồ cho tác giả mà mình ái mộ cũng cần hỏi tại sao ư ?”

“Vì sao người lại tặng ta vitamin cùng với hộp chống tia phóng xạ ?”

“Vitamin có thể tăng cường miễn dịch, hộp giảm phóng xạ có thể giảm bớt tia phóng xạ, ta nghĩ người cả ngày ngồi trước máy tính, hẳn là cần những thứ đó.”

Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định truy vấn: “Người làm sao biết ta mỗi ngày đều ngồi trước máy tính?”

Anh ta bật cười vui vẻ hỏi lại , “Không ngồi trước máy tính như thế nào mà người có thể đánh máy viết tiểu thuyết chứ ?”

... Được rồi! nàng cũng tự thấy bản thân đã hỏi một câu rất ngớ ngẩn.

” vấn đề cuối cùng, người tên là gì?”

Anh ta dừng lại một chút, thanh âm nhẹ nhàng truyền đến bên tai nàng.

” nếu ta đã là độc giả của người vậy cứ kêu ta là fan đi!”

Chắc nàng bị anh ta ép cho tức chết đây, làm sao có thể cứ kêu một người nào đó là fan fan chứ.

“Điện thoại của ta người cũng biết rồi , có vấn đề gì hỏi lại sau nhé , cũng đã khuya , người nghỉ ngơi sớm một chút đi, ha ha...”

anh ta ôn nhu chúc nàng ngủ ngon, liền đem điện thoại tắt đi .

Nàng nhìn chăm chăm vào số điện thoại trên màn hình di động, mơ hồ dự cảm, anh ta chắc tuyệt đối không bỏ cuộc đâu, chắc chuyện này vẫn còn dây dưa đây.

Nàng lưu lại số điện thoại của anh ta nhất thời không biết lưu vào với tên gì bèn ngẩn người.

Độc giả? Có nên không!

Fan? Có nên không!

Biến thái? Có nên không!

Bệnh tâm thần? Có nên không!

Cuối cùng, nàng đành lưu tên anh ta trong danh bạ điện thoại của nàng là “ người hâm mộ “

Hôm sau, “ người hâm mộ “ gửi đến cho nàng một tin nhắn bảo nàng nhớ ăn cơm.

Nàng cảm thấy giận: nàng đâu phải là con cóc, còn cần chờ anh ta nhắc nhở phải nhớ ăn cơm sao?

Đợi chút... Khụ khụ,... hình như là vẫn chưa ăn cơm thì phải ... Thật sự nàng vẫn chưa ăn cơm...

Bỏ điện thoại xuống nàng nấu vội bát mì, vừa mới chuẩn bị hưởng thụ thành quả liền nhận được một tin nhắn nữa từ anh ta.

“Không nên ăn thực phẩm ăn liền, như thế không tốt cho sức khỏe của người.”

Chắc nàng chết mất thôi, ! anh ta là quỷ ? đang ở trong nhà nàng để theo dõi à ?

Tin nhắn- nàng : người làm sao mà biết ta đang ăn thực phẩm ăn liền ?

Tin nhắn- “người hâm mộ” : đoán...

Tin nhắn- nàng : người làm sao có thể đoán chính xác như vậy được ?

Tin nhắn- “người hâm mộ” :sao người cứ liên tục hỏi ta vì sao...vì sao thế?

Đúng vậy! nàng cũng muốn biết là vì sao! Từ khi bắt đầu biết người đến giờ , nàng có đến hàng vạn câu vì sao muốn hỏi anh ta.

Từ đó trở đi,” người hâm mộ” vẫn thường xuyên gửi đến cho nàng những món quà nho nhỏ.

Lúc thì màn hình chống phóng xạ áy vi tính, lúc thì một chậu xương rồng nhỏ, lúc lại gói trà xanh, trà cúc hay trà lái, lúc thì lại thuốc uống dưỡng da, còn có cả thuốc lá loại mà nàng vẫn hay dùng nữa chứ. (ngay cả chuyện nàng hút thuốc anh ta cũng nắm rõ?), thật là quá đáng mà ! Bây giờ anh ta còn gửi đến chon àng cả một con gấu bong khổng lồ, nàng cũng không còn biết phải nói thế nào nữa.

Tin nhắn- nàng : khi không lại đối xử với ta tốt như thế , thật ra ý đồ rốt của người cuộc là cái gì?

Tin nhắn- “người hâm mộ” :nếu ta nói, chỉ là vì muốn cho người vui vẻ, người sẽ tin sao?

Tin nhắn- nàng : ta thực ra bây giờ cảm thấy rất không vui vẻ!

Tin nhắn- “người hâm mộ”: nguyên nhân?

Tin nhắn- nàng : người tặng ta một con gấu bông lớn như thế , ta đặt nó ở trên giường, sau đó phát hiện bản thân ta không còn chỗ nào để mà ngủ!

Tin nhắn- “người hâm mộ”: ha ha!

Tin nhắn- nàng : ha ha cái cái đầu người thì có !

Tin nhắn- “người hâm mộ”: vậy người nói cho ta biết người thích kích thích như thế nào đi! Ta lần tới sẽ chú ý!

Tin nhắn- nàng : sẽ không có lần tới đâu ! Về sau ta chỉ cần không ký nhận , thì ta có thể không lấy quà của người nữa !

Tin nhắn- “người hâm mộ”:...

Hừ hừ! anh ta có khả năng đấu lại nàng sao ?

23. Chương 23: Login Nhận Đồ Đệ.

Biên tập gửi tin nhắn đến chon àng trên QQ, hỏi nàng khi nào thì có thể đăng tác phẩm mới của nàng được? Cho dù chính văn chưa viết xong , thì ít nhất cũng phải giao phần giới thiệu văn tắt để cho nàng ta đem đăng lên. Hiện tại các độc giả của nàng đang rất nóng lòng thúc giục.

Nàng nhớ có một lần, nàng nhất thời cao hứng giới thiệu một tác phẩm mới, nhưng sau đó không có tiếp tục muốn hoàn thành tác phẩm đó nữa, kết quả sau hai tháng, một cái độc giả nhắn lại cho nàng : “Người viết giới thiệu tác phẩm mới ta không phản đối, người viết chậm một chút ta cũng không phản đối, nhưng nếu người cứ giới thiệu lên rồi bỏ dở chừng như thế là không tôn trọng độc giả chúng ta?”

Còn có độc giả nói: “Người cứ từ từ mà viết, chúng ta sẽ chờ người, đến lúc con ta sanh cháu , rồi cháu ta lớn lên, ta cũng có thể chờ được, người cứ yên tâm mà viết.”

Khụ khụ, độc giả bây giờ khả năng so sánh thật là đáng ngưỡng mộ, bội phục bội phục!

Bởi vì hết cả phê rồi mà nàng lười đi mua, cho nên nàng đành uống trà xanh của “ người hâm mộ” . Uống được hơn một nửa, nàng bỗng cảm thấy mùi vị trà xanh có điểm không đúng, cúi đầu nhìn thấy, ly trà xanh không hiểu sao lại biến thành màu hồng!

Chỉ kịp thấy máu mũi của nàng đang chậm rãi chảy ra, tí tách rơi vào trong chén trà, vẫn tiếp tục chảy lán nàng có phần hoảng sợ.

Nàng lấy tay quẹt qua mũi, nhìn lòng bàn tay đỏ tươi máu khiến nàng cảm thấy sờ sợ, ngực cảm thấy nặng nề, tim đập liên hồi .

Nếu nàng mới viết giới thiệu cho tiểu thuyết mới mà đã đi đời nhà ma như thế thì không biết có bao nhiêu độc giả muốn mừng nàng đây.

Login, nhìn vào danh sách bạn tốt, biểu tượng của “Sư phụ” nàng chỉ toàn là một màu xám , anh không có online. Trong lúc ấy nàng vô tình nhìn “Đồ đệ” của nàng, liền cảm thấy nổi giận.

hai tháng trước nàng đã thu nhận đồ đệ này .

Trong trò chơi này , bình thường từ cấp ba mươi là có thể thu nhận đồ đệ, hai tháng, cho dù là không làm nhiệm vụ, không giết quái quái, cũng có thể có thể lên tới cấp ba mươi , xem ra đồ đệ của nàng giống như là chế rồi vậy, như vậy hẳn là hẳn không chơi.

Nàng kiên quyết cùng hắn giải trừ quan hệ thầy trò, may mắn hắn không phải là đệ tử chân truyền của nàng.

Đích truyền đồ đệ không giống đồ đệ bình thường , phải nhận sư phụ từ cấp 45 trở lên , hơn nữa không thể tùy tiện giải trừ quan hệ, nếu đã là thầy trò, có nhất phương hợp với mười lăm thiên không login, mới có thể đơn phương giải trừ.

Nàng trước kia hãy thu nhận một đồ đệ đích truyền không hay ho gì cả , ID gọi là Ngọc Lưu Ly Chi Ước, lúc nàng thu nhận hắn, hắn vỗ ngực cam đoan với nàng sẽ thường xuyên làm nhiệm vụ thăng cấp, kết quả là qua một thời gian dài hắn vẫn đứng ở cấp ba mươi bảy không nâng lên được cấp nào cả.

Nàng hỏi hắn, có muốn sư phụ là nàng mang hắn hạ bản sao, làm nhiệm vụ?

Nửa ngày sau , hắn mới trả lời là không cần.

Nàng lại hỏi, người thăng cấp chậm như vậy, có phải có vấn đề gì khó khăn không ? Có cái gì không biết có thể hỏi sư phụ.

Hắn nói, không có.

Nói chuyện xong với hắn, vài ngày sau , ta nhàn rỗi không có việc gì làm bèn cưới Tiểu Bạch mã ở Cửu Lê Rất thủ khu đi bộ, nhưng lại nhìn thấy Ngọc Lưu Ly Chi Ước kia tại bãi quán, quán tên là “Chuyên doanh cửa hàng ”, ta bị hắn chọc đến học máu! Chết mất thôi , khi không lại thu nhận một người chuyên bán quán làm đệ tử đích truyền?

Lúc ấy, hắn mỗi ngày login kinh doanh quán, nàng mỗi ngày login thăng cấp, nàng cùng tên đồ đệ đích truyền này quan hệ thầy trò vẫn không có biện pháp giải trừ, sau đó đành quên chuyện này đi .

Đợi cho đến lúc nàng viết xong tiểu thuyết trở lại trò chơi, Ngọc Lưu Ly Chi Ước đã chủ động giải trừ quan hệ thầy trò với nàng.

Đại thần không online, Quan Công không online , không có người đe dọa , nàng mừng rỡ tiêu dao. làm xong phép bảo giám, đánh xong gia đình, đang chuẩn bị theo Đào Khê Truyền đi Vĩnh Trữ trấn đánh sói , hệ thống đột nhiên báo tin cho nàng.

hệ thống nêu lên - người mới cấp mười Mạch Thượng Sơ Huân mới tham gia trò chơi, nàng có đồng ý trở thành sư phụ của hắn?

Mạch Thượng Sơ Huân?

Sơ Huân? Sơ Huân...

Nàng thì thầm lặp lại hai chữ này , kỷ niệm thời thơ ấu bỗng dưng ùa về.

Ghi chú : Mạch Thượng Sơ Huân này là “Huân” cùng tên với nhân vật tên Sơ Huân .

24. Chương 24: Kỷ Niệm Thời Thơ Ấu

Nàng được kêu là Dư Xướng Trễ, là vì lúc trước nàng là do ông lão lượm rác họ Dư nhặt được nàng, viện trưởng nhận nuôi nàng lúc ấy lại rất thích danh khúc đàn tranh tên “ Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ” ,lấy họ của Dư lão và tên của bài nhạc đàn tranh thành ra tên nàng là “Dư Xướng Trễ”

Về phần Sơ Huân, bởi vì anh đến vào thời điểm là mùa xuân, khắp núi rừng đều nở đầy một loài hoa dại không biết tên, viện trưởng của nàng đột nhiên thi hứng, thành một câu “Liên miên bát ngát, đến khi mạch thượng sơ huân ”, sau đó, liền đặt tên cho anh thành “Sơ Huân” .

Cô nhi viện thật ra cũng giống như một xã hội thu nhỏ, thậm chí so với xã hội bên ngoài càng phức tạp hơn.

Nơi này những đứa nhỏ đều là là bị cha mẹ vứt bỏ , ở sâu trong nội tâm thường rất âm u, so với bình thường đứa nhỏ, lòng tự trọng càng mạnh, càng sợ hãi bị kỳ thị.

Bởi vì nàng trên mặt có một vết bớt rất to, những đứa trẻ khác thường cười nhạo nàng , xa lánh nàng , thường xuyên ở phía sau lưng nàng mắng nàng là “Người quái dị ”, còn cùng nhau ăn hiếp nàng.

Nàng khi đó ăn uống thiếu thốn, lại thiếu máu bẩm sinh nên bộ dạng thực nhỏ gầy, lại dám cùng bọn họ đánh nhau, sau này ai mắng chửi nàng, nàng đều dùng nắm đấm để giải quyết .

Tuy rằng nàng thường đánh người ta mặt mũi bầm dập, nhưng chính bản thân nàng lại bị thương thảm hại hơn, hốc mắt nứt ra, răng cửa bị đánh gãy , có một lần thậm chí ngay cả cánh tay cũng bị đánh trật khớp .

Viện trưởng rất chán ghét việc nàng cứ đánh nhau, tức giận mặc kệ nàng , ta liền ôm đầu gối, một mình trốn sau thân cây đại thụ ôm mặt yên lặng đau, vụng trộm khóc.

Sơ Huân vô thanh vô tức đi tới, trong tay một cái bánh bích quy, nơm nớp lo sợ đưa tới trước mặt nàng.

” cho người ăn nè , đừng khóc .”

Nàng đờ đờ sát khí tửu thân đứng lên, đâm anh ta một cú mạnh khiến lỗ mũi anh ta chảy máu.

” con mắt nào của người thấy ta khóc chứ ? !”

Sơ Huân hai tay ôm cái mũi, nước mắt chảy dài , thanh âm rất thấp rất nhỏ nức nở: “Hai con mắt của ta đều thấy ...”

Sơ Huân lớn hơn nàng một tuổi, là đứa bé trai rất xinh đẹp trong cô nhi viện của nàng, bộ dạng so với con gái thậm chí còn đẹp hơn.

ánh mắt thật to, lông mi thật dài, hai má, hồng, cái miệng nhỏ nhắn, trông rất giống với búp bê trong tủ kính, cho nên cho tới bây giờ, nàng cũng không thể hiểu được, tại sao cha mẹ anh ta lại nhẫn tâm đem một đứa con xinh đẹp như vậy vứt đi ?

Sơ Huân cũng thường xuyên bị những đứa trẻ khác khi dễ, nàng là vì bộ dạng khó coi bị người ta chán ghét, anh ta thì trái lại là vì bộ dạng xinh đẹp khiến người khác đổ kỵ. Nguyên lai, bộ dạng rất xấu hoặc là thật đẹp, đều là một loại tội lỗi, con người đúng là một loại động vật đầy mâu thuẫn!

bánh bích quy trong tay Sơ Huân rơi đầy trên mặt đất, dính đầy máu mũi cùng bụi bẩn, vớ vụn từng mảnh, anh ta không biết là đau lòng vì bánh bích quy hay là đau lòng vì cái mũi của mình, mà cứ mấp máy lông mi, nước mắt cứ tuôn trên mặt.

Nàng có phần đắc ý, nhìn anh ta quát: “Khóc cái gì? Không phải chỉ là một cái bánh bích quy sao? Cùng lắm thì ta đền cho người!”

Sơ Huân không nói lời nào, vẫn cứ khóc.

Nàng bị nước mắt của anh ta làm cho phát chán liền tiến lên một túm lấy cổ áo của anh ta , chửi ầm lên: “Khóc khóc khóc! Suốt ngày chỉ biết khóc! Người là con quỷ khóc nhè à ! Xứng đáng bị người ta khi dễ!”

Sơ Huân nhẹ nhàng dụi mắt, ngẩng đầu, cử chỉ hơi giận dỗi như nhìn nàng , miệng chỉ nói một chữ: “Đau...”

Nàng lúc bấy giờ điệu bộ giống như nữ tướng cướp , chống nạnh bĩu môi nói: “Biết đau là tốt rồi! Biết đau, lần tới nên tránh xa ta ra một chút!”

Sơ Huân vươn bàn tay trắng nõn nhỏ bé, chỉ chỉ lên vết thương trên đầu nàng , nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Xương Trễ... Người chắc là cũng rất đau ?”

...

Rất đau, đương nhiên là rất đau, nàng cũng là bằng da bằng thịt, không phải bằng sắt thép, như thế nào lại không đau?

Dù bị đánh đến rất đau, nàng cũng không kêu khóc , nếu khóc , bọn họ sẽ đắc ý, sẽ càng khi dễ nàng hơn .

Nàng ngẩng đầu cao lên , đem nước mắt nuốt vào bụng, nhìn Sơ Huân rồi nói: “Không đau!”

Sơ Huân thật cẩn thận lấy tay rờ nhẹ trên miệng vết thương của nàng , nàng nhin không được rên lên một tiếng.

“Xương Trễ, người gạt ta , người kỳ thật là rất đau .”

Nàng gạt tay anh ta ra, cả giận nói: “Xú tiểu tử, muốn chết a!”

Sơ Huân rụt cổ, miệng hơi mở ra, nháy mắt đôi mắt như chứa đầy lệ, nàng thực sợ hấn lại khóc nữa.

“Xướng Trễ, bọn họ cũng thường xuyên khi dễ ta, người về sau chỉ cần trốn tránh đi, sẽ không bị bắt nạt.”

Nàng cung tay lên đầu, không phục nói: “đường này là của mọi người ! Vì sao muốn ta trốn tránh đi? Người nếu sợ hãi, về sau liền đi theo ta cũng được, ta bảo vệ người! Có ai dám khi dễ người, ta sẽ đánh hắn!”

Sơ Huân quá sợ nàng , co rúm lại gật gật đầu.

Từ đó về sau, Sơ Huân trở thành thuộc hạ của thổ phỉ như nàng, luôn răm rắp nghe lời nàng, lúc nàng đánh nhau với những đứa trẻ khác , anh ta cũng dám núp ở phía sau vụng trộm bắn tên, quăng hòn đá nhỏ để giúp nàng.

Có một lần hai người các nàng ngồi ở trên cây, xem những đứa nhỏ khác trong viện chơi đùa đang chơi trò chú rể cưới tân nương.

Nàng quan sát một hồi, rồi nói với Sơ Huân: “Chờ chúng ta trưởng thành, người cưới ta đi!”

Sơ Huân nháy nháy đôi mắt ngập nước hỏi nàng : “Vì sao?”

Nàng nói: “Bởi vì ta rất xấu xí , lớn lên có thể càng xấu, đến lúc đó khẳng định không có người đồng ý cưới ta.”

Sơ Huân không hiểu hỏi lại : “tại vì sao người muốn ta cưới người?”

Nàng đánh vào đầu anh ta , trừng mắt nói: “Người mà không cưới ta, ta liền giết người!”

Sơ Huân sợ tới mức căng thẳng run run, thập phần ủy khuất rồi đáp ứng.

Nàng dùng ngón út ghé tay với Sơ Huân, cũng như thế nói : “Hai ta ngoéo tay! Nếu người về sau mà đổi ý, không chịu cưới ta như lời người hứa... à đợi chút , người sợ nhất cái gì?”

Sơ Huân nghĩ ta hỏi thật không cần suy nghĩ bèn nói: “Con gián, con nhện, con chuột đuôi to, còn có... Dư Xướng Trễ...”

Nàng gật gật đầu, “Được rồi! Nếu người về sau đổi ý, không chịu cưới ta làm vợ, người sẽ biến thành con gián, con nhện, con chuột đuôi to, còn có Dư...”

Nàng đột nhiên chợt hiểu phản ứng lại, đánh mạnh vào đầu anh ta một cái .

“Xú tiểu tử! người dám đem ta so sánh cùng con gián con chuột?”

Sơ Huân ôm đầu, “Oa” bật khóc.

Về sau, Sơ Huân được một đôi vợ chồng hiếm muộn thu dưỡng , nghe viện trưởng nói, đôi vợ chồng kia rất giàu có lại rất có học thức địa vị, Sơ Huân được họ nuôi dưỡng khẳng định sẽ thật sự hạnh phúc.

Trước khi rời đi, Sơ Huân lôi kéo tay của nàng, vẫn khóc, không ngừng khóc. Nàng thực sự cũng không rõ lắm, hẳn là vì phải xa nàng mà thương tâm khổ sở; hay là vì rốt cục trốn xa được ma chướng của nàng mà khóc vì sung sướng ?

Nàng đứng ở cửa lớn của cô nhi viện, nhìn chăm chú vào đôi vợ chồng đang âu yếm dẫn Sơ Huân rời đi, không thể cất lên lời nào.

Đột nhiên, Sơ Huân mở cửa kính xe chồm nửa người ra ngoài , xa xa hướng nàng vẫy tay, liều mạng la lên với nàng.

Anh nói: “Dư Xướng Trễ, trăm ngàn lần người không được quên ta! Sau khi lớn lên ta nhất định trở về đây cưới người! Người chờ ta, chờ ta...”

Năm đó , nàng tám tuổi, còn Sơ Huân chín tuổi.

đến tận mười bảy năm sau như hôm nay, lại nhìn thấy “Mạch Thượng Sơ Huân” ngay tại lúc này , nàng mới giật mình phát giác, chính bản thân nàng nguyên lai vẫn là chưa bao giờ quên Sơ Huân...

25. Chương 25: Đồ Đệ Có Cần Giống Nàng Ngày Xưa Như Thế (1)

Trở lại trò chơi, nàng liền thu nhận Mạch Thượng Sơ Huân làm đồ đệ, không vì cái gì khác , đơn giản là hần cùng Sơ Huân giống nhau cái tên.

Sơ huân, người hiện đang ở đâu? Có còn nhớ rõ cái đứa con gái xấu xí dữ dằn bá đạo vẫn thường hay đánh người ?

Mạch Thượng Sơ Huân là cung tiến thủ , hậu kỳ chiến trường rất cường đại.

Nàng vẫn đang mặc y phục sáu mươi phi thiên bộ nam lông chim, với một cái mũ chim ưng nho nhỏ trên đầu đỉnh đầu, tiện tiện thực đáng yêu.

Chính nàng đang ngây người ngắm bản thân trong trò chơi thì nhận được tin nhắn từ tiểu đồ đệ của nàng.

bạn tốt - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: sư phụ?

bạn tốt – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân : chuyện gì?

bạn tốt - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: người là nam hay là nữ ?

bạn tốt – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân : nữ .

bạn tốt - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: ta là lần đầu tiên chơi trò chơi này .

Nghe xong những lời này, ta không khỏi nhớ lại những đồ đệ nàng đã thu nhận trong trò chơi, toàn là những đồ đệ bức nàng phát điên.

Nàng kiên nhẫn chỉ dẫn cho hần cái gì là bản sao; như thế nào để sử dụng truyền tống thạch; 3D trò chơi yếu điểm đánh thử tiêu hữu kiện chuyển thị giác, bằng không khi chạy gặp trở ngại; mọi việc như thế, nào để có thể thăng cấp nhanh nhất.

Tiểu đồ đệ thấy nàng không nói chuyện, tưởng rằng nàng đã hối hận vì thu nhận hần làm đệ tử, sợ nàng vứt bỏ hần, vội vàng bổ sung nói: “Ta chơi trò chơi khác , hần là rất nhanh có thể bắt kịp những gì người chỉ dạy , sư phụ, người sẽ không ghét bỏ ta chứ ?”

bạn tốt – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân : ít nhất đồ nhi còn biết dùng kênh bạn tốt để nói chuyện cùng vi sư, vi sư đã thực rất vui mừng , yên tâm đi! Vì sư chắc chắn dốc lòng dạy dỗ người , sớm ngày đưa người nâng cấp thành cao thủ.

bạn tốt - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng:... Sư phụ, xin nhận đồ nhi một lay !

bạn tốt – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân : trẻ nhỏ dễ dạy ! Đồ nhi trước nên tự mình làm nhiệm vụ một lát , chờ vi sư tới, lay bái cũng không muộn.

Nói chuyện với nhau qua lại, trong lòng nàng cũng cảm thấy thoải mái không ít, ít nhất này vẫn là dạng đồ đệ có thể dạy bảo tư từ , không thể dạy dỗ cho loại đệ tử chỉ biế khéo mồm khéo miệng mà lại đàn gảy tai trâu.

bạn tốt - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng:... sư phụ, ta có thể hỏi người một chút không , vì sao người thu nhận ta làm đồ đệ?

Nàng lười giải thích cùng hần, bèn trôi chảy nói: “Bởi vì,tên của người giống tên mối tình đầu của sư phụ.”

Tiểu đồ đệ gửi đến cho nàng sáu cái chấm hỏi.

“Sư phụ, mối tình đầu của người là ngày bản nhân sao?”

Nàng ngã quy, GM a, đồ đệ này cũng không giống là mấy cái loại du đăng chứ !

bạn tốt - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng:... sư phụ?

tự động hồi phục nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân : - vi sư đã chết, người cứ việc hoá vàng mã.

Tiểu đồ đệ gửi đến cho nàng sáu cái chấm hỏi.

bạn tốt - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng:... ô ô... Sư phụ, người không cần chết đâu , bỏ rơi đồ nhi đâu ! Đồ nhi cần người!

Phốc ... nàng hết đường nói với hắn, đúng là gian manh tiểu đồ đệ.

hôm nay nhìn tình huống thầy trò của nàng và Mạch Thượng Sơ Huân, nàng cảm thấy trong lòng dâng lên một tình cảm trưu mến nhớ lại chính bản thân mình ngày hôm qua, kỳ thật, nàng cùng Luân Hồi Ngàn Năm cũng là thầy trò tóc xúng, hệ thống cứng rắn kéo đến cùng nhau . Bất quá là lúc xưa, nàng so với tiểu tử này có phần lưu manh hơn.Nhớ lại lúc ấy...

Bạn tốt- nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: người chính là sư phụ của ta?

Luân Hồi Ngàn Năm lúc ấy đang ở hạ bản sao, nửa ngày sau mới trả lời nàng : “Àn” .

Bạn tốt- nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: cổ ngữ có câu , một ngày vì sư cả đời vì phụ, cổ nhân nói sao thì đồ nhi làm vậy , cho nên từ nay trở đi , đồ nhi ăn, mặc, ở, đi lại, ở bản sao làm nhiệm vụ đều dựa vào sư phụ !

Lúc này nàng chờ anh trả lời còn lâu hơn đến nỗi nàng nghĩ anh , còn muốn cùng nàng giải trừ quan hệ thầy trò, thì Luân Hồi Ngàn Năm mời nàng tham gia tổ đội .

26. Chương 26: Đồ Đệ Có Cần Giống Nàng Ngày Xưa Như Thế (2)

Luân Hồi Ngàn Năm mang nàng đi tìm bản sao thứ nhất là ở Nhân Dật Cư, anh nói với nàng không cần đánh quái, cứ đi theo là tốt rồi. nàng lúc ấy chỉ cần đứng đó xem anh đánh quái và giúp nàng nâng cấp mà thôi.

Anh đưa nàng đi làm nhiệm vụ năm lần, lại tặng nàng linh đan, cuối cùng nàng cũng nhanh chóng được thăng tối cấp hai mươi mốt , anh lại mang nàng đi U Cốc Quý Vực năm lần giúp nàng lên được đến cấp hai mươi bốn , có lần anh lại mang nàng đến U Cốc ở chỗ sâu thẳm bên trong. Lúc ấy là buổi tối, anh cứ giúp nàng làm nhiệm vụ, như vậy, như vậy tiếp diễn, nàng đứng bên cạnh xem hoài cũng cảm thấy buồn chán ...

Nàng xem một hồi cũng thấy không còn hứng thú bèn đứng dậy cho Dư Tiểu Trư ăn cái gì đó, sau khi quay trở lại bên am2n hình máy tính nàng phát hiện nhân vật trò chơi của nàng đang đứng bên cạnh xác một đồng quái, Luân Hồi Ngàn Năm im lặng chờ đợi nàng ở bên cạnh.

Lúc ấy nàng cảm thấy hơi buồn cười lẫn cảm động, chợt trong đầu xuất hiện ý nghĩ...

Nếu nàng vĩnh viễn không trở lại, chẳng lẽ Luân Hồi Ngàn Năm cũng sẽ vĩnh viễn như vậy chờ đợi sao?

Khi nàng lên được cấp ba mươi, Luân Hồi Ngàn Năm lại thu nhận nàng làm đệ tử đích truyền, mỗi ngày đều mang đi Hoàng Tuyền U Cảnh năm lần, kiên trì.giúp nàng làm nhiệm vụ, chờ đến lúc nàng lên được cấp bốn mươi lăm là lúc nàng có thể xuất sư trở thành cao thủ độc lập.

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ lúc này tâm trạng cảm thấy đang thực hào hứng thì thật đáng giận GM trên kênh thể giới tuyên bố: Thuyền Đánh Cá Xương Trễ xuất sư , về sau không còn là đồ đệ của Luân Hồi Ngàn Năm .

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đồ đệ , người rốt cục cũng xuất sư rồi , chúc mừng người, cũng chúc mừng chính bản thân ta.

bạn tốt-nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: đồ nhi một khi đã bá sư nhập môn,sống là người của sư phụ, chết là thân của sư phụ , sư phụ không cần đuổi đồ nhi đi, a a a! (lăn lộn biểu tình)

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng:... người vẫn còn muốn làm đệ tử của ta ?

bạn tốt-nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: (ôm đùi) ta ở lại , sẽ không đi đâu ! mong sư phụ thành toàn!

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng:... ai! Đứng lên đi! Người với ta thầy trò tình thâm, sư phụ làm sao có thể nhẫn tâm để người một mình lưu lạc thiên hạ? nói đi nói lại , đồ nhi người đi 42 cấp của bản sao đều vẫn lạc đường, sư phụ lẽ nào không biết xấu hổ thả người đi ra ngoài dọa người khác ?

bạn tốt-nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: nói như đến, là sự phụ vẫn chiếu cố đến đồ đệ lâu dài ?

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng:... sự phụ sẽ chiếu cố người đến khi nào ta chết mới thôi.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, nhưng cái người nói câu đó đã một tuần không login , nàng cảm thấy hơi hờn giận.

Nàng chạy tới Cửu Lê Mộc Khắc thôn, Mạch Thượng Sơ Huân đang cầm cái cung gỗ, bắn lão hổ, bắn có vẻ rất hăng hái.

Thật là ra dáng anh hùng, nàng đến đứng ở bên cạnh hắn , liền thấy một trang nam tuấn , che mặt lắc đầu, miệng hờn dỗi “Sự phụ không cần vứt bỏ người ta, người ta thật sự cần người!” đúng là hắn có tài làm nàng giật mình khiếp sợ với thái độ nhõng nhẽo của hắn mà? GM, nàng tưởng như bị hắn dọa chết ...

Vừa cấp mạch thượng sơ huân thêm hảo trạng thái, fan quân liền phát đến tin nhắn, hỏi ta làm gì đâu?

Nàng nói, nàng đang ở chơi trò chơi game .

Anh ta hỏi, vẫn còn chưa tới sao?

Nàng hỏi, cái gì vẫn chưa tới? Sau đó chợt nghe có tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, vẫn là vị đại thúc chuyên phát bưu phẩm mọi lần, đại thúc thường xuyên đến giao hàng hà nàng nên có vẻ rất vui vẻ thân tình .

Vị đại thúc đem hộp bưu phẩm nhét vào tay nàng, cười tủm tỉm nói: “Tiểu cô nương thật là có phúc, bạn trai đối với cô thật tốt, lão cho người tặng đồ! Nói đi nói lại, bạn trai tuổi trẻ này của cô thật là có ý tứ, hiện tại bây giờ đám trẻ đều kêu nhau là cục cưng, em yêu cái gì gì đó, ngay cả cách xưng hô của anh chàng này cũng đang hoàng hoàng đứng đắn !”

Nàng liếc mắt nhìn tên người gửi , liền thấy hàng chữ: “ Người hâm mộ vĩnh viễn của người”

Trời , anh ta cũng dám cùng nàng chơi trò chơi chữ này sao?

27. Chương 27: Người Hâm Mộ, Cám Ôn Người!

Nàng vội đem hộp bưu phẩm trả lại cho vị đại thúc giao nhận, gương mặt khẩn trương nói: “Đại thúc, bưu phẩm này ta không thể nhận, làm phiền chú đem về đi!”

Đại thúc ngẩn người ra một chút sau đó như chợt hiểu ra điều gì đó mở to mắt , nhếch miệng cười to, nhìn nàng nói có vẻ nửa đùa nửa thật: “Như thế nào? Vợ chồng son cãi nhau ?”

Nàng nghe đại thúc giao nhận nói như thế sững cứng người chỉ hận bản thân không có chỗ nào để đập đầu vào kêu khổ.

Nói nàng và “ người hâm mộ “ là một đôi sao? Đại thúc, nhìn dung mạo nàng như thế mà đoán như vậy chả lẽ “ người hâm mộ” hắn là đầu heo ư?

“Đại thúc, chú đừng hỏi nữa, tóm lại chú đem bưu phẩm này về đi!”

Đại thúc vỗ vỗ ngực, ra vẻ “Ta là người từng trải”nói với nàng.

“Hiểu rồi, hiểu rồi , ta biết, ta là tuổi quá nhỏ nên cái gì cũng không biết hết a? Vợ chồng son có cãi nhau cũng đừng làm quá, không thì ảnh hưởng đến tình cảm đó!”

Đại thúc, chú thấy nàng giống heo à???

“Thực không phải như chú tưởng vậy đâu, chú làm ơn đừng giáng hòa nữa !”

nàng đứng ở cửa, cùng vị đại thúc đẩy qua đẩy lại hộp bưu phẩm như đánh Thái Cực quyền, vị đại thúc thấy bưu phẩm cứ như đụng vào lông nhím. Sự thật được chứng minh, vị đại thúc này nội lực thâm hậu, nàng cuối cùng không phải là đối thủ.

“Không hoà giải, không hòa giải, người nhanh nhanh ký tên nhận đi ,ta còn phải đi giao chon hiều nhà lắm! công ty chúng ta chỉ nhận giao đến, còn muốn trả lại người tự đi tìm bạn trai của người đi!”

Ngay lúc nàng đang bị bức đến phát điên lên thì người hâm mộ lại gửi đến một tin nhắn.

“Ta cam đoan đây là lần cuối cùng, xin người dừng cự tuyệt, mở ra nhìn xem, người nhất định sẽ thích .”

nàng cắn răng một cái, chỉ đành dậm chân, thu thì thu! Dù sao không đến nỗi là bom nguyên tử, nàng sợ cái gì chứ?

Nàng vẫn thấy giận nên động tác thô bạo xé hộp bưu phẩm , thì đập vào mắt nàng là một cái vòng bằng gỗ từ bên trong hộp rơi ra, nàng vội nhặt lên, nhìn kỹ, trong lòng vô cùng ngạc nhiên .

Đó là một cái vòng gỗ được chạm khắc rất thủ công tinh xảo, có thể thấy người làm ra nó rất tốn hao không ít tâm trí vào đó.

Trên vòng chạm khắc thật tinh xảo những hoa văn gọn sóng, có hình một ông lão đang đứng trên thuyền, ngư ông trong tay nắm một cây xào dài, chống thuyền nhỏ lướt sóng , dưới chân là một con cá phía sau anh1 chiều tịch dương tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

Nàng vừa lật cái vòng lại thì nhìn thấy giòng chữ chạm khắc tỉ mỉ Thuyền Đánh Cá Xương Trễ.Tâm hồn nàng chợt như sóng tràn...

Điện thoại cùng lúc chọi reo vang, là “ người hâm mộ” nàng nhấn phím nhận điện nhưng nhất thời cũng bối rối không biết nói gì...

“Thích không?” “ người hâm mộ” hỏi.

Nàng ấp úng một hồi , cuối cùng vẫn thành thực nói .

“Thích...”

Nàng nghe giọng cười của anh ta bên kia nhẹ nhàng, có vẻ tâm trạng đang rất vui vẻ.

“Thích là tốt rồi, ta còn sợ người giận lên vứt đi mất...!”

Vứt đi? Tặng phẩm đẹp như thế nàng làm sao có thể vứt đi được?

Nàng cảm thấy hơi ngại ngùng về món quà tặng nên thuận miệng hỏi: “người tặng ta đồ tốt như vậy ta thực sự rất ngại...”

“người hâm mộ” sợ nàng trả lại bèn vội vàng nói: “không sao , không sao, ta không phải dùng tiền để mua nên người đừng ngại... Ha ha, là do chính ta làm .”

Nàng kinh ngạc: “Người làm ?”

“Như thế nào? Người không tin ta ?”

“Không, không có...”

nàng bị làm sao vậy, tự nhiên bị cái vòng bé nhỏ đó làm cho nói lắp ? !

“người hâm mộ” lại nói: “Ta còn làm cho người mấy cái vòng tay bằng dây thừng, người đeo lên tay rất đẹp, lúc nào đó người sẽ thấy có người đem đến, liền...”

“Tại sao?” nàng cắt ngang lời anh ta, “Tại sao lại phải đối xử tốt với ta như vậy? Vì sao?”

Người hâm mộ nói: “Bởi vì ta là người ...”

“thôi người đừng nói người là người hâm mộ của ta nữa ! lý do này rất gượng ép !” nàng đột nhiên nổi giận lên, quát anh ta .

Người hâm mộ dừng một chút, rồi cười nhẹ nhàng nói: “Thích này , có hứng thú này, yêu này ! có thể tính là lý do chứ?”

Nàng bị lời nói của anh ta biến thành tâm phiền ý loạn, hỏn hển nói: “Người cũng thật là nhàm chán!”

“người hâm mộ” có vẻ không hờn giận gì trả lời: “Có lẽ như thế !”

Nàng hết lời để nói.

Nếu người đánh một ai đó vào má phải, người đó lại đưa nốt má trái cho người đánh , chờ người đánh xong cả hai má, lại nhìn người cười, người nên làm cái gì bây giờ?

“người hâm mộ: ”Không nói nữa , ta còn có chuyện phải làm, cái vòng đó ta chạm khắc cả một tuần! Trăm ngàn lần người đừng vứt bỏ nha! Làm ơn !”

nói liền cúp điện thoại, lại bị nàng lớn tiếng gọi lại, “Đợi chút!”

“Lại làm sao nữa vậy?”

“Cái kia... ạch... Cám ơn người...”

“người hâm mộ” có vẻ choáng váng, một lúc lâu sau mới cười nói: “Đừng nói cám ơn, ta sẽ không quen .”

Nàng lời vừa ra khỏi miệng liền cảm thấy hối hận , hận không thể cắn lưỡi mình đi! Nàng là bị trúng tà rồi ? Vì sao muốn cùng anh ta nói cám ơn?

28. Chương 28: Tam Khí Quan Công

Quay đầu lại xem xét trò chơi, nàng thấy Mạch Thượng Sơ Huân đang nằm treo lơ lửng ở miệng lão hổ! Trên đỉnh đầu vẫn còn nói chuyện phao phao.

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ! Sư phụ! Người đến rồi sao?

Nàng cười khổng tước bay lượn chung quanh lão hổ, lại dùng thất tinh gọi hồn hồi sinh cho hắn, giúp hắn thêm mãn huyết trạng thái tốt nhất.

(lời thuyết minh: các người chơi mới tìm bằng tâm làm sư phụ thật là tốt, có thể sống lại tại chỗ, không cần uống thuốc vẫn có thể mãn huyết)

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: ô ô... Sư phụ, người cuối cùng cũng đã trở lại! Đồ nhi hơi kém bị này đàn hổ đói nuốt sống rồi ! Ô ô... Sư phụ, người không thể lại bỏ lại đồ nhi như thế ! Đến đây, ôm ta an ủi một cái đi!

Vừa nói xong, liền giơ hai tay ra hướng nàng ôm tới, nàng quay đầu bỏ chạy, trong lòng thầm nói: nếu người có thể bắt được ta thì ta sẽ ôm người thật lâu?

Mạch Thượng Sơ Huân cứ như thế chạy theo nàng, nàng liền chạy hướng tới gần bầy hổ, chúng liền chạy đến muốn cắn chết Mạch Thượng Sơ Huân, nàng lúc này liền dùng lời lẽ chính nghĩa giáo dục hắn: “Vi sư có thể cứu người, cũng có thể giết người, nhớ lấy lần giáo huấn này, về sau vạn vạn lần không thể làm càn với ta ! nghe chưa?”

Mạch Thượng Sơ Huân quỳ rạp trên mặt đất, vẻ mặt đầy ân hận.

“Đồ nhi ghi nhớ lời sư phụ dạy bảo!”

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ, người vừa rồi đi làm gì vậy?

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ta nghe điện thoại.

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: bạn trai của người à ?

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: người chết vẫn chưa đủ?

Mạch Thượng Sơ Huân gửi đến cho nàng biểu tình ngậm miệng.

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: về sau ở trong trò chơi không được hỏi chuyện tình cảm của sư phụ, vì sư sẽ cự tuyệt trả lời.

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân:!!!

Nàng mang Mạch Thượng Sơ Huân đi Cửu Lê Rất thủ khu, thử luyện vài cái nhiệm vụ thầy trò, rất nhanh hẳn đã lên tới cấp 15.

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ sư phụ! Nhiệm vụ này có điểm kinh nghiệm thật nhiều, về sau đồ nhi có thể làm nhiệm vụ này để thăng cấp, được không?

Đồ nhi a! Sư phụ người thật ra không ý kiến, nhưng hệ thống GM sẽ không để người làm như thế đâu!

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: người thử đi thương lượng cùng GM xem, nếu hệ thống đồng ý, sư phụ sẽ mỗi ngày cùng người đi làm nhiệm vụ này.

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: vậy nếu nhờ GM không đồng ý thì sao?

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: vậy người cứ dùng cung tên của người bắn vào móng nân là được.

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: được!

...

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (biểu tình gờ mờ niêm kinh) thiện tai!thiện tai!

(độc giả: oa, sư phụ như vậy, làm sao có thể dạy dỗ hảo đồ đệ đây?)

Nàng chuẩn bị mang Mạch Thượng Sơ Huân đi bắn sao cấp 14, cũng luôn nhân tiện cảnh cáo hẳn, nếu hỏi nàng bắn sao là cái gì, nàng liền sẽ hạ sát thủ, thanh lý môn hộ nha !

Mạch Thượng Sơ Huân nơm nớp lo sợ nói: “Sư phụ, ta biết bắn sao, trước kia ta có chơi đùa ma thú...”

Bên này hệ thống vừa thông báo Nhân Dật Cư bắn sao đã mở ra, bên kia Quan Công đã ở ngay kênh bang phái réo gọi tên nàng.

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, báo ngay tọa độ của người cho ta!

Bang phái-Tiểu Mỹ Nhân: Quan ca lại nổi giận rồi!

Bang phái-Tư Mật Đạt: hình như là lại muốn đánh nhau !

Bang phái- Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: báo tọa độ cho người? Để người đuổi theo ta à?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, lão tử muốn cùng người quyết đấu! Người thua phải rời khỏi bang phái, rời bỏ Lạc Thủy Thanh hoàng, người có dám hay không?

Bang phái- Miểu Diệu Cô Nương: chuyển ghế xem quyết đấu.

Bang phái- Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: không phải có dám hay không dám, mà là có ngốc hay không ngốc a! quyết đấu với người? Ta còn chưa chán sống đâu?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: người muốn trốn cũng không được, sợ chết như vậy, người có còn là đàn ông không?

Bang phái- Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ha ha, lão nương vốn cũng không phải là đàn ông, cho dù có thua, ta cũng không muốn thua cái loại quái thai như người đâu!

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: Quan ca, bình tĩnh đi! Trăm ngàn lần đừng cùng một người đàn bà mà chấp nhặt...

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: a a a a ! ! !

Kênh thiên hạ - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: lão tử ra một trăm đồng để cho ai báo tin tọa độ của Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ!

Nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: “Đồ đệ, người báo với Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao, nói thấy Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ ở Đan Chu thôn, người đến Thần Thạch mà chờ, thấy hẳn đến đấy, đòi

hắn một trăm đồng... Đừng hỏi vì sao, đi nhanh lên! Nếu tiền bay mất, lão nương liền lập tức thanh lý môn hộ!”

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Quan Công khiêng cây đại đao, vừa chớp mắt đã chạy tới.

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: đồ đệ, lấy tiền rồi sao?

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: lấy rồi.

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: nhanh chóng chạy đến bản sao!

Vì thế, nàng ở trước mặt Quan Công Trước Mặt Đũa Giỡn Đại Đao đánh xuống nháy mắt, nàng dùng kỹ năng hóa thành khói trắng, cũng không quay đầu lại nhanh chóng tiến đến Nhân Dật Cư bản sao.

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đũa Giỡn Đại Đao: Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ! A a a a!
! !

bang phái - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (cười to biểu tình) đến đây! Đến bắt ta đi! Đuổi theo được ta, ta cho người chém! Nga ha ha ha ha

~mọi người trong bang phái nhất thời muốn ngắt, nôn mửa, gửi tới đầy dấu chấm than.

Mọi chuyện biến thái này đều là do nàng đều học từ đại thần!

29. Chương 29: Chúng Thần Tề Tụ, Xem Quan Công Diễn.

Đến Dật Cư, nàng ngồi xổm chống tay lên cằm râu rĩ, Mạch Thượng Sơ Huân hỏi nàng, vì sao không ra bên ngoài đi?

Nàng chỉ còn biết giậm chân đấm ngực: “Đồ nhi ơi! Sư phụ thất sách ! Phỏng chừng Quan Công hiện tại đang cầm đại đao chờ hai thầy trò ta ở cửa bản sao! Bây giờ mà đi ra, chính là đi vào chỗ chết, chết không toàn thây a!”

Mạch Thượng Sơ Huân thật sự là điếc không sợ súng , kiên quyết nói: “Cùng lắm thì hai thầy trò chúng ta cùng đi ra ngoài liều mạng với hắn!”

Nàng dở khóc dở cười: “Đồ nhi, sư phụ trong tay tranh bị Căn Tú Hoa Châm, ít nhiều cũng còn có thể còn bắn bị thương chân hắn; người trong tay chỉ có mấy cái cung tên gỗ, ngay cả lông chân của hắn người cùng không có cơ hội đụng đến!”

Mạch Thượng Sơ huân nhất thời mờ mịt , “vậy làm sao bây giờ?”

Nàng tức giận nói : “Người là heo à ! Lão nương nếu mà biết phải làm sao thì đâu có còn ngồi ở chỗ này mà râu rĩ?”

Mạch Thượng Sơ Huân: ...

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: đồ nhi, nếu không người trước tiên nên thoát ly đoàn đội ra ngoài! Tự mình làm nhiệm vụ đi , người chưa đến cấp ba mươi, nên hắn dù có muốn giết người, cũng không động đao được.

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: ta không đi, ta phải ở lại chỗ này cùng sư phụ.

GM thấy không? Nàng cuối cùng cũng thu nhận dạy dỗ được một đồ đệ thật tốt nha! Đúng là rất trọng nghĩa! Biết quan tâm đến sư phụ, làm cho nàng tâm trạng vô cùng cảm động.

Nàng vừa định nói tiếp vài câu thể hiện sự cảm động của nàng , đã bị câu nói tiếp theo của tiểu đồ đệ làm nàng nhất thời chết ngẹn.

“Sư phụ đối ta tốt như vậy, ta phải ở lại để nhật xác cho sư phụ!”

... Người nha, vẫn là nên cùng nàng chết đi!

Có lẽ là GM nghe thấy được lời nàng than vãn nên thương hại nàng chỉ là một nữ nhân yếu không thể đấu lại Quan Công Đại Dao, kết quả là, “Bep” “Bep” trời cao đã gửi đến cho nàng hai vị cứu tinh.

hệ thống nêu lên - bạn tốt của người Luân Hồi Ngàn Năm đã login.

hệ thống nêu lên - bạn tốt của người Lạc Thủy Thanh Hoàng đã login.

Nàng không khỏi buồn bực, hai người này quả là hẹn ước tốt lắm? Tay cầm tay cùng đến?

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đồ đệ, người đang làm gì? Đang tổ đội với ai vậy?

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: Cây Cỏ Bồng ca ca, người đang làm gì? đội ngũ cùng với ai vậy?

Hai người này có thần giao cách cảm hay sao mà ngay cả lời nói cũng đều giống nhau...

Ngay sau đó, càng nhiều chuyện quái dị xảy ra.

hệ thống nêu lên - Luân Hồi Ngàn Năm xin gia nhập đoàn đội, có đồng ý hay không?

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng xin gia nhập đoàn đội, có đồng ý hay không?

Nàng chết mất thôi GM, người có cần đưa ta vào tình huống này không chứ?

Nàng đem cả hai kéo vào đoàn, cùng gia nhập đội ngũ, Luân Hồi Ngàn Năm cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng bốn mắt nhìn nhau, ngẩn người sững sờ, trăm miệng một lời nói: “Người làm sao có thể lại ở chỗ này?!”

Sau đó lại cùng nhau ở kênh đoàn đội gọi nàng...

đoàn đội - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ?

đoàn đội - Lạc Thủy Thanh Hoàng: Xướng Trễ?

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: Xướng Trễ đã chết, cứ việc hoá vàng mã...

đoàn đội - Luân Hồi Ngàn Năm:...

đoàn đội - Lạc Thủy Thanh Hoàng:...

đoàn đội - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ, người tìm nhóm hắc đến, là giúp người đánh nhau sao?

đoàn đội - Luân Hồi Ngàn Năm:...người đánh nhau với ai?

đoàn đội - Lạc Thủy Thanh Hoàng:...ai dám đánh người?

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: hai vị đại thần, nếu lần tới muốn nói cùng một nội dung, có thể cử ra một đại diện là tốt rồi, không cần phí sức!

Lúc này, sự việc càng căng thẳng.

đoàn đội - Luân Hồi Ngàn Năm:...ai nói ta muốn giống hắc!

đoàn đội - Lạc Thủy Thanh Hoàng:...ai muốn cùng hắc giống nhau!

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: đồ nhi, mau ra đây xem mà học hỏi nè!

đoàn đội - Mạch Thượng Sơ Huân: ...

Hai vị đại thần cùng lật bàn, động tác vẫn là tương đương nhất trí!

Hai người hỏi nàng hiện tại đang ở đâu, nàng nói đang ở Nhân Dật Cư bản sao cấp 14 bất quá đã muốn làm xong nhiệm vụ rồi. Hai người lại hỏi, đã làm xong nhiệm vụ tại sao còn không ra? Ta nói có ôn thần đang canh cửa, không thể ra được a!

Luân Hồi Ngàn Năm giận tím mặt: “Lão tử phải ra cửa Nhân Dật Cư nhìn xem, rốt cuộc là ai dám đòi giết đồ đệ của lão tử!” Nhưng thật ra Lạc Thủy Thanh Hoàng, đã liên lập tức đoán ra tám chín phần.

Bang chủ- Lạc Thủy Thanh Hoàng: Quan Công, người ở đâu?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: bảo bối nì, người tới rồi! có nhớ ta không? Ta đang ở cửa chờ hồ ly tinh xuất hiện, đừng có gấp, lập tức đi qua tìm người!

Bang chủ-Lạc Thủy Thanh Hoàng: không cần, ta đi qua tìm người.

Nàng nhần tin riêng cho Mạch Thượng Sơ Huân: ” hai thầy trò ta rốt cục có thể lại nhìn thấy ánh mặt trời rồi! Đồ nì, đợi lát nữa người đi ra ngoài, gì cũng đừng quản, trực tiếp cùng sư phụ chạy đến thần Thạch, Truyền Cửu Lê thủ khu, nghe rõ chưa?”

Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: “Sư phụ, đúng rồi , ta chính là có điềm mơ hồ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào ?”

Nàng nói: “cứ biết mơ hồ thì là mơ hồ!”

Mạch Thượng Sơ Huân: ...

Ra khỏi bản sao, Quan Công nhìn nàng bằng con mắt tóe lửa.

Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Cuối cùng cũng chờ được người đi ra , xem đao của ta đây!

hệ thống nêu lên - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao cuồng tính quá .

Trời !nàng mới chạy ra có vài bước, chuẩn bị nhận lấy đại đao của hắn thì may thay hắn đã bị Luân Hồi Ngàn Năm dùng phục chế thân bắt động; lại bị Lạc Thủy Thanh Hoàng bắn đại pháo, chân tay tan tác ; còn thêm bị Mạch Thượng Sơ Huân dùng tên gỗ, bắn vào chân gãi ngứa; cuối cùng, bị nàng mắng ột câu, khiến hắn ta tay chân choáng váng.

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ :chó điên xổng chuông, mọi người chạy mau a!

30. Chương 30: Vui Quá Hóa Buồn.

Nàng cùng tiểu đồ đệ thừa dịp bên ngoài đang loạn chạy nhanh đến Đan Chu thôn, cùng nhau bước vào Cửu Lê Rất thủ khu, hai người sống vai ngồi xồm bên cạnh thần thạch.

Mạch Thượng Sơ Huân hỏi: “Sư phụ, hiện tại nên làm gì?”

Nàng nổi giận: “người thật ngốc chết đi được! Còn muốn làm gì nữa?”

Mạch Thượng Sơ Huân đứng lên, thò tay vào trong bao sờ sờ, rồi lấy ra một sợi dây tơ hồng, vứt cho nàng. (người chơi mới được hệ thống đưa tặng hai dây tơ hồng)

hệ thống nêu lên - Mạch Thượng Sơ Huân muốn người trở thành người hữu duyên, nhận hay không nhận?

Nàng không để ý nên chọn sai kênh, tự nhiên nói chuyện với đồ đệ ở kênh đoàn đội .

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ : người có biết dây tơ hồng và hạt khiên là dùng làm gì không?

đoàn đội - Mạch Thượng Sơ Huân: cũng không biết nữa nên mới lấy sư phụ để thử nghiệm một chút đó mà!

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (lật bàn biểu tình) người tính đem lão nương ra làm chuột thí nghiệm à ? !

Nghe xong những lời này, ở đoàn đội hai vị đại thần đều nhất thời không vừa ý mất hứng .

đoàn đội - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ, không có việc gì người đừng cùng người khác loạn khiên tơ hồng, làm cho người ta hiểu lầm không tốt đâu.

Cửa sổ chat riêng-Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: (lẫn lộn biểu tình) Cây Cỏ Bồng ca ca, người cũng chưa bao giờ tặng người ta khiên tơ hồng, người ta mặc kệ người, người ta cũng muốn khiên tơ hồng!

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: (chủ bàn biểu tình) người về nhà mà tặng khiên tơ hồng cho Quan Công của người đi! Đem hắn canh chừng cho tốt, đừng để hắn ra ngoài cắn loạn người khác!

Mạch thượng sơ huân ở ta bên người gọi tới gọi lui, liên tiếp thúc giục: “Sư phụ, nhận đi, nhận đi! Người đừng cự tuyệt đồ nhi!”

đoàn đội - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ, người ở Cửu Lê Thành làm cái gì đó?

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ạch, ta và tiểu đồ đệ mới thu nhận ở đây bồi dưỡng tình cảm...

đoàn đội - Lạc Thủy Thanh Hoàng:...bồi dưỡng tình cảm?

đoàn đội-Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ thoát ly đoàn đội đi, sư phụ mang người đi truyền đạo.

nàng vốn muốn nói “Không cần đi”, kết quả lại thiếu đánh một chữ “cần”, ý nghĩa biểu đạt lập tức bị biến dạng.

đội ngũ lãnh tụ- Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: không đi.

Luân Hồi Ngàn Năm hỏi nàng với vẻ hờn dỗi: “Như thế nào? Bây giờ người có đồ đệ, không còn muốn có sư phụ nữa?”

Nàng vừa định giải thích, đã bị Lạc Thủy Thanh Hoàng cướp lời.

đoàn đội - Lạc Thủy Thanh Hoàng: người không cần phải mang nàng đi truyền đạo, ta đã đưa nàng tìm được Khoảnh Khắc Phương Hoa rồi.

Sống lưng nàng cảm thấy lạnh lạnh, cả người mơ hồ dự cảm có chuyện xấu xảy ra, quả nhiên, Luân Hồi Ngàn Năm không thèm trả lời Lạc Thủy Thanh Hoàng, mà lại tới tìm nàng chứng thực.

đoàn đội - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ hẳn nói như thế có phải không?

Nàng lúc bấy giờ cả người chỉ cảm thấy đông cứng như băng.

Lạc Thủy Thanh Hoàng lúc ấy còn không biết là vô tình hay cố ý, còn đổ thêm dầu vào lửa nói: “Xương Trễ, bang phái lát nữa muốn tổ chức làm nhiệm vụ ở Đào Khê bản sao, người là người của bang phái cũng nên đi theo cống hiến sức lực, người bây giờ theo ta đi làm nhiệm vụ đi!”

đoàn đội - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ, người còn vào bang phái Thần Thoại?

Sau khi nàng rời bỏ bang phái Chinh Chiến Thiên Hạ cho đến nay, Luân Hồi Ngàn Năm đã nhiều lần đề nghị nàng tham gia bang phái của anh ta, nàng lúc ấy gặp quá nhiều chuyện không vui nên trong lòng muốn yên tĩnh nên đã từ chối thịnh tình của anh.

Hiện tại, nàng không nói tiếng nào lại tham gia bang phái của Lạc Thủy Thanh Hoàng thì hỏi làm sao sư phụ nàng không trách giận được chứ? Mà thực ra nàng cũng bị khả năng biến thái lưu manh của Lạc Thủy Thanh Hoàng ép phải vào bang phái của hắn chứ nàng có tình nguyện đâu!

đoàn đội - Luân Hồi Ngàn Năm: xem ra ta chỉ mới vắng mặt có mấy ngày nay, đã xảy ra không ít chuyện! Đồ đệ, người có thời gian có thể cùng sư phụ nói chuyện một chút.

hệ thống nêu lên - Luân Hồi Ngàn Năm rời khỏi đoàn đội.

hệ thống nêu lên - Luân Hồi Ngàn Năm rời khỏi đội ngũ.

...

Sư phụ nàng bây giờ coi nàng như vô nghĩa, trực tiếp dùng hành động nói cho nàng biết: lão tử rất tức giận, hậu quả thực sự rất nghiêm trọng, nàng tâm trạng rối bời cũng không biết phải làm sao để anh hết giận!

đoàn đội lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: đồ đệ, sư phụ có việc bận phải đi trước, người tự mình đi làm nhiệm vụ một lát đi!

đoàn đội - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ không cần thiết phải như thế, người đi chỗ nào ta liền theo chỗ đó!

Cửa sổ chat riêng-Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: Cây Cổ Bồng ca ca, người định đi chỗ nào vậy?

đoàn đội lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: đều do người hại ta, đồ gian xảo ! đừng hỏi đến ta nữa, ta thật chán ghét người !

Nàng liền rời khỏi đoàn đội, hướng Luân Hồi Ngàn Năm gửi lời mời tham gia tổ đội.

Lạc Thủy Thanh Hoàng gửi tin nhắn đến cho nàng, vẫn dùng giọng điệu cũ làm tâm trạng nàng đang u ám cảm thấy bị anh ta bức đến chết!

“Cây Cỏ Bồng ca ca, hai ta đã quá thân thiết, người lại nhận tên tiểu đồ đệ lai lịch không rõ ràng kia mà không nói với người ta , lại còn tùy tiện cùng hắn nói chạy là liền chạy, người cảm thấy người ta có thể chấp nhận được không?”

Nàng trong lòng đầy rối loạn và lo lắng nên khi nghe giọng điệu anh ta như thê liên lập tức nổi giận nói: “Quá đáng! Lão nương hiện tại không có tâm trạng để nghe người nói!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng cũng không buông tha nói tiếp : “Cây Cỏ Bồng ca ca, người còn dám cùng tên tiểu đồ đệ đó nhận khiên tơ hồng , người ta cũng muốn khiên, khiên tơ hồng! hai ta lập tức đi kết hôn, để cho người không còn có thể trở mặt không chịu nhận...”

Bên kia Luân Hồi Ngàn Năm không có nhận lời mời, bên này Lạc Thủy Thanh Hoàng vẫn cứ lằng nhằng đeo bám, nàng không khỏi vừa vội vừa giận, nháy mắt trở nên vô cùng tức giận.

“Lạc Thủy Thanh Hoàng, không phải ta chỉ là nợ người mấy ngàn kim, về phần người lại cứ dây dưa không dứt? Cùng lắm thì lão nương bán mình gán nợ, lão nương này có là rác, cũng đáng giá mấy ngàn kim , người cầm đi!” Nói xong đem mật mã tài khoản ngân hàng hết thấy nói cho hắn biết, thái độ rất giận dữ hỏi: “Người có còn muốn ta đưa luôn địa chỉ cùng số chứng minh thư hay không?”

Lạc Thủy đột nhiên trầm mặc , một lát sau, mới nói cùng nàng.

“Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, như vậy không còn có ý nghĩa gì nữa.” Sau đó thấy không nói tiếng nào nữa.

31. Chương 31: Không Phải Keo Kiệt, Mà Là Tiết Kiệm

Chợt có tin tức của Luân Hồi Ngàn Năm, hệ thống thông báo anh đang ở U Châu, nàng lập tức nhớ tới Sóc Phương thành, không nói hai lời chạy vội đi qua. Quả nhiên, ở đó không gian đồ tươi như lửa mặt châu sa, nàng liền nhìn thấy một thân ảnh mặc y phục quyết tuyệt , trông vô cùng thanh tao anh đứng.

Luân Hồi Ngàn Năm đang quay lưng về phía nàng, khoanh chân ngồi xuống, trước mặt là đóa hoa “Bi Thương Bờ Đối Diện Hoa ”, ta xoay người nhìn nhớ tiến đến bên cạnh anh, nhẹ giọng nói câu: “Sư phụ...”

hệ thống nêu lên - Luân Hồi Ngàn Năm đang quan sát trang bị của nàng.

Màn hình vi tính trước mặt nàng cũng trong thoáng chốc cảm thấy rung mình, trong lòng trống rỗng cảm giác rất áy náy, sau lại nàng lại cảm thấy không thích hợp lắm, anh là sư phụ của nàng, cũng không phải chồng nàng, nàng vì sao lại cảm thấy áy náy? Cứ như là người vợ bị chồng bắt gặp ngoại tình?

Luân Hồi Ngàn Năm: thuộc tính của cái Khoảnh Khắc Phương Hoa này không tồi, thay ta cảm ơn Lạc Thủy Thanh Hoàng.

Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ...

Sư phụ, lão nhân gia ngài có khi nổi giận hồ đồ , nhưng vẫn là rất có nghĩa khí?

Luân Hồi Ngàn Năm: vốn là việc sư phụ phải làm, nay lại do hắn lấy được trước ...đồ đệ, Lạc Thủy Thanh Hoàng không phải là đối với người có ý tứ gì chứ?

Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ:...

Có ý tứ, chỉ sợ anh ta chỉ muốn đem nàng ra chọc giận cho thỏa mãn thù bị nàng chém chết làm mất uy nghiêm của anh ta thì có?

Luân Hồi Ngàn Năm: kỳ thật Lạc Thủy Thanh Hoàng cũng không phải tệ, ít nhất so với Chiến Vô Cực còn tốt hơn nhiều, huống chi hôm nay hẳn vì ngươi, còn cùng huynh đệ trong bang phái của mình động thủ, nhìn hẳn như vậy, giống như rất muốn đem ngươi làm người của hắn .

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ:...

Sư phụ, ngươi bị trộm tài khoản hay sao mà lại thay đại thần nói những lời hay đến vậy?

Luân Hồi Ngàn Năm gửi đến một chuỗi các con số.

Luân Hồi Ngàn Năm :điện thoại của ta, về sau có chuyện gì, ngươi cứ gọi số này.

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (lưu hân biểu tình) sư phụ, ngươi không phải là vì giận ta mà không chơi nữa chứ ?

Luân Hồi Ngàn Năm: (cười) làm sao mà có thể? Đừng có suy nghĩ lung tung, sư phụ sẽ cùng ngươi làm nhiệm vụ Chu Thường.

Chu Thường là tổ hợp ba nhiệm vụ gọi chung, bao gồm nhiệm vụ phân biệt tam tiên lục ma, cầu phúc bổ thiên, còn có đất hoang diễn võ, mỗi nhiệm vụ có thể làm sáu lần, đến lần thứ Bảy sẽ hiện ra cái mới, có cấp kinh nghiệm cùng Thiên Bảo danh vọng.

Khi nàng cấp ba mươi đến giờ, Luân Hồi Ngàn Năm liền cố định mỗi Chủ nhật mang nàng đi làm Chu Thường, bình thường hai người thầy trò nàng thường hẹn đúng giữa trưa. Luân Hồi Ngàn Năm đứng trên mặt đất, đánh quái cứ như là cu li; nàng chỉ cần ngồi trên lưng ngựa, giống như lão Phật gia chỉ cần tiếp nhận chức vụ ,giao nhiệm vụ, thuận tiện lại kiểm xem quái vật bị sư phụ giết chết có rơi ra trang bị thượng vàng hạ cám nào nàng đều nhặt lấy.

Có một lần, Luân Hồi Ngàn Năm nhin không được hỏi nàng, “Ngươi nhặt những thứ không dùng được này làm gì? Chỉ tổ chật chội kho hàng.”

Nàng nói: “Bãi quán có mua lại , có thể bán được vài đồng đó!”

Luân Hồi Ngàn Năm học máu, “Đồ đệ, ngươi có thể lại để ý vụn vặt như vậy sao?”

Nàng nói: “Sư phụ ngươi không hiểu đâu, cái này gọi là tích thiếu thành đa!”

Luân Hồi Ngàn Năm thở dài: “Sư phụ quen biết rất nhiều nữ nhân, nếu mà nói về keo kiệt, ngươi khẳng định xếp thứ nhất.”

Nàng thừa nhận bản thân mình keo kiệt, vô luận là ở ngoài đời hay trong trò chơi.

Ngoài đời, ngoại trừ phải mua những đồ cần thiết bên ngoài, nàng chưa bao giờ mua đồ trang điểm, bởi vì nàngnhận thức rõ ràng, trên mặt mình có một khối bớt, cho dù có dùng phấn trang điểm cũng không thể khác hơn.

Nàng rất ít mua quần áo, xuân hạ thu đông bốn mùa quần áo trong tủ không đến năm mươi cái, trong đó bao gồm cả nội y, dù sao cũng không dám ra ngoài nhiều, mua nhiều quần áo có vẻ rất lãng phí.

Tiền nàng kiếm được bình thường cũng đều dùng để trả tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền khí đốt, mua nhu yếu phẩm cho cuộc sống, còn dư đều gửi tiết kiệm, nói một cách khó nghe luôn duy trì cuộc sống tiêu chuẩn thấp nhất.

Hác Hiểu Lôi thường xuyên khuyên nàng, “Nếu tìm không được việc thì đến công ty của nàng ta làm đi! Cũng không chuyện gì quá khó, mỗi ngày chính là sửa sang lại văn kiện, tiếp điện thoại , nếu nàng muốn viết này viết nọ, thì đem máy tính đến đây mà viết, cam đoan đều không ảnh hưởng gì.”

Nàng cự tuyệt , bởi vì nàng mà nhận công việc đó cũng giống như nhận bố thí.

Trong trò chơi, nàng không dùng tiền mặt để mua trang bị,mua này mua nọ đều là dùng vàng đến bán điểm đổi nguyên bảo.

Luân Hồi Ngàn Năm trêu chọc nàng rằng: “Đồ đệ, nếu tất cả mọi người đều giống như ngươi, chắc trò chơi mở được vài ngày thì phải đóng cửa thôi.”

Lúc nàng ở cấp sáu mươi, Luân Hồi Ngàn Năm muốn tặng cho nàng trang bị Tô Mạc, nàng nói không cần, nàng vẫn muốn dùng trang bị Vân Thủy.

Luân Hồi Ngàn Năm nói, Vân Thủy là trang bị quá cũ, chức năng quá ít, sớm muộn gì cũng phải đổi Tô Mạc, không bằng đổi ngay bây giờ phải tiện toái.

Nàng nói, bây giờ nàng cứ dùng tạm Vân Thủy, chờ khi nàng đủ tiền sẽ mua Tô Mạc sau!

Luân Hồi Ngàn Năm nói, sư phụ cho người tiền.

Nàng nói, sư phụ, ta chơi trò chơi không phải là muốn sắm sửa trang bị, chơi mà cứ chăm chăm lo bổ sung trang bị cũng mệt mỏi lắm, nên cứ như bây giờ nàng cảm thấy rất vui vẻ...

Luân Hồi Ngàn Năm bị những lời nàng nói làm cho á khẩu không trả lời được, chuyện mua Tô Mạc, cứ như vậy mà bỏ qua.

Vân Thủy là cấp sáu mươi thủ công sao trang, giảm ngăm xướng thêm minh tư, thuộc tính đi lên, cũng thích hợp dùng với Vân Lộc; bởi vì cấp sáu mươi Vân Lộc thực sự là sao trang cực phẩm, cho nên Vân Thủy so với nó chỉ là trang bị bình dân.

Nàng mỗi ngày đều đi hái dược thảo để luyện trang bị, ngẫu nhiên làm ra được một hai kiện trang bị màu tím, còn có thể gởi bán trong điểm kiếm tiền, vất vả một tuần, rốt cục cũng th được chút lợi lộc.

Luân Hồi Ngàn Năm nhìn thấy cảm thán nói: “Không nghĩ tới Vân Thủy được dùng trên người đồ đệ ta, đúng là như vậy nhu thuận? !”

Nàng cũng từng keo kiệt đến nỗi không chịu tiêu tiền mua di động kính. (di động kính, khinh công kính là sử dụng để gia tăng tốc độ di chuyển)

Dù sao nàng chỉ là thầy thuốc ,giúp đồng đội thêm huyết , lúc mọi người hạ bản sao làm nhiệm vụ, thường dùng sức đi phía trước không cần chờ nàng, cùng lắm thì khi mọi người đều bị quái riêu diệt, nàng còn kịp chạy tới để cứu linh hồn cho đồng đội.

Luân Hồi Ngàn Năm thường nói loại ý tưởng này của nàng thực không có trách nhiệm đạo đức, sau đó đưa cho nàng một trăm kim, bắt nàng vì phải mua kính khinh công loại tốt nhất.

Nàng lúc ấy cũng chỉ mua một quyển nhất cảnh giới di động kính, còn lại tiền thừa cất vào kho hàng , thế cho nên mỗi lần phải nhảy cầu, nàng đều nói dối là chính mình sẽ không điểm thủy, mà không phải học chuồn chuồn lướt nước. (chuồn chuồn lướt nước là khinh công một loại)

Lúc nàng gia nhập vào bang phái Chinh Chiến Thiên Hạ, liền tạo thành thói quen đem quốc khố làm kho.

Cho dù là Nữ Oa, cách hỏa, kim ngư, tì hưu; cho đến tảng đá, bí tịch, cấm y, tinh kim; dù là mỗi câu, hoa tươi, tấm da dê, phúc vận thiếp; ngay cả đánh quái diệu dương nãi, chao, nàng đều cảm thấy tiếc, tất cả đều đem cất vào quốc khố.

Làm như vậy, vừa tiết kiệm không gian, lại có phương tiện ọi người, có sao mà không làm?

Bang phái quốc khố, luôn bị nàng nhồi nhét tràn đầy , Chiến Vô Cực nếu muốn tìm cái gì, đều phải tìm tới tìm lui mấy lần. Sau đó hần thật sự chịu không nổi, nhắn tin cho nàng nói: “Xướng Trễ, nếu người còn tiếp tục như vậy, bang phái chúng ta Chinh Chiến Thiên Hạ chắc phải sửa tên gọi thành ‘Kho Rác’!”

Nàng bị hần nói đến nỗi chỉ biết há hốc mồm!

Trời ạ, Có Cái Thôn Nhỏ muốn lấy Thiên Công Thạch để luyện trang bị, kết quả khi đến bang phái quốc khố chỉ có thể kêu to.

thể lực nguyên lão - Có Cái Thôn Nhỏ: Xướng Trễ người rất giỏi thu thập nha, cả kho hàng quốc khố bây giờ ngập tràn đồ không dùng được, ta xin tí, người đừng lượm rác vụn nữa được không? Cái Bang tí tí...

bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: (lật bàn biểu tình) người biết cái gì? Cái này gọi là sống tiết kiệm, tiểu hải tử gia gia , người nào hiểu được cuộc sống gian khổ là như thế nào hả?

Mọi người quỳ phục la lên: ” Cái Bang bang chủ vạn tuế!”

32. Chương 32: Cái Ôm Kia , Rất Ôn Nhu

Nàng cùng Luân Hồi Ngàn Năm truyền tống đến Ba Thục Bát Quái Điền, bắt đầu cùng nhau diễn võ.

Đất hoang diễn võ là nơi nàng thích làm nhiệm vụ nhất, bởi vì sáu lần xuống dưới, ít nhất có thể kiếm 10 kim, Luân Hồi Ngàn Năm một mặt luôn miệng mắng mắng nàng là tiểu tham tiền, một mặt ra sức đánh nhau với Nam Cung Thiên Minh.

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng cất Tô Mạc vào bang phái quốc khổ.

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng cất Tô Mạc quần dài vào bang phái quốc khổ.

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng cất Tô Mạc bãi vào bang phái quốc khổ.

Lúc Lạc Thủy Thanh Hoàng đem Tô Mạc bãi ném vào quốc khổ, toàn bộ bang phái Thần Thoại lớn nhỏ đều sôi trào .

Bang phái-Tư Mật Đạt: (lưu hân biểu tình) lão đại, chúng ta đều biết ngươi nhiều tiền, nhưng cũng đâu cần phải hoang phí xa xỉ như thế chứ?

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: (lăn lộn biểu tình) lão đại, yêu cầu ngươi phát tiền lương cho ta !

Tô Mạc sáo trang tổng cộng gồm sáu món, trong đó Tô Mạc bãi là sang trọng đắt tiền nhất, ước chừng khoảng 4000 kim, mà cho dù có tiền cũng khó mà mua được. Hiện tại, Lạc Thủy Thanh Hoàng tùy tiện đem món hàng giá trị 4000 kim gì đó ném vào quốc khổ, hỏi mọi người làm sao có thể không đỏ mắt lú lười chứ?

Chỉ có trong lòng nàng hiểu rõ, Lạc Thủy Thanh Hoàng đem Tô Mạc ném vào quốc khổ, là do hôm đó ở Thệ Thủy Chi Tân, anh ta không cơ hội giao dịch để tặng nàng ba món đồ đó.

Đại thần, chắc hẳn là đang rất tức giận?

Bang phái- Miếu Diệu: lão đại, ngươi mua nhiều Tô Mạc như vậy làm cái gì? Ngươi lại không dùng đến...

Bang phái - Phong Lưu Công Tử: (cười gian biểu tình) sẽ không phải là chuẩn bị tặng cho tiểu tình nhân làm tín vật đính ước chứ?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (chủ bàn biểu tình) không phải là ngươi muốn tặng cho yêu tinh Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ chứ?

nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: lão đại, xin ngươi nói rõ ràng được không!

Lạc Thủy Thanh Hoàng không nói lời nào cũng không thêm giải thích, mặc kệ trong bang phái náo loạn.

Bang phái-Tư Mật Đạt: Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ ở đâu! Chúng ta trực tiếp hỏi nàng ta chẳng phải sẽ biết mọi chuyện sao? Xướng Trễ, ngươi có ở đó hay không?

Nàng không dám lên tiếng chỉ lẳng lặng lắng nghe tình hình, cuối cùng Quan Công nhin không được gửi tin nhắn cho nàng.

người xa lạ - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Ngươi rốt cuộc là đem bảo bối nhà ta làm gì rồi? Nói hần cũng không trả lời, người cũng mất tích !

Nàng tiếp tục im lặng lắng nghe, Quan Công vừa vội vừa tức, miệng mắng ầm ĩ, mắng một hồi mà vẫn không thấy nàng phản ứng , đột nhiên thái độ trở nên mềm nhũn.

người xa lạ- Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ, ngươi cướp nam nhân của lão tử , lão tử cũng không thêm chấp, khả dĩ ngươi cũng không thể đoạt nam nhân lão tử, còn không đem người giao ra đây! Lão tử biết ngươi có ở đây, ngươi mở miệng trả lời cho ta mau!

Nàng thấy không thể trả lời lại hần vì nếu nàng mở miệng khẳng định Quan Công được thể la làng trên kênh thể giới, đến lúc đó không chừng lại càng thêm nhiều loạn.

Nàng mở danh sách bạn tốt, tìm được tên Lạc Thủy Thanh Hoàng, trong lòng vạn phần bất đắc dĩ , nhưng vẫn gửi tin nhắn cho anh ta.

bạn tốt – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: đại thần, Quan Công kêu người về nhà ăn cơm!

Lạc Thủy Thanh Hoàng không trả lời.

bạn tốt – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng :đại thần, người đang đi cầu à?

Lạc Thủy Thanh Hoàng vẫn là không trả lời.

Nàng liền nghĩ ra truy tìm vị trí của anh ta thì phát hiện anh đang ở Châu, liền mở quỹ quái hào, ma xui quỷ khiến chạy nhanh đến Thệ Thủy Chi Tân.

Màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao, ánh trăng lung linh tỏa sáng, bao phủ ở Thệ Thủy Chi Tân trên bầu trời, sóng biển quay cuồng vỗ vào bên bờ nham thạch, cảnh sắc thật diệu kỳ.

Nàng bước đến nhìn quanh bên bờ cát , tâm trạng hồi tìm kiếm thân ảnh Lạc Thủy Thanh Hoàng, trong lòng cân nhắc: không biết anh ngày đó đến nơi này tìm nàng để trao tặng Tô Mạc, có giống như nàng bây giờ đang luống cuống đi tìm anh ta, tâm trạng mờ mịt?

Vòng vo vài vòng tìm kiếm, cũng không gặp bóng dáng Lạc Thủy Thanh Hoàng ,nàng đang định bỏ cuộc thì thấy bên bờ biển có bóng dáng áo trắng tiêu diêu đang ngồi trên thuyền.

Nàng vội dùng kỹ năng ẩn thân, chậm rãi bước đến, một chút một chút đến gần bên anh.

Lạc Thủy Thanh Hoàng ngồi trên thuyền, hai mắt nhìn xa xôi, dáng vẻ trầm tư suy nghĩ; gió biển nhẹ nhàng lay động mái tóc dài bạch kim của anh ta như Nhược Phong bay trong mây .

chức nghiệp Dịch Kiếm này, trò chơi thiết kế nhân vật bỏ nhiều tâm huyết, cho nên thiết kế nhân vật vô luận là tạo hình ,biểu tình, vẫn là dáng vẻ như múa, thậm chí động tác đánh quái, đều tuần tú phi phàm.

ạch... Được rồi! nàng thừa nhận, vừa rồi kia trong nháy mắt, nàng thật là bị Lạc Thủy Thanh Hoàng soái ca nhất thời mê hoặc, cứ nhìn ngẩn người đứng ngẩn anh.

Đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào, thì thấy kênh phụ cận hiện lên một hàng chữ.

Lạc Thủy Thanh Hoàng: không cần phải ẩn thân, ta có thể nhìn thấy người.

Nàng điên rồi như thế nào lại có thể quên, Lạc Thủy Thanh Hoàng là cao thủ mãn cấp, cấp bậc so với nàng cao hơn nhiều ! Cho dù nàng có dùng phép ẩn thân anh ta cũng vẫn thấy được a!

Lạc Thủy Thanh Hoàng: người tới làm cái gì?

... Đúng vậy!Nàng tới làm gì nha! Là nàng trước đây thoả mạ người ta,hiện tại lại chủ động đi tìm người ta, cái này không phải sẽ bị coi thường sao?

Lạc Thủy Thanh Hoàng: vì sao người lại phải khai tiểu hào? Sợ sự phụ người biết người tới chỗ này tìm ta? Nếu sợ, vì sao người còn muốn đến?

... Nàng cảm thấy bản thân thật hồ đồ, đã mất mặt đi tìm anh ta mà còn bị anh ta mắng nhiếc, nàng hôm nay đúng là uống lộn thuốc rồi !

Phi Đêm: ạch... Đại thần, người đừng ở chỗ u buồn như thế , lại không có người chia sẻ... à, mọi người trong bang phái rất lo lắng cho người, nhất là Quan Công của nhà người...

Lạc Thủy Thanh Hoàng: vậy còn người?

Phi Đêm: ta, ta hả ? Hắc hắc, ta là đến để ngắm cảnh ...

Oa, nàng như thế nào lại bắt đầu nói hươu nói vượn rồi ?

Lạc Thủy Thanh Hoàng đột nhiên đứng lên, bước đến trước mặt nàng, cúi đầu nhìn một cách nàng đầy tâm trạng.

” Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, người nghĩ rằng ta mặt dày mày dạn quần quít lấy người, chỉ vì mấy ngàn kim thôi hay sao? Người nghĩ rằng ta ,Lạc Thủy Thanh Hoàng, thiếu tiền đến nỗi phải lấy trang bị của người để trừ nợ sao?”

Nàng mơ hồ cảm thấy mơ hồ, đỉnh đầu mây đen bao phủ, nhất thời không thể suy nghĩ gì được nữa.

“Đại thần, tuy rằng ta đã ở trên kênh trò chơi thiên hạ đùa giỡn quá trốn với người, ở bản sao cũng đem người ra trêu chọc. Nhưng nói tóm lại, hai chúng ta cũng không tính là rất thân, lão nhân gia ngài đây bây giờ muôn vàn khó xử tìm mọi cách dây dưa, rốt cuộc là vì cái gì?”

Sắc trời dần dần chuyển thành hoàng hôn, một vòng mặt trời đỏ rực đang dần dần khuất xuống chân trời, Lạc Thủy Thanh Hoàng cả người được bao bọc trong ánh vàng rực rỡ của ráng chiều, trông thật giống như một pho tượng thần.

ánh mắt anh ta nhìn nàng có chút mông lung, bỗng nhiên nâng cánh tay lên, bàn tay nhẹ nhàng xuyên qua tóc nàng, khoát lên lưng của nàng rồi cuối cùng nhẹ nhàng đem nàng áp sát vào lòng.

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng ôn nhu ôm người.

ạch.. động tác của anh đúng là có điểm rất ôn nhu, đáng bộ cũng có chút rất ái muội làm cho đầu óc của nàng dường như không thể hoạt động, tay chân vô phương cử động.

Lạc Thủy Thanh Hoàng thì thảo tự nói, giống như đang nói mê không ngừng lặp đi lặp lại ...

” Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, là người sao? Người là Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, là yêu tinh MM đúng không?”

Nàng mơ hồ, anh ta thế nào lại thành ra như thế ?

GM a! làm ơn ban cho nàng đáp án đi!

33. Chương 33: Chớ Hứa Hẹn!

Lạc Thủy Thanh Hoàng càng ôm càng nghiền vẫn ôm chặt nàng có vẻ không muốn rời.

Nàng bỗng đột nhiên sực nhớ, bản thân nàng vẫn còn đang mở băng tâm hào cùng với Luân Hồi Ngàn Năm làm nhiệm vụ Chu Thường! Liền chạy vội trở về, cũng không thấy bóng dáng Luân Hồi Ngàn Năm ở đó.

Ngay lúc đó nàng nhận được tin nhắn từ Luân Hồi Ngàn Năm, khiến nàng cảm thấy hậm hực.

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đồ đệ, người có việc bận, sự phụ offline trước, khi nào người có thời gian rảnh lại cùng sự phụ làm tiếp nhiệm vụ Chu Thường.

Tuy rằng tên Luân Hồi Ngàn Năm đã đổi thành xám trắng, nàng vẫn không phục nhắn tin cho anh.

bạn tốt – nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: sự phụ, ta sai rồi, ta không nên lúc đang cùng người đánh quái lại bỏ đi tán gẫu với người khác, người tha thứ ta đi...

Hậm hực trong chốc lát không thấy sự phụ hồi âm nàng đành quay lại Quỷ Quái Hào, Lạc Thủy Thanh Hoàng cũng không thấy bóng dáng?!

đại thần! Người vẫn còn nợ lão nương một lời giải thích đó!

Từ sau khi xảy ra chuyện anh ta ôm nàng Lạc Thủy Thanh Hoàng cũng không hề dây dưa chọc ghẹo nàng nữa, ngay cả Quan Công tôn tử kia cũng ngưng kiếm chuyện với nàng, nàng rốt cục cũng được yên tĩnh , thật đúng là chuyện may mắn nhất rồi , cũng đáng đốt pháo hoa chúc mừng!

Nhưng là, khi nàng thiếu đại thần dây dưa, Quan Công đuổi giết, nàng lại có cảm giác: trò chơi bắt đầu nhàm chán,còn cuộc sống có phần đơn điệu...

đừng để ý đến suy nghĩ điên khùng của nàng làm gì, nàng có phải dạng người thích bị ngược đãi đâu.

Chán đến chết thôi, nàng tiện tay mở trang web hậu trường tác giả, sáng tác một đề tài mới, tên tác phẩm là”Số phận”, thể loại võng du, cũng nhanh chóng viết xong giới thiệu vắn tắt ,còn cẩn thận dùng mực màu

đỏ để ghi chú: “tác phẩm đang sáng tác, vẫn chưa hoàn thành nên mọi người cũng không cần chờ đợi hay thúc giục!” Sau đó gõ mấy ngàn chữ post lên, rồi lại tiếp tục chơi trò chơi.

Kỳ thật, nàng cũng đã viết rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình hiện đại dạng chuyện tình tổng tài và cô bé lọ lem, khế ước lão bà tình một đêm, lừa tiền; cũng chính là lấy ý tưởng trong trò chơi, trong đầu nàng chỉ cần loại trừ bản các yếu tố sao, PK, làm nhiệm vụ, thực sự sẽ không khác lắm.

Ngày hôm sau, tổng biên tập gửi tin nhắn trên QQ cho nàng.

Tổng Biên tập: đề tài cũng tốt mà nội dung cũng đã được thông qua, chỉ có điều người có thể dừng viết thêm hàng chú thích chương mắt đó không? tác giả khác đều hận không thể ở giới thiệu vắn tắt tác phẩm ghi chú rõ “ bài này mỗi ngày đăng mười lần” để níu kéo độc giả, có lý nào độc giả ra bên ngoài bỏ tiền để đọc tác phẩm của người mà người lại phang ngay một câu là không có post định kỳ, còn làm sao mà mong là nằm trong top đầu đề cử từ tác giả hả?

Phi đêm:ta đang chơi game, người đừng quấy rầy ta!

Tổng Biên tập: ... Dư Xướng Trễ, người sớm muộn gì cũng chết đói thôi!

Phi đêm:ta nằm ngay đơ rồi, người làm ơn đừng quấy rầy ta nữa!

Tổng Biên tập: a a a a a!

Nàng hiện tại chỉ có hai việc thật sự muốn làm là theo sư phụ nàng đánh các loại bản sao, và quan trọng hơn nữa là dắt tiểu đồ đệ mới thu nhận đi nơi nơi tản bộ.

Mạch Thượng Sơ Huân thăng cấp rất nhanh, bất quá chỉ mới hai ngày, đã lên tới cấp 35, nàng thu nhận hẳn làm đồ đệ đích truyền, cảm giác vô cùng nở mày nở mặt.

Làm xong nhiệm vụ hằng ngày, nàng bèn tổ thượng tiểu đồ đệ đi bản sao cấp hai mươi mốt, Mạch Thượng Sơ Huân mang theo tiểu cung cứ từ từ hạ cạm bẫy, nàng đứng xem không khỏi cảm thán: tuổi trẻ thật tốt, sức sống vô hạn!

đội ngũ lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: đồ đệ, người năm nay bao nhiêu tuổi? đã tốt nghiệp? trung học chưa?

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ, ta đã 26 tuổi ...

oa , nàng chỉ muốn thu hồi ngay lời nói vừaNàng vẫntưởng trò chơi này chỉ thu hút thiếu niên cỡ mười lăm, mười sáu tuổi! Không nghĩ tới đồ đệ hẳn thực tế còn lớn hơn nàng một tuổi, GM a, người làm cho nàng xấu hổ quá không biết nên nói gì nữa?

Nàng vừa thấy giận bản thân đã hỏi một câu ngớ ngẩn như thế và còn xấu hổ nữa nên khi đến bản sao cấp hai mươi mốt vừa thấy BOSS liền xông tới.

Nàng vừa đánh, vừa đám như để trút hết những xấu hổ vừa qua lên mình boss. Boss hôm nay quả thật bất hạnh nha.

Mạch Thượng Sơ Huân đánh quái thực dũng mãnh, động tác phong tao, có đầy đủ khí chất của một cung thủ đầy tiềm lực.

Nàng vỗ vỗ vai hẳn, lời nói thâm trầm thấm ý: “Cố gắng nhanh thăng cấp, lên đến cấp 69 rồi mang sư phụ đi chiến đấu, vì sư rất mong lấy được Hàm Lộ Bộ đã từ rất lâu rồi !”

Mạch Thượng Sơ Huân: “...”

Hàm Lộ Bộ là băng tâm trang bị cấp sáu mươi, thuộc tính mặc dù không có bảy mươi tử mạch, nhưng ngoại hình lại rất được, có thể so với trang phục thời trang... màu đỏ, trên cổ tay còn có lưu tô.

Lúc nàng ở level sáu mươi lăm, từng vì Bộ Hàm Lộ kia mà cả ngày giam mình ở chiến trường, vì thế trong lúc ấy bạn tốt của nàng muốn tìm nàng hạ bản sao làm nhiệm vụ, hỏi nàng đang làm gì, nàng đều trả lời ngắn gọn là: “Hạ chiến trường, ta không rảnh!”

Lúc ấy, bạn nàng tên là Khang Khang Thỏ Nam Nhân gửi tin nhắn cho nàng, giọng điệu đầy ngưỡng mộ: “Chưa thấy giống người lại yêu tiểu cô nương PK đến vậy!”

Nàng vừa buồn cười vừa xấu hổ nghĩ thầm nàng không phải yêu PK a? nàng chỉ yêu trang phục đẹp thôi!

Bất quá từ đó về sau, nàng là càng quyết tâm chăm chỉ đến chiến trường chỉ mong có ngày dành được Hàm Lộ trang phục tuyệt đẹp kia!

Người ta đánh quái ở chiến trường đều là để cướp đầu người, nàng cũng miệt mài ở đó nhưng là để tặng cho quái đầu người nha (luật chơi: ở chiến trường, nếu người chơi giết một quái tính là được một đầu người, đầu người càng nhiều, thì người chơi được đến chiến trường cấp càng cao.)

Còn đối với trường hợp của nàng, toàn bộ thành viên quân địch nếu tâm tình tốt thì căn bản cũng không thêm đụng đến nàng, thấy nàng cũng chỉ lướt qua. Còn nếu tâm tình không tốt, vừa thấy nàng thêm huyết thượng, liền trực tiếp xông lên cạch cạch cạch ba đao đem nàng chém chết, lại còn cướp thi thể của nàng rồi chạy mất, haizz, nàng chức nghiệp chỉ là một thầy thuốc nhỏ, nên khi đến chiến trường nàng cũng thật thảm nha.

Nàng lúc đó khá buồn phiền, đành nằm ngay đơ ở mộ địa, các người chơi khác tham gia chiến trường bên ngoài yêu động sống mái đánh nhau với yêu quái, tử thương không biết bao nhiêu đối với nàng cũng không quan hệ, nàng vẫn cứ nằm bất động ở đó chờ đến khi trận đánh kết thúc để được còn sống thêm hai trăm điểm cho người chơi có tham dự, mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt khinh bỉ, không thêm nói đến nàng...

GM, người có thể nói cho nàng biết được không, Hàm Lộ Bộ, nàng có cơ hội đụng vào không?

Về sau, Chiến Vô Cực mang bang phái đi bắn sao làm nhiệm vụ, vừa lúc bang phái thiếu thầy thuốc như nàng, liền đem nàng từ chiến trường nài ép lôi kéo tha nàng đi ra, vạn phần bất đắc dĩ nói với nàng: “Chiều theo khả năng của người như vậy dù có ở chiến trường, cũng không biết ngày tháng năm nào mới có thể mặc Hàm Lộ Bộ? chi bằng người nên tập trung thăng cấp trước đi! Chờ đến cấp 70, ta mang người đi chiến trường tìm Hàm Lộ tử mạch!” người nghe lời ta rời chiến trường đi làm nhiệm vụ thăng cấp với bang phái đi.

Kết quả là cho đến bây giờ, nàng chẳng những không trở lại Hàm Lộ, mà nam nhân hứa hẹn với nàng cũng đã vĩnh viễn mất đi.

Đừng ai hứa hẹn, thề thốt với nàng gì nữa, tránh xa nàng ra!

34. Chương 34: Lại Bị Thị Phi.

Bát Quái Điền là chỗ sâu nhất trong Hoàng Tuyền U Cảnh, là nơi các cao thủ tìm được ngựa, được tiền, cũng là nơi các người chơi mới tìm được điểm kinh nghiệm mà trang, người chơi mới từ cấp 35 có thể bắt đầu ở bên trong Hoàng Tuyền tăng điểm kinh nghiệm, luyện đến hết cấp 39 kinh nghiệm, có thể trực tiếp thăng lên cấp 45.

Mạch Thượng Sơ Huân sau khi thăng đến cấp 35 liền vâng theo lời dạy của nàng, mỗi ngày đều giam mình ở Hoàng Tuyền U Cảnh.

Không phải là ngại không nghĩ đến dẫn đồ đệ đến đó, mà là do GM biến thái, đem Hoàng Tuyền bắn sao thiết kế cũng rất biến thái.

Vốn là bắn sao cấp hơn ba mươi, lại muốn phải có năm cao thủ từ cấp sáu mươi mang năm người chơi mới thì mới không có trở ngại. Bên trong còn có BOSS tàng hình, cực kỳ thô bạo, gọi là Lão Ngưu, có thể nói là boss cực mạnh, có lực công kích vô địch thật có thể nói là “Mười bước giết một người, ngàn dặm bắt lưu”.

Bất quá boss Lão Ngưu dù rằng cực biến thái trong các dạng biến thái, nhưng khi đánh thắng boss lại hào phóng rơi xuống các trang bị cùng trang phục vô cùng quý giá cấp sáu mươi.

Vì vậy ít nhiều gì do đó boss đầu ngưu này cũng đáng giá, bằng không làm sao các cao thủ lại phải ở không rưng mở cửa các tiểu hào người chơi mới đến để làm gì a?

Trước kia khi nàng còn trong bang phái Chinh Chiến Thiên Hạ, quốc khổ nhất thời không có tiền, Có Cái Thôn Nhỏ ở kênh bang phái la lên: “Các huynh đệ, đi giết boss Lão Ngưu đi được không?” Sau khi giết được boss rồi lấy được bao nhiêu là tiền của trang bị, Có Cái Thôn Nhỏ còn chạy lên kênh bang phái nói: “Sao mà dễ kiếm tiền như thế?”. Đó là khi cả bang phái toàn la cao thủ cùng đi giết boss, nên mới dễ dàng đến thế, bản thân nàng lúc đó cũng chỉ đứng đằng sau thêm máu, thật ra cũng chẳng trực tiếp đánh boss nên cũng không hiểu được boss mạnh yếu như thế nào cả.

Khi nghe nàng ta cảm than như thế cả bang phái lúc ấy đều trề môi khinh bỉ nàng ta:” Nếu dễ như thế thì người tự mình mà đi kiếm tiền đi, cần cả cao thủ bang phái theo giúp người mà làm gì?”

Nàng đang ngồi canh Thiên Châu vừa miên man nghĩ lại chuyện xưa, đột nhiên nhận được tin nhắn của Mạch Thượng Sơ Huân: “Sư phụ, có rảnh không? Đến Hoàng Tuyền săn boss Lão Ngưu đi! Trong tổ đội đang thiếu thầy thuốc.” (Thiên Châu: là hạt châu chiếu lấp lánh, mỗi ngày xuất hiện bốn lần, tìm được có thể đổi trang bị cấp thấp, cũng có thể trực tiếp bán cho quán điểm đổi lấy tiền.)

Nàng nghĩ bản thân nàng từ lúc thâm nhập tiểu đồ đệ này cũng chỉ mới dắt hẩn đi bản saocấp mười bốn Nhân Dật Cư làm nhiệm vụ có một lần, còn chưa kể đến nửa đường xuất hiện cái tay Quan Công Đại Dao, khiến hai thầy trò chạy trốn chết không khỏi có chút áy náy trong lòng, liền quyết định tham gia vào tổ đội của Mạch Thượng Sơ Huân.

Toàn tổ đội, tổng cộng có sáu cao thủ, cũng không phải là đại thần mãn cấp ...mà chỉ là thiên cơ cấp 65, vân lộc cấp 68, dịch kiếm cấp 67, hoang hỏa cấp 66, ngoại trừ nàng ra còn có một thầy thuốc cấp 64, còn lại tất cả đều là người chơi cấp thấp.

Nàng nhìn thấy tình cảnh đội hình bồng nhất thời chán nản, tình trạng này nàng phải làm vú em đây!

Nàng nhắn tin riêng cho Mạch Thượng Sơ Huân: “Đồ đệ, tổ đội này không được tốt lắm, thừa dịp còn còn chưa đến bản sao, ta và người đi tìm tổ đội khác làm nhiệm vụ đi?”

Mạch Thượng Sơ Huân gửi đến sáu cái chấm than, “... Sư phụ, vấn đề là ta đã đến bản sao rồi.”

Được rồi! nàng đã hiểu, ai kêu nàng là sư phụ của người ta chứ? Đành liều mình vì tiểu đồ đệ!

Vừa truyền tống đến Bát Quái Điền là ở chỗ sâu tận cùng bên trong, liền nhìn thấy thiên cơ ở tổ đội la lên ...

đoàn đội lãnh tụ - Kỳ Thật Người Không Hiểu: Thuyền Đánh Cá Xướng Trẽ, người nhanh nhanh tiến vào bản sao đi, mọi người chờ người lâu lắm rồi đó.

Ách! Dưới bụng nàng cũng chỉ là hai chân thôi nha, cũng không phải phong hỏa luân, hẩn làm như là sư phụ của nàng vậy, dám ngang nhiên la mắng nàng?

Bất quá nàng là vì tiểu đồ đệ cần thăng cấp quan trọng hơn, nàng cố nhịn!

Tiến vào bản sao, chân còn chưa có đứng vững đâu, nàng liền cảm thấy rung mình.

hệ thống nêu lên - Ta Sẽ Không Thêm Huyết đang đang quan sát trang bị của nàng.

đoàn đội - Ta Sẽ Không Thêm Huyết: lão nương nghe trên thế giới nói về Thuyền Đánh Cá Xướng Trẽ, Thuyền Đánh Cá Xướng Trẽ, không phải là người chứ? Vân Thủy bộ ư! Tại sao người không mặc Tô Mặc chứ hả? Chẳng lẽ Vân Thủy bộ so với Tô Mặc bộ tốt hơn sao?

Ta Sẽ Không Thêm Huyết là thầy thuốc cấp 64 trong tổ đội, nàng bèn dùng chức năng của trò chơi quan sát trang bị của nàng ta một chút, phát hiện trên người từ đầu đến chân trong bảy món trang bị Tô Mặc, chỉ còn thiếu một món quý nhất là áo, ... đúng là kẻ có tiền nha!

Nàng ta rõ ràng là ăn no rửng mỡ, muốn ở đây kiếm chuyện với nàng đây.

Nàng ta dám nói nàng mặc Tô Mặc tốt hơn sao, nàng còn phải có tôn nghiêm của nàng nữa chứ!

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xướng Trẽ: ta là người nghèo, ta cũng không có khả năng mặc nổi Tô Mặc! Suốt ngày quần quật kiếm tiền, không giống như lão nhân gia ngài tiền đầy túi mới có khả năng mặc tới Tô

Mạc cực phẩm kia nha, Ngài quan tâm như vậy hay là muốn giúp kẻ nghèo khó như bọn ta, nếu mà ngài rảnh rồi bọn ta cũng không có thời gian để nhận giúp đỡ đâu há!

Trong tổ đội, mọi người đều thể hiện biểu tình cười trộm, Mạch Thượng Sơ Huân nhấn tin hỏi riêng nàng: “Sư phụ, Tô Mạc thực quý lắm sao? Khoảng bao nhiêu tiền?”

Nàng trả lời: “Nguyên bộ từ trên xuống dưới khoảng một vạn kim, bắt quá chuyện không có liên quan đến người, người phải lên được cấp sáu mươi mới có thể sử dụng được.”

Mạch Thượng Sơ Huân hỏi: “Nhất vạn kim tương đương khoảng bao nhiêu nhân dân tệ?”

Nàng đáp: “khoảng mười ngàn tệ!”

Mạch Thượng Sơ Huân nhất thời kinh ngạc la lên: “vậy mà đã coi như là của quý giá rồi?”

Nàng cảm thấy nổi giận: lại thêm một tên không biết giá trị của cuộc sống gian khổ, kiếm tiền vất vả như thế nào mà!

Khi chiến đấu ở bản sao, nàng mới sâu sắc nhận ra cái tên thầy thuốc biến thái tên Ta Sẽ Không Thêm Huyết bằng tâm, quả nhiên danh bất hư truyền cô nàng quả thật là không thêm huyết cho bất kỳ ai, cứ گیر mắt dừng nhìn nàng phải làm việc, còn bản thân nàng ta thì an nhàn nghỉ ngơi.

Nàng ta thân là thầy thuốc, nhưng không muốn làm những công việc nhàm chán như thêm máu đánh quái ở bản sao mà trong tay đem theo PK cũng không nói còn ỷ vào có bảy món Tô Mạc cứ thế vui vẻ xông lên đánh quái vút nàng một mình phải chạy tới chạy lui thêm máu cho toàn đội. Nếu nàng ta thích chiến đấu như thế sao lúc bắt đầu không chọn chức nghiệp khác có phải tốt hơn không!

Điều đáng giận hơn là nàng ta tuy là bận bịu đánh quái, vẫn còn có thời gian lên mặt chỉ huy nàng làm như thế nào để thêm huyết, rốt cuộc nàng ta đem nàng ra sai bảo cứ như người hầu của nàng ta vậy, thực là làm nàng dễ nổi nóng nha!

Ách! Người nha có mệt hay không a? Tiến bản sao phía trước đặc sao hấp lực đầu hoàn nhi ? Như thế nào liền như vậy tinh lực dư thừa, sức sống mười phần đâu?

Nàng đúng là mệnh khổ, đi bản sao một chuyến, lại phải vừa làm cha lại vừa làm mẹ, hết đi cứu người này lại chạy qua cứu người nọ. Chạy xồng xộc đúng là mệt đứt cả hơi, thân phận còn khổ hơn cả con chó . Ta Sẽ Không Thêm Huyết thì lại ung dung đánh quái, chẳng cần để ý đến xung quanh, một mặt luôn mồm quát mắng nàng, mặt khác thì lại chẳng thèm bước lại cứu bất cứ thành viên nào, cứ mặc kệ nàng muốn làm sao thì làm.

Nàng thực sự quá mệt mỏi, chỉ còn biết đưa tay lên day day thái dương, trong lòng không khỏi cảm thán!

Nàng bên này vừa cứu người chơi cấp thấp bị BOSS giết chết sống lại , bên kia đã thấy vân lộc Da Thúi Huyết Bạc bị OT ngã xuống đất . (OT: kéo cừu hận, bình thường ở bản sao cừu hận của quái đều ở chức nghiệp kháng quái, khi phát ra quá mãnh,lại bị cừu hận kéo đến trên người chính bản thân mình. Do đó lúc hạ bản sao, kiêng kỵ nhất là kéo cừu hận.)

Vừa sau đó, nàng lại nghe Ta Sẽ Không Thêm Huyết liền lên giọng mắng nhiếc nàng.

đoàn đội - Ta Sẽ Không Thêm Huyết: Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, người rút cuộc có biết thêm huyết hay không hả? Vân Lộc trong tổ đều đã bị giết hết người còn ở đó thêm diệp thủ, dùng nghịch chuyển không phải hơn à?

(diệp thủ: khoảng cách thời gian ngắn, khả năng thêm huyết chậm, thiếu; nghịch chuyển: khoảng cách thời gian dài, khả năng thêm huyết mau, nhiều, nhưng dễ dàng bị kéo cừu hận.)

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: người tưởng ta là GM hả? dùng nghịch chuyển bộ không cần thời gian sao?

đoàn đội - Ta Sẽ Không Thêm Huyết: biết nghịch chuyển cần thời gian dài, cũng đừng dùng loạn, đợi đúng thời điểm hãy dùng, xem ra, người đúng là cái gì cũng không biết!

Nàng như thế nào mà không hiểu? Lại còn dám nói nàng không biết gì cả nữa chứ? Với trang bị của nàng cộng thêm kỹ thuật thêm huyết, trong hệ thống trò chơi nàng cũng thuộc vào hàng thập đại thầy thuốc, vậy mà nàng ta dám ngang nhiên nói nàng không biết gì!

Nàng thực sự nổi giận, vừa tính mở miệng mắng lại thì Mạch Thượng Sơ Huân gửi tin nhắn riêng cho nàng: “Sư phụ, đừng thêm chấp nhặt cùng nàng ta, lần này sau khi đánh xong bản sao này, chúng ta liền lập tức bỏ đi, lần sau sẽ không bao giờ thêm ở chung tổ đội với họ nữa !”

Được rồi! Nếu tiểu đồ đệ đã mở miệng nói như vậy thì coi như nàng cố nhẫn nại với nàng ta một lần!

Cái vị Vân Lộc vừa bị boss giết chết, thấy hai nàng vì nàng ta mà cãi nhau trong tổ đội liền ngượng ngùng lên tiếng .

đoàn đội - Vân Trung Tiên: là do bản thân ta không tốt, kéo cừu hận, không trách người được Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ.

Người trong cuộc rốt cục cũng đã lên tiếng .

đoàn đội lãnh tụ - Kỳ Thật Người Không Hiểu: lão bà, coi như xong đi, đừng cãi nhau nữa!

Oa! Thì ra Ta Sẽ Không Thêm Huyết là lão bà của đội trưởng? Chả trách có thể cư xử hồ đồ như thế, không coi ai ra gì cả! Nguyên lai là nàng không biết sự thật đó thôi!

Nàng lại dùng chức năng của trò chơi để xem trang bị của Thiên Cơ, trang bị của hắn thật sự là rác rưởi đến vô cùng thâm, thì ra toàn bộ tiền hắn đều dành để mua Tô Mặc cho lão bà của hắn đây!

Haiz, nam nhân tốt như vậy, chẳng đến lượt nàng hưởng phước đâu!

35. Chương 35: Nàng Không Tìm Đến Phiền Toái, Phiền Toái Cũng Tìm Đến Nàng!

BOSS phía trước đã diệt xong, nàng vẫn chuyên tâm cứu các thành viên bị giết, tâm tình có phần thoải mái hơn, tiếp theo là phải diệt boss Thận Hoa Khí.

BOSS -Thận Hoa Khí này thân mình không có trang bị gì nhiều, cho dù không có người thêm huyết, chỉ cần cao thủ từ cấp sáu mươi trở lên đều có thể đánh được nhưng thuộc hạ của hắn thì lại rất tinh ranh quỷ quái, lại đông vô cùng nên thực chất không dễ gì mà đánh bại ngay được.

Với tình hình như thế thì tổ đội cần Dịch Kiếm có level ở kỹ năng gia tốc dự tiểu quái lại thành đàn rồi bằng tâm sẽ ở tại chỗ mở Bát Môn hóa thương, Bát Môn sẽ thả kén giết tiểu quái, tốc độ thả kén càng nhanh càng tốt; nếu bằng tâm thứ nhất Bát Môn hết thời gian mà tiểu quái vẫn còn chưa chết, thì một bằng tâm khác phải lập tức tiếp tục mở Bát Môn. (Bát Môn hóa thương: kỹ năng thêm huyết của bằng tâm, có thể biến thành quang quyển màu xanh nhạt, khi quang quyển này tiến vào, có thể liên tục khôi phục huyết khí, tổng cộng có thể khôi phục 7 thứ.)

Bởi vì trong tổ đội lần này Dịch Kiếm có cấp bậc khá thấp, nàng liền đề nghị không nên kéo toàn bộ quái đến cùng một lúc, cứ dụ trước một nửa, xong rồi hãy đánh tiếp nửa còn lại, như vậy khả năng chiến thắng sẽ cao hơn, Dịch Kiếm ngay lập tức gật đầu đồng ý, vừa lúc đó “Đội trưởng phu nhân” lại lên tiếng.

đoàn đội - Ta Sẽ Không Thêm Huyết: đánh nhiều lần như vậy không phải phiền toái sao? Chúng ta có hai bằng tâm, còn lo sợ không đủ thời gian mở Bát Môn sao? kéo hết tiểu quái đến cùng một lần đi! Làm thế cho gọn!

đoàn đội - Vân Trung Tiên: ta thấy hay là vẫn nên là kéo một nửa đến đi! Như vậy an toàn hơn ...

đoàn đội - Ta Sẽ Không Thêm Huyết: sợ cái gì chứ? Chúng ta tới hai thầy thuốc chả lẽ để ọi người chết? Dịch kiếm nghe ta , mở phi kiếm đi qua kéo toàn bộ tiểu quái đến đây đi! Lát nữa ta mở Bát Môn trước, xong rồi đến lượt Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ mở.

Nàng thấy những người khác trong tổ đội đều không nói gì, nên cũng lười cùng nàng ta tranh cãi những lời vô nghĩa, im lặng cung cấp trạng thái bổ hạo ọi người.

Dịch Kiếm thái kiếm, chạy đến vòng quanh đám tiểu quái, mới kéo được một nửa đám tiểu quái, thì Ta Sê Không Thêm Huyết mất kiên nhẫn không đợi Dịch Kiếm trở về liền tại chỗ mở một cái Bát Môn, sau đó nâng thủ cấp của Dịch Kiếm đã bị tiểu quái giết chết quăng ra kỹ năng nghịch chuyển nhưng nàng ta lại thần nhiên không điều khí! (điều khí: bằng tâm kỹ năng dùng cừu hận.)

Đám tiểu quái thấy như thế liền nổi giận: nàng ta cũng không đem bọn chúng để vào mắt, này không phải gọi là khinh người quá đáng hay sao? Vì thế, nhanh chóng buông Dịch Kiếm ra, cả đám hướng Ta Sê Không Thêm Huyết đánh tới.

Ta Sê Không Thêm Huyết ngay từ đầu đang mở Bát Môn của chính mình, lượng huyết đã giảm khá nhanh, sau lại đó lại không còn Bát Môn nữa nên trong nháy mắt bị ngã xuống đất, lão công của nàng ta đã chạy tới nhưng tám chân cũng chưa kịp dùng, kỳ này thật sự là đem cừu hận kéo đến là chắc chắn.

Nàng thấy tình hình không tốt, liền lập tức mở tiếp một cái Bát Môn, đứng ở Bát Môn cứu sống lại Ta Sê Không Thêm Huyết, các thành viên khác cũng nhanh chóng chạy đến giúp nàng ta đánh tiểu quái.

Kết quả, nàng mở Bát Môn hết thời gian rồi mà đám tiểu quái cũng không chết, Bát Môn của Ta Sê Không Thêm Huyết đã dùng rồi, cộng thêm lượng huyết căn bản không đủ nên trong nháy mắt nàng nhìn thấy Vân Lộc, Dịch Kiếm, Thiên Cơ lần lượt ngã xuống đất, nàng nhanh chóng quyết định lựa chọn giải pháp rời đoàn.

(chú ý: khi ở bản sao làm nhiệm vụ tổ đội, nếu bằng tâm không chết theo lý thuyết có thể chọn giải pháp rời đoàn ra bản sao, sau đó lại nhập đoàn vào bản sao cứu người.)

Nàng vừa đọc xong sáu điều kiện để ra bản, Ta Sê Không Thêm Huyết đã ngay tại kênh đội ngũ mắng chửi âm ỉ.

đội ngũ - Ta Sê Không Thêm Huyết: Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, người rút cuộc có thể là thầy thuốc hay không hả? Còn có đạo đức thầy thuốc hay không? Cho dù không mở tiếp Bát Môn, mắt thấy chúng ta đều bị giết lại tự bản thân mình rời đoàn?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: nếu ta không rời đoàn, chẳng lẽ cùng người phơi thây ở đó? Dù sao ta rời đoàn thoát chết vẫn có thể nhập đoàn cứu mọi người.

đội ngũ - Ta Sê Không Thêm Huyết: người mà có ý tốt đó sao?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: nếu không phải người ra lệnh cho Dịch Kiếm kéo toàn bộ quái đến, mọi người có thể chết sao?

đội ngũ - Ta Sê Không Thêm Huyết: nếu người thêm huyết cho ta, ta có thể chết hả? nếu ta không chết làm sao mà Dịch Kiếm có thể chết?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: nhưng người dùng nghịch chuyển mà không điều khí, người chết cũng là cái chết ngu ngốc!

đội ngũ - Vân Trung Tiên: được rồi, được rồi, đừng âm ỉ nữa, mau nhập đoàn cho Thuyền Đánh Cá Xương Trễ để nàng ta tới cứu nhóm ta đi!

Nói thật, trong lòng nàng cũng không muốn quay vào để phải cãi nhau với "đội trưởng phụ nhân" nhưng bản thân nàng là thầy thuốc, cùng hạ bản sao với mọi người, quả thực so với bị người ta lấy dao lăng trì còn thống khổ hơn, nhưng không có cách nào khác, tiểu đồ đệ của nàng vẫn còn nằm ở bên trong đó!

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: nhập đoàn cho ta đi!

Chờ một lát cũng không thấy nhúc nhích động tĩnh, nàng lại lập lại một lần nữa.

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: các người nhập đoàn cho ta chưa?

Cửa sổ chat riêng - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: sư phụ, bằng tâm kia đã ra bản rồi.

Ra bản? Như vậy là nàng ta có cốt khí sao? Cũng không cần nàng đến cứu?

Đang nghĩ tới đó, trên đỉnh đầu nàng đột nhiên bốc lên lục quang.

hệ thống tin tức - Ta Sẽ Không Thêm Huyết cường tính quá .

hệ thống nêu lên Ta Sẽ Không Thêm Huyết dùng Quỷ Khóc Đẳng đánh trúng nàng, tạo thành XXX bị thương hại đối với nàng, phòng ngự của nàng giảm xuống chỉ còn XXX.

GM, sao tự nhiên nàng ta lại muốn biến thành hồng danh giết nàng?!

36. Chương 36: Pk Bất Đắc Dĩ.

Kỹ thuật PK của nàng tuy rằng không được tốt lắm, nhưng tốt xấu gì thì nàng cũng đã có một thời gian dài như vậy ở chiến trường, hưởng hồ đối thủ lại chỉ là một băng tâm ngay cả huyết cũng không đủ, nàng nếu đánh không thắng nàng ta, thực là thấy có lỗi với tiểu đồ đệ của nàng!

Ta Sẽ Không Thêm Huyết cứ việc mặc Tô Mặc, dù có sử dụng lực công kích của bảnh tâm cao đến đâu thì cũng không thể thắng nàng a? Đánh nửa ngày, nàng ta cũng không thể xoá sạch nửa lượng máu của nàng. Dù gì mà nói đi nữa nàng đang ở cấp 68, nàng ta cũng chỉ mới tới cấp 64, nếu PK thì cho dù nàng ta không dùng tới đầu óc để suy nghĩ và nàng cứ đứng bất động không hoàn thủ, nàng ta cũng có thể đánh chết nàng sao?

Nói đến chuyện này, nàng cũng không thể không cảm ơn một người. Lúc trước nàng chỉ nghĩ một cách đơn giản là chỉ cần tập trung nâng cao kỹ năng công kích, vừa có thể cướp được đầu người, cho nên chỉ tập trung ở điểm kỹ năng này, tiền đều dùng để bỏ thêm kỹ năng công kích; kỹ năng thêm huyết là sau đó do Luân Hồi Ngân Năm cường bức công thêm đem lợi ích của nó ra dụ dỗ nàng, nàng hoàn thành từng chút một

Nàng không chút hoang mang tự cấp cho chính mình một cái thanh minh trên đỉnh đầu mang trạng thái phản đối, còn thuận tiện bổ sung thêm hai ngàn điểm giá trị huyết khí; sau đó từ từ rút trong bao trang bị ra một cây kiếm, cứ nhắm vào móng của Ta Sẽ Không Thêm Huyết đâm tới, đâm tới.

Độc Vĩ kiếm nàng dùng là có 5 kỹ năng, bao gồm cường hồn thạch, thiên thương thạch, ngũ độc thạch cùng tấn pháp thạch; thêm hồn, thêm pháp thuật công kích rất lớn, thêm mãnh độc, còn giảm 2% thời gian ngâm xương; tính ra trang bị của nàng gồm một bộ Vân Thủy tạt ngữ cùng tấn pháp toàn thân bốn màu luyện hóa tạt ngữ, ngâm xương tổng cộng giảm gần 40%, thi pháp tốc độ so với Ta Sẽ Không Thêm Huyết nhanh hơn nàng ta gần 20%; hơn nữa . Ta Sẽ Không Thêm Huyết có trang bị Tô Mặc Bộ rất xinh đẹp nhưng vẫn còn có một khuyết điểm trí mạng, đó là lực phòng ngự kém một cách đáng thương.

Còn ột điều quan trọng hơn là nàng ta xem nàng như quái để đánh, còn nàng thì coi nàng ta như người để đánh.

Ta Sẽ Không Thêm Huyết chỉ biết đứng tại chỗ phóng kỹ năng, không biết chạy vị, nàng chạy đến sau lưng nàng ta , nàng ta lại phải dùng kỹ năng xoay chuyển lại để đánh nàng. Nàng ta phải chật vật với chuyện xoay tới xoay lui, nàng liền có phương pháp tấn công nhanh gọn.

Đầu tiên nàng dùng thất tâm kỹ năng che mặt nàng ta; lúc nàng ta bắt lực xông bừa lên đánh thì nàng thừa dịp lúc nàng ta xoay người,tấn công nàng ta một cách dễ dàng, cuối cùng nàng còn sử dụng đòn sát thủ, hóa thân thành hầu tử nguyên hồn châu, trực tiếp đánh thắng nàng ta. (nguyên hồn châu: người chơi có thể sử dụng để biến thân thành quái vật hạt châu, sau khi biến thân có thể sử dụng các loại kỹ năng của quái vật đó sở hữu.)

Khỏa hầu hạt châu này là do Luân Hồi Ngân Năm vài ngày trước tặng cho nàng , đến lúc nàng ở cấp 65, 3 sao, còn hạt châu vừa trưởng thành là 1200 hạt,Luân Hồi Ngân Năm bắt nàng phải giữ.

Kỳ thật nếu sự phụ không yêu cầu, nàng cũng không nghĩ là sẽ dưỡng, dưỡng hạt châu là chuyện kẻ có tiền làm, còn bản thân nàng là loại nghèo kiệt xác, sẽ không có ý nghĩ dưỡng đám hạt châu đó mà không đem tới quán điểm đổi lấy tiền. Nếu Luân Hồi Ngân Năm không mở miệng răn đe thì chắc bữa nay nàng cũng không có hạt châu để dùng rồi. Cũng không nghĩ tới, hôm nay lại đương nhiên sử dụng để đối phó với Ta Sẽ Không Thêm Huyết!

Tuy rằng hạt châu của nàng là loại phế phẩm, nhưng bất quá để đối phó với một rác băng tâm kém như thế thì cũng muốn dư dả .

Ta Sẽ Không Thêm Huyết lúc ấy lượng huyết đã bị giảm một nửa, nàng đoán chừng nàng ta muốn thả cực độc , nên chạy nhanh khỏi khu vực nguy hiểm, lập tức giải trừ biến ảo, tiếp tục dùng kỹ năng viễn trình. (Cực độc là cứu cực kỹ năng của băng tâm)

Lúc trước các đồng môn phái của nàng mỗi khi có dịp PK như vậy,nếu gặp chỗ nào không hiểu đều chỉ bảo lẫn nhau cách dùng kỹ năng nào, trong tình huống nào.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, nàng ta phóng hoàn đại độc về phía nàng, không thể độc được nàng vì nàng đã có phòng bị nên mở sẵn kỹ năng chống đỡ, còn bản thân nàng ta lại quên bổ sung huyết cho chính mình, vẫn còn đang mơ hồ nhìn xung quanh tìm kiếm thân ảnh nàng. Trong lúc ấy nàng đã biến thành thành hầu hạt châu, trực tiếp xông lên đem nàng ta giải quyết .

Cuộc chiến chấm dứt, nàng lại tự cấp mình chính mình một cái thanh minh, tay chống thắt lưng, đứng ở trước cửa bản sao Hoàng Tuyền U Cảnh, trạng thái mãn huyết xung mãn.

Ta Sẽ Không Thêm Huyết, đang nằm úp xuống đất, nàng ta đã bị nàng đánh bại rồi!

37. Chương 37: Dì Cả, Người Không Có Việc Gì Chứ?

Nàng vừa đắc ý không bao lâu, đã bị một cái khiên lớn đánh trúng đầu.

Kỳ thật cũng có thể lý giải, đánh trẻ nhỏ, tộc trưởng đương nhiên nên nói lý nói lẽ trước, còn lão công của Ta Sẽ Không Thêm Huyết nàng ta lại lựa chọn một phương pháp lý luận cực kỳ bạo lực, đó là trực tiếp động đao giết nàng.

Ta Sẽ Không Thêm Huyết nhanh chóng đứng lên bên cạnh lão công của nàng ta , một bên giúp lão công nàng ta thêm huyết, một bên vừa mắng vừa chửi nàng.

Ta Sẽ Không Thêm Huyết: Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, người chờ đấy xem! Ta vừa rồi vừa muốn gọi người , hắn đã lập tức đến đây! Đến lúc có kịch hay để xem rồi!

Nàng liền tự bổ sung thêm huyết cho chính mình, rồi nhắm hướng thân thạch chạy tới, trong lòng thầm than nói: đứng đó chờ người giết ta à? Người làm như ta cũng ngu ngốc giống người vậy sao?

Nhưng thật ra lão công nàng ta cũng coi như hiểu được lí lẽ.

Kỳ Thật Người Không Hiểu: lão bà, coi như xong đi! Giết nàng ta một lần là có thể ...

Ta Sẽ Không Thêm Huyết: không được! Hôm nay không đem giết nàng ta, hủy hết trang bị, ta sẽ không đi!

Hắc hắc! Nàng ta quả thật là thực ngốc nghếch, nếu nàng chết, hoặc là truyền tống đến địa phương khác, nàng talàm cách nào có thể đem trang bị của nàng hủy được chứ?

Băng tâm bản thân chỉ là chức nghiệp pháp hệ, khả năng phòng ngự rất thấp, ngoại trừ khả năng thêm huyết bên ngoài, kỳ thật là khá tương tự như theo Vân Lộc, nhưng lực công kích lại không bằng Vân Lộc.

Băng tâm chức nghiệp pháp hệ PK, tóm lại chỉ là có khả năng chịu đựng kéo dài, nếu đụng phải đối thủ có khả năng công kích cao, chẳng hạn như Thiên Cơ có người bổ trợ thêm huyết, thì khả năng chiến thắng là coi như không có.

Đơn giản theo luật trò chơi mà nói, bản thân nàng không thể làm tổn thương Kỳ Thật Người Không Hiểu ,nhưng hắn có thể đánh nàng trọng thương thậm chí giết nàng nhanh chóng dễ dàng.

Kỳ Thật Người Không Hiểu chính là một Thiên Cơ có thao tác rất tốt, về điều này lúc vừa rồi ở bản sao nàng cũng đã phát hiện . Nàng đoán, hắn sở dĩ có thể có thao tác tốt như thế, hoàn toàn là do bị lão bà của hắn bắt luyện tập.

Kỳ Thật Người Không Hiểu đầu tiên dùng “Phi vân đoạn” giảm tốc độ di chuyển của nàng, không cho nàng có cơ hội chạy trốn; Nàng chạy nhanh đến tấn công rồi cũng sử dụng kỹ năng tương tự để làm giảm tốc độ của hắn, lợi dụng thời gian thuận tiện tranh thủ cấp thanh minh cho chính mình.

Bên này nàng vừa cấp xong thanh minh, hắn bên kia đã phóng tới kỹ năng “Lưu quang minh”, che chắn kỹ năng đối kháng của nàng, sau đó nhanh chóng vọt tới trước mặt nàng, bắt đầu phóng đại chiêu.

Lượng huyết của nàng hiện tại đã hạ xuống 60%, nàng bên nhanh chóng thả một cái đại độc, cho hắn bị hôn mê, thừa dịp này dùng công phu, tự mình dùng nghịch chuyển thêm trạng thái miễn huyết cho bản thân, rồi lại bắt đầu chạy. Bất đắc dĩ, bằng tâm khả năng cũng có hạn mà thôi! Mới chạy được hai bước, Kỳ Thật Người Không Hiểu liền tỉnh dậy, tiếp tục xông lên đánh nàng.

Lượng huyết của nàng đã bị hao hụt nhiều, còn lượng huyết của Kỳ Thật Người Không Hiểu vẫn đầy, vì sao? Bởi vì ở phía sau hắn, Ta Sẽ Không Thêm Huyết vẫn liên tục thêm huyết cho hắn, Cái gì kêu là đánh nhau thân huynh đệ, ra trận binh phụ tử? Đúng là nhìn không ra người đàn bà này, khi làm nhiệm vụ ở bản sao thì một lần nàng ta cũng không thêm huyết cho ai cả, mà bây giờ đây lại hết lòng hết dạ phù trợ chồng mình!

Nàng đột nhiên nhìn thấy Mạch Thượng Sơ Huân từ bản sao chạy ra, trong tay cầm chắc tiểu cung, nhân vật trò chơi đỉnh đầu vẫn sáng lên. (chú ý: lúc nhân vật trò chơi thăng cấp, đỉnh đầu tỏa sáng lên.)

Nàng không biết hắn thăng cấp lúc nào! Xem ra, là hắn dùng toàn bộ điểm kinh nghiệm để được thăng cấp nhanh chóng.

Mạch Thượng Sơ Huân thăng hoàn cấp, giờ tiểu cung lên bắn vào lưng của Kỳ Thật Người Không Hiểu, để lại một vết hỏa tích. (hỏa tích: bắn trúng mục tiêu sau tạo thành tiểu phạm vi thiêu đốt, liên tục 12 giây. Cũng có tỷ lệ nhất định sử lý quân địch ở trong 3 giây không thể di động)

Nàng cũng thật là không biết nên khóc hay nên cười.

Tiểu đồ đệ a! Vì sư biết người hiểu thuận, dùng cảm, nhưng người cũng nên hiểu là hắn hơn người tới hơn 40 cấp, điểm kỹ năng lại cao, người có nghĩ cũng nên biết sẽ không đánh lại người ta chứ! Cái này không phải vô cớ chạy đi tìm cái chết sao?

Kết quả, không có gì lạ, nàng bị Kỳ Thật Người Không Hiểu giết chết, Mạch Thượng Sơ Huân bị Ta Sẽ Không Thêm Huyết giết chết.

Mạch Thượng Sơ Huân nằm trên mặt đất còn hỏi nàng, “Sư phụ, vì sao ta đánh Kỳ Thật Người Không Hiểu hắn vẫn có thể lướt qua, miễn dịch với lực công kích của ta?”

Của sổ chat riêng – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: bởi vì da hắn quá dày, có khả năng chống lại cường lực!

Mạch Thượng Sơ Huân bưng tỉnh ngộ, thốt lên: “Oa”

Oa cái con khỉ, bây giờ người mới nhận ra à tiểu đồ đệ.

Của sổ chat riêng – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: đồ đệ, chúng ta nên truyền tống đi thôi! Hảo hán không nên vì cái hận trước mắt mà quên đi việc lớn.

Của sổ chat riêng – Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: sư phụ, vậy chúng ta không báo thù à?

Lật bàn, người cho là lão nương không muốn báo thù à? Muốn báo cũng phải xem có báo được cừu không chứ!

Nàng mở bản đồ kiểm tra, suy nghĩ xem nàng nên sống lại ở đâu! Thì liền thấy một nữ hoang hỏa mang hồng cánh, khiêng đại đao từ thân thạch chạy tới đây, vừa chạy còn vừa chửi mắng: “Ai a? Chỗ nào đâu? Ai mà dám cả gan ngay cả đồ đệ của lão tử cũng dám khi dễ?!”

Khi nàng xem đến tên của cao thủ đó, chỉ còn biết ngửa mặt lên trời mà khóc.

Quan Công ơi là Quan Công! Người nói xem hai đời trước của ta rốt cuộc là có cừu oán gì với người nha?

Ta Sẽ Không Thêm Huyết chạy bỏ nhào đến bên cạnh Quan Công, bộ dạng vạn phần ủy khuất cáo trạng nàng.

Ta Sẽ Không Thêm Huyết: sư phụ, chính là nàng ta, Thuyền Đánh Cá Xương Trễ! Ta biết người cũng có cừu oán với nàng ta, vậy hôm nay đem thù cũ, thù mới cùng thanh toán một thể!

Cùng đến với Quan Công còn có Tư Mật Đạt và Tiểu Nấm cô nương, hai người họ nhìn thấy tình hình này liền tay chân run rẩy, hô lên: “Chúng ta về thôi! Về thôi!”

Nàng nhần tin cho Mạch Thượng Sơ Huân: “Đồ đệ, người nhanh chóng tìm một chỗ nào đó sống lại, chỉ cần không phải là Bát Quái Điền thì chỗ nào cũng đều được.”

Quan Công nhìn thấy thi thể của nàng, liền sửng sốt ba giây, đột nhiên chạy tới bên cạnh nói với nàng ...

Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Dì cả, lão nhân gia ngài không có việc gì chứ?

Nàng mòng mị, choáng váng, cả người đột nhiên cứng ngắc ; những người chung quanh nghe thấy thể đều trực tiếp hoá đá, đứng im như phỗng.

GM, tiểu tử này vừa rồi gọi nàng là gì ???

Chú thích: Dì cả là danh xưng vợ lẽ gọi vợ chính một cách tôn trọng, cũng có thể là cháu gọi dì.

38. Chương 38: Sao Người Dám Quên Ta!

Nằm trên mặt đất, tâm tư nàng trăm mối không thể giải bày.

Mọi người nói xem, nàng vốn cô độc, không thân không thích, sao nay bỗng xuất hiện một cháu trai lớn như thế này? Không phải là doạ chết nàng sao?

Quan Công nói xong bỗng như là nhớ ra việc gì, liền gọi to trong kênh bang phái: “Bảo bối! ta làm sai rồi”

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng:?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: người kêu ta giữ bí mật, ta vừa rồi không suy nghĩ lỗ miệng nói ra mất rồi, ta lỡ đem thân phận thật của dì cả làm lộ ra rồi.

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ...

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: không phải người đã hứa với ta không được trêu chọc đến Thuyền Đánh Cá Xương Trĩ rồi sao?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: bảo bối, lần này thực là không phải ta chọc tới nàng!

Bang phái - Tư Mật Đạt: dì cả? rồi bối nhi nữa nên giải thích thế nào đây?

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: Quan Ca, Lão Đại, các người có thể cho chúng ta một lời giải thích hợp lý không.

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ...

Bang Phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: người đến đây đi lão đại?

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng:... Ta không đi, Quan Công người tự mình giải quyết đi!

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: bảo bối người yên tâm, ta sẽ đem chuyện người giao phó làm rành mạch, rõ ràng , tuyệt đối không thể để cho dì cả của ta chịu ủy khuất!

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ... ta không nói nữa, ta gác máy đây.

Tư Mật Đạt đi tới, sử dụng thất tinh gọi hồn cứu nàng.

Tư Mật Đạt: Thuyền Đánh Cá Xương Trĩ, người như thế nào lại đi gây chuyện khắp nơi vậy? Mấy ngày nay thấy người không chọc giận Quan Ca , ta đang thấy nhẹ cả người! Như thế nào vừa quay qua quay lại, người liền cùng đồ đệ của Quan Ca đánh nhau hả?

Nàng cũng không quan tâm xem hán đang cãi nhai gì, đứng lên vỗ vỗ mông, cứu sống lại Mạch Thượng Sơ Huân, sau đó lên ngựa.

Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: đồ nhi, nơi đây không nên ở lâu, nhanh lên ngựa cùng đi với sư phụ, rồi xa đám bệnh nhân tâm thần này!

Quan Công mặc kệ nàng nói như thế, lật bàn mắng to, nhưng bắt quá là mắng Tư Mật Đạt.

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao:Tiểu tử ngươi sao có thể nói như thế chứ? Đừng cùng dì cả của ta không phân biệt lớn nhỏ!

Bang phái - Tư Mật Đạt: người làm ta không hiểu gì cả, Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ là dì cả của ai a?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: để ta nói nhỏ cho người nghe, Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ kỳ thật là bà con xa, nàng ta là tiểu a di của lão đại các người đó ...

Nàng xấu hổ, nói như thế cho toàn bang phái mà hấn ta gọi là nói nhỏ sao!

Mọi người đột nhiên im lặng tuyệt đối, “Thật sao?”

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: sự thật, sự thật đó, bảo bối của ta chính mồm nói cho ta biết! Ngay từ đầu hấn cũng không biết, chỉ là do sau này tán gẫu mới phát hiện ra ...

Phù phù, nàng đúng là bị dọa cho quay vòng vòng rồi.

Bản thân nàng cũng cảm thấy lạ là Quan Công mấy ngày nay tại sao không đuổi giết nàng thì do là Lạc Thủy Thanh Hoảng tự biên một câu chuyện như thế để nói dối hấn?!

Trong bang phái mọi người sau một lúc lâu trầm mặc, bỗng trăm miệng một lời, kích tình dào dạt hướng nàng lớn: “Dì cả...”

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: dì cả uy vũ!

Bang phái - Tư Mật Đạt: dì cả gì mà tính tình trẻ con, vẫn chưa trưởng thành!

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: dì cả hồng phúc tề hưởng, thọ cùng trời đất!

Bang phái - Miểu Diệu cô nương: trò chơi tuyệt vời, dì cả tuyệt vời, vạn tuế!

Chân tay nàng từ bao giờ trở nên run rẩy, miệng sùi bọt mép.

Về sau này nàng mới biết được, Lạc Thủy Thanh Hoảng sở dĩ nói như vậy, là vì lúc ấy anh đã muốn hết hy vọng đối với nàng, thầm nghĩ làm như thế còn có thể giúp cho Quan Công đừng dây dưa quấy rầy nàng nữa.

Mà thực ra nguyên nhân Ta Sẽ Không Thêm Huyết theo nàng gây sự cũng bởi hail ý do, một là nàng ta từng theo đuổi Lạc Thủy, nhưng chưa thành công; một cái khác là nàng muốn mượn cơ hội này lấy lòng Quan Công; kết quả lại là ăn trộm gà bắt thành.

Quan Công đi ra phía trước, dùng hai câu nói thu phục Ta Sẽ Không Thêm Huyết cùng lão công của nàng ta, còn dẫn dò hai người họ sau này nếu thấy nàng đều phải kêu là ” bà dì ” .

Nàng thầm đắc ý, bọn họ bây giờ phải nhớ đến thân phận a di của nàng, hắc hắc!

kênh bang phái Thần Thoại, từ trong ra ngoài đều sôi trào , mọi người căn cứ vào chuyện của nàng, liền đem đề tài Vô Hạn Duyên Thân, thảo luận phá lệ kịch liệt.

Bang phái - Tiểu Mỹ Nhân: trò chơi Thiên Hạ này thật đúng là kỳ diệu nha! Vốn tưởng rằng trước mặt người là nữ hào, sự thật lại là tiểu cô nương trong trắng ngây thơ, đúng là không tưởng tượng được... (biểu tình ngậm miệng) dì cả, người đừng nóng giận, ta tuyệt đối cũng không có ý nói người đâu.

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: cái này tính cái gì? Ta trước kia cũng chơi game Quốc Tế Hoàn Mỹ , lúc ấy còn gặp được một lão nương thuộc nhóm yêu tinh! Ngay từ đầu, lão tử còn lòng tràn đầy vui mừng ảo tưởng, chắc chắn đó là cô bé nhỏ? Sau mới phát hiện đó là nhân yêu ...

Bang phái - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ...

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: hắc hắc! Dì cả, ta chỉ nói thế thôi , người đừng hiểu lầm...

Bang phái - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ta trước kia cũng từng chơi game Thế Giới Hoàn Mỹ, cũng là yêu tinh trong game...

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: (khóc) dì cả, ta sai rồi, người đánh ta đi! Đừng có giận ta như thế!

Cửa sổ chat riêng -Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: người trước kia chơi game Thế Giới Hoàn Mỹ à? Người chơi ở khu nào? Tên gọi là gì?

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: người không phải gác máy sao? Tại sao giờ lại xuất hiện ở đây?

Cửa sổ chat riêng -Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: vòng thông khu XX, ID Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, có phải hay không?

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ... Đại thần, ngài có khả năng đoán được mọi việc à?

Một lúc lâu sau, Lạc Thủy Thanh Hoàng gửi đến cho nàng biểu tình lật bàn.

“Ngư...Thuyền...Xương...Trễ, người sao dám quên ta?!”

39. Chương 39: Vạch Trần Thân Phận Thật Của Đại Thần (1)

hệ thống nêu lên – bang chủ Lạc Thủy Thanh Hoàng đưa nàng lên vị trí bang phái nguyên lão .

hệ thống nêu lên – bang chủ Lạc Thủy Thanh Hoàng đưa nàng lên vị trí bang phái thượng thư.

Toàn bộ bang phái,ngoại trừ nàng ra không ai cảm thấy bồn chồn kỳ lạ.

Là dì cả của bang chủ mà! Đưa lên làm thượng thư cũng đâu có gì lạ? bắt quá căng khẳng định quan hệ huyết thống của nàng và anh trong mắt mọi người.

Từ đó, thân phận nàng ở bang phái Thần Thoại thuộc loại địa vị VIP, trong nháy mắt địa vị đã tăng lên tới vị trí thứ hai trong bang phái chỉ sau có bang chủ Lạc Thủy Thanh Hoàng.

Ách, từ giờ về sau, nàng cũng không dám mở miệng nói ra bí mật này, nếu không Quan Công sẽ là người đầu tiên không tha cho nàng!

Bị một người đuổi giết suốt ngày đã quá khổ sở, nếu lại bị cả một bang phái đuổi giết, chắc nàng chỉ còn cách tự chết, rời khỏi trò chơi mà thôi ... Các người bọn họ, tốt nhất vẫn là tạm thời gọi nàng một tiếng dì cả đi!

Cửa sổ chat riêng -Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: cho ta số điện thoại của người!

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ta có điện thoại sao?

Cửa sổ chat riêng -Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nếu không có thì đưa nick QQ vậy, dù sao một trong hai cái đó người phải cho ta một cái.

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: nếu ta không cho người thì sao?

Cửa sổ chat riêng -Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: ngay bây giờ ta lên kênh bang phái nói người lừa dối ta người là thân thích của ta, lại còn cố tình lừa gạt cảm tình thuần khiết của ta.

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ...

GM mau ra đây quản anh ta đi, anh ta lại bắt đầu giở trò chơi xấu ...

Nàng tùy tiện gửi đi vài con số, sau đó hỏi: “Người trước kia chơi game Thế Giới Hoàn Mỹ, có quen biết ta sao? Chẳng lẽ hai ta có cừu oán? Hay ta đốt nhà người lúc đó à?”

Cửa sổ chat riêng -Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: người tự mình nhớ lại đi!

Nàng bên này đang chống cằm suy nghĩ rảnh nhó lại chuyện gì đã xảy ra, thì anh ta gửi tin nhắn riêng cho nàng.

Lạc Thủy Thanh Hoàng: “Người là nam?”

A? nàng vội suy nghĩ, anh ta có thể là đã add tên nàng vào QQ, nhìn thấy tư liệu của nàng đưa cho anh ta phát hiện là nam, cho nên mới hỏi nàng như vậy.

Nàng luôn là người biết thời biết thế: “Đúng vậy!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng: “avatar của người là hình một đại thúc có râu quai nón?”

Nàng liền trả lời đại: “Ừ!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng: “QQ tên gọi là Lừa Người Chết Không Đền Mạng?”

Nàng thấy có vẻ hợp tình hợp lý nói: “Đương nhiên!”

“Ha ha!” Lạc Thủy Thanh Hoàng đột nhiên gửi đến ma quỷ biểu tình, “Nha đầu, người quả nhiên là lừa người chết không đền mạng a!”

Nàng càng nghe càng cảm thấy những lời này có điểm gì đó không đúng, liền quay lại cửa sổ QQ, tra tìm dãy số nàng vừa đưa cho Lạc Đại Thần.

Đừng lo, chắc anh ta không tìm ra điểm gì đáng ngờ đâu.

Dãy số kia quả nhiên là có trong hệ thống, chỉ bất quá tư liệu là có, căn bản cái gì cũng chưa điền, hơn nữa avatar cũng không phải là đại thúc râu quai nón, chỉ là biểu tượng chim cánh cụt.

Thất sách, nàng đúng là thất sách! Nàng đương nhiên đã trúng kế của Lạc Thủy Thanh Hoàng! Sớm biết rằng Lạc Đại Thần biến thái như thế nàng vẫn là nên tự mình xác nhận trước một chút, bây giờ thì có hối tiếc cũng không kịp a!

Lạc Thủy Thanh Hoàng cười lạnh nói: “Đem QQ thật của người cho ta, còn dám gạt ta lần nữa, người sẽ là người đền mạng!”

Nàng ban đầu đã trót giấu đầu lòi đuôi, đành ngoan ngoãn đem QQ của nàng gửi qua.

Từ máy tính phát ra âm hưởng nam nhân ho khan, QQ tin tức nêu lên: Lạc Thủy Thanh Hoàng muốn add nàng vào danh sách bạn hữu, đồng ý hay cự tuyệt?

Nàng liền bấm phím đồng ý, nhân tiện mở trang thông tin của Lạc Thủy Thanh Hoàng trong QQ tư liệu nhìn lướt qua...

Giới tính: nam

Tuổi: 28 tuổi

Nhóm máu: B

Chòm sao: bạch dương

Nghề nghiệp: IT

Địa chỉ: XXX Thành phố A

Thành phố A? Cách chỗ nàng rất gần thôi!

Xem xong tư liệu cá nhân của Lạc Thủy Thanh Hoàng, nàng liền thực tự nhiên bước vào không gian QQ của anh.

Chỉ toàn là một màu đen, ngắn gọn đến gần như đơn điệu, không có âm nhạc, nhật ký đều là cùng có liên quan gì đó đến IT chuyên nghiệp, nàng xem cũng không hiểu.

Nàng lòng vòng tìm thông tin từ QQ của Lạc Đại Thần đến hơn nửa ngày mới phát hiện được một trang nhật ký, mà tâm tình của anh ta cũng quả thật là cực kỳ đơn giản, trang nhật ký chỉ có vắn vắn ba chữ ... “là người sao?”

GM, đây quả là người lười biếng nhất mà nàng gặp được a, nàng hết từ để hình dung về anh ta luôn!

Chắc anh tab ên kia cũng đang xem tư liệu cá nhân của nàng trên QQ, kỳ này nàng quả là lỗ nặng rồi, vì tư liệu của nàng khá đầy đủ, chi tiết còn anh ta thậm chí thông tin cơ bản nhất cũng coi như rất sơ sài, cho có ... haizz nàng kỳ này kiểu gì cũng buồn bán không lời rồi. Ngay lúc nàng đang suy nghĩ miên man thì anh ta đã gửi tin nhắn đến trên QQ cho nàng.

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (nhe răng biểu tình) người là tác giả viết tiểu thuyết?

QQ tin tức - Phi Đêm: (đắc ý biểu tình) đúng vậy, vì thế ta cả ngày ở nhà.

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (gỗ)người và hồ ly giống nhau , đều là giả hoạt nha đầu!

QQ tin tức - Phi Đêm: (gỗ) không dám không dám, người dám kêu di cả của người là nha đầu, đúng là không biết ớn nhỏ ...?

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (hung dữ) người cũng nhập vai nhanh nhỉ, chưa di đã muốn là di cả của ta sao?

QQ tin tức - Phi Đêm: (cười ngây ngô) ngoan cháu trai, kêu di cả một tiếng, sẽ cho tiền mua kẹo bông.

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng:, đừng nháo! ... tiểu nha đầu.

QQ tin tức - Phi Đêm: (bom)biểu tình giận dữ.

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: xin lỗi, ta thuận miệng...

Nàng cùng anh ta trò chuyện qua lại những lời vô nghĩa nhưng tâm trạng rất vui, thì ngay lúc ấy nàng tìm thấy file photos của anh ta trong QQ, mở ra nàng vô cùng kinh ngạc vì thấy có rất nhiều ảnh chụp lúc anh ta còn ở đại học ...

Trong ảnh chụp có rất nhiều người, xem ra là anh ta đang ở trong một trận đấu bóng rổ, còn Lạc Thủy Thanh Hoàng là vận động viên nào trong ảnh hay chỉ là người xem trận đấu thì chỉ có trời mới biết được.

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: trong file photos của người sao lại không có tấm ảnh nào của người cả thế?

QQ tin tức - Phi Đêm: ta bộ dạng rất kinh khủng, sợ dọa đến bạn bè.

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ta đã lớn rồi, cái gì cũng không sợ người nhanh đưa ảnh của người cho ta xem đi!

QQ tin tức - Phi Đêm: thôi quyết định công bằng một chút đi, người đưa ảnh của người cho ta xem trước.

Nàng nói như thế vốn tưởng rằng anh ta sẽ cự tuyệt, hoặc là tìm cách khéo léo từ chối nàng, nhưng kết quả lại là ...

Hệ thống thông báo - Lạc Thủy Thanh Hoàng gửi file jpg cho nàng trên QQ.Nhận hay từ chối?

Anh ta thực là biết cách bức nàng chết mà!

40. Chương 40: Vạch Trần Thân Phận Thật Của Đại Thần (2)

Nàng cũng không hề nghĩ ngợi, liền nhận file từ anh ta, rồi tò mò mở ra xem.

Đại thần chân diện thật đó nha! Anh tuần hay không anh tuần, không liếc không xem thì có lỗi với bản thân nàng quá,? Vô luận anh ta bộ dạng là xấu xí hay là tuần tú, chuyện biết được dung mạo thật của Đại Thần chắc chưa có người thứ hai trong trò chơi có cơ hội, nên dù như thế nào nàng cũng không thể bỏ qua cơ hội này nha?

Đầy cõi lòng chờ mong nàng từ từ mở ảnh chụp của Đại Thần, tỉ mỉ nhìn qua một lần sau, sau đó nàng ngay lập tức nổi giận đùng đùng.

Ách! Lạc Thủy Thanh Hoàng, người cũng biết gạt người sao? À, mà nàng quên mất anh ta biến thái như thế nào lại không biết gạt người chứ! Anh ta thực dám đem nàng ra làm trò đùa hả? Lại dám gửi đến chon àng hình của một chú cún con chứ, đúng là anh ta la đại thần trong trò chơi, nhưng về công phu nổi giận đập đổ chắc gì anh ta đã hơn nàng mà dám bày trò như thế chứ, grrr grrr?!

QQ tin tức - Phi Đêm: (biểu tình tức giận) Lạc Thủy Thanh Hoàng, người đúng là cái loại ti bỉ vô sỉ, đáng khinh hạ lưu xấu xa, dâm dăng, kẻ lừa đảo, kẻ đại lừa đảo!(nàng hơi dùng lại lấy hơi cũng nhân tiện để suy nghĩ xem có còn danh từ xấu xa nào nữa xứng với anh ta hay không !!!)

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (nhe răng) cái này gọi là lấy độc trị độc, ta chỉ là trả lại cho người những gì người đã lừa gạt ta, kẻ tiểu lừa đảo của ta.

QQ tin tức - Phi Đêm: (xoay đầu) ta không bao giờ chơi với người nữa!

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: được rồi, được rồi, là ta sai rồi, bây giờ ta gửi ảnh thật cho người đây, người nhận đi!

Lạc Thủy Thanh Hoàng lại gửi file jpg đến cho nàng nhưng bị nàng cự tuyệt.

QQ tin tức -Phi Đêm: (khinh bỉ) người cho là có thể lại lừa ta thêm một lần nữa sao, ta cũng đâu phải dạng ngu ngốc đó chứ, ta quyết không nhận!

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: người thật sự quyết định không xem? Người không xem sẽ hối hận à nha!

QQ tin tức - Phi Đêm: ta mà xem thì mới phải hối hận!

Nàng lời còn chưa dứt, thì tay theo quán tính tay đã nhận file của anh ta gửi đến rồi, haizz, nàng đúng là hết thuốc chữa, thì thôi kệ, đằng nào cũng đã lỡ nhận nếu nàng không xem anh ta cũng đâu có tin nên nàng quyết định mở hình vừa nhận ra xem. Hình ảnh vừa mở ra, thì ra là hình một thanh niên đang đứng hiện ra trước màn hình vi tính của nàng. Nàng nhanh chóng phóng hình thật lớn rồi chăm chú quan sát

Chân thật mà nói, trong phong cảnh hùng vĩ của bức hình xuất hiện một thanh niên đang đứng trên tảng đá.

Người thanh niên nọ mặc áo T-shirt ngắn tay màu trắng, thắt lưng cùng màu với áo khoác, quần jean màu xám tôn vẻ đẹp tự nhiên, mạnh khỏe với đôi chân dài, anh ta đang dựa vào vách núi, cánh tay vịn nhẹ vào trụ xích bảo vệ, thân thể nghiêng nghiêng, như đang kiểng chân nhìn ra xa.

Trong hình anh ta hơi nghiêng đầu, ánh mắt hơi nheo lại, tóc xỏa lòa xỏa tự nhiên trong ánh nắng chiều nhuộm thành một màu vàng tuyệt đẹp. Cằm hơi vuông, vể ngang bướng ẩn khuất, mũi cao, khuôn mặt rất nam tính, da anh ta rất trắng, khuôn môi rõ ràng, trong tấm ảnh, khóe môi anh ta dường như hơi giơ lên, lộ ra một nụ cười ấm áp; thần sắc của anh ta quả nhiên yên tĩnh mà lạnh nhạt, giống như đã muốn siêu thoát khỏi trần thế, thân ảnh và phong cảnh xung quanh anh ta quả là rất đượm vẻ thần tiên gì đó.

Nàng sức nhớ ra liền mở file phtos của anh ta trong QQ ra so sánh, liền nhanh chóng phát hiện anh ta chính là tuyển thủ số 10 đang nhảy lên đánh bong vào rỗ trong bức hình, so với tấm hình đó thì bây giờ anh ta có vẻ trắng hơn một chút và tỏ vẻ già dặn thành thực hơn.

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (cười ngây ngô) người xem xong chưa? Vừa lòng không? Ta không có lừa người nữa đúng không?

QQ tin tức - Phi Đêm: (chun môi) bộ dạng coi như được thông qua, ít nhất ta cũng biết người không phải là chú cún con người gửi cho ta.

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng không thềm để ý đến giọng điệu giảo giả của nàng thần nhiên hỏi: hình của người đâu? Mau gửi cho ta đi!

QQ tin tức - Phi Đêm: (thẹn thùng) người đừng có gấp! Hình của ta nếu để gửi cho người cũng phải tìm tấm nào coi được chút, nói như thế nào nhỉ? Là ta cũng phải có thời gian để chọn tấm nào nhìn trẻ trung xinh đẹp một chút, mới không làm người thất vọng!

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: không vội, người cứ từ từ mà chọn, ta chờ.

Nàng che miệng cười trộm, mở file lưu trữ trong máy tính tìm đại một tấm xấu xí nhất rồi gửi cho anh ta.

QQ tin tức - Phi Đêm: thế nào? Hết hồn rồi chứ?

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ... Quả thực là hết hồn! tay chân ta vẫn còn run nè.

QQ tin tức - Phi Đêm: nếu người thích như vậy, không cần khách khí đâu, người cắt đi nha!

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: người trong ảnh này nhìn thực tuổi trẻ ,xinh đẹp nha, đúng là chụp rất nghệ thuật! ... (tức giận) người đúng là nha đầu giảo hoạt, lại còn dám đùa giỡn với ta! Dám hỏi người một câu,người lúc này mười tuổi hay chín tuổi hả?

QQ tin tức - Phi Đêm: (cười xấu xa) người chỉ nói muốn lấy ảnh chụp của ta, cũng không nói là muốn lấy ảnh ta chụp lúc nào, ta có thể giơ lên trời mà thề với người, hình này tuyệt đối là ta đó, không có đối người đâu... ha ha ha...

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (lưu hãn) nha đầu, ta coi như hoàn toàn bị người đánh bại, ta đầu hàng,người chắc là kiếp số của ta đây!

41. Chương 41: Yy Là Jq Bắt Đầu.

Ngày hôm sau, khi nàng vừa lên mạng, ngay lập tức trong kênh bang phái một đám “Cháu trai, cháu gái” bắt đầu của nàng đang đua nhau chào hỏi a di là nàng đây.

Bang phái - Tư Mật Đạt: (nhìn nét biểu tình) di cả, lão nhân gia ngài tới rồi? thật vất vả vất vả cho ngài!

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: di cả,đến YY đi,tất cả chúng ta đều ở đây chờ người!

Bang phái - Miểu Diệu cô nương: (chảy nước miếng) nghe lão đại nói, người hát rất hay,người mau đến YY đi, hát cho chúng ta nghe với?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (ngây ngô cười) di cả, người không cần ngại, mau đến đây đi!

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ta cũng rất muốn đi nha, nhưng bắt quá xin hỏi YY là chỗ nào vậy?

Mọi người – một sự im lặng tuyệt đối, sau đó cùng lúc ồn ào lên tiếng tranh nhau hướng dẫn chọn àng cách đăng ký YY, phương pháp sử dụng ...

Nàng nhắn tin riêng cho Lạc Thủy Thanh Hoàng, gửi đến cho anh ta biểu tình lật bàn, “Người sao còn lại cố tình hại ta như thế chứ, sao lại nói với bọn họ là ta hát rất hay, ta thực tế là không hề biết hát đâu?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng gửi trở về cho nàng biểu tình vô tội, “Nha đầu người đừng có tức giận, ta chỉ thuận miệng nói thế, ta tuyệt đối không có ý đồ xấu đâu chỉ là vì ta thực sự rất muốn nghe giọng nói của người mà thôi.”

... Đại Thần, người nói những lời này nghe có vẻ rất ái muội nha?

Thật ra YY là công cụ nói chuyện phiếm sử dụng bằng giọng nói, công năng cũng không khác QQ là mấy chỉ khác cách giao tiếp, một bên là dùng cách gõ chữ, còn một bên là nói trực tiếp vào microphone, thực ra nàng chỉ là giả vờ ngây thơ không biết, chứ còn những người đã từng chơi game online đa số đều sử dụng công cụ này.

Lúc có việc, bang chủ có thể dùng YY chỉ huy đồng đội đánh quái ở bản sao làm nhiệm vụ một cách trực tiếp, nhanh chóng và tiện lợi, hiệu suất rất cao vì không phải dùng tay gõ chữ.Còn lúc không có việc rảnh rỗi nhàm chán, các thành viên bang phái cũng có thể dùng YY nói chuyện phiếm, tán gẫu hay ca hát.

Nếu ai đó gặp một nam một nữ hai người sử dụng phòng riêng trong công cụ YY, cũng có thể hiểu rằng một chuyện tình hoa lệ có thể sắp bắt đầu.

Nàng chơi game online đã lâu như vậy, đương nhiên đã từng dùng công cụ YY, giả vờ không biết cũng chỉ để Lạc Thủy Thanh Hoảng không được như ý mà thôi. Bất quá nói đi nói lại, nàng kỳ thật cũng rất muốn biết giọng nói của Đại Thần như thế nào ...

Lần nữa một hồi, nàng cũng quyết định vụng trộm lên vào công cụ YY, để tự cứu sự tò mò muốn nghe giọng nói của Đại Thần đến chết người.

Nàng liền mở công cụ YY trong máy tính của nàng ra, đã lâu nàng không có sử dụng nên phải nhập lại mật mã và tên người sử dụng, sau đó liền truy tìm bang phái Thần Thoại ở kênh nào.

Sau đó, nàng tiến vào phòng dành cho người mới của bang phái Thần Thoại, bởi vì nàng muốn không kèn không trống nghe lén giọng Đại Thần, nên đang tập trung tìm tên của Lạc Đại Thần, hành động vừa lén lút vừa tập trung nên cũng chưa nghe được bọn họ nói gì cả.

“Đình ... ”

YY tin tức – nàng đã bị người quản lý Lạc Thủy Thanh Hoảng chuyển từ phòng dành cho người mới đến phòng nói chuyện phiếm.

YY tin tức – nàng đã được Lạc Thủy Thanh Hoảng nâng lên vị trí quản lý viên của kênh.

Nàng cảm thấy thực sự xấu hổ trong lòng không khỏi cảm thán: đúng là ra cửa bất lợi nha! Đã tính lên vào doanh trại địch, chưa kịp đến cửa đã bị thủ lĩnh quân địch phát hiện bắt giữ a!

Nàng nghe thấy giọng một đám đàn ông đang nói chuyện ồn ào ở công cụ YY, bọn họ chợt nghe có người đến, đều lên tiếng hỏi là ai, trong đó có một tiếng nói rất khác thường, nàng giật mình nhưng rồi cũng có thể đoán ra đó là giọng của Quan Công ...

Nguyên lai chắc anh ta là hàng thật việc thật, chính là gay nha. Hèn chi anh ta liên tục truy sát nàng, nguyên nhân cũng bởi vì anh ta qua ngưỡng mộ Lạc Đại thần của chúng ta đi. Đúng là ông trời trêu người, lãng phí một nhân tài à.

Thần thoại Quan Công: “Ai đó? Hãy xưng tên ra đi!”

Thần thoại Tiểu Nấm: “Thuyền Đánh Cá Xương Trễ đúng không? Có đúng là dì cả của ta tới không đấy?”

Thần thoại Meo Meo Meo Meo: “Chẳng lẽ thật sự là dì cả?”

Thần thoại Tư Mật Đạt: “Dì cả, người hát đi, hát đi!”

Bình thường khi bọn hắn ở kênh bang phái gõ chữ gọi nàng là dì cả, còn không có cảm giác gì mấy, hôm nay chính tai nàng nghe thấy bọn họ liên tục gọi ầm ĩ, đầu nàng thực sự là có điểm mơ hồ, không tiếp nhận được.

Thần thoại Không Giết: “Dì cả, người lên tiếng nói chuyện đi! Không cần ngại đâu.”

Thần thoại Tư Mật Đạt: “Dì cả, chúng ta đều chờ nghe giọng của người đó!”

Thần thoại Tiểu Lục: “Dì cả, ngài nếu không biết hát gì, thì hát bài “Hong Hồ sóng nước đánh lãng” được không? Mẹ ta cũng thích nhất nghe bài này đó!”

Lời đề nghị này vừa nói ra, YY lý mọi người lập tức phụ họa theo đuôi, cùng nhau hô to: “Cùng hát đi, cùng hát đi!”

Muốn không muốn nói Quan Công chính là không giống người thường cũng không được? Không biết đầu anh ta có bị ầm IC không mà ngay lập tức cất tiếng hát: “Lãng một cái, lãng một cái...” âm thanh quả là rất khó nghe lại cũng rất ồn ào.

Nàng bị bọn họ chọc làm cho lửa giận bùng bùng, không để ý đến cục diện, vô tình để lộ nguyên hình, nắm microphone hét lớn một tiếng: “Lãng cái đầu người đó Quan Công! để cho ta yên tĩnh một chút đi!”

Mọi người đột nhiên im lặng, trong công cụ YY nháy mắt một mảnh tĩnh mịch.

Sau một lúc lâu ...

Thần thoại Tư Mật Đạt: " thanh âm tốt..."

Thần thoại Tiểu Nấm: "nghe giọng như đại tỷ thôi nha..."

Thần thoại Tiểu Lục: "đúng là phúc tạp nha..."

Thần thoại Quan Công: "... Dì cả, năm nay ngươi bao nhiêu niên tuổi? Bảo bối, ngươi không phải là đang gạt chúng ta chứ?"

Lạc Thủy Thanh Hoàng này giờ vẫn trầm mặc không lên tiếng, rốt cục cũng mở miệng nói chuyện, giọng nói trầm âm như đang cố ý nín cười.

Thần thoại Lạc Thủy: "Ha ha, kỳ thật đây là họ hàng xa của ta ,tiểu a di này của ta cũng không khác tuổi với chúng ta là mấy, chỉ có điều là vai vế trong gia tộc lớn mà thôi, về sau các huynh đệ hay vẫn gọi tên nàng đi!

Thần thoại Không Giết: "Lão đại, ngươi rất giỏi gạt người..."

Thần thoại Quan Công: "A a a a a, mệt muốn chết! ta lại cứ nhằm vào tiểu nha đầu như vậy mà kêu đi cả nha, đừng ai ngăn cản ta cả, ta muốn mổ bụng tự sát!"

Thần thoại Tiểu Nấm: "Quan Ca ngươi đi trước, chúng ta cũng theo sau đây..."

Nàng im lặng tuyệt đối, cả người rung mình, ngay cả dũng khí để mở miệng nói tiếp cũng bay biến đi đâu mất.

GM, ngươi có thể tìm cho nàng cái lỗ nào nàng chịu xuống được không!

42. Chương 42: Gặp Hay Không Gặp?

Vừa dùng công cụ YY, nàng lại mặt khác vẫn đang ở trong game, đang để nhân vật của nàng đứng ở suối nước khoáng muối thôn bên hồ nhikhi nàng mới quay lại trò chơi bỗng liền giật mình bởi vì Luân Hồi Ngàn Năm đang đứng bên cạnh nàng câu cá!

bạn tốt – nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: sư phụ, ngươi đến từ lúc nào?

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: ta đến đây được một lúc, vừa rồi gọi ngươi không thấy ngươi lên tiếng, xem tin tức bạn hữu thấy biểu hiện ngươi đang ở Ba Thực, liền đến nơi đây tìm ngươi .

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đồ đệ,ngươi đang bận làm gì?

bạn tốt – nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: ta cho Dư tiểu trư ăn cơm...

Có chết cũng không thể nói với anh là nàng vừa rồi bận cùng Đại Thần và các thành viên bang phái Thần Thoại dùng công cụ YY nha!

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: Bây giờ ngươi xong việc chưa? Sư phụ có chuyện muốn nói với ngươi đây.

bạn tốt – nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: Chuyện gì vậy, sư phụ nói đi!

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: sư phụ trong vài ngày tới phải đi công tác, có khả năng đi ngang qua chỗ ngươi, ngươi đưa số điện thoại cho sư phụ, khi đó ta sẽ ghé thăm ngươi.

Nàng thân thể cứng đờ, tin này từ sư phụ quá đột ngột khiến nàng không kịp chuẩn bị nên nhất thời cả người không thể thích ứng ngay được.

Gặp hay không gặp anh đây? Điều đó đối với nàng là một vấn đề lớn, chỗ gút mắc ở đây là tiếp tục sống như thế trong tình cảm tốt đẹp của hai thầy trò nàng? Hay là dùng cảm đối mặt với sự thật có thể sẽ có một kết cục không trọn vẹn? ... GM ơi! Nàng bây giờ thấy rối rắm vô cùng.

Sư phụ, không phải là nàng không muốn gặp ngươi, mà là đồ đệ của ngươi, là không dám để ngươi nhìn thấy dung mạo đáng sợ của nàng!

Luân Hồi Ngàn Năm đợi một hồi không thấy nàng trả lời, bèn gửi đến một chuỗi dấu chấm hỏi.

“Đồ đệ, người còn ở đó chứ?”

“ạch... ta ở đây.”

“Sao thế? Không dám cho ta số điện thoại à? Người sợ ta là người xấu?”

Nàng chỉ còn biết ấp úng giải thích: “Không có, không có... Ta chỉ là nhất thời không nhớ được số điện thoại của chính mình, ta đang tìm mà thôi!”

Trên thực tế, là nàng không dám gặp anh.

Luân Hồi Ngàn Năm cười: “Kỳ thật cũng đúng, tiểu cô nương như ngươi, cảnh giác như vậy cũng không sai, hiện tại kẻ lừa đảo nhiều lắm ... quên đi! Người đã thấy khó xử như vậy, sư phụ cũng không đến tìm người nữa.”

Nàng khóc không ra nước mắt, vội vàng đem số điện thoại gửi qua, “Sư phụ, người đừng nóng giận, đừng nóng giận, ta thực sự không phải có ý đó...”

Luân Hồi Ngàn Năm gửi đến cho nàng biểu tình mỉm cười, “người ngốc quá, sư phụ làm sao có thể giận người chứ? Khi ta lên xe sẽ gọi điện thoại cho người, nếu người lúc ấy thấy không tiện cũng không cần tới, dù sao sư phụ cũng có công chuyện cần phải làm mà.”

Nàng một tay vừa gõ: “tiện mà, tiện mà”. Tay kia vừa nhanh chóng bấm số gọi cho Hác Hiểu Lôi.

“Tỷ tỷ, vài ngày nữa người có rảnh không? Có thể theo giúp ta đi gặp một người không! ... Ách, không, là thay ta đi gặp một người, có thể giúp ta chứ?”

Hác Hiểu Lôi giọng nói có vẻ mệt mỏi, thanh âm khan khan trả lời nàng.

“Hiện tại ngày nào ta cũng ở công ty đến hơn chín giờ tối! Người nói cho ta nghe xem là ta có thời gian rảnh không?” Sau đó nàng chợt nghe tiếng nàng ta ở ngoài điện thoại đang mắng thuộc hạ, “Chuyện gì nữa ? ... tan tầm? nghỉ phép ? Nếu hợp đồng này không ký được, tất cả các người và cả ta nữa cũng đều có thể vĩnh viễn không cần đi làm ! ... Tiểu Trương, gọi điện thoại báo ọi người hôm nay tăng ca rất trễ, buổi tối cũng ở chỗ này ăn đi! Hôm nay nếu làm không xong, ngày mai đều chờ ta xử lý các người đi!”

Hác Hiểu Lôi bên kia dàn xếp xong công việc với thuộc hạ, liền lại nhớ tới nàng, tức giận trong điện thoại la lên: “Dư Xướng Trễ, có chuyện gì nói mau, còn không thôi ta cúp máy đây!”

Nàng rụt cổ, cố gắng gồng mình hỏi: “vài ngày nữa người có thời gian rảnh không?”

Hác Hiểu Lôi đang rất vội bèn chần trả lời nàng: “ công ty ta đang cùng công ty đối thủ cạnh cùng một hạng mục, nếu lúc ấy ta thắng thầu, thì hẳn là có thể thoải mái vài ngày, đến lúc đó người hãy gọi điện thoại lại cho ta... Cứ như vậy đi, lão nương hiện giờ công việc đầy đầu, đang vất chân lên cổ mà chạy đây, ta chỉ hận không thể phân thân ra đây, thôi bye bye!”

Nàng ngẩn người ngồi nhìn màn hình điện thoại, trong lòng yên lặng cầu nguyện, cầu nguyện cho công ty của Hác Hiểu Lôi có thể nhanh chóng thuận lợi ký được hợp đồng...để nàng ta còn có thời gian để cứu nàng.

Di động ngay lúc đó gửi đến một tin nhắn, nàng mở ra xem thì thấy là tin nhắn của Luân Hồi Ngàn Năm.

Tin nhắn - sư phụ: đồ đệ, người lại đi đùa giỡn với mèo của người rồi?

Nàng quay trở lại trò chơi, thấy Luân Hồi Ngàn Năm tay cầm cần câu im lặng đứng ở đối diện nàng, quần áo trắng toát, nhất thanh trường kiếm, sau lưng là đôi cánh lửa đỏ nhẹ nhàng Trương Hợp.

Ai! Sư phụ, người trong hiện tại sẽ có hình dáng như thế nào chứ?

43. Chương 43: Dư Xướng Trễ, Nàng Là Bị Ép Buộc Nha.

Của sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nha đầu, sao người không mang tai nghe?

Nàng đang đeo tai nghe nên nghe giọng Lạc Đại Thần vang đến, nàng đành ngắt khỏi trò chơi, chạy đến công cụ YY, lúc lên đến công cụ YY thì đã thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng add nàng vào phòng riêng để nói chuyện, phòng riêng của anh ta tên là: Tiểu Hắc Ốc.

Đại thần, anh ta đem nàng một mình vào Tiểu Hắc Ốc để làm cái gì chứ?

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ta mở tiếng rồi, người có gì thì nói đi!

Thần thoại Lạc Thủy: “Nha đầu, ta đi đây một chút, sẽ trở lại ngay, người ở chỗ này chờ ta một chút.”

Chờ anh ta? Nàng bị bán cho anh ta hồi nào chứ?

Thần thoại Lạc Thủy: “Nha đầu, người có nghe thấy không? Trả lời ta đi!”

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: nghe thấy được rồi.

Thần thoại Lạc Thủy: “Ta là kêu người trả lời ta bằng giọng nói, không phải là gõ chữ để nói cho ta biết, nha đầu, người nói chuyện với ta mau lên!”

Nàng suy nghĩ tại sao nàng lại bị anh ta nắm mũi mũi, nàng kiên quyết không lên tiếng!

Thần thoại Lạc Thủy: “Người không vẫn không chịu nói? Được! Ta cứ ở đây kêu to, nha đầu? Nha đầu! Nha đầu...”

Nàng nổi giận, giọng khê rít lên: “Người mau cút đi cho ta!”

Thần thoại Lạc Thủy: “Nha đầu ngoan, giọng người nghe rất hay, ngoan ngoãn ở đó chờ ta ha!”

Nàng chỉ còn biết câm nín trước sự trơ trẽn đến biến thái của Đại Thần anh ta nha.

Luân Hồi Ngàn Năm lần trước mang nàng đi làm nhiệm vụ Chu Thường vẫn chưa làm xong, lại cất công mang nàng đi tranh Cổ Tài Công bạc ba bản, lúc logout còn luôn dặn dò nàng nên đi ngủ sớm, anh còn luôn nhắc nhở nàng đừng thức khuya ảnh hưởng đến dung nhan.

Nếu là trước kia, nàng đã sớm cùng Luân Hồi Ngàn Năm cùng logout, nàng thì hoặc là sáng tác tiểu thuyết hoặc là đi ngủ, thỉnh thoảng mới thức khuya chơi đùa với Dư tiểu trư.

Nhưng hôm nay nàng không logout, mà là mở chương trình word rồi bắt đầu ngồi sáng tác tiểu thuyết, Nàng đang tự huấn thị bản thân là hôm nay nàng thức khuya như thế là để làm việc chứ không phải là vì chờ đợi Lạc Thủy Thanh Hoàng như lời anh ta bảo.

Trong lòng nàng đúng là bứt rứt khó diễn tả, cảm giác vẫn là rất mong anh ta mau trở lại, lại vừa muốn mình đừng ngớ ngẩn ngồi đây chờ đợi anh ta. Nàng sáng tác với tâm trạng hỗn loạn như thế viết được vài trang rồi ngồi đọc lại, chính bản thân nàng cũng không hiểu mình viết cái gì, liền tức mình delete toàn bộ rồi ngồi thờ ra đó.

Gần một giờ sáng, mọi người trong bang phái nàng đều chúc nhau ngủ ngon, rồi logout ngủ yên bang phái trở nên hết sức tĩnh lặng, nhưng kênh thế giới vẫn ồn ào náo nhiệt như cũ.

Kênh thế giới - Tiểu Linh Nhi:(lăn lộn biểu tình) có ai chơi với ta hay không? Người ta chán quá!

Kênh thế giới - Hàng Không Bán: hết giờ ra ngoài giao dịch ở khu bãi quán.

Mở danh sách bạn tốt, nàng thấy tên Lạc Thủy Thanh Hoàng vẫn còn sáng đèn, chỉ là anh ta không ở đó, nàng đột nhiên nhớ tới bản thân nàng hôm nay vẫn còn chưa làm nhiệm vụ hằng ngày của mình, liền cười Tiểu Bạch mã đến Mộc Độc trấn.

Làm xong nhiệm vụ bảo giám, đánh xong gia đình, nàng truyền tống đến Vĩnh Trữ trấn, liền thấy hai hỏa nhân sống mái đánh nhau, hai hỏa nhân này đúng người của hai bang phái đối địch với nhau...là bang phái Tình Nghĩa Vô Giá và Huyết Tủy Hồng Trần.(bang phái liên minh: từ vài bang phái hợp thành một tổ chức lớn.)

Hai cái liên minh bang phái này oán hận chất chứa rất sâu, cơ hồ mỗi lần gặp mặt liền đánh đánh đến sống chết vẫn đánh, nàng cũng nghe nói mối thù của bọn họ cũng sâu nặng như giết cha hay đoạt thê trong truyền thuyết vậy. Thường xuyên là giết hồng danh vượt quá hạn thời gian, thiên lôi bổ xuống cũng không

chịu bỏ qua,lại còn tổ chức người đi cướp, vây đồ tiểu hào của đối phương, hoặc là trực tiếp hẹn đến lưu quang cảnh trong mơ đánh nhau. (lưu quang cảnh trong mơ: vô luận ở bên trong giết bao nhiêu người, chỉ bị hồng danh năm phút đồng hồ)

Không ai biết là bọn họ kết cừ oán từ lúc nào, bởi vì ngoài sự kết cừ,dù sao trong trò chơi đánh tới đánh lui, cho dù nguyên bản không có cừ oán, cũng đánh ra thành có cừ oán mà thôi.

Nàng từng hỏi qua Luân Hồi Ngàn Năm, bọn họ rốt cuộc là vì cái gì mà trở nên như thế?”

Luân Hồi Ngàn Năm ra vẻ trầm tư rồi sau đó trả lời nàng: “Toàn là một lũ đực rựa tinh lực quá dồi dào, cả ngày không có việc gì làm, đâm ra quá nhàn rỗi, tụ tập lại được một nhóm bèn lấy lấy đánh nhau ra làm trò tiêu khiển, đây là nam nhân, chính là trò chơi.”

Nàng không biết phải nói gì.

Nàng dùng công cụ F11 che chắn chung quanh tổ đội, bởi vì người xung quanh nhiều lắm, không che chắn cẩn thận quá phức tạp, nàng làm xong nhiệm vụ lấy xong hai lần hoa, liền nghĩ đến kêu người xin gia nhập tổ đội đánh tiểu sói.

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: có ai hay tổ đội nào đang đánh sói không? Nếu có tổ đội đánh tiểu sói cho ta tham gia với!

hệ thống nêu lên - Chớ Có Hối Trước Kia mời người gia nhập đội ngũ,nhận hay không nhận?

Nàng nhận gia nhập tổ đội, liền nhìn thấy nhân vật trò chơi Chớ Có Hối Trước xuất hiện ở trước mặt nàng,hắn ta là quý quái cấp 69.

đội ngũ lãnh tụ - Chớ Có Hối Trước Kia: người trước tiên đi nhận nhiệm vụ đi!

Nàng tiếp nhận nhiệm vụ, biến ảo thành tiểu hài tử, Chớ Có Hối Trước Kia xông lên dùng hai đao, giúp nàng giải quyết giết tiểu sói.

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ta xong nhiệm vụ rồi, đến lượt người đi nhận nhiệm vụ đi!

đội ngũ lãnh tụ - Chớ Có Hối Trước Kia: nhiệm vụ này ta đã làm qua,ta chỉ giúp người đánh sói người có thể giúp ta thêm máu huyết trạng thái hay không?

Hắn nói xong, còn bỏ thêm tên của nàng vào danh sách bạn tốt.

Nàng nghe hắn nhờ vả, thì nghĩ người ta đã có lòng hỗ trợ nàng đánh sói, thêm trạng thái thì có khó gì với thầy thuốc như nàng chứ? Nên không hề suy nghĩ liền thêm máu huyết trạng thái cho hắn, lại còn thêm cổ bản nhuận mạch, hắn nói nhẹ nhàng “Cám ơn ”, rồi ẩn thân, rời đội.

Nàng cũng từng chơi trong nhân vật quý quái,nên cũng biết rằng quý quái đều có thói quen ẩn thân, nàng cũng không nghĩ ngợi nhiều, liền lên ngựa tính đi.

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Cách Khí dùng “Hỏa viêm phượng” đánh trúng nàng, hắn ta đối với nàng tạo thành XXX thương tổn.

hệ thống nêu lên - Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Cách Khí dùng “Đoạn trường hủ cốt thảo” đánh trúng nàng, hắn ta đối với nàng tạo thành XXX thương tổn.

Nàng ngay lập tức nhanh chóng mở che chắn ra, liền nhìn thấy một đám hồng danh đang phát điên vây lấy nàng vào giữa, nàng dùng nghịch chuyển cũng không còn kịp, hình ảnh liền biến thành hắc bạch.

GM, chẳng lẽ cái này người ta thường kêu là họa trời giáng sao? Chẳng lẽ nàng trời sinh chính là khảm mệnh?

Nàng ngay lúc đó nhìn thấy một đại Thiên Cơ tiêu sái chạy tới.

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Chiến Thần: các người giết nàng làm gì? Bang phái Thần thoại với chúng ta cũng không phải là đối địch.

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Cách Khí: ta vừa rồi nhìn thấy nàng ta thêm huyết cho Quý Quái của bang phái đối địch.

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Cách Khí: dám giúp bang phái đối địch thì nên giết a!

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Chiến Thần:(lưu hân), Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ người cũng thất là quá đáng, chúng ta đang PK cùng bang phái đối địch, người đi theo xem nào nhiệt làm gì a? Quên đi, ta và bang chủ Lạc Thủy của các người có quen biết, Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần không truy cứu chuyện này với người , người mau đi đi!

Nàng mém bị lời nói của bọn họ hại cho ghen chết, bọn họ nói thế có ý gì chứ, chẳng lẽ lại kêu nàng là đáng chết ư?

Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: ta thực sự không biết tên quỷ quái kia là đối địch của các người, hân vừa giúp ta đánh sói, nên ta giúp hân thêm trạng thái có cái gì không đúng sao?

Lời nàng còn chưa dứt, chung quanh liền xuất hiện một nhóm người, trong đó còn có tên thầy thuốc thuộc bang phái Huyết Tủy Hồng Trần vừa rồi đánh nàng Cách Cách, ta nhìn kỹ lại, còn thấy cả tên quỷ quái mà nàng vừa giúp thêm trạng thái tên là Chó Có Hối Trước Kia.

Chó Có Hối Trước Kia, hân ta như cố tình liền đứng sát vào bên cạnh nàng, còn cố tình ôm ờ nói.

Chó Có Hối Trước Kia: mỹ nữ, đừng để ý đến nhóm bọn hân, bang phái Huyết Tủy đều là lũ chó điên, thích đi cắn loạn người!

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Cách Khí: Chiến Thần, người xem đi! Hai người bọn họ chính là một người!

Nàng chỉ còn biết ngẩng mặt than trời, nàng sao mà đến nỗi oan uổng như thế này chứ!

Nàng bên này chính là không còn gì để nói! Thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng của Lạc Thủy Thanh Hoàng.

“Nha đầu, ta đã trở về, người còn ở đó chứ?”

nàng mình đầy oán khí, cùng lúc này là cảm giác bị ủy khuất, còn nói về chuyện anh ta kêu nàng ngồi đợi rõ ràng là nói đi trong chốc lát, cuối cùng lại đi lâu như vậy.

Của sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ta không ở đây, đã chết mất từ lâu rồi!

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng mời nàng gia nhập tổ đội, nhận hay không nhận?

44. Chương 44: Rốt Cục Nàng Vẫn Là Bị Luân Hãm...

Lạc Thủy Thanh Hoàng trong nháy mắt đã tới rồi, tốc độ nhanh đến nỗi nàng phải hoài nghi không biết anh ta có bà con với GM hay không.

Lạc Thủy Thanh Hoàng: người nhà của ta,Xướng Trễ là do ai giết? Lên tiếng mau cho ta?

Mọi người nhìn thấy Đại Thần hùng hổ đi ra, cũng không PK nữa, đều vây lại đây xem nào nhiệt.

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Chiến Thần: Lạc Thủy, trước tiên người đừng tức giận, chuyện này kỳ thật do người nhà người,nàng ta thêm huyết trạng thái cho bang phái đối địch của chúng ta, chúng ta mới giết...

Không đợi Chiến Thần nói xong, “Hung thủ” vừa rồi giết nàng đã không biết sợ chết liền ra mặt lên tiếng.

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Cách Khí: là do lão tử giết, người làm gì nào?

Lạc Thủy Thanh Hoàng liếc mắt nhìn hân,sau đó lấy kiếm ra lướt đến ”cách cách cách cách”, đem hân ta chém ngã, động tác nhìn như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, tiêu sái phiêu dật, nàng chỉ còn biết giương mắt đứng sững nhìn anh ta.

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Chiến Thần: Lạc Thủy, người hành xử như vậy không phải có điểm không đúng sao?

Người của bang phái Huyết Tủy Hồng Trần tuy rằng thực mất hứng, nhưng cũng không dám tiến lên đánh nhau với Lạc Thủy Thanh Hoàng, bởi vì bọn họ kiêng kỵ đại thần, kiêng kỵ bang phái Thần Thoại, cũng không muốn lại chuốc thêm thù oán với một bang phái mạnh như vậy.

Lạc Thủy Thanh Hoàng cũng không thêm để ý đến Chiến Thần, dùng tụ hồn cổ phách phù cứu sống lại nàng, cùng lúc dùng công cụ YY hỏi nàng: “Nha đầu, còn người nào khác giết người nữa?”

Nàng sửng sốt nửa ngày, mới đứng lên, trả lời: “Không có.”

Lạc Thủy Thanh Hoàng đưa nàng lên ngựa, không nhìn thêm nhìn bọn họ bang phái Huyết Tủy, lạnh lùng ném ra một câu, đúng là giống hệt giọng điệu của Quan Công!

Lạc Thủy Thanh Hoàng: từ rày về sau tất cả các người đều đừng hòng đụng đến nữ nhân của ta.

Mọi người bị Đại Thần làm mê mang, mơ mơ hồ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Đại Thần đã có Quan Công, bây giờ lại còn lôi ra nữ nhân của anh ta? Đúng là muốn giết người không dao mà?

Nàng tâm trạng cực kỳ ủy khuất mở miệng phản đối.

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ta không phải là nữ nhân của người!

Mọi người có mặt lúc bấy giờ đều mở to mắt, há rộng mồm, cũng lúc kéo lên” nga...” . Nguyên lai tất cả bọn họ đều lo sợ cho nàng đúng là không muốn sống nữa mà!

Nàng chợt nghe tiếng cười nhẹ của Lạc Thủy Thanh Hoàng trong headphone vang đến, bỗng cảm thấy mặt nóng rần rần. GM, nàng mà cũng có ngày đỏ mặt sao?!

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Chiến Thần: Lạc Thủy, chúng ta trước kia đã cùng nhau luyện cấp, quan hệ cũng không tệ lắm, người hôm nay làm như vậy, rất không giữ mặt mũi cho ta đi?

Lạc Thủy Thanh Hoàng quay lại đầu ngựa, trên cao nhìn xuống nhìn chiến thần, ngân phát cúi thắt lưng, ồng tay áo phần phật, giống như vương tọa thượng quân chủ, tự cao tự đại, khí thế lẫm lẫm.

Nói thật, nàng biết anh ta lâu như vậy, hôm nay mới chính thức cảm thấy anh ta rất giống đại thần trong truyền thuyết.

Lạc Thủy Thanh Hoàng: lúc người giết nữ nhân của ta, người có nghĩ tới mặt mũi của ta sao?

Bang phái Huyết Tủy Hồng Trần - Chiến Thần: ...

Lạc Thủy Thanh Hoàng: Bang Phái Thần Thoại thế lực trung lập lâu như vậy, các huynh đệ đều đồng tâm hiệp lực, mỗi ngày cũng vẫn tìm các đối địch giết người làm tiêu khiển... Bất quá, Chiến Thần, nếu người và ta hiểu chuyện, cần thiết thì đến Lưu Quang chơi đùa là được rồi, không tất yếu phải trở trở thành đối địch, tàn sát nhau như vậy sẽ thương tổn hòa khí, người thấy có phải không?

Lạc Thủy Thanh Hoàng nói xong, nắm tay nàng, cũng không quay đầu lại truyền tống rời đi, lưu lại một hàng loạt ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Nàng mơ hồ dự cảm, Quan Công tàn sát đại đao, đã cách nàng không xa ...

Tinh thần nàng thực sự hoảng hốt ,đi theo Lạc Thủy Thanh Hoàng chạy đến U Châu Thệ Thủy Chi Tân, hai người bọn họ sóng vai ngồi ở trên bờ cát xem mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, ai nấy đều không nói câu gì. Ngồi trong chốc lát, anh ta vươn cánh tay, thực tự nhiên ôm lấy thắt lưng nàng.

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng ôn nhu ôm nàng.

Kỳ quái là, lúc này đây nàng lại đương nhiên không có né tránh anh ta, cũng không có mắng mỏ anh, mà là như bị ma xui quỷ khiến nàng lại tựa đầu vào bả vai của anh ta một cách dịu dàng.

hệ thống nêu lên – nàng ôn nhu ôm Lạc Thủy Thanh Hoàng.

Nàng lại nghe thấy tiếng cười nhẹ nhưng rất thoải mái của Lạc Thủy Thanh Hoàng, Haizzz, nàng thật tự khinh thường bản thân mà, cả mặt nhất thời ửng đỏ ...

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nha đầu, người không chán ghét ta nữa sao?

bạn tốt – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ách... ta bị người ta đánh nên choáng váng, chuyện hôm nay người làm ơn quên đi nha!

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nha đầu,tại sao ngươi cứ luôn cự tuyệt ta? Ta đến tột cùng là làm sai ở chỗ nào? Đến tột cùng là làm sao không đủ tốt để ngươi chấp nhận ta?

bạn tốt – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ngươi chỗ nào cũng đều tốt lắm, cái sai ở chỗ ngươi chính là đại thần, mà ta thì không phải.

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: ... là Đại thần thì có lỗi gì?

bạn tốt – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ngươi thì cao cao tại thượng đại thần, vô duyên vô cớ lại đối với một người không có tiếng tăm gì ân cần, làm cho ta không thể không hoài nghi động cơ của ngươi.

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nha đầu, ta muốn nói lại cho ngươi rõ. Thứ nhất, trí nhớ của ta luôn luôn rất lắm, cho nên rất khó gặp qua liền quên mất; thứ hai, Đại Thần cũng không nhất định là ở cao cao tại thượng, mỗi một Đại Thần, đều từng là một người chơi mới; Thứ ba, ta đối với ngươi không phải là động cơ đơn thuần, mà là... Có mục đích riêng.

bạn tốt – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: là mục đích gì?

Lạc Thủy Thanh Hoàng chợt thở dài trong microphone, khiến tai của chấn đắc “Ông” một tiếng.

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: tiểu yêu tinh, ngươi còn nhớ rõ cách dùng Trọng Xao Quái Bản Chíp Bông không?

Đầu của nàng trong nháy mắt cũng “Ông” một tiếng ... toàn thân chấn động.

Là anh ta? Là anh ta sao? Cũng không thể nào trùng hợp như thế là anh ta chứ?!

GM, đây là cái đạo lý gì thế! Người mới cũng có thể trong một đêm biến thành đại thần? !

Lạc Thủy Thanh Hoàng lại thở dài, ngữ khí có chút bất đắc dĩ bổ sung.

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: một người chỉ ở chung với ngươi một tháng lại luôn nhớ đến ngươi suốt những bốn năm,người này rốt cuộc có mục đích gì, kỳ thật ta chính mình cũng thực sự muốn biết.

Đầu óc nàng trở nên trống rỗng, đã hoàn toàn mơ hồ đến không thể nghĩ được gì nữa.

Câu cuối cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng bằng công cụ YY.

“Nha đầu, ngươi cho hai người chúng ta một cơ hội đi! Chúng ta cùng nhau nghiên cứu một chút, xem ngươi này rốt cuộc là có mục đích gì, có được không?”

Anh ta nói xong, liền đứng lên, lấy ra một cây tơ hồng, đưa cho nàng.

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng mời ngươi trở thành người hữu duyên, nhận hay không nhận?

Nàng đứng đó im lặng thật lâu, thật sự rất lâu, Lạc Thủy Thanh Hoàng lại cứ cố chấp nắm cây tơ hồng đưa về phía nàng, đứng lặng trong ánh tịch dương sáng mờ, chờ đợi đáp án của nàng...

hệ thống nêu lên - chúc mừng nàng cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng trở thành người hữu duyên.

GM, quân địch nhân khí thế quá dũng mãnh, lão nương lại bị bỏ mình luân hãm rồi...

45. Chương 45: Bài Học Về Tinh Thần Tán Gái!

Rạng sáng , đồng hồ đã gõ 3 tiếng, bên ngoài trời vẫn còn mưa nhỏ, nàng tắt máy tính, ôm đầu gối ngồi ở trên thành cửa sổ trầm lặng hút thuốc. Căn phòng thực yên tĩnh, yên lặng đến nỗi nàng có thể cảm nhận rõ ràng tiếng thở dài cứ vô tình bật ra của nàng và tiếng tí tách của mưa rơi trên mái ngói.

Trong cái đêm mưa gió yên tĩnh này, sự cô độc giống như dây leo dài, tùy ý sinh trưởng, đem bản thân và tâm trạng của nàng tăng tầng bao phủ.

Kỳ thật với nàng mà nói, cô độc cũng không quá đáng sợ, đã nhiều năm như vậy trôi qua, nàng cũng sớm tạo thành thói quen sống cô độc, cũng dần dần học được cách hưởng thụ tư vị của cô độc. Chính là trong đêm khuya ngẫu nhiên ngồi suy nghĩ, ngắm trần nhà, ngắm Dư tiểu trư đang ngủ say, trong lòng nàng sẽ xuất hiện một loại cảm giác trống rỗng, tựa như triệu chứng phong thấp, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại đau nhức đến tận xương tủy.

Không biết vì sao, lúc này đây, loại cảm giác này dường như tàn phá tâm trạng nàng một cách mãnh liệt.

Nàng đột nhiên rất muốn tìm ai đó để có thể than thở, giải bày hết, lấy điện thoại cầm tay ra, mở danh bạ điện thoại xem tới xem lui mấy lần, vẫn chỉ có ba cái tên trong danh bạ của nàng ... Hác Hiểu Lôi, Luân Hồi Ngàn Năm và “Người hâm mộ”.

Nếu bây giờ nàng quấy rầy Hác Hiểu Lôi nàng ta nhất định sẽ mắng nàng; nếu quấy rầy Luân Hồi Ngàn Năm sẽ khiến anh nhất định lo lắng không yên; chọn tới chọn lui nàng cuối cùng quyết định nhắn tin cho “Người hâm mộ”.

tin nhắn - nàng: tư thế nằm ngủ của ta không đúng, ta đang đứng ngủ.

Tin nhắn gửi đi rồi, ta nhin không được cười bản thân mình thật nhảm chán, gạt mạnh tàn thuốc, nàng nhảy xuống cửa sổ, không cẩn thận nên ngã chổng vó vào đám chăn gối, vô tình đá chân vào cầm của Dư tiểu trư cầm.

Dư tiểu trư bị nàng đánh thức, đang vươn mình kêu rên thì đột nhiên tiếng nhạc trong điện thoại của nàng vang lên, hại cả nàng và Dư tiểu trư giật bắn mình.

tin nhắn - người hâm mộ: ta đây, đang chờ đợi chỉ thị...

tin nhắn - nàng: người tỉnh ngủ như vậy sao? Dễ dàng bị đánh thức như vậy?

tin nhắn - người hâm mộ: ta để di động ngay ở bên cạnh gối.

tin nhắn - nàng: ta nghe nói làm như vậy rất dễ ảnh hưởng đến não đó.

tin nhắn - người hâm mộ: ... người hơn nửa đêm đánh thức ta dậy, chắc không để thảo luận về vấn đề ảnh hưởng đến não chứ?

tin nhắn - nàng: ta muốn lãnh giáo người một chuyện.

tin nhắn - người hâm mộ: lãnh giáo thì không dám nhận, người nói ra đi rồi ta và người cùng thảo luận thì được!

tin nhắn - nàng: nếu có một người nào đó chỉ ở chung với người một tháng, lại luôn nhớ đến người suốt bốn năm, vậy là có ý nghĩa gì?

Lần này “người hâm mộ” nhắn tin trả lời hơi chậm một chút, phỏng chừng là anh ta đang tự hỏi chuyện gì xảy ra.

tin nhắn - người hâm mộ: có hai loại khả năng, nhất là người này vô cùng chán ghét người, hai là người này vô cùng thích người.

tin nhắn - nàng: còn có khả năng nào khác chứ?

“Người hâm mộ” nghĩ nghĩ một lát, rồi nói: “Còn có một loại khả năng, chính là người thiếu nợ người này tiền.”

Nàng: “...”

tin nhắn - người hâm mộ: làm sao vậy? Chẳng lẽ là người có vấn đề về cảm tình?

tin nhắn - nàng: không có việc gì đâu, người có thể tiếp tục nằm mộng rồi, xin lỗi đánh thức người lúc nửa đêm, người tiếp tục ngủ đi.

người hâm mộ: “...”

tin nhắn - người hâm mộ: ta cũng có một vấn đề muốn hỏi người.

tin nhắn - nàng: người nữa đêm nữa hôm giúp ta giải quyết cơn điên của ta, ta thật cảm động nha, ta chuẩn tấu.

tin nhắn - người hâm mộ: nếu người thích một người đã mười mấy năm, lại không biết phải mở miệng như thế nào để thể hiện với nàng, vậy nên làm cái gì bây giờ?

tin nhắn - nàng: có hai phương pháp, thứ nhất là huy đao tự cung, tự người chặt đứt ý niệm đó trong đầu; thứ hai là phải luyện da mặt dày một chút, cứ tấn công nàng ta liên tục.

tin nhắn - người hâm mộ: ... Còn có phương pháp thứ ba để lựa chọn không?

tin nhắn - nàng: dùng toàn bộ thời gian sở hữu nàng, làm cho nàng không có cơ hội quen biết người khác, sau đó lại phát huy tinh thần “con kiến cắn con voi”, từng chút từng chút một đem nàng từ từ ăn lên, cuối cùng ăn hết một chút cũng không dư thừa.

tin nhắn - người hâm mộ: nhìn thật không ra, người lại có nhiều chiêu như thế!

tin nhắn - nàng: người cho là tỷ tỷ này của người làm nhà văn là giỡn chơi à?

tin nhắn - người hâm mộ: thụ giáo, có cơ hội ta muốn thử xem.

tin nhắn - nàng: người nhất định phải nắm chặt thời gian, cơ hội không đợi chờ người đâu!

Buổi chiều ngày hôm sau, “người hâm mộ” lại gửi đến một tin nhắn cho nàng, nói là muốn tặng cho nàng một món quà nhỏ làm học phí cho chuyện tư vấn tối hôm qua, anh cũng rất cường điệu, nói nàng đừng có cự tuyệt món quà đó.

Khi nàng nhận bưu phẩm từ chú giao nhận, vị đại thúc kia nhìn nàng bằng ánh mắt rất là ái muội.

“Tiểu cô nương, cô cùng bạn trai hòa hảo rồi?”

Nàng chỉ cười mà không đáp, bởi vì nàng biết rất rõ, dù có giải thích như thế nào đi nữa vị đại thúc kia cũng đều không tin, nên chỉ càng làm rồi thêm vấn đề mà thôi.

Lần này anh ta tặng cho nàng một quả cầu thủy tinh, “người hâm mộ” chắc là sợ gửi qua đường bưu điện trong quá trình có thể bị bể, cho nên xung quanh quả cầu thủy tinh anh ta bọc rất nhiều lớp bông hóa trang.

Bông hóa trang?! Làm sao trong nhà một thanh niên như anh ta lại có thể có nhiều loại đồ dùng cho phụ nữ như thế này chứ ... Quên đi, cho dù anh ta có dùng băng vệ sinh để đóng gói, cũng không liên hệ đến nàng.

Quả cầu thủy tinh bên trong có hình một tiểu cô nương và một thanh niên, đang ngồi trên mặt đất nước mắt lưng tròng, biểu tình ủy khuất; cô gái đứng một tay chống vào hông, tay kia đang nắm lỗ tai của thiếu niên đó. Trên đế của quả cầu thủy tinh còn có một hàng chữ nhỏ màu hồng: ... “Lại đây ta gả cho người!”

Kết quả là nàng lại nghĩ tới Sơ Huân.

Sơ Huân ơi Sơ Huân, sao anh không quay lại đây cưới nàng, nàng cũng không muốn bị người khác từ từ chiếm lấy tâm tư như thế này đâu!

Đem quả cầu thủy tinh đặt ở trên bàn máy tính, xếp hàng trên đó lần lượt là các món quà của “Người hâm mộ” đã tặng nàng trước kia như lọ cây tiên nhân cầu, nàng sau đó mở QQ gửi tin nhắn offline cho Lạc Thủy Thanh Hoảng.

“Lại đây chộc ta gả cho người, ta sẽ ngày ngày đêm đêm tra tấn người!”

Lạc Thủy Thanh Hoảng nhắn lại là ...

“Cầu còn không được, người muốn khi nào chúng ta thành hôn?”

46. Chương 46: Bị Đại Thần Bao Dưỡng Ngày Ngày.

Cảm xúc khi ở cùng anh.

Từ sau khi trao khiên tơ hồng cho nàng về sau, Lạc Thủy Thanh Hoàng liền triển miến cuốn lấy nàng, càng ngày càng trở thành chuyện đương nhiên, mỗi ngày anh ta ở bên cạnh nàng không nói, còn đi đâu cũng đều tóm lấy nàng theo. Xem ra anh ta thực hận bản thân không thể bỏ nàng vào túi quần rồi mang theo mọi nơi. Ách ... bộ nàng sinh ra đã có dáng vẻ của cái vòng khóa rồi ư?

Nàng đi làm nhiệm vụ bảo giám, anh ta đi theo nàng đến nơi nào nàng truyền tống; nàng làm nhiệm vụ thi uống rượu, anh giúp nàng đánh gia đình; ngay cả khi nàng hái hoa hoa, anh cũng đều phải ở ngay bên cạnh nhìn nàng trầu mền. Sau này nàng thật sự chịu không nổi, bèn chạy tới Phi Điệp Hiên khiêu vũ, anh như thế nào mà cũng chạy vào đó, đứng ở một bên nhìn nàng rồi trầm trồ khen ngợi.

GM cứu mạng nàng với! Đại thần càng ngày càng đàn độn ...

Người của bang phái chỉ cần không tìm thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng, liền đều nhấn tin hỏi nàng.

“Xướng Trễ, lão đại đang ở đâu? Người ượn đến dùng một chút!”

Cầm đi! Làm ơn không bao giờ trả lại nữa cũng được!

Lạc Thủy Thanh Hoàng hiện tại cũng thêm đi bản sao làm nhiệm vụ, khi anh rảnh liền lôi kéo nàng đến U Châu ngắm phong cảnh.

Anh che chắn kênh bang phái, đem kênh bạn tốt đổi thành tự động trả lời “người không ở đây, tạm thời gác máy!”, sau đó liền yên tâm thoải mái ở kênh tổ đội cùng với nàng bồi dưỡng cảm tình.

Lần đó, nàng đang ngắm bờ cát biển xanh ở Thệ Thủy Chi Tân, còn Lạc Thủy Thanh Hoàng theo giúp nàng đi bộ đến U Châu Phiếu Miếu Phong. Nơi này cũng không đáng ngại, chỉ có điều mất nhiều thời giờ!

Kỳ thật bình thường đi đến Phiếu Miếu Phong, cũng không cần dùng thời gian dài như vậy, chính là vì nàng trên đường còn biến thành tiểu hầu tử.

Thải hầu tử, là trung trạng thái; nhân vật khi đó sẽ mất đi khổng chế, chạy loạn khắp nơi; chạy đến trên vách núi ngã xuống, Lạc Thủy Thanh Hoàng thấy nàng ngã xuống, cũng vội nhảy xuống theo, hai người sau đó lò mò tìm đường ra, lại một lần nữa bò lên trên.

Lặp đi lặp lại vài lần như thế, Lạc Thủy Thanh Hoàng không khỏi cảm thán kêu lên.

“Nha đầu, nếu không ta cùng GM thương lượng, làm thế nào cho ta công người đi hén!”

Nàng lắc đầu từ chối, rồi gửi đến cho anh biểu tình lật bàn.

“ta hôm nay nhất định phải lên được Phiếu Miếu Phong, nếu không thì không làm người!”

Nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ, hai người bọn nàng rốt cục cũng lên đến đỉnh núi Phiếu Miếu Phong, nhìn lòng bàn đạp trên những đóa hoa mây trắng, lòng nàng tràn đầy cảm giác thành công, không ngừng trào dâng.

Lạc Thủy Thanh Hoàng ôm nàng, ngồi ở trên một tảng đá lớn, ngắm hoa đào nở rộ trên đỉnh núi.

Thanh phong vũ, hoa chi diêu, hoa rụng rụng rã.

Nàng bị cảnh sắc trước mắt mê hoặc, không khỏi cảm thán: “Thật đẹp, thật như là thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết, nhân gian tiên cảnh.”

Lạc Thủy Thanh Hoàng khẽ hỏi: “Người thích không?”

Nàng liền gật đầu: “Thích!...người biết ta bây giờ suy nghĩ cái gì không? Ta suy nghĩ, nếu trong hiện thực cũng có một nơi như vậy thì tuyệt rồi, ta sẽ trốn ở bên trong đó suốt cả đời, vĩnh viễn không bước ra cũng được.”

Lạc Thủy Thanh Hoàng cười: “Sẽ có, nhất định sẽ có...”

Nàng lại hỏi Lạc Thủy Thanh Hoàng, “Vậy người bây giờ đang suy nghĩ cái gì?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng vỗ về vai nàng, hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng rồi nói những lời vô cùng thâm ý.

“Ta suy nghĩ đến, một gian nhà tranh, một ngum u tĩnh, nhất thụ hoa đào, một cây đàn cổ, cả đời ở đó cùng với người ta yêu thương ...”

Nàng nghe xong thật lâu không nói, cảm xúc mênh mông.

Nàng và anh đang chìm trong thâm trầm cảm xúc! Đột nhiên cảm giác có người truy tìm bọn họ, thật đúng là đại sát phong cảnh.

Kênh thiên hạ - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (bão nổi biểu tình)Lạc Thủy Thanh Hoàng, lão tử tìm người từ U Châu Cổn đến Lôi Trạch! Bên này bang phái bị Mộng Nguyên Thành đánh cho thê thảm, người thân là bang chủ cư nhiên lại đi gác máy? Còn che chắn kênh bang phái??? Oa nha nha nha, thật sự là người làm ta tức chết đây!

Kênh thiên hạ - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: (khóc lớn biểu tình) Xướng Trễ, người mau đưa lão đại trở về đi! Chúng ta cần hần a a a a! (vô hạn hồi âm)

Tô mặc.

Lạc Thủy Thanh Hoàng lại một lần nữa muốn trao cho nàng bộ Tô Mặc, hơn nữa anh đã luyện hóa hoàn đến 8 chui.(toàn thân 8 chui có thể mở ra cánh màu trắng.)

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: người mặc tạm trước, chờ đến khi người lên đến cấp 70 sẽ đổi thành trang bị 13 chui hồng cánh.

Lòng tự trọng của nàng cảm thấy bị tổn thương nên trong nháy mắt nàng trở mặt, thở phì phì đóng cửa giao dịch, quay đầu bước đi.

“Ta không nhận đâu,nếu người ngại ta mặc Vân Thủy bộ sẽ làm người mất mặt, thì người đi đổi người khác đi.”

Lạc Thủy anh quả nhiên bị nàng dọa sợ, tay cầm Tô Mặc đuổi theo nàng giải thích, “Nha đầu,thật là oan uổng! Đừng nói người mặc Vân Thủy, cho dù người không mặc gì đi ra ngoài, ta cũng không dám ghét bỏ người a!”

Nàng đang chạy đi, nghe thế liền dừng người dừng lại.

“Người có gan nói một lần nữa cho ta không?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng cũng không biết là nàng đang nổi giận, vẫn là cố ý, lửa cháy đổ thêm dầu nói: “Người làm sao vậy? Cũng không phải là ta chưa thấy qua người cưỡi truồng...”

Bầu trời u ám ong ong trên đầu nàng, Đại Thần anh ta không thể biến thái hơn được nữa lại dám nói những lời này trên kênh thể giới cơ chứ!

Người qua đường đều ồ lên.Suy nghĩ chắc hai người bọn họ đã phát triển đến trình độ kia?!

Nàng đứng lên, lấy ra Tú Hoa châm, đuổi theo Lạc Thủy Thanh Hoàng liên tay đâm anh ta.

“ta khâu cái miệng thối của người đây!”

Giáo dục xong Lạc Thủy Thanh Hoàng, nàng giận dữ rời khỏi tổ đội, chạy đến trung nguyên Tây Lăng Thành Đạo quán, nhìn xem có thứ gì cần mua hay không, thuận tiện buôn đi bán lại, kiếm cái ít tiền chênh lệch.

Ai ngờ nàng vừa bước bộ đến hai cái quầy hàng, liền liên tục rùng mình sáu cái.

hệ thống nêu lên – Đại Thương Bách Hóa đang quan sát trang bị của nàng.

hệ thống nêu lên – Không Mua Cũng Đến Xem đang quan sát trang bị của nàng.

hệ thống nêu lên –... đang quan sát trang bị của nàng.

Tê, nàng cảm thấy thắc mắc trong lòng! Bọn họ không lo tập trung việc buôn bán, chạy tới đây xem trang bị của nàng làm cái gì?

Đại Thương Bách Hóa: Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ không phải là nữ nhân của Lạc Đại Thần sao? Làm sao mà trang phục trông thảm hại thế này?

Không Mua Cũng đến xem: chẳng lẽ không phải là Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ này? Chắc có người khác nữa?

Giá Rẻ Tiểu Điểm: là nàng chính là nàng ta, lần trước ở Vĩnh Trữ trấn, đại thần vì nàng ta cùng Huyết Tẩy Hồng Trần trở mặt, ta cũng đang ở bên cạnh.

Học Máu Đại Bán Phá Giá: không nghĩ tới Đại Thần lại là người keo kiệt như vậy a! Bản thân mình ăn mặc vô cùng cao quý, lại có thể để lão bà biến thành như thế, thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, ai bảo là lão bà của Đại Thần là sướng chứ!

Nàng tức giận đến nỗi không thể thở được! Các người bọn họ coi nàng là không khí à? Dám ở trước mặt nàngnhục mạ nam nhân của nàng?!

Nàng liền phi ngựa chạy đến kho hàng, lấy tất cả của quý nàng cất giấu bấy lâu không dám dùng đến, lại đem vũ khí thêm hộ đến 8, rồi tổ thượng Lạc Thủy Thanh Hoảng.

đội ngũ lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: trong vòng một phút, người mang theo Tô Mạc xuất hiện trước mặt ta, muện một giây, ta liền đem toàn bộ quốc khố của người ném hết thị uy!

Lạc Thủy Thanh Hoảng không hiểu đầu đuôi ra sao nhưng cũng nhanh chóng đuổi tới Tây Lăng Thành, đem Tô Mạc cùng Nguyệt Chui giao dịch cho nàng.

Nàng liền lập tức mặc Tô Mạc vào, lại còn dùng Nguyệt Chui làm trang sức cùng được lâu thêm hộ đến 8, trong khoảnh khắc, sau lưng xuất hiện một đôi cánh trắng, sau đó nàng lại còn cố ý ở kên phụ cận nói: “Phu quân... (phu quân kéo trường âm), Tô Mạc này nhìn không được đẹp lắm lúc khác người đem Vân Thủy của ta biến thành bản dập, thiếp lên trên có được không?”

Lạc Thủy Thanh Hoảng nghe nàng gọi là “Phu Quân” nhất thời choáng váng, không thốt lên được lời nào, nửa ngày mới ghen ra được một chữ.

“Được.”

Người qua đường đều lắc đầu đẩy ngưỡng mộ .

Đem Tô Mạc làm bản dập thành Vân Thủy ngoại hình? Nữ nhân này chẳng những biết thưởng thức độc đáo, còn có khả năng làm Đại Thần phá sản a! Xem ra Đại Thần rất giỏi nên mới có thể nuôi được nàng ta rất tốt nha ...

(bản dập, ví dụ thuyết minh: đem Vân Thủy bộ hủy đi, làm thành Vân Thủy bản dập, sau đó dán lên Tô Mạc bộ, Tô Mạc bộ liền biến thành Vân Thủy bộ ngoại hình. PS: làm bản dập rất mắc, mắc như thế nào? Quý đến nỗi có thể mua một được một bộ Tô Mạc nữa, đó là quý như thế!)

Nàng không thèm để ý đến mọi người ganh tỵ có, ngưỡng mộ có, nắm tay Lạc Thủy Thanh Hoảng, trong tiếng hò hét tiêu sái bước ra khỏi Tây Lăng Thành.

Nàng vốn định sau khi xong việc sẽ đưa lại cho Lạc Đại Thần, nên liền đem Tô Mạc cỡi ra trả lại cho Lạc Thủy, kết quả là khi nàng vừa cỡi ra hệ thống liền thông báo.

GM, nàng làm sao có thể quên đi rằng Tô Mạc là trang bị buộc định chứ? Nói cách khác, nếu đã mặc vào rồi thì không thể cỡi ra lại ...

Nàng bên này đang vẫn còn hậm vực vì bản thân mình đã quá đáng trí! Lạc Thủy Thanh Hoảng bên kia rốt cục cũng hoàn hồn gọi nàng.

đội ngũ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: nha đầu, người vừa rồi gọi ta là cái gì? Lại kêu một lần nữa cho ta nghe được không!

đội ngũ lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ta vừa rồi cái gì cũng chưa từng nói qua, chắc là ảo giác của người đó!

đội ngũ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, người kêu lại tiếng kêu phu quân đi, ta lập tức làm bản dập cho người.

Đại thần a! nàng thực đã muốn hối hận không kịp, người cũng đừng ở miệng vết thương bỏ thêm muối vào chứ? Cái loại keo kiệt như nàng, mà anh ta còn muốn tiêu một đồng tiền để làm một bộ Vân Thủy bản dập cho nàng, không phải sẽ khiến nàng đau lòng chí tử sao?

đội ngũ lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: Người không nghĩ ta là gốc tử đây chứ!

Lạc Thủy Thanh Hoàng quyết không buông tha nói: “Kêu đi! Kêu đi! ta rất muốn nghe người gọi ta như vậy!”

Vì thế, nàng cuối cùng thật sự kêu ... trời “A a a a a!!!”

47. Chương 47: Chiến Trường Thiên.

Vấn đề Tô Mạc đã được giải quyết, Lạc Thủy Thanh Hoàng lại bắt đầu suy nghĩ cách giúp nàng làm bộ chiến trường.

Bởi vì anh là cao thủ mãn cấp cấp 75, nên trên thực tế anh không thể vào được chiến trường cấp 60, Đại Thần liền lấy danh nghĩa bang chủ, kích động kêu gọi bang nhân từ cấp 60 đến.

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: bang nhân từ cấp 60 trở lên, mau đến YY, ta phát tiền lương.

Mọi người vừa nghe thấy những lời này, không phải là lộc trời ban sao? Lập tức tích cực hưởng ứng, người có YY thì ngay lập tức đến YY, người không có YY cũng nhanh chóng đăng ký để có thể lên YY. Quả là Đại thần anh biết làm náo nhiệt mà!

Nàng đi xem náo nhiệt trên công cụ YY, cứ thật! Mới thoáng chốc trong phòng đã chật cứng hơn bốn mươi người!

Lạc Thủy Thanh Hoàng theo đó tạo hợp lựa chọn được hơn mười người có kinh nghiệm tham gia chiến trường, tạo thành một đội ngũ cố định, mỗi ngày lúc tám giờ tối, đúng giờ Ba Thục diễn binh trắng khởi động. Anh ta mở nick kêu Bờ Đồi Diện Tích Dao- là nick thầy thuốc cấp sáu mươi chín, tự mình dẫn đoàn đi làm nhiệm vụ giúp nàng, hơn nữa còn ở bang phái hứa hẹn: phạm là ai tham dự hoạt động chiến trường lần này, mỗi người mỗi ngày được trợ cấp hao phí trang 50 kim.

Nàng nhìn thấy có trợ cấp, nhanh chóng vui vẻ, hướng về phía anh đòi tiền, yêu cầu anh đưa cho nàng một tuần phí trợ cấp hao hụt, tổng cộng là 350 kim.

Lạc Thủy Thanh Hoàng vẻ khinh bỉ liếc mắt một cái nói: ” trang bị của người mà còn không thêm lấy, muốn đòi trợ cấp cái gì?”

Nàng lật bàn nha, mà còn không thêm? Ách, trang bị của nàng mà không mà nào thêm sao chứ!

Nói đến chuyện bằng tâm Bờ Đồi Diện Tích Dao, nàng thật là có chút bồn chồn, liền hỏi, Lạc Thủy Thanh Hoàng “Người tại sao lại luyện nữ hào? Lại còn dùng nick có tên nữ tính như vậy! Chẳng lẽ là để thử nghiệm một chút cảm giác làm gay sao?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng hướng nàng giải thích nói: “Bờ Đồi Diện Tích Dao này nguyên lai là một tiểu cô nương trong bang phái, sau đó nàng ta không có thời gian chơi, liền đưa tài mật mã khoản cho ta, nhờ ta giúp nàng ta làm nhiệm vụ, tìm kiếm trang bị.”

Nàng khinh thường hừ lạnh: “Người ta ai cũng phải giữ mật mã, nàng ta chắc cố tình cho người? Hai người trong lúc đó chắc có chuyện gì mờ ám rồi đi?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nghe xong, cười đến nỗi không nói ra tiếng, sau đó lên tiếng trêu chọc nàng nói: “Hắc! Người không nên có ý nghĩ đen tối về người khác như vậy? Nha đầu, không phải là người đang ghen chứ?”

Ghen? Nàng chưa phải dần đến mức ấy đâu!

Lạc Thủy Thanh Hoàng ôn nhu ôm nàng, nghiêm mặt nói: “Kỳ thật nói đi nói lại, hai người chúng ta còn phải cảm ơn nàng ta! Nếu không có nàng ta, ta làm sao có thể tìm được Cây Cỏ Bồng ca ca đã thất lạc từ lâu sao?”

Nàng phát cuồng đây, đừng nói nữa, ruột gan nàng bị anh chọc rối tung cả lên rồi ...

Buổi tối lúc 8 giờ, chúng ta một đoàn hai mươi người, kéo thành một đội ngũ thật dài, chậm rãi, khí phách hiên ngang sát tiến đến Ba Thục diễn binh tràng.

Lạc Thủy Thanh Hoàng tọa trấn YY chỉ huy.

Thần thoại Lạc Thủy: “Đi vào trong, không cần phân tán lực lượng, không cần lạc đàn, không cần vì cướp người đầu mà rời khỏi hàng ngũ. Trong chốc lát cửa mở, trước hết trợ giúp Xướng Trễ đi lên cướp lá cờ, sau đó mọi người cùng nhau qua cầu, một bên thanh nhân ,một bên hướng bên trong thôi.Lúc Xướng Trễ cướp lá cờ, mọi người nên chú ý, nếu có quỷ quái ẩn thân lại đây tự bạo, lập tức đi ra tiêu diệt!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng dặn nàng, cướp cờ xong liền lên ngựa đi ra phía sau đội ngũ, cái gì cũng đều không cần quản, cũng không cần thêm huyết. Khi nào anh ta gọi nàng đến thì lập tức đi qua, thấy chỉ còn huyết da nhĩ, thì hãy nhanh chóng dùng kỹ năng cướp đầu người lấy thưởng danh vọng.

Bởi vì có Lạc Thủy Thanh Hoàng chỉ huy, mọi người phối hợp rất ăn ý, khai chiến thập phần ổn thỏa, quân địch trận này đã muốn bị mọi người giết hết.

Kết quả là, tối hôm đó, nàng được thể tận mắt chứng kiến thiên hạ đệ nhị chiến trường, nàng không làm, không đánh cuối cùng còn giết được 8 đầu người.

Mọi người trong đội đều lần lượt rời khỏi... bởi vì theo nàng xoát chiến trường, thật sự là bị làm cho ghen chết!

Nàng rầu rĩ hỏi Lạc Thủy Thanh Hoàng, “Không có người ,hai chúng ta làm sao mà làm?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng hoàn toàn thất vọng: “Không sao, hôm nay không xoát,ngày mai lại tiếp tục.”

Nàng nói: “Theo cách người như vậy làm, phỏng chừng không quá vài ngày, mọi người cũng không ai thêm theo chúng ta đến xoát chiến trường nữa đâu!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nói: “Đừng lo, thực ra cho đến lúc này, chiến trường bộ của người cũng làm xong rồi.”

Đại thần a! nàng là chỉ mong anh mưu kế thâm sâu thôi? Hay là nên nói là Đại Thần vô liêm sỉ đây?

48. Chương 48: Phù Chính ?! (1)

Từ khi lên làm thượng thư của bang phái Thần Thoại, bệnh cũ của nàng liền bị tái phát, thấy quốc khổ lộn xộn giống như chuồng heo, nàng liền không tự chủ được đứng lên thu dọn.

hệ thống nêu lên - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ theo quốc khổ lấy ra XXX...

hệ thống nêu lên - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ hướng quốc khổ giao nộp XXX...

hệ thống nêu lên - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ theo quốc khổ lấy ra XXX...

Cứ như vậy lấy ra, bỏ vào, lặp đi lặp lại mãi đến Ngọ ,nàng mới đem quốc khổ tất cả mọi thứ gì đó sắp xếp hoàn hảo.

Kho thứ nhất: bao gồm vật phẩm, nhiệm vụ vật phẩm.

Kho thứ hai: bao gồm các loại tạp vật.

Kho thứ ba: bao gồm các loại đá luyện hóa, thảo vật khoáng thạch bó củi.

Mọi người thấy nàng rốt cục cũng sắp xếp xong, đều lên tiếng âm ỉ.

Bang phái - Tư Mật Đạt: (lưu hân) ta đây đã gặp qua người thích xoát bản sao đánh BOSS , cũng gặp qua người thích hạ chiến trường giết người , cũng gặp qua dạng gay lừa tiền lừa trang bị lừa cảm tình , vẫn là lần đầu thấy có người thích buôn bán quốc khổ !

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: (lưu hân) Xướng Trễ, người không phải chính là khiết phích trong truyền thuyết chứ?

Bang phái - Giao Nữ Nhi Không Giết: tuyệt đối nàng ta là khiết phích! Ta nói cho các người biết, quốc khổ mà Xướng Trễ đã sắp xếp, trăm ngàn đừng động vào, loại khiết phích giống nàng ta, người chỉ cần động vào một chút, nàng ta khẳng định sẽ lòi ra toàn bộ làm lại một lần nữa.

Nàng là người biến thái như vậy sao?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: oa, lão tử ngày hôm qua gửi vào quốc khổ loa thịt, bây giờ đâu mất rồi? Ai dám cầm đi? nhanh chóng giao ngay ra đây cho lão! Bằng không lão tử lấy đầu ra thịt để câu cá!

Bang phái - Tư Mật Đạt: Quan Ca đừng nóng vội, không ai quăng đâu, chỉ là Xướng Trễ sắp xếp quốc khổ đổi chỗ đầu đó, người từ từ tìm xem.

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: lão tử nếu có thể tìm thấy, thì còn hỏi các người làm gì?!.. ta nói Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ nghe đây! Người rút cuộc là muốn làm gì vậy? Nếu người cứ như vậy ép buộc ta, ta cũng không thêm cư xử như đàn ông với người nữa nha?

bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: (xao mỗ niệm kinh) sửa thói quen của người là được rồi, thói quen dần dần thành tự nhiên, các người tật xấu bữa bọn như vậy cũng nên sửa lại đi.

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Oa, người còn bắt ta phải sửa lại thói quen của ta nữa?

Quan Công nói xong, liền la lên với Lạc Thủy Thanh Hoảng.

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: bảo bối, người quản người nhà của người tốt một chút đi, đừng để cho nàng ta cứ phiền nhiễu chúng ta nữa!

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: (xao mỗ niệm kinh) Xướng Trễ của nhà ta làm cái này gọi là công việc quản gia! Nói gì đi nữa... Ta cũng quản không được nàng a! (chửi)

Có một bang nhân mới gia nhập bang phái, không biết nội tình bèn nói hùa tiếp một câu.

Bang phái – Đội Trưởng, Đờng Nổ Súng: (nịnh nọt) bang chủ phụ nhân uy vũ!

Nàng nhất thời run rẩy, trộm liếc về kênh bang phái thấy Quan Công trầm ngâm không nói chuyện, liền vội vàng giải thích.

bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: đừng nói bừa, ta là a di của bang chủ các người, không phải vợ anh ta đâu.

Bang phái – Đội Trưởng, Đờng Nổ Súng: ... Không phải ư?! (run lên)

Mọi người trong bang phái đồng lòng im lặng một cách tuyệt đối, tất cả đều cảm thấy không khí lạnh cóng đang bao trùm.

Bang phái - Tư Mật Đạt: ... (run lên) Xướng Trễ, người đừng giả khờ nữa.

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: ... (run lên) người luôn cùng lão đại bên nhau, người mù đều có thể nhìn ra được, người còn giả khờ?

Bang phái - Giao Nữ Nhi Không Giết: ... (run lên) Xướng Trễ, người chiếm lão đại của chúng ta lại còn lừa dối chúng ta nữa? Người làm thế không phải làm chúng ta rất thất vọng sao?

Nàng khóc không ra nước mắt, GM ơi, sao mọi người bọn họ có thể có thể sáng mắt mình mãi như thế chứ! Đúng là số nàng sắp tận rồi sao?

Bất quá nàng vì cái mạng nhỏ này suy nghĩ, cho dù có bị lộ ra rồi, nàng tốt nhất là cứ phải tiếp tục giả ngốc thôi!

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: các người nói gì? Ta nghe không hiểu?

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: Xướng Trữ, người đừng cứng miệng ! Người cho rằng trên đời này có người nào dám gọi a di của mình là “nữ nhân của ta ” sao?

Bang phái - Miếu Diệu cô nương: chúng ta giả ngu, người tưởng chúng ta tất cả là ngốc thất ư?

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ...

Bang phái – Đội Trưởng, Đờng Nổ Súng: (mơ hồ) quan hệ này sao mà phức tạp đến thế...

Cửa sổ chat riêng – Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: người lên YY đi, ta có vài lời muốn nói với người.

Nàng hoàn toàn bị những lời này làm cho đông đá, toàn thân đông đá, tay chân đông đá ngay cả đầu óc nàng bây giờ cũng đông đá!

Quan lão gia, ngài là chuẩn bị đem nàng ra chường ăn, hay vẫn là quyết định ăn sống?

49. Chương 49: Phù Chính ?!(2)

Nàng nơm nớp lo sợ , lòng đầy bất đắc dĩ xuất hiện trên YY, Quan Công vừa thấy nàng đến thì túm lấy nàng đến một cái phòng nhỏ, lại còn khóa cửa phòng.

GM, chẳng lẽ ngày này sang năm chính là ngày giỗ của nàng?

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: Quan Công, người muốn làm cái gì?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: người đừng xen vào!

Bang phái nguyên lão - Thái Nấm Tiểu Cô Nương: (lưu hân) Quan ca, người sẽ không phải là muốn trước J sau giết đó chứ, người bỏ ý niệm tư tưởng tới lão đại đi!

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Tiểu Nấm, người còn dám lảm mồm, lão tử trước hết J người đó!

Bang phái - Tư Mật Đạt: (khóc) Quan ca, dựa hái lúc xanh sẽ không ngọt, trăm ngàn lần đừng vì một phen xúc động mà thành ngàn năm cổ hận đi!

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Khùng!

Trần công cụ YY, Quan Công cất giọng rất thanh, lên tiếng nói với nàng.

Quan Công: “Ân hử, Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, ta muốn hỏi người mấy vấn đề, ta muốn người trả lời một cách chi tiết, đừng hòng nghĩ đến lừa lão tử, bằng không lão tử sẽ cho người biết lợi hại!”

Lòng nàng vừa sợ vừa lo lắng nói: “Ngài muốn hỏi gì thì ngài cứ hỏi, tiểu nhân nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn.”

Quan Công: “Ậm ừ... Người là nữ nhân hả?”

Nàng: “ạch... đúng rồi.”

Quan Công: “người đã kết hôn chưa?”

Nàng : “Vẫn chưa.”

Quan Công: “vậy người có bạn trai chưa?”

Nàng : “... vẫn chưa.”

Quan Công: “Vậy người có đối tượng thầm mến chưa?”

Nàng : “Quan lão gia, ngài có vấn đề gì với đầu óc của ngài không? Ngay cả lúc kiểm tra hộ khẩu người ta cũng không hỏi kỹ như thế a!”

Quan Công: “ngươi ít nói nhảm đi, trả lời đi là có hay không có?”

Nàng ở bên đây màn hình vi tính âm thầm chìa thẳng ngón giữa vào hán ta!(hành động chìa ngón giữa cũng giống như là chữa thẻ đó các tềnh yêu)

“Chưa có!”

Quan Công: “ngươi chân tay đầy đủ chứ? Cơ thể không có chỗ nào thiếu hụt chứ?”

Nàng cảm tức rít cao âm giọng: “chân tay ta đều đầy đủ, chỉ là bộ dạng xấu kinh khủng!”

Quan Công thở dài một hơi, chẳng thềm để ý đến giọng điệu của nàng trả lời: “Xấu sợ thì gì, nữ nhân nào mà chả xấu!”

Nàng nháy mắt bị hán nói đến ù ù cạc cạc .

Quan Công: “Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ, về sau ngươi phải đối với Lạc Thủy của chúng ta thật tốt đó, tên tiểu tử kia đối với ngươi là rất thật lòng; còn nữa, về sau trước mặt người ở bên ngoài, đừng cứ suốt ngày cùng Lạc Thủy âm ỹ. Nữ nhân mà! Trong nhà có nháo như thế nào đều được, nhưng khi xuất môn nhất định phải để cho nam nhân của mình chút mặt mũi, hiểu không? Không hiểu lão tử nói lại cho ngươi...”

Nàng nghe câu được câu mất nên chắc chắn là không rõ hán nói về chuyện gì, vội vàng cắt ngang lời Quan Công, “Đợi chút! Ta như thế nào mà càng nghe càng hồ đồ đi? Quan lão gia, ngài rốt cuộc muốn nói cái gì a?”

Quan Công giận: “Ngươi chết đi! Ngươi trước kia cùng lão tử tranh cãi, phản ứng không phải rất nhanh nhậy sao? Hôm nay ngươi làm sao vậy? Đầu bị ỉm IC rồi à? Lão tử đều nói rất rõ ràng ngươi còn nghe không rõ? !... ý lão tử là, lão tử bây giờ từ bỏ, Lạc Thủy Thanh Hoàng tặng cho ngươi , về sau hai người làm chuyện gì, lão tử mặc kệ cũng không ngăn cản! Ngươi không cần lại suốt ngày giấu giấu diếm diếm, trốn tránh lão tử nữa , nói như vậy ngươi có thể nghe hiểu chưa?”

GM, nàng không phải đang nằm mơ chứ? người đang nói chuyện này thật là Quan Công sao?

Quan Công tâm tình chuyển biến quá đột ngột, thế khiến cho nên nàng cũng không biết nên nói cái gì.

“àch... Quan Công a! Ngươi cũng đừng cảm thấy quá khổ sở, kỳ thật ta đối với đồng tính nam không có thành kiến, cái chính là do Lạc Thủy Thanh Hoàng với ngươi không đến được với nhau, cái này ngươi cũng không thể trách ta đúng không? Đừng nản chí, đừng tức giận, tin tưởng là ngươi rất nhanh chóng sẽ tìm được một người cùng chung chí hướng với ngươi ... Thuận tiện ngươi cho ta hỏi một chút, ngươi là công hay là thụ a?”

Quan Công vỗ bàn, bảo tố nổi lên, “Ngươi mới là thụ á! Lão tử ở phía dưới kia rõ ràng là thẳng nha!”

Ngươi phía dưới kia căn bản có phải thẳng hay không thẳng , ta làm sao mà biết?

Như chợt nhớ ra điều gì nàng hỏi tiếp.

“Nói như vậy, ngươi là công a?”

Quan Công bị nàng làm cho tức giận đến nổi thở hồng hộc, hỏn hển trong chốc lát, nhưng sau đó hán chợt vui vẻ bật cười lớn.

Nàng bị hán dọa sợ tới mức chân tay run run, ai cha, hán không phải giận quá đến mức bất bình thường chứ?

Quan Công: “Ha ha, nếu bây giờ ngươi bàn đến chuyện này, lão tử cũng không thềm giấu giếm ngươi nữa! Ngươi đúng là nghĩ lão tử là đồng tính luyến ái a? Lão tử đó là chỉ giả vờ là gay thôi, Thật ra! Lão tử cũng đã có gia đình, con gái ta cũng đã đi nhà trẻ rồi!”

Tiểu phiến ngoại: Quan Công huyết lệ sử.

Cha của Quan công có công ty sản xuất sắt thép, trong nhà rất khá giả, bản thân Quan Công lại không thích học hành, hơn mười tuổi liền bỏ học, đi theo cha hắn chạy ngược chạy xuôi, học việc buôn bán.

Khi hắn hai mươi mấy tuổi, Quan Công bên ngoài quen biết vợ hiền giờ của hắn, hai người nhất kiến chung tình, liền kết hôn sinh con.

Quan Công tuy rằng rất có tiền, lại ăn uống không điều độ, thích đi ra ngoài chơi, nhưng cái hắn thích nhất vẫn là game online.

Một năm trước, Quan Công vừa lại quay lại với game Thiên Hạ, vợ hắn xem tin tức trên tivi thấy có cái nam nhân bởi vì chơi game online sau đó lại yêu lão bà trong trò chơi, mà bỏ rơi vợ con.

Vợ Quan công quá sợ hãi, bèn đem hết máy tính của Quan Công quảng đi, mặc kệ Quan Công cầu xin như thế nào nhất quyết không đổi ý, vợ hắn con chính là quyết tâm không cho hắn quay lại chơi trò chơi.

Quan công vừa không muốn đắc tội với vợ, lại cũng không muốn bỏ game, nên nghĩ ra cách giả trang làm gay.

Vợ của Quan công thấy thế bèn nói, “Nếu ngày nào đó để cho lão nương thấy người ở trong trò chơi cùng nữ nhân khác câu kết làm bậy, lão nương liền đem người cùng máy tính của người cùng nhau đuổi ra khỏi nhà!”

Sau đó, các thành viên bang phái Thần Thoại tổ chức họp mặt, Quan Công vừa thấy, liền nảy ra sáng kiến? Dưới tình thế cấp bách, đành phải kéo Lạc Thủy Thanh Hoảng cùng xuống nước, giả làm một cặp đồng tính.

Người tưởng dễ ư! Cùng Đại Thần muốn làm chuyện xấu đâu có dễ dàng? Cho dù Quan Công chính mình không rêu rao, cũng sẽ bị người khác lăm mồm truyền đi, đến lúc đó, làm sao còn có nữ nhân nào dám có ý Quan Công nữa chứ?

Quả nhiên, việc này vừa ra, một truyền mười, mười truyền trăm, hơn nữa bản thân Quan Công lại ra sức “Diễn xuất”, trong trò chơi này toàn thể nữ đối với Quan Công kính nhi viễn chi, thấy hắn đều nhanh chân chạy đi mất.

Vợ Quan công rất vừa lòng, không tiếp tục bắt Quan Công từ bỏ trò chơi nữa.

Quan Công lúc đó còn sợ Lạc Thủy Thanh Hoảng trở mặt, sau một thời gian, phát hiện Lạc Thủy Thanh Hoảng căn bản là không hề tức giận, cũng không quan tâm, liền càng ngày càng yên tâm lớn mật, giả vờ càng hăng say đắc ý.

Quan công lại nói tiếp với nàng: “Nếu không phải do Lạc Thủy là thật tâm thích người, lão tử cũng không muốn buông tay đâu! Bây giờ được lắm, người nói thử xem lão tử làm thế nào lại có thể tìm được một người tính tình tốt giống hắn như vậy chứ?”

Nàng nghe xong chân tướng sự tình, bị sự việc làm cho đần độn.

Thật sự là người không thể chỉ nhìn tướng mạo! Không nghĩ tới Quan lão gia trong trò chơi hung hãn như thế, trong hiện thực lại cư nhiên bị vợ nghiêm quản?!

Bất quá bởi vì Quan Công quyết định từ bỏ, vị trí bang chủ phụ nhân coi như hoàn toàn là của nàng, xem như hoàn toàn danh chính ngôn thuận.

50. Chương 50: Gặp Mặt Sư Phụ.

Vừa thoát khỏi công cụ YY, chuông điện thoại liền vang lên, nàng vừa xem xong tin nhắn, lập tức nhảy dựng lên gọi điện thoại cho Hắc Hiểu Lôi.

tin nhắn - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ, sư phụ đang ở trên xe, một giờ về sau là đến chỗ người rồi đó.

Gọi liên tục mấy lần, điện thoại của Hắc Hiểu Lôi bên kia đều lặp đi lặp lại “Số quý khách liên lạc hiện đang ngoài vùng phủ sóng hoặc tắt máy...”, nàng hai tay run run, cứ đi đi lại lại trong gian phòng bé tí mà không biết phải làm gì.

Nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức trên máy tính, 18:30, từ nhà của nàng đến bến xe khách mất khoảng hơn 40 phút, mà Luân Hồi Ngàn Năm lại chỉ còn không đến một giờ nữa sẽ đến đây, không kịp rồi! Không còn kịp nữa rồi a!

Trong lúc nàng còn đang rối rắm với “Đi” hay “Không đi”! Luân hồi ngàn năm lại gửi tin nhắn đến cho nàng.

tin nhắn - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ, nói cho sư phụ biết nhận dạng của người?

Ngay sau đó, anh lại gửi đến một tin khác.

tin nhắn - Luân Hồi Ngàn Năm sẽ không làm mất nhiều thời gian của người vì sư phụ còn phải đổi xe đi tỉnh khác.

Nàng vội vàng bôi tung tú quần áo, vớ đại một cái váy liền màu trắng vải bông, mặc vội lên người, sau đó vọt vào buồng vệ sinh, bắt đầu đánh răng rửa mặt. Vội vội vàng vàng chải đầu xong, nhìn lại bản thân mình trong gương, lấy can đảm hít thật sâu tự thôi miên chính mình: “Đừng sợ đừng sợ! Anh là sư phụ của người, cũng không phải là hổ, sẽ không ăn thịt người đâu!”

Nàng vội vàng chạy vào trong game nhắn tin cho Lạc Thủy Thanh Hoàng một tiếng, sau đó liền với lấy chum chìa khóa chạy vội ra cửa.

tin nhắn – nàng : sư phụ, ta đang tới, người chờ ta.

Trên đường, nàng vẫn tâm trạng bất an, vài lần đều muốn xuống xe trở về cho rồi, sau lại vẫn là không nhẫn tâm, cuối cùng đành mang theo cảm xúc rối rắm này bước vào sảnh chờ của trạm xe khách.

Nhìn quanh quanh trong đại sảnh đang đông đúc nhốn nháo đầy người, chân tay nàng trở nên luống cuống, thật vất vả mới tìm được một chỗ ngồi xuống, theo quán tính thò tay vào túi lấy ra cái bật lửa, tính hút thuốc để trấn an tinh thần.

Nàng còn đang loay hoay chưa kịp bật lửa! Đã xuất hiện một bác lao công dùng cây chổi khế hích vào nàng, nàng trong lòng nghi hoặc khó hiểu nhìn về phía hướng bác ta đang chỉ chỉ thì thấy “Cấm hút thuốc” chữ đỏ rất to trên tường.

Nàng đành nhanh đem cái bật lửa ném vào trong túi, miệng khe khẽ nói “Thực xin lỗi”, “Ngượng quá”, trong lòng nàng thầm mắng chính mình: không phải gian phu! Cũng không phải con dâu xấu đi gặp cha mẹ chồng, khẩn trương cái nỗi gì? Tự mắng xong, trong lòng nàng cảm thấy thoải mái đi không ít.

Nhìn đồng hồ điện tử trên tường, đã gần 19:25, vẫn chưa có tin nhắn nào từ Luân Hồi Ngàn Năm.

Luân Hồi Ngàn Năm ngay lúc đó gửi tin nhắn đến cho nàng báo anh vừa xuống xe, đang đi ra ngoài tìm nàng.

Kết quả là, nàng tâm trạng lại bắt đầu khẩn trương, đứng lên một bên hàng lang đi bộ, đầu nhìn dáo dác chung quanh, đúng lúc này, điện thoại trong tay nàng vang lên, trên màn hình điện thoại là tên của Luân Hồi Ngàn Năm.

Nàng bấm phím nhận, bên kia đầu dây truyền đến một giọng nam trầm ấm, nhẹ nhàng.

“Đồ đệ, người mặc đồ kiểu gì, quần áo màu gì vậy?”

“Ta... Mặc đồ màu trắng ... Váy liền áo.”

“Được, người cứ đứng yên đó đừng đi đâu, ta đi tìm người!”

Nàng đứng yên ở tại chỗ, nghe trong điện thoại âm ỹ tiếng người, trong đầu trống rỗng, chợt đến khi điện thoại bên kia bị ngắt, phía sau có người vỗ nhẹ lên bả vai nàng, nàng mới như từ ở trong mộng tỉnh dậy, bỗng nhiên quay đầu lại.

Phía sau không biết từ khi nào đã có một nam nhân đứng đó, nam nhân kia cao khoảng 1m8, trong tay đang cầm một cái gối to, mặc một bộ đồ thể thao NIKE màu đen, da thịt ở bên ngoài quần áo nhìn rất khỏe mạnh.

Anh có khuôn mặt rõ ràng, lông mi đậm, ngũ quan không phải là xinh đẹp, nhưng rất có góc cạnh, ánh mắt có chút sắc bén, nhìn kỹ, ở khóe mắt của anh có nét thâm trầm, sâu sắc, thật ra càng làm cho vẻ mặt của anh thêm phần nam tính.

Nàng nhìn anh thật kỹ đồng thời anh cũng đang nhìn nàng, cuối cùng ánh mắt của anh dừng lại ở thái dương của nàng nơi nàng có một vết bớt lớn, trong ánh mắt anh nàng cảm nhận được sự kinh ngạc khó nén.

Sau một lúc lâu, anh mới khẽ nói hai chữ ... “Đồ đệ?”

Lòng nàng run lên, vội cuống quýt nghiêng đầu, cúi xuống dùng mái tóc ngăn che đi một phần khuôn mặt.

Anh thấy nàng không lên tiếng, liền thay đổi cách xưng hô, lại hỏi một lần nữa, “Xướng Trễ, là người phải không?”

“Không, không phải, ” nàng ngẩng đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Ta là bạn của Xướng Trễ, nàng ta có việc bận đột xuất, tới không được .”

Nàng cũng không hiểu vì sao lại muốn nói dối với anh, có lẽ vì ánh mắt có phần kinh ngạc của anh khi nhìn cái bớt trên mặt nàng làm cho sự tự tin của nàng vừa mới cố gắng có được trôi tuột đi đâu mất, phản ứng của anh làm cho nàng cảm thấy không thoải mái, làm cho nàng theo bản năng lựa chọn giải pháp trốn tránh.

“Nhưng là mới vừa rồi ta còn cùng Xướng Trễ nói chuyện qua điện thoại mà!” Luân Hồi Ngàn Năm nói xong, ánh mắt chuyển hướng nhìn vào điện thoại trong tay nàng.

Nàng đem điện thoại nhét vội vào trong giỏ xách, trôi chảy nói: “Điện thoại là nàng ta đưa cho ta , nàng sợ người tìm không thấy ta.”

“Là như vậy sao?” Luân Hồi Ngàn Năm biểu tình rất là hoang mang, ánh mắt lóe lên hy vọng, anh nhìn sâu vào mắt nàng, có chút suy nghĩ.

Một lát, nàng cảm thấy chân mày anh chợt giãn ra, vươn tay đưa cái gói to anh vẫn đang cầm cho nàng rồi nói: “Nếu đã là như thế, vậy đành phải phiền người đưa cái này cho Xướng Trễ.”

Nàng nhận gói quà, tò mò hỏi anh: “Đây là cái gì vậy?”

Luân Hồi Ngàn Năm chỉ mỉm cười, “Người cứ đưa cho nàng, nàng mở ra thì sẽ hiểu... được rồi, ta còn có việc, đi trước , hẹn gặp lại!”

Anh nói xong, cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi.

Nàng nhìn theo thấy bóng anh đã khuất xa chỗ ngã rẽ, mới lặng lẽ mở gói quà anh vừa đưa, bên trong hiện ra một cái hộp nhựa khá nặng. Hộp hình tròn, màu hồng, nàng nhìn tới nhìn lui cách nào cũng thấy giống cặp lồng đựng cơm hay hộp đựng đồ ăn trong lò vi sóng.

Luân Hồi Ngàn Năm, anh đưa cặp lồng cơm cho nàng làm cái gì? Chẳng lẽ là bên trong cặp lồng có huyền cơ?

Nàng thật cẩn thận mở nắp hộp, một mùi hương rất thơm của đồ ăn tỏa đến, nhìn vào bên trong nàng thấy trong hộp đựng đầy thịt nướng ...

Từng miếng thịt mỏng manh, da vàng rộm, mặt trên còn được người nào đó làm đẹp bằng vài miếng rau thơm xanh biếc, làm cho người ta vừa nhìn vào đã muốn ăn.

Nàng thuận tay cầm một miếng thịt nhỏ bỏ vào miệng, chậm rãi nhắm nháp.

Bởi vì chắc anh đi đường khá lâu nên món ăn đã nguội lạnh, món ăn tuy không phải là khẩu vị của các nhà hàng danh tiếng, nhưng mùi vị rất đậm đà, mềm nếm vừa phải rất ngon miệng.

Nàng đứng yên lặng tại đó, trên tay ôm hộp thịt nướng anh vừa đưa, ký ức ủa về, mặc kệ mọi người tấp nập lướt qua nàng vẫn lặng lẽ đứng như cột đá!

Dần dần, trước mặt nàng mọi thứ biến thành hình ảnh trắng đen, giống như phim nhựa điện ảnh, chỉ có đoạn đối thoại quen thuộc kia lại hiện lên ...

“Mỳ ăn liền tất cả đều có chất bảo quản, ăn nhiều người có cơ hội biến thành xác ướp ,nghe thấy chưa?”

“Không có biện pháp, ai kêu ta không biết nấu ăn, lại là chỉ có mỗi một mình a!”

“Về sau có cơ hội, sư phụ sẽ nấu cho người ăn, người muốn ăn cái gì?”

“Oa ,ta thích thịt nướng!”

Nước mắt nàng không hề báo tự động rơi xuống, toàn thân trống rỗng đến khi được một bàn tay to nhẹ nhàng đỡ lấy nàng.

“Như thế nào? Rất khó ăn sao?”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nước mắt mờ mịt mông lung, chỉ thấy Luân Hồi Ngàn Năm mỉm cười khê nói.

Nàng vội khịt khịt mũi, chật vật mỉm cười, “Ăn được lắm, chỉ có điều hơi cay một chút.”

“Vậy đừng ăn, ném đi! Ta làm lại một lần nữa cho người...” Luân Hồi Ngàn Năm nói xong, định đoạt lấy cặp lồng trong tay nàng.

Nàng nhanh chóng ôm cặp lồng vào lòng, kêu lên: “Người đã cho ta rồi là của ta, không cho người lấy lại đâu!”

Luân Hồi Ngàn Năm ngăn người, bỗng tươi cười, nụ cười của anh quả là rất ấm áp như ánh mặt trời.

“Rốt cục người cũng thừa nhận người chính đồ đệ của ta sao?”

Nàng mặt bỗng đỏ rần, cố gắng né tránh ánh mắt nóng rực của anh, có chút xấu hổ nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Sư phụ, người không nên giễu cợt người ta như thế!”

Đột nhiên di động trong túi nàng vang lên, nàng vừa nhìn thấy tên người gọi đến bỗng thấy hơi nổi giận.

Hác Hiểu Lô a Hác Hiểu Lô! Lúc ta cần người giúp đỡ người lặn mất tích, bây giờ không có chuyện gì cần người thì người lại xuất hiện là sao đây?

Chắc có chuyện gì nữa rồi đây.

Giọng Hác Hiểu Lô trong điện thoại rất nhừa nhựa, nàng cũng đoán là nàng ta đã say lắm rồi.

“Dư Xướng Trễ, người biến đi đâu vậy? Lập tức về nhà ngay cho ta!”

Nàng lấy tay che miệng, khê xoay đi, đưa lưng về phía Luân Hồi Ngàn Năm thấp giọng nói: “Ta còn đang muốn hỏi nãy giờ người chết ở chỗ nào vậy...”

Bên kia đầu dây nàng nghe hình như có tiếng thủy tinh đổ vỡ, nàng bỗng nhiên nhớ tới quả cầu thủy tinh “người hâm mộ” tặng nàng trên bàn máy tính, trong lòng không tránh khỏi cảm giác căng thẳng.

“Hác Hiểu Lô, người có muốn mượn rượu làm càn thì làm ơn ra ngoài quây đi, đừng ở nhà của ta đập phá này nọ chứ!”

Hác Hiểu Lô cười khanh khách ở trong điện thoại, càng cười giọng càng lớn, càng cười càng khiến nàng cả người tóc gáy đều dựng đứng.

“Như thế nào? Bây giờ ngay cả người cũng không muốn quan tâm ta ? Ha ha, ta lại thê thảm đến thế này , sống còn có ý nghĩa gì chứ? ... Ai người nói xem, ta đáng để chúng bạn xa lánh như thế đúng không?”

nàng càng nghe càng có cảm giác lời của nàng ta có điểm gì đó không ổn lắm, vội hỏi: “Người hôm nay sao lạ thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không ?... , người đừng cười nữa có được không, mau nói cho ta biết chuyện gì xảy ra được không!”

“Dư Xướng Trễ...” Hác Hiểu Lô nói chuyện âm điệu có chút không ổn, kêu xong tên của nàng cũng im lặng không lên tiếng.

nàng gấp đến độ khó chịu , không còn có thể để ý là nơi công cộng nữa, chung quanh có rất nhiều người đi lại xung quanh, cổ ngắn cổ họng rít khê: “Đừng nói vòng vo nữa, người làm ta lo lắng đến chết đi được, người có thể làm ơn nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra được không!”

Hác Hiểu Lôi vẫn im lặng trong chốc lát, bên này đầu dây nòng chột nghe “Hự” một tiếng , rồi nghe tiếng nòng ta khóc nức nở.

Nàng lập tức bị nòng ta dọa hoảng sợ, không nói được tiếng nào nữa liền nhanh chân chạy ngay ra ngoài cửa sảnh chờ, vẫn đang cố hét lên trong điện thoại: “Người làm ơn đừng đi đâu, cứ ở nhà ch72 ta một chút , ta lập tức trở về ,nếu ta về mà không thấy người, ta sẽ lột da người ra đó, người có nghe thấy tan ói không hả Hiểu Lôi!”

Ra đến cửa, nàng liền mình chặn đại một chiếc xe, ngồi vào vừa định đóng cửa, thì thấy có một bàn tay chặn lại.

Nàng vừa ngược lên nhìn thấy Luân Hồi Ngàn Năm, trong lòng cảm thấy thật có lỗi với anh, bèn lên tiếng: “Thực ngại quá sự phụ, bạn ta đã xảy ra chuyện, ta phải lập tức về xem nòng ta ra sao ...”

“Không sao.” Luân Hồi Ngàn Năm nói xong liền cúi người chui vào xe, nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu của nàng, anh mỉm cười giải thích ngắn gọn: “Ta lo lắng cho người, để ta cùng với người xem thế nào.”

Giờ khắc này, nàng cũng không quản được nhiều thứ như vậy , nên nhanh chóng nói địa chỉ cho bác tài và năn nỉ hần chạy nhanh một chút,vì nàng có việc gấp.

Lái xe liếc nàng qua kính chiếu hậu, chậm rãi than thở nói: “Nhanh, làm sao mà chạy nhanh được chứ? Có cố thế nào thì chiếc xe này cũng chỉ có bốn bánh mà thôi, ngoại trừ khi người vó thể hoá phép thành sáu bánh a? Còn nữa, chạy quá tốc độ sẽ bị phạt nặng lắm đó , tài xế chúng ta làm chết làm sống ,đi sớm về tối chỉ kiếm được vài đồng cắc, cũng không đủ nộp tiền phạt!”

Nếu là lúc bình thường, nàng khẳng định sẽ cùng bác lái xe này tranh cãi đôi ba câu, nhưng lúc này nàng hoàn toàn không có tâm trạng để nói? Trong lòng vô cùng rối loạn, vừa nghe những lời này, cơn giận liền bùng phát, vừa định nhảy dựng lên phát tác, đã bị Luân Hồi Ngàn Năm ngăn lại.

“Bác tài, chúng ta thực sự có việc rất gấp, trong nhà người có người già bệnh tình nguy kịch, chờ chúng ta trở về gặp mất lần cuối! Bác từng tuổi này rồi chắc cũng xó gia đình, mong bác thông cảm chạy nhanh giùm một chút đi!” Luân Hồi Ngàn Năm nói xong liền móc túi lấy ra một trăm đồng tiền mặt, đặt trước tay lái.

“Hắc, nói thế nào bây giờ.” Bác tài cũng không biết là bị lời nói của Luân Hồi Ngàn Năm làm cảm động, hay là thấy số tiền hậu hĩnh kia, quay đầu nhìn nàng và anh cười cười, có chút ngượng ngùng bĩu môi nói: “Đều là làm người,nhà ai không người già phải không? Được rồi! hai người ngồi cho chắc nha! Nhiều nhất là hai mươi phút nữa, sẽ đến nơi!” Nói xong một chân đạp ga thật mạnhchiếc xe bỗng bất thành linh hơi chồm lên chạy nhanh ra ngoài.

Nàng chưa kịp nói gì thì đầu nàng đã bị đụng mạnh vào vai anh, Luân Hồi Ngàn Năm vội nâng nàng dậy, lấy tay rờ trán của nàng, hỏi nàng có đau hay không?

Nàng vừa ngượng ngùng nói đau, nhưng lại liên tục lắc đầu, Luân Hồi Ngàn Năm hơi hạ thấp người, cánh tay choàng qua trước người nàng, giúp nàng kéo dây an toàn.

Ách, trong nháy mắt, khoảng cách giữa nàng và anh thật sự rất gần, hơi thở của anh nóng ấm vờn trên mặt nàng khiến tim nàng bỗng dưng đập loạn xạ , trong lòng có chút trì độn.

Luân Hồi Ngàn Năm anh giúp nàng thắt dây an toàn xong, lại nhẹ giọng an ủi nàng: “Đừng lo lắng, không có việc gì đâu.”

Nàng tâm trạng hỗn độn đến mức không chịu nổi, nỗi lòng vừa dần dần bình phục lại trở nên khó chịu, không biết là bởi vì điều anh nói, hay còn là vì anh bây giờ thực sự tồn tại rất gần bên nàng,thật là khiến nàng hoảng hốt, người mà nàng đã cảm thấy thân thiết trong trò chơi nay bỗng dưng đang hiện hữu sát bên nàng, thật là một cảm giác ảm áp không thể giải thích bằng lời.

51. Chương 51: Lấy Nước Cho Con Rể.

Vừa về đến nhà, cửa vẫn bỏ ngõ không khép , Hác Hiểu Lôi nữa nằm nữa ngồi, đầu trên ghế sofa, còn toàn thân ngồi ở sàn nhà, chung quanh nàng ta có rất nhiều mảnh thủy tinh vỡ từ khung ảnh đặt ở phòng

khách. Bộ dáng của nàng ta vô cùng chật vật, tóc rối bù, váy áo xốc xếch, ngay cả giày cao gót cũng chiếc có chiếc không.

Nàng vội chạy vào, một tay đỡ lấy nàng ta đứng lên khỏi sàn nhà, nàng ta ngẩng đầu uể oải nhìn nàng, động tác có chút trì hoãn, vẻ mặt ngu ngơ, ánh mắt đỏ như vừa mới khóc, khóe miệng hơi nhếch lên như định nói gì.

“Xướng Trễ...” Nàng ta gọi được hai tiếng tên nàng rồi nước mắt lại ràn rụa tràn ra.

Quen biết Hác Hiểu Lôi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thấy nàng ta khóc như vậy, trong ấn tượng của nàng, Hiểu Lôi là một cô gái vô cùng cứng cỏi, cho dù có muốn khóc cũng nuốt nước mắt vào trong lòng!

Nàng cảm thấy vừa sốt ruột lại vừa đau lòng, ôm lấy bả vai của nàng ta lay lay, lớn giọng hét lên: “Người bị đánh hả? Ai dám đánh người? Ách! Người không phải là bị người ta ăn hiếp chứ? Người làm ơn nói chuyện đi a! nói cho ta biết ! Rốt cuộc là người bị làm sao vậy? Nhanh chút nói cho ta biết đi!”

Hác Hiểu Lôi cắn mạnh môi không nói lời nào, vẫn cứ khóc, nàng hét lên nhưng cuối cùng không thể không chế được cảm xúc nức nở cùng nàng ta, không biết phải làm sao chỉ còn biết ôm nàng ta cùng nhau khóc.

Luân Hồi Ngàn Năm bước tới, một tay ôm một người, anh đỡ khóc đỡ cười tách hai nàng ra.

Anh giúp Hác Hiểu Lôi ngồi xuống ghế sofa, sau đó đẩy nhẹ nhấc nàng đi lấy bông băng thuốc sát trùng, còn bản thân mình thì cầm chổi thu dọn các mảnh thủy tinh đang tung tóe trên sàn nhà.

Nàng lúc này mới nhận ra chân của Hác Hiểu Lôi bị mảnh thủy tinh đâm vào đang chảy máu ... Chẳng lẽ nàng ta vẫn khóc không dừng, là vì chân nàng ta rất đau sao?

Nàng lục tung tìm kiếm khắp nhà, chỉ có thể tìm được vài miếng băng keo cá nhân, Luân Hồi Ngàn Năm nhìn thoáng qua bảo không được, rồi dặn dò nàng ở nhà trông chừng Hác Hiểu Lôi, còn anh nhanh chóng xoay người chạy xuống lầu. Nàng vội lấy nước nóng trong bình thủy pha cho ấm, rồi nhúng khăn lau mặt cho Hiểu Lôi, khi nàng vừa giúp nàng ta lau xong mặt mũi thì cũng cùng lúc Luân Hồi cầm một cái túi trong đó có dụng cụ cấp cứu thông dụng quay lại.

Anh mua đầy đủ cồn i-ốt, có băng gạc, còn có thuốc mỡ giảm đau, nàng vừa lấy vật dụng ra khỏi túi vừa không thể không thừa nhận, Luân Hồi Ngàn Năm anh so với nàng cẩn thận tỉ mỉ hơn nhiều.

Lúc nàng đang bôi thuốc băng bó cho Hác Hiểu Lôi, đột nhiên nàng ta có vẻ tỉnh táo lại, chỉ vào Luân Hồi Ngàn Năm hỏi nàng: “anh ta là ai vậy?”

Nàng đang do dự chưa biết nên trả lời như thế nào, đã thấy Luân Hồi Ngàn Năm mỉm cười hướng Hác Hiểu Lôi giơ tay, bình thần ung dung tự giới thiệu: “Chào, cứ gọi anh là Hạ Lỗi, anh là bạn của Xướng Trễ.”

Hác Hiểu Lôi trong lòng vẫn còn đang thắc mắc, quay đầu hồ nghi nhìn thẳng nàng, không hiểu đầu đuôi ra sao hỏi nàng: “Hạ Lỗi? sao ta chưa từng nghe người nói qua? Bạn bè của người có ai mà ta không biết?” Rồi sau đó nàng ta dường như bừng tỉnh ngộ ,nhảy dựng lên hướng nàng la lên: “ta hiểu rồi! Dư Xướng Trễ! Người có bạn trai mà không cho ta biết?!”

Nàng xấu hổ khẽ liếc mắt quan sát Luân Hồi Ngàn Năm một cái, nga, không đúng, là quan sát Hạ Lỗi, anh nhìn nàng lắc đầu, chính là vẫn đang mỉm cười, không lên tiếng.

Hác Hiểu Lôi lập tức lấy lại tinh thần hưng phấn, đem hết chuyện của bản thân vớt qua một bên, ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa tay lấy cầm lấy tay Hạ Lỗi bắt đầu hỏi đông hỏi tây.

Nàng ta hỏi anh đủ thứ, từ nghề nghiệp làm gì, cho đến trong nhà có bao nhiêu người, trong nhà người thân làm cái gì, phỏng chừng chỉ thiếu điều nàng ta có thể đem tổ tông mười tám đời của nhà anh ra mà hỏi.

Nàng ngồi ở bên cạnh, đỉnh đầu muốn bốc khói, tức giận đến không thể thốt nên lời, thực hận là không thể dùng băng gạc buộc miệng nàng ta được.

Hác Hiểu Lôi quay đầu thoáng nhìn nàng, điệu bộ có phần tức giận mắng: “Người còn ngồi ở chỗ này làm gì? Còn không mau đi lấy nước mời con rể tương lai của ta đi? Chả để ý để tứ gì cả?”

Nàng vừa muốn đi, nàng ta lại gọi với sau lưng nói: “Quên đi đừng lấy nước , người rõ ràng là nên đi ra ngoài mua vài chai beer thuận tiện mua cái gì lên đây ăn đi ha! Ta hôm nay phải cùng tương lai con rể tâm sự hỏi han a...”

Nàng bị nàng ta say bức cho phát điên! Nàng ta tưởng nàng ta là mẹ của nàng a?!

Hạ Lỗi giữ tay nàng rồi đứng lên nói: “Ta đi mua! Các người hai người muốn ăn cái gì?”

Nàng khê kéo anh qua một bên, nhỏ giọng nói: “Đừng để ý nàng ta, anh không phải còn có việc phải làm sao?Cứ đi đi! Đừng cho nàng ta thấy,nàng ta say quá nên nói năng lung tung, anh cũng đừng thèm chấp hén!”

Hạ Lỗi cười nhẹ: “Không sao, dù sao đã trễ rồi, có chuyện gì thì ngày mai rồi tính! Huống hồ... anh cũng đói bụng rồi.”

Hác Hiểu Lôi không còn kiên nhẫn hét lên: “Hai người còn có cần như thế không hả ? Có gì muốn tâm sự không thể chờ đến khi ta đi rồi nói sau được a!”

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta đang liếc mắt về bên này, trong lòng thầm mắng cái tật ham uống đến say xỉn của nàng ta.

Hạ Lỗi xuống lầu mua vài món ăn lên, Hác Hiểu Lôi mặc kệ, phi nháo la lối đòi uống rượu, nàng bắt nàng ta ngồi xuống ghế, mặt đang đen sì nhìn nàng ta thì Hạ Lỗi kéo nàng ngồi xuống ghế rồi lại xuống lầu mua mấy chai bia.

Hác Hiểu Lôi nửa tỉnh nửa say uống hết mấy chai bia Hạ Lỗi vừa mua lên, anh cũng không biết làm thế nào ngăn được nàng ta. Hác Hiểu Lôi vẫn không phục, bắt Hạ Lỗi cùng nàng ta uống tranh cao thấp, Hạ Lỗi không có cách nào thuyết phục, đành lại xuống lầu khiêng một tá bia đi lên.

Lúc này sau khi uống sạch một tá bia, Hác Hiểu Lôi ăn no uống say tâm trạng có vẻ đỡ hơn, lôi kéo tay nàng lè nhè nói Hạ Lỗi chính là rượu tiên, là Lý Bạch tái thế, sau đó lại liên miên cần nhẫn, khóc khóc cười cười kể lể, đến lúc ấy nàng mới có thể lồm bồm biết chuyện gì đã xảy ra với nàng ta

Công ty của Hác Hiểu Lôi là làm quảng cáo ,quy mô rất nhỏ, toàn bộ công ty bao gồm cả nàng ta, cũng chỉ có hai mươi người, toàn dựa vào nàng ta mang công việc về cho thuộc hạ làm, mới có thể miễn cưỡng tồn tại.

Thời gian trước, công ty của Hác Hiểu Lôi có tham dự đấu thầu một hạng mục cạnh tranh gay gắt, hạng mục này chẳng những lợi nhuận rất cao, mà nếu làm tốt , còn có thể có thương hiệu vững chắc.

Hác Hiểu Lôi vì cùng công ty đối thủ tranh giành hạng mục này, không ăn không ngủ liều mạng nửa tháng, kết quả là hôm nay ở buổi mở thầu thất bại thảm hại.

Nếu thật là thua ở trình độ nghiệp vụ, Hác Hiểu Lôi cũng sẽ không thất vọng đến như vậy, vấn đề ở chỗ nàng ta quá tin tưởng nhân viên của mình. Đến khi buổi đấu thầu thất bại nàng ta mới biết nàng ta nằm mơ cũng không nghĩ tới bị nhân viên của mình bán đứng.

Tại buổi mở thầu, công ty đối thủ trình bày tác phẩm giống hệt ý tưởng của công ty nàng, tác phẩm của người ta rất hoàn thiện, nhưng lại là tất cả phát triển từ dự án của công ty nàng.

Chuyện này cũng như việc viết văn, mặc kệ là ý tưởng của ai nghĩ ra trước, chỉ cần có người phát biểu trước, cho dù ai phát biểu sau đó cũng đều là đạo văn.

Hác Hiểu Lôi tuy rằng biết rõ là công ty mình có nội gian, nhưng lại không cam lòng.

Toàn bộ công sức nàng ta vất vả hơn nửa tháng, bây giờ tất cả tâm huyết biến thành giấy vụn, giận dữ không kèn chế được, sai giày cao gót tiến đến trước mặt lão tổng của công ty đối thủ hất cả ly nước lạnh vào lão ta. Còn giận dữ chỉ vào mặt lão ta mà mắng chửi thóa mạ.

Nàng biết tính tình của Hiểu Lôi nàng ta rất nóng nảy, tuyệt đối lúc bực mình cái gì cũng có thể nói ra được, chắc lão tổng kia đã bị nàng ta ân cần hỏi thăm tới tổ tiên mười mấy đời rồi.

Hác Hiểu Lôi mắng chửi xong, nổi giận ùng ùng chạy ra khỏi phòng họp, mọi người đều đuổi theo khuyên can, Hác Hiểu Lôi bỏ ngoài tai những gì bọn họ nói, hét lên một câu “Các người đều là lũ sói!” Sau đó liền lái xe thẳng đến quán bar, uống đến say mèm.

Hác Hiểu Lôi ngồi ở quán bar càng uống càng buồn bực, càng uống càng ghen ngào, bèn chạy đến tìm nàng để kể lể, ai ngờ, lúc vừa đi vào bãi đỗ xe, lại thấy vài người khả nghi đang dùng cây đập phá xe của nàng.

Hác Hiểu Lôi vốn đã đang nóng giận, hơn nữa lại vừa uống rượu, cũng không biết là dũng cảm hay liều mạng, lấy túi xách đánh nhau với bọn họ. Bọn họ dù sao cũng là tay anh chị giang hồ, một đám thân thể đều khỏe mạnh, không tới một phút sau Hác Hiểu Lôi đã bị bọn họ tát một cái đến té ngã trên mặt đất.

Tên cầm đầu còn nắm tóc nàng ta mà cảnh cáo rằng: “Tiểu nha đầu đừng không biết tự lượng sức mình, tuổi còn trẻ bộ dạng lại xinh đẹp, về nhà mà lo cho chồng con cho tốt? Lại còn ra ngoài cùng nam nhân tranh giành cái gì a? Hơn nữa, người có thể tranh giành thắng sao? Nói cho người biết, lần này chỉ là cảnh cáo, nếu lần sau người còn dám hồ ngôn loạn ngữ, không biết sống chết, cũng không xử người nhẹ như vậy đâu!”

Khi bọn họ đi rồi, Hác Hiểu Lôi thất tha thất thểu đứng lên, chạy xe đến nhà nàng, gặp lúc nàng vắng nhà nên mới gọi điện thoại.

Hác hiểu Lôi ới đến mặt vàng,mặt xanh,lúy túy ngã vào ghế sofa, trong tay vẫn cầm chai bia loạng choạng hỏi nàng: “Dư Xướng Trễ, người nói là do ta làm sai rồi sao? Ta không trộm cướp, không hưởng không của ai cái gì, làm việc đến nơi đến chốn, cẩn trọng trong công việc, ta đã làm sai điều gì rồi sao? Chẳng lẽ đơn giản chỉ là do ta nữ nhân, nên xứng đáng bị người khác khi dễ như vậy?”

Nàng bước qua, ôm lấy đầu nàng ta, rất đau lòng nói: “Người không làm sai gì cả... có sai là do bọn họ sai, bọn họ thật vô sỉ, làm nhiều việc ác như vậy, nhất định sẽ bị báo ứng ...”

Hác Hiểu Lôi hơi ngẩng lên nhìn nàng, ánh mắt có vẻ mờ mịt, trong ánh mắt thủy quang rung động, muốn nói gì nhưng đến tận cùng lại nhin xuống không có nói ra.

“Dư Xướng Trễ, ta thật sự rất mệt mỏi, ta chán ghét mỗi ngày cùng những người đáng ghét kia xã giao uống rượu, người nghĩ rằng tử lượng của ta và người mạnh đến cỡ nào? Bọn họ thấy ta là nữ nhân, nên thường ép ta uống! Đợi ta quá chén còn lại động tay động chân với ta ... Bọn họ thực sự không hơn không kém đồ súc sinh!”

“Dư Xướng Trễ, ta thừa nhận ta là lão bản có thập phần hà khắc, kỳ thật ta cũng không để ý như vậy, ta cũng không muốn phải làm việc vất vả như vậy, nhưng là không có cách nào... Người biết không? ngành công nghiệp quảng cáo này của chúng ta cạnh tranh thực sự kịch liệt, nếu người không cố gắng, thả lỏng một chút, người rất nhanh sẽ bị người khác đào thải. Nếu ta không hà khắc, công ty thực không có khả năng sinh tồn; không sinh tồn được thì mọi người lấy cái gì mà ăn cơm? ... Dư Xướng Trễ, bằng lương tâm mà nói, ta thật sự đối đãi với bọn họ không tệ, kiếm được lợi nhuận liền chia hoa hồng cho bọn họ, tại sao bọn họ có thể đối đãi với ta như vậy chứ, vì sao chứ?”

“Dư Xướng Trễ, ta hôm nay cực kỳ thương tâm, không phải là bị người khác chiếm đoạt sáng kiến, cũng không phải là đã đánh mất hợp đồng, mà là bị người nhà bán đứng, bị người ta thân cận tin tưởng bán đứng... Dư Xướng Trễ, xem ra ta từ giờ về sau cũng chỉ có thể tin tưởng người thôi...”

Hác Hiểu Lôi nói xong đem mặt giấu trong lòng nàng, ôm chặt thắt lưng của nàng, bả vai run lên bần bật, nàng có thể cảm nhận rõ ràng quần áo của bị nước mắt nàng ta thấm ướt.

Hạ Lỗi ngồi đối diện với hai nàng, từ đầu tới đuôi chỉ lắng lắng nghe, một lát sau anh khẽ ra ban công gọi điện thoại, gọi xong lại trở về tiếp tục ngồi lắng nghe hai người bọn nàng khóc lóc.

Nàng kêu anh nên vào trong ngủ một lát, vừa rồi để đỡ dành Hiểu Lôi anh cũng đã uống hơi nhiều rồi.

Anh khẽ mỉm cười chỉ nói với nàng không cần, anh cũng chưa buồn ngủ. Sau đó lại đứng lên thu dọn sạch sẽ bàn, lại còn mang tới cho nàng và Hiểu Lôi hai ly nước và một đĩa trái cây đã rửa sạch.

Nàng cảm thấy thực ngượng nói với anh:” hôm nay thật sự là vất vả cho anh”.

Anh cười: “vất vả cái gì? Ít nhất anh còn được bữa cơm nha!”

Nàng trong lòng thầm nghĩ là hai nàng được bữa cơm thì có, những thứ kia đều là do anh mua lên ...

Hác Hiểu Lôi khóc đủ, thì ghé vào trong lòng nàng thì thảo tự nói.

Nàng bị Hác Hiểu Lôi kể lẽ đến gần hai giờ sáng, nàng ta mới nặng nề thiếp đi trên sofa, ngủ mà vẫn ồn ào kêu khát, nàng phải đỡ nàng ta uống hết hail y nước trên bàn nàng ta mới thực sự ngủ không náo loạn nữa.

Nàng vào phòng lấy một cái chăn, đắp cho nàng ta, rồi đi ra ban công, dựa vào vách tường lạnh như băng hút thuốc.

Mới vừa hút được hai hơi, điều thuốc trên môi nàng đã bị Hạ Lỗi cướp mất, anh không thèm để ý đến kháng nghị của nàng thẳng tay đem tắt đi. Nàng cũng bắt đầu cùng anh đấu khí, lại lấy ra thêm một điều thuốc, lúc này anh không thèm nói nhiều với nàng nữa đơn giản cầm lấy điều thuốc và bật lửa của nàng quăng ra ngoài cửa sổ.

Nàng nổi giận, nhìn anh quát to một tiếng: “anh muốn làm gì?”

Anh đưa cho nàng một quả đào, cau mày trách nhẹ: ”Đã nói với em bao nhiêu lần rồi? Sao em vẫn không nghe lời chứ

Nàng bực bội cầm quả đào, hung hăng cắn một miếng cho hả giận, vị quả đào ngọt lành thơm mát, liền khiến tâm trạng nàng dịu đi.

“Sự phụ...”

“Àn?” Hạ lỗi cầm ly nước, đứng ở bên cạnh nàng chậm rãi uống.

“Có ai nói với anh, anh rất tốt với bạn bè?”

Anh nhẹ nhàng cười, không trả lời, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu vào mặt anh tạo thành một vệt gì đó hơi khó hiểu huyền bí.

Mới vừa rồi anh phải chạy lên chạy xuống mua đồ cho Hiểu Lôi nên đem áo khoác khoát lên vai, bên trong chỉ mặc một cái áo thun át nấc bó sát người, lộ ra vầng ngực chắc khỏe.

Anh có dáng người săn chắc, toàn thân vừa vặn, không cao không thấp,xem ra hẳn là anh rất thường xuyên rèn luyện thể thao.

Nàng len lén nhân cơ hội này, ngắm anh từ đầu đến chân ,tỉ mỉ đánh giá một lần, phát hiện một cách thú vị là anh càng nhìn càng có khí phách nam nhi.

Dư tiểu trư đột nhiên ở đầu chui ra, chạy đến bên chân nàng cọt xát, nàng đi ấy đồ ăn cho nó, nó liền vội vã chỉ tập trung vào bữa cơm tối mà thôi, xem ra là nó quá đói.

Hạ Lỗi liền hứng thú ngồi xổm xuống, vươn tay vuốt ve đầu Dư tiểu trư, Dư tiểu trư chỉ lo ăn, cũng không trốn khỏi anh.

Anh hỏi nàng: “Đây là mèo của em nuôi?”

Nàng gật đầu, “Dạ.”

Anh cười: “Ha ha, nó thật sự rất béo!”

Nàng cũng cười theo.

Anh thuận miệng hỏi: “Mặc dù có nó chơi với em, em chắc là vẫn có cảm giác cô đơn một mình?”

Lòng nàng chợt cảm thấy chùng xuống.

Dường như nhận ra động vào nỗi đau của nàng , anh vội sửa lời “Không, ý của anh là em đến từng tuổi này cũng nên tìm bạn trai đi.”

Trong lòng không muốn nhưng nàng vẫn cảm thấy hơi tủi thân, ngoài miệng thì lại tỏ ra thoải mái như không có gì nói: “em cũng muốn ấy chứ! Cái chính là không có người thích em, ha ha...”

Hạ Lỗi đứng lên, ánh mắt lướt đến bên mặt nàng, ở trong mắt anh, nàng cảm thấy được đau lòng.

Anh chậm rãi nâng tay lên, lúc sắp sửa đụng tới vết bột trên mặt nàng bỗng giật mình rút tay lại, sau đó anh dường như có chút xấu hổ chạy ra khỏi ban công, rất nhanh cầm áo khoác mặc vào.

“Đồ đệ, không còn sớm nữa, anh phải đi rồi, em cũng đi ngủ đi! Sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

Nàng dựa người vào vách tường ban công, nhìn theo bóng anh đi ra tới cửa, bất thành lỉnh nàng nhẹ giọng nói với anh: “Sư phụ... Cảm ơn anh.”

Anh quay đầu lại, mỉm cười với nàng, nhưng mà, nàng lại nhìn thấy trong nụ cười đó có một tia bất đắc dĩ.

“Đồ đệ, em phải biết từ chăm sóc cho chính bản thân mình, em rất gầy, ăn nhiều đồ bổ một chút, sức khỏe rất quan trọng, anh còn chờ em viết xong tác phẩm mới nữa đó!” Nói xong, cũng không quay đầu lại xuống lầu, anh đi rồi.

Nàng không biết bản thân mình đứng ở ban công bao lâu, cho đến lúc bừng tỉnh liền lấy điện thoại cầm tay gửi tin nhắn cho anh.

tin nhắn – nàng: sư phụ, em mong mỗi nhất là cái gì, và sợ hãi nhất là cái gì không?

tin nhắn - Luân Hồi Ngàn Năm:?

tin nhắn – nàng: điều em mong muốn nhất là có người tốt với em, mà điều em sợ hãi nhất cũng là có người đối xử tốt với em ...

Một lúc lâu sau, anh gọi điện thoại tới, nói với nàng: “Nha đầu ngốc, em đừng nghĩ vớ vẩn.”

Nàng vút điện thoại qua một bên, ngồi trên sàn nhà, giấu đầu vào đầu gối không ngừng cười, nhưng vẫn là cười ra nước mắt.

Ngốc ngếch, đừng vọng tưởng a! Sư phụ cho dù tốt với nàng đến mấy cũng không phải là của nàng, vĩnh viễn cũng sẽ không là của nàng...

Nàng ngốc quá, thật sự là ngốc ngếch...

52. Chương 52: Hồng Nhan Họa Thủy

Khi nàng giật mình tỉnh giấc thì trời cũng đã chạng vạng tối, vội vàng theo quán tính bật dậy ngó ra phòng khách thì thấy Hác hiểu Lôi đã về tự bao giờ.

Nàng mệt mỏi đặt mình nằm xuống, đầu nhức nhối, toàn thân đau buốt, thở dài một hơi rồi mới lê thân mình từ từ đứng lên một lần nữa, trong lòng tự động viên bản thân rằng có lẽ nàng thực sự nên nghe lời Hạ Lỗi khuyên, bỏ thuốc, hạn chế thức khuya, tự đối đãi thật tốt với chính bản thân mình .

Lê bước đến phòng khách, nàng pha ỉnh một ly cà phê nóng, mùi cà phê lẫn cảm giác ấm nóng của loại thức uống kỳ diệu này làm cho nàng lập tức cảm giác tốt lên không ít.

Cà phê và thuốc lá cũng giống nhau, uống nhiều quá cũng sẽ nghiện. Kỳ thật, không chỉ có cà phê, mà có rất nhiều thứ khác sau khi tiếp xúc một thời gian lâu đều khiến trở nên nghiện. Một khi đã nghiện rồi, một khi thiếu nó, sẽ cảm thấy rất khó chịu. Cho nên nàng nhất định phải thừa dịp chưa kịp nghiện bỏ trước mới được... Ách.

Bất quá người có thói quen uống cà phê để thức đêm giống như nàng, muốn từ bỏ ngay lập tức tất cả, căn bản là không có khả năng ... ha ha, dù sao đi nữa, trường hợp của nàng mà nói cho dù có từ bỏ tất cả , cũng không sống được bao lâu, thì tội gì mà phải ủy khuất chính mình? Đơn giản là cứ thuận theo tự nhiên đi!

Nàng vừa nhấp cà phê vừa gọi điện cho Hác Hiểu Lôi, hỏi xem nàng ta bây giờ thế nào, đã phần nào ổn hơn chưa?

Bên kia đầu dây điện thoại tâm trạng của Hác Hiểu Lôi dường như đã khá hơn rất nhiều, vẫn còn có tâm tình trêu chọc nàng.

“Tỷ của người không sao, thật là không có gì, cùng lắm thì bắt đầu lại từ đầu thôi! Nói chuyện của người đi, ngay cả người cũng có người thương yêu như vậy, chỉ là một cái công ty nhỏ nhỏ, tỷ sợ gì mà không chống đỡ nổi chứ?”

Nàng trịnh trọng gầm lên với nàng ta.

“Người đi chết đi Hiểu Lôi!”

Hác Hiểu Lôi cười khanh khách trong điện thoại gào to nói: “Tỷ nói cho người biết, nam nhân này rất được, người nhất định phải xuống tay cho ổn, đừng để vượt mắt anh ta nghe chưa, Ví dụ như thế này để tỷ dạy cho người! Giống như đi mua hàng giảm giá ở cửa hàng quần áo, nhất định phải nhanh tay chụp trước, trước là cứ thử mặc vào! Nếu không mặc thử, người sẽ không biết được có hợp hay không; nếu xuống tay chậm, để cho người khác mặc thử trước, mua mất, đến lúc đó người muốn hối cũng không kịp!”

Nàng bị nàng ta làm cho ngớ ngẩn hỏi: “Vạn nhất chờ người thử mặc rồi, quyết định mua, lại phát hiện có người khác đã mua xong trả tiền từ lâu rồi thì sao?”

Hác Hiểu Lôi chắc bên kia đầu dây đang bận vung tay múa chân, ồn ào nói với nàng: “Vậy coi ai nhiều tiền hơn đã! Cứ lấy tiền dành mua, nhất định cứ dành hoài dành đến khi nào mua được thì thôi!”

Nàng dở khóc dở cười, “Nghe người nói chuyện một cách không có đạo đức như vậy, cũng biết người là thực sự đã không có việc gì nữa rồi! Được, ta không dám làm chậm trễ lão nhân gia ngài kiếm tiền nữa, ta cúp máy đây.”

Đơn giản thay vội bộ đồ, nàng đi ra ngoài mua thêm vài thứ cần thiết, khi trở về, ở khoảnh khắc hai chân nàng vừa bước vào phòng, nàng hoảng hốt khi cảm thấy trong không khí còn lưu lại mùi của Hạ Lỗi. Nàng lắc lắc đầu, tự cười nhạo khứu giác của mình rõ ràng là có vấn đề, làm sao mà trong nhà nàng lại có mùi của Hạ Lỗi được chứ? Chắc chắn chỉ là mùi nước hoa cao cấp trên người Hác Hiểu Lôi mà thôi.

Vừa mở máy tính, login vào QQ, dích dích dích, dích dích dích, tin nhắn offline tới tấp làm nàng bị dọa hoảng, mở ra xem thì toàn bộ là tin nhắn của Lạc Thủy Thanh Hoàng gửi đến.

QQ tin nhắn – Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, người vẫn chưa về sao?

QQ tin nhắn – Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, đã gần 12 giờ đêm rồi, người đi đâu vậy chứ?

QQ tin nhắn – Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, đã rạng sáng 2 giờ, người sao lại còn chưa về? Người không xảy ra chuyện gì chứ?

QQ tin nhắn – Lạc Thủy Thanh Hoàng: phỉ phui, coi như ta cái gì cũng chưa nói, người chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì cả, đúng không?

QQ tin nhắn – Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, 3 giờ rồi, ngày mai ta còn phải họp, bây giờ ta đi ngủ trước, đây là số điện thoại của ta, khi nào người về đến thì gọi ngay cho ta nha ...

QQ tin nhắn – Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu cả đêm qua ta không ngủ được, ta vào phòng họp với đôi mắt như cú mèo, mọi người đều tưởng đêm qua ta làm gì chuyện xấu ...

QQ tin nhắn – Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, ta đã tan tầm về nhà, người vẫn còn chưa online sao? Người là cố ý không gọi điện thoại cho ta để ta lo lắng đúng không? Hay là người bị bọn buôn lậu người lừa bán đến hỏa tính rồi?

QQ tin nhắn – Lạc Thủy Thanh Hoàng: ... Được rồi! Ta thừa nhận là ta sắp điên rồi, người đừng cười ta nữa, nhanh chóng online ngay đi ta đang chờ người.

Biết Lạc Thủy Thanh Hoàng lo lắng đến như vậy, nàng còn tính cố ý không đăng nhập vào trò chơi, làm cho anh sốt ruột hơn nữa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, làm như vậy thật sự là quá đáng, liền login vào game.

Nàng vừa đọc xong điều lệ, đã thấy Quan Công ở kênh bang phái kêu tên của nàng.

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Ách! Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, người đúng thật là! Bởi vì người mà lại xảy ra đánh nhau nữa rồi! người thực sự là hồng nhan họa thủy! ...nhanh lên, người nhanh đến bắn sao cấp bốn mươi hai Hồn Cốc mà can ngăn bọn họ đi!

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (dấu chấm hỏi) chuyện gì vậy làm như cháy hà đến nơi ấy? Ai đánh nhau với ai vậy?

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: lão công của người cùng đồ đệ của người chứ ai!

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: đồ đệ, ta quả thật là có một; còn lão công? Xin hỏi là ai vậy?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đuà Giỡn Đại Dao: Trời ơi! Bên này đã gấp đến chết người ! Người còn ở đó mà nói nhăng nói cuội nữa?

Bang phái - Tư Mật Đạt: ...

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: người nhanh lên đến đó đi ...

Lúc truyền tống đến đó, nàng vẫn còn đang lơ mơ không hiểu tự hỏi! Mạch Thượng Sơ Huân chỉ mới cách mấy ngày không login vào trò chơi, nàng vẫn còn tưởng hắc hắc bạn không có thời gian online, thế mà dùng ột cái, hắc liền làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy?

Cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng đánh nhau? Có hiểu làm chuyện gì sao? Cho dù hắc nghĩ là luyện tập kỹ thuật PK, cũng nên tìm các người chơi có cấp bậc không chênh lệch lắm chứ? Ai lại đi khiêu chiến đại thần mãn cấp như anh? Khiêu chiến GM khiêu chiến RMB sao?

53. Chương 53: Giá Trị Con Người .

Nàng nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không thể tự tìm được đáp án hợp lý, đành truyền tống đến Cửu Lê Hồn Cốc.

Lúc đọc lục điều thì bị chậm, lên ngựa thì bị vướng, vừa chạy ra được hai bước lại nhớ ra là quên đem theo trang bị, hôm nay chả biết tại sao nàng làm cái gì cũng lộn xộn thê không biết nữa. Vừa tính truyền tống đi thì lại thấy rất nhiều người, Chẳng lẽ hôm nay GM có chương trình khuyến mãi phát tiền thưởng gì đó mà nàng không biết sao?

Kênh địa khu - Chức Nghiệp Cầu Tử Đội: Cát Đằng Chuối Tây, Phong Trì Quyện Điều, khí thế như nuốt hổ bản Thiên Lang.

Lưu Phong Nghe Vũ, thượng thiện nếu thủy, kiếm ngự thương khung thân tự tại, cửu huyền thiên nguyên động Càn Khôn.

Nàng chỉ là đi ngang qua cũng không muốn bỏ qua, xem xem chàng thiếu niên cuồng ngạo Linh Vũ là người như thế nào mà dám khiêu chiến với phong lưu Dịch Kiếm đại thần? nơi tận cùng Hồn Cốc, đáp án sắp được công bố ... không cần sân khấu, hoá ra là bảng quảng cáo màu sắc rực rỡ đang chạy lướt qua trên đầu nàng!

Nàng cảm thấy thật sự cuồng hân: ngay cả trong vương quốc trò chơi vọng du này! Mà cũng có loại văn hóa như thế sao, nàng thật muốn tìm một khối đậu hủ tự đâm chết cho rồi!

(chú ý: cát đằng chuối tây, phong trì quyện điều vì linh vũ kỹ năng; lưu phong nghe vũ, thượng thiện nếu thủy, thân tự tại, cửu huyền thiên nguyên đều là kỹ năng của Dịch Kiếm.)

Kênh địa khu – Đại Thương Bách Hóa: vé vào cửa đây, mại dô, mại dô, bản sao cấp bốn mươi hai, chỉ có người không dám mua , không có chuyện ta không dám bán!

kênh phụ cận - Ngạch Là Tới Đánh: (chủ biểu tình) đi xem đấu võ à? Chúng ta đều đi!

Kênh phụ cận - Chuyên Hạo: Đại Thần sao lại tự nhiên đi đánh nhau vậy.

Kênh phụ cận - Cách Động Cách Động: Đại Thần chuẩn bị đối xuống nhân vật trò chơi cấp thấp sao?

Kênh phụ cận - Chuyên Hạo: nghe nói vì để cho thi đấu công bằng, Đại Thần đổi nhận vật của Tiểu Vũ.

Kênh phụ cận - Cách Động Cách Động: thật sự như vậy sao?

Kênh phụ cận - Bắt Cóc Máy Bay Xem Tiếp Viên Hàng Không: đương nhiên nha! Người thua cuộc không chỉ có vinh viễn phải rời bỏ trò chơi, còn phải san hào đó!(San hào là chết vinh viễn trong trò chơi)

Kênh phụ cận - Cách Động Cách Động: (giật mình) vậy Đại Thần kia chẳng phải là thực sự chịu thiệt sao? Bất quá nếu đã là Đại Thần rồi thì cho dù đối xuống hào cấp thấp, cũng sẽ không bị thua chứ?

Kênh phụ cận - Bắt Cóc Máy Bay Xem Tiếp Viên Hàng Không: Không có gì biết trước được, cho nên chúng ta mới đứng ở chỗ này chờ xem kết quả a!

Kênh phụ cận - Mặc Anh Kỳ Miếu: các người nói xem, Tiểu Vũ kia chắc là cũng đang đau đầu lắm đây, vẫn là mutton oai của Đại Thần a?

Kênh phụ cận - Ngạch Là Tới Đánh: ta xem Tiểu Vũ kia chắc là bị điên rồi.

Kênh phụ cận - Bắt Cóc Máy Bay Xem Tiếp Viên Hàng Không: ta đồng cảm với hần!

Kênh phụ cận - Chuyên Hạo: ta cũng thế.

Nàng cố thoát ra khỏi vòng vây của quần chúng, mở hiếu kỳ mở một đường máu, miễn cưỡng chen đến trước mặt đám người đó, thấy Mạch Thượng Sơ Huân tay cầm tiểu cung tên, đỉnh đầu đội mũ bạch hổ truy phong, nhìn oai phong凛冽.

Nàng không khỏi thở dài: đồ nhi a! Người chỉ mới là tiểu lão hổ không phải sao? Đã nghĩ đến cắn người? Mà cắn ai thì cắn đi! Lại chọn Lạc Thủy Thanh Hoảng loại da dày thịt béo, kiếm đâm không lũng, tên bắn không xuyên này mà cắn chứ! Đồ nhi a đồ nhi, này nếu chuyện này truyền ra ngoài, người khác không những không cười người còn trẻ không biết chuyện, mà chỉ biết mắng sư phụ người nhận lầm đệ tử a!

Nàng tâm trạng rất cảm thán! Nhìn thấy đối diện một người đang đi tới, trong tay cầm Hoàng Tuyền bảo kiếm, mặc hỗn đản trang bị, bố y thanh sam tiểu Dịch Kiếm, quả thực cùng Mạch Thượng Sơ Huân tương xứng.

Trong đám người bỗng vang lên một giọng nói thâm thì: “Là Đại thần! Đại thần đến đây!”

Nàng lấy hai tay che mặt, không đành lòng nhìn trận đánh này.

Lạc Thủy Thanh Hoảng, chẳng lẽ người cũng tính chuẩn bị cùng Mạch Thượng Sơ Huân dắt tay nhau diễn trò khôi hài, để giải trí cho đại chúng sao?

Kênh phụ cận - Minh Nguyệt Thanh Phong: Mạch Thượng Sơ Huân, ta đã đối hào rồi, người tính đánh như thế nào? Ba trận thắng hai, hay vẫn là một ván định thắng bại?

Kênh phụ cận - Mạch Thượng Sơ Huân: ta không thích phiền toái, một ván! Một ván vậy là đủ rồi.

Kênh phụ cận - Minh Nguyệt Thanh Phong: được, vậy một ván.

Kênh phụ cận - Mạch Thượng Sơ Huân: y theo ước định, người thua sẽ phải san hào rời đi.

Không đợi Lạc Thủy Thanh Hoảng trả lời, Quan Công liền xông lên ngăn trở

Kênh phụ cận - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Lạc Thủy Thanh Hoảng, tên tiểu tử này bị động kinh, người cũng theo hần động kinh làm gì?! Người thật tính cùng hần đánh nhau? Hần là hào gì? Còn người kia là hào gì? Có so với hần sao?

Kênh phụ cận - Minh Nguyệt Thanh Phong: sợ cái gì, người mới như vậy đã không tin ta, cho rằng ta nhất định thất bại?

Kênh phụ cận - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: chuyện này không phải là vấn đề có tin hay không...

Kênh phụ cận - Minh Nguyệt Thanh Phong: thì phải rồi, là không có vấn đề gì đâu? Được rồi, Mạch Thượng Sơ Huân, bắt đầu đi!

Quan Công gấp đến độ nhảy dựng lên, ở trong đám người nhảy lên nhảy xuống nhìn dáo dác xung quanh.

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, người còn chưa tới sao chứ?

Bang phái - Tư Mật Đạt: ta nghi là Xương Trễ hiện đang ở đâu đây nhưng nàng ta tránh mắt để xem hai người bọn họ gây náo nhiệt...

Kênh thiên hạ - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: ta treo giải thưởng 500 kim cho ai tìm thấy Thuyền Đánh Cá Xương Trễ! Mọi người chung quanh tìm xem, thấy nàng ta bắt quăng lại đây cho lão tử!

Lời Xương Trễ thuyết minh: giá trị con người nàng lại được tăng giá từ lúc nào vậy...

54. Chương 54: Không Yêu Nghiệt, Không Phải Là Xương Trễ

Quan Công vừa lên tiếng xong, mọi người lập tức quay đầu tìm kiếm nhìn xung quanh, ngay lập tức phát hiện ra nàng, đều giơ tay lên kêu to: “Thuyền Đánh Cá Xương Trễ ở chỗ này! Ở chỗ này!” Ngay lập tức mọi ánh mắt đổ dồn về phía nàng, nàng quả thực cảm thấy bản thân vô cùng nhanh ý, thần nhiên đối phó với chuyện bị Quan ca bắt được.

Khi mọi người chạy đến thì chỉ còn thấy nữ băng tâm xinh đẹp là nàng, đang ngồi trên một đồng cỏ khô, thần sắc bình tĩnh phiêu diêu, đỉnh đầu hiện rõ tám chữ thật to ... “Gác mấy bận việc, người không ở đây.”

Mọi người đồng loạt kêu to “Oa oa oa”, sau đó chỉ còn sự im lặng tuyệt đối kéo dài...

Nàng bản thân đang rất dương dương tự đắc! Quan Công đột nhiên cầm đại đao, nhảy hai bước vọt tới trước mặt nàng.

Thái độ cứ như là chưa từng quen biết nàng a! Giơ tay chém xuống, cạch cạch cạch ba nhát, đem nàng chém chết, sau đó cầm đại đao chỉa lên trời, nâng tay gọi Tư Mật Đạt, rồi chỉ vào thi thể của nàng, cao giọng quát: “Cứu nàng ta sống lại đi!”

hệ thống nêu lên - Tư Mật Đạt sử dụng thất tinh gọi hồn đối với nàng, nhận hay không nhận?

Nàng hoàn toàn không tình nguyện đứng lên, Quan Công bay lên đá một cước, đem nàng đá đến chiến trường chỗ bọn họ đang đánh nhau, tròng mắt nhìn nàng nói: “Người còn muốn tránh né? Cũng không có của đâu! Ai gây ra chuyện này hả, nên bây giờ người phải đi ra giải quyết! Nhanh chóng thay lão tử đi lên can ngăn bọn họ, không can ngăn xong người cũng không yên với ta đâu!”

GM, đây là cái luật trò chơi gì vậy chứ, còn có người so với nàng còn cuống hơn nữa sao?

Bên kia, Lạc Thủy Thanh Hoàng cùng Mạch Thượng Sơ Huân đã muốn bắt đầu đấu võ, nàng miễn cưỡng làm người trung gian hoà giải bước đến bên cạnh hai người bọn họ, rặn mãi mới nói được mấy chữ.

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: nếu ta nói các người đừng đánh, chuyện này coi như quên đi, vậy hai người có nghe ta nói không?

Hai người bọn họ hoàn toàn coi nàng như vô hình, kiếm rút ra, tên mê hoặc xẹt qua.

Trên chiến trường, cả hai bọn họ chính là thanh sam miểu miểu, mặc giáp như trù; gương cung giống như trăng tròn, kiếm quang nếu tia chớp.

Mạch Thượng Sơ Huân ý vào bản thân mình có khả năng truy diện cao, tốc độ di động mau, mẫn tràng chạy loạn, nhảy lên nhảy xuống, động tác nhanh nhẹn tìm cách bắn trúng Lạc Thủy Thanh Hoàng. Quyển diều, lê hoa, lần lượt phóng ra, xem nha hấn quyết tâm như vậy, vẫn tính là một mũi tên tên đem Lạc Thủy Thanh Hoàng giết chết.

Lạc Thủy Thanh Hoàng chân thả phi kiếm, dương tay quăng một cái “Bát hoang địa sát”, lại tiếp tục quăng ra “Có quy về nguyên” tiêu diệt Mạch Thượng Sơ Huân trạng thái, huy kiếm “Lục hợp hàn băng” đem giảm tốc, “Thất diệu nhân gian” bay qua đi gần người, tận lực bồi tiếp một chút nghe vũ, huyền viêm.

Mạch Thượng Sơ Huân thi triển “Đi nhanh thuật” để đào thoát, chạy ra vài bước, đột nhiên quay đầu, quỳ gối gương cung bắn tới một cái “Hỏa tích”. Ánh lửa yêu dã, lập tức phóng trình xạ đến Lạc Thủy Thanh Hoàng nổ tung, trông rất đẹp mắt, giống lễ đốt pháo hoa lễ mừng năm mới.

Lạc Thủy Thanh Hoàng nhanh chóng mở ra huyệt tâm, khu kiếm đuổi theo Mạch Thượng Sơ Huân, dùng kỹ năng viễn trình pháp thuật quảng hấn. Mạch Thượng Sơ Huân một lần nữa cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng bị lui lại phía sau, tiếp tục chạy, tiếp tục điều, tiếp tục quỵên điều, lê hoa...

Mọi người vây xung quanh xem võ tay trầm trồ khen ngợi, còn nàng thì khóc không ra nước mắt.

Trước mắt thấy hai người bọn họ huyết đều hạ đến hơn một nửa, nàng vẻ mặt cầu xin, quay đầu nhìn phía Quan Công, đau khổ lên tiếng: “Quan Công đại lão gia, ngài tạm tha cho tiểu nhân đi! Không phải là ta không nghĩ cách can ngăn, mà là căn bản bọn họ không thềm nghe lời của ta a!”

Quan Công hung tợn trừng mắt nhìn nàng, gằn mạnh từng chữ: “Không ...hoà ...giải...thành...công...người...cũng ...đừng...sống ...nữa!”

Nàng bây giờ làm được cái gì chứ, hai người bọn họ cũng chỉ còn lại lượng huyết rất thấp, nói cách khác, thắng bại sắp công bố, mọi người đều ngừng thở, nắm chặt tay, nhìn không chớp mắt chờ xem kết quả cuối cùng...

Nàng bị buộc bắt đắ dĩ cùng đường, rốt cục sử dụng chiêu cô cùng vô sỉ... cấp cho hai người bọn họ mỗi người một cái cổ bản bồi nguyên.

(cổ bản bồi nguyên: mỗi 5 giây khôi phục lượng huyết giá trị nhất định cùng giá trị kỹ lực.)

Phải biết rằng, cổ bản của nàng đây chỉ kém một cấp so với băng tâm mãn cấp a!

Ngay lập tức, lượng huyết của Lạc Thủy Thanh Hoàng cùng Mạch Thượng Sơ Huân đang từ đáy gần cạn tốc độ mỗi 5 giây tăng thêm 300, nhanh chóng gần đầy. Thừa dịp hai người bọn họ đang ngây người, nàng lại đi lên cấp ồi người một cái diệu thủ hồi xuân, tăng thêm 5000 giá trị huyết.

Kết quả là, lượng huyết của hai người bọn họ, trong khoảnh khắc đã đầy.

Nàng lúc này mới chống tay, ngửa mặt lên trời cười to.

Oa ha ha ha, băng tâm a băng tâm, nàng uy vũ đến cỡ nào a.

Mọi người xem xung quanh ðùng ðùng nổi giận, cùng chỉ vào mặt nàng đồng thanh la hét: “phải tiêu diệt yêu nghiệt chuyên gây tai họa này đi!”

Chỉ có Quan Công rất vừa lòng gật đầu, nhếch miệng cười to: “Ha ha, được! Làm tốt lắm! Không yêu nghiệt cũng không phải là Xướng Trẻ!”

Đúng là dư thừa nội tiết tố cũng dẫn đến chiến tranh

Lạc Thủy Thanh Hoàng cùng Mạch Thượng Sơ Huân thu chiêu tạm thời đứng yên tại chỗ gườm gườm đối phương ba giây, lúc trên người rút cổ bản bồi nguyên xuống, ngay lập tức lại đánh nhau.

Nàng dùng chưởng tách bọn họ ra, nhe răng trừng mắt trước mặt cả hai mà bọn họ cũng không thềm để ý đến việc nàng thực sự đã bị bọn họ bức cho phát điên, liền không nhin được cuồng bạo.

Nàng tức giận rút kiếm ra, chuyển thành hồng danh xông lên chém bọn họ mỗi người một kiếm “Phốc phốc phốc phốc” đem cả hai bọn họ giết chết, sau đó còn đá vào thi thể mỗi tên một phát, miệng rít gào: “Đánh nhau hả! Sao bây giờ không giỏi đánh nữa đi?”

Mọi người phát cuồng, sau cùng cũng nhượng bộ rút lui hết.

Quan Công mừng rỡ đứng đó, chống đại đao thờ phào, Thải Cô Nương Tiểu Năm quay về phía mọi người đang hiếu kỳ vung tay lên nói: “Được rồi được rồi, tất cả cũng nên giải tán đi thôi! Chỉ là người đàn bà đánh đá khuê phòng dạy chồng mà thôi, nghiêm sư đánh học trò không nghe lời, thực sự là bạo lực, mọi người ðừng nhìn, miễn cho buổi tối ngủ không ngon giấc!”

Mọi người thấy đã hết trò hay để xem, nên ðều tán ra.

Mạch Thượng Sơ Huân quỳ rạp trên mặt đất làm nũng với nàng.

Kênh phụ cận - Mạch Thượng Sơ Huân: (lăn lộn biểu tình) sư phụ, người thật không công bằng, người vừa rồi vì sao dùng kiếm đâm ta trước? Chẳng lẽ ở trong lòng người đồ đệ không bằng cái gã nam nhân đáng ghét kia? Ô ô...

Lạc Thủy Thanh Hoàng quỳ rạp trên mặt đất biểu tình bão nổi.

Kênh phụ cận - Minh Nguyệt Thanh Phong: (chủ bàn biểu tình) nha đầu, người thật không công bằng, người vừa rồi vì sao lại thêm huyết trước cho hắn? Chẳng lẽ ở trong lòng người, lão công là ta đây không quan trọng bằng tiểu đồ đệ của người sao? Hừ hừ...

Nàng nổi giận quát: “Cả hai người đều câm miệng cho ta! Trước tiên là nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra? Hai người các người vì sao mà lại đánh nhau?”

Mạch Thượng Sơ Huân cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng biểu tình cả hai đều thấy rất đáng ghét, cùng nhau xoay mặt đi, không thèm để ý đến lời nàng nói.

Cuối cùng nàng phải dùng một chút quyền đâm cước đá, cộng thêm một chấp cường bức dụ lợi, hai người bọn họ mới đem nguyên do đánh nhau từ đầu đến cuối nói ra cho nàng.

Sau khi nghe cả hai bọn họ kể lẽ nàng mới hiểu ra được nguyên nhân sự tình...một cách thiếu đầu thiếu đuôi.

Mạch Thượng Sơ Huân hôm nay vào trò chơi, vẫn không thấy nàng, nên nghĩ sẽ tự mình làm nhiệm vụ thăng cấp, kết quả mở ra danh sách nhiệm vụ, phát hiện thấy nhiệm vụ tiếp theo phải làm là bản sao cấp 42, liền nghe theo lời chỉ bảo lúc trước của nàng, ngồi xổm trước cửa bản sao cấp bốn mươi hai ngắm nghía xung quanh địa hình.

Kênh địa khu - Mạch Thượng Sơ Huân: tiểu hào cần tổ đội đến cấp 42 bản sao làm nhiệm vụ.

Lúc ấy, Lạc Thủy Thanh Hoàng vừa đúng lúc ở Cửu Lê đang lang thang đi bộ chờ nàng login, thấy người kêu gọi người là đồ đệ của nàng, liền truyền tổng đến Hồn Cốc, gửi lời mời gia nhập tổ đội cho Mạch Thượng Sơ Huân.

Thứ nhất là do anh cũng đang nhàn rỗi nhàm chán; thứ hai là muốn dẫn Mạch Thượng Sơ Huân, thuận tiện đem lại niềm vui bất ngờ cho nàng.

Ai ngờ, anh gửi lời mời gia nhập tổ đội, nhưng lại bị Mạch Thượng Sơ Huân từ chối.

Lạc Thủy Thanh Hoàng bồn chồn, liền hỏi lại: “Vì sao người không gia nhập đoàn?”

Mạch Thượng Sơ Huân trả lời: “Bởi vì ta ghét người, người suốt ngày cứ quẩn quít lấy sư phụ của ta!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nghe anh nói xong bật cười, giải thích nói: “Ta là lão công của sư phụ người, quẩn quít lấy nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa nên làm nha!”

Mạch Thượng Sơ Huân hỏi: “Lão công? Sư phụ ta đã đồng ý lấy người sao? Hai người đã có kết hôn chứng sao?”

(chú ý: luật trò chơi,nếu hai người chơi đã kết hôn, bên cạnh đầu sẽ có cái kết hôn chứng.)

Một câu nói đến, làm cho tâm Lạc Thủy Thanh Hoàng nhói đau.

Tuy rằng nàng đã cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng trao khiên tơ hồng, nhưng nàng vẫn không chịu cùng anh kết hôn, nguyên nhân rất đơn giản, chính là nàng đã từng bị chuyện của Chén Vô Cực làm cho bản thân nàng cảm thấy rất bị tổn thương! Cho nên nàng không muốn lại giẫm lên vết xe đổ một lần nữa, trong lòng cũng định để quan sát một thời gian, xác định chắc chắn Lạc Đại Thần anh không có tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ hay tiểu lục xuất hiện, nàng sẽ cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng kết hôn. Miễn cho nàng ngay cả trong trò chơi, còn phải cả ngày cùng tam cung lục viện của chính nam nhân của mình đấu trí, kèn cựa hơn thua, chẳng phải sẽ mệt mỏi lắm sao?

Lạc Thủy Thanh Hoàng cố gắng giữ mặt mũi, kiềm chế cơn giận đang muốn bùng nổ trong lồng ngực, nói với Mạch Thượng Sơ Huân: “Ta và sư phụ của người đã trao khiên tơ hồng rồi, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ kết hôn thôi.”

Mạch Thượng Sơ Huân thái độ còn như muốn chọc tức Lạc Thần hơn nữa, không ngớt trả lời: “Ta cũng đã từng trao khiên tơ hồng cho sư phụ ta đó! Nói như vậy, hai chúng ta sớm muộn cũng sẽ kết hôn hay sao? Nói gì đi nữa, cho dù người cùng sư phụ về sau t có thể kết hônthậ, vậy cũng là trong trò chơi mà thôi, đến khi sư phụ ta không chơi trò này nữa, người lúc đó cũng chẳng là cái gì của nàng cả!”

Những lời này thực sự lại đâm thẳng vào tim của Lạc Thủy Thanh Hoàng, thậm chí còn đau hơn cả bị đâm!

Lạc Thủy Thanh Hoàng thật đúng là rất sợ hãi nàng một ngày nào đó nổi dậy, đột nhiên biến mất không để lại dấu vết, giống như lúc trước ở game Hoàn Mỹ.

Lạc Thủy Thanh Hoàng: “Cũng không nhất định như vậy! Ở chung lâu, có lẽ sẽ phát triển đến trong hiện thực thì sao.”

Mạch Thượng Sơ Huân: “Người hiểu gì về sư phụ ta sao? Người có biết nàng thích cái gì, ghét cái gì sao? Người có biết nàng trong hiện thực có bạn trai hay chưa sao? Có lẽ nàng trong hiện thực đã sớm đã có kết hôn đối tượng rồi!”

Muốn không thể nào nói, nam nhân đôi khi cũng giống như trẻ con nha!

Kết quả là, hai người bọn họ cộng lại cũng quá năm mươi tuổi mà cứ như vậy mỗi người một câu, ở cửa sổ chat riêngcãi nhau âm ỹ cả lên.

Lạc Thủy Thanh Hoàng: “Tiểu tử, người không phải là thâm mền sư phụ người chứ, tính theo ta cướp lão bà của ta sao?”

Mạch Thượng Sơ Huân: “Nếu đúng thế thì sao?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng: “Nếu có người khi dễ nàng, người có thể bảo hộ nàng sao? Người ở trong trò chơi cũng đã không có thể bảo hộ nàng, còn dựa vào cái gì mà tranh giành nàng với ta chứ?”

Lúc này, đến phiên Mạch Thượng Sơ Huân chịu sự đã kích.

Lần trước, Mạch Thượng Sơ Huân trước mắt nhìn thấy nàng bị người ta chém chết ở Hoàng Tuyền Cảnh, mà không giúp được gì, trong lòng rất là khó chịu, cho nên mới như vậy cố gắng làm nhiệm vụ thăng cấp thật nhanh.

Mạch Thượng Sơ Huân: “Người cấp cao thì sao? Trang bị tốt thì thế nào? Chờ ta đem hào luyện lên rồi, người sẽ không phải là đối thủ của ta!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng: “Như thế nào? Người không phục hả ? Vậy thử một lần đi?”

Mạch Thượng Sơ Huân: “Đánh thì đánh, ta sợ người sao?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng: “Được! Ta cũng không khi dễ người, ta đi đổi hào ngang cấp với người để đấu với người!”

Mạch Thượng Sơ Huân: “Ai thua, phải san hào rời khỏi nơi này vĩnh viễn!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng: “Còn nữa người thua sẽ không dùng hào khác để tiếp cận Thuyền Đánh Cá Xương Trễ!”

Mạch Thượng Sơ Huân: “Một lời đã định!”

Sau đó, hai tên đực rựa quá thừa nội tiết tố này, bởi vì nhất thời tức khí, đã khai mào cuộc chiến tranh đoạt Thuyền Đánh Cá Xương Trễ .

Nàng nghe xong những lời này thì cảm giác mơ hồ a! Quay đầu lại liền thấy Quan Công, càng mơ hồ hơn nữa ... hần còn đứng đó ca hát nhún nhảy! nàng thực sự hoài nghi hần có vui quá phát điên hay không nữa, nàng nhìn không được ngay tại kênh bang phái hỏi mọi người: “Các người có ai biết hôm nay Quan Công ăn phải thuốc gì không ? Tại sao hần lại cao hứng như vậy?”

Mọi người trong bang phái nhất thời trầm mặc sau một lúc lâu, nổi ầm ục phun trào ...

Bang phái - Tư Mật Đạt: chúng ta vì lão đại và Tiểu Vũ mao quyết đấu, nên bèn cá cược...

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: mỗi người mất tới một trăm kim...

Bang phái – Giao Nữ Nhi Không Giết: toàn bộ bang phái Thần Thoại đều cá lão đại thắng...

Bang phái - Tiểu Mỹ Nhân: cá biệt có vài người ngoài bang phái cá Tiểu Vũ mao thắng...

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: kết quả như vậy cũng bởi vì do Xướng Trẻ người, người làm cho tình thế bất phân thắng bại ...

Bang phái- Miếu Diệu: chỉ có một người bắt về hoà, cho nên toàn bộ tiền của chúng ta đều thua cho hần a...

Bang phái - Chiều Cổ Hảo Ta: Trời đất thiên địa ơi! nhưng là đến hai ngàn bốn trăm kim lận a!Giết ta đi A a a!!!

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trẻ: (run lên) các người nói người kia, không phải là Quan Công chứ?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (cười to) đúng là lão tử! Oa ha ha ha...

GM, nàng nguyên lai là bị lừa a, nguyên lai cái người giao hoạt nhất trong serve cũng là Quan Công biến thái ...Chả trách hần bằng mọi giá cũng bắt nàng đến đó can ngăn hai người bọn họ đánh nhau nha! Còn hăm dọa nàng nếu không thành công sẽ xử lý nàng nữa chứ!

Nàng bên này màn hình dựng thẳng ngón giữa khinh bỉ hần, chợt nhớ ra điều gì, nàng hướng Quan Công nói.

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng trẻ: (biểu tình nịnh nọt) Quan lão gia, ngài lần này thành nghiệp lớn, tiểu nhân cũng có công đúng không ... hay là... tiền thắng độ chia cho ta phân một nửa đi?

Bang phái mọi người: dựng thẳng ngón giữa khinh bỉ nàng, oa...

55. Chương 55: Các Người Bọn Họ Đều Thích Làm Như Vậy , Có Nghĩ Đến Cảm Thụ Của Nàng ?

Lạc Thủy Thanh Hoảng nhanh chóng đổi trở lại hào của chính mình, ôm thất lưng của nàng kéo đi, Mạch Thượng Sơ Huân cũng không phải vừa,mặc kệ cứ xông lên cầm lấy tay của nàng níu kéo, hai người bọn họ đều rất là ngây thơ một trận kéo kéo đẩy đẩy, nàng nổi giận: “hai người tính phân thân ta ra sao?”

Lạc Thủy Thanh Hoảng: “Nha đầu, ngày hôm qua người làm cho ta rất lo lắng, hôm nay phải đi tìm chỗ nào không có người kể rõ ràng cho ta biết...”

Mạch Thượng Sơ Huân: “Sư phụ, đồ nhi còn chưa có làm xong nhiệm vụ thầy trò đâu! Người ở lại theo giúp ta...”

Lạc Thủy Thanh Hoảng biểu tình ghét bỏ hất tay Mạch Thượng Sơ Huân ra khỏi người nàng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tiểu tử, người không cần lo lắng, người về sau làm nhiệm vụ bản sao, nhiệm vụ thầy trò , ta nhất định sẽ giúp người làm để người nhanh chóng có thể ra đồ !”

Đúng là đại thần âm hiểm!...

Mạch Thượng Sơ Huân cứ nhất quyết cầm tay nàng không buông, nhìn Lạc Thủy Thanh Hoảng khiêu khích nói: “Người thật buồn cười! Ta nếu đã tam quỳ cửu lễ bái làm môn hạ của sư phụ ta,thì vĩnh viễn là đồ đệ của sư phụ, sư phụ ta cũng còn chưa đuổi ta đi, người tính toán như vậy có ý gì?”

Trong lòng cảm nhận được lời nói rất quen thuộc này...

Hai người bọn họ cãi qua cãi lại một hồi rồi bỗng dưng đồng thời buông tay nàng ra, cùng một lúc cùng rút kiếm, giương cung, lại muốn bắt đầu động thủ, nàng vội trợn mắt hô to.

“Có thôi ngay đi hay không hả?!”

Hai người bọn họ nghe nàng hét lên thì vội thu hồi vũ khí, cùng lúc quay đầu nhìn về phía nàng, trằm miệng một lời hỏi: “Nha đầu (sư phụ) người nói! Rất cuộc với ai vậy?”

GM, nàng hiện tại không bị bọn họ chọc tức chết sao?

Nàng trầm ngâm một lát, rồi gọi bạch mã, trang bị nói: “Vẫn là nên mang đồ nhi đi làm nhiệm vụ thầy trò trước! Đêm còn dài từ từ sẽ nói chuyện với Đại thần anh sau.”

Mạch Thượng Sơ Huân vui vẻ đuổi theo nàng, Lạc Thủy Thanh Hoàng tuy rằng trăm ngàn lần không vu, nhưng cũng đành phi thân lên ngựa, đi tới bên cạnh nàng, cố tách nàng cùng Mạch Thượng Sơ Huân ra.

“Vi phu đi cùng người, miễn cho cái tên đẳng đồ tiểu tử này nhân cơ hội động tay động chân!”

Ba người cùng truyền tống đến Cửu Lê thử luyện nhiệm vụ thầy trò ở đó, tổ thượng đội ngũ, Mạch Thượng Sơ Huân tiếp nhận nhiệm vụ, Lạc Thủy Thanh Hoàng thì đánh quái, nàng mừng rỡ thanh nhàn, ngồi ngắm nghĩa phong cảnh ở Cửu.

hệ thống nêu lên – nàng đạt được truyền đạo giải thích nghi hoặc danh vọng XXX...

Hệ thống nêu lên – nàng đạt được truyền đạo giải thích nghi hoặc danh vọng XXX...

GM đúng là ngồi mát ăn bát vàng,tai thính dữ dội?

Không đặc ý được bao lâu, chỉ thấy Mạch Thượng

Sơ Huân vui vẻ chạy tới bên nàng, khoanh chân ngồi xuống bên cạnh nàng, nàng ngạc nhiên hỏi hân: “Người sao không đi làm nhiệm vụ, tại sao lại chạy tới đây hả?”

Mạch Thượng Sơ Huân cười một cách giảo hoạt, chỉ chỉ về phía Lạc Thủy Thanh Hoàng đang điên cuồng đánh quái nói: “Đồ nhi một lát nữa làm tiếp, cứ để cho gốc tử kia chậm rãi đánh quái đi! Đồ nhi ngồi ở chỗ này nói chuyện cùng với sư phụ!”

Nàng trong lòng cảm thán: may mắn đó là đại thần, bằng không nhiều quái như vậy, đổi lại là nàng, tuyệt đối chịu không nổi.

Bất quá mà nói, xem Lạc Thủy Thanh Hoàng đánh quái thật đúng là một loại hưởng thụ... chắc chắn chắc, nhìn chiêu thức kiếm kia, dáng người kia, khí chất kia, ánh mắt kia...

Nàng đúng là muốn chảy nước miếng a! Chỉ thấy

Lạc Thủy Thanh Hoàng kiếm chỉ thương khung, mặc đọc chú ngữ, ngân phát phiêu miểu, quần áo doanh động.

Huy tay áo, luyện ngực biển lửa ; dương tay, sóng to ngập trời cuồng; xoay người, ngũ phương hạo gió nổi lên; ngoái đầu nhìn lại vừa nhìn, mím môi cười, loạn lòng người... Di, sao tự nhiên thu kiếm vào vỏ ? Di? Anh sao lại đi qua bên đây ? Đợi chút, thế nào mà quái cũng chạy qua bên đây chứ?

Nàng sững sốt một lát bỗng nhiên bừng tỉnh ngộ, đứng lên thật nhanh, cao giọng hét: “Đồ nhi chạy mau lên, nếu không chạy khó giữ được cái mạng nhỏ này!”

Chạy ra đã rất xa, không thấy Mạch Thượng Sơ Huân đuổi kịp, nàng vừa quay đầu nhìn lại, phát hiện thi thể hân xen lẫn trong đám thi thể quái vật, đang nằm ngay đơ.

Lạc Thủy Thanh Hoàng phỉ phỉ bụi đất trên vai, nhướng mày khinh bạc, cầm kiếm cười lạnh: “Nương tử môn hạ thật sự là kém đồ, dám dùng mách lới nhàn hạ với ta, vi phu tức vì sư công, đương nhiên là có trách nhiệm thay nàng quản giáo hân.”

Mạch Thượng Sơ Huân hung hăng trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, sau đó hướng nàng làm nũng: “Sư phụ, mau tới cứu đồ nhi đi, rất là lạnh, đồ nhi sợ lạnh!”

GM, ba người bọn nàng là dạng quan hệ gì thế này, có ngô phu, lại có ngô đồ, là phúc hay là họa đây?

56. Chương 56: Các Người Bọn Họ Đều Thích Làm Như Vậy , Có Nghĩ Đến Cảm Thụ Của Nàng ?

Làm xong nhiệm vụ thầy trò, Mạch Thượng Sơ Huân vẫn đang giống khối thuốc cao bôi trên da chó đường như cứ dính vào người nàng, đẩy không ra, đá không xong. Nàng không khỏi bồn chồn: rốt cuộc nàng và hắn giống sư đồ ở chỗ nào chứ?

Lạc Thủy Thanh Hoàng rất giận dữ, không thương tiếc nắm áo Mạch Thượng Sơ Huân kéo đi như thể đem hắn đến bản sao cấp 42, nói vô luận như thế nào, anh hôm nay cũng phải làm cho hắn thăng đến cấp 45 để hắn có thể xuất sư.

Mạch Thượng Sơ Huân một bên giãy dụa, một bên hướng nàng cầu cứu, nàng trong tình cảnh trở trêu này mà đầu không hiểu có bị hỏng không mà cứ hiện lên chuỗi hình ảnh ...

Lão công bị cấm dục...vì lão bà đi vắng vài ngày...đang chỉ muốn cùng lão bà ân ái...lại bị con nhỏ phá cửa vào phòng mà khóc nháo ầm ĩ quấy rầy... nên không thể cùng lão bà ngủ, lão công dục không thỏa mãn ...bèn đem con quăng ra bên ngoài... con khóc nháo cầu cứu... lão bà ở thế khó xử...

Ách, nàng suy nghĩ cái vợ vẫn gì thế? Hai tay vội ôm mặt, đúng là xấu hổ mất mặt mà ...

Nàng cũng vốn định cùng hai người bọn họ tiến vào bản sao, lại bỗng nhiên phát hiện ra bản thân mình đang là hồng danh nên vào không thể vào được, đúng là đường cùng mà, cần rằng dậm chân tính dùng điểm thầy trò danh vọng để mua khóa tích thiện giảm ác đân.(tích thiện giảm ác đân: đạo cụ tẩy hồng danh.)

Tẩy xong hồng danh,nàng thực là khóc cũng không ra nước mắt, đau lòng tiếc đứt ruột điểm danh vọng thầy trò vừa vuột khỏi tay.

Nhưng kia những là hai mươi ngàn điểm thầy trò danh vọng a! đồ đệ này của nàng xem như bạch đái, có ai có thể nói chon àng biết, nàng dạy đồ đệ cực khổ như vậy rốt cuộc là vì cái gì a? Chẳng lẽ vì để tra tấn chính mình?

Lạc Thủy Thanh Hoàng uất nghẹn đầy mình, tức tối mang Mạch Thượng Sơ Huân đi xoát Giả bản năm lần, nàng cũng đi theo vui vẻ tiến vào, truyền ra bản sao năm lần đến nỗi thân thể cũng mệt chết rồi.

Xoát xong Giả bản sao, Lạc Thủy Thanh Hoàng hí mắt một cách nguy hiểm hỏi Mạch Thượng Sơ Huân: “Tiểu tử, ngươi còn chưa logout sao? Ngày mai không cần đến trường à?”

Mạch Thượng Sơ Huân dính sát vào bên người nàng, ngẩng mặt trả lời: “Ta còn đang muốn hỏi người đó! Người còn như thế nào mà bây giờ còn chưa chịu đi ngủ? Ngày mai không cần đưa con đến nhà trẻ sao?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng tức mình nói nhanh “Được!”, rồi xoay người lại đi mở thực bản.

đoàn đội lãnh tụ – Lạc Thủy Thanh Hoàng: tiểu tử, ngươi nếu đã có nhiều sức lực như vậy thì ta sẽ cùng ngươi tiêu hao dần dần, xem ai có thể có đáp án cuối cùng!

GM, cứu mạng nàng đi! Nàng thực sự không thể đi làm nhiệm vụ nổi nữa rồi, nàng sắp tàn phế rồi, ô ô ô...

Sau ba lần xoát xong Thực bản, nàng đã hoàn toàn kiệt sức, Mạch Thượng Sơ Huân lại vẫn như trước tình thần phấn chấn, thần thái sáng láng, một chút buồn ngủ cũng không có, Lạc Thủy Thanh Hoàng lúc ấy thực sự nổi giận, quay lại lên ngựa, phẩy tay áo bỏ đi, nàng nghĩ anh đã thực sự bị đồ đệ của nàng chọc giận rồi, chắc anh không thèm cùng Mạch Thượng Sơ Huân đấu nữa, kết quả là ...

hệ thống nêu lên – đội trưởng Lạc Thủy Thanh Hoàng đã mở bản sao Cổ Hoàng Lăng, mời mọi người mau chóng tiến vào...

Nàng chỉ còn cách rơi lệ

đoàn đội – Thuyền Đánh Cá Xương Trể: (xao mĩ niệm kinh) hai người cứ chậm làm nhiệm vụ đi! Ai gia tuổi già sức yếu, thật không chịu nổi nữa rồi, ta trước hồi cung an nghỉ đây.

Nói xong,nàng lập tức logout tắt máy, thở dài một hơi, đè nặng Dư tiểu trư rồi đi ngủ!

Sau chuyện lần này, chỉ cần thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng cùng Mạch Thượng Sơ Huân cùng ở trong game, nàng nhất định ẩn thân trốn ở chỗ khác.

GM, người nói nàng đang đắc tội cái gì đây, thật đúng là oan nghiệt a?

Nàng tiếp tục rơi lệ a...

Mạch Thượng Sơ Huân thấy nàng ở bang phái Thần Thoại, cứ âm ỹ nháo nhào nhưng không thể tiến vào, cứ ở ngoài gào to hỏi sư phụ hần ở đâu, đồ đệ nên ở đâu! Nàng không lay chuyển được hần, cuối cùng bèn hướng hần gửi đến lời mời gia nhập bang phái ...

hệ thống nêu lên – bang phái thượng thư Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ đã mời Mạch Thượng Sơ Huân gia nhập bang phái.

Bang phái – Tư Mật Đạt: (đỉnh đầu đầy dấu chấm hỏi)

Bang phái nguyên lão – Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: đây là ý gì?

hệ thống nêu lên – bang chủ Lạc Thủy Thanh Hoàng đã đem Mạch Thượng Sơ Huân trực xuất khỏi bang phái.

Bang phái nguyên lão – Thái Cô Nương Tiểu Nấm: (run lên)...

hệ thống nêu lên – bang phái thượng thư Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ đã mời Mạch Thượng Sơ Huân gia nhập bang phái.

hệ thống nêu lên – bang chủ Lạc Thủy Thanh Hoàng đã đem Mạch Thượng Sơ Huân trực xuất khỏi bang phái.

Mọi người trong bang phái: ...

Cứ lặp đi lặp lại n lần như vậy, nàng đành nhẫn nhịn cho Mạch Thượng Sơ Huân.

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: đồ nhi, người thực sự thích bị người ta đá tới đá lui như quả bóng vậy sao?

Cửa sổ chat riêng – Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: (chủ lặn lộn) ta một lòng say mê sư phụ.

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: ...

Nàng lại nói riêng với Lạc Thủy Thanh Hoàng.

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: đại thần, người có thể dừng ngay ở mặt núi của ta mà đâm mà đá như vậy có được không? chân ngài không đau sao? Nói cho cùng, bang phái Thần Thoại của chúng ta lớn như vậy, cũng không thiếu tiền để nuôi thêm một người đứng không?

Cửa sổ chat riêng – Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: (xao mô niệm kinh) nương tử, nếu không phải vì người trêu chọc bên ngoài để đến nỗi một thân hoa đào như thế này, vì phu sao lại phải vất vả như thế chứ? Nàng chớ khuyên ta nữa, vì phu tâm ý đã quyết, kỳ này nếu không đem cái tên chu hoa đào này trừ tận gốc, thì không bỏ qua!

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ...

Bang phái nguyên lão – Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (cười to) mọi người muốn hay không đánh cuộc một keo, xem Tiểu Vũ mao cuối cùng có thể vào bang phái hay không?

Bang phái – Giao Nữ Nhi Không Giết: Quan ca, người nghĩ rằng ta và mọi người trong bang phái lại ngu dại bị người lừa nữa sao?

Bang phái – Tư Mật Đạt: (lật bàn) Quan ca, kiếm tiền một cách bất nghĩa sẽ bị giảm thọ đó...

Bang chủ – Lạc Thủy Thanh Hoàng: ta cá là ...tuyệt... đối... không... thể!

Bang phái thượng thư – Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: Quan Công, ta cho người một trăm kim, xin người mau lại đây chém chết ta đi!

Bang phái nguyên lão – Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Đạo: (cười to) Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, không nghĩ tới người cũng có ngày hôm nay? Sao mà làm lão tử thỏa mãn đến thế! Oa ha ha ha ...

Bên này trong trò chơi tình thế đang rất căng thẳng! Nàng chợt nghe một tiếng động lớn ầm ở phía ngoài phòng khách, nàng vừa quay đầu lại nhìn thì thấy cách cửa bị ai đó đá bật ra, Hác Hiểu Lôi thở hổn hển như trâu chạy vọt tới trước mặt nàng.

Nàng ta nắm lấy cánh tay nàng, vừa lắc vừa giật thật là một trận cuồng tiếu: “Dư Xướng Trữ, ta đã rửa được hận rồi nha ! Ha ha ha! Thực sao mà sung sướng đến thế ... “

57. Chương 57: Các Người Bọn Họ Đều Thích Làm Như Vậy , Có Nghĩ Đến Cảm Thụ Của Nàng ?

Nàng vừa định hỏi xem có chuyện gì xảy ra thì Hác Hiểu Lôi đã túm nàng từ trên ghế ôm nàng xoay vòng vòng.

“Dư Xướng Trữ, người đứng là miệng lưỡi linh thiêng nha, người mới nói bọn họ sẽ bị báo ứng bây giờ bọn họ đã thực sự bị báo ứng rồi! Ha ha ... “

Nàng bị Hác Hiểu Lôi vừa lôi, vừa kéo, vừa nhảy nhót la hét làm đầu óc choáng váng, liên tục cầu xin tha thứ: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ngài trước có thể đem ta bỏ xuống rồi nói sau được không .. Cái gì báo ứng ? mà ai bị báo ứng vậy?”

“Đi một chút đi, vì người đứng là linh thiêng có kim khâu, hai tỷ muội ta cũng phải đi ra ngoài ăn một chút gì ngon ngon đi!” Hác Hiểu Lôi nhắc chân đá vào tắt máy tính của nàng, rồi lôi kéo nàng ra cửa.

Nàng khóc không ra nước mắt, giận mà không dám nói gì, trong lòng than vãn: tỷ tỷ, máy tính không phải của người hèn chỉ người không chút thương tiếc như vậy...

Vừa lên xe, Hác Hiểu Lôi hưng phấn nhấn ga lượn một vòng rất gấp khiến nàng chưa ngồi vững bị nghiêng ngã phải vội nhanh tay thắt dây an toàn vào.

GM, người phụ nữ này có biết bị điên không hả trời? Nàng cũng không phải là sợ chết lắm, nhưng nàng không muốn bị chết thành từng mảnh nhỏ đầu a!

Chạy xe đến nhà hàng, Hác Hiểu Lôi đặt một phòng riêng, kê đầy bàn đồ ăn, hào hùng vạn trượng vỗ vai nàng nói: “Ăn! Hôm nay cho dù người đem ta ăn đến phá sản , tỷ của người vẫn đều cao hứng nha!”

Ăn? Nàng bây giờ làm sao còn có tâm trạng mà ăn uống chứ? Bị Hiểu Lôi nàng ta dọa sắp xỉu rồi nè.

Nàng nơm nớp lo sợ đẩy bát sò điệp ra, nhìn Hác Hiểu Lôi một cách dè dặt nói: “Tỷ tỷ, ngài có việc gì thì cứ nói ta đi đừng làm như vậy hù dọa người ta nha?”

Hác Hiểu Lôi đầu tiên là cầm đũa cười, sau chịu không nổi lại nắm bò trên bàn mà cười, vừa cười vừa nói: “Dư Xướng Trữ, tên tôn tử làm nhiều việc ác kia, không biết bởi vì sao mà gặp phải hắc đạo, công ty bị đập phá không nói, còn bị người ta dùng dao uy hiếp vào cổ, bắt phải đem hợp đồng cướp được của công ty ta trả lại cho ta, còn nếu không sẽ không tha cái mạng nhỏ của hắc tử! Kết quả là hắc tử tưởng ta làm, lập tức gọi điện thoại cho ta, nói muốn đem hợp đồng của ta trả lại cho ta, còn khóc lóc cầu xin ta cho hắc tử một con đường sống... Người nói, tỷ của người có thể mất hứng sao được chứ? Có thể không nhảy cẫng lên sao? Hợp đồng kia những là mấy trăm vạn lận đó!”

Nàng nghe xong nửa ngày mới có thể phản ứng lại, hỏi Hác Hiểu Lôi: “Người nói người đó không lẽ là tổng tài của công ty đối thủ lần trước trộm sáng kiến của các người?”

Hác Hiểu Lôi nghe nàng nói như vậy liền vỗ tay vào bàn một cái rầm, nhảy lên mà nói.

“Không phải cái tên tôn tử kia, thì còn ai vào đây nữa? Tỷ lúc này chẳng những vẫn hồi hộp mặt mũi, còn buồn bán có ời nữa chứ! Thực sự cảm tạ CCTV, MTV, còn nữa cảm tạ cả phần tử hắc đạo kia , bọn họ đứng là cha là mẹ của chúng ta nha...”

Nàng ngồi yên nhìn Hác Hiếu Lôi phát điên, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, không biết tại sao nàng lại vẫn có cảm giác chuyện này có liên quan đến Hạ Lỗi?! Nàng nghĩ như thế sau lại thầm mắng chính mình có bệnh, sự phụ của nàng là người ôn nhu như vậy, làm sao có thể cùng bọn hắc đạo có quan hệ được chứ?

Ai, xem ra qua sự kiện lần này thì coi như công ty đối thủ của Hác Hiếu Lôi vận đen đi!

Cơm nước xong xuôi, Hác Hiếu Lôi lái xe chở nàng về nhà, còn dặn nàng mấy ngày tới cũng không cần tìm nàng ta, nàng ta khả năng rất bề bộn công việc. nàng chỉ biết dặn dò nàng ta chú ý nghỉ ngơi, đừng vì kiếm tiền mà đem thân mình làm chết!

Hác Hiếu Lôi nhìn nàng cười, trong ánh mắt lóe ra một tia khác thường sáng ngời, nàng ta nói: “Tỷ nhất định phải thành công để cái đám nam nhân dám khinh thường tỷ nhìn xem, phải cho bọn họ biết tỷ sở dĩ thành công, là dựa vào thực lực bản thân chứ không chỉ nhờ vào vận khí!”

Nàng cũng cười tham gia : “Tỷ tỷ, phát đạt , cũng đừng quên ta nha!”

Hác Hiếu Lôi đột nhiên rất nhanh nắm lấy tay của nàng, trong ánh mắt cơ hồ rất nghiêm trang nói: “Xướng Trễ, Hạ Lỗi là người có vẻ rất được, người cũng đừng chọn đi chọn lại, sớm một chút kết hôn đi! Đồ cưới người muốn gì ,đến lúc đó không cần người phải lo lắng, tỷ sẽ thay người lo hết! Khẳng định không để cho nhà chồng người xem thường người đâu!”

Nàng cười khở lắc đầu, “Tỷ tỷ, người đầu tiên đem chính mình gả ra ngoài trước đi, sau đó hãy lo lắng cho ta!”

Vào nhà mở máy tính lên, một bên nàng nhìn sơ qua trò chơi một lượt, một bên suy nghĩ xem sự phụ nàng hiện giờ anh đang làm cái gì...

Nàng lang thang một chút, mở danh sách bạn tốt ra xem thì thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng và Mạch Thượng Sơ Huân dường như đều đã muốn logout, nàng vừa tính gọi bọn họ thì lại ngay lúc ấy phát hiện tên Luân Hồi Ngàn Năm sáng lên, liền lập tức gửi tin nhắn qua cho anh.

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: sự phụ, anh về đến nhà rồi?

Cửa sổ chat riêng –Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: Ừ

hệ thống nêu lên – Luân Hồi Ngàn Năm mời nàng tham gia tổ đội, nhận hay không nhận?

Vào đội ngũ, Luân Hồi Ngàn Năm hỏi nàng, nghe nói anh không ở đây có mấy ngày, Lạc Thủy Thanh Hoàng ép buộc rất hăng hái?

Nàng xấu hổ: Sự phụ, anh là ý muốn nói, nàng ép buộc anh ta rất hăng hái chứ?

đội ngũ – Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: sự phụ, anh còn nhớ bạn của em là Hác Hiếu Lôi không?

đội ngũ lãnh tụ – Luân Hồi Ngàn Năm: đương nhiên là nhớ chứ! Mà có việc gì vậy?

đội ngũ – Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: nghe nói... lão bản của công ty đối thủ trộm ý tưởng của nàng gấp phải hắc đạo, cả công ty bị người ta phá ...

đội ngũ lãnh tụ – Luân Hồi Ngàn Năm: nga, vậy bạn của em bây giờ chắc là cao hứng lắm?

đội ngũ – Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: ừ,nàng ta vừa rồi còn kéo em ra ngoài ăn cơm!

đội ngũ lãnh tụ – Luân Hồi Ngàn Năm:Vậy là tốt rồi!

đội ngũ – Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: ừ... Đúng vậy.

Nàng dùng gõ chữ, ngón tay im lặng trên bàn phím, trong lòng âm thầm tự nói: chẳng lẽ... Thật sự không phải là anh làm?

Đang miên man suy nghĩ, màn hình vi tính chợt nhảy ra một hàng chữ, kiểm tra thì thấy là tin nhắn của Hạnh Phúc gửi đến.

bạn tốt – Lòe Lòe Hạnh Phúc nói với nàng: (thẹn thùng biểu tình) Xướng Trễ tỷ tỷ, ta ngày mai kết hôn, người nhất định phải tới đó!

58. Chương 58: Chuyện Chấn Động, Nàng Được Cầu Hôn?

bạn tốt – nàng nói với Lòe Lòe Hạnh Phúc: (ngạc nhiên biểu tình) kết hôn? Người chẳng phải là sát thủ bản sao sao cũng có người dám muốn người à? Mau dẫn đến cho ta xem mặt đi, xem là tiểu tử nào mà có dũng khí như vậy, vì mỹ nhân mà lại không để ý đến sinh tử?

bạn tốt – Lòe Lòe Hạnh Phúc nói với nàng: (chủ lấn lộn) Xướng Trễ tỷ tỷ, người thật đáng ghét, người ta cố ý nói cho người biết trước, người lại còn giấu cợt người ta! ... Xướng Trễ tỷ tỷ, người ở đâu? Chúng ta tới tìm người!

Nàng che miệng cười trộm, bởi vì Hạnh Phúc nói không phải “Ta” mà là “Chúng ta”, phỏng chừng, nàng ta là muốn mang theo phu quân của nàng ta cùng nhau đến gặp nàng đây.

bạn tốt – nàng nói với Lòe Lòe Hạnh Phúc: ta đang ở Cửu Lê Rất Thủ Khu Thần Thạch, ta ở đây chờ các người.

Chỉ chốc lát sau, Hạnh Phúc mặc trang phục Xuân Về Hoa Nở xuất hiện ở trước mặt nàng, nhìn thấy nàng, nàng ta còn cố ý ở bên người nàng lượn tới lượn lui mấy vòng.

Kênh phụ cận – Lòe Lòe Hạnh Phúc: (thẹn thùng biểu tình) Xướng Trễ tỷ tỷ, người thấy ta mặc trang phục này đẹp không? Lão công ta mua cho ta đây, người ta chuẩn bị mặc bộ quần áo này trong lễ kết hôn!

Kênh phụ cận – Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: hắc quả là rất xem trọng người, chỉ là không biết lão công người lớn lên trông như thế nào, xứng hay không xứng với người a?

Lòe Lòe Hạnh Phúc dòm xung quanh rồi cất tiếng gọi: “Lão công, lão công, người mau ra đây đi!”

Lời còn chưa dứt, ở trước mặt nàng đột nhiên hiện ra một gương mặt, nàng bị dọa đến liên nhảy khỏi đó thật xa, vuốt ngực kêu lên: “Oái, chết ta mất! Hành thổ tôn xuất hiện? từ đâu hiện ra thế?”

Kênh phụ cận – Chó Có Hối Trước Kia: hắc hắc, ngại quá, quý quá luôn ẩn thân riết thành thói quen!

Hạnh Phúc cười hì hì bỏ nhào vào trong lòng Chó Có Hối Trước Kia, làm nũng nói: “Lão công, người xem người đó, làm Xướng Trễ tỷ tỷ sợ hãi rồi.”

Chó Có Hối Trước Kia ôn hương nhuyển ngọc trong ngực, ôm lấy đầu ngây ngô cười ha ha.

“Lão bà đừng giận, ta nhận lỗi với nàng!”

Nàng sưng sốt chỉ vào Chó Có Hối Trước Kia kinh hô: “Là người sao!”

Chó Có Hối Trước Kia lại nhìn nàng cười: “Hắc hắc, chính là ta, nếu chúng ta đã hữu duyên như vậy, ngày mai người nhất định phải tới a!”

Hạnh Phúc phụ họa nói theo: “Ừ, tốt nhất là tỷ mang theo vị đại thần kia cùng nhau đến đi! Ha ha ...”

Hôn lễ

Buổi tối hôm sau, nàng một nhà ba người ở cầu Hỷ Thước tiên cảnh tham gia hôn lễ của Hạnh Phúc...

Đúng vậy, tam khẩu nhân a, ngoại trừ nàng cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng còn có cả cái đuôi tiểu đồ đệ, Mạch Thượng Sơ Huân.

Hôn lễ của Hạnh Phúc tuy rằng không tính là xa hoa long trọng, nhưng cũng rất ấm áp ngọt ngào.

Nàng ta cùng lão công đầu tiên hướng Hỷ Thước NPC giao nộp 520 kim 13 ngân 14 đồng, sau đó hệ thống gửi đến hai cái rương, bên trong gồm có trang phục chú rể và trang phục tân nương, ngoài ra còn có yên hoa, hỉ đăng, cùng với nhạc khí cổ cùng cây sáo.

Một nhà ba người của nàng bị phân về bên nhà mẹ đẻ của tân nương, cùng Hạnh Phúc đứng ở Băng Tâm đường môn phải đình các, chờ đợi chú rể đến cưới.

Hạnh Phúc hôm nay trông rất đẹp, trang phục tân nương đỏ thắm, mũ phượng hà phi, trần thủ khinh cúi, mặt đầy vẻ thẹn thùng. Đúng là như câu: nữ nhi lấy chồng xấu hổ.

Trong game Thiên Hạ, kết hôn là có quá trình, có một loạt nhiệm vụ, phải hoàn thành từng mới có thể kết thành vợ chồng.

Toàn bộ quá trình từ trên xuống dưới, ít nhất cũng mất khoảng nửa giờ.

Nhưng so với các game khác chỉ cần nộp mấy trăm đồng mua đạo cụ là có thể kết hôn, nàng lại thích cách kết hôn trong game Thiên Hạ này, thập phần nhân tính hóa phương thức kết hôn.

Ha ha, không phải một phen lạnh thấu xương, sao có thể ngồi được hương hoa mai? Dễ dàng có được cái gì đó làm sao người ta có thể biết quý trọng được?

Chớ Có Hối Trước Kia mặc trang phục chú rể bộ dáng có điểm sáng sủa hơn bình thường, hắn đi tới nắm tay Hạnh Phúc, hai người cùng nhau đi trước mặt NPC tiến hành nhiệm vụ thứ hai: chân ái khói lửa biểu tâm ý.

Nhiệm vụ này là phu thê hai người bọn họ phải viết ra một câu chúc phúc, lấy phương thức phóng pháo mừng để báo thiên hạ, để mọi người dù không có tham gia hôn lễ cũng đều có thể nhìn đến.

Hạnh Phúc cùng Chớ Có Hối Trước Kia viết ra lời chúc phúc rất đơn giản thực không có sáng ý chút nào cả, chỉ là một câu “Chúc mọi người vĩnh viễn hạnh phúc!”

Nhiệm vụ thứ ba là: hoa sen đăng tiền thẻ ngôn.

Nhiệm vụ này rất đơn giản, chỉ cần đem hỉ đăng vừa rồi hệ thống gửi tặng được thả ra đi là có thể hoàn thành.

Nhiệm vụ thứ tư là: tặng quân tín vật chấp tử thủ.

Đây chính là hai người bọn họ trao đổi tín vật kết hôn cho nhau, sau đó hệ thống sẽ công bố tín vật phu thê bọn họ trao đổi là gì.

Tín vật mà Hạnh Phúc và Chớ Có Hối Trước Kia trao cho đối phương đều là Vĩnh Hằng ngọc bội, ngọc bội này nói thẳng ra là chính là vì kết hôn mà chuẩn bị cho nên trên mặt chẳng những có một hàng chữ nhỏ “Cầm tay đồng lão, cuộc đời này tương khiên”, mặt bên trong còn có dãy số “5211314” có nghĩa là “anh yêu em thiên trường địa cửu”.

Đúng là GM thật có tài, có thể suy nghĩ chu đáo như vậy!

Nhiệm vụ Vĩnh Hằng ngọc bội này thực ra nàng vẫn chưa làm qua, bởi vì thực sự rất phiền toái, còn phải đi Hình Thiên Cốc đánh bóng trên một cái bàn bóng bàn rất cao. Bản thân nàng tể bào vận động lại cực kỳ thiếu thốn, nàng làm thử vài lần, đều đã thất bại, nên cuối cùng cũng từ bỏ ý định này.

Ách! Bất quá vật phẩm dùng để ly hôn thì nàng có lấy được, đó là Nê Hà vòng tai, có thể giảm bớt các loại thuộc tính không nói, mặt trên cũng có một hàng chữ nhỏ “Tình thâm duyên thiên, nê hà người lạ”.

Lúc trao đổi tín vật, Chớ Có Hối Trước Kia nhìn Hạnh Phúc nói: “Lão bà, về sau ngươi chỉ cần phụ trách ăn cơm, ta phụ trách rửa chén.”

Hạnh Phúc ngượng ngùng cười, trả lời Chớ Có Hối Trước Kia: “Lão công, vậy ngươi từ giờ về sau phụ trách luôn việc ăn cơm thừa của ta nha.”

Chớ Có Hối Trước Kia nghe xong, mừng rỡ giống như ngốc tử.

Nàng thật muốn lật bàn: Ách! Cho ngươi nha ăn cơm thừa, kết hôn lãng mạn thành ra như vậy sao chứ?

Nhiệm vụ thứ năm là: song song cùng múa dương vui sướng.

Nói trắng ra là, tân nương và chú rể phải cùng nhau sử dụng biểu tình khiêu vũ. Người xem lễ kết hôn có thể đi theo khiêu vũ được thêm điểm kinh nghiệm cùng điểm kỹ năng. Vì thế, mọi người liền nhất loạt mà lên ủng hộ, vây quanh chú rể tân nương quần ma loạn vũ cùng nhau.

Nàng ngồi ở trước máy tính, chống cằm xem băng tâm hào của chính mình khiêu vũ, Lạc Thủy Thanh Hoảng ở bên trái nàng phong tạo múa kiếm, Mạch Thượng Sơ Huân ở bên phải nàng buồn bực rút gân...

Ách, cái này không thể trách tiểu đồ đệ, muốn trách thì phải trách GM, bởi vì thiết kế biểu tình khiêu vũ đem lông chim nhìn rất giống rút gân a...

Nhiệm vụ thứ sáu là: nâng cốc đối nhạc cộng đầu bạc.

Chú rể tân nương dùng đạo cụ vừa rồi hệ thống mới cấp, cùng nhau diễn tấu nhạc khúc, tân nương đàn, chú rể thổi sáo. Ở trong đám đông, nàng không thể không có một chút cảm giác là bộ dáng thổi sáo của quỷ quái, ách, xác thực là rất khó coi...

Nhiệm vụ thứ bảy là tam dập đầu.

Chú rể tân nương nhất bái thiên địa, nhị bái thân hữu, vợ chồng đối bái, hệ thống tức khắc tuyên bố: kết thúc buổi lễ!

Mọi người vừa thấy kết thúc buổi lễ, lập tức cùng nhau xông lên ôm ấp cô dâu chú rể chúc mừng!

Nàng cười quay đầu nhìn xung quanh, cũng không thấy bóng Lạc Thủy Thanh Hoàng, mở tin tức bạn tốt ra thì thấy như thế nào anh đã ở U Châu.

Đại thần, ngài đúng là thuận di công phu, thật sự là tăng tiến rất nhanh a!

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: Sao người không nói tiếng nào đã bỏ đi?

Một lúc lâu sau, Lạc Thủy Thanh Hoàng gửi tin đến cho nàng.

Cửa sổ chat riêng –Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nha đầu, đến Phiếu Miểu Phong đi, chỗ lần trước ta cùng nhau xem hoa đào.

Nàng không hiểu được Lạc Thủy Thanh Hoàng đang nghĩ gì, liền truyền tống ra khỏi cầu Hỉ Thước tiên cảnh, chuẩn bị đến Phiếu Miểu Phong tìm anh.

Cửa sổ chat riêng – Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: sư phụ, người muốn đi đâu vậy?

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: U Châu, Phiếu Miểu Phong đỉnh.

Cửa sổ chat riêng – Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: ta cũng phải đi với người!

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: ha ha, chỗ đó là khu vực cao cấp, người cấp còn quá nhỏ, không thể truyền tống tới được.

Cửa sổ chat riêng – Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: không truyền tống tới đó được thì ta đi qua!

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: nơi đó quái thực sự rất hung mãnh, người sẽ chết thật sự bị thảm trước khi đến được đó! Ngoan, trước tự mình chơi một lát đi, sư phụ một hồi sẽ trở lại ngay.

Nàng nói xong, trực tiếp dùng cầu Hỉ Thước tiên cảnh phụ cận thần thạch truyền tống đến Ánh Trăng Loan, sau đó lại ngồi chim bay đến Phiếu Miểu Phong.

Nàng mất thật nhiều kính nhi mới đặt chân lên được tới đỉnh núi, lúc này đây nàng cử động có ý rất nhẹ nhàng để né tránh bị hầu tử chặn đường.

Nhìn xuyên qua rừng hoa đào màu phấn hồng, xa xa trông thấy bóng Lạc Thủy Thanh Hoàng trắng toát hiện ra một cách phiêu dật thần tiên, nàng trong lòng không khỏi cảm thán: nguyên lai hẹn hò đúng là thật vất vả nha!

Đứng sau lưng Lạc Thủy Thanh Hoàng, nàng hơi thở mong manh oán giận: “Đại thần, người không có việc gì sao mà cứ đứng thâm trầm như thế chứ? Có cái gì mà không thể nói ở dưới mặt đất, lại phải leo lên cao như vậy? Thật sự là ép người ta chết không đền mạng a!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng chậm rãi xoay người, áo trắng như tuyết, tay áo khẽ lay động trong gió, như vậy thật quá giống cảnh thần tiên, xinh đẹp động lòng người!

Đại thần, anh từ xa gọi nàng đến, sẽ không vì muốn dùng sắc dụ dỗ nàng chứ?

Lạc Thủy Thanh Hoàng bước về phía trước vài bước, rồi đột nhiên quỳ một gối xuống trước mặt nàng, một bàn tay che ngực, một bàn tay đưa cho nàng một vật, từng chữ từng chữ một nói: “Nha đầu, gả cho ta đi!”

GM, đây là hồng quả cầu hôn tạo hình a! Chẳng lẽ Đại thần xem người ta kết hôn, đâm thềm? Tính đem bản thân anh ra tự thử nghiệm một chút?

59. Chương 59: Chỉ Là Trò Chơi Mà Thôi...

Tuy rằng, Lạc Thủy Thanh Hoàng trước kia cũng nhiều lần đề cập với nàng chuyện kết hôn, nhưng đều có vẻ đùa đùa giỡn giỡn, cũng không tỏ thái độ nghiêm túc trịnh trọng như lúc này đây.

Nàng trong khoảnh khắc bối rối, xoay người bước lui về phía sau vài bước, ngập ngừng nói: “Đại thần, người hôn nay làm sao vậy? Cho dù là người có xem người khác kết hôn, thì cũng không thể tùy tiện kéo ta vào cuộc làm sản phẩm thí nghiệm chứ?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng không nói gì, vẫn như trước duy trì tư thế quỳ xin cầu hôn chỉ duy nhất có ánh mắt là nhìn nàng một cách thăm thẳm, như là muốn đem hết hình ảnh của nàng thu vào tầm mắt.

Nàng không biết nên phản ứng như thế nào chỉ theo bản năng xê dịch, né tránh ánh mắt sâu thẳm của anh, thật cẩn thận dè dặt nói: “Đại thần, loại chuyện này ngẫu nhiên lấy ra đùa vài lần còn được, cũng không nên cứ lôi ra đùa giỡn hoài như thế...”

Lời nàng còn chưa dứt, Lạc Thủy Thanh Hoàng đã bật dậy, sắc thái rất tức giận bước đến trước mặt nàng, cầm lấy hai cánh tay nàng lay động rít khe: “Người vẫn coi như là ta nói giỡn? Người thế nào lại có thể cho rằng ta đây là đang đùa giỡn với người?! Nha đầu, tìm người chẳng lẽ là đá sao? Ta thích người, chẳng lẽ người một chút cũng đều nhìn không ra sao? Cho dù người nhìn không ra đi nữa, chẳng lẽ người cũng không thể cảm nhận được tình cảm của ta? Chẳng lẽ căn bản đầu người làm bằng gỗ, ngay cả cảm giác cơ bản nhất cũng không có? Rốt cuộc là người muốn làm như thế nào, người mới bằng lòng tin tưởng ta là thật tâm? Rốt cuộc người muốn ta phải làm như thế nào? Người nói đi!”

Thái dương nàng chỉ còn biết xuất hiện ba đạo hắc tuyến.

GM, có phải Đại thần dạo này xem quá nhiều tiểu thuyết Quỳnh Dao không chứ? Không cần cùng nàng làm cái chuyện như đóng kịch kịch này chứ... Thật đúng là hết thuốc chữa a!

(Lời tác giả: Đại Thần anh gặp phải loại nữ nhân giống nàng mới đúng là hết thuốc chữa?)

Nàng cũng không biết tại sao miệng bỗng thốt lên một câu làm tổn thương Đại Thần: “Cũng chỉ là trò chơi mà thôi, Cho dù là thiệt tình, bao nhiêu phần trăm là thực đâu?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng đột nhiên buông tay nàng ra, tâm trạng lập tức trở nên trầm mặc.

Âm nhạc ở U Châu bối cảnh vẫn như trước réo rắt thấm thiết du dương, bất quá giờ phút này nàng nghe những âm điệu đó, trong lòng chỉ cảm thấy thêm vài phần ai oán ưu thương.

Nàng và anh, hai người cứ như vậy mặt đối mặt đứng, không aim uốn lên tiếng phá vỡ không khí có phần quỷ dị này. Bởi vì, chỉ một câu nói của nàng, đã khiến cho cả hai trong nhất đều không còn lời nào để nói.

Sắc hồng từ cánh hoa đào tuôn rơi rớt xuống, bị gió cuốn bay nhẹ nhẹ, bay đến trước mặt nàng, nàng theo bản năng cố chụp lấy nắm bắt cái màu hồng được ví như là màu của hạnh phúc này, sau khi mở lòng bàn tay ra thì giật mình phát hiện không có gì tồn tại trong đó, thế mới bất chợt phát giác ra là trước mắt nàng hết thấy bất quá chỉ là hư không huyền hoa, chỉ như bọt nước...

Nén tiếng thở dài, nàng nhẹ nhàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: “Chỗ này nào núi, nào mây, nào cây, nào hoa bao gồm cả chỗ chúng ta đang đứng đây, tất cả bất quá đều chỉ là một chút số liệu của trò chơi mà thôi! Cái này cũng chỉ là những suy nghĩ ảo, thường thường làm cho người ta một cảm giác đẹp hoàn hảo, vì thế cho nên một khi tiếp xúc với nhau trong khoảng thời gian dài, sẽ mê ánh mắt, mê nội tâm, nhưng một khi gặp gỡ trog hiện thực sẽ làm con người ta thất vọng... Có lẽ ta trong hiện thực, ta cũng không giống như người hiện tại đang hình dung... Ha ha, người cũng thật là ngốc, ngay cả người người quen trên mạng đối với người nói cái này cái nọ, nhưng thật chất là người hay quý người cũng không thể biết, mà dám lấy sự thiệt tình của mình ra sao?”

Cho dù có là thiệt tình, sự khả năng thật sự thiệt tình có thể là bao nhiêu chứ?

Bước tới bên Lạc Thủy Thanh Hoàng, nhìn xuống vách núi sâu thăm thẳm không thấy đáy, nhìn về phía dưới vực sâu mây mù lượn lờ vô tận nàng thì thầm nói như muốn nói với chính bản thân mình: “Đừng nghĩ trong thế giới game này cái gì gọi là thiệt tình, tất cả đều rất tạm bợ, ngắn ngủi, căn bản không thể chịu nổi khảo nghiệm của thời gian... Ta và Chiến Vô Cực chính là ví dụ tốt nhất!”

“Lạc Thủy...” Nàng quay đầu nhìn về phía anh, “Nếu người chỉ là nhất thời xúc động, ta sẽ nhận, lời bởi vì cùng người ở một chỗ thực rất vui vẻ ... ha ha, chỉ trong trò chơi thôi! Mọi người đã chơi game cũng đều mong muốn giải trí vui vẻ? Nhưng, nếu người là thật lòng nói như thế, ta...thực không thể nhận...”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nhất liêu vạt áo, ngồi ở bên cạnh nàng, trầm ngâm một lúc lâu sau, rồi thốt ra một câu kinh người: “Vậy chúng ta gặp mặt đi! Trong này là thế giới ảo, vậy chúng ta gặp trong hiện thực đi!”

Nàng trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nói: “Người tức quá nên bị choáng váng? Đến tột cùng có biết bản thân mình đang nói cái gì không?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nói: “Ta hiện tại đã suy nghĩ rất rõ ràng, đương nhiên là biết chính bản thân mình đang nói cái gì!”

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (lật bàn) Ách! Nếu ở trước người mắt là người ngoài hành tinh? Người cũng dám gặp?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (cười) ta đây cũng có đầu óc đó, nha đầu, người đùa như thế không vui chút nào cả...

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: nếu ta chính là đầu khủng long trong truyền thuyết kia thì sao?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, chỉ cần người không phải là nam nhân, không phải là người ngoài hành tinh, ta đều có thể cùng nhau thử, có lẽ... Người cũng không giống chính bản thân người nói tệ như vậy đâu?

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (run lên) Đại thần,ta thấy chúng ta căn bản là không hợp đâu?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (cười to) rốt cuộc muốn biết có hợp hay không hợp, chúng ta nên ở chung với nhau mới biết được.

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (lệ bồn quỳ phục) Đại thần, ngài rốt cuộc coi trọng ta là vì cái gì a? Ngài cứ nói ta sẽ sửa lại hết được không?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (lệ bồn quỳ phục) nha đầu, người rốt cuộc chương mắt ta ở điểm nào? Ta vì người sẽ sửa hết a!

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ...

Nàng hoàn toàn bị đánh bại bởi Chương 59: Chỉ là trò chơi mà thôi...

Tuy rằng, Lạc Thủy Thanh Hoàng trước kia cũng nhiều lần đề cập với nàng chuyện kết hôn, nhưng đều có vẻ đùa đùa giỡn giỡn, cũng không tỏ thái độ nghiêm túc trịnh trọng như lúc này đây.

Nàng trong khoảnh khắc bối rối, xoay người bước lui về phía sau vài bước, ngập ngừng nói: “Đại thần, người hôm nay làm sao vậy? Cho dù là người có xem người khác kết hôn, thì cũng không thể tùy tiện kéo ta vào cuộc làm sản phẩm thí nghiệm chứ?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng không nói gì, vẫn như trước duy trì tư thế quỳ xin cầu hôn chỉ duy nhất có ánh mắt là nhìn nàng một cách thăm thẳm, như là muốn đem hết hình ảnh của nàng thu vào tầm mắt.

Nàng không biết nên phản ứng như thế nào chỉ theo bản năng xê dịch, né tránh ánh mắt sâu thẳm của anh, thật cẩn thận dè dặt nói: “Đại thần, loại chuyện này ngẫu nhiên lấy ra đùa vài lần còn được, cũng không nên cứ lôi ra đùa giỡn hoài như thế...”

Lời nàng còn chưa dứt, Lạc Thủy Thanh Hoàng đã bật dậy, sắc thái rất tức giận bước đến trước mặt nàng, cầm lấy hai cánh tay nàng lay động rít khe: “Người vẫn coi như là ta nói giỡn? Người thế nào lại có thể

cho rằng ta đây là đang đùa giỡn với người?! Nha đầu, tìm người chẳng lẽ là đá sao? Ta thích người, chẳng lẽ người một chút cũng đều nhìn không ra sao? Cho dù người nhìn không ra đi nữa, chẳng lẽ người cũng không thể cảm nhận được tình cảm của ta? Chẳng lẽ căn bản đầu người làm bằng gỗ, ngay cả cảm giác cơ bản nhất cũng không có? Rốt cuộc là người muốn làm như thế nào, người mới bằng lòng tin tưởng ta là thật tâm? Rốt cuộc người muốn ta phải làm như thế nào? Người nói đi!”

Thái dương nàng chỉ còn biết xuất hiện ba đạo hắc tuyến.

GM, có phải Đại thần đạo này xem quá nhiều tiểu thuyết Quỳnh Dao không chứ? Không cần cùng nàng làm cái chuyện như đóng kịch này chứ... Thật đúng là hết thuốc chữa a!

(Lời tác giả: Đại Thần anh gặp phải loại nữ nhân giống nàng mới đúng là hết thuốc chữa?)

Nàng cũng không biết tại sao miệng bỗng thốt lên một câu làm tổn thương Đại Thần: “Cũng chỉ là trò chơi mà thôi, Cho dù là thiệt tình, bao nhiêu phần trăm là thực đâu?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng đột nhiên buông tay nàng ra, tâm trạng lập tức trở nên trầm mặc .

Âm nhạc ở U Châu bối cảnh vẫn như trước réo rắt thấm thiết du dương, bất quá giờ phút này nàng nghe những âm điệu đó, trong lòng chỉ cảm thấy thêm vài phần ai oán ưu thương.

Nàng và anh, hai người cứ như vậy mặt đối mặt đứng, không aim uốn lên tiếng phá vỡ không khí có phần quỷ dị này. Bởi vì, chỉ một câu nói của nàng, đã khiến cho cả hai trong nhất đều không còn lời nào để nói.

Sắc hồng từ cánh hoa đào tuôn rơi rớt xuống, bị gió cuốn bay nhẹ nhẹ, bay đến trước mặt nàng, nàng theo bản năng cố chụp lấy nắm bắt cái màu hồng được ví như là màu của hạnh phúc này, sau khi mở lòng bàn tay ra thì giật mình phát hiện không có gì tồn tại trong đó, thế mới bất chợt phát giác ra là trước mắt nàng hết thấy bất quá chỉ là hư không huyền ảo, chỉ như bọt nước...

Nén tiếng thở dài, nàng nhẹ nhàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: “Chỗ này nào núi, nào mây, nào cây, nào hoa bao gồm cả chỗ chúng ta đang đứng đây, tất cả bất quá đều chỉ là một chút số liệu của trò chơi mà thôi! Cái này cũng chỉ là những suy nghĩ ảo, thường thường làm cho người ta một cảm giác đẹp hoàn hảo, vì thế cho nên một khi tiếp xúc với nhau trong khoảng thời gian dài, sẽ mê ánh mắt, mê nội tâm, nhưng một khi gặp gỡ trog hiện thực sẽ làm con người ta thất vọng... Có lẽ ta trong hiện thực, ta cũng không giống như người hiện tại đang hình dung... Ha ha, người cũng thật là ngốc, ngay cả người người quen trên mạng đối với người nói cái này cái nọ, nhưng thật chất là người hay quỷ người cũng không thể biết, mà dám lấy sự thiệt tình của mình ra sao?”

Cho dù có là thiệt tình, sự khả năng thật sự thiệt tình có thể là bao nhiêu chứ?

Bước tới bên Lạc Thủy Thanh Hoàng, nhìn xuống vách núi sâu thăm thẳm không thấy đáy, nhìn về phía dưới vực sâu mây mù lượn lờ vô tận nàng thì thầm nói như muốn nói với chính bản thân mình: “Đừng nghĩ trong thế giới game này cái gì gọi là thiệt tình, tất cả đều rất tạm bợ, ngắn ngủi, căn bản không thể chịu nổi khảo nghiệm của thời gian... Ta và Chiến Vô Cực chính là ví dụ tốt nhất!”

“Lạc Thủy...” Nàng quay đầu nhìn về phía anh, “Nếu người chỉ là nhất thời xúc động, ta sẽ nhận, lời bởi vì cùng người ở một chỗ thực rất vui vẻ ... ha ha, chỉ trong trò chơi thôi! Mọi người đã chơi game cũng đều mong muốn giải trí vui vẻ? Nhưng, nếu người là thật lòng nói như thế , ta...thực không thể nhận...”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nhất liêu vạt áo, ngồi ở bên cạnh nàng, trầm ngâm một lúc lâu sau, rồi thốt ra một câu kinh người: “Vậy chúng ta gặp mặt đi! Trong này là thế giới ảo, vậy chúng ta gặp trong hiện thực đi!”

Nàng trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nói: “Người tức quá nên bị choáng váng? Đến tột cùng có biết bản thân mình đang nói cái gì không?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nói: “Ta hiện tại đã suy nghĩ rất rõ ràng, đương nhiên là biết chính bản thân mình đang nói cái gì!”

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (lật bàn) Ách! Nếu ở trước người mắt là người ngoài hành tinh? Người cũng dám gặp?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (cười) ta đây cũng có đầu óc đó , nha đầu, người đùa như thế không vui chút nào cả...

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: nếu ta chính là đầu khủng long trong truyền thuyết kia thì sao?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, chỉ cần người không phải là nam nhân, không phải là người ngoài hành tinh, ta đều có thể cùng nhau thử, có lẽ... Người cũng không giống chính bản thân người nói tệ như vậy đâu?

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (run lên) Đại thần,ta thấy chúng ta căn bản là không hợp đâu?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (cười to) rốt cuộc muốn biết có hợp hay không hợp, chúng ta nên ở chung với nhau mới biết được.

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (lệ bên quỳ phục) Đại thần, ngài rốt cuộc coi trọng ta là vì cái gì a? Ngài cứ nói ta sẽ sửa lại hết được không?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (lệ bên quỳ phục) nha đầu, người rốt cuộc chứng mất ta ở điểm nào? Ta vì người sẽ sửa hết a!

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ...

Nàng hoàn toàn bị đánh bại bởi Lạc Thủy Thanh Hoàng, phần nộ quay đi, vừa xoay người ra sau, liền hết hồn nhìn thấy vẻ mặt chặt vật của Mạch Thượng Sơ Huân...

Trời ạ! Hắn tốt cùng là đã chết đến bao nhiêu lần mới chạy được tới đây a?, phần nộ quay đi, vừa xoay người ra sau, liền hết hồn nhìn thấy vẻ mặt chặt vật của Mạch Thượng Sơ Huân...

Trời ạ! Hắn tốt cùng là đã chết đến bao nhiêu lần mới chạy được tới đây a?

60. Chương 60: Thích Không?

Từ sau sự kiện đó về sau, Lạc Thủy Thanh Hoàng và Mạch Thượng Sơ Huân không hẹn mà cùng yên tĩnh, thế cho nên nàng trong khoảng thời gian ngắn ngủi cảm thấy không thể thích ứng.

Thêm chuyện lúc Mạch Thượng Sơ Huân gia nhập bang phái Thần Thoại, Lạc Thủy Thanh Hoàng thế nhưng không nói lời nào cả. Làm cho, toàn bộ bang phái một phen náo loạn, cuối cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng mới nói gọn một câu ...

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nếu Xướng Trữ thích, cứ làm theo nàng đi thôi! Bằng không ta cấp chức quan cho nàng làm cái gì?

Trong bang phái tất cả mọi người đều nói Lạc Thủy Thanh Hoàng thật không có tiền đồ, đúng là bị vợ quản nghiêm, thực làm cho nam nhân bọn hắn quá mất mặt! Chỉ có trong lòng nàng hiểu rõ, anh là quá chán ghét , quá mệt mỏi.

Mạch Thượng Sơ Huân cũng không hề login liên quần quít lấy nàng, mà là tự mình thật sự luyện cấp, vài ngày không gặp hắn, cư nhiên đã lên tới cấp 60 .

Hắn hỏi ta, tu vi không đủ mặc không hơn sáu mươi cấp sao trang làm sao bây giờ? Ta nói cho hắn, dưỡng mã, toàn kỹ năng điểm nhì. Sau đó chỉ thấy hắn liên tục xoát địa khu thu mã lương, nàng mơ hồ dự cảm, tiểu đồ đệ này hẳn là cũng không kém tiền chủ nhân.

Luân Hồi Ngàn Năm gần đây cũng không thường login vào trò chơi, anh chắc là rất bận việc.

Nàng kể với anh chuyện của mình với Lạc Thủy, lý do hai người tranh cãi chỉ vì Đại thần muốn kết hôn với nàng, anh lắng nghe hồi lâu rồi thâm trầm nói: “Đồ đệ, đừng băn khoăn nhiều như vậy, miễn em cảm thấy vui vẻ là tốt rồi. Nếu có ai dám khi dễ em, cứ nhớ nói cho sư phụ biết, sư phụ mặc kệ dù bận bịu thế nào đi nữa, cũng sẽ có mặt ngay lập tức để chủ trì công đạo cho em.”

Kết quả là, nàng ngay tại trong bầu không khí quỷ dị này, nhanh chóng thăng đến cấp 69.

Đêm thất tịch buông xuống, trong game Thiên Hạ có tổ chức một chương trình thi đấu gọi là “Động tình thiên hạ, xướng vang đất hoang”.

Quan phương sử dụng cách thức chia các người tham dự thành nhiều nhóm nhỏ, sau đó thi đấu trong các nhóm nhỏ để tìm cho được quán quân của nhóm, sau đó lại bắt thăm thi đấu loại trực tiếp để tìm ra tổng quán quân.

Nhóm của nàng là hoa vì phương bắc.

Tuy rằng lần này phần thưởng thi đấu không tính là nhiều nhận gì, nhưng lại được quảng cáo rầm rộ tại diễn đàn, nên có thể coi là chương trình thi đấu có sức ảnh hưởng nhất toàn bộ server, cũng vì thế mà số lượng người chơi đăng ký dự thi lại tăng một cách kỷ lục.

Tại bang phái, Quan Công cũng đang kêu gào, nước miếng bay tứ tung kích động mọi người lên công cụ YY để họp bàn về chuyện cử người bang phái tham gia.

Nàng ngay từ đầu đã không muốn đi, sợ bị bọn họ bắt ép nàng ca hát, kết quả là dù muốn đến hay không đến nàng cũng không thể tránh được Quan Công đại nhân pháp nhãn.

bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Như thế là thế nào hả? lời nói của Lão tử không có gram gì sao? Một người là bang chủ cộng thêm một người là thượng thư cư nhiên cũng không thêm đến hưởng ứng hoạt động của bang phái sao?

bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: nói chuyện đi a! Gác máy với lão tử là không xong đâu đấy? Chẳng lẽ muốn lão tử lần lượt điểm danh hả?

bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: Lạc Thủy Thanh Hoàng, người đó nha có phải bây giờ có vợ, sẽ không cần huynh đệ nữa? Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, người có phải là coi bản thân mình quý giá, mời cũng không thêm đến? Có cần lão tử phái tám người khiêng đại kiệu đến đón người?

Bang phái - Tư Mật Đạt: lão đại và Xướng Trữ, gần đây hình như có chuyện gì thì phải a!

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: ta đồng cảm.

Bang phái - Miếu Diệu cô nương: ta cũng đồng cảm a.

Vì tránh cho càng nhiều lời nói ra nói vào xuất hiện, nàng đành phải miễn cưỡng leo lên YY.

Khi nàng vào đến YY, đã thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng ở một góc, cũng không nói gì. Quan Công sau khi ồn ào phân công mọi người về chuyện thi đấu, liền kêu gào mọi người ca hát góp vui.

Mọi người cũng không ai tình nguyện mở miệng trước, người nọ đùn đẩy cho người kia, Quan Công thấy thế tức giận, mắng to: “Ngày thường cũng vẫn hát có ai đùn đẩy đâu chứ, sao hôm nay lại như thế?”

Mọi người đều đồng loạt đề nghị: “Nếu vậy, thôi Quan Ca hát trước đi!”

Quan Công cũng chẳng thêm từ chối cứ thế thể hiện một điệu bộ khí thế bạt núi bạt sông, cao giọng la lên: “Được ta hát trước! Lão tử thì sợ quái gì chứ?”

Ở mọi người vẫn ồn ào xì xào nói chuyện, Quan Công hắng giọng, theo nhạc đệm, bắt đầu rống lên “Sông lớn hướng đông lưu a! Sao trên trời tham bắc đấu a!” Thật sự chấn động nha, nàng không kịp chuẩn bị tư tưởng nên suýt nữa thì té từ trên ghế xuống, may mắn giọng hát thần sầu quỷ khóc đó đã bị Lạc Thủy Thanh Hoàng phong mạch.

Tại YY rất lâu không có người lên tiếng, cuối cùng Tiểu Nấm run run giọng điệu cảm thán: “Ta thật là nể phục, Quan ca của ta có giọng hát cũng quá ngầu bức đi? Quả thực là kinh thiên địa quỷ thần khiếp a!”

Thần thoại Tư Mật Đạt: “Giống chúng ta loại người phàm trần này, thật đúng là không thích ứng được nha!”

Thần thoại Không Giết: “Lần tới PK, bang phái chiến cái gì đó, cũng không cần dùng người nhiều như vậy , trực tiếp nhờ Quan Ca của chúng ta đứng đó rống lên, đảm bảo bang phái đối phương sẽ không có thể có người sống sót a!”

Thần thoại Meo Meo: “Quan ca uy vũ a! Thần tượng của chúng ta a! Về sau ta sẽ không tin Xuân ca, Từng ca, Phượng tỷ , sẽ chỉ tin tưởng Quan ca thôi!!”

Thần thoại Quan Công: ” Mọi người dám khinh thường ta vô dụng , nếu không phục các người giỏi thì hát đi, đến lượt các người hát đấy!”

Mọi người cười vang, nhào nhào rất ồn ào vui vẻ.

Bất quá, Quan Công làm như vậy, mọi người cũng đều bỏ hết rụt rè, đều lần lượt hát , nàng đoán là mọi người đều muốn nghe nàng hát, cũng biết bản thân mình hát không hay nhưng so với giọng hát Quan Công thì tự thấy cũng tự tin lên nhiều nên nàng cũng không e dè gì nữa mà tham gia với mọi người.

Nghe xong mọi người hát trong chốc lát, nàng chợt phát hiện trong đó có mấy người hát rất hay, những người này chắc bình thường khi nói chuyện thanh âm chắc cũng rất nhẹ nhàng êm tai a.

Thấy mọi người hát cũng không có gì khác biệt lắm, Quan Công lại bắt đầu kích động Lạc Thủy Thanh Hoàng.

Thần thoại Quan Công: “Lạc Thủy, người thân là bang chủ cho dù không làm gương mở đầu ọi người, thì hiện tại mọi người cũng đều hát xong rồi, người cũng nên hát một bài đi chứ?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng trả lời lời ít mà ý nhiều.

“Ta không hát.”

Thần thoại Quan Công: “Ách! Người nói không hát là xong hả? Phải hỏi xem các huynh đệ có đồng ý không đã?”

Mọi người cười trộm: “Không đồng ý!”

Thần thoại Lạc Thủy: “Ta sẽ không hát đâu.”

Thần thoại Quan Công: “Nói không hát cũng phải hát! Người mau hát nhanh đi?”

Thần thoại Lạc Thủy: “Ta không biết hát cái gì.”

Thần thoại Quan Công: “Thật sự người không biết hát cái gì sao, cứ hát bất cứ cái gì người nghĩ ra trong đầu, nếu người còn dám nói sẽ không hát, lão tử liền dạy cho người hát!”

Mọi người ồ lên sợ hãi: “Không dám làm phiền đến Quan ca đại giá, chúng ta dạy lão đại là được rồi, để chúng ta dạy!”

Lạc thủy thanh hoàng đột nhiên nhấn tin hỏi nàng: “Nha đầu, người muốn nghe ta hát không?”

Nàng chợt ngẩn người, trả lời: “Muốn nghe chứ a, đương nhiên là ta rất muốn nghe! Ta không chỉ có muốn nghe, mà còn thực chờ mong chờ đó! Người hát đi! Tùy tiện hát bài gì cũng được.”

Sau đó Lạc Thủy Thanh Hoàng liền cất tiếng hát , anh hát một bài giai điệu nhẹ nhàng những nàng không biết tên.

YY dần dần an tĩnh trở lại, không có người nói chuyện, chỉ có thể nghe thấy giọng hát của Lạc Thủy Thanh Hoàng nhẹ nhàng.

Giọng của Lạc Thủy Thanh Hoàng thực sự rất trầm ấm truyền cảm, tựa như tên của anh, trong suốt tựa như nhất hoàng thanh tuyến.

Bài hát đó giai điệu rất đẹp, ca từ thực nên thơ, nàng cố gắng lắng bầm theo để thuộc vài câu ...

Anh hát, giọng trầm ấm nhưng tâm trạng có vẻ buồn...

Anh hát, nàng cảm thấy gang tấc cách thiên nhai...

Anh hát, nàng cảm thấy trong lòng lo lắng...

Anh hát, khiến tâm trạng nàng trở nên e ngại?

Khi bài hát đã chấm dứt, mọi người như vẫn đang say mê lắng nghe, bản thân nàng cũng say, trong cuộc đời lần đầu tiên, nàng cảm thấy được thế nào là không uống mà say.

“Nha đầu.” Lạc Thủy Thanh Hoàng đột nhiên gọi nàng.

“Ân?” Nàng giật mình trả lời theo bản năng.

“Thích không?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng hỏi xong những lời này, YY liền lập tức ồn ào như vỡ chợ.

Quan Công ghé tởm máng to: “Sát! Các người tính giết lão tử sao! Những lời này sao không đem nhau tới phòng riêng mà hỏi? Định đầu độc tâm hồn chúng ta a?”

Tiểu Nấm đã ở YY ồn ào hỏi trước: “Xướng Trễ, lão đại hỏi người đó! Trả lời đi a!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng không thèm để ý tới mọi người đang hồ nháo cười nhạo, thẳng thắn lặp lại: “Thích không?”

Nàng áp úng nhỏ giọng ngập ngừng trả lời: “Hi... Thích.”

YY vừa cười vừa ồn ào chọc ghẹo, cái tên sát ngàn đao không hay ho gì Quan Công kia, bắt đầu hăng giọng, cố gắng bắt chước giọng nàng và Lạc Thủy Thanh Hoàng.

“Thích không?”

“Ân, thích... Ô, người thật là đáng ghét!”

“Ha ha, ha ha ha, lão tử chết cười mất! Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ, người thích cái gì a? Là thích Lạc Thủy, hay vẫn là Lạc Thủy ca a? Chuyện này nên nói rõ ràng, bằng không chúng ta sẽ hiểu lầm đó nha!”

Nàng vừa thẹn vừa giận, máng át đi: “Nhảm nhí! Đương nhiên là ca!”

Tiểu Nấm ngữ khí ái muội hỏi: “Uả lão đại đó? Người có thích hay không a?”

Nàng thấy tình thế bất lợi, liền nhanh chóng thoát khỏi YY, mọi người cũng không vừa gì, dễ gì buông tha để nàng yên chứ liền tiếp tục ở kênh bang phái lấy nàng ra làm mục tiêu trêu ghẹo.

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: (phúng hoa) bảo bối nhi, thích ta không?

Bang phái - Miếu Diệu cô nương: (thẹn thùng che mặt) thích, thích...ta thích...

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: (lật bàn) Các người cút hết đi cho ta nhờ!

Cửa sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nha đầu, lừa người nói một câu thích, thật đúng là không dễ dàng a!

Nàng lúc này mới bừng tỉnh ngộ, nhận ra là do anh cố tình làm thế!

Cửa sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nha đầu, người thích ta sao?

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: ta không thích!

Cửa sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nha đầu, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho người chính mồm thừa nhận là thích ta.

61. Chương 61: Lễ Vật Đêm Thất Tịch.

Trước đêm thất tịch, lúc nàng login vào game, nhìn nhân vật trò chơi của chính mình nhưng lại cảm thấy có điểm gì không đúng lắm, nàng nhìn loanh quanh vài vòng, ngó nghiêng ngó dọc đem các góc độ màn ảnh thay đổi chung quanh, rốt cục cũng phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào.

Trên người nhân vật của nàng nguyên lai là đang mặc trang phục Kinh Nga, không biết từ khi nào bị người ta đổi thành trang phục tình nhân đêm thất tịch!

Phản ứng đầu tiên của nàng lúc ấy là nàng đã bị ai đó đạo hào!

Ngay lập tức nàng mở túi kiểm tra tất cả các trang bị quý giá nàng có, xem có bị mất mát gì không, thì thấy Tô Mặc vẫn còn, mở túi ra thì thấy vàng vẫn còn, hồng lam được vẫn còn; liền quay người chạy đến kho hàng, thì phát hiện tất cả các trang bị rách rưới nàng vẫn gom góp thu nhặt về vẫn ở đó; Nàng cảm thấy đầu óc mơ hồ, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra...

Thực hiển nhiên, chuyện này chắc chắn không phải do đạo hào tặc làm! Bởi vì không có đạo hào tặc nhà ai, mà không tranh thủ lấy này nợ ngược lại còn cho nàng tặng phẩm, đã đạo hào chắc cũng không có đạo đức như vậy a? Đương nhiên, chuyện này cũng không có khả năng là do GM làm! Bởi vì GM chỉ trông cậy vào dùng trang phục để kiếm tiền, căn bản sẽ không tặng không trang phục cho nàng nha!

Hay là, trò chơi ra cái gì BUG? Trong đêm thất tịch muốn trò chơi sống động hơn để thu hút người chơi, ai login vào game trong đêm nay thì sẽ được tặng trang phục? Bất quá, nàng thấy loại khả năng này tính ra có vẻ so với trung số tỷ lệ còn muốn thấp hơn nữa nha!

GM a! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ cân nhắc các khả năng! Màn hình bỗng nhiên xuất hiện tin nhắn của hệ thống: Lạc Thủy Thanh Hoàng mời nàng gia nhập đội ngũ, nhận hay không nhận?

Tiến đội, nàng vừa định hỏi anh xem có được tặng trang phục đêm thất tịch không, thì đã thấy anh hỏi nàng: “Nha đầu, thích không?”

Nàng lật bàn, “Thích cái con khỉ! Còn muốn gạt ta nữa...”

Ách! Đợi chút ...

GM, chẳng lẽ này bộ trang phục đêm thất tịch này là do Đại thần tặng cho nàng?

đội ngũ lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: muốn làm cho người ngạc nhiên, cho nên không hỏi qua ý kiến của người, liền lên hào của người... Nha đầu, người sẽ không tức giận chứ?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ...

đội ngũ lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ta cái gì cũng đều không có động vào, làm xong trang phục là ta đi xuống ngay, thật đó, không tin người kiểm tra lại đi!

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ...

đội ngũ lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, chẳng lẽ thật sự tức giận?

Nói thật lòng, nàng rất thích, thực sự rất thích bộ trang phục tình duyên đêm thất tịch này.

Năm trước, vào thời điểm đêm thất tịch, nàng chưa có tham gia trò chơi này, cho nên không trải qua, sau đó khi chơi, nàng thấy có người khác mặc, kiểm tra biết thời gian hoạt động đã qua, nên cảm thấy rất tiếc. Hơn nữa âm thầm thề trong lòng, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền đi nữa đều, đêm thất tịch kế tiếp phải mặc cho được bộ trang phục này.

Lạc Thủy Thanh Hoàng, kỳ thật nàng không phải là đang tức giận, mà là... Ách, nàng cũng không biết phải nói gì, thật không biết nên dùng ngôn từ gì để hình dung tâm trạng của nàng vào giờ khắc này!

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ần, cái kia, cảm ơn người, ta thực sự rất thích ...người đừng hiểu lầm nha! Ta nói là ta rất thích quần áo người tặng!

đội ngũ lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (cười) thích là tốt rồi, người dọa ta sợ hết hồn, còn tưởng rằng người vừa muốn nổi giận chứ!

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: Đại thần, người có phải có khuynh hướng thích ngược hay không a?

đội ngũ lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (dấu chấm hỏi)

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ... Quên đi, coi như ta cái gì cũng chưa nói!

đội ngũ lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ...

GM, người nói xem Đại thần rốt cuộc là coi trọng nàng ở điểm nào a? Từ lúc quen biết tới nay, nàng căn bản đã không phải là người hoà nhã, cái này không phải là anh có khuynh hướng chịu ngược thì là cái gì? Chẳng lẽ là như trong truyền thuyết ,cái không chiếm được mới là cái tốt nhất?

Ngẩng đầu, nàng nhìn thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng đang chạy tới bên nàng, trên người anh cũng mặc cùng kiểu dáng với nàng, trong tay anh cầm mười tám cành thiên dật vân thư, mười phần là Đại thần phong thái a.

GM, người có thể nói cho nàng biết tại sao anh lại coi trọng nàng như thế chứ? Thật sự cảm giác này có thể gọi là trăm mối không thể giải a! ... a a a a!

Lạc Thủy Thanh Hoàng chạy đến đứng trước mặt nàng, bởi vì quá gần gũi thân mật , nên mặt của nàng gần như dán vào trong ngực anh, tư thế kia nhìn quá ái muội, toàn bộ đều toát lên cảm giác yêu thương nhưng nhớ! Nàng cũng không thể hiểu được, Đại thần là cố ý hay vẫn là vô tình .

đội ngũ lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, ngày mai người có bận việc gì không?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: không có, có chuyện gì vậy?

đội ngũ lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: hôm nay chúng ta có thể cùng nhau trải qua khoảnh khắc nửa đêm của đêm thất tịch, được không?

Nàng do dự một lát, rốt cục vẫn là không đành lòng cự tuyệt anh, nên nhận lời.

62. Chương 62: Được, Gả Thì Gả!

Thời gian vẫn còn sớm, Lạc Thủy Thanh Hoàng quyết định mang theo nàng đi bắn sao Tranh Đào Khê trước, rồi quay lại cùng nhau hưởng thụ cảm giác đêm thất tịch.

Cũng phải nói, từ khi nàng bị Đại thần “Bao dưỡng” tới giờ, mỗi lần nàng thấy đi xoát trang bị ở bắn sao sẽ phát rầu. Đến cái cấp bậc gì,nên hạ bắn sao nào, làm nhiệm vụ gì, xoát trang bị gì, anh cũng sẽ an bài thỏa đáng cho nàng, căn bản không cần nàng động tay, động não gì cả... Ách, thật sự là tội lỗi a!

Bắn sao Đào Khê rơi ra trang sức sáo trang vòng cổ và nhẫn cấp bảy mươi màu tím, quái ở đó rất biến thái, Lạc Thủy Thanh Hoàng liền gọi tới Tư Mật Đạt, Tiểu Nấm còn có thêm cu li Quan Công.

Nàng cảm giác mình ở đây giống như là người vô can nhất, không giúp đỡ được gì cả chính là dạng phế vật cản trở mọi người, nàng đem ý nghĩ này nói với bốn người bọn họ.Ba người kia nghe xong chỉ cười,cònLạc Thủy Thanh Hoàng bước lại ôm nàng triu mến nói: “Nha đầu, người không phải là phế vật, người là nãi bình chuyên dụng của ta.”

GM, làm ơn lấy cho nàng cái chăn, nàng cảm thấy hơi lạnh...

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: nếu ta là nãi bình chứa thuốc độc? Người cũng dám uống sao?

đoàn đội lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: không chỉ có dám uống, hơn nữa ta còn vui vẻ chịu đựng, bởi vì... Ta tình nguyện trúng độc của người.

GM,làm ơn lấy lò than cho nàng, nàng thực sự lạnh muốn chết!

đoàn đội - Tư Mật Đạt: (run lên)

đoàn đội - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: (nôn mửa)

đoàn đội - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (lật bàn) Ách! Hai người các người tại sao có thể làm chuyện ghê tởm như vậy, lão tử offline xuống ngủ với vợ đây cho rồi!

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ta bỗng nhiên nghĩ đến chuyện buồn cười này! Ghê tởm quá , ghê tởm kinh khủng...

Đoàn đội mọi người ngó ra không hiểu.

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (cười to) bởi vì ghê tởm đến chết mất a!

Đoàn đội mọi người lại ngó ngẩn không hiểu.

đoàn đội lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (thổn thức thở dài) ai, nha đầu người chẳng có lãng mạn tí nào a!

Không biết vì sao, hôm nay lúc hạ Đào Khê, nàng cư nhiên đặc biệt không ở trạng thái, không phải quăng hoàn nghịch chuyển quên điều gì cả, mà lại hấp dẫn tới tiểu quái. Quay qua quay lại, toàn là tiểu quái đuổi nàng chạy trốn chết, Lạc Thủy Thanh Hoàng giúp nàng đuổi theo sau tiểu quái.

Sau đó Tư Mật Đạt giúp nàng sống lại, nàng thật không cam tâm, liền oán giận nói: “Lão Phật gia, ngài có ghét ta thì cứ nói thẳng, không cần như vậy cứ theo ta mà giết chứ.”

Tiểu Nấm cũng nói: “Xướng Trữ, người vẫn là nên đem kiếm cất đi, chạy theo bọn ta!”

Cuối cùng, Quan Công tổng kết là, “Người sao không lo cho nam nhân của người là được rồi?”

đoàn đội lãnh tụ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, những người khác giao cho Tư Mật Đạt, người đi theo ta, chỉ cần theo ta là được rồi.

Nàng bèn tập trung vào Lạc Thủy Thanh Hoàng, theo dõi lượng huyết của anh, hết sức chăm chú cứ như sợ chỉ cần liếc mắt một cái không để ý đến, mạng nhỏ của anh sẽ bị mất.

Trong khoảng khắc đó, trong ánh mắt, trong lòng, trong tim của nàng, thật sự cái gì cũng không có, chỉ còn lại có hình bóng Lạc Thủy Thanh Hoàng.

Nhìn chân anh đạp phi kiếm tung hoành ngang dọc, nhìn tay anh cầm Thiên Dật vân thư, che chở trước người nàng, nhìn anh ngân phát khinh vũ, tay áo bay lên; nàng lại chợt nghĩ anh trông thật giống nam nhân vì nàng mà sinh tử, lòng hư vinh đáng xấu hổ kia của nàng lại bắt đầu bành trướng vô hạn, bành trướng, lại bành trướng...

Sự hoảng hốt trong lòng lại sinh ra một loại ảo giác ...

nam nhân trước mặt này, anh là thuộc về nàng, người của anh, tâm của anh, tất cả của anh đều thuộc về nàng, cũng chỉ là của nàng mà thôi, người khác không có tư cách chạm vào, cũng không thể chạm vào...

GM a! nàng nhất định là bị sốt làm hỏng đầu óc rồi, bằng không làm sao nàng có thể nghĩ ra loại ý niệm buồn cười này trong đầu chứ?

Làm xong nhiệm vụ ở Đào Khê bản sao, Quan Công cùng Tư Mật Đạt lần lượt logout, còn Tiểu Nấm thì chạy tới lưu quang kích tỉnh, Lạc Thủy Thanh Hoàng lục trong bao lấy ra thứ gì đó, rồi quay lại nói với nàng: “Bây giờ bóng đèn đều đi cả rồi, chúng ta nên hưởng thụ đêm thất tịch chỉ hai người chúng ta thôi.”

Anh nắm tay nàng, đưa nàng lên cầu Hỉ Thước tiên cảnh đến bên cây hứa nguyện thụ.

Cây hứa nguyện, thật ra là có hai cây, bởi vì cành lá sinh trưởng ở cùng nhau, gắn bó thành một cái tâm hình dạng, cho nên được gọi là cây vợ chồng.

Nàng sửng sốt hỏi anh: “Người tính làm cái gì vậy?”

Anh cười nhẹ nói: “Giúp người làm lễ tạ thần.”

Nàng trong đầu khó hiểu hỏi lại: “tạ hứa nguyện ở đây khi nào?”

Vừa nói xong những lời này, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện tin nhắn từ hệ thống, nàng kiểm tra xong liền thấy đầu ong ong mơ hồ.

Hệ thống nói cho nàng biết: Lạc Thủy Thanh Hoàng ban cho nàng nguyện vọng là nàng đạt được XXX điểm kinh nghiệm cùng XXX điểm kỹ năng.

Nguyện vọng này, là nàng từ rất lâu nhất thời hứng lên muốn đạt được, nhưng thời gian đã qua lâu đến nỗi ngay cả chính nàng cũng quên mất, không ngờ hôm nay, Lạc Thủy Thanh Hoằng lại có thể thành toàn cho nàng...

Lúc ấy, nàng đang viết nguyện ước...

Đến như bay đi như yên, nơi nào cùng về, nơi nào chung?

Bất ngờ, Lạc Thủy Thanh Hoằng trả lời là ...

Lạc Thủy Thanh Hoằng ước nguyện nên đôi cùng Xướng Trữ.

Nàng lẳng lặng đứng lặng dưới tàng hứa nguyện, trên cành cây treo đầy giấy tiên màu đỏ, trong lòng vô thức lặp đi lặp lại nhắc

Lạc Thủy Thanh Hoằng ước nguyện nên đôi cùng Xướng Trữ. Lạc Thủy Thanh Hoằng ước nguyện nên đôi cùng Xướng Trữ. Lạc Thủy Thanh Hoằng ước nguyện nên đôi cùng Xướng Trữ... Ha ha, ha ha a, thật là khẩu khí lớn nha..

Khoảnh khắc không giờ vừa đến, Lạc Thủy Thanh Hoằng liền lấy ra từ trong túi đủ loại kiêu dáng pháo hoa, hai người bọn nàng, một người tiếp một người châm ngòi, phóng hoa nổ tung, anh lại còn bắt đầu phóng hoa đăng, bộ dáng nhảy nhót vui mừng, tựa như một tiểu hài tử cái đang cầm tiền mừng tuổi năm mới.

Trên bầu trời đêm một đóa pháo hoa màu sắc rực rỡ nổ tung, hào quang loá mắt; Hồng Liên hoa đăng, trên mặt hồ lay động, cành cây hứa nguyện tiên bị gió thổi lay động, như có thể nghe thấy tiếng va chạm tuôn rơi.

Nàng trong lòng âm thầm cảm thán: đêm thất tịch, nguyên lai là như thế này sao?

Năm rồi vào đêm thất tịch, nàng trốn ở nhà, ôm máy tính lên mạng, không ra đường ngắm mọi người, nói đúng hơn là không dám ra đường. Trong lòng nàng, đêm thất tịch thậm chí ngày lễ tình nhân, vẫn đều là tâm trạng có cũng được mà không có cũng không sao.

Trên thực tế, những gì thuộc về hội hè nàng đều không thích, lễ đoàn ngộ, Trung thu, đặc biệt trừ tịch... Nàng ghét nhất lễ trừ tịch, mỗi khi nghe thấy bên ngoài tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, tiếng cười đùa, nàng chỉ hận không thể đem lỗ tai của mình cắt bỏ.

Bởi vì trong những ngày lễ hội, đối người khác mà nói, là dịp gia đình đoàn tụ sung sướng, còn với nàng mà nói, cũng chỉ là sự tịch mịch cùng cô độc...

Lạc Thủy Thanh Hoằng ngồi ở bên cạnh nàng, nghiêng đầu hỏi nàng, thích không?

Nàng đùa hỏi lại anh: "có phải câu tiếp theo người sẽ nói là gả cho ta đi không?"

Lạc Thủy Thanh Hoằng ngẩn người, xong vui vẻ đùa lại: "Nha đầu, mạng của người đã định trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu, cho nên cũng đừng từ chối, gả cho ta đi cho rồi!"

Anh nói xong, lui về phía sau vài bước, đưa ra tư thế chuẩn bị chạy, lại bị một câu nói của nàng làm toàn thân bất động.

Nàng nói khẽ: "Ta gả! Người khi nào thì đến cưới?"

63. Chương 63: Kịch Biến Quỳnh Dao.

Không biết là trong bầu không khí lãng mạn này, vẫn là ngôn ngữ rất phiến tình, có lẽ là anh vừa ôn nhu lại cũng rất mãnh liệt, hoặc cũng có thể là bản thân nàng đã cô đơn lâu lắm rồi? Tóm lại, nàng không nghĩ lại sẽ cự tuyệt, không nghĩ sẽ lại trốn tránh, nàng thừa nhận bản thân nàng rất thích loại cảm giác này, cũng dần dần bắt đầu cảm thấy quyến luyến loại cảm giác này... Loại cảm giác có anh luôn ở bên, cảm giác được anh tận tình sủng nịnh...

Ha ha, có lẽ sự phụ anh nói đúng, chỉ là một trò chơi mà thôi, tội gì mà phải băn khoăn nhiều như vậy? Tận hưởng lạc thú trước mắt, sáng nay có rượu sáng nay say, cũng không nên suy nghĩ quá nhiều.

Trong nháy mắt, nàng là thật sự quên hết, là thật sự ý loạn tình mê ...

Thấy Lạc Thủy Thanh Hoảng đứng ngẩn người, nàng lại lập lại một lần nữa.

“Người, khi nào thì đến cưới ta?”

Lạc Thủy Thanh Hoảng từng bước một đi đến bên nàng, gần đến nỗi hai người bây giờ ở một tư thế rất ái muội anh mới ngừng lại.

“Ngay bây giờ!” anh nói xong, liền kéo nàng ra bên ngoài bước đi.

Nàng thất tha thất thểu đi theo anh nói đâu đâu: “Người làm chuyện ngốc ngếch gì đây? Bây giờ cái gì mà bây giờ? Chúng ta còn chưa có xoát giá trị tình nghĩa, còn chưa có đính hôn đâu! Nói gì đi nữa, thời gian hệ thống quy định kết hôn cũng đã qua rồi...”

“Chờ không được !” Lạc Thủy Thanh Hoảng cũng không quay đầu lại nói tiếp: “Sợ nha đầu nhà người lại đổi ý, hôm nay chúng ta liền đem giá trị tình nghĩa xoát đến 100, định thân trước rồi nói sau!”

Trong luật trò chơi này, hai người hữu duyên trong thời gian đó mỗi ngày chỉ có thể xoát được 20 điểm giá trị tình nghĩa, nhưng để đính hôn lại cần đến 100 điểm giá trị tình nghĩa, cho nên ít nhất cũng cần năm ngày tình nghĩa mới có thể đính hôn. Bất quá nếu quá sốt ruột muốn kết hôn ngay lập tức, cũng có thể đến thương thành mua đạo cụ giá trị tình nghĩa, 9 nguyên bảo một cái, một cái tương đương 1 điểm tình nghĩa, 100 điểm không sai biệt lắm khoảng một trăm đồng.

Người tiết kiệm đến keo kiệt giống như nàng vậy, bắt nàng đóng 520 kim 13 ngàn 14 đồng cho hệ thống để kết hôn, đã có thể đau chết nàng rồi , càng miễn bàn đến chuyện phải trả đến một trăm nhân dân tệ mua đạo cụ xoát giá trị tình nghĩa, chuyện đó quả thực là muốn mạng của nàng! Mặc dù có Đại thần bên cạnh, không cần phải tiêu tiền của nàng, nhưng là nếu quyết định kết hôn, anh chẳng phải sẽ là nam nhân của nàng sao, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép nam nhân của mình phá sản như thế.

“Đại thần...”

“Kêu lão công!”

“Ách, vị hôn phu...”

“Kết hôn xong phải nhớ sửa lại cách gọi đó! Có chuyện gì em nói đi!”

“Ta... Hiện tại hối hận có còn kịp không?”

Lạc Thủy Thanh Hoảng đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu thâm tình liếc liếc nhìn nàng một cái, sau đó liền... trở nên “cuồng tính quá”.

Nàng thấy trạng của anh không tốt, liền nhanh chân bỏ chạy.

GM, nàng sao có thể quên được chứ? Con thỏ bị bức quá còn có thể cắn người! Huống hồ chỉ là Đại thần chứ?

Nàng liền hai chân chạy trời chết, tay xách váy đem thắt tịch, chạy vòng quanh cây hứa nguyện một vòng rồi lại một vòng chạy trời chết, Lạc Thủy Thanh Hoảng lấy vũ khí, cởi quần áo, cứ quyết truy đuổi nàng tới cùng.

Ta trong lòng bỗng thấy ngọt ngào cười trộm: anh nha, đuổi đi! Đuổi đi! Bắt được nàng, nàng gả cho anh.

Mọi người qua đường, trên đỉnh đầu đầy dấu chấm hỏi, ngó nghiêng ngó dọc, xem hai người bọn nàng chơi trò đuổi bắt.

Người qua đường giáp: “Nhìn xem người ta kia, thực là tình cảm nha! Đây có phải gọi là đánh yêu?”

Người qua đường ắt: “Lão công, người xem bọn họ lãng mạn chưa! Hay người cũng khai hồng đuổi theo ta đi?”

Người qua đường bình: “Lão bà... Thời điểm không còn sớm , thôi đi ngủ đi!”

Lúc nàng định logout, Lạc Thủy Thanh Hoàng ,cuối cùng anh cũng lên tiếng: “Nha đầu,tối hôm nay chắc anh bị mất ngủ.”

Nàng nói: “Anh mà cứ lèo kéo như vậy cả hai chúng ta đều sẽ mất ngủ đó.”

Anh bật cười: “Nha đầu, ngủ sớm đi! Gặp mộng đẹp, nhớ mơ đến anh.”

Nàng cũng cười: “Mơ đến anh? Em cũng không muốn đêm nay có ác mộng đâu!”

Anh gửi đến cho nàng biểu tình mỉm cười, nói: “Em đúng là khẩu thị tâm phi ,nha đầu!”

Hai người bọn nàng cứ như vậy nói qua nói lại, vẫn cứ như thế nói đến gần ba giờ sáng, mới cùng nhau lưu luyến offline.

Tối hôm đó, nàng quả thật có mơ thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng, về phần nội dung, hắc hắc, nàng cũng không khờ khạo mà kể cho anh!

Ách... Nàng đang mơ về bộ truyện võng du, lúc đang sắp mơ thấy sách của nàng nổi tiếng như sách của nhà văn Quỳnh Dao. Bỗng nhiên một tiếng đập cửa khá lớn đánh thức nàng dậy.

Nàng đang mong mỗi muốn biết kết cục trong giấc mơ của mình nên vốn định giả vờ không nghe thấy tiếp tục ngủ, nhưng bất đắc dĩ, ngoài cửa người nào đó vẫn rất cố nhất, ước chừng cứ như vậy gõ cửa đã năm phút đồng hồ, vẫn không có ý định từ bỏ.

Nàng giận dữ, phần nộ, mang đôi mắt gấu mèo chạy ra mở cửa , “Phanh” cửa vừa mở ra, chưa kịp nhìn người bên ngoài nàng đã cất tiếng rít gào: “Người nha chẳng lẽ là thủ hạ của diêm vương ngủ đầu mã diện sao, tối đây tính đòi mạng người ta sao?”

Người đứng ngoài cửa , một tay đưa cho nàng cái hộp, hạ giọng nói: “Có quà gửi, xin ký nhận.”

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện mới chín giờ sáng, liền nhìn không được cùng người giao hàng kia nói một cách oán giận: “Công ty các người từ khi nào thì đổi thành giao hàng buổi sáng vậy? Trước kia đều không phải là buổi chiều mới giao sao?”

Nhận lấy cái hộp, vẫn không thấy người giao nhận đưa biên lai cho nàng ký nhận, nàng quay lại hỏi hấn: ”đâu rồi? muốn ta ký tên ở nơi nào a?”

Hấn lại nói: “Người mở ra xem trước đi!”

Nàng buồn bực nói: “Không ký tên gì đó thì làm sao có thể mở ra chứ?”

“Không sao, cứ mở ra đi!”

Nàng lúc ấy chính là vẫn ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cũng không thèm nghĩ nhiều như vậy làm gì, liền tùy tay mở hộp quà ra .

Mở hộp lớn ra, bên trong là một cái hộp nhỏ; mở ra lại là một cái hộp nhỏ, bên trong lại là một cái hộp nhỏ hơn; mở cái hộp nhỏ ấy ra, bên trong lại là một cái hộp nhỏ hơn nữa?!

Cứ như vậy, nàng đã mở khoảng tám cái hộp, cuối cùng cũng đến một cái hộp nhỏ nằm cuối cùng. Lại mở ra, bên trong chỉ có một tờ giấy nhỏ, viết vồn vện năm chữ to ...lễ vật đêm thất tịch.

Nàng tay cầm tờ giấy, bực bội dung chân đá tung đám hộp đang bừa bộn trên mặt đất, miệng mắng: “Nhảm nhí! Cái tên người hâm mộ chết tiệt kia, tự nhiên dám đùa giỡn ta?!”

Ngoài cửa người,có tiếng bật cười.

“Nguyên lai... Tên của ta, là người hâm mộ à?”

Nàng trong nháy mắt xoay đầu nhìn anh ta với ánh mắt kinh ngạc, nhìn thấy anh ta lấy tay kéo mũ lưỡi trai ra, lộ ra chân diện

GM, nàng là vừa mới mơ về kịch Quỳnh Dao, bây giờ lại đổi thành hài kịch sao chứ?

Anh ta có vóc dáng rất cao, dáng người khá gầy, da trắng môi hồng , thật là tuần tú

Anh ta nhìn nàng mỉm cười khe khẽ, một đôi mắt to, lông mi rất dài, đậm và cong, nhìn rất là liêu trai.

Thấy nàng ngẩn người đứng phỗng giống như tượng gỗ ở cửa, anh ta liền tự nhiên đi thẳng vào trong phòng, tay cầm sữa đậu nành bánh bao đặt trên bàn, miệng lẩm bẩm: “Vừa ngủ dậy? Đi rửa mặt đánh răng đi, sau đó cùng nhau ăn bữa sáng.”

Anh ta nói chuyện trong giọng nói ẩn giấu ý cười, cái dạng tựa tiểu phi tiểu này, làm nàng hơi bất ngờ.

Nàng quay đầu đánh giá anh, càng nhìn càng cảm thấy quen, nhưng lại không thể nghĩ ra rốt cuộc là đã gặp qua ở nơi nào.

Nam nhân trước mặt... anh có gương mặt quá đẹp, quá trẻ trung chắc nàng phải gọi anh ta là đại nam hài mới chính xác a?

Được rồi! đại nam hài trước mặt, mặc T-shirt trắng toát, quần short màu kem nhạt, đi giày thể thao màu trắng, sau lưng còn đeo một cái túi balô màu đen.

Chuyện đó cũng không tính cái gì, vấn đề ở chỗ anh ta giờ tay hướng về phía nàng vậy, ánh mắt thâm trầm xúc động!

Thử nghĩ xem, mới sáng sớm, đầu tiên là đột nhiên làm nàng tỉnh khỏi giấc mộng thanh xuân, sau lại còn trêu chọc nàng, bây giờ lại lộ ra vẻ mặt vui mừng như vậy nhìn nàng mỉm cười, đến tột cùng là anh ta có ý đồ gì?

Anh không hỏi ý nàng đã tự ý vào bếp, đun nước sôi, tỉ mỉ rửa tay cẩn thận, rồi tìm bát đĩa dọn đồ ăn ra bàn. Quay đầu lại thấy nàng vẫn còn bất động đứng đấy, anh liền vài bước đến gần nàng ôm lấy thắt lưng nàng, kéo nàng vào trong lòng mình.

Mùi hương xà phòng tươi mát xông vào mũi nàng một cách dễ chịu, dục vào bộ ngực rộng lớn rắn chắc của anh, sao nàng lại có cái cảm giác quỷ dị giống như đã từng quen biết anh?!

Anh ta khẽ cúi đầu, gương mặt xinh đẹp từng chút từng chút một tiến đến gần sát nàng.

“Sao em không vào ăn điểm tâm đi? Xem em gầy như vậy, dùng một ngón tay cũng có thể nhấc lên được...”

Ách, tay của anh không phải vẫn đang ôm eo nàng đấy sao hả?

Anh ta nhẹ nhàng thở hắt ra, vừa giống thở dài vừa giống như nỉ non dụ hoặc bên tai nàng: “Nữ nhân a! Cũng nên có da có thịt một chút, ôm mới cảm thấy thoải mái...”

Nha chắc là anh ta ôm qua rất nhiều nữ nhân rồi? ... không đúng! Lão nương làm sao thế này? Nha giống như anh ta đang lợi dụng ôm nàng đi?

Nàng đột nhiên lấy lại tinh thần, cố đẩy anh ta ra, xoay người tính đánh anh ta một bạt tai, nhưng nhìn thấy ánh mắt thâm trầm đầy ôn nhu của anh, nàng đành bất đắc dĩ chuyển thành động khẩu.

“Cút ngay!”

“Ha ha, tính tình em lớn lên vẫn như thế sao? Cũng không thay đổi gì cả?”

Anh buông nàng ra, kéo ghế tự ngồi xuống, dùng đũa quơ quơ trước mắt nàng, giống tiểu hài tử có phần giống nhau, a dua nói: “Bánh đậu hăm, còn nóng hổi đó! Anh nghĩ là em hẳn sẽ thích...”

Nha làm sao mà anh ta biết nàng thích ăn bánh đậu hăm gì đó chứ?!

A a a! GM, người hâm mộ này quả thật rất quý dị nha!

Nàng chạy đến bên cạnh đoạt được chiếc đũa trên tay anh, vỗ bàn, hung dữ quát: “Ai cho người vào đây? Ai cho người lên ghế của ta, lại dùng đũa của ta nữa chứ? Ai cho người khi dễ ta hả, tính đùa giỡn với ta à? Nói cho ta biết! Người rốt cuộc là ai!”

“Anh? Anh là người hâm mộ a! Ha ha, em biết anh mà.” So với thái độ nóng nảy của nàng thì thái độ của anh lại vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng.

Anh bị nàng đoạt lấy chiếc đĩa, anh đơn giản cũng không thèm để ý dùng tay bẻ lấy một miếng cầm lên cắn một miếng nhỏ sau đó nhường lông mày mi, lộ ra vẻ mặt vui sướng thỏa mãn, miệng không ngớt khen ngợi: “Ngô! Ngon quá! Rất ngon a!”

Nếu đổi lại là người khác, nàng chắc đã sớm một chút chửi ột trận cộng thêm một chút quyền đâm cước đá rồi đem đuổi ra khỏi nhà ngay lập tức rồi, nhưng là hôm nay đối với anh ta, không hiểu vì sao, nàng không thể làm như vậy, không hạ thủ...

GM a! Nàng không phải là sắc nữ chứ a! Chẳng lẽ là trên người anh ta có bùa ngải gì sao?

“Xướng Trẻ ...” anh ta đột nhiên gọi nàng: “Hôm nay là đêm thất tịch, cơm nước xong em có dự định đi đâu chơi không?”

“Đi chơi? Đi chơi cái đầu người á, ta, ngô...”

Anh đưa tay miếng bánh bao đang ăn dở của mình nhét vào miệng nàng, để ngăn chặn nàng nói câu kế tiếp, tiếp theo dùng ánh mắt nheo nheo nhu tình, cười đến nỗi càng lộ ra cái tính trẻ con.

“Xướng Trẻ, em đừng hung dữ như vậy nữa! em sẽ dọa anh đó... Thế nào? Anh không lừa em đúng không! Ăn có ngon không?”

Nàng run run ghen hòng nuốt miếng bánh bao, nhanh chóng ngồi xuống ghế thở dốc, thở hồng hộc.

Người này quả thực là rất biến thái nha! Quả là không biết xấu hổ đem đồ ăn mình đã ăn một nửa, dính nước miếng gì đó bỏ vào miệng người khác hả?

Nàng hùng hổ chạy vào buồng vệ sinh, đánh răng, thực sự dùng nhiều sức như để hả giận nha, đánh mạnh đến nỗi lợi cũng bắt đầu phát đau, mới lại hùng hổ rửa mặt rồi quay ra phòng khách.

Nàng tâm thần ổn ổn, liền lấy di động ra, tìm trong danh bạ số điện thoại của người hâm mộ nhấn phím gọi đi, kết quả, chuông điện thoại trong túi người trước mặt nàng cũng rất bất hạnh vang lên.

“Xướng Trẻ!” anh lấy tay chỉ chỉ vào di động, hai mắt tỏa sáng nói: “Này em thật sự gọi đúng số di động của anh đó? Hắc hắc, thật tốt, cuối cùng anh cũng có thể minh bạch thân phận!”

Nàng tắt điện thoại di động, nghiêng răng nghiêng lợi cười lạnh: tốt lắm, thân phận của người đã được xác nhận, tiếp theo chính là nghiêm hình tra tấn hồi cung.

Người hâm mộ, hừ hừ! nàng hôm nay không đem anh làm cho ra lẽ một lần sạch sẽ, là không thể được a! Anh ta nha nếu là dám có nửa điểm mạnh miệng đối trá, nửa câu không nghe, nàng sẽ liền đem anh ném vào nồi nấu luôn!

64. Chương 64: Xướng Trẻ, Đau...

Dư tiểu trư ngửi thấy mùi đồ ăn, lập tức từ dưới bàn chui ra, giường móng vuốt, quyết mộng, dùng sức lười biếng bước tới bên cạnh chân người hâm mộ, ngưỡng mặt “Meo meo” một tiếng.

“Nhớ ta sao?” Người hâm mộ cười, bế Dư tiểu trư lên ôm vào trong lòng, lấy ngón trỏ, di di vào cằm nó.

Dư tiểu trư hí mắt rất là hưởng thụ; người hâm mộ cũng nheo nheo ánh mắt, mỉm cười.

GM, vì sao nàng cảm thấy ganh tỵ với bọn họ thế cơ chứ ?

Được, người hâm mộ người quả là đáng ghét! Cư nhiên ngay cả mèo của nàng nuôi dưỡng cũng bị anh ta thu phục? Người được lắm Dư tiểu trư! Cư nhiên dám trước mặt nàng ăn cây táo, rào cây sung? Nàng thật muốn đem cả hai người và mèo bọn họ quăng ra khỏi cửa a!

Nàng lay nhẹ bả vai anh ta, đáng điệu như cảnh sát quát: “Chứng minh thư!”

Người hâm mộ ngẩng đầu, mờ mịt nhìn nàng.

Ta đề cao âm giọng, lặp lại nói: “Chứng minh thư lấy ra ngay đi, chứng minh thư!”

Người hâm mộ chợt bừng tỉnh, khoe miệng khê nói: “Anh không có chứng minh, chỉ có visa cùng hộ chiếu, nhưng cũng không mang theo, làm sao bây giờ?”

Nàng bám riết không tha: “Như vậy người có thể tùy tiện tìm cái gì đó có thể chứng minh thân phận của người đi ra!”

Người hâm mộ nhìn nàng nói nhỏ: “Em muốn biết cái gì thì cứ trực tiếp hỏi anh là được rồi, cần gì phải phiền toái như vậy?”

“Ta làm sao mà biết người có thể hay không gạt lại ta?”

“Vậy em đừng hỏi !”

“ ... ”

Nàng ngồi xuống đối diện anh, tay đặt lên mặt bàn, bắt đầu công cuộc tra hỏi.

“danh tính thật?... nghe rõ ta hỏi đó, là danh tính thật, chính là tên trong hộ chiếu, chứng minh gì gì đó! Người cũng đừng mong lại gạt ta đó!”

Thật ra cho tới lúc này đây, người hâm mộ thật ra vẫn rất nghiêm túc trả lời nàng không có ý vòng vo.

“Tên tiếng Trung gọi là Ngôn Hạo, tên tiếng Anh là Lucas...” Anh nói đến đây, đột nhiên dừng lại, trong mắt dần xuất hiện tia đùa dai, “Còn có tên anh đã từng dùng, em có muốn biết không?”

Nàng sợ anh ta lại bắt đầu giở trò nên trực tiếp từ chối ngay: “Không cần đâu!”

Anh bắt đầu dĩ nhiên vai, biết điều không nói nữa.

Nàng uống một ngụm sữa đậu nành, tiếp tục hỏi: ” vấn đề thứ hai, người làm sao mà biết ta?”

Anh trả lời một cách đáng ghét, “Cứ như vậy là quen biết a!”

Nàng nổi giận hét: “Quá trình! Ta muốn nói là quá trình!”

Anh nâng cằm, vẻ mặt vô tội nói: “Quá trình chính là, gặp, sau đó thì quen biết .”

Nàng đằng đằng sát khí đứng lên, khí thế bức người nói: “Người đừng nói vớ vẩn! Ta căn bản là không quen biết người! cho tới bây giờ cũng chưa có gặp qua người!”

Anh lúc này cũng đứng lên nhìn thẳng nàng, trong ánh mắt có tia hoang mang đau lòng, rất nhiều loại tình cảm ở đáy mắt của anh hiện lên đan vào nhau, cuối cùng, lưu chuyển thành một loại tình cảm phức tạp không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Anh nhẹ giọng thở dài nói: “Không phải là em chưa gặp qua, cũng không phải là em không biết, mà là Xướng Trễ em... quên anh.”

Quên ?

Vì sao ai cũng đều nói với nàng, nàng quên ?

Nàng mới sống bao lâu? Cũng không tới tám mươi tuổi, nào có việc đến nỗi quên như vậy chứ?

Người hâm mộ anh cười ra tiếng, trong ánh mắt phức tạp ,thần sắc nháy mắt thanh không, anh nắm lấy cằm của nàng, giống như đang đùa với Dư tiểu trư giọng điệu nửa đùa nửa thật nói: “Em đừng nhìn anh như vậy, anh thật không nhịn được muốn hôn em đó !”

Nàng lúc này mới phát giác bản thân mình đang ngậy người nhìn anh , vội vàng ngượng ngùng hét to “Ách, sao người dám làm thế a ”, tay theo phản xạ đánh mạnh vào đầu anh.

Anh ôm đầu, có vẻ rất đau, sử dụng ánh mắt đáng thương lên án nàng nói: “Xướng Trễ, đau...”

Nàng toàn thân chấn động mạnh, trong trí nhớ của nàng từng hình ảnh trong quá khứ xem lẫn với hình ảnh hiện tại ...

Sơ Huân cũng đã từng ôm đầu như thế này, nháy nháy một đôi mắt to ngập nước, đáng thương hề hề nói với nàng: “Xướng Trễ, đau...”

Ngay sau đó, nàng liền mắng mình hoang đường, người hâm mộ làm sao có thể là Sơ Huân? Sơ Huân làm sao có lá gan lớn như vậy dám đùa giỡn với Dư Xướng Trễ? Sợ là anh tránh nàng còn không kịp!

Nàng vô thức run rẩy gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, hơi hơi có chút không bình tĩnh, tâm hoảng ý loạn.

Người hâm mộ nhú nhú mày, có chút miễn cưỡng nắm tay nàng, lại bị nàng né tránh: "Người ngồi yên đó đừng nhúc nhích! Nếu không, ta nhất định dùng tàn thuốc làm bỏng chết người nha!"

Anh bĩu môi ngồi xuống, nhỏ giọng than thở nói: "Cũng không phải chưa từng bị em làm bỏng qua..."

Nàng nhất thời run run, ghen hòng hỏi.

"Người nói cái gì?"

"Anh nói, cũng không phải chưa từng bị em làm bỏng qua, lại không phải chỉ một lần..." anh chớp chớp đôi mắt to, ủy khuất nói: "Lần đầu tiên, là ở cửa khách sạn, anh không cẩn thận làm đau chân của em, lại còn làm đổ cơm trên người em, em nổi nóng, nói hươu nói vượn xong bỏ chạy mất; lần thứ hai, là ở quán bar, em đi cùng một người bạn kêu cái gì Hác Hiểu Lôi đó uống say không còn biết trời đất gì nữa, là anh công em trên lưng đưa em về nhà, lúc lên lầu, em ghé vào lưng của anh hút thuốc, suýt nữa đem tóc của anh thiêu rụi hết..."

Nàng nghe xong lời anh phân trần, cảm thấy như có tiếng sấm nổ ở bên tai.

GM, kịch bản của ai vậy? Sao mà cũng có thể có tình tiết khó tin như phim Hàn Quốc thế này hả!

65. Chương 65: Đáng Tiếc Nàng Không Có.

Khó trách nàng thấy anh nhìn rất quen mắt, nguyên lai anh chính là người ngày đó khách sạn ở cửa khách sạn đụng phải nàng.

Bất quá chuyện uống rượu sau đó, nàng thật ra là nửa điểm cũng không nhớ rõ ... Hiện tại ngẫm lại cảm thấy nghĩ mà sợ, chính bản thân mình tình trạng không có ý thức rõ ràng lắm, dám đem danh tính, địa chỉ nói hết ột người xa lạ? May mắn nàng diện mạo xấu xí nên an toàn, bản thân lại nghèo kiết xác, nếu không sẽ không biết còn phát sinh chuyện gì nữa...

Cũng không đúng a! nàng không có tiền cũng không có sắc, người nói thử xem người hâm mộ này dùng trăm phương nghìn kế, tiếp cận nàng, rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Anh thấy nàng biểu tình im lặng đứng yên nhú mày, sợ nàng hiểu lầm, vội vàng lên tiếng giải thích.

Anh không giải thích thì còn đỡ, đằng này anh kiên trì giải thích, càng làm lửa giận trong lòng nàng bùng lớn hơn nữa!

"Xướng Trễ, để anh giải thích, Anh không nên không được sự đồng ý của em mà nhìn máy tính, không nên thăm nhà của em, kỳ thật anh làm như vậy, đều chỉ là muốn biết cuộc sống của em gần đây thôi... Anh thừa nhận, anh không nên giả làm người hâm mộ của em để tặng quà, nhưng bắt quá từ lúc đó về sau, anh thật sự đã đọc tất cả các tác phẩm em viết, cho nên dù nói là độc giả của em, cũng..."

Nàng cả đầu óc bị anh làm cho rối loạn, kiềm nén lửa giận, cất lời anh: "Được rồi được rồi! những cái đó cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là, người làm tất cả những việc này rốt cuộc là vì cái gì?"

Anh chợt ngẩn ra, trên mặt thần sắc đột nhiên rất nghiêm túc, rất thành ý nhìn nàng, chậm rãi từng một chữ một nói: "Dư Xướng Trễ, anh nghĩ là anh theo đuổi em, anh nghĩ là sẽ cưới em ..."

Đầu nàng chấn động, giống như bị thiên lôi đánh mở to hai mắt, không thể tưởng tượng từng mắt nhìn anh, khóe miệng run rẩy. Sau một lúc lâu sau, nàng chỉ rít lên mỗi một câu... "Thật quá đáng!" Sau đó liền túm lấy anh đẩy ra ngoài cửa.

"Người nha lấy ai làm trò đùa cũng được? Cố tình tìm tới đùa giỡn với ta làm gì? Muốn theo đuổi ta? Còn muốn cưới ta? Nhảm nhí! Thế giới này chả lẽ còn có chuyện buồn cười hơn thế này sao? Sẽ không phải là người cùng người nào đó cá cược đấy chứ, đem ta trở thành tiền đặt cược? sao mà ngây thơ vậy chứ, quá nhảm chán, quá đáng giận đến cực điểm! người biến đi ngay cho ta! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta

nữa! Nếu không ta gặp người một lần sẽ đánh người một lần! Quá đáng!” Ta phát tiết xong, thật mạnh đóng sập cửa lại.

Trở lại giường, quăng đại người xuống, không thèm để ý tới anh vẫn đang kiên trì kêu cửa giải thích gì đó, nàng tiếp tục đi tìm Chu Công.

Tiếng điện thoại vang lên, nàng mở ra kiểm tra thấy người gọi là anh, liền trực tiếp tắt máy, gỡ pin ra; lại thấy điện thoại bàn cũng vang lên, nàng không thèm nhắc máy hung dữ gỡ dây nối ra vứt xuống đất.

GM,thế giới của nàng rốt cục cũng khôi phục được sự yên tĩnh.

Bởi vì vừa mệt lại đau đầu, cảm giác này làm nàng chìm vào giấc ngủ thật sự mê man, ngủ thật lâu,khi giật mình tỉnh lại đã là khi màn đêm buông xuống, đèn đường đã lên.

Lắc lắc lắc lắc mình đứng lên, cảm giác say, cả người lơ lửng, nàng tưởng do bản thân ngủ nhiều quá, nên cũng không quá để ý. Ai ngờ mới vừa đi vài bước, cả người đột nhiên mất thăng bằng hai chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống.

Ngã xuống không lâu lắm, nàng lại cảm thấy bụng dạ xáo xào như máy giặt đang hoạt động che miệng nôn khan vài tiếng.

Nằm bất lực trên nền nhà, thân thể nàng cảm nhận được cái lạnh của sàn gạch thấm vào da thịt, nhìn lên trần nhà trong chốc lát,nàng dần dần vô lực nhắm mắt lại, tự cười nói với bản thân: “A, cưới ta? Người thực sự muốn cưới ta? Cưới ta rồi thì thế nào? Chẳng phải mấy tháng sau người sẽ trở thành người góa vợ sao chứ? Ha ha, thế giới này điên hết rồi sao? Tự nhiên lại có người tranh nhau đòi cưới Dư Xướng Trễ làm vợ không? A, ha ha...”

Nàng cười lại cười sau đó cái gì cũng không biết nữa ...

Mông lung, cảm giác có người vỗ vỗ vào mặt nàng, hơn nữa còn vỗ thật sự mạnh, giống như có huyết hải thâm cừu với nàng vậy.

“Dư Xướng Trễ, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh! Dư Xướng Trễ, người nha nếu còn không chịu tỉnh, tỷ liền đánh 120 cái a! Dư Xướng Trễ? Dư Xướng Trễ ... ”

Vừa mở to mắt, chỉ thấy ai đó đang đỡ đầu nàng dậy , còn tay vẫn liên tục vỗ vào mặt nàng đau điếng, nàng đau đến phải buột miệng kêu ai một tiếng.

Hác Hiểu Lôi ngồi bên giường nàng, vỗ ngực nàng gào to nói: “Người á, mau tỉnh! Người làm tỷ sợ tới mức sắp bị dọa chết đây nè, còn tưởng rằng người đi tong rồi!”

Nàng miễn cưỡng cười nhẹ, ách cổ họng nói: “Tỷ tỷ, ngài hóa ra mong chờ ta đi tong sớm một chút sao?”

Hác Hiểu Lôi hung hăng liếc nàng một cái, cảm tức nói: “Nói như thế mà người nghe được hả? Tỷ tỷ mất hồn như vậy, nào là vỗ mặt, nào là ấn huyết nhân trung đem người cứu sống, người chẳng những ngay cả một câu cảm ơn cũng không có? Còn nói tỷ tỷ ngóng trông người đi tong? Người có còn có lương tâm nữa hay không a!”

Nàng bồn chồn nói: “Tỷ tỷ, lấy chỉ số thông minh của người, làm sao biết được huyết nhân trung ở đâu?”

“Hắc! người dám xem thường tỷ của người hả? Nhân trung mà tỷ còn không biết ở đâu?” Hác Hiểu Lôi nói xong, nhấn mạnh ngay tâm chỗ của nàng, thật đúng lý hợp tình nói: “Không phải là chỗ này sao!”

GM, Nàng vẫn là nên tiếp tục hôn mê có lẽ tốt hơn a...

Hác Hiểu Lôi nhìn nhìn nàng, nhin không được oán giận nói: “Người nói xem người cũng thật là, tại sao có giường không ngủ, như thế nào lại nằm ngủ thẳng trên sàn nhà lạnh ngắt hả, không sợ cảm mạo sao?”

“Ách, ta nghĩ là do ta đói quá nên té xỉu ở đó...”

Hác Hiểu Lôi tức giận đến gơ chân múa tay, chĩa vào nàng chửi ầm lên: “Người được lắm! Người có ngày nào đó muốn chết, cũng là lười mà chết ! nói cho người biết nha, bản thân mình cũng không biết lo ình ăn uống, người khác còn có biện pháp giúp người sao?”

Nàng kéo tay nàng ta, vẻ mặt cười làm lạnh nói: “Tỷ tỷ, ta biết sai rồi, lần tới ta sẽ không để như thế nữa! Đừng nóng giận, ta sẽ sửa, ta sẽ sửa còn không được sao?”

Hác Hiểu Lôi chống nạnh dặm chân, khề gằm lên.

“Vốn đang tưởng hôm nay việc xong sớm, tìm người đi chơi, quyết định đến làm bóng đèn của người cùng Hạ Lỗi! Như thế cũng tốt, người bây giờ ngay cả ngồi cũng không nổi thì đi chơi cái nổi gì? ... Hạ Lỗi đâu? Sao anh ta không tới tìm người? bận rộn như vậy sao? Lúc khác gặp anh ta, ta phải hảo hảo nói chuyện với anh ta mới được, ai lại để bạn gái của mình đối tới té xỉu như vậy mà cũng không biết, anh ta làm bạn trai người ta kiểu gì vậy chứ? ... được rồi được rồi, người cũng đừng thay anh ta giải thích nữa, nằm đi! Tỷ đi ra ngoài mua cái gì đó cho người ăn, người muốn ăn cái gì nào?”

Nàng khề nói: “Tỷ tỷ mua cái gì cũng được cả! Chỉ cần là đồ ăn, ta cái gì cũng không từ chối a!”

Hác Hiểu Lôi nhướng mày, vẫn không chịu thua tranh cãi nói: “thôi để tỷ tỷ cho người đủ đoá hoa vân là được rồi!, cam đoan ăn vào sẽ đắc đạo! không chừng, ăn xong rồi còn có thể thăng tiên!”

Nàng bật cười: “Được a! Nếu ta một ngày nào đó có thể được thăng tiên, nhất định không quên đại ân đại đức của tỷ tỷ a, chắc chắn sẽ phù hộ tỷ tỷ người sinh ý thịnh vượng, thân thể khỏe mạnh, gia đình hạnh phúc, cuộc sống mỹ mãn!”

“Không nói nhảm với người nữa!” Hác Hiểu Lôi hừ nàng một tiếng, xách túi đi ra ngoài.

Nàng dựa vào đầu giường, thở phào một hơi, như trút được gánh nặng.

Giật giật ngón tay, trong lúc vô tình đụng đến di động đang tắt máy, bỏ pin vào, khởi động máy, lập tức hàng loạt tin nhắn xuất hiện.

Một tin nhắn là của Hác Hiểu Lôi gửi, hỏi nàng đang đi chơi ở đâu? Có tiện đi cùng nàng ta hay không?

Một tin nhắn nữa là của Hạ Lỗi gửi, anh chúc nàng, đồ đệ, đêm thất tịch vui vẻ!

Còn có một tin nhắn là của Ngôn Hạo gửi, anh nói...

Dư Xướng Trễ, mặc kệ em có tin anh đối với em rất thật lòng hay không, anh sẽ không buông tay! Anh nghĩ cả hai ta cần có thời gian, anh vẫn theo đuổi em, vẫn chờ đợi, cho đến khi nào em thật sự tin tưởng anh, nguyện ý nhận tấm lòng của anh mới thôi!

Nàng vút điện thoại qua một bên, lồng ngực phập phồng, rầu rĩ cười khổ.

Cái nàng có là thời gian sao?

66. Chương 66: Đáng Tiếc... Nàng Không Có.

Cơm nước xong xuôi, Hác Hiểu Lôi vẫn còn lo lắng cho nàng nên quyết định ở lại ngủ với nàng để coi chừng.

Nàng nói: “Thôi khỏi đi! Tỷ tỷ ngài thân thể đắt giá, ta sợ người ngủ ở đây xong rồi, ta đây không lo nổi phí!”

Hác Hiểu Lôi nổi giận: “Nhảm nhí! Muốn ngủ cũng là tỷ tỷ ngủ với người! Muốn phí cũng là tỷ tỷ cho người!”

Nàng giả vờ thẹn thùng nói: “Tỷ tỷ người nên ôn nhu một chút nha, người ta vẫn là còn nhỏ đó!”

Hác Hiểu Lôi bật cười nói: “Phì! Người sao mà đầu óc nghiêm túc quá a? Chuyện đàn ông cũng bị cái đầu óc hồng của người nghĩ cho ra ghê tởm! Được, người đã không chào đón tỷ, tỷ đành đi vậy, hảo hảo nghỉ ngơi đi! Có cần gì nhớ gọi điện thoại cho tỷ!”

Tỷ tỷ, lão nhân gia ngài cuối cùng nói ra những lời này, so với những lời nàng mới nói xem ra có phần tà ác hơn a ...

Nàng ngẩng đầu xem đồng hồ thấy cũng đã hơn 12 giờ đêm, đang phân vân xem có nên login vào trò chơi một lát hay không.

Hắc Hiểu Lôi biết nàng rất thích ăn quả đào ,nên lúc ra ngoài mua cơm, tranh thủ lái xe ngang siêu thị, mua tất cả các loại đào có trong siêu thị đem về cho nàng, dặn dò nàng nhớ lấy trong tủ lạnh ra ăn, miễn cho lại đói đến té xỉu.

Kết quả là, ngày hôm sau nàng cũng ôm đủ loại kiểu dáng quả đào nằm ở trên giường quay cuồng một ngày, cũng không lên mạng.

Ngày thứ ba, tinh thần nàng có phần phấn chấn nằm ở trên giường, một bên miệng nhai nhóp nhép quả đào, một bên cân nhắc suy nghĩ: nàng đã ba ngày nay không xuất đầu lộ diện,có khi nào Lạc Thủy Thanh Hoàng nghĩ nàng đem Tô Mặc lẫn trốn không nhỉ?

Mọi người đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, nàng tiểu biệt một chút, anh có thể hay không... Hắc hắc! Phạt viết: này, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời thiện tai a.

Ăn uống no đủ , nàng bèn đứng lên mở máy tính, theo thói quen nàng mở QQ trước, lắng nghe tiếng dích dích vang lên, màn hình bên phải phía dưới hiện lên biểu tượng chim cánh cụt nhảy múa, nàng chậm rãi mở hộp tin nhắn, nhìn không được gian xong lại cười ra tiếng.

Hắc hắc, quả nhiên giống như nàng dự kiến, tất cả tin nhắn trong này đều là của Lạc Thủy Thanh Hoàng gửi đến!

Xem xong nội dung, nàng liền cười không nổi , bởi vì Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng là ...

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, ngày mai login trước xoát giá trị tình nghĩa, buổi tối 8 giờ đúng chúng ta kết hôn.

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (nhe răng) nha đầu, em không trả lời, anh coi như em đồng ý a?

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (nhe răng) mặc kệ em có đồng ý hay không, anh cũng đều đã chiếu cáo thiên hạ , em chắc sẽ không nhẫn tâm cho anh leo cây chứ? Không để anh đứng đó một mình dọa người ta đi?

QQ tin tức - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (môi đỏ mọng) nha đầu, ngày mai, anh sẽ cho em một hôn lễ long trọng...

Xem lại thời gian tin nhắn gửi đến, là ngày hôm qua... Ngày hôm qua ... ngày mai... Không phải là hôm nay sao?! Lại nhìn vào đồng hồ trước mắt , ách! Chết nàng rồi bây giờ đã là 10:00 tối!

(chú ý: thứ Hai đến thứ Sáu, hệ thống quy định thời gian kết hôn là từ 20:00—23:00, vượt qua thời gian này phải xin kết hôn lại vào ngày hôm sau.)

Nàng ngay lập tức hốt hoảng thượng hào, vừa vào trò chơi, tin tức từ bạn tốt liền lảo liên không ngừng, run run mở ra xem, có vô số tin nhắn lại bay đến, kia một cái, đó một cái, Nàng nhìn sơ chắc phải nửa ngày mới có thể đọc hết a.

Có mấy tin nhắn là từ ngày hôm qua , đều là tin nhắn chúc mừng chúc phúc....

bạn tốt - Có Cái Thôn Nhỏ nói với nàng: (phúng hoa) mới nửa tháng không login, login vào là nghe nói người muốn kết hôn , cư nhiên vẫn là gả cho Lạc Thủy Thanh Hoàng? Ha ha, chúc mừng chúc mừng! Ngày mai anh em đều đến tham dự hôn lễ của người a, nhớ rõ phải phát bao đỏ a! Ha ha ...

bạn tốt - Lòe Lòe Hạnh Phúc nói với nàng: Xướng Trễ tỷ tỷ, chúc mừng người a! Hắc hắc, ngày mai ta cùng lão công cùng đi tham dự!

bạn tốt - Tư Mật Đạt nói với nàng: Xướng Trễ, người bây giờ làm bang chủ phu nhân, về sau sẽ không mỗi ngày ức hiếp chúng ta chứ?

bạn tốt - Chớ Có Hối Trước Kia nói với nàng: hắc hắc, chúc mừng người!

Còn lại tất cả các tin còn lại đều là gửi đến hôm nay, về phần nội dung, ách, hơi bị khó coi ...

bạn tốt - Lòe Lòe Hạnh Phúc nói với nàng: Xướng Trễ tỷ tỷ, login mau rồi tới cầu Hỉ Thước tiên cảnh, chúng ta đều ở chỗ này chờ người lâu rồi!

bạn tốt - Có Cái Thôn Nhỏ nói với nàng: (dấu chấm hỏi) làm sao vậy Xướng Trễ? Người chắc sẽ không tính cho đại thần leo cây chứ?

bạn tốt - Tư Mật Đạt nói với nàng: gọi bang chủ phu nhân, có hay không? Có hay không?

bạn tốt - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Ách! Người đâu? nam nhân nhà người chờ người cả đêm rồi, sao người vẫn còn chưa có đến?

bạn tốt - Thái Cô Nương Tiểu Nấm nói với nàng: Xướng Trễ, đừng đùa kiểu này a! Chúng ta thừa nhận không chịu nổi đâu...

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đồ đệ, nghe nói hôm nay em định kết hôn?

bạn tốt - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ, người làm như vậy là không đúng ! Người cũng đừng nhất thời đáp ứng, đáp ứng rồi thì đừng hối hận, sao lại lâm trận bỏ chạy thế này hả?

bạn tốt - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ, tiểu tổ tông của ta, không sai biệt lắm là được rồi! có đùa giỡn thì cũng nên có cái giới hạn a! Người làm như vậy có nghĩ tới hậu quả không? Nếu người hôm nay không đến, không chỉ Lạc Thủy Thanh Hoàng làm trò cười cho người ta, mà toàn bộ bang phái chúng ta đều sẽ bị người ta chế giễu!

bạn tốt - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ, nếu không xem người là nữ nhân, lão tử nhất định phế người đi!

bạn tốt - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ, người hôm nay trước 12 giờ mà vẫn không login, lão tử liền đuổi giết người đến khi trò chơi này đóng cửa mới thôi a!

Nàng đem tất cả tin tức của bạn tốt từ đầu đến cuối lướt qua, cũng không phát hiện một tin nào của Lạc Thủy Thanh Hoàng nhắc lại, nàng trong lòng thật lo lắng bất an ... sẽ không là tức giận đến ngay cả nói cũng không thêm nói với nàng đi?

Đại thần, nếu nàng nói nàng thật sự là vô tội , anh liệu có tin tưởng sao?

Kênh địa khu - Chính Là Đến Xem Náo Nhiệt : (dấu chấm hỏi) lão công lão công, người ta nghe nói hôm nay không phải có vị đại thần nào muốn kết hôn sao? Sao thời gian kết hôn cũng gần hết mà không thấy hệ thống thông báo nhỉ?

Kênh địa khu - Này Náo Nhiệt Khả Thật Là Đẹp Mắt: (chủ cười to) lão bà, ta cũng có nghe nói, bắt quá hình như tân nương tử không có tới, đại thần bị leo cây .

Kênh địa khu - Người Phải Sợ Hải Đuối Giết Kiến Tiểu Hào: (rớt xuống) là tiểu cô nương nhà ai mà bư hân như thế a?

Kênh địa khu - Này Náo Nhiệt Khả Thật Là Đẹp Mắt: cái gì mà cô nương a! Bắt quá chắc là người cá biệt không có người thứ hai như thế a!

Kênh địa khu - Người Phải Sợ Hải Đuối Giết Kiến Tiểu Hào: (rớt xuống) Đại thần cưới phải cái người đàn bà dâm dăng, còn bị người đàn bà dâm dăng kia bỏ rơi? Thiệt hay giả a?

Kênh địa khu - Chính Là Đến Xem Náo Nhiệt: (chủ cười to) ha ha a, lão công, thực có ý tứ! Cười đến người ta đau bụng...

Kênh thiên hạ - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: người dám nhục mạ bang chủ ta a? Coi chừng ta đó!

Kênh địa khu - Chính Là Đến Xem Náo Nhiệt: (khóc) lão công người ta rất sợ đó nga!

Kênh địa khu - Này Náo Nhiệt Khả Thật Là Đẹp Mắt: lão bà đừng sợ, ta là tiểu hào ta sợ gì? Có bản lĩnh thì cho hắn đến đây giết chúng ta đi! Đến đi a?

Kênh thiên hạ - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: người dám đưa danh tánh cùng lão tử PK, đừng trốn ở tiểu hào làm rùa đen rút đầu!

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: Quan ca coi như bỏ đi! Đừng tốn hơi cãi nhau với bọn họ làm gì, những người đó chắc chắn chỉ muốn tiền của bang phái chúng ta, người càng mắng, bọn họ càng đắc ý.

Bang phái – Đội Trưởng, Đừng Nổ Súng: hình như... Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, hình như login ...

Bang phái đột nhiên một mảnh tĩnh mịch, không có người trả lời.

GM, nàng chơi game này lâu như vậy, cũng chưa bao giờ gặp qua bầu không khí quá ư là quỷ dị như thế này a ...

Nàng liền vội vàng xác định vị trí của Lạc Thủy Thanh Hoảng, phát hiện ra anh đang ở U Châu, liền gửi lời mời gia nhập tổ đội cho anh, anh mặc dù không cự tuyệt, nhưng cũng không nhận lời ...

Kênh thể giới kênh vẫn không ngừng bàn tán ồn ào chuyện của nàng và Đại thần hôm nay, nàng nhìn thấy hết sức phiền lòng, cộng thêm ghen mình buồn bực và ủy khuất, nhịn không được rống lên một câu.

Kênh thiên hạ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: không phải là các người vẫn chưa ăn kẹo cưới của ta sao? Tại sao cứ phun ra những lời khó nghe như vậy chứ?

Rống xong, nàng nhanh chóng che chắn kênh thể giới, chạy vội đến Ánh Trăng Loan tọa điều.

Cửa sổ chat riêng - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đồ đệ, sao lại thành ra như thế này?

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: hiện tại em không có thời gian, chờ một chút em sẽ quay lại giải thích với anh.

Cửa sổ chat riêng - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: ...

Nàng đến trước Phiếu Miểu Phong, thót bụng đi lên đỉnh núi, ngay cả Quỷ Ảnh Tử cũng chưa thấy anh! Vì thế lại lòng như lửa đốt đi đến Thệ Thủy Chi Tân, cười ngửa ở bên bờ cát ngó ngang tìm kiếm, vẫn là không thấy bóng dáng của Lạc Thủy Thanh Hoảng...

Nàng tâm trạng vô cùng suy sút xuống ngựa, ngồi trên bờ cát, giương mắt nhìn biển mênh mông xanh miết đối diện, thực sự tâm tình vô cùng sợ hãi xúc động!

GM, người nói xem nàng có oan ức không chứ! A?

Mơ hồ mở danh sách bạn tốt, nàng nhìn thấy tên Lạc Thủy Thanh Hoảng vẫn sáng đèn, thờ ơ nhìn ra xa xanàng bỗng lập tức nhảy dựng lên, thấy cách đó không xa có một con thuyền đang lững lờ trôi ...

Quả nhiên, Lạc Thủy Thanh Hoảng anh đang ở đó!

Nàng nhất thời mừng rỡ, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Cổ ý ở trước mặt anh đi tới đi lui vài vòng, thấy anh cũng không thèm hé răng, rõ ràng anh đang cố tình lờ đi, nàng bèn từ phía sau ôm thắt lưng anh, đầu tựa vào lưng anh

hệ thống nêu lên – nàng ôn nhu ôm Lạc Thủy Thanh Hoảng.

Tiểu tử, nàng cảnh cáo anh ha, thấy nàng chuyển biến tốt hãy thu nhận a! nàng đã chủ động yêu thương nhưng nhớ, trong lòng anh cho dù có thiên đại oán hận, cũng nên cho nó tan thành mây khói đi chứ?

Lạc Thủy Thanh Hoảng giật giật, vẫn quay lưng về phía nàng, cứng rắn giả chết chống đỡ cảm xúc.

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: phu quân...

Lạc Thủy Thanh Hoảng cả người lại giật giật, rốt cục chống đỡ không nổi nữa, xoay người lại.

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (cười to) cổ nhân có nói: một ngày không gặp, như cách ba thu, phu quân ba ngày đã không thấy nương tử ta, anh là có hay không nhớ đến em đó?

Lạc Thủy Thanh Hoảng kinh ngạc nhìn nàng, cuối cùng bất đắc dĩ giang hai tay cánh tay ...

hệ thống nêu lên -Lạc Thủy Thanh Hoảng ôn nhu ôm nàng.

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoảng: nha đầu, người đến muộn...

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: nếu em nói, em không có cố ý đào hôn, mà là vì mấy ngày nay không có mở máy tính, không có thấy tin nhắn của anh, cho nên mới đến tới trễ, anh có tin không?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: anh tin.

GM, ách sao mà anh dễ dàng thu phục như vậy a?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: bắt quá, anh vẫn còn rất là buồn bực... Nha đầu, anh nghĩ toàn game chỉ có duy nhất một cái hôn lễ chú rể bị tấn nường cho leo cây đi? Em nói xem, anh có nên trốn đi mất biệt cho rồi?

GM, nằng cũng biết Đại thần anh là không dễ dàng thu phục như vậy mà ...

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (run lên) kỳ thật! Chuyện này cũng không thể trách một mình em, ai kêu anh không hỏi rõ ràng, liền tự sắp đặt chứ ...

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ân, em đúng là có đạo lý a, là anh gieo gió gặt bão, anh không nên tự quyết định mọi việc, miễn cưỡng em gả cho anh a ...

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (lưu hân) ách, em không phải có ý đó ...

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: còn không phải sao?

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: đương nhiên là không phải!

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: tốt lắm, vậy em đưa số điện thoại của em đây cho anh, như vậy cho dù lần sau em có không online đi nữa, anh cũng có thể tìm được em... nói cho anh biết đi! Số di động của em là gì? Được không?

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ...

Nàng vừa nói chuyện vừa gõ số điện thoại di động của mình, đang do dự có nên gửi cho anh hay không thì thấy anh bỗng lắc đầu giận dữ nói: “Ai, em quả nhiên vẫn là không muốn... Quên đi, anh không làm khó dễ em nữa.”

“Đợi chút!”

Nàng vừa đem số điện thoại gửi đi, đã thấy anh hóa thành phiêu miểu khói trắng, biến mất không thấy đâu.

GM, anh đương nhiên logout a...

Nàng cứng đờ hóa thạch tại chỗ trong một phút đồng hồ, run run hai tay nhấn lại cho Lạc Thủy Thanh Hoàng, cũng dần đi dần lại anh nhận được tin nhắn nhất định phải gọi điện thoại cho nàng, sau đó lại gửi tin nhắn cho bạn tốt Luân Hồi Ngàn Năm.

bạn tốt – nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: (chủ lăn lộn) sư phụ, cứu mạng! Đồ nhi sống không nổi nữa rồi, ô ô ô...

hệ thống tin tức - Luân Hồi Ngàn Năm gửi lời mời tổ đội cho nàng, nhận hay không nhận?

Chỉ chốc lát sau, Luân Hồi Ngàn Năm thần thú xuất hiện.

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ đừng sợ, sư phụ đến đây rồi, em nói đi, chúng ta đánh ai?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: sư phụ, hay là anh đánh em đi!

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: ...

Nàng khổ sở kể lể tổ khổ chuyện vừa xảy ra với Luân Hồi Ngàn Năm, đem toàn bộ chân tướng sự kiện nói hết với anh, nhưng là tính lược vẫn đề nàng cũng rất mong chờ buổi lễ kết hôn này thì không nói ra.

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (chủ lăn lộn) sư phụ, đồ nhi oan khuất hiện tại thật sự là nhảy vào hoàng hà tẩy cũng không sạch, làm sao bây giờ a?

Luân Hồi Ngàn Năm nghe xong, trầm ngâm một lúc lâu sau nói: “Đồ đệ, em không phải là ở bên ngoài trò chơi cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng yêu thương nhau chứ?”

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (lưu hân) sư phụ, anh nghĩ đi đâu vậy? làm gì có chuyện quan hệ bên ngoài trò chơi chứ, em làm sao có thể...

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: vậy thì em khẩn trương như vậy vì hân làm cái gì?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: em nào có khẩn trương vì anh ta! ... ách, cho dù có khẩn trương một chút như vậy, cũng chỉ vì em trong lòng cảm thấy áy náy...

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: em áy náy cái gì? Muốn áy náy, cũng phải là Lạc Thủy Thanh Hoằng hân áy náy chứ? Chính hân thích bị mọi người cười chê không quan hệ đến em, làm sao lại còn muốn liên lụy đồ đệ của anh?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: sư phụ, anh cũng không thể nói như vậy...

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: vậy anh nên nói như thế nào đây?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ...

Nàng thấy ngữ khí của Luân Hồi Ngàn Năm có vẻ không tốt, thức thời lập tức im miệng lại, không hề cùng anh tranh cãi nữa.

Luân Hồi Ngàn Năm thấy nàng cả nửa ngày không nói lời nào, thốt ra một câu kinh người: “Đồ đệ, em có nghĩ tới khả năng, có lẽ Lạc Thủy Thanh Hoằng hân căn bản chính là cố ý làm như vậy?”

Ta kinh ngạc nói: “Là sao, em không hiểu à?”

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: sao hân không hỏi qua ý kiến của em trước lại tổ chức hôn lễ, còn để ọi người đều biết... Đồ đệ, hay em cho rằng Lạc Thủy Thanh Hoằng là muốn kết hôn với em đến phát điên, hay là hân ngu ngốc đến bất trị?”

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ...

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: nếu em đồng ý, hân có thể vừa lòng đẹp ý cưới em ngay; còn nếu em hối hận đào hôn cũng không sao, hân cũng không thua thiệt gì.

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: như thế nào không thua thiệt à?

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: dùng vài câu người qua đường cười nhạo, đổi lấy sự thiệt tình cộng thêm số điện thoại di động của em, còn là chịu thiệt sao?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: sư phụ, anh nghĩ như vậy có quá phức tạp không? Nói gì đi nữa, em đối với anh ta cũng chưa phải nói là thiệt tình...

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: có phải thiệt tình hay không, trong lòng em là người rõ ràng nhất, không cần phải giải thích với anh.

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ...

Nàng suy nghĩ kỹ lời của Luân Hồi Ngàn Năm, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này kỳ quái, hay là, Lạc Thủy Thanh Hoằng anh đúng là cố ý? Quả thực cũng có thể như thế chứ, anh ... anh cũng quá giáo hoạt, rất phức tạp, quá âm hiểm đi mà?

Nói đi nói lại, nếu không phải nàng ngày hôm qua cố tình không online, cố tình muốn làm cho anh sốt ruột, cũng sẽ không trúng bẫy của anh chứ... Anh đã nói gì ấy nhỉ? Khụ, gieo gió gặt bão.

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: nếu anh gọi điện thoại cho em sớm một chút, có lẽ sẽ không phát sinh ra nhiều chuyện như vậy a...

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: đúng vậy sư phụ! Anh đã có công nhắn tin cho em mà sao anh không gọi trực tiếp cho em à?

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: ... Ách, kỳ thật anh cũng có tư tâm.

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ???

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: (lật bàn) lão tử một tay đào tạo đại đồ đệ, dựa vào cái gì hần ta muốn kết hôn liền cưới em đi chứ?

67. Chương 67: Đại Thần Đem Dê!

Khi Luân Hồi Ngàn Năm nói những lời này, anh đứng quay lưng về phía nàng, mắt nhìn xa xăm ra đại dương mênh mông trước mặt.

Tầng tầng lớp lớp sóng cuộn đến, đánh lên bờ nham thạch, vỡ toang thành vô số bọt biển trong suốt nhìn như những hạt ngọc nhỏ li ti; bọt biển tung tóe bắn xung quanh anh tạo ra một cảnh tượng tuyệt đẹp.

Anh lặng lẽ đứng lặng nhìn phong cảnh, quần áo quyết tuyết, nhất thanh trường kiếm, mái tóc bạc trắng tung bay, giống như trích tiên.

Tóc của Luân Hồi Ngàn Năm từng là màu đen, bởi vì nàng không thích nên luôn cắt ngắn anh “Sư phụ, tóc đen nhìn già lắm, hay là anh đổi thành tóc bạch nhàn phiêu dật” do đó mà anh thay đổi.

Luân Hồi Ngàn Năm chưa bao giờ mặc trang phục kiểu cò, chỉ bởi vì nàng có trang phục Gặp Vũ, nên nói với anh một câu “Sư phụ, anh từ giờ về sau vẫn là nên mặc Quyết Tuyết đi” do đó mà anh thay đổi;

Luân Hồi Ngàn Năm từng chỉ thích độc lai độc vãng, lại bởi vì nàng bị người ta đánh chết liên miên, cứ khóc lóc kêu gào “Sư phụ anh không thể không quản chuyện của em a” do đó mà anh thay đổi.

Nàng cũng thường có suy nghĩ, anh thay đổi như vậy, là vì nhất thời hứng lên? Hay còn là vì anh sủng nịnh đối với đồ đệ của chính mình? Hoặc là, chỉ là vì nàng gọi anh là sư phụ...

“Sư phụ, anh đang ghen sao?” Nàng đầu óc không suy nghĩ buột miệng hỏi, vừa hỏi xong liền lập tức hối hận.

Luân Hồi Ngàn Năm quay đầu nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu trầm ngâm.

“Ghen?”

Nàng liền ngại ngùng giải thích: “Không không, ý em là, ngữ khí nói chuyện của anh vừa rồi, có điểm giống với nhạc phụ đại nhân ghen tức với con rể a...”

GM, nàng đúng là đầu gỗ mà, càng giải thích càng rối, những lời này thật không thể tệ hơn được nữa a.

Luân Hồi Ngàn Năm gửi đến cho nàng manh mối biểu tình, “Đồ đệ, sư phụ không phải đang ghen...”

Nàng nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng lại cảm giác có chút mất mát, cười to, che dấu tâm sự mới thoáng qua nói: “Cũng đúng mà, anh là sư phụ của em làm sao có thể ăn dấm chua với đồ đệ chứ!”

Luân Hồi Ngàn Năm thoáng tạm dừng, rồi tiếp tục nói: “Không phải ghen, mà là ghen tị.”

“...”

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: Em đã từng cả ngày lẻo đẻo theo anh làm nhiệm vụ giống như cái đuôi, anh cũng có khi cả ngày đi theo đồ đệ; từng mỗi lần login đều nghe em la hét kêu anh giúp em làm nhiệm vụ, mang em hạ bản sao; mỗi khi em bị khi dễ, đều ngay lập tức nghĩ đến anh; mỗi lần mua trang phục mới, đều phải đến trước mặt anh khiêu vũ khoe khoang; từng mỗi một ngày không thấy anh login, liền tức giận đến lẩn lộn đầy đất; đột nhiên có một ngày, em không cần anh nữa, có một người khác thay thế vị trí của anh trong lòng em, cái loại cảm giác này, a, là không được tốt lắm... Có lẽ, em nói đúng, bộ dáng của anh hiện giờ, chắc giống như phụ thân luyện tiếu nữ nhi xuất giá...

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: sư phụ...

đội ngũ lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: kỳ thật, như vậy cũng tốt ... (tìm ra manh mối) đồ đệ, sư phụ offline đây, em cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon!

Nàng vừa định hỏi anh cuối cùng câu nói kia là có ý gì, thì chỉ thấy anh đã hóa thành khói trắng, logout.

GM, hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy?

Nàng vịn phần buồn bực tắt máy tính, hờ hững cột lại mái tóc đang xoã tung biểu hiện có phần mơ hồ rồi rầm. Dư tiểu trư lại cọ cọ vào chân nàng, muốn nàng cho cơm ăn, bị nàng phien chán một cước đá văng ra. Vì thế, liền ngăn cổ họng kêu rên.

Nàng trừng mắt liếc một cái, xong đứng dậy bước vào buồng vệ sinh, hứng nước vào bồn, tính tắm rửa một cái cho tâm trạng đỡ hơn.

Tắm rửa xong, nàng lại lấy máy sấy sấy tóc cho khô, sau đó nhìn Dư tiểu trư đang ngoan ngoãn nằm dưới đất liềm lông có vẻ rất vô tội.

Vừa từ buồng vệ sinh đi ra, nàng nghe thấy điện thoại vang lên, nhìn thấy một dây số lạ. Nằm ngã xuống giường, ấn phím nghe, đầu bên kia điện thoại lập tức truyền đến một giọng nam quen thuộc ...

“Nha đầu, em đã ngủ chưa?”

Nàng sững sốt ngồi bật dậy, kinh hô: “Làm sao có thể là anh a?”

Lạc Thủy Thanh Hoảng nhẹ giọng cười nói: “Nha đầu, không phải là em nhấn lại cho anh, bảo anh nhất định, nhất định, nhất định phải gọi điện thoại cho em sao?”

Nàng lại một lần nữa nằm xuống giường, đem mặt vùi vào gối, chán nản nói: “Đại thần, vì sao hiện giờ em có cảm giác như bị lừa thì phải?”

Lạc Thủy Thanh Hoảng trong thanh âm dấu điểm ý cười, “Có thể là bởi vì em đang mệt nhọc, cho nên xuất hiện ảo giác, đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, vẫn là đi ngủ sớm một chút đi! Được không?”

“Đại thần, kiểuchê cười này của anh có vẻ hơi lạnh nhạt nha.”

“Nga? Phải không? Thôi để anh đổi lại kiểuchê cười ấm áp vậy?”

Nàng hai tay chống cằm, ôm lấy chăn, giọng điệu buồn bực nói.

“em đau đầu kinh khủng, ngủ không được, làm sao bây giờ?”

“Đưa địa chỉ đây cho anh, anh chạy đến.”

Nàng hít sâu một hơi, rống lớn nói: “Quá đáng!”

Lạc Thủy Thanh Hoảng nhẹ nhàng mà cười, hơi thở của anh nhẹ nhàng lan ra âm khí, trong cái không gian ban đêm tĩnh lặng này, thật sự mỉa mai hoặc lòng người.

“Nha đầu, nếu thật sự em ngủ không được, hay là anh giúp em đếm dê đi!”

Nàng dờ khóc dờ cười kêu lên: “Đại thần, anh thực sự nhàm chán không có việc gì làm hay sao? Cái gì mà đếm dê chứ...”

“Hừ ...” anh đột nhiên cắt lời nàng, âm giọng vô cùng ôn nhu, “Từ giờ trở đi, em đừng nói gì cả, nhắm mắt lại, toàn thân thả lỏng, im lặng lắng nghe là được ...”

“Một con dê, hai con dê, ba con dê...”

“Ách, anh điên à?”

“bốn con dê, năm con dê, sáu con dê...”

“anh mà còn tiếp tục đếm là em tắt điện thoại a!”

“bảy con dê, tám con dê, chín con dê...”

Giọng Lạc Thủy Thanh Hoảng vô cùng mềm nhẹ và trầm thấp, thanh âm khàn khàn đầy dụ hoặc. Anh thực sự cứ tiếp tục dùng loại thanh âm này, chắc hẳn nàng phát điên mất, ở đầu bên kia điện thoại ai đó cứ tiếp tục chậm rãi đếm; cái đáng nói là ở đầu dây bên này nàng như bị thôi miên cứ tiếp tục lắng nghe giọng anh đếm.

Khi anh đếm tới bốn mươi chín con dê, mí mắt nàng có cảm giác nặng nề; khi anh đếm tới tám mươi chín con dê, ý thức của nàng đã muốn bắt đầu mơ hồ ...

Kết quả, tối hôm đó, nàng thật sự bị anh đâm dêu nàng ngủ.

68. Chương 68: Ngôn Hạo Lên Kế Hoạch Tầm Ăn.

Nàng đang chìm vào giấc mộng, mơ thấy chính mình đang đứng giữa một đàn dê, còn đang bị một con dê béo tròn ịch ịch ngồi trên mình nữa chứ. Nàng lúc ấy tay chân đánh loạn xạ, giãy dụa, lcổ găng thoát ra khỏi cái mông con con dê béo ịch kia, cuối cùng cũng bị giật mình tỉnh giấc. Mở to mắt, mới phát hiện nguyên lai là Dư tiểu trư đang nằm trên mặt nàng ngủ gật...

GM, này có thể xem như là mèo báo thù không?

Lấy tay đẩy Dư tiểu trư ra, nàng xoay người bước xuống giường, sờ sờ bụng cảm thấy hơi đói, liền mở tủ lạnh lấy đào ra ăn. Dư tiểu trư nghe thấy có tiếng động, cũng đi theo nhảy xuống giường, ngồi xồm bên chân nàng.

Nàng đi lấy đồ ăn cho nó, ” Dư tiểu trư lập tức chạy tới ăn, vừa ăn còn vừa ngúc ngoắc cái đuôi, coi bộ thể xác và tinh thần sung sướng tốt độ.

Nàng nhìn thấy không khỏi lắc đầu cảm thán: mèo a! Quả nhiên là người không có khí tiết động vật!

Nàng đang cần nhả Dư tiểu trư trong lòng, chợt nghe ngoài cửa tiếng người ồn ào, liền ngừng nhai, vểnh tai nghe lén.

Nàng lắng nghe trong chốc lát, mơ hồ nhận thấy bên ngoài dường như có một nam hai nữ. Giọng hai người nữ hẳn là có chút tuổi , giọng nam thanh âm trầm thấp lại còn có vẻ rất quen tai.

Bác gái giáp: “Tiểu tử a! Người vẫn đứng ở chỗ này ngốc ngếch chờ sao, cũng không phải là có chuyện gì ghê gớm chứ! Hay là bác gái đi vào giúp người nói một chút?”

Bác gái ất: “Đúng rồi, đúng rồi đó, người tính cứ đứng đó chờ tới khi nào a?”

Giọng nam: “Không sao đâu! Các bác cứ làm việc của các bác đi! Không cần phải giúp ta đâu!”

Bác gái ất: “Tiểu tử người không biết, người bên cạnh người bác gái này a! trước khi về hưu là phó chủ tịch đơn vị nghiệp đoàn, am hiểu nhất là làm tư tưởng công tác cho người ta! Để bác ấy vào trong giúp người nói vài lời , bạn gái người khẳng định sẽ không giận người nữa đâu!”

Giọng nam: “Không cần không cần! Cám ơn hảo ý của hai bác, ta thấy, cứ để ta đứng đây chờ nàng một chút đi!”

Bác gái giáp: “Còn chờ nữa? Chúng ta lúc sáng sớm đi chợ mua đồ ăn, đã thấy người đứng đây chờ! Bây giờ chợ bán thức ăn cũng đều tan cả, hai chúng ta về dần nhà, người cũng đã được vào nhà đâu! Cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, người có khi cũng bị hoá thành... kêu là cái gì nhỉ? Ê bà kia, hôm trước hai chúng ta xem cái bộ phim truyền hình của Quỳnh Dao, bà còn khóc nước mắt nước mũi tùm lum đó, gọi là tên gì nhỉ?”

Bác gái ất: ”Chậc chậc, trí nhớ của bà thật kém quá, còn thua tôi xa! Kêu là vọng phu nhai đó! “

Bác gái giáp: “Đúng đúng đúng! Tuổi lớn rồi đúng là hay quên... tiểu tử a! Người nếu lại cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, không phải là muốn chờ thành vọng phu nhai ngóng vọng thê thạch a!”

Phốc ...

Nàng đang uống nước liền sắc, một ngụm nước trực tiếp chạy khí quản, chỉ biết là nàng ho sắc sụa.

Vọng phu nhai ngóng vọng thê thạch?

Khụ khụ, là cái gì ngóng cái gì a?

Hai vị bác gái này sao lại ở trước hành lang nhà nàng tập luyện kinh kịch chứ?

Giọng nam thanh âm đột nhiên trở nên kích động hồi hộp.

“Bác gái, bác đang tính làm gì thế?”

Bác gái giáp: “Gõ cửa a!”

Giọng nam: “Đừng đừng, có khả năng bạn gái ta nàng còn chưa ngủ tỉnh đâu!”

Bác gái giáp: “Còn chưa ngủ tỉnh? Người xem coi, giờ cũng đã giữa trưa rồi, bạn gái người nàng cho dù có là ma ngủ, cũng nên tỉnh ngủ rồi!”

Bác gái ắt: “Sợ cái gì? Trời có sập xuống, cũng có hai bác gái đây chống cho người rồi!”

Phốc ...

Nàng nghe đến đây ngay cả quả đào trong miệng cũng bị nàng sặc mà phun ra đầy bàn.

Trời đất ơi, hai vị bác gái này không chỉ có thích xem phim Quỳnh Dao, còn thích xem cả động vật thế giới?

Ha ha, nàng thực sự thông cảm cho nam nhân cùng kia bạn gái hấn ta, toàn bộ cả hai người họ đúng là bị thúc giục chết a!

Nàng đang ở trong phòng vui sướng khi người khác gặp họa! Chợt nghe có tiếng người đốc đốc đốc gõ cửa.

Bác gái giáp: “Đúng rồi tiểu tử, bạn gái người họ gì vậy?”

Giọng nam: “Ách, họ Dư...”

Bác gái giáp: “Nga!”

Đốc đốc đốc, đốc đốc đốc ...

“Dư tiểu thư? Dư tiểu thư cô có ở nhà không?”

Đốc đốc đốc, đốc đốc đốc ...

“Dư tiểu thư? Mở cửa đi a! Ta là bác gái ở trên lầu nhà cô, nhà số 504 đây...”

nàng trong nháy mắt cứng đờ.

GM, không thể nào chứ?

Tay run run mở cửa, nàng thấy bên ngoài cửa có hai bác gái trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi, một béo một gầy, phía sau bọn họ, còn có một nam nhân đang đưa tay khều khều hai người bọn họ như ngăn cản ... Ngôn Hạo?!

Bác hai mập mập kia vừa thấy nàng cửa mở, lập tức xông lên nắm lấy tay của nàng, vẻ mặt hết sức nhiệt tình kích động cười với nàng. Nếu không phải vừa rồi nàng nghe lén các người bọn họ ở ngoài cửa đối thoại, còn hại nàng tưởng lầm là bác ta đến tìm khuê nữ đã thất lạc nhiều năm là nàng a!

“Khuê nữ a! Người chắc không biết ta, đừng lo, trước lạ sau quen thôi! Ta là hàng xóm trên lầu nhà người ...” bác gái nói xong ngắc đầu, ánh mắt dừng trên mặt nàng, nụ cười tự dưng đông cứng lại ở trên môi.

Bác ngăn người, quay đầu nhìn bác gái gầy gò kia, hai người dùng ánh mắt trao đổi với nhau, sau đó lại cùng nhau quay đầu nhìn Ngôn Hạo, biểu tình kia, rõ ràng chính là đang muốn nói ... tiểu tử, ánh mắt của nhà người cũng độc đáo quá đi mất?

Ngôn Hạo về mặt tội nghiệp nhìn nàng, quần sắc nói: “Xướng Trễ, đầu tiên cho anh vào nhà đi, anh muốn giải thích với em được không?”

Bác gái đã lấy lại được tinh thần, một tay kéo tay nàng, một tay nắm tay Ngôn Hạo, ồn ào nói: “Đúng đúng đúng, có cái gì muốn nói, chúng ta vào nhà rồi nói ha!”

Nàng bất giác khoe miệng run rẩy bị bác ta kéo vào nhà, trong lòng không phục thầm nói: bác gái, không phải tốt cùng đây vẫn là nhà của nàng sao a?

Bác gái đem nàng kéo tới bên sofa, lại đem Ngôn Hạo ấn vào bên cạnh nàng, sau đó liền cùng nhau, hai người kẻ hướng người họa, nước miếng bay tứ tung làm công tác tư tưởng với nàng.

“Khuê nữ, bạn trai người thật sự là người tốt! Bộ dạng vừa tuấn tú vừa trưởng thành, người đáng nể phải biết quý trọng chứ a!”

“Tiểu tử, nhanh một chút để cho bạn gái ngươi nhận thức cái sai đi, ngươi làm cái gì mà nói cũng không dám nữa, mau nói đi!”

“Khuê nữ, ngươi cũng thật là, vợ chồng son trong lúc cãi nhau mâu thuẫn, ở nhà giải quyết thì được rồi! Như thế nào mà còn hung dữ, đem người ta ném ra bên ngoài phạt đứng đó chứ?”

“Đúng rồi a! Hai chúng ta là người xa lạ mà nhìn thấy cũng đều đau lòng, này nếu như để cho gia đình cha mẹ người ta biết, còn không đau lòng chết sao? Ngươi về sau gả đi, còn có thể có ngày sống yên lành sao chứ?”

“Khuê nữ a! Đừng trách bác gái nói ngươi, làm việc gì nhất định phải đúng mực, trăm ngàn lần không thể quá đáng! Bằng không một ngày nào đó người ta thực sự sợ hãi chạy mất, ngươi ngay cả muốn khóc cũng không kịp nữa đâu!”

Hai vị bác gái này tài ăn nói rất tốt, tốc độ nói chuyện cực nhanh, đột đột đột đột, giống như súng máy, thậm chí còn không cần dừng lại đổi đạn. Nàng chỉ còn biết há to miệng, tròn tròn mắt, dùng ánh mắt ai oán như muốn lẳng trì Ngôn Hạo đang ngồi kế bên.

Ngôn Hạo run rẩy vô thức chớp chớp hai hàng lông mi, làm vẻ mặt vô tội nhìn lại nàng, ý là: nàng trừng anh cũng vô dụng, kỳ thật nàng cũng biết chỉ biết làm thế chứ không thể có khoảng không gian trống nào để chen vào giữa bài giáo huấn của hai bác gái kia a.

Nàng khổ sở ngồi nghe thập phần ai oán, gặp hai vị bác gái càng nói càng hăng, căn bản là rốt cục nàng không thể nhịn được nữa, dùng dùng đứng lên, hét lớn một tiếng ... “Đủ rồi!”

Hai vị bác gái bị nàng hét to nhất thời run run, một lúc lâu sau, ngay cả chính mình nói đến chỗ nào cũng đã quên mất.

Nàng khước miệng run rẩy, miễn cưỡng ôn nhu cười một chút, kéo hai vị bác gái hảo tâm quá độ, đưa các nàng ra ngoài cửa.

“Cám ơn hai bác, vất vả cho các bác quá, được các bác khuyên nhủ như vậy, khuê nữ ta thật sự là đã suy nghĩ thông suốt, ta hiện tại, lập tức, lập tức, chỉ muốn hòa hảo cùng bạn trai ta, thuận tiện hôn hít thân mật một chút, giúp nhau bồi dưỡng tình cảm. Bởi vì ta và bạn trai ta đều là người hay ngượng ngùng, cho nên không thể lưu hai bác ở lại trong quá trình thân mật ... ha ha, hai bác đi thông thả, đi thông thả, không tiễn! Không tiễn a!”

Nàng nói xong, nhanh chóng đóng cửa lại, khoá bên trong cẩn thận, quay đầu lại chăm chú nhìn Ngôn Hạo, anh đang cười đến xuân phong nhộn nhạo.

Nhắc chân, tiêu sái bước đến trước mặt anh; thân thủ, nhu tình như nước khoát tay lên lên vai anh; thanh âm ngọt ngào, ghé vào lỗ tai anh, từng chữ từng chữ một thì thầm: “Tiểu tử, lão nương mấy ngày trước nói cái gì với ngươi? Ngươi còn nhớ rõ sao?”

Ngôn Hạo thân thể cứng đờ, sắc mặt xanh trắng, theo phản xạ lùi một chút một chút về phía sau, đến khi lùi đến góc tường không đường thối lui nữa, mới nhận mệnh nhắm mắt lại, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Xướng Trễ, Coi như nể tình anh đứng chờ em cả buổi sáng bên ngoài, hai chúng ta có thể thương lượng một chút không, lúc xuống tay, em có thể nhẹ một chút hay không?”

“Nhẹ một chút?” Nàng thu liễm tươi cười, chân mày nhướng lên, mắt tròn tròn, một tay nắm lấy cổ áo anh, rít lên nói: “Ngươi đừng có nằm mơ!”

Tiếp theo sau, nắm tay liền đánh.

Ngôn Hạo cúi đầu cúi người, động tác nhanh nhẹn, dường như đã được huấn luyện từ trong cánh tay nàng chui ra, trốn vào sau bàn mặt, cầu xin tha thứ.

“Xướng Trễ, là anh sai rồi! Anh lần sau không dám nữa, em đại nhân đại lượng, tha cho anh đi!”

“Ngươi đừng làm bộ bày trò! Lão nương nếu đã nói qua gặp ngươi một lần sẽ đánh ngươi một lần, ta sẽ giữ lời! ... ngươi sai lầm rồi? Hừ! Nếu giải thích mà hữu dụng, còn phải để Dư Xướng Trễ ta ra tay sao?”

Nàng lại vùng vằng, chạy về phía anh, Ngôn Hạo vội vàng chạy ra, chạy vòng vòng chung quanh cái bàn, còn nàng cứ như thể đuổi theo, cứ như trò chơi điều hâu trúc gà con.

Dư tiểu trư ngồi xổm ở dưới gầm bàn đang thích thú xem cuộc chiến, bỗng nhìn thấy một lần tròn đến nhìn trong chốc lát, rồi dùng móng vuốt đẩy qua đẩy lại cái vật nhỏ để chơi đùa.

Ngôn Hạo khé mắt đột nhiên nhìn vào “Món đồ chơi” của Dư tiểu trư, đột nhiên anh đứng lại bất động, ngay lập tức chạy tới, cúi người chui vào dưới gầm bàn, một tay cố lấy lại món đồ đó.

Dư tiểu trư thấy bị người cướp “Món đồ chơi”, lập tức sẽ không vui, dùng móng vuốt chộp vào mu bàn tay của Ngôn Hạo, trong khoảnh khắc, da thịt trên tay anh bị bong ra, hiện ra ba vết máu.

Ngôn Hạo anh không thêm để ý tới mu bàn bị thương, cũng không lên tiếng kêu đau, chỉ tập trung lấy lại món đồ từ móng vuốt của con mèo, thật cẩn thận cầm trong lòng bàn tay, biểu tình dần dần nghiêm túc đứng lên, nhìn nàng với ánh mắt cũng trở nên vô cùng ai oán.

Nàng bất động, tay đang giơ trên đầu cũng quên hạ xuống.

GM, có chuyện gì xảy ra trong lòng nàng a?

Ngôn Hạo đứng lên, bước đến trước mặt nàng, xòe lòng bàn tay, lòng trong phút chốc không khỏi run lên ...

Nguyên lai, trong tay anh là cái vòng đeo điện thoại di động anh tặng mà nàng nhất thời tức giận vứt bỏ.

Ngôn Hạo khé miệng giật giật, trên mặt oán sắc bỗng nhiên trở thành hư không, vân đạm phong khinh nhìn nàng cười nói: “Xướng Trễ, em xem này em không cẩn thận đánh rớt cái vòng nè, đưa đi động cho anh, anh giúp em đeo nó lại.”

Anh nói xong nắm ngón tay thu lại, một lần nữa đem cái vòng đeo nhạc điều khiển nắm ở trong lòng bàn tay, tim nàng chợt đập mạnh, nàng rõ ràng nhìn thấy vài giọt máu đỏ sẫm theo kẽ tay anh chảy xuống.

“Đeo cái con khỉ! Người ngốc vừa thôi nha! Không phát hiện tay mình đang chảy máu sao?” Nàng trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, rồi nhanh chóng xoay người đi tìm băng gạc thuốc sát trùng mà Hắc Hiểu Lôi lần trước dùng thừa.

Cầm băng gạc quay ra, thấy Ngôn Hạo vẫn còn đứng ở tại chỗ ngăn người, nàng không khỏi cả giận nói: “Nhìn cái gì vậy? ngồi xuống nhanh đi! Hay là vẫn còn muốn ta đánh tiếp?”

Nàng không cần xem phản ứng của anh, kéo anh ngồi xuống ghế, rồi bắt đầu thao tác băng bó lại cho anh. Nàng vừa chuyên tâm chăm chú sát trùng băng i-ốt vừa luôn miệng quở trách: “Ai kêu người chọc mèo của ta? Xứng đáng! Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua câu kia châm ngôn này sao? Chọc mèo cũng phải xem chủ nhân...”

Ngôn Hạo rút cánh tay về, rồi đột ngột ôm lấy nàng, gắt gao siết nàng vào ngực anh, ôm mãi ... không chịu buông tay.

Nàng tư thế nửa ngồi nửa quỳ lại bị anh ôm siết trong lòng nên lấy làm khó chịu, đang tính nổi nóng hất anh ra!

Vừa muốn phát tác, chợt nghe anh nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Xướng Trễ, anh thích em...”

“Xướng Trễ, anh là thật sự thích em, tin tưởng anh một lần được không? Cho dù em không muốn tin tưởng anh đi nữa, ít nhất cũng cho anh một cơ hội, được không?”

Nếu nàng nhớ không lầm, đây là lần thứ ba Ngôn Hạo ôm nàng, nàng và anh tổng cộng gặp mặt ba lượt, anh đều đã bế nàng ba lượt...

Vòng tay Ngôn Hạo ôm áp rất rộng lớn và thoải mái, mùi xà phòng nhẹ nhàng từ cơ thể anh tỏa ra, tâm trạng nàng bị anh ôm làm cho cũng mơ hồ ...

Nàng theo bản năng cảm thấy lo lắng, tựa đầu vào vai anh, miễn cưỡng cọ xát, ánh mắt nàng cũng dần mờ đi, suy nghĩ phiêu cách.

Ngôn Hạo nhìn nàng, ánh mắt anh thâm trầm ảm áp. Trong đáy mắt lóe ra ánh nhìn nóng cháy như muốn thiêu đốt nàng, hô hấp dồn dập và hỗn độn, anh hơi cúi đầu, đôi môi anh hơi cong lên từng chút một... chút một ... chậm rãi ... chậm rãi cúi xuống sát mặt nàng ...

69. Chương 69: Hừ! Theo Ta Đâu?

Nàng chợt cảm thấy xoang mũi nóng lên, hai dòng máu mũi chảy ra liền bắt chắp hình tượng đại sát phong cảnh vụt nhảy ra.

Ngôn Hạo tạm dừng động tác, hai mắt đăm đăm nhìn nàng ước chừng sưng sứt ba giây, sau đó nhận ra nguyên nhân sự việc cũng liền nhảy lên, chộp ngay lấy hộp bông băng giúp nàng cầm máu, tay kia thì nhẹ nhàng nâng đầu của nàng, giữ cho đầu nàng ngẩng cao.

“Không sao, không sao, tại sao lại chảy máu mũi như thế chứ?” anh một bên luống cuống tay chân giúp nàng cầm máu, một bên dở khóc dở cười trêu chọc nàng nói: “Xương Trễ a Xương Trễ, em cũng thật thuần khiết, nhận cái hôn thôi mà cứ nhiên cũng chảy máu mũi, ha ha...”

Nàng liếc mắt nhìn anh, hừ lạnh không nói.

Ngôn Hạo ngồi ở trước mặt nàng, hai tay nâng mặt nàng lên, trong mắt thoát hiện ra tia nhu tình mật ý, bổ sung thêm nói: “Bất quá... anh thích.”

“Buông tay!” Nàng dùng hết sức đẩy anh ra, vứt bỏ bông băng, đứng dậy rút mấy tờ khăn giấy, xé nhỏ thành từng miếng rồi ve lại thành dây nhết vào mũi mình.

Ngôn Hạo bị nàng đẩy mạnh một cái lão đảo, mắt thẳng băng té ngồi dưới đất, ôm hông oán giận nói: “Em nói trở mặt liền trở mặt a? Vừa rồi còn ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, như thế nào mà mới nháy mắt, liền biến thành cọp mẹ ?”

“Đừng cho rằng người có ba phần nhan sắc, liền kéo đại bố mở phường nhuộm! ta hôm nay lười cãi nhau với người, người nêu thức thời, thì đi về đi!”

“Xương Trễ...” Ngôn Hạo khẽ bĩu môi như trẻ con, vỗ vỗ hông đứng lên, vừa muốn bước về phía nàng.

Nàng lui về phía sau hai bước, né tránh cái ôm của anh, mí mắt buông xuống, xuy một tiếng ... “Nếu ta nói... Ta sắp chết, người còn có thể mặt dày mày dạn theo ta sao?”

Ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt nàng lạnh như băng mà khinh miệt, tựa tiểu phi tiểu nói: “Ta, Dư Xương Trễ, mệnh không dài, thầy thuốc nói. Nhiều nhất ta chỉ có thể sống không quá một năm... Ha ha, người có thể không quan trọng ta xấu đẹp, không quan trọng ta nghèo, không để ý đến tính tình ta táo bạo, tính cách thô lỗ... Nhưng là, người có thể không để ý đến chết sống của ta sao? Đã biết rõ điều này, người còn dám thích ta sao? Vẫn còn muốn theo đuổi ta, muốn kết hôn với ta sao? Hả?”

Nụ cười trên gương mặt anh tức thì như bị đông lại ở trên môi, ánh mắt lém lỉnh vui đùa dần dần mất đi, anh hơi nheo mắt nhìn nàng chăm chú giống như đang xem xét thiệt giả trong lời nói của nàng.

Một lúc lâu sau, anh khẽ thở dài.

“Xương Trễ, mặc kệ em có ghét anh như thế nào đi chăng nữa, cũng không nên bịa ra loại chuyện này để nói dối lừa gạt anh, lại còn nguyên rửa bản thân mình...”

“Đó là sự thật!” Nàng tà ngễ nhìn anh, vẻ mặt đầy khinh thường hừ nói: “Nói hay không do ta, tin hay không do người! Nếu người cảm thấy không thích cũng không nên cố ý dây dưa với ta làm gì, người cứ rút lui khỏi ta, ta cũng không ngăn trở ... ha ha, ta sống lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên có người theo đuổi! Ngẩng lại thì thấy, cũng không có gì là không tốt, huống chi người cũng là loại nam nhân ưu tú, ai mà có thể nhẫn tâm cự tuyệt người chứ? ... dù sao người thì nhầm chán, ta thì hừ không, hai ta đơn giản liền hợp thành một đôi. Không quan tâm hợp hay không thích hợp; không quan tâm có thực lòng với nhau hay không; về chuyện tương lai có thể lâu dài hay không, có thể kết hôn hay không, mọi chuyện đều để nói sau, giờ nếu người muốn thì chúng ta cứ đi từng bước, rồi nghiên cứu lại cũng không muộn! tình yêu tốc độ

vậy thôi! Cái ngươi muốn không phải loại kích tình cùng khoái cảm này sao? ... ngươi nói xem, đúng hay không?”

Ngôn Hạo mặt mày thâm trầm, môi nhếch, sắc mặt càng ngày càng khó coi, âm trầm đến dọa người, hai bàn tay bên người nắm chặt, thả ra, lại nắm chặt.

Nàng bước lại ôm bả vai anh, nhìn anh một cách quyến rũ cười: ” nếu ngươi đồng ý, thì ở lại; không đồng ý, có thể lập tức đi, cửa chính ở chỗ nào, ngươi biết rồi đó.”

Ngôn Hạo thân thể bất động, trừng mắt nhìn nàng không thém nói như sợ tổn hơi thừa lời.

Nàng xoay người đi vào phòng ngủ, đến cửa nàng bỗng nhiên quay người lại nhìn anh nói: “Ngươi cứ chậm rãi suy nghĩ đi! Ta muốn đi chơi trò chơi ! Nếu phải đi, nhớ mang theo tất cả những thứ liên quan đến ngươi; nếu muốn ở lại, thì giúp ta đem quần áo bẩn ở ngoài ban công kia giặt sạch đi! ... ai, đúng rồi! Thuận tiện ra ngoài mua đồ về nấu cơm chiều luôn, hầm gà canh đi, nhớ rõ phải hầm lửa nhỏ đó, hương vị mà ngấy quá ta sẽ ăn không quen, đối thân thể cũng không tốt! ... đừng theo ta nói ngươi không biết làm nha! Muốn làm nam nhân của ta, không có chuyện không biết được!”

Nàng nói xong, không hề để ý nhìn về phía phòng khách Ngôn Hạo dường như đã muốn hóa thạch, lấy tay hất nhẹ đóng cửa phòng ngủ rồi nhàn nhả mở máy tính login vào trò chơi.

Ngôn Hạo thân ái, hừ hừ! Ngươi có tương lương kể, ta cũng có qua cầu thê, ngươi muốn theo ta đâu? ngươi chỉ có cách khóc chết mà thôi!

Thượng hào, nàng kiểm tra danh sách bạn tốt, Lạc Thủy Thanh Hoàng không online, Luân Hồi Ngàn Năm và tiểu đồ đệ Mạch Thượng Sơ Huân của nàng cũng không có ở đó, nàng đang cân nhắc xem nên tìm ai! Thì Quan Công đã gửi tin nhắn cho nàng.

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Xướng Trữ...

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: có chuyện gì vậy?

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: cái chuyệnkia...

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: mà có chuyện gì?

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: ai! Lão tử ngày hôm qua hiểu lầm ngươi , hôm nay đặc biệt hướng ngươi chịu đòn nhận tội ... Lạc Thủy Thanh Hoàng xú tiểu tử kia, chờ hán buổi tối login, xem lão tử có lột da sống hán không cho biết!

Nàng bị Quan Công nói đến mơ hồ, suy nghĩ nửa ngày, mới bình tĩnh ngộ, thì ra hán đang nói đến chuyện ngày hôm tưởng nàng đào hôn.

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (cười gian) nếu là chịu đòn nhận tội, cũng nên có thành ý một chút chứ nhỉ?

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: đó là đương nhiên, ngươi nói đi! Muốn giết muốn chém lão tử đều để ngươi tự nhiên muốn làm gì cũng được!

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (đắc ý) không phải nghiêm trọng như vậy, ta vốn là người có tiếng lương thiện, ngươi tùy tiện cho ta khoảng hai mươi khóa lôi chui, làm phí tổn thất tinh thần là được rồi!

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: ... (lật bàn) ngươi tính giết người à! Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của à! Ngươi đừng có coi tiền của lão tử như rác chứ? Quá đáng! Muốn lôi chui, ngươi đi tìm nam nhân của ngươi đi!

Nàng cười khúc khích hỏi Quan Công đang làm gì?

Quan công liền trả lời, chém người!

Nàng gửi cho hán biểu tình khinh bỉ, ” ngươi đúng là đại đao, còn đem mình trở thành đao phủ! Giết người nhiều như vậy, không sợ buổi tối khi ngủ oan hồn sẽ đến đòi mạng à?”

Quan Công gửi đến biểu tình xao đầu, “Người tới đây đi! cùng Lão tử nói chuyện công đạo với tiểu tử Tư Mật Đạt kia!”

“Có chuyện gì à?”

“Dài dòng lắm, ta đánh hấn xong sẽ kể cho người!”

bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: (xao mỗ niệm kinh) ai gia đau lòng quá, đau lòng vì chuyện của Tư Mật Đạt a!

Bang phái- Tư Mật Đạt: (lưu hấn)... Lão Phật gia, ngài có đau lòng sao?

bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: (đắc sắt) không có. Nhưng để ta sẽ cố gắng hen?

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: cố gắng đau lòng a, người không làm người khác đau lòng là đã tốt rồi á, nhưng mà có khi cũng có hy vọng! Nhưng còn phải nhờ lão đại hỗ trợ a (cười gian)

bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: đao phủ, người mau đem cái tên phạm thượng này, tha ra ngoài lăng trì xử tử cho ta!

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: (dấu chấm hỏi) trong bang phái chúng ta có người kêu là đao phủ sao?

Sau một lát ...

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: Quá đáng! Quan Ca, ngài có thể xem xét chuẩn một tí hãy chém chứ? Tại sao vô lý lại đem ta chém chết hả?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Đao: (xao mỗ niệm kinh) Xướng Trễ, món nợ giữa hai chúng ta coi như đã thanh toán xong ha!

Mọi người chìm vào im lặng, duy nhất chỉ nghe thấy một người kêu rên ...

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: a ô

Kỳ thật chuyện này của Tư Mật Đạt, nói tiếp cũng làm cho người ta rất nhức đầu.

Trong thời gian trước, hấn thông đồng với cô bé Vân Lộc, ách, hoặc là làm cho cái cô bé Vân Lộc chịu thông đồng ... Ai mà biết được! Tóm lại, hai người bây giờ đang ở giai đoạn hừng hực khí thế tình yêu cuồng nhiệt, mỗi ngày vừa login liền dính cùng nhau một chỗ, đi đủ các nơi phong cảnh, rồi còn trao cho nhau QQ để nói chuyện phiếm; logout , còn có thể ở trong chăn mấy giờ đồng hồ nấu cháo điện thoại.

Quan Công nói: ” cô bé kia nghĩ như thế nào thì lão tử không biết, nhưng Tư Mật Đạt là rất thật lòng .”

Tư Mật Đạt cũng đã chuẩn bị cùng cô bé kia gặp gỡ ngoài đời, thật sự muốn cùng cô bé đó nói chuyện yêu đương dàng hoàng thì đột nhiên lại xuất hiện bạn trai nguyên phối của cô ta.

Bạn trai sự thật của cô bé kia gọi điện thoại cho Tư Mật Đạt, thái độ đe dọa nói: “Người nhà nếu còn có chủ ý dấn lẩn quẩn quanh nữ nhân của ta, ta sẽ tìm vài người đến trường học của người, đánh cho người một trận, rồi báo cáo với hiệu trưởng nơi đó, cho người nằm ở bệnh viện mà học luôn!”

Tư Mật Đạt hậm hực , hỏi cô bé Vân Lộc sao lại có chuyện như thế này xảy ra?

Cô bé Vân lộc hoàn toàn thất vọng nói: “Đừng để ý đến hấn, em đang chuẩn bị cùng hấn chia tay!”

Tư Mật Đạt hỏi: “sao trước kia em không nói cho ta biết, em đã có bạn trai ?”

Cô bé làm nũng nói: “điều này cũng không quan trọng, quan trọng là bây giờ người ta thích anh.”

Nếu nói về chuyện luyến ái nói chung chỉ số thông minh của nam nhân lúc ấy là âm, sự thật chứng minh, hoàn toàn chính xác! Tư Mật Đạt bị kia vài câu lời ngon tiếng ngọt của cô bé dỗ dành mà mất đi lý trí, không thèm theo hỏi kỹ chuyện này nữa, tiếp tục cùng nàng ta ở trò chơi cũng như ngoài đời yêu đương.

Hôm nay, Tư Mật Đạt cùng cô bé kia hạ bản sao cấp 70 kinh nghiệm, chạy chạy , tự nhiên đột nhiên bị bắt động , Tư Mật Đạt ở kênh đoàn đội gọi nửa ngày, cũng không thấy động tĩnh, sau đó nhân vật trò chơi của

cô bé liền chỉ vào Tư Mật Đạt cái mắng chửi xối xả. Mắng đoàn đội vẫn còn chưa hả giận lại đến kênh địa khu, đem Tư Mật Đạt tổ tông mười tám đời ra chửi mắng tiếp.

Kênh địa khu - Mật Đường Tiểu Nha Đầu: XXXOOO, lão tử bắt quá chỉ đi công tác nửa tháng, người sao dám theo lão tử trên giường thường nữ nhân? Hả! XXXOOO...

Tư Mật Đạt bị người ta mắng hơn mười phút, mới muốn làm cho rõ ràng, nguyên lai là kêu Mật Đường Tiểu Nha Đầu kia đã cùng bạn trai nàng ở chung hơn một năm, hai người căn bản là không có chuyện gì, Mật Đường Tiểu Nha Đầu sợ dĩ có thể không kiêng nể gì như vậy ở trò chơi cùng Mật Đạt bày trò tình cảm là vì bạn trai nàng ta đi công tác không có ở nhà.

Nam nhân kia mắng mệt mỏi xong, lại còn khắp trò chơi tìm đuổi giết Tư Mật Đạt, tuyên bố thà rằng dùng hết tiền thuê người giết chết Tư Mật Đạt, khẩu khí rất cảm hận.

Tư Mật Đạt ra khỏi bản sao, là bắt đầu bị người khác hắc bạch, vẫn bị hắc bạch cho đến khi Quan Công bọn họ login.

Nàng nghe xong, thở dài thật dài.

GM a! Trong trò chơi trò chơi gặp người dẫn độn cũng không đáng sợ; gặp tiểu tam nhi cũng không đáng sợ; cái đáng sợ nhất, là gặp người có vợ có chồng thì đúng là thảm họa!

Nàng vì chuyện của Tư Mật Đạt trong lòng vừa thấy đáng tiếc đồng thời nghĩ tới chính bản thân mình, đột nhiên có chút sợ hãi.

Nếu như có ngày nào đó, bạn gái thật sự của Lạc Thủy Thanh Hoàng cũng chạy đến trò chơi tìm nàng, chỉ vào mặt nàng mà mắng “Người phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, đúng là tiện nhân!” nàng cũng sẽ không biết phải nên tồn tại như thế nào?

Ách,... Nàng vẫn là nên nghe tiếp chuyện của Tư Mật Đạt đi!

Lúc mới bắt đầu, là vài sát thủ tại bên ngoài đuổi theo Tư Mật Đạt đánh đánh được lại đánh tiếp, diễn biến thành một đám người hỗn chiến, lại đánh, rõ ràng diễn biến sự việc trở thành vài bang phái ở lưu quang cảnh trong mơ kích tình.

Bên ngoài giết người, đặc biệt ở khu vực cấp thấp giết người, có một chỗ không ổn, chính là thực sự dễ dàng bị đàn tử qua đường tiểu hào. Nàng vẫn hay đùa khu này là vùng giải phóng cũ, nơi để tiểu hào chân chính thăng cấp thì ít, mà chủ yếu đại bộ phận là nơi quý danh, nhân sĩ thượng tiểu hào tiêu khiển nhàn chán.

Ở khu của chúng ta, truyền lưu một cái luật bất thành văn là: nếu gặp tiểu hào trăm ngàn đừng cố tình giết, còn không người vừa mới giết tiểu hào người ta, sau lưng người ta liền mở ra quý danh tới tìm người báo thù!

Lúc nàng bước vào tay lưu quang cảnh, cuộc chiến đấu đã muốn gần kết thúc, những người muốn giết Tư Mật Đạt đều bị Quan Công chém làm tổn hại trang bị, che mặt mà chạy, trong lòng lấy máu sửa trang bị.

Chỉ còn lại có vài tên tự nhận là có kỹ thuật PK giỏi, đồ đệ bảy không phục tám khó chịu ngoan cố, thì bị Quan Công cầm đại đao, truy đuổi sau lưng mà chém.

Quan Công kia thân có trang bị cực phẩm, đã sớm vì đánh nhau làm cho hư hỏng nặng nề, nhìn thấy trang bị biến thành phế phẩm, nàng nhìn thấy cũng cảm thấy đau lòng, nhưng hắn ta thật ra chẳng hề để ý.

Nàng thật không biết là Quan ca quá nặng nghĩa khí, coi tiền tài như cặn bã, hay vẫn là trời sinh hiếu chiến, giết đã mất rồi thì sung sướng không thèm quan tâm đến tiền tài nữa...

GM, Quan lão gian này thật sự là một viên mãnh tướng a!

Tư Mật Đạt đi theo sau Quan Công thêm huyết, rất bản khoắn, áy náy cứ luôn miệng nói: “Quan ca, không sao đâu, là do ta mắt mù không thấy đúng người, bị đánh cũng là xứng đáng, ta hiểu ra rồi, chúng ta đi thôi!”

Quan Công trợn mắt lên, giận không thể chịu đựng được nói: “Không được! huynh đệ của lão tử há có thể để cho bọn họ bạch sát? Bọn họ có gan giết người, cũng phải có gan chịu! Bọn họ giết người một lần, lão tử sẽ giết lại bọn họ mười lần!”

Nàng bật cười, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, bất chợt không khỏi thay Lạc Thủy Thanh Hoàng cảm thấy may mắn ... ai! Có thể kết với người bạn như Quan Công đây, người ở game Thiên Hạ này cũng coi như không uổng phí!

Quan Công là dạng người như vậy, nếu anh đã xem người như là bạn bè thì nhất định là sẽ đối với người hết lòng hết dạ .

Đến cuối cùng , Quan ca đem hết bọn người muốn giết Tư Mật Đạt nhân đuổi ra khỏi lưu quang cảnh, lúc ấy Quan Công mới thu hồi đại đao, uy phong lẫm lẫm sừng sững ở lưu quang bàn, tựa như thiên thần giáng thế.

Nàng vốn tưởng rằng là do mệt mỏi, bám lộn vào bàn phím! Nhìn kỹ lại, đúng là nàng đã gõ chữ xoát thiên hạ.

Kênh thiên hạ - Quan Công Trước Mặt Đũa Giỡn Đại Đao: nam nhân của Mật Đường Tiểu Nha Đầu, lão tử ở trong này cảnh cáo người, người lo mà quản con quỷ nhỏ đáng bị coi thường của nhà người cho tốt đi! Đừng để cho nàng ta ra ngoài làm loạn thông đồng nam nhân! nữ nhân của mình không quản được, lại còn không biết xấu hổ dám lên trên trò chơi này dọa người hả? Cũng không biết chữ xấu hổ viết như thế nào sao? Người có tiền, thì lão tử có đao! Không giống các người cái loại không biết phân biệt tốt xấu này chưa tìm hiểu đã can loạn người, lão tử về sau gặp một lần sẽ giết một lần!

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: ... (sao mắt) Quan ca, tuy rằng người đối với ta thực không nghĩa khí, nhưng ta vẫn muốn nói là ... ta sùng bái người! Người là thần tượng của ta!

Bang phái- Tư Mật Đạt: (rơi lệ) Quan ca, tấm lòng cảm ơn của ta đối với người cũng không thể nói thành lời, ta chỉ còn biết là lấy thân báo trực tiếp báo đáp người đi!

Bang phái - Miếu Diệu cô nương: người đứng qua một bên đi! Phải gả cũng là ta gả trước! (máu mũi) Quan ca, cầu bao dưỡng!

bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đũa Giỡn Đại Đao: (lật bàn) tất cả đều cút hết cho ta nhờ!

Nàng cơ hồ có thể tưởng tượng ra, Quan Công giờ khắc này trước màn hình máy tính bộ dạng chắc đang phát điên, trong lòng bèn cười trộm, quyết định đùa dai với hắn.

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: Quan Công, hậu cung của ai gia vẫn chưa có chính nhân! Đơn giản là ta nên thu người đi! Giống như cái gọi là nhất phu đương quan vạn phu mạc khai, có người ở bên, ai gia vốn sẽ không có hậu cố chi ưu ! Lúc không có việc gì, còn có thể dùng người tiêu khiển a, đúng là nhất cử lưỡng tiện!

bang phái nguyên lão - quan Công Trước Mặt Đũa Giỡn Đại Đao: ...

Mọi người trong bang phái nghe thấy liền bất động.

hệ thống nêu lên - bạn tốt của nàng Lạc Thủy Thanh Hoàng đã login.

bang phái nguyên lão - quan Công Trước Mặt Đũa Giỡn Đại Đao: (chủy bàn) Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, người có phải lại cảm thấy ngứa da hay không hả ? Cư nhiên dám lấy lão tử ra làm trò cười?

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (xao mồm niệm kinh) Quan Công ái phi, người theo ai gia đi! Ai gia bảo đảm là sẽ không bạc đãi người đâu!

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: (xiu) đây có thể coi là bang chủ phu nhân thông đồng, bang chủ phu nhân JQ, bang chủ phu nhân hồng hạnh vượt tường a!

Bang phái - Tư Mật Đạt: ai! Từ xưa hồng nhan đều họa thủy, yêu nghiệt này lại vừa muốn bắt đầu tai họa giết người! Chạy nhanh lên kêu lão đại đem nàng quản cho kỹ đi!

Bang phái - Miếu iệu: cô nương(run lên) những lời này trăm ngàn lần không thể để cho lão đại nghe thấy, nếu không hậu quả... Ai, thật sự là ta không dám tưởng tượng a!

bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: có chuyện gì mà sợ ta thấy?

Mọi người thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng lên tiếng, đều đồng loạt ngậm miệng.

Nàng vẫn còn e sợ thiên hạ chưa đũa nên còn trên kênh bang phái cười to nói ...

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ai gia chính là đang suy nghĩ , cho anh về hưu , để cưới Quan Công đây!

bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ...

bang phái nguyên lão - quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (run lên) Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, lão tử đúng là gặp hạn, người muốn bao nhiêu lời chui người cứ mở miệng nói đi, đừng giết lão tử bằng cách ấy chứ!

bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (chủ khóc lớn) nương tử anh đúng là số phận bất hạnh a! Mới nửa ngày không gặp, cứ nhiên em đã cùng người khác kết tân hoan?

Nàng ôm bụng cười đến nỗi đau sốc hông, gõ tin nhắn riêng cho Lạc Thủy Thanh Hoàng.

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: anh tan tâm rồi?

Cửa sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: vẫn chưa, anh lên lên đây .

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: em có chuyện này muốn hỏi anh, em muốn anh trả lời chi tiết... anh sự thật đã có bạn gái chưa?

Cửa sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: như thế nào? Vội vã muốn làm bạn gái của anh à?

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: anh ít nói nhảm đi! Chỉ cần trả lời có hay chưa!

Cửa sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: anh có nói em cũng nhất định sẽ không tin, không bằng để em chính mắt chứng kiến một chút đi...

Nàng vừa muốn hỏi anh có ý gì, chỉ thấy hệ thống nêu lên: bang chủ Lạc Thủy Thanh Hoàng đã sửa lại thông cáo của bang phái thành “Tháng này nghèo, thành viên bang phái tụ hội, Quan Công tổ chức, ta làm ông chủ.”

GM, lúc này không cần anh giải thích, nàng cũng hiểu được .

70. Chương 70: Cho Người Chờ Đợi

Tuy rằng hiện tại người trong bang phái không nhiều lắm, nhưng thông cáo này vừa ra, vẫn là khiến cho phạm vi nhỏ như vậy bùng nổ mạnh.

Bang phái - Miếu Diệu cô nương: (máu mũi) lão đại ,ý người là muốn mời khách sao?

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: (máu mũi) ăn cơm uống rượu ca hát tắm rửa dạng phục vụ như hoàng đế ấy à? Không biết còn có tiết mục nào khác đặc biệt không?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (lật bàn) xuyt xuyt , đừng ồn quá, nếu vợ của lão tử mà nhìn thấy, lão tử làm sao mà đi được?

Bang phái - Miếu iệu: (thúc ngựa) Quan ca, mang vợ con đến luôn đi !Hôm đó tụ họp có Xương Trễ nữa, hơn nữa vợ con huynh, lại còn có hai mỹ nữ tiếp khách, cha cảm giác thật là sung sướng nha?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: cút đi! Bất quá những lời này của người đã nhắc nhở lão tử ... (trùng mắt) Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, người đừng nói người sẽ không tới đi?

Nàng vừa định nói mình không thời gian, Lạc Thủy Thanh Hoàng đã nhanh chóng cướp lời nàng.

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: Xướng Trữ đương nhiên là sẽ đi , ngày hôm qua bỏ lỡ hôn lễ, là vì nàng không nhìn thấy được nhẫn của ta, hôm nay thấy rõ ràng như vậy, nhất định nàng sẽ không lại bỏ lỡ! ... nương tử của nhà ta thiện lương sẵn sàng, ôn nhu hiền lành như vậy, làm thế nào lại nhẫn tâm vừa cho ta leo cây xong lại cự tuyệt ta nữa chứ ? Có phải hay không? Nương tử?

Nàng hai bàn tay hoá đá trên bàn phím, gõ xong chữ cũng không thể gửi đi.

Đại thần, anh giỏi lắm!

Bang phái - Tư Mật Đạt: (cười to) vậy thì thật là tốt quá! Chúng ta nhất định phải cắt của lão đại một chút thịt, lấy của lão đại một chút huyết, vết sạch tiền trong túi lão đại, ha ha!

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (cười to) Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, người lúc ấy coi như nằm trong tay lão tử! qua ba chén rượu lão tử cũng không tin yêu nghiệt nhà người không hiện nguyên hình! Oa ha ha ha

Nàng đang tính nhắn tin cho Lạc Thủy Thanh Hoàng tính gửi cho anh lật bàn biểu tình, còn chưa kịp gửi đi thì màn hình vi tính đã nhảy ra một hàng chữ nhỏ.

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nha đầu, anh phải offline bây giờ, có cái gì muốn nói, chờ anh buổi tối về nhà rồi nói sau! (hôn)

hệ thống nêu lên - bạn tốt của nàng Lạc Thủy Thanh Hoàng đã logout.

Ngẩng đầu lại nhìn kênh bang phái, lúc này tất cả bọn họ chỉ còn quan tâm thảo luận về buổi họp mặt ...

GM, nàng thấy nàng chỉ còn đường trốn mất tích hoá mới yên!

Offline khỏi trò chơi, nàng đột nhiên sực nhớ tới Ngôn Hạo đang có thể vẫn còn ở bên... Ách, đã nửa ngày không thấy anh nhúc nhích động tĩnh, cũng không biết anh đã đi chưa?

Nhanh chóng bước ra khỏi cửa phòng ngủ, nàng phát hiện trong phòng khách không một bóng người, chỉ có mỗi Dư tiểu trư đang lười biếng nằm trên sofa ngủ. Nàng bĩu môi cười nhạo , đồng thời trong lòng tự nhiên cảm thấy có vài phần mất mát.

A, nguyên lai... anh cũng không khác gì với suy nghĩ của nàng.

Bụng nàng chợt biểu tình dữ dội, nàng đành lấy gói mì ăn liền, tay còn lại nhanh chóng đặt ấm nước.

Ai, nếu Ngôn Hạo anh không muốn nấu cơm cho nàng ăn, vậy nàng cứ nấu mì gói cũng xong!

Tay cầm đũa chờ nước sôi, theo bản năng nhìn lơ đãng ra hướng ban công, vừa xoay đầu, nàng cảm thấy toàn thân rung mình. Nhìn vài giây, mơ hồ cảm giác có chỗ nào đó không đúng, liền hướng ánh mắt nhìn kỹ về hướng ban công một lần nữa ...

Ai có thể giải thích giùm nàng một chút, mấy tấm vải đang bay phất phơ trong gió ở ban công của nàng lo do nàng đang nằm mơ đi?

Nàng đột nhiên trừng lớn hai mắt, nhảy vọt ra ngoài ban công, toàn thân nhìn sững toàn bộ quần áo đã được giặt đủ sạch sẽ treo trên xà, nàng vô thức kéo đến trước mặt cẩn thận xem xem người người.

Một mùi hương nhẹ nhàng xông vào mũi nàng, chợt mắt nàng bỗng dừng bất động ở mảnh giấy nhỏ được ai đó kẹp ở trên xà phơi đồ.

“Xướng Trữ:

Quần áo anh đã giặt rồi, nhà em không có máy giặt, nên anh đành giặt tay, em kiểm tra một chút xem có vừa ý chưa nhé, nếu không vừa ý, ngày mai anh sẽ giặt lại một lần nữa.

Còn có, anh chưa bao giờ nấu cơm, cũng không biết nấu canh gà, loại thức ăn này đối với anh mà nói rất cao siêu khó khăn , cho nên anh hôm nay về nhà để tranh thủ luyện tập qua trước một chút, ngày mai lại đến nấu cho em ăn.”

Tái bút: “Hy vọng anh có thể sớm ngày thông qua hội đồng xét duyệt, chính thức trở thành bạn trai của Dư Xướng Trễ. Ngôn Hạo”, bên cạnh anh còn dùng bút kỹ thuật màu đen vẽ một khuôn mặt nho nhỏ đang tươi cười.

Nàng tay cầm tờ giấy, đứng trên ban công phiêu phiêu dang dang, cảm nhận được tản mùi hương xà phòng nhẹ nhẹ toả ra từ áo khoác, áo ngủ, nội y quần lót, đang phát phối bay trong gió...

GM, cái này chẳng lẽ kêu là lấy đá tự đập chân mình sao chứ?

Nàng miệng vẫn há hốc, ánh mắt không rời đám quần áo trên ban công kia, kết quả, tô mi nàng đang nấu cũng bị bỏ quên bốc mùi khét trên bếp.

Ngôn Hạo a, anh vì sao mà ngay cả nội y của nàng cũng đều không buông tha chứ? Mà lại là đồ nàng đã mặc bẩn rồi... Đồ bẩn a! A a a a! Anh làm như thế hỏi từ rày về sau làm sao nàng có thể nhìn mặt anh được chứ? Ngôn Hạo ơi là Ngôn Hạo, anh dám làm đến chuyện này... Không phải cũng quá tuyệt đi?

Nàng đang rối rắm chạy vào tắt bếp, bất lực nhìn tô mi biến thành màu đen, thì Lạc Thủy Thanh Hoàng gọi điện thoại tới bảo nàng login vào game, lúc ấy nàng mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, có vẻ phần nộ ngời vào mấy vi tính.

Login, kênh bang phái náo nhiệt giống như lễ mừng năm mới, mọi người đều rất hưng phấn???, anh một câu tôi một câu tập trung thảo luận về buổi họp mặt sắp đến.

Lạc Thủy Thanh Hoàng trông có vẻ khí định thần nhàn, đem chuyện phiên toái quảng hết cho Quan Công giải quyết, sau đó yên tâm thoải mái nắm tay nàng trôn ở Yến Khâu tiêu dao, sóng vai nhìn bầu trời mờ mịt, gió thổi vi vu.

Đất hoang Yến Khâu, nhất ngoại phong cảnh.

Tinh không vạn lí, cây cỏ xanh biếc, tuyết sơn nguy nga, hồ nước trong suốt; hoa dại trong gió lay động.

Lạc Thủy Thanh Hoàng ôm lấy nàng, ngồi ở ánh đồng hoa cỏ mênh mông, ngửa đầu neho mắt, không biết trong anh đang suy nghĩ cái gì. Trong chốc lát, nàng liền ngồi không yên, mở ra khinh công di động kính, giang hai tay cánh tay, cố ý ở trước mặt anh gọi tới gọi lui. Trang phục đêm thất tịch kia màu xanh nhạt lần vẩy khinh vũ bay lên, uyển Nhược Phong giữa trời mây.

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, em nếu cứ dụ hoặc anh như vậy, anh có thể biến thành sắc tính quá, liền chỉ muốn đem em ôm vào lòng?

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: ...

Nguyên lai đại thần anh biến thái như thế, khụ khụ, a lại còn không giữ nguyên tắc?

Nàng chậm rãi dừng bước, thay đổi tạo hình, ở trời xanh trong lúc đó phát tay áo khởi vũ, Lạc Thủy đứng dậy đi tới, phối hợp với tiết tấu của nàng, ở bên cạnh tiêu sái phiêu dật múa kiếm.

GM, cảnh này, bức tranh này, hơn nữa là bối cảnh âm nhạc này, thật là có điểm giống thần tiên quyền lữ hương vị a! Ha ha!

Lạc Thủy Thanh Hoàng múa xong một chiêu thì dừng lại, bước tới sau lưng nàng vòng tay ôm rất ấm áp, đặt cằm của anh trên vai nàng, thật là thâm tình. Nàng dừng lại, lẳng lặng đứng yên tại chỗ, không nói một lời cứ mặc anh ôm lấy.

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, cuối tháng họp mặt, em sẽ đến chứ?

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: nếu em nói em không đến được?

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: anh vẫn chờ em, đợi cho đến khi em tới thì thôi.

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: ...

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: như thế nào? Emtính là không đến sao?

Kênh phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: anh sao cứ phải làm như vậy? Tại sao lại chỉ vì một người ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy qua, như thế cố chấp chứ?

Lạc Thủy Thanh Hoàng cúi đầu, ghé vào bên tai nàng từng chữ từng chữ một nói: “Nha đầu, em phải nhớ kỹ, cho dù có một ngày nào đó em không nói câu nào mà biến mất, anh vẫn như cũ sẽ ở game Thiên Hạ này chờ đợi, chờ cho đến khi em trở về...”

Thiên Hạ nhị Yến Khâu bối cảnh âm nhạc

Chúng ta ước hẹn đi!

Dõi mắt nhìn ra xa, đồng cỏ xanh rờn, gió thổi nhẹ nhẹ, bỗng đứng nổi lên trận cuồng phong, cuộn cuộn mà đến.

Tay áo vũ động, váy cơ bay lên, tóc của nàng cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng trong gió rối rắm quấn quanh, đều là màu ngân bạch, rất cuộc phân biệt được của ai...

Trong đầu nàng bỗng nhiên lóe ra một ý nghĩ vô cùng kỳ lạ... nàng và anh kết tóc.

Kết tóc a!

Cổ nhân nói, kết tóc thành phu thê, ân ái không rời; mà giờ này khắc này nàng cũng là... Cùng tử kết tóc, dắt tay nhau đến già.

Trên thảo nguyên mênh mông, nàng mơ về một túp lều, có đàn trâu dê do nàng và anh nuôi dưỡng, chỉ cần nhìn mặt trời mọc và mặt trời lặn mà biết ngày tháng.

Có lẽ rất nhiều năm sau, hai má của nàng sẽ bị gió mùa thảo nguyên thổi vào làm thô ráp, tay nàng do sử dụng roi da để chặn đàn dê mà trở nên thô sần, nhưng những điều đó có là gì đâu? Nếu bọn họ đợi được cho đến lúc đầu bạc, con cháu đầu đàn, vẫn còn có thể như vậy ngóng nhìn lẫn nhau, khéo mắt tuy rằng đã bị che kín nếp nhăn, ánh mắt vẫn như trước nhìn nhau chuyên chú thâm tình; đợi cho đến lúc bọn họ già nua chân bước không vững vẫn có thể dựa sát vào nhau, cùng nhau ngắm nhìn đồng cỏ thảo nguyên mấy ngày liền, cùng nhau nghe sơn ưng tê minh, tiếng đàn du dương.

Bình thân yêu nhau, bình thân hạnh phúc, bình thân, đi cùng nhau suốt cả cuộc đời...

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (dấu chấm hỏi) nha đầu em đang suy nghĩ cái gì? Sao lại ngẩn người ra như vậy?

Nàng bỗng sực tỉnh ra khỏi cơn mộng, không khỏi cảm thấy có chút buồn bã mất mát.

Đúng vậy! Dư Xướng Trễ, nàng suy nghĩ cái gì vậy? Làm sao mà có nhà bạt, làm sao mà thảo nguyên, dương đàn, tất cả những điều này hoàn toàn là do nàng mơ mộng mà nghĩ ra! Đều là những biểu hiện giả dối! Nàng tại sao lại có thể bị lạc ở trong đó? Tại sao lại có thể ngu ngốc không phân rõ trò chơi và hiện thực chứ? Huống chi, cho dù nàng vừa rồi những điều nàng tưởng này tưởng nọ đều có thể trở thành sự thật, thì nàng cũng không có thời gian cùng anh đi suốt cả cuộc đời...

Nàng nhẹ thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của Lạc Thủy Thanh Hoàng, nhưng mới bước đi vài bước, đã bị anh đuổi theo, lại một lần nữa ôm chặt nàng trong vòng tay.

Kênh phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (lật bàn) em còn muốn chạy? em thật khó mà làm được như vậy nữa! Em còn chưa có trả lời anh đó! Em sẽ tới đúng không? Nói mau! Không nói anh sẽ không buông em ra đâu!

Mắt nàng nhìn thấy vở kịch vòng du này càng diễn càng giống kịch Quỳnh Dao, GM đại nhân rốt cục nàng đang cảm thấy không thể nhịn được nữa, thì vừa lúc đó có vài người kết hợp với sự cầu xin trong lòng của nàng đến sát phong cảnh của bọn họ.

Vó ngựa hỗn độn, bụi đất bay lên mù mịt, nhóm người “Sát phong cảnh” đốc đốc đốc đốc chạy đến gần chỗ hai bọn nàng đang đứng ...

Kênh phụ cận - Tọa Ứng Mỹ Nữ Vô Số: mọi người phái sau nhanh một chút, hôm nay chúng ta tranh thủ làm cho xong mười nhiệm vụ mật thám!

Tiếp theo là “Sát phong cảnh” thứ hai liền dừng ngựa bên cạnh nàng và Lạc Thủy ...

Kênh phụ cận - Thần Nền Ẩn: nhanh một chút đi, chúng ta phải làm cho xong nhiệm vụ mật thám này, trở về nhanh cố gắng mới có thể cướp được nhiệm vụ năm sao!

Theo ngay sau, là “Sát phong cảnh” thứ ba chỉ đứng trước mặt bọn nàng, hỏi Lạc Thủy Thanh Hoàng ...

Kênh phụ cận - Tiểu Khánh Khánh: người anh em, có muốn làm nhiệm vụ mật thám không? Đội của chúng ta lúc này có một người mới ra!

Nàng nhìn lên hệ đồng hồ trong thống, chính xác là thời điểm làm nhiệm vụ mật thám buổi tối, khó trách...

Cử sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (nội ngữ đầy mặt) nha đầu, xem ra nơi này chúng ta không nên ở lâu, chúng ta đi thôi để bọn họ làm nhiệm vụ đi!

Cả một buổi tối, Lạc Thủy Thanh Hoàng đều ở bên nàng rồi rầm chuyện “Đến hay không đến”, nàng tuy rằng không có sẵn khoái đáp ứng, nhưng cũng không nổi lên tiếng cự tuyệt anh, trên thực tế, bản thân nàng cũng đang rối rắm với vấn đề này.

GM, người nói xem nàng lúc này là lúc nào mà thiếu kiên quyết như vậy chứ? A?

Lật bàn!

Ngày hôm sau đang lúc hoàng hôn, Ngôn Hạo anh hết lòng tuân thủ lời hứa hẹn nấu cơm, lại đem nhà của nàng biến thành cảnh gà bay chó sủa, nga không, là gà bay mèo đuổi. Sự tình trải qua đúng là quá khủng khiếp! Khi anh vui vẻ mang con gà mái đến, Dư tiểu trư kia nhìn thấy chỉ con gà sống thì lập tức ra tay, sau đó toàn bộ nhà nàng bị bọn họ làm cho náo loạn...

Nàng đầu óc rối loạn như óc gà, cũng giơ móng vuốt như Dư tiểu trư, lấy tay chỉ Ngôn hạo, nổi trận lôi đình hỏi.

“Người ở đây làm gì?!”

Ngôn Hạo một tay chỉ con gà mái, một tay giơ lên túi táo đỏ, cầu kỳ, nắm hương, giọng nói hùng hồn đầy lý lẽ: “em không phải muốn uống canh gà sao? Anh hôm qua lên mạng tra qua, mọi người đều nói dùng gà kê hầm canh thì hương vị tốt nhất...”

Nàng nghiêm trang nhìn anh, cả người anh đầy long gà, thật không hiểu là nên mắng hay chém nữa chứ, vẫn còn may nha.

GM, cái này đúng là cực phẩm đến tận cùng cũng là manh vật a!

Nàng giật lấy con gà mái trong tay Ngôn hạo, mở cửa đi ra ngoài, vừa lúc gặp bác gái hôm nọ đi chợ mua đồ ăn về đến, bác gái đang ngẩn ra, quay đầu, ngạc nhiên nhìn vào phía trong phòng. Nàng nhìn thấy sự tình, việc đem con gà kia chạy ra bị bắt gặp, liền nhanh trí nhét vào trong tay bác gái đó.

“Con gà này là do bạn trai của ta cố ý mua đến tặng bác, cảm ơn bác lần trước đã giúp chúng ta giải tỏa mâu thuẫn, bạn trai ta rất thành tâm, cho nên xin bác trăm ngàn ngàn lần cũng đừng cự tuyệt ý tốt của anh ấy, nhất định bác phải nhận lấy! Nhất định phải nhận lấy!”

Bác gái kia ôm con gà mái, ngại ngần nói: “tồn tiền của các người, ta xấu hổ lắm a?”

Nàng ngay lập tức xua tay nói: “Bác không cần khách khí với chúng ta, chúng ta đều là hàng xóm lâu trên lâu dưới, ngại ngần không thấy thì cúi đầu cũng gặp, đừng khách khí, bác nhận lấy đi! Về nhà nấu cho bác trai bồi bổ!”

Bác gái nghe xong, cảm động vô cùng mãi mới có thể lên tiếng, vừa muốn mở miệng nói với nàng, đã bị nàng cách làm một tiếng, đóng cửa lại.

Ngôn Hạo nhìn thấy nàng hùng hổ quay vào, thì vội vàng ngồi trên sofa trốn, nơm nớp lo sợ lắp bắp nói: “Xướng Trễ, em ...em không muốn uống canh gà sao?”

Nàng hai tay chống nạnh, gào lên: “Người đúng là đưa ta lên quá cao rồi!”

Ngôn Hạo vô tội chớp mắt, đột nhiên khé miệng cong lên, chạy lại ôm lấy nàng, nhảy nhót nói: “Xướng Trễ, em đã đem cơm chiều tặng người ta, chúng ta phải ra ngoài ăn thôi!”

Nàng liếc mắt, tức giận hỏi: “Người mời?”

“Anh mời!” Ngôn Hạo gật gù đầu, cười đến giảo hoạt, “Coi như lần đầu tiên chúng ta hẹn hò!”

Ai muốn cùng người hẹn hò chứ?

Ngôn hạo cứ thế đi theo sau nàng, oán giận nàng là sao có thể đang tâm phá hủy bữa cơm anh đã tốn công chuẩn bị cho nàng ; than vãn bản thân anh bây giờ bị nàng làm cho bụng đói đến đau; oán giận nàng sao có thể tàn phá đóa hoa của tổ quốc như thế , cây non của dân tộc; cuối cùng anh kết luận là: không hẹn hò cũng được, chỉ đơn thuần là cả hai đi ăn một bữa cơm.

Nàng lấy một nắm táo đỏ nhét vào miệng anh hồng ngăn chặn anh cứ lải nhải, miệng nàng khe rít lên: “Người bao nhiêu tuổi rồi, còn có thể tự coi mình là đóa hoa của tổ quốc, cây non của dân tộc, rốt cuộc người có biết xấu hổ không hả?”

Ngôn hạo, chớp ánh mắt ngập nước, vô cùng oán niệm nhìn nàng, giống như sủng vật bị chủ nhân vứt bỏ.

GM, cái này có thể xem như làm nũng không?

Nữ nhân làm nũng là chuyện đương nhiên, nam nhân ngẫu nhiên làm nũng cũng khá bình thường, nhiều nhất là bị kêu thành tính khí trẻ con, còn giống Ngôn Hạo vậy, làm nũng nhìn rất tự nhiên, chân tình biểu lộ, thuận buồm xuôi gió, không khiến cho người ta chán ghét, trong cuộc đời nàng vẫn là lần đầu tiên gặp phải, phỏng chừng công lực này của anh đã muốn đạt tới cảnh giới cao nhất của làm nũng rồi?

Đừng nhìn bề ngoài nàng hay thô lỗ với anh, nhưng trong lòng lại chưa bao giờ thật sự nổi giận cả. Không biết vì sao, mỗi khi nhìn thấy gương mặt xinh đẹp kia, ánh mắt vô tội cùng biểu tình vô cùng trẻ con đó, nàng không thể nổi giận được nữa.

Ngôn Hạo này thật là biết cách làm cho nàng thúc thủ vô sách, ai, nàng nhất định là bị trúng tà ...

Đêm mùa hạ, gió đêm thổi từ từ, mang theo một chút cảm giác mát mẻ, ban ngày khí trời khô nóng dần dần tán đi, trong không khí tràn ngập mùi bùn đất cùng hương hoa cỏ, đúng là rất đặc trưng của mùa hè.

Nàng nghênh ngang tiêu sái bước ra lối dành cho người đi bộ, Ngôn Hạo anh hai tay bỏ vào túi quần, nhìn theo bóng dáng của nàng, cười tủm tỉm đi ở phía sau.

Kỳ thật lúc mới ra, anh vốn định nắm tay nàng, lại bị nàng thô lỗ hất ra.

Hôm nay Ngôn Hạo cũng như trước giả dạng hươu nhàn mặc T-shirt, quần short cùng giày thể thao, nhìn liếc về phía anh nàng cũng phải miễn cưỡng thừa nhận anh thực sự nhìn rất tuần tú.

Nàng nhìn lại bộ đồ nàng đang mặc không khỏi có chút chán nản, tự khinh.

Haizz, bộ dạng cho dù có đẹp đến mấy thì liệu có ích gì? Còn không phải là giống tiểu bạch kiểm sao, hai má xinh đẹp cũng không thể làm cơm ăn? ... ách, khụ khụ, được rồi, nàng thừa nhận là nàng ghen tị đi, so với bộ dạng của nàng , vẻ đẹp của anh đúng là thực sự chiêm chọc a ...

Gần nhà của nàng có một khu ký túc xá đại học, bên ngoài là một dãy phố ăn vặt náo nhiệt, hai bên ngã tư đường, cửa hàng san sát nối tiếp nhau, lại còn có rất nhiều quán lưu động, đến buổi tối, lại càng náo nhiệt, cách thật xa cũng có thể nghe thấy tiếng người ồn ào.

Quân Hạo đi nhanh đuổi theo nàng, người dựa sát vào vai nàng, vẻ mặt như tìm ra lục địa mới nói: “Xương Trễ, em xem khu đối diện rất đông đúc náo nhiệt, đi! Chúng ta đi qua bên đó xem một chút!”

Nàng vẻ mặt tà nghệ liếc anh một cái, tức giận nói: “Hừ! Người nha cũng thật biết tiết kiệm a!”

Fan quân cũng không tranh cãi với nàng, vui vẻ bước đi vài bước, thấy nàng không đuổi kịp, lại vui vẻ quay lại, nắm lấy tay nàng.

“Đi mau đi! Lát nữa đèn đỏ chúng ta không qua đường được !” Sau đó liền khỏi giải bày kéo nàng đi.

Đứng ở ngã tư, nàng thất thần trong giây lát, Ngôn Hạo vẻ mặt đắc ý, tiện đà được đăng chân lên đường đầu, đưa tay ôm lấy vai nàng vai, miệng còn lẩm bẩm tự nói: “đúng là một cặp hoàn hảo! thật hợp quá!”

Ngôn Hạo cao hơn nàng khoảng nửa cái đầu, lúc anh ôm lấy vai nàng thật là thuận tay.

Nàng hung tợn thúc mạnh cùi chỏ vào hông anh một cái, anh bị nàng làm đau đến nỗi thân mình nhất thời cứng đờ, buông tay ra.

Nàng đưa tay nhéo lỗ tai anh, tròng mắt nói: “ta đã không lên tiếng, ngươi còn dám chiếm tiện nghi ta?”

Ngôn Hạo thật ra anh cũng dễ tha thứ, sau đó liền thức thời nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng giờ lên quơ quơ nói.

“Vậy nắm tay đi! Đi chung cho an toàn, miễn cho lát nữa đông người chúng ta thất lạc.”

Lý do của anh tuy rằng rất gượng ép, bất quá nếu thật sự là anh mời nàng bữa cơm này, nàng cũng không thể đi tay không đến ăn à? Thôi, chỉ là nắm tay thôi mà, cứ để cho anh nắm đi!

Có vài cặp sinh viên tình tứ, ấp áp ôm bước qua bọn họ, rất là thân mật. So sánh thì, nàng và Ngôn Hạo giống như hai học sinh tiểu học yêu sớm, cực kỳ không được tự nhiên, không lâu sau, người đi qua lại đã bắt đầu chú ý đến bọn nàng.

“Hắc, các ngươi xem, cô gái kia rất bình thường a! tại sao lại có thể tìm được bạn trai suýt như vậy chứ?”

“Haizz, khẳng định là cô ta trong nhà có rất nhiều tiền, nếu không ít nhất cũng là cha mẹ có quyền thế, hiện tại nam nhân bây giờ a! Chắc chắc...”

“Ô ô ... ta muốn giẫm cân, ta muốn luyến ái, ta muốn mỹ nam!”

“Yên tĩnh đi! Chờ đến khi ngươi biến thành ‘tài’ nữ hãy nói sau!”

Trong lòng nàng hơi cảm thấy khó chịu, cúi đầu, dùng sức rút tay nàng ra khỏi bàn tay anh, Ngôn Hạo cũng không chịu thua, chính là không để ý. Anh cúi nhẹ đầu ghé vào bên nàng, giọng điệu không lớn không nhỏ, vừa đủ để nàng và đám người bên cạnh có thể nghe thấy, giọng điệu âm trầm vui đùa nói: “Lão bà đừng để ý, ai còn dám lăm miệng, lão công liền đến cho bọn họ cái tát!”

Nàng đột nhiên mở lớn hai mắt, những nữ nhân đang nhiều chuyện cũng hoảng sợ tán lui.

Dọc bên đường, mùi đồ ăn các loại tỏa hương ngào ngạt như thu hút mọi người a.

Ngôn Hạo lôi kéo nàng đi qua cả dãy hàng ăn nào là bạch tuộc viên, đậu đỏ điều thiêu, sữa tươi du tạc, nước chanh tiên trái, cháo, thủy tiên bao, cơm tảo biển, bánh mật, tất cả đều là khẩu vị nàng ưa thích!

Nàng trong lòng thích thú hơi nuốt nước miếng, thì thấy anh đã đưa đồ ăn vào miệng cho nàng cắn, cả hai người bọn họ cứ vừa đi vừa sử dụng toàn bộ đồ ăn anh mua trên tay.

Sau một phen càn quét từ trên xuống dưới, nàng cuối cùng đưa ra kết luận: Ngôn Hạo này thật sự rất dễ nuôi, không kiêng ăn gì cả.

Ngay lúc nàng đang hưởng thụ cảm giác ngon lành của đồ ăn, Ngôn Hạo lại kéo nàng vào một nhà hàng vật phẩm đặc sắc, anh nói là muốn mời nàng ăn món đại bàn kê Tân Cương như ở môn bài trước của quán quảng cáo, để bù lại tổn thất nàng không được uống canh gà ngày hôm qua.

GM, làm ơn cho phép nàng sửa đúng một chút kết luận vừa rồi ... Ngôn Hạo này căn bản là một người vô cùng nhu hòa, và rất không kiêng ăn!

Quán ăn vặt có một cái hồ cá khá to ngay gần cửa, trong đó thả một kim long ngư màu đỏ rất chói mắt, hồng lân loang loáng, thân hình cường tráng, râu dài, Ngôn Hạo bèn ngồi xổm thích thú theo dõi con cá kia đang bơi tới bơi lui, trông mắt liếc qua liếc lại đầy hứng thú.

Lão bản nhìn thấy thế, lập tức chống tay vào hông, hơi thở phập phồng.

“Hắc hắc! Đẹp quá đi? Nuôi đã nhiều năm như vậy! Loại hồng kim long như thế này trên thị trường ít nhất cũng phải tám chín vạn a!”

Ngôn Hạo gật đầu, phụ họa nói: “Được! Đẹp lắm rất đẹp a!”

Ta cũng gật đầu, đi theo phụ họa theo đuôi: “Àn! Thực ra mặt phi cũng rất đẹp!”

Lão bản, cương trực.

Ngôn Hạo ngẩn người, nghiêm trang hỏi nàng: “Muốn ăn nữa? Hấp hay là kho tàu?”

Nàng mặt đầy biểu tình, khóe miệng run rẩy: “Nói chơi mà thôi, ăn no quá không đứng dậy nổi...”

Quay đầu lại bọn họ nhìn thấy lão bản kia, đã muốn lấy cái chổi đuổi bọn họ ra cửa!

Ăn xong bữa, Ngôn Hạo lại lấy cốc sau khi ăn nên đi bộ cho tiêu cơm, nên kéo nàng đi dạo lòng vòng những cửa hàng gần đây, cửa hàng quần áo, cuối cùng anh dừng lại trước một cửa hàng sôcôla DIY thủ công.

Anh đi vào nhìn nhìn tìm kiếm cái gì đó trong cửa hàng sôcôla, cứ rà qua rà lại; nàng ngồi chờ anh ở ghế bên cạnh, nâng đầu mắt cứ díp lại buồn ngủ, sau đó không biết thế nào mà thành ngủ thật! Cánh tay mềm nhũn, đầu va cách vào mặt bàn bàn, làm mọi người trong cửa hàng đều giật mình quay lại nhìn.

Nàng cảm giác thật là mất mặt, đành giận chó đánh mèo với Ngôn Hạo, ném cho anh một câu “Người tự đi lòng vòng ngắm nghía đi!”, rồi phẩy tay áo bỏ đi. Đi qua hơn phân nửa dãy phố, Ngôn Hạo mới đuổi theo, chặn trước mặt nàng thở hổn hển đưa cho nàng một thứ.

“Này, này cho người ăn...”

Nàng nhất thời nổi trận lôi đình, “Ăn? Còn ăn nữa? Người tưởng làm như thế ta sẽ chấp nhận người sao... Hả?” Ngôn Hạo đang say sưa chỉ chỗ các món ăn hỏi ý kiến nàng chợt giật mình nhìn nàng có phân ai oán. Khi mắt nàng liếc nhìn đến món đồ trên tay anh, cả tâm hồn nàng như đông cứng, ký ức lại tràn về.

Đó một miếng bánh bích quy, chính xác mà nói, là một miếng sôcôla giả làm bánh bích quy màu vàng, tròn tròn, có đường viền hoa cuộn sóng, mặt trên còn có rất nhiều lỗ nhỏ, bất quá là kiểu dáng của cái bánh bích quy bình thường, nhưng cũng nhắc nàng nhớ lại nhiều chuyện trong lòng.

Trước đây, cũng đã có người cũng từng đưa cho nàng một cái bánh bích quy như vậy, cũng từng dùng khẩu khí như vậy nói với nàng: “Này cho người ăn, đừng khóc ...”

Nàng ngẩng đầu, dùng ánh mắt hoang mang hồ nghi, nhìn Ngôn Hạo.

Ngôn Hạo nheo nheo mắt, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Một lúc lâu sau, nàng đột nhiên mở miệng hỏi anh: “Người trước kia có nói người còn một cái tên khác là gì... Là tên gì?”

71. Chương 71: Kịch Cẩu Huyết Lại Xảy Ra.

Ngôn Hạo trong mắt sáng ngời, trên mặt tràn đầy sự vui mừng không hiểu, môi mấp máy, vừa muốn mở miệng, đã bị một tiếng kêu nùng nịu cắt ngang ...

“Lucas?”

Ngôn Hạo ngẩn ra, ánh mắt nhìn ra phía sau lưng nàng, thần sắc lại có chút kích động, sau đó tiến lên từng bước, dùng thân thể đem nàng như che chở, giống như trộm nhìn xung quanh.

Nàng không hiểu sao bèn nhón chân nhìn lướt qua vai anh ngó ngang ngó dọc, bỗng thấy một dáng người cao gầy, đoán rằng là nữ nhân, đang tao nhã chậm rãi hướng bên này bước tới.

Nữ nhân?

Nguyên phối?

Bị bắt gian?

Nàng còn đang không hiểu chuyện gì! nữ nhân kia đã bước đến trước mặt, nhìn Ngôn Hạo mỉm cười, thanh âm mềm nhẹ.

“Thật khéo! Không nghĩ tới lại gặp anh ở chỗ này!”

“Có thể ở chỗ này gặp người, thật đúng là ngoài ý muốn?” Ngôn Hạo nói xong, bất động thanh sắc lấy vòng tay như muốn ôm lấy nàng.

Nàng cảm thấy rất là bất mãn hích mạnh vào hông anh một cái , anh cư nhiên cũng không thèm nhúc nhích cũng không trốn, mà là chỉ thẳng lưng lên.

“Ha ha!” Cô gái đó nâng ngón tay thon dài lên, khẽ đẩy vào trán anh, khẽ cười nói: “Anh biết không? Kỳ thật là em mới vừa tốt nghiệp ! Ha ha, bởi vì muốn ôn lại kỷ niệm nơi này ăn quà vặt, cho nên khi có thời gian cứ tới đây dạo.”

“Đi dạo? Không sợ gây phiền toái sao?” Ngôn Hạo nói chuyện khẩu khí lạnh nhạt, cá nhân bình thường hoàn toàn thay đổi, không giống như lúc anh cùng nàng quen biết, nàng chợt đoán ra đây có lẽ là người chuyên đi làm phiền hay đeo bám theo anh đây.

“A, em sợ cái gì? Em bắt quá là...” cô gái đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, xong rồi nói tiếp, “em có chừng mực , ha ha! Anh xem em này không phải là đã ‘vô trang’ rất khá sao?”

Nàng ta nói những lời này thật sự khiến cho nàng phải chú ý ...

Không biết nàng ta đúng là không biết tốt xấu, buổi tối như vậy lại đeo mắt kính đen chỉ chừa ra hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng chỉ nhìn thấy cái cằm nhỏ xinh và đôi môi khêu gợi.

Nàng khẽ đánh giá cô ta đồng thời cũng đánh giá bản thân nàng, Ngôn hạo bây giờ đã phát hiện ra nàng có vẻ là lạ bèn đề trán của nàng lại, đem nàng đẩy trở về.

Cô gái kia nhìn thấy, bật cười: “Anh làm cái gì vậy? Nhìn xem thôi mà, em cũng sẽ không ăn thịt nàng!”

Ngôn Hạo không mẫn không nhạt nói: “Không có, là do người nghĩ nhiều thôi.”

Nàng càng nghe càng mơ hồ, rõ ràng hai người này có gì đó rất bí hiểm?

Cô ta lưu luyến nhìn vào mặt nàng, vẻ như lơ đãng hỏi: “Lucas, sao anh không giới thiệu với em một chút? Vị này là... bảo mẫu mới của anh sao?”

Gi? Bảo mẫu? ánh mắt nàng ta đúng là mù hử? chỗ nào trên mặt nàng viết chữ “bảo mẫu của Ngôn Hạo hử” ?

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, trừng mắt với nàng ta, đang chuẩn bị nổi giận, chỉ thấy nàng ta một tay che miệng, một tay chỉ vào nàng, giọng sợ hãi nói: “Nha! Mặt của người...”

Ngôn Hạo cả người cứng đờ, động tác thô lỗ đẩy tay nàng ta ra, trong giọng nói không dấu diếm tức giận.

“Bớt mà thôi, người không cần phải ngạc nhiên như vậy đi?”

Cô ta hiển nhiên là không nghĩ tới phản ứng của Ngôn Hạo so với nàng còn khấn trương hơn, sững sốt nửa ngày, mới tỉnh lại, tươi cười như không có chuyện gì xảy ra, giả bộ cùng nàng giải thích.

“Ngại quá, ta thật là vô ý , người đừng để bụng!” Tiện đà lại chuyển ánh mắt tới Ngôn Hạo, gắt giọng: “Lucas, bảo mẫu của anh cũng chưa nói gì, anh làm sao nổi giận lên như thế chứ? đánh em rất đau nữa ...”

Ngôn Hạo khẽ nhíu mày, mặt không chút thay đổi chỉnh lại lời nàng ta: “Không phải bảo mẫu, là ... thân thích ... ”

Nàng khloe miệng vừa động đây, không nói gì, trong lòng chỉ cảm thấy đắng ngắt, tự nhiên ghê tởm, nghiêng người né tránh vòng tay của Ngôn Hạo.

“Xướng Trễ?”

“hai người từ từ nói chuyện, ta đi trước, xin lỗi thất lễ!”

“Xướng Trễ!” Ngôn Hạo đuổi theo.

Nàng ta cũng nhanh chóng theo kịp, không đợi Ngôn Hạo lên tiếng, liền nhiệt tình giữ chặt lấy nàng, nhìn giống như tỷ muội, lửa cháy đổ thêm dầu nói: “Gấp cái gì a? Thật vất vả mới gặp được, cùng nhau ăn một bữa cơm rồi đi cũng không muộn a? ... đúng rồi! Ta có quen biết vài bác sỹ thẩm mỹ đặc biệt nổi danh, như thể này đi lúc ăn cơm, ta giúp người giới thiệu! ... người nói xem Lucas cũng thật là, về phương diện này anh ta quen biết còn nhiều hơn cả ta , tại sao lại không giới thiệu cho người chứ?”

“Đủ rồi!” Ngôn Hạo hét to, giọng có vẻ đầy tức giận, ánh mắt cũng lạnh như băng khiếp người. Nhìn thấy anh như vậy, thật sự làm cho nàng có cảm giác thực xa lạ.

Xa lạ? Ha ha! Nàng hiểu được bao nhiêu về anh chứ? Anh vốn không phải là người xa lạ đối với nàng sao?

Nàng hít sâu, kiềm nén lửa giận, nhin xuống cảm giác muốn đem hai người trước mặt này bóp chết, nàng ngoài cười nhưng trong không cười nói với nàng ta: “Ăn cơm sẽ phiền hai người ! Với lại ta với người không quen...”

Quay đầu nàng nhìn Ngôn Hạo mỉm cười: “Cám ơn người về bữa cơm chiều hôm nay! Sau này nếu không chuyện gì người không cần lại đến nhà tìm ta... không, cho dù có chuyện gì cũng đừng đến! Dù sao ta bây giờ cũng vẫn còn là độc thân, để cho hàng xóm thấy , lại hiểu lầm; để cho lão công tương lai của ta biết, cũng không tốt.”

Nàng nói xong, không để ý tới vẻ đắc ý mừng thầm của nữ nhân kia, Ngôn Hạo anh đang thất hồn lạc phách, nàng thẳng lưng rời đi, giả vờ tiêu sái, che dấu sự chật vật trong lòng ...

Đi lững thững ra tới đầu phố, tiếng động nhộn nháo cũng dần dần giảm, một mình ở đầu đường bởi hồi du đăng, tinh thần rã rời, nàng cứ đẩy vô mục đích.

GM, từ bỏ người hư tình giả ý này, nàng cũng không cần lại phải hư tình giả ý ngây ngô cười, không cần lại phải nghĩ một đằng nói một nẻo, cảm giác này... Thực sự rất thoải mái! Thực sự làm người ta vô cùng vui vẻ!

Đèn bên đường, làm bóng của nàng trải dài, cong vẹo, cúi đầu nhìn thoáng qua, nàng nhin không được bất giác cười ra tiếng... Thực sự châm chọc mà!

Lúc đi ra khỏi nhà, rõ ràng là hai người một đôi bóng; lúc trở về, lại chỉ còn nàng cô đơn chiếc bóng... Bất quá không sao cả! Dù sao nàng cũng độc lai độc vãng quen rồi, thiếu sự ồn ào làm phiền của anh, nàng sống càng tự tại tiêu sái!

Gió đêm quất vào mặt, tựa hồ so với vừa rồi lạnh hơn rất nhiều, nàng đưa tay kéo cao cổ áo, giấu cảm vào vẫn là cảm giác lạnh lẽo bao trùm.

Không biết làm sao, nàng đột nhiên nhớ tới Dư tiểu trư, nó có bộ lông mềm mại như vậy chắc vĩnh viễn luôn ấm áp. Nếu hiện tại nàng ôm nó trong lòng có lẽ sẽ không lạnh như thế này?

Ra tới đường lớn, một chiếc chiếc xe chạy ngược chiều rất nhanh, đèn pha trên xe chiếu thẳng vào mắt nàng đổ hào quang.

Bọn họ chạy nhanh như thế hẳn là vội vã về nhà? Bởi vì ở nhà có một hoặc là rất nhiều người đang lo lắng chờ đợi... Không biết, Dư tiểu trư có phải hay không cũng đang ở nhà lo lắng chờ nàng?

Về nhà?

A! Rõ ràng nàng nên về nhà đi!

Ở bên ngoài miên man suy nghĩ vớ vẩn, không bằng nàng nên về nhà ôm Dư tiểu trư ngủ.

Nàng lấy tay sửa lại mũ trên đầu, tùy ý để mái tóc bị gió thổi loạn, ngẩng đầu nhanh chân chạy như điên về nhà.

Phía sau có tiếng bước chân cũng đi theo dồn dập, nàng cũng không có tâm trạng quay đầu nhìn lại, mà thật ra nàng cũng lười quay đầu nhìn lại.

Nàng tuy rằng tài mạo đều không, nhưng vẫn còn có cốt khí, còn có lòng tự tôn cùng sự kiêu ngạo, còn có quyền lợi được cự tuyệt! chuyện bị người khác châm chọc đối với nàng không còn hiểm lạ; nhưng mà để cho ai đó tổn thương nam nhân của nàng chỉ bởi vì dung mạo xấu xí này thì nàng sẽ khinh thường bản thân!

Nghĩ vậy nàng không khỏi hơi nhếch khóe miệng, nở ra một nụ cười tự giễu cợt.

Dư Xương Trễ, sớm biết như thế này, tại sao nàng không dứt khoát ngay từ đầu?

Nàng sống hai mươi lăm năm nay, ngay cả tình yêu là gì cũng chưa từng trải qua, làm sao có thể suy nghĩ tới nam nhân của nàng bị tổn thương chứ ?

Thật buồn cười! Buồn cười!

Bắt quá vài cái ôm, vài món quà, vài câu lời ngon tiếng ngọt, như thế mà nàng đã mơ mộng xa xôi rồi sao? Người khác đối với nàng tốt ba phần, như thế nào nàng liền đã không phân biệt rõ phương hướng ?

Nàng đúng là chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Ngu xuẩn a!

Chạy đến dưới lầu, tiếng bước chân phía sau vẫn đang dồn dập vang, nàng nhanh chóng rút điện thoại cầm tay ra, gửi một tin nhắn cho Ngôn Hạo.

“Người nếu lại đến, ta liền kêu cứu, ta nói cho người biết ta hoàn toàn không đùa đâu.”

Đem tin nhắn gửi đi, lại mở danh bạ điện thoại tìm tên anh, không chút do dự xóa bỏ.

Âm báo có tin nhắn vang lên sau lưng nàng, xa xôi nhưng lại rất rõ ràng, anh vẫn âm thầm theo sau nàng, xem xong cái tin kia, chỉ cảm thấy một mảng trầm mặc thật lâu, rốt cục, anh vẫn là quyết định buông tha rồi khỏi.

Nhẹ nhàng thôi mà, người đi rồi, giống như người căn bản là chưa từng tới... Như vậy, thật tốt.

Nàng nắm chặt di động đứng yên tại chỗ, hơi hơi có chút xuất thần, bỗng nhiên di động trong tay bỗng nhiên kêu to, lúc ấy nàng mới run run tỉnh hồn.

Màn hình hiện lên tên của Lạc Thủy Thanh Hoàng , nàng do dự một lát, rồi mới tiếp điện thoại...

“Nha đầu?”

“Anh?”

“Có việc gì sao?”

“Không có.”

“Anh...” Lạc Thủy Thanh Hoàng muốn nói lại thôi.

“Anh làm sao vậy?” Nàng buồn bực truy vấn.

Một lúc lâu sau, Lạc Thủy Thanh Hoàng mới ấp a ấp úng, nửa chần chờ, nửa là xấu hổ cười nói: “Anh, nhớ em .”

Lòng nàng trong nháy mắt lại đau , nhưng ngay sau đó, lại trở nên vô cùng mềm mại ấm áp.

Nàng vẫn thường nghe giọng của Lạc Thủy Thanh Hoàng, chỉ là lần nào nghe cũng cảm thấy âm rất dày, gọi cảm mê người, thuần túy cho rằng đây là một loại hưởng thụ. Không nghĩ tới hôm nay trong lòng nàng cảm thấy âm giọng của anh còn có khả năng khép lại miệng vết thương, công hiệu thần kỳ vượt lên vết sẹo...

Đại thần a! Quả nhiên thực sự là thần thánh.

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng cười, thanh tuyến có chút bối rối, câu chữ nói ra cũng có vẻ tái nhợt vô lực.

“Anh nhớ cái gì?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng chắc không phát giác tâm trạng của nàng hôm nay khác thường, vui đùa trêu chọc nói: “Đang suy nghĩ xem em không lên mạng login vào game thì đang làm gì? Đang suy nghĩ xem đã trễ thế này, em đã ăn cơm chưa? Ha ha, muốn nghe tiếng em nói chuyện, cho dù là nổi giận cũng được; muốn cùng em đi du lãm các nơi phong cảnh trong game, ngồi ở trên bãi cỏ nhìn em khiêu vũ; nhớ đến từng bị em dùng ngôn ngữ khó chịu ngược đãi tinh thần anh, hoặc là nhớ đến cảnh em ngược đãi Quan Công; muốn cố ý chọc giận em, để cho em cầm Tú Hoa châm đuổi chạy...” Anh dừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Suy nghĩ đến người giờ khắc này không biết em có ... đang nhớ tới anh không?”

Lúc anh nói câu cuối cùng, thanh âm trở nên trầm thấp, giống như đang dụ hoặc, giống như đang khiêu khích, giống như đáy vực , sâu không thấy đáy, khiến người ta một khi đã sa vào đó, sẽ thấy vô phương tự kèm chế.

Nàng bối rối hít một hơi thật sâu, mới miễn cưỡng không chế giọng nói đang run rẩy của mình hỏi lại anh.

“Còn có gì nữa? Còn có gì khác chứ?”

Đợi trong chốc lát, nghe tiếng Lạc Thủy Thanh Hoàng ở đầu bên kia điện thoại nhẹ nhàng thở dốc, khó khăn nói ra một chữ.

“Có.”

Nàng cảm thấy bản thân hôm nay cực kỳ nhàm chán, cực kỳ bồn chồn hỏi lại: “Là cái gì? Anh, muốn nhất cái gì?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nhẹ nhàng từng chữ từng chữ một đáp: “Nha đầu, anh muốn nhất là gặp em.”

Ta ý nghĩ càng nóng, không cần nghĩ ngợi, thốt ra, chỉnh một câu thực quỳnh dao đối bạch.

“Anh nói xem, anh có chắc rằng sau khi chúng ta gặp mặt, em trong lòng anh sẽ vẫn là người anh muốn gặp?” Không đợi anh trả lời, nàng lại tự mình bổ sung: “Nếu là anh nói có, em sẽ cảm thấy anh thực là đối trá!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng bị câu nói của nàng biến thành dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: “Nha đầu, nếu em cứ cố chấp vĩnh viễn không thứ, thì vĩnh viễn em cũng không có được kết quả.”

Anh nói, kết quả?

Có lẽ đúng! Sự thật cho tới bây giờ, nàng cùng anh thật sự cũng chỉ thiếu một cái kết quả...

Sau khi nàng và anh gặp mặt, kết quả cũng có thể là sự bắt đầu mà cũng có thể là sự chấm dứt, nhưng vô luận là tốt hay xấu, thì ít nhất nàng cũng biết được kết quả là gì!

Nàng đã suy nghĩ kỹ, cũng nên làm đến nơi đến chốn, cho dù kết quả không phải là trước sau vẹn toàn, cũng không phải tiếc nuối cả đời vì bản thân mình hèn nhát không dám thử đối mặt với vấn đề, không phải sao?

Lạc Thủy Thanh Hoàng vẫn không nói gì, hẳn là anh đang lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi đáp án của nàng, chờ đợi quyết định của nàng.

“Em không biết uống rượu...”

“Cái gì?” Lạc Thủy Thanh Hoàng không hiểu nàng muốn nói gì, nghi hoặc khó hiểu nói: “Nha đầu? Emmuốn nói cái gì?”

“Em không biết uống rượu, Quan Công lại nói muốn đem chuốc em say cho hiện ra nguyên hình, làm sao bây giờ?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng sững sốt cả buổi, cuối cùng mới lấu lại tinh thần, cười nhẹ sung sướng không cần che dấu.

“Yên tâm, có anh ở đây, không có ai dám thất lễ với em đâu.”

72. Chương 72: HỌP MẶT.

Ngày họp mặt cuối cùng được xác định vào ngày 30 tháng này, địa điểm là tại một khách sạn thành phố A.

Mọi người trong bang phá Thần Thoại cũng có nhiều người ở thành phố khác tới nên Quan Công quyết định tổ chức ở khách sạn, có thể đặt phòng, có thể ăn uống cũng có thể hát karaoke, thật là tiện lợi đủ đường, ít nhất cũng tiết kiệm được thời gian mọi người chạy đi chạy lại.

Quan Công đã muốn sút đầu mẻ trán mấy ngày nay, vừa nghe mọi người đồng ý với phương án này thì nhất thời mừng rỡ, lấy chương đánh án, hào hùng vạn trượng nói: “Mọi người đồng ý như vậy rồi! thì Lão tử bớt được việc, mấy cái ca hát mặt chực gì đó đều là vô nghĩa! Quan trọng nhất là uống rượu, uống rượu biết không? Nhân sinh đắc ngộ tri kỷ, tu năng cốc tấn hoan...”

Tay nàng đang cầm tách cà phê, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, ghen hờn tràn trề.

GM, chẳng lẽ trời đất muốn trêu chọc người sao? Trò chơi này cũng quá thần kỳ , ngay cả người như Quan Công cũng có thể ngâm thi làm đối?

Nàng đang cúi đầu cân nhắc câu nói kia của Quan Công xem ý nghĩa sâu xa đến thế nào! Chợt nghe hăm cười ha ha, ném ra nửa câu.

“mục tiêu của Lão tử là, phóng đổ một cái tính một cái, oa ha ha ha ”

Phốc ...

Thằng nhãi này thật sự là giang sơn dễ đổi!

Nàng rút ra khăn tay nhanh chóng lau màn hình vi tính mới vừa bị nàng phun cà phê vào, đau lòng thầm mắng.

Ô ô ô, cái máy tính này làm bạn với nàng nhiều năm như vậy rồi nha! Lại còn là nỗi cơm của nàng nữa đó! Cái tên ngàn đao không hay ho Quan Công kia tự nhiên lại phun ra một câu như thế làm hại nàng!

Game Thiên Hạ khá là nổi tiếng trong giới chơi game nên người chơi có thể coi như là rất đông và trong phạm vi cả nước, bao gồm cả sinh viên, học sinh, cả công nhân viên chức, ... nói chung là thành phần rất đa dạng.

Ví dụ như là Tư Mật Đạt, Tiểu Nấm bọn họ thì không cần phải nói , gần tới khai giảng, nguyên lai thành viên bang phái như bọn họ đều đã về nhà nghỉ hè, vừa nghe nói Lạc Thủy Thanh Hoảng mời khách, cả đám liền âm ỹ muốn đem anh ra ăn đến phá sản, cùng lắm là ở lại khách sạn bán mình gán nợ.

Nàng thực xấu hổ: đúng là cái đám con nít này tư tưởng cũng thật là hủ bại, thực xấu xa...

Bang phái - Ăn Cơm Ngủ Đánh Quái Thú: (thúc ngựa) mới một tháng không online nghe nói lão đại tìm được vợ rồi? Thiệt hay giỡn vậy?

Bang phái - Mặt Ngoài Mạn Đánh Tiểu Quái Thú: (bồn chồn hoan hô) đại tẩu! Đại tẩu! có online hay không? Ôm ta một cái nào Rõng rỗng !

Bang phái - Bọn Họ Đánh Xong Ta Tiên Thi: (cười to) chị dâu ra đây đi, đại tẩu ở nơi nào a? Đại tẩu ở nơi nào vậy a?

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: (hai má đỏ) nội tử của ta then thùng, không vui gặp các người.

Nàng vừa định giáo huấn cho bọn họ một chút này đàn không giáo dưỡng qua oa tử, đã bị đột nhiên toát ra đến một cái tên, lôi dắc trong gió hỗn độn ——

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: các người đừng quá nhiệt tình , làm đại tẩu sợ hãi ! (ngượng ngùng) tẩu tử, đừng sợ! Ta so với bọn họ tể nhị hơn nhiều, tuyệt đối sẽ không giống bọn họ cư xử càn rỡ đường đột như vậy... Ủ, tẩu... (ôm ôm) sao .

GM, nàng nghe những lời của nhóc con này ngay cả sức lực để phun nước ra màn hình cũng không có nổi.

Bang phái - Ăn Cơm Ngủ Đánh Quái Thú: (trợn mắt) người dám trước mặt lão đại ôm tẩu? Chụp ném!

Bang phái - Mặt Ngoài Mạn Đánh Tiểu Quái Thú: (trợn mắt) chân đá!

Bang phái - Bọn Họ Đánh Xong Ta Tiên Thi: (trợn mắt) nghiền nát hần!

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: (xao mõi niệm kinh) bỏ qua, chém một kiếm.

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (rớt xuống) lão đại, ngay cả người cũng...

bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ta có thể hỏi một câu không, người đã tắt thở chưa?

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (chủi khóc lớn) ô ô, bị bọn họ làm nhục như vậy, người ta còn sống được sao?

bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: nga! Tốt lắm, truyền ý chỉ của ai gia, đem hần tha ra ngoài phơi khô ba ngày.

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (run lên) vị lão Phật gia này là ai vậy a?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đuà Giỡn Đại Dao: (cười to) vị đó là nhất hỗn thế yêu nghiệt, ngay cả lão tử cũng bị mệt mỏi không ít, người cư nhiên còn dám chủ động dângđếncửa tìm ngược hả? Được! Theo lão tử đánh giá , ngày lành của người cũng sắp hết rồi a ! Ha ha! Lão tử đổi ghế, chờ xem kịch vui đây!

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: nhìn có người chuẩn bị bị hại, ta cũng đổi ghế xem trò vui đây.

Bang phái - Miếu Diệu cô nương: ta cũng lo chuyển bàn chuyển ghế, theo đuôi các vị đây.

Bang phái - Tư Mật Đạt: ta thì ngồi trên chiếu, cùng xem với bọn các người.

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: (nhếch miệng) kem a! Nước có ga a! Hạt dưa a, bán đây bán đây a .

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (bĩu môi) ta đường đường là một gã đệ tử rất hư hỏng, chẳng lẽ còn phải coi chừng một yêu nghiệt nho nhỏ? Oanh! Yêu nghiệt! Ăn bần đạo bây giờ là một quỷ phù đó!

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoàng: (xao mĩ niệm kinh) người chớ có vô lễ, nàng là nương tử của ta.

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: ...

Bang phái - Ăn Cơm Ngủ Đánh Quái Thú: (cười trộm) người đúng là đứa nhỏ không may, gặp phải đại tẩu, người thảm rồi, ha ha!

Bang phái - Mặt Ngoài Mạn Đánh Tiểu Quái Thú: (che mặt) trăm ngàn lần người đừng nói chúng ta quen biết người nha, làm ơn !

Bang phái - Bọn Họ Đánh Xong Ta Tiên Thi: (thở dài) mệt rồi a, chúng ta ở cùng phòng lâu như vậy , người quả nhiên không giống người bình thường, bỗng nhiên nổi tiếng, ai!

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (gào to)nếu ta không xuống địa ngục, thì lấy ai giải trí cho đại chúng hả?

Nàng cười đến nổi sặc , nước văng đầy bàn! Trước mắt đột nhiên hiện ra tin nhắn của Mạch Thượng Sơ Huân.

Cửa sổ chat riêng - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: sư phụ...

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: (cười to) thế nào đề nhi? Người nhớ sư phụ à? Mau đến đây cho sư phụ ôm một cái nào.

Phải nói là mấy ngày gần đây, nàng vẫn vội vàng lo chuyện của Lạc Thủy mà xem quên chính nàng còn có một tiểu đồ đệ đích truyền.

Cửa sổ chat riêng - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: ần, để ta suy nghĩ.

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: (đắc sắt) Oa! Ta muốn nói với người, sư phụ hôm nay hữu cầu tất ứng, nói đi! người muốn hạ bản sao, hay là muốn làm cái gì khác?

Đợi một lúc lâu sau, tiểu đồ đệ mới nhắn lại cho nàng.

Cửa sổ chat riêng - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: sư phụ, người theo giúp ta đi xoát chiến trường một lát, có thể chứ?

GM, cư nhiên vẫn còn có người tìm nàng cùng đi xoát chiến trường sao?

Nàng nói vài câu thông báo cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng, sau đó liền rời khỏi đơn vị tổ thượng Mạch Thượng Sơ Huân, Lạc Thủy Thanh Hoàng anh lúc dạo này, đồng ý rất vui vẻ, còn hỏi nàng có cần dùng vài người trong bang phái theo giúp đỡ hay không? Hoặc là có cần chính anh khai hào mang Mạch Thượng Sơ Huân đi xoát chiến trường?

Nàng nghe xong những lời này, trong lòng cảm thấy thật là vui mừng, đặt tay lên ngực, thở dài: đại thần a đại thần! anh rốt cục cũng hiểu chuyện a!

Mở bản đồ, thấy vị trí của Mạch Thượng Sơ Huân đang đứng là trấn Ba Thục Vọng Xuyên, nàng liền đem chức đội trưởng chuyển cho hắn, rồi xếp hàng theo hắn, ngồi xổm tại chỗ chờ đợi chiến trường tập hợp.

Đình ...

hệ thống nêu lên - Ba Thục diễn binh tràng đã mở ra, mời nhanh chóng tiến vào trong.

Lúc nàng bay vào bên trong chiến trường, đã thấy trước cửa lớn vây quanh một đám người, xa xa nàng nhìn thấy tiểu đồ đệ trông tuyệt đối ưu thế như hạc trong bầy gà.

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: đồ nhi a! mấy người bọn họ hôm nay đều rất cao lớn, bây giờ nếu chúng ta hạ chiến trường, chắc là sẽ chịu thiệt thòi a!

Cửa sổ chat riêng - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: không sao đâu.

Hả? GM, sao nàng cứ cảm thấy tiểu đồ đệ của nàng hôm nay có điểm gì đó không ổn nha?

Nhìn kỹ lại, ách, đúng là chỉ vài ngày không gặp, nhưng trang bị của hắn đã có đôi cánh trắng! Trong tay đang cầm cái kia... không phải là Thiên Vực cung sao?

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: (cười to) đồ nhi, người thật có tiền a! Sự phụ về sau liền cùng với người lẫn lộn!

Cửa sổ chat riêng - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: chuyện Lạc Thủy Thanh Hoàng người tính giải quyết ra sao?

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: ...

GM, rốt cục là ai chọc giận đồ đệ của nàng vậy hả? sao mà nói câu nào cũng như thêm thương mang pháo? Cái tính tình hài hước trước kia biến đi đâu mất rồi chứ?

Tiến vào chiến trường, nàng mới phát hiện ra Mạch Thượng Sơ Huân không phải khác thường, mà là cực kỳ khác thường!

Theo lý thuyết, cung vũ thượng chiến trường, đều là đứng phía sau đội ngũ, thừa dịp người ta chưa chuẩn bị bắn trộm đánh lén thôi, chờ cho bên địch tuyển thủ lượng huyết gần hết, mới có thể chạy ra chém giết lấy đầu người.

Nhưng lần này hạ chiến trường ngay từ đầu, Mạch Thượng Sơ Huân đã đi trước làm gương vọt tới đội ngũ quân địch trước mặt, ỷ vào tốc độ, phong hành luyện hóa truy diện một mình xông lên phía trước, nàng cười ngửa ở phía sau đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Chờ đến khi nàng thật vất vả đuổi tới nơi, định cấp cổ bản nhuận mạch cho hắn, lúc vừa định thêm huyết đã thấy hắn hoa lệ tư thái, anh dũng hy sinh mất rồi.

Nàng bèn nghĩ đến tiểu đồ đệ là chưa từng thoát qua chiến trường nên có lẽ sẽ không biết, liền nhắn tin nói cho hắn biết, đừng chạy lên phía trước như vậy, chờ nàng thêm huyết rồi hãy đi qua đó cũng còn có thể giết lá cờ cũng có điểm danh vọng.

Tiểu đồ đệ lại ôn hoà trả lời nàng rằng, “Không sao!” Rồi lại tiếp tục làm chuyện vô nghĩa cổ chạy vào sa trường, kéo cung cái tên, anh dũng giết địch.

Sau đó, trong trận đánh có người bị mai phục quỷ quái tự bạo bị giết, liền oán trách Mạch Thượng Sơ Huân.

Chiến Thần Bước Kinh Vân: người là cung vũ sao lại như thế chứ? Đúng là có điểm quỷ quái mà?

Mạch Thượng Sơ Huân không thèm nhìn cũng không thêm trả lời, chỉ thấy hệ thống liên tiếp nêu lên: Mạch Thượng Sơ Huân thân thủ rất tốt, trong lúc đó đã đánh chết hai người... Ba người... Bốn người... bên địch doanh. Sau đó, hắn cũng hóa thành một làn khói trắng, lại tử hồi mộ địa.

Một chuyển xoát chiến trường chấm dứt, nàng nhìn Mạch Thượng Sơ Huân chiến tích thì cũng sững sờ không thể mở miệng: Mạch Thượng Sơ Huân tổng cộng đánh chết 18 người, bị giết 10 lần...

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (đỉnh đầu chấm hỏi) đồ nhi? Người không vui sao? Giết người cho hả giận a?

Trả lời cho câu hỏi của nàng là hệ thống một lần nữa nêu lên âm thanh, đỉnh ...

hệ thống nêu lên - Ba Thục diễn binh tràng đã mở ra, mời nhanh chóng tiến vào.

Nàng dành liều cái mạng già theo phù trợ tiểu đồ đệ xoát chiến trường ba lần, tình trạng hiện giờ đã là quá kiệt sức.

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: đồ nhi, vì sư lớn tuổi sức lực suy yếu, chắc không dậy nổi, chắc ta về trước nằm ngay đơ đây, người có đánh cũng có chừng có mực ha! Nếu người cứ thường xuyên xoát chiến trường như thế này có vài người đều đặc tội hết, về sau còn biết làm thế nào a?

Tiểu đồ đệ của nàng nói chuyện không đầu không đuôi, nhả ra một câu ...

đội ngũ lãnh tụ - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ... Người nhất định phải đi sao?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: a, cái gì?

đội ngũ lãnh tụ - Mạch Thượng Sơ Huân: bang phái của Lạc Thủy Thanh Hoảng hợp mặt, người nhất định sẽ đi sao?

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ách,ta đã hứa rồi, nên đương nhiên sẽ đi ...

nàng nói đến đây, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ.

đội ngũ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (rớt xuống) đồ nhi? Có phải là do bọn họ không kêu người đi? Người không phải vì chuyện này mà tức giận như vậy chứ?

đội ngũ lãnh tụ - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ, không có việc gì đâu , người đi lo việc của người đi!

hệ thống tin tức - đội ngũ của nàng đã giải tán.

Ha ha, tiểu đồ đệ chính là tiểu đồ đệ, ngay cả tức giận cũng giống như tiểu hài tử.

Cửa sổ chat riêng –nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: (cọ xát) đồ nhi, người đừng tức giận , nếu người có chuyện gì thì lên tiếng đi! Đừng tưởng sư phụ không trông thấy người đâu!

Tiểu đồ đệ cũng vẫn không lên tiếng. Nàng cũng trầm ngâm suy nghĩ.

Bang phái -Mặt Ngoài Mạn Đánh Tiểu Quái Thú: lão đại, người là người thành phố A phải không? Cuối tháng này đại học ở thành phố A có tổ chức một buổi cosplay cho sinh viên, người có biết chuyện này không?

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: ta không có nghe nói, nhưng làm sao vậy?

Bang phái - Ăn Cơm Ngủ Đánh Quái Thú: (cử xoa) trường của chúng ta cũng tham gia, có tiết mục đó! Dù sao chúng ta cũng muốn hợp mặt, không bằng mọi người cố gắng đến trước mấy hôm để giúp bọn ta đi?

Bang phái - Bọn Họ Đánh Xong Ta Tiên Thi: chúng ta COS như là trong game Thiên Hạ hen!

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: làm ơn các người vẫn là đừng nên đến xem ...

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: vì sao?

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (chủ lẫn lộn) bọn họ COS đều là nhân vật, chỉ có ta phải COS là yêu ma, ô ô ô, không công bằng!

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: ha ha! Đã thế lão tử càng phải tới chứng kiến a !

Bang phái - Mặt Ngoài Mạn Đánh Tiểu Quái Thú: lão đại,người đến không?

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: nếu có thời gian ta sẽ đến.

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (máu mũi)cosplay?

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: Nương tử , em cảm thấy có hứng thú sao?

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: không không, em chỉ là tùy tiện cảm thán một chút.

GM, cosplay a! Nàng thực sự rất muốn xem! Dù sao cũng đã quyết định đến đó , không bằng... đến sớm mấy ngày cũng tốt chứ sao?

Từ thành phố B chỗ nàng đến thành phố A,nếu ngồi xe lửa thì khoảng năm tiếng, còn nếu chạy xe chỉ cần khoảng ba tiếng rưỡi, nàng quyết định xuất phát buổi chiều rời nhà, đến khi nàng tới được bến xe thành phố A là đã khoảng sáu giờ tối, trời cũng đã chập choạng.

Lần này nàng đến thành phố A nàng không nói cho bất kỳ ai, bao gồm cả Hác Hiểu Lôi.

Thật là buồn cười! Nếu để cho nàng ta biết tới đây gặp bạn bè trong game online, thế nào nàng ta cũng gào to không cho phép nàng đi, hoặc phải có nàng ta theo cùng; nếu là lại làm cho trình độ rượu tiên của nàng ta mà gặp gỡ trình độ tửu quỷ của Quan Công kia, kết cục không chừng không tanh bành cũng hoá ra tanh bành a, đến lúc đó, nàng cũng không biết phải thu hồi cục diện rối rắm bằng cách nào nữa.

Dư tiểu trư bị nàng đem gửi nhờ bác gái lâu trên chiếu cố dùm, không biết là bác gái đó bây giờ cũng cảm thấy quý mến nàng hay quý mến con gà mái nàng tặng mà thái độ đặc biệt nhiệt tình, đồng ý đặc biệt sáng khoái, cũng vỗ ngực cam đoan với nàng, nhất định sẽ đem Dư tiểu trư chăm lo chu đáo.

GM, có sự nhiệt tình của hàng xóm quả là rất tốt! Về sau với chuyện lâu trên lâu dưới , nàngcũng phải cố gắng đi lại nhiều hơn.

Thời tiết mùa này ở thành phố A hơi nóng, bầu trời khá âm u xám xịt, không khí toàn mùi khói xe ô nhiễm, thực lòng mà nói nàng không cảm thấy thoải mái lắm.

Xem ra, thành phố lớn cũng có chỗ không tốt của thành phố lớn,thứ nhất là dân cư đông đúc, ô nhiễm nghiêm trọng, bất quá thì khi nhìn trên đường người đi lại đông đúc nhộn nhịp, tinh thần phấn chấn, nói vậy bọn họ cũng đã sớm quen với việc này.

Người thôi mà! Vĩnh viễn đều là con người thích ứng với hoàn cảnh, không thể chờ hoàn cảnh đi thích ứng với con người, vạn vật cạnh tranh, khôn thì sống mà dại thì chết, đây cũng là quy luật, cũng là định luật... Ách, sao tự nhiên nàng lại lãng nhách đi suy nghĩ mấy cái chuyện vĩ mô như thế chứ, thật nhảm mà.

Nàng vẫy một chiếc taxi ven đường, nhờ bác tài chở thẳng đến khu đại học thành phố A.

Lúc trước khi đi nàng có lên mạng tìm hiểu qua, khu đại học của thành phố A nằm ở vùng ngoại thành, chỗ ăn cơm hay nghỉ chân cái gì cũng đều có vẻ tiện nghi. Nói gì đi nữa, lần này mục đích đầu tiên của nàng đến đây là để tham dự lễ hội COSPLAY, xem ngay tận mắt cũng sẽ tiện hơn.

Xe chạy ra khỏi nội thành, không khí dần dần trở nên tươi mát sạch sẽ hẳn lên, hai bên đường cây cối cành lá sum xuê, xanh um tươi tốt.

Trong cuộc đời nàng đây là lần thứ hai nàng đi xa nhà, lần đầu tiên là vì Hác Hiểu Lôi thông đồng cộng thêm dung chính sách mềm mỏng và cứng rắn ép buộc, còn lần này là vì ai trong lòng nàng biết rõ ràng nhất lại không muốn chính thừa nhận.

Tuy rằng lần này đây nàng cũng không phải là đi xa xôi gì lắm, nhưng quen ở nhà lâu như vậy, ngẫu nhiên được đi ra ngoài một chút, tâm tình nàng cũng cảm thấy rất là sung sướng.

Có lẽ, nàng cũng nên nhân lúc sinh thời nên chị khó nhiều đi ra ngoàingắm phong cảnh một chút , như vậy may ra mới cảm nhận hết được phần nào hương vị của cuộc sống, không biết đến mùa hè sang năm,nàng còn có cơ hội để được đi đây đi đó nữa hay không ...

Nàng sao lại cứ phải suy nghĩ bi quan như thế chứ, nếu đã không có cách thay đổi cục diện thì tại sao không nhân lúc còn có thể mà hưởng thụ một chút, cứ để bản thân mình sung sướng cái đi đã!

Xe cuối cùng cũng dừng lại ở cổng chính của khu đại học, đồng hồ tính tiền cho thấy tiền xe là 65 nhân dân tệ 5 xu 8 hào, bác tài rất hào phóng, trực tiếp bớt số lẻ cho nàng chỉ tính 65 tệ mà thôi.

Nàng một bên thò tay vào túi lấy tiền trả, một bên cảm nhận sự đau lòng, hơn sáu mươi tệ chứ có ít đâu a! Còn mắc hơn cả tiền nàng đi xe tốc hành tới đây nữa ! nàng phải sáng tác bao nhiêu triệu chữ mới lấy lại được đây chứ?

Nhưng khi nhìn thấy tiền trong bóp vẫn còn dày lại thêm mấy tấm chi phiếu nàng đem theo, trong lòng cũng thấy bình tĩnh hơn.

Tiền này không phải nếu nàng đã chết đi thì cũng chỉ là một đồng giấy vô phương sử dụng sao chứ? Chẳng lẽ nàng lại cứ cố dành dụm tiết kiệm để làm di sản cho Dư tiểu trư sao?

(tác giả: đúng là giấu đầu hở đuôi, xin cô nương không cần lấy lí do gượng ép như vậy để thoái thác, che dấu bản tính keo kiệt của cô a...)

Cổng chính khu đại học kiến trúc rất được, phong cách hoàn toàn châu Âu, lại thể hiện rõ phong độ của người trí thức, rất nhiều sinh viên ôm sách vở đi qua đi lại, gương mặt , tinh thần trông rất phấn chấn, vô ưu vô lự tươi cười, thật sự là đáng để người ta hâm mộ.

Nàng bước lẫn vào đám đông sinh viên kia, lững thững bước trên con đường rất rộng lớn trong khuôn viên nhà trường, cảm thụ được bầu không khí vô cùng đặc biệt ở đây... GM, nàng không có cơ hội được trải qua khoảng thời gian học đại học, nhân cơ hội này cũng nên cảm thụ bầu không khí ở đây một tí, coi như bù lại.

Có mấy nữ sinh viên hi hi ha ha, cãi nhau ầm ĩ chạy tới, không nghĩ là đụng vào người nàng, vội cúi đầu nói vài tiếng “Đồng học thực xin lỗi!” Mặt lại đỏ ửng chạy trốn.

Đồng học? Ha ha! Thật không nghĩ tới nàng đến tuổi này mà vẫn có thể làm người khác lầm lẫn là sinh viên chứ!

Nàng đêm nay sẽ ngủ lại ở trung tâm trao đổi gần khu trường đại.

Gọi là trung tâm trao đổi, nhưng kỳ thật khách sạn ở đó cũng chỉ là khách sạn hai sao, tuy không sang trọng nhưng cũng rất sạch sẽ, tiền phòng cũng không đến nỗi quá mắc, nhưng cũng đã vượt qua tiêu chuẩn tiêu tiền của nàng rồi, phòng ở đây một đêm giá 90 tệ, hắc hắc! đối với nàng là cũng mắc rồi , giảm đi.

Đại hội COSPLAY sẽ được cử hành vào ngày mai, thời gian nàng vẫn còn rất dư dả, nàng đơn giản chỉ cần tắm rửa sạch sẽ, sau đó chạy đến căn tin sinh viên ăn cơm tập thể, vì thế sau khi bước ra khỏi khách sạn, nàng quyết định đi loanh quanh tìm kiếm quán internet nào đó để login vào game.

Bây giờ sinh viên hầu như đều có máy tính xách tay, cho nên trong quán internet cũng không quá đông người, nàng tìm một vị trí trong góc khuất ngồi xuống, đeo tai nghe, rồi khởi động máy login vào game.

Lạc Thủy Thanh Hoàng đang ở bản sao Mộng Chi Dịch Kiếm, thấy nàng login, liền lập tức gửi tin nhắn đến, nói nàng chờ anh một tí anh rất nhanh sẽ ra khỏi bản sao.

Nàng nói anh đừng vội, cứ làm cho xong việc của anh trước, nàng trước tự mình đi bộ lang thang chung quanh đấy.

Hôm nay là thứ sáu, là hạn cuối cùng để làm nhiệm vụ Vương Triều, nàng còn có mười lần phải giao Vương Triều nhiệm vụ, mở túi chứa đồ, lấy ra vài dặm bông cỏ, nàng phát hiện là không đủ, liền chạy tới Giang Nam để lo đào bới tìm kiếm tiếp, sau đó lại chạy đến khu dệt cơ Cửu Lê kỹ năng để chà xát chỉ gai.

Nhiệm vụ Vương Triều, dùng để sản xuất ra thành phẩm và bán thành phẩm sau đó đổi thành điểm kinh nghiệm và Thiên Bảo danh vọng, mỗi chu có thể làm hai mươi lần, với cấp bậc này của nàng, đại khái có thể kiếm được mấy chục vạn giá trị kinh nghiệm cùng hơn một ngàn điểm Thiên Bảo danh vọng.

Bởi vì mỗi lần tiếp nhận nhiệm vụ , cùng vật phẩm có sẵn cũng không đồng nhất, cho nên rất nhiều người phiền toái không muốn tiếp tục , nhưng nàng lại có tuyệt chiêu khác, muốn biết sao? Mọi người thật sự muốn biết sao?

Được rồi! Được rồi! để nàng nói ọi người đáp án chính là: Song Khai.

Song Khai quý quá hào khi tiếp nhận nhiệm vụ, ví dụ như nhiệm vụ cần 10 sợi bông, nàng liền mở băng tâm hào đi chà xát 200 sợi bông, sau đó lại cùng quý quá hào tổ đội, không dùng băng tâm hào nhận nhiệm vụ, mà trực tiếp làm chung nhiệm vụ với quý quá hào, giao cùng chung một lần, cứ như vậy lặp đi lặp lại hai mươi lần, sau khi làm xong một vòng nhiệm vụ Vương Triều dùng không đến mười phần, còn có thể có hai mươi thùng phong thưởng, có thể làm ra được mỗi câu, cần câu ,tinh kim lưu vân đan vật phẩm, thật là tuyệt vời.

Trước kia nàng đã từng đem chiêu này truyền thụ ột số người trong bang phái Chính Chiến Thiên Hạ, nhóm bọn họ nghe xong đều trầm miệng một lời: “Cũng chỉ có người là keo kiệt như vậy mới có thể nghĩ ra biện pháp biến thái như thế!”

Nàng khinh thường phản bác: “Kinh nghiệm là một chuyện, tiền lại là một chuyện khác, biết không? Không hiểu thì nên học thêm đi!”

Mọi người không nói được gì chỉ còn cách quỳ phục nàng.

Kênh thế lực, có người kêu gọi tổ đội làm nhiệm vụ mật thám, đánh sói, hạ bản sao Chu Thường, Quan Công cũng theo sau hò hét, nội dung cũng là ...

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (nhếch miệng cười to) đã hơn một tháng không login, chuyện bang cống các người có phải hay không nên ngay lập tức giao nộp? Dám can đảm giả chết cùng lão tử, thì cẩn thận đại đao của lão tử!

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (ngậm miệng) Quan ca, chúng ta bây giờ tiền ăn cơm cũng chưa có, làm sao còn có lương thực dư để mà nộp bang cống chứ a?

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (trùng mắt) không có tiền? Không có tiền thì các người đi bán mình đi!

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (rưng rưng) Quan ca không cần làm như vậy đâu a! (ngượng ngùng) người ta vẫn còn nhỏ lắm à!

Mọi người trong bang phái nghe thấy thế nhất loạt làm điệu bộ muốn nôn mửa, còn nàng trong tay đang chà xát sợi liền làm sợi bông hoá thành hồng bét.

Bang phái - Giao Nữ Nhi Không Giết: (xao mĩ niệm kinh) hần thật ra là cũng muốn bán, nhưng cũng phải có người chịu mua mới được a?

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (bĩu môi) ai nói ta không có người muốn? để chứng minh cho người biết giá trị của ta, ta ngay bây giờ đồng ý bán mình cầu bao dưỡng ... (cử xoa) bán phá giá đây, nhanh chân kéo mắt, ai muốn ra giá!

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (xao mĩ niệm kinh) ai gia mua, 1 đồng.

Mọi người đều cười trộm.

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: ... (quỳ lạy) lão Phật gia cát tường! Có thể lọt vào mắt lão Phật gia, tiểu nhân lấy đó làm vô cùng vinh hạnh, đừng nói bán lấy tiền, tặng không cũng được! ... bất quá, lão Phật gia, có thể xem xét chuyện tiểu nhân gần đây không có tiền ăn cơm, có thể hay không trả thêm một tí?

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: nếu người đã nói như vậy, thì thêm 1 đồng nữa đi kèm kẻ tự bán mình điền vào đấy rồi có thể tạ ơn lui ra!

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: ... (lệ bên)

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: (niết mắt) nương tử, vì phụ nghe chuyện như vậy, trong lòng cảm thấy sợ hãi, cả gan xin hỏi nương tử, đến tột cùng anh nên làm như thế nào cho phải đây?

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (niết mắt) anh có cách khác hay hơn thì làm đi, còn không có thì ráng chịu đựng.

Bang chủ - Lạc Thủy Thanh Hoảng: (gấp trở ngạ) cứ như vậy thật mệt mỏi, nhưng là vì gia đình hòa thuận, hôn nhân hạnh phúc... chuyện vừa nãy, vì phụ sẽ dùng 1 kim mua hần cho em!

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (gấp trở ngại) ta đồng ý, ta đồng ý bán!

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (cử xoa) người đồng ý bán? Tốt! nhanh chóng đem 1 kim kia giao nộp quốc khố, hoàn thành bang cống, lão tử lòng từ bi, phá lệ cho người lần này, nhớ lấy, lần sau không được viện lý do này nữa ha!

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (lấy đầu đập xuống đất) bang chủ phúc hắc, bang chủ phu nhân yêu nghiệt, bang phái nguyên lão vạn ác, tính ăn tươi nuốt sống bang phái a! đúng là thiên cổ hận a!

Mọi người đều đồng loạt vỗ tay: nói hay lắm!

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: bà người khác trong gia tộc quái thú của các người đâu?

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (gập trở ngại) đừng hỏi đến bọn họ nữa, bọn họ đang tụ tập đánh mặt chược! Đã mấy tiếng đồng hồ rồi.

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (lật bàn) đánh mặt chược? Có thời gian rồi như thế, gọi bọn hắn nhanh chóng login đến bang phái làm việc công!

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: Quan ca là người không biết, bọn họ là có lý do a.

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (dấu chấm hỏi) lý do? Cư nhiên đang mặt chược hăng say như vậy sao?

Mọi người đều có dấu chấm hỏi ở đỉnh đầu, chờ xem chân tướng.

Bang phái - Ta Chính Là Quái Thú: (lật bàn) đáng chết, Cái bang phái này thật biến thái! Ba người bọn họ đánh mặt chược ăn thua hai cân thịt dê, sao mọi người cứ dí lấy ta mà hỏi hỏi!

Mọi người cười nghiêng ngả, nàng tuy rằng không có cố ý, nhưng cũng thấy bụng đau đớn không chịu nổi, nguyên nhân là ... cười nhiều quá.

73. Chương 73: Không Trâu Bắt Chó Đi Cày.

Sau này nàng mới được biết, bọn họ sợ dĩ ngay thời điểm đó thiếu tiền như thế là vì đem hết sinh hoạt phí cúng nạp cho trang phục COSPLAY.

Đội trưởng vì theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, muốn có hiệu quả thị giác cao, chỉ tính một bộ trang phục bằng tâm COSER đã lên tới 700 tệ, tuy rằng cũng xin xỏ được chút tài trợ, nhưng so với giá thành thì căn bản giống như muối bỏ biển.

Không có biện pháp nào khác, cuối cùng một số nam sinh đành phải xuất tiền túi của mình, quyên góp sinh hoạt phí. Nam nhân mà thôi! Cũng không thể để cho đám nữ sinh chịu đối đúng không?

Quái Thú nói, nếu lần này bọn họ không lấy được thứ hạng và tiền thưởng, phải cõng lưng quần mang ra chợ bán a.

Bang phái - Tư Mật Đạt: không sao, cùng lắm thì nhịn cơm ăn!

Bang phái - Mặt Ngoài Mạn Đánh Tiểu Quái Thú: (khoan mỳ sợi lẹ) chúng ta thì nhịn cơm được, còn nữ đồng học cũng nhịn thì làm sao mà sống chứ!

Bang phái nguyên lão - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao: (cử xoa) ăn cơm nhuỷễn a? Ha ha!

Bang phái - Ăn Cơm Ngủ Đánh Quái Thú: (run lên) cơm nhuỷễn cũng không thể ăn a! Người không biết thì thôi, cần tin tưởng học chúng ta đồ ăn cực kỳ khủng khiếp a, ăn phải còn trùng, con gián, dây thép gì đó đều tính là còn gặp may, lần trước có một bạn đồng học cư nhiên ở bàn ăn gấp ra được nửa miếng bánh vệ sinh Nôn mửa ...

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (lật bàn) Ách! Sao người không nói sớm?

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: (dấu chấm hỏi) Xương Trễ, tại sao người kích động như vậy?

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ách, ai gia bản tính từ bi, thiện niệm vì hoà, đau lòng cho lớp tiếp theo của tổ quốc tiếp, khinh bỉ nhà tư bản vạn ác...

GM, thiếu chút nữa là nàng lộ chuyện a , người nói xem nàng làm sao có thể thiếu kiên nhẫn như thế chứ? Không phải chỉ là một miếng băng vệ sinh ư ... a a a

(Thần Kê: chắc các tềnh yêu cũng hiểu sao nàng í kích động như thế chứ? Nhân tiện ta cũng nhắc lại vì nàng í tiết kiệm tiền nên mới vừa rồi cũng vào căn tin trường í ăn dinner đấy!)

... băng vệ sinh sao?

Cửa sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: nha đầu, có phải em đang ở thành phố A?

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: không có, làm sao có thể chứ? Hắc hắc, hắc...

Cửa sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: em nói thật? Không gạt anh chứ?

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Lạc Thủy Thanh Hoàng: (thúc ngựa) thật ... thật, so với vàng còn thật hơn nữa là!

Cửa sổ chat riêng - Lạc Thủy Thanh Hoàng nói với nàng: được, tốt lắm.

Nàng đang tự hỏi vì sao anh nói “Tốt lắm” chứ?

Lạc Thủy Thanh Hoàng từ bản sao Mộng Chi Dịch Kiếm đi ra, tổ thượng nàng vào đội ngũ rồi anh dùng vận tốc ánh sáng bay đến trước mặt nàng, đem nàng ôm vào lòng, trong vòng tay anh nàng đột nhiên cảm thấy rung mình, cả người đều dựng tóc gáy lên.

GM, tại vì sao trong lòng nàng có cảm giác hoảng hốt như vậy?

Ngày hôm sau, nàng bị tiếng chuông báo thức của điện thoại di động đánh thức từ rất sớm, chuyện là tối hôm qua lúc nàng chuẩn bị đi ngủ có đặt báo thức lúc tám giờ sáng, nhưng bây giờ thì thực là không thể tự tắt vào mình.

Phải biết rằng, đối với loại người lấy ngày làm đêm như nàng đây, buổi sáng tám giờ là lúc giấc ngủ vàng son sung sướng a! Aaaaa, GM người thật là quá đáng! (lời GM: ủa là lão tử làm ra chuyện này sao?)

Nàng ai oán giãy dụa đứng lên, rửa mặt xong, cột tóc thành đuôi ngựa cao, mặc T-shirt màu trắng phối hợp cùng quần short, lộ ra cặp đùi thon dài trắng nõn, chân đi giày thể thao, đầu đội mũ lưỡi trai, nàng xoay qua xoay lại ngắm mình trong gương, phát hiện trừ vết bớt trên mặt ra, chỗ nào cũng đều rất hoàn mỹ, biết vậy nên tinh thần có chút sảng khoái.

GM, nguyên lai nàng chắc cũng thuộc loại nhìn đằng sau coi như mê đảo thiên quân vạn mã, nhưng nhìn từ đằng trước có thể dọa lui trăm vạn hùng binh a? Về sau nàng cứ đơn giản là đi giật lùi là được a!

(lời GM: quăng chết người đi!)

Nàng bước xuống lầu hỏi cô gái tiếp tân, lễ hội COSPLAY cử hành ở nơi nào? Cô tiếp tân giúp nàng chỉ phương hướng, còn cẩn thận giúp chỉ giúp nàng căn kê làm sao để đến được nơi đó nhanh nhất.

Đến khi nàng dùng hết tốc lực đến được hội trường nơi tổ chức thì hội trường đã động nghệt người là người, chen chúc náo nhiệt.

Hai bên cửa có hai cô bé xinh đẹp đứng chào mời quan khách, một cô chắc đang hoá trang thành ma tạp Lý Tiểu Anh, còn một cô hình như là tiên kiếm kỳ hiệp truyền tứ Lý Hàn Lăng, trông thật là đẹp mắt, cùng hoà vào dòng người chen chúc vào hội trường nàng chợt cảm thấy cuộc đời sinh viên mà nàng chưa từng được trải qua quả là vô cùng thú vị!

Trên màn hình sân khấu, poster Ninja COS chính kịch đang chuyển động hình ảnh quảng cáo, vừa vặn đến những hình ảnh của Đại Chiến.

Tiếng người gọi nhau, tiếng thử micro, tiếng nói cười ồn ào như muốn phá vỡ không gian nhỏ bé này.

Nàng toàn thân bị chấn động, lỗ tai cảm thấy nhức nhối chưa quen với tiếng ồn có thể hình dung như vỡ chợ ở đây, thấp phần sáng suốt nàng nhanh chóng chọn một góc khuất ít người, nhưng thị giác vẫn không phải là tốt lắm đành phải dựa vào cánh cửa gần đây.

GM, nàng thấy đôi khi biến thành kẻ điếc cũng tốt đi?

Lần này lễ hội Cosplay có nội dung thi đấu khá phong phú chủ yếu chia ra làm hai phần chính: trình diễn và tái hiện game.

Trình diễn là dạng các thí sinh tham gia sẽ trình diễn nhân vật mình hoá thân thành ví dụ như tử thần hỏa ảnh ,hải tặc vương, ... ; Trong lễ hội lần này phạm vi của các game tham gia COS khá rộng, bao gồm rất nhiều game đang thịnh hành trên thị trường game online, nào là kiếm tiên tru tiên, mộng ảo tây du ,thực tam quốc vô song, khiến người xem thực là hoa cả mắt.

Nói chung lễ hội mang tính chất cũng như quy mô nghiệp dư một chút, dù gì cũng chỉ là lễ hội của sinh viên trong khu đại học, tuy rằng trình độ cũng không quá chuyên nghiệp sắc xảo nhưng mọi người đều đến để hoà mình vào cái không khí náo nhiệt này là được ! Không biết Quái Thú bọn họ khi nào đến lượt lên sân khấu, xem xong buổi biểu diễn của bọn họ, công năng đến đây kể ra cũng coi như hoàn toàn viên mãn .

Nàng đang mòm mòm trông chờ người chủ trì giới thiệu chương trình nói lên một câu “Bây giờ là COS của game Thiên Hạ”! Chỉ thấy một cái đầu nam sinh đội tóc giả màu đỏ, mặc trang phục sáo trang Chính Dương vóc dáng cao dong dong, hấp tấp chạy ngang qua trước mặt nàng thẳng ra hướng cửa chính, miệng lo lắng hỏi to: “Kiều Kiều đâu? Đã tới chưa?”

Từ cửa một nữ sinh tóc ngắn tay cầm di động bước vào, vẻ mặt chán nản lắc đầu nói: “Kiều Kiều nàng ta không tới được .”

“Cái gì?” Nam sinh kia lông mày dựng đứng lên, gào lên một tiếng: “Vì sao lại không tới được? Nàng ta không phải là đi tìm chuyện viên trang điểm để hoá trang sao? Chẳng lẽ bị người ta giữ lại đó ?”

“Không phải...” nữ sinh tóc ngắn gấp đến độ giọng nói dường như cũng muốn khóc, “Kiều Kiều trên đường trở về nhận được điện thoại báo rằng bạn trai nàng ta xảy ra tai nạn xe cộ đang nằm cấp cứu ở trong bệnh viện, nàng ta liền cuống quýt chạy thẳng vào bệnh viện chăm sóc bạn trai rồi!”

Nam sinh kia nghe xong giậm chân đấm ngực vô đầu, thật tội nghiệp ái tóc giả bị vô muốn hỏng luôn.

“Chúng ta bây giờ phải làm sao đây a? sau màn trình diễn này là đến lượt chúng ta lên sân khấu a!”

Nữ sinh tóc ngắn ngập ngừng nói: “Nếu không, hay chúng ta bỏ vai diễn của Kiều Kiều đi vậy ?”

“Bỏ?” Nam sinh tròn tròn tròng mắt giờ chân giờ tay phản đối, “Bỏ là bỏ như thế nào? Toàn bộ vở diễn gần như là vai của nàng ta , bỏ thì còn diễn cái gì nữa hả? Còn nữa phần phối âm cũng đã chuẩn bị rồi, bỏ thì chúng ta cương thế nào được a?”

Nữ sinh tóc ngắn lại nghĩ ra chủ ý khác.

“Nếu không, hay ta đi thương lượng cùng ban giám khảo, xem có đổi được lượt biểu diễn của chúng ta đến buổi chiều hay không,rồi nhanh chóng sẽ tìm ai đó thay thế cho Kiều Kiều. Dù sao qua màn trình diễn này cũng đến giờ nghỉ trưa rồi , tranh thủ thời gian nghỉ này chúng ta tập lại một lần, hẳn là còn kịp...”

Nam sinh nhìn xung quanh,biểu tình phát điên nói: “Vấn đề là, bộ quần áo kia của Kiều Kiều là may theo số đo riêng của nàng ta a! Nàng ta gầy như vậy, trong đội chúng ta làm sao có thể kiếm được người mặc vừa chứ?”

Nữ sinh tóc ngắn vỗ vỗ lên vai am sinh đang hoảng loạn kia, cố trấn an nói: “Bình tĩnh bình tĩnh! Bây giờ chúng ta ngó quanh đây tìm thử, vạn nhất tìm được ai đó có dáng người không sai biệt lắm với Kiều Kiều thì sao? Có thể tới nơi này , đều là những người thích COSPLAY , nói gì thì nói cứu người như cứu hỏa, chúng ta năn nỉ một chút, chắc người ta cũng sẽ không đành lòng cự tuyệt chúng ta chứ?”

Nam sinh kia bình tĩnh lại không bao lâu, lại lo lắng nói: “Trời đất thiên địa ơi! Cho dù có người đồng ý giúp chúng ta thay vai của Kiều Kiều, còn chuyện hoá trang thì sao? Bây giờ mà đi tìm chuyên gia trang điểm thì sẽ không kịp tập luyện a?”

Nữ sinh tóc ngắn cũng cảm thấy khó xử , nửa ngày mới nghe ra một câu.

“Nếu không có ai, ... thì đành để ta hóa trang vậy?”

Nam sinh kia liếc nàng ta một cái, lại bắt đầu cắn nhai.

“Đều là tại người! Cái gì là phải làm cho ra làm, làm cái gì không giống người khác, làm cái hoành tráng điểm lệ! Nếu cứ làm theo phương án của ta lúc trước, cũng đã không xảy ra sự cố như thế này! Bằng tâm mặc trang phục lục sắc liên hoa trang, rồi hoá trang làm sao đây chứ? Cái bộ Cos đó là mắc nhất trong toàn đội, từ đầu đến chân cũng một ngàn tệ chứ có ít đâu! Tự nhiên bây giờ thành ra như vậy, ngay cả cơ hội đoạt giải cũng kể như vứt xuống cống hết ... Trời ạ! A! toàn bộ sinh hoạt phí của các huynh đệ đó a!”

Nữ sinh tóc ngắn giọng ủy khuất quệt miệng nói: “Ta vắt hết óc sáng tác là cũng chỉ mong chúng ta thắng trận đấu này mà thôi!”

Nam sinh ủ rũ nói: “Ta còn đang dụ dỗ người trong bang phái của chúng ta đến xem! Như thế cũng tốt, bọn họ không đến thì càng tốt để khỏi dọa bọn họ đi...”

Game Thiên Hạ? Sinh hoạt phí? Người trong bang phái?

Tiểu tử chẳng lẽ là một thành viên trong gia tộc Quái Thú đó?

Nàng đang suy nghĩ, theo bản năng bước ra phía trước vài bước, gặp ngay lúc nữ sinh tóc ngắn kia ngẩng đầu lên, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nàng ta trở nên sáng ngời, sau đó liền xông đến nắm lấy cổ tay của nàng, như là người tìm được ân nhân vừa cứu mạng nói: “Đồng học, người có hứng thú tự thể nghiệm mình một chút với tư vị tuyệt vời của COSPLAY không? Cái loại cảm giác này tuyệt đối rất khác với khi người xem, biểu diễn thực sự thú vị hơn gấp một trăm lần a, là sự thật đó! Ta không có lừa người đâu!”

Cô bé, người là chuyên gia quảng cáo à? Nghe cứ như đang quảng cáo cho game show ấy?

Nam sinh kia cũng quay lại nhìn thấy nàng, ánh mắt cũng sáng rõ, nhanh chóng nhảy đến trước mặt nàng, hai tay gần như muốn lay nàng, tính đem nàng trở thành Bồ Tát trong miếu mà lay.

“Đồng học, cứu tràng như cứu hỏa, người hỗ trợ bang phái của ta đi, làm ơn hỗ trợ bang của ta đi!”

Nàng bất mãn, bất đắc bỏ cái mũ xuống, chỉ vào vết bột trên thái dương cho bọn họ xem.

“Các người này giờ tranh luận cái gì ta cũng đều nghe thấy được, không phải là ta không nghĩ đến bang phái, mà là... các người xem, như ta vậy nếu mà lên sân khấu, không phải là hù dọa người ta chạy hết sao?”

Hai người bọn họ nhìn thấy biểu hiện chẳng những không thất vọng, ngược lại còn cùng vỗ đùi, trâm miệng một lời nói: “Quả thực là rất hoàn mỹ!”

GM, hai đứa nhỏ này, chắc không vì bị hỏng chương trình biểu diễn mà lại đâm ngớ ngẩn như thế chứ?

Nàng không kịp nói thêm lời nào đã bị hai người bọn họ kẻ lôi người túm kéo đến hậu trường, trong phòng nghỉ đã có một đám người đang dài cổ chờ, nam sinh kia chạy tới giải thích sơ bộ tình huống với bọn họ, còn nữ sinh tóc ngắn thì khẩn cấp đem đồng quần áo nhét vội vào tay nàng rồi đứng nhìn nàng chăm chăm.

Nàng hai tay vội che trước ngực, làm ra bộ dạng phòng ngự nói, “Đồng ... đồng học, ta không có khuynh hướng thay đồ cho ai xem a...”

“Ta cũng không có! Tuy rằng ta là người có điểm hủ, nhưng cái ta muốn hủ chính là đam mê soái ca...” nữ sinh tóc ngắn miệng nói tay tiếp tục lục tung tìm đồ phụ kiện, nhét vào trong lòng nàng nói nhanh: “Người đi thử xem có vừa người hay không!”

nàng tay cầm đồng quần áo được trang trí cầu kỳ nhếch miệng nói khẽ: “Cho dù có vừa người, ta cũng không thể lên sân khấu a, ta...”

Nữ sinh tóc ngắn vẻ mặt suy sụp, đôi mắt ngập nước chực khóc nói: “Đồng học, người mới vừa rồi rõ ràng đã đồng ý giúp chúng ta rồi, ta nhất quyết không buông tha người đâu, giúp chúng ta đi mà!” Sau đó chuyển qua giọng thì thầm: “Đồng học, hay là người luống cuống, khẩn trương a? Không cần sợ đâu, người cứ coi cái đám người đang hò hét dưới kia như mấy cái củ cải trắng là được rồi a...”

GM, nguyên lai là vậy giờ nàng đều đứng ở dưới đó a, chẳng lẽ nàng cũng vinh hạnh được bọn họ coi như là một củ cải trắng hả?

Bộ quần áo kia quả thực là được thiết kế rất tinh tế hoa mỹ, bên trong toàn là ren màu đen, bên ngoài dùng ren cùng loại màu đỏ , phối hợp giữa hai màu đen và đỏ trông thật giống như ngọn lửa cháy bùng trong đêm đen. Nhìn chung! Có phần hơi giống trang phục Gặp Vũ của nàng trong game Thiên Hạ, tay áo thật dài, phiêu dật sa bãi, còn có thêm một điểm giống nhau chính là, bạc lộ thầu.

Nàng mặc thử chỉnh tề xong, thì thấy cánh tay, đùi, xương quai xanh và thắt lưng, đều lạnh lẽo hình như trống rỗng, nếu như không phải có nàng có mặc nội y, chắc cũng như chả có mặc gì a.

Bất quá nói thật ra, bộ quần áo này mặc vào nhìn thật là rất đẹp, 700 tệ kể ra cũng xứng đáng .

Nữ sinh tóc ngắn sắc mặt hơn hớ kéo nàng ra trước mặt mọi người.

“Các người xem! ánh mắt của đội trưởng ta cũng chuẩn quá đi đúng không? Thật là quá hợp với bạn đồng học này!” Nói xong, nàng ta qua lại hỏi một nữ sinh đeo kính: “Kịch bản đâu? Đem lại đây đi! Những người khác tranh thủ chạy nhanh ra ngoài ăn cơm đi, rồi còn quay về giúp bạn đồng học này tập qua kịch bản một lần!”

“Ta cũng chưa có ăn cơm đâu! Hay là để ta chạy ra ăn xong rồi ta quay lại hén?” nàng hiện tại khóc không ra nước mắt, hối tiếc cũng có vẻ như không kịp, muốn tìm có để chuồn đi.

Nam sinh đang mặc trang phục Chính Dương kia, kiên quyết chạy về phía nàng, giọng điệu son sắt nói: “Đồng học, chỉ cần hôm nay người có thể giúp chúng ta qua được chuyện này, cơm nước của người cả tháng sau ta phụ trách a !”

Tròng lòng nàng không khỏi rửa thẳm: bản thân người còn không có cơm ăn? Mà còn dám bao nàng ăn cơm cả tháng? Chẳng phải là để nàng chết đói cùng với người a.

GM a! Sớm biết chuyện sẽ thành ra như thế này nàng nhất quyết không có chui vô đây giúp vui làm gì, không thèm xem cái lễ hội COSPLAY đồ bỏ này có phải tốt không cơ chứ, ô hô ...

Nữ sinh tóc ngắn tên là Tôn Tuyết, nàng ta là đội trưởng ,kiêm biên kịch, kiêm hoá trang, kiêm thiết kế trang phục cho đội của họ tại COS lần này), cái anh chàng đang mặc trang phục Chính Dương kia là COSER của đoàn, kiêm phó đoàn , kiêm chân tạp vụ, kiêm cu li, còn các thành viên khác trong đoàn Tôn Tuyết không có giới thiệu với nàng, bởi vì... Thời gian quá cấp bách.

Nàng ta kiên trì giúp nàng sửa từng tư thế sao cho tiêu sái , giúp nàng luyện tập các động tác, khiến nàng trong lòng vô cùng oán niệm, kêu khổ không ngừng.

GM, người nói xem tại sao nàng lại tự nhiên trở thành cái vật thể thân chết tiệt như thế này chứ, không được nhàn nhả đứng xem các đội khác trình diễn lại còn phải sống chết tập với luyện ở đây, đúng là trời cao không có mắt mà, kỳ nghỉ của nàng biến thành thế này sao? Lật bàn!

Tôn Tuyết chỉ huy các thành viên trong đội, cùng nàng đem toàn bộ kịch bản từ đầu tới cuối tập qua một lần.

Diễn tập xong, ý thức của nàng vẫn bị mơ hồ, ánh mắt đại ra, miệng dường như lắp đi lắp lại nói đầu đầu : “Tôn đội trưởng,xin người buông tha ta đi! Làm ơn thay đổi người đi! khuôn mặt này của ta đóng vai yêu ma còn miễn cưỡng thông qua được, người kêu ta đóng làm băng tâm MM xinh đẹp ,nhu nhược, không phải là hành vi tự sát giết người sao? Các người không nghĩ đến chuyện đoạt giải quán quân để lấy tiền thưởng sao? Thay đổi người đi mà! Làm ơn chạy tìm người thay ta đi...”

Tôn Tuyết giờ khắc này thực sự hận không thể đem kịch bản trực tiếp nhét vào trong đầu nàng , lại thêm chuyện nàng không phải thành viên của nàng ta, không có biện pháp nổi giận, đành phải phùng mang trợn má dụ dỗ nàng.

“Ban đồng học người phải tin tưởng chúng ta, tin tưởng chính mình, ta là nhà thiết kế trang phục chuyên nghiệp , Tiểu Tiêu là thiết kế đồ họa chuyên nghiệp, chúng ta đều xuất thân từ mỹ thuật tạo hình, ánh mắt tuyệt đối sẽ không sai!Gương mặt của người nhỏ, ngũ quan tỉ lệ hoàn hảo, hóa trang lên bảo đảm sẽ rất đẹp, cái không được hoàn mỹ chính là vết bớt... Kỳ thật muốn che cũng không hề khó khăn, hiện tại kỹ thuật chỉnh hình rất cao siêu a! Con thỏ còn có thể chỉnh thành con chó,chỉ một vết bớt cần bản không là cái gì!”

Tôn đội trưởng thân ái, làm ơn ngẩng đầu lên mà xem! nàng ta đúng là tính bức chết nàng đây mà...

Nàng xoay xoay tay áo, cẩn trọng nhìn mặt nàng ta nói: “Vậy người chờ ta đi chỉnh dung nhan xong lại đến...”

Tôn Tuyết hỗn hển nhanh chóng chụp vai nàng, gào to nói: “Người nói giỡn sao? Cái chúng ta muốn chính là vết bột trên mặt người, cái đó có thể giúp chúng ta tiết kiệm được không ít thời gian hoá trang đâu!” Nàng ta nói xong, liền mở tờ giấy ra cho nàng xem, “Người xem xem, đây là phương án hoá trang trên mặt người, chúng ta không phải là chuyên gia hoá trang chuyên nghiệp, đành phải dùng hệ màu nước của mỹ thuật tạo hình để hoá trang cho người thôi!”

GM, bọn họ tưởng lầm là đóng kịch à? lại còn dùng màu nước vẽ lên mặt nàng nữa chứ?

Nàng cũng tò mò ghé mắt nhìn vào, thấy trên mảnh giấy kia là hình một cô gái xinh đẹp được hoá trang bằng hai màu đỏ và đen, thoạt trông rất phù hợp với bộ trang phục Cosplay trên người nàng, chắc chắn phương án hoá trang được thiết kế dựa trên bộ trang phục này.

Cho tới bây giờ, nàng mới hiểu được, bọn họ không lo lắng đến vết bột trên mặt nàng chút nào là có ý gì.

Tôn Tuyết mắt nhìn vào di động, nói nhanh “Không còn kịp nữa rồi, chúng ta phải nhanh chóng hoá trang!” Liền đem nàng nhét vào ghế, bắt đầu dùng màu mè vẽ loạn xạ trên mặt nàng.

Ta trong nháy mắt cảm giác bản thân mình bị biến thành cái giá vẽ cho ai đó chọc ngoáy lung tung.

GM, nàng sống đến lớn như vậy cũng chưa từng hoá trang lần nào, đành bất lực tự an ủi là hôm nay cứ coi như những thua thiệt trước kia được bù lại đi!

Tôn Tuyết đầu tiên bôi lên mặt nàng một lớp phấn sáp gì đó, sau đó lại gắn lông giả mi vẽ môi cho nàng, bởi vì nàng có vết bột bầm sinh ở thái dương bên trái, chạy tới gần vị trí mắt, Tôn Tuyết kêu nàng ngửa đầu nhắm mắt, để cho thuốc màu khỏi chảy vào mắt. Cuối cùng, nàng ta lấy ra một cây bút lông rất nhỏ, chấm màu nước, bắt đầu ở trên mặt nàng vẽ kia đó hoa thuốc phiện xinh đẹp quyến rũ.

Nàng đứng ngồi không yên, mí mắt vẫn run run, Tôn Tuyết vội vàng trấn an nói: “Không cần phải lo lắng, ta vừa rồi cố ý đánh phấn rất dày, sau khi diễn xong chúng ta lập tức tẩy trang, hẳn là sẽ không tổn thương đến làn da của người đâu.”

Nàng ta nào có biết, cái nàng lo lắng không phải là khuôn mặt sẽ như thế nào, mà là không biết lát lên sân khấu làm sao để ứng phó mọi người quăng dép hay gạch lên chửi bới đây.

Nhóm nữ sinh khác trong đội đang nhàn rỗi không có việc gì làm, liền túm tụm cùng nhau nói chuyện phiếm.

“Ừ, các người thấy giám khảo là chuyên gia mỹ thuật tạo hình ấy như thế nào à?”

“Thấy thấy! anh ta đúng là đại soái ca nha! Ta rất thích dáng dấp của anh ta! Đặc biệt khi anh ta cười rộ, a a a a! chắc ta chết mất!”

“Ừ! Vốn bộ dạng anh ta quá suất, lại có hai người phụ tá bụng to đầu hói kề bên, quả thực là! Đúng là có thể hình dung là đó sen trắng không nhiễm mùi bùn à!”

Nàng nghe xong những lời này, khóe miệng không kèm được mà rung rung cười.

Ách... Mấy tiểu nha đầu này, nói chuyện cũng đúng là quá phô trương à!

“Nghe nói ở nước ngoài anh ta tốt nghiệp một học viện mỹ thuật tạo hình rất danh tiếng, tác phẩm của anh ấy còn chiếm được không ít giải thưởng quốc tế đâu! Sau này anh ấy lại đổi nghề làm chuyên gia chỉ đạo mỹ thuật tạo hình điện ảnh, còn bây giờ hình như lại đổi thành chuyên gia hoá trang!”

“Oa! Giỏi như vậy sao?”

“Đúng vậy đúng vậy! Nghe nói anh ta mới về nước gần đây, chúng ta lần này COSPLAY đại tái vốn là không có cơ hội mời anh ta làm giám khảo, là chính anh ta gọi điện thoại lại đây, nói cảm thấy có hứng thú muốn tham dự, hiệu trưởng nhận được điện thoại, đương nhiên là mừng rỡ vô cùng! Phải biết rằng, anh ta như là chiêu bài quảng cáo sống, không dễ mời được đâu à!”

“Hèn chi! Trách không được bên ngoài có nhiều phóng viên cũng như tòa soạn báo, tạp chí như vậy! Nguyên lai không phải là vì đến để phỏng vấn chúng ta sao?”

“Phỏng vấn người? Đừng có mơ đi!”

“Hắc hắc! Không biết anh ta có bạn gái chưa?”

“Người với ta chỉ có nước nằm mơ! Anh ta cho dù không có bạn gái, cũng không tới lượt người đâu!”

“Người ta mơ mộng một tí không được sao chứ!”

Một đám tiểu nha đầu ồn ào huyên náo bàn luận về cái người giám khảo nào đó, nàng mắt tuy không thể mở ra nhưng chợt nghe tiếng của mở lớn, sau đó lại nghe tiếng Tiểu Tiêu hỗn hển xúc động nói ...

“Tôn Tuyết! người xem ta tìm được ai này !”

Bên tai nàng vang nhiều tiếng thì thâm đầy cảm than xúc động: “Trời ạ! Đây không phải cái vị giám khảo mỹ thuật tạo hình kia sao? Tiểu Tiêu quả thật là rất có bản lĩnh!”

Nàng nghe thấy thế liền mở to mắt, tính quay đầu nhìn xem cái vị giám khảo vạn điều hoàn hảo trong mắt các nàng các nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào, đã bị Tôn Tuyết đề đầu lại.

“Nhắm lại nhắm lại, nước màu còn chưa khô đâu đâu! Đừng để kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ chứ!”

Nàng đành chỉ cố gắng lắng nghe tiếng động xung quanh để đoán biết tình hình, lỡ tai cũng bị nàng cố tình dưng thẳng để nghe ngóng.

Không khí trong phòng đột nhiên lắng xuống, có tiếng bước chân từ từ tới gần, ở bên cạnh nàng nói, “Tê ...” giọng nói thanh mà ngán ngủ, mang theo vài phần áp lực nhẫn nhịn.

GM, vị giám khảo mỹ thuật tạo hình này không phải là bị bộ dáng của nàng dọa đến nỗi không dám lên tiếng chứ?

“Ta gọi là Tôn Tuyết, là đội trưởng của đoàn này, thật rất vinh hạnh được biết anh! Nói vậy chắc Tiểu Tiêu đã nói sơ qua với anh về tình hình, nếu anh đã đến đây chắc là đã đồng ý giúp đội chúng tôi rồi? nếu thật vậy thì tốt quá! phiền anh!”

Ngay sau đó, bên tai nàng lại vang lên tiếng lẩm nhẩm bàn luận về phương án hóa trang.

” bản vẽ này có thể vẽ như thế ! vẽ ở chỗ này... Oa, cả chỗ này nữa! ta đã làm phần nền sơ qua, mong anh giúp vẽ phần chi tiết , ha ha!”

Một lúc lâu sau, một bàn tay, động tác mềm nhẹ nâng mặt nàng lên, đầu ngón tay ấm áp, và sự lạnh lẽo của màu nước, đan vào nhau tạo thành một loại cảm xúc không thể tả bằng lời, nàng khẽ run lên, đám người đang tụ tập xung quanh ngấm ngấm soái ca bên cạnh lập tức đồng loạt lớn tiếng kêu lên: “Đừng nhúc nhích!”

Khoảng cách giữa nàng và anh ta thật sự rất gần, hơi thở của anh ta thổi tới trên mặt nàng, nóng nóng , cảm giác thực tươi mát.

Ngòi bút trên tay anh ta chuyển động thật mau, ngoắc ngoắc qua lại, tùy ý dừng lại, chắc hoàn toàn coi khuôn mặt của nàng là cái giá vẽ để thi triển đây.

Đại khái qua một kúc lâu sau, anh ta mới buông tay xuống, nàng cũng phản ứng cân nhắc xem mình còn sống hay không.

Tôn Tuyết nhìn gương mặt vừa được hoá trang của nàng rất vừa lòng, bởi vì nàng nghe thấy tiếng nàng ta kinh hô tán thưởng.

“Quá tuyệt vời! So với tưởng tượng của ta còn hoàn hảo hơn nhiều! Anh thực sự rất chuyên nghiệp ! ... cảm ơn anh, thật sự là rất cảm ơn anh!”

Người nọ cũng không nói chuyện, một lát sau, nàng được phép mở to mắt, thì phát hiện anh ta đã rời khỏi .

GM, chắc ông trời sẽ không ghen ghét với người tài hoa biến anh ta thành người cầm điếu bấm sinh chứ?

Tôn Tuyết đưa đến trước mặt nàng một chiếc gương, hoa chân múa tay vui sướng nói: “Mau nhìn xem, mau nhìn xem!”

Ta hữu khí vô lực ngẩng đầu lên , nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Người trong gương không phải là nàng đó chứ, chính là nàng sao?!

Thật kỳ diệu nha! Nàng hiện tại thật sự là không thể không bội phục uy lực vô cùng của trang điểm, quả thực là biến hoá thần kỳ a! Bất quá, thần kì hơn nữa là với hoá trang tạo hình như thế này, cả người nàng thoáng nhìn thực sự rất phiêu dật tiêu sái.

Anh ta lấy màu lót làm giảm màu của vết bớt trên mặt nàng, dùng màu nước đỏ ở vẽ trên mặt nàng vòng quanh tầng tầng lớp lớp, hướng ra phía ngoài nở ra một đóa hoa kéo dài đan vào dây, lại dùng phấn dạ quang chỉnh thể sắc thái, cuối cùng dùng màu bạc ở rất nhỏ nhánh cuối, sản phẩm anh ta vẽ trên mặt nàng như thực như ảo hiệu quả thần kỳ.

Chỗ khiếm khuyết lớn nhất của nàng được anh ta biến thành điểm nhấn nổi bật?!

Nhân lúc nàng đang nghĩ xót xa cho bản thân thì Tôn Tuyết đã giúp nàng làm tóc, lại lấy một chiếc lá sen cài trên người nàng, sau đó vẫy tay hét to kêu gọi mọi người trong đội: “Mọi việc đã chuẩn bị xong rồi chứ, thành bại chỉ trông mong vào lúc này thôi, các bạn đồng học chuẩn bị lên sân khấu đi!”

Những lời này vừa mới được thốt ra, mọi người lập tức nhộn nhịp đứng lên, COS Hoang Hổ soái ca cầm đại chùy, COS Vân Lộc muội muội tay nắm pháp trượng, COS Quỷ Quái cô bé cầm chùy thủ, COS Dịch Kiếm Tiểu Tiêu mang theo thanh trường kiếm cùng nhau bước ra bên ngoài, duy chỉ còn mỗi mình nàng vẫn ngồi yên ở trên ghế, vẻ mặt mờ mịt.

Tôn Tuyết đưa cho nàng một cây dù màu lá sen, vỗ vỗ vai nàng ra vẻ ủng hộ sĩ khí nói: “Đừng sợ, không nhớ lời thoại thì thôi, đi lên sân khấu cứ theo mấy chiêu ta chỉ nàng mà khoa tay múa chân! Nếu quên, người bên cạnh sẽ nhắc nhở người, không cần người phải diễn xuất nhiều, chỉ cần người thể hiện cái thần, khả kính lãnh diễm yêu mị là ổn thôi! Nếu vẫn không được, thì cứ tưởng tượng mình là nữ hoàng Ai Cập, nếu vẫn không được thì thôi cứ tưởng tượng mình là yêu phi Tô Đất Kỉ cũng được... Ai da, tóm lại thôi cứ tự chính người quyết định muốn tưởng thành cái gì thì tưởng tượng đi! Đơn giản mà! Thôi chúng đi đi!”

Đơn giản? nàng ta sao mà nói nghe hay ghê! Nàng bây giờ cả người cứng đờ thì làm sao mà có thể diễn bằng ánh mắt kiểu gì chứ? Cho dù là có diễn thì chắc cũng là ánh mắt rút gân thì có?

GM, chẳng lẽ số nàng đã định hôm nay phải ăn mưa dèp từ dưới sân khấu sao chứ!

74. Chương 74: Không Trâu Bắt Chó Đi Cày 2.

Âm nhạc quen thuộc của game Thiên Hạ vang lên khắp hội trường, cùng với âm thanh thanh thúy du dương của cây sáo, mọi thành viên trong đội COSER đều lần lượt bước lên sân khấu.

Mở màn, nam dịch kiếm Chính Dương tóc đỏ, cầm trong tay thiên dật Vân Thư kiếm, múa mấy chiêu tả tả bả vũ, theo sau là Thu Chiêu trạm định, đeo kiếm sau sau lưng, khí vũ hiên ngang, phong lưu tiêu sái.

Trong nền nhạc game nhẹ nhàng giờ phút này vang lên ...

dịch kiếm - độc thoại: thanh phong Minh Nguyệt chính gặp lại, phượng hoàng cho phi thiên hạ động. ta nghe vũ môn hạ phong nguyệt. Hừ! Tin hay không ta một kiếm giết người?

Mặc trang phục vân lộc Tam đại đệ tử, xiêm áo vài cái POSS ra sau, trong tay nắm Thiên Âm pháp trượng, ánh mắt lưu chuyển, nhẹ giọng thờ dài.

vân lộc - độc thoại: phàm trần nhiều nhấp nhô, thế tục dịch biến thiên. Thiên hạ này, có thể làm cho trịch thiên chỉ phong hàng vân thiên ngậm thấp xuống , đại khái... Cũng chỉ có mỗi mình người .

Mặc áo giáp Hoang Hổ soái ca, quay một vòng vung chùy lên, ngửa mặt lên trời hét to.

hoang hổ - độc thoại: hoành đao cả đời chỉ vì chiến, Xi Vưu tín ngưỡng, hỏa lực lượng. Ta Hoang Hổ, dám cùng thiên địa tranh đấu, mặc dù chết cũng không khuất phục.

Quỷ quái cô bé tay cầm một cặp chùy thủ trời tru đất diệt, chạy ra, quay đầu, lạnh lùng cười, trong mắt dần hiện ra mị hoặc sát ý.

quỷ quái - độc thoại: ta là con dân lời trạch, lấy đêm đen làm ngày, ngươi muốn gặp ta? Ha ha! Vậy... Để mạng lại đi!

Lúc này tiếng sáo nhẹ nhàng đổi thành tranh âm réo rất thảm thiết, nàng (ách, đúng là các ngươi không nhìn lầm, chính là nàng a) mặc trang phục Liên Hoa, tay cầm cây dù cùng màu, tóc dài xỏa ở bên hông, nhẹ bước sinh hoa.

Bởi vì nàng quay mặt về phía khán giả bên phải, cho nên hình ảnh đóa thuốc phiện bên mặt trái kia mọi người phía dưới sân khấu nhìn không rõ, cái này cũng là chủ ý của đạo diễn cố ý an bài .

bằng tâm - độc thoại: cứu người, là ta Thần Nông hậu nhân chúc trách, cứu như thế nào, là quyền của chúng ta. Bằng tâm thay vì giết chóc, bất quá là càng nên cứu người ...

Bỗng nhiên, âm nhạc chuyển giai điệu, biến thành nhạc nền của hạ bản sao chiến đấu, thái cổ đồng môn đại khai, xuất hiện mấy bộ mặt dữ tợn yêu ma, trong lúc nhất thời, thiên địa biến sắc, quần ma loạn vũ.

Tiếp theo chính là đoạn Bằng Tâm MM cùng Dịch Kiếm GG xuất hiện kịch cấu huyết ngôn tình, Dịch Kiếm GG lấy tư thế tuyệt đối phong tao tiêu sái, ngã vào lòng Bằng Tâm, trên sân khấu đèn được tắt đi. Khi đèn trên sân khấu được bật sáng lại, nàng đã bỏ bộ trang phục liên hoa bên ngoài kia ra, mặc bộ trang phục do Tôn đạo diễn thiết kế lộ ra đóa hoa thuốc phiện trên đùi, lấy tư thái tuyệt đối sắc sỡ loá mắt nhẹ nhàng quay mặt về phía bên có vẽ đóa hoa mà xuất hiện.

Sau hi cố gắng ép mình vào đúng kịch bản của bọn họ, nàng ngồi chồm hổm ở bên cạnh thi thể Dịch Kiếm GG, ôm lấy hân tử cười yêu diễm, ánh mắt u oán.

bằng tâm - độc thoại: nếu mặc cây thuốc phiện là một loại độc khắc cốt minh tâm, như vậy ngươi cùng ta trong lúc đó, là ai độc ai? Ta có lời muốn nói , chung quy là vẫn không kịp nói với ngươi, là ...

Lời nàng còn chưa dứt, âm nhạc không hiểu sao bỗng dừng im bật, khán giả bên dưới đều tưởng là kỹ xảo của đội, mọi người đều mở to mắt, tập trung cao độ lắng nghe; trên sân khấu nàng và mọi người lại vô cùng lo lắng ý thức được sự cố đang xảy ra ... thực đúng là xui xẻo, tại sao ở thời khắc mấu chốt lại xảy ra chuyện này chứ ?!

Nàng đương nhiên liền cảm thấy hoảng, khẽ quay đầu nhìn phía sau cánh gà tìm Tôn Tuyết, Tôn Tuyết cũng gấp đến độ toàn thân căng thẳng, mở miệng như nhắc tuồng nàng cái gì đó nhưng khoảng cách khá xa nên nàng không thể nghe được. Vấn đề quan trọng là, nàng vốn có tính một khi đã khấn trương, thần kinh bị dọa, thì cái gì cũng đều quên hết.

Tiểu Tiêu đang nằm giả chết cũng cứ liên tục nháy mắt với nàng, mồm nhấp nháy nhắc nhở cái gì đó, chỉ còn thiếu điều xác chết là hân tử đứng dậy thay nàng diễn tiếp câu cuối nữa mà thôi.

Dưới khán đài một không gian vô cùng tĩnh mịch, mọi người đều im lặng cùng chờ đợi.

Nàng tâm tình thật sự đã quá hoảng, chân tay run đến lạnh ngắt, không chủ ý mà buột miệng nói đại một câu.

Xướng Trễ - độc thoại: ... Hồng nhan dịch lão, khoảnh khắc phương hoa, cùng với thiên nhai tơ vương, chỉ bằng quên chốn giang hồ.

Nói xong, liền ngẩng đầu nhìn xuống dưới khán đài xung quanh, muốn xem thử phản ứng của người xem thế nào, kết quả, ánh mắt nàng cứng đờ nhìn thấy trên khu vực ban giám khảo xuất hiện gương mặt quen thuộc, nàng chỉ còn biết ngẩn người, không khỏi thực sự bị chấn động.

Ở trên bàn trước mặt anh, có một bảng nhỏ viết chữ đậm “Giám khảo tạo hình mỹ thuật-Ngôn Hạo”

Ngôn Hạo! Sao lại có thể là anh xuất hiện ở đây chứ.

Dường như sợ rằng thiên hạ chưa đủ loạn, cùng lúc đó, phía dưới khán đài một giọng nói quen thuộc kêu to với vẻ rất kinh ngạc.

“Xướng Trễ?”

Nàng theo phản xạ liền quay đầu nhìn lại, vẫn còn đang tập trung ngó ngang tìm kiếm về hướng có tiếng kêu, thì liền ngạc nhiên, sau đó cả người như bị sét đánh, không thể nghĩ tiếp được cái gì nữa.

GM, người sẽ không khéo sắp xếp như thế chứ?

Dưới khán đài người nọ kinh ngạc nhìn nàng chăm chú, nam nhân mập mạp bên cạnh anh ta nhanh chóng vươn tay, ở trước mắt anh quơ quơ, nói: “Xướng Trễ? Cái gì mà Xướng Trễ?” ngay sau đó anh ta cũng lại bình tĩnh ngộ gân cổ họng quát: “Oa! không phải người nói là tên yêu nghiệt Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ kia chứ? Chỗ nào đâu? Mau chỉ cho lão tử nhìn một cái!”

GM, nàng bây giờ chỉ mong có thể xuyên không tới chỗ nào đó, có thể chứ?

Nếu nàng nhớ không lầm, cái người kêu to tên của nàng chính là Lạc Thủy Thanh Hoàng, ảnh chụp của anh nàng đã xem qua không dưới mười lần, nên không thể nào lầm lẫn được!

Nhưng là vì sao anh lại ở chỗ này? Vì sao anh chỉ bằng một câu nói thì đã có thể nhận ngay ra nàng là Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ? Còn nữa, vì sao Ngôn Hạo cũng lại ở chỗ này? Vì sao anh lại còn trở thành giám khảo tạo hình mỹ thuật trong trận thi đấu lần này? Khó trách vừa rồi Tôn Tuyết nói với anh nhiều như vậy, anh một câu cũng không chịu đáp lại, nguyên lai là sợ nàng phát hiện!

Tôn Tuyết thấy màn biểu diễn đã xong rồi, mà nàng vẫn còn ngồi ở trên sân khấu ngẩn người, liền nhanh chóng chạy đi kêu nhân viên hậu trường kéo mà lại.

Nàng nhìn thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng đang tách ra khỏi đám đông, vội vã đi tới hướng bên này, ánh mắt của anh vô cùng bức thiết và nóng rực, nửa khắc cũng không rời khỏi mặt nàng, đến khi tầm mắt buông xuống gần cách tầm mắt của nàng và anh.

Nàng trong đầu đột nhiên nghĩ ra bình tĩnh, thì đúng rồi, trốn ...nàng phải trốn thôi!

GM, lúc này mà nàng không trốn, thì còn chờ đến lúc nào?

Nghĩ vậy, nàng liền tay xách váy, khắp khểnh đứng lên, không thèm nhìn đến biểu hiện kinh ngạc của mọi thành viên trên sân khấu, luống cuống chạy như điên, Tôn Tuyết đuổi theo sau nàng ,vừa chạy vừa kêu: “Quay lại, quay lại đi, chúng ta vẫn còn chưa chào cảm ơn đó!”

“Các người đi ra chào một mình đi! Ta có việc rất gấp, ta phải đi trước đây!” Nói đến đây bóng nàng đã biến mất ở một góc khuất cầu thang.

Tôn Tuyết dừng bước bước, lẩm bẩm: “Chuyện gì vậy a? có cần gấp như vậy không? Gấp đến độ giống như đang gặp quỷ vậy?”

Nàng nhanh như chớp nhảy vào phòng thay đồ bên cạnh phòng nghỉ, tay chân luống cuống tự cởi trang phục diễn, lại lộn xáo thành chuyên, càng cố cởi ra càng làm loạn. Cho đến khi nàng thay xong T-shirt và quần short của mình, tay đội mũ chuẩn bị bước ra ngoài, Tôn Tuyết bọn họ đã lục tục trở lại.

Tiểu Tiêu là người vào cuối cùng, sau lưng hắn còn có hai người, kia hai người đồng thời đều muốn bước nhanh qua cửa kết quả là đụng vào nhau, cả hai cùng lúc mở miệng.

“Thực xin lỗi!”

“Ngại quá!”

Nàng nghe thấy hai giọng nói kia thì cả người lập tức cứng đờ, theo bản năng bước lùi về phía sau.

Trời đất! Một người nàng còn chưa trốn xong bây giờ bọn họ cả hai cùng xuất hiện ở đây, thì nàng trốn ở chỗ nào bây giờ a? GM, người có thể giúp ta không?

Nàng thấp thỏm thập thò không dám bước ra, mắt nhìn ra ngoài xem xét tình hình, chỉ thấy Tôn Tuyết cầm đầu đám nữ sinh đang vây quanh Ngôn Hạo, còn Tiểu Tiêu cầm đầu các nam sinh đứng vây quanh Lạc Thủy Thanh Hoàng hoa chân múa tay vui sướng.

“Giám khảo, chúng ta vừa rồi diễn như thế nào? Người cho ý kiến chuyên nghiệp đi!”

” Giám khảo, Giám khảo chụp ảnh chung với chúng ta đi!”

“Giám khảo,ta có thể hỏi người vấn đề có vẻ riêng tư này không a? ... ha ha, người có bạn gái chưa?”

“Ha! Lão đại, không ngờ người thật sự sẽ đến! Quan ca đâu? Sao không thấy Quan ca a?”

“Lão đại, chúng ta vừa rồi biểu hiện thế nào? Khi ta nói tới câu kia ‘hoành đao một tiếng chỉ vì chiến, mặc dù chết mà vẫn không khuất phục’, có phải ta lúc ấy nhìn rất khí khái có anh hùng a? Có phải ta cũng có chút gì đó giống Quan ca?”

“Các người tránh qua một bên đi! ... lão đại, ta bị đóng vai yêu ma nửa ngày, cũng muốn chết đói rồi! Thôi người mời chúng ta ăn cơm đi! Hắc hắc!”

Nàng thừa dịp rối loạn chui ra khỏi phòng thay đồ, cố gắng cúi mình thật thấp, bò từ sau lưng mọi người rón ra rón rén đi ra hướng cửa, khi tay vừa đụng tới cửa, bỗng nhiên bị một đám người đang đi vào đụng phải ngã chổng vó.

Trong phòng mọi người nghe tiếng động lớn, đều xoay đầu qua, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía nàng.

“Xướng Trễ!” mặt Ngôn Hạo biến sắc, hét lên một tiếng kinh hãi rồi ngay lập tức chạy đến bên nàng, mới được nửa đường anh đã bị đám phóng viên vây quanh.

Lạc Thủy Thanh Hoàng tiến lên vài bước, nâng cánh tay nàng, kéo nàng đứng lên, sau đó anh nắm cổ tay nàng, khoe miệng khinh dương, mặt mày lại cười nói: “Xướng Trễ... Thật không ngờ, đúng là em sao?”

Tiểu Tiêu bọn họ mới đầu có chút không hiểu, hết nhìn nàng, lại quay qua nhìn Lạc Thủy Thanh Hoàng, bèn chồn hỏi: “Xướng Trễ? ... có phải là đại tẩu?!”

Lúc trước, nàng từng tưởng tượng ra vô số tình huống khi nàng và Lạc Thủy Thanh Hoàng gặp mặt nhau, khả năng tình huống phát sinh, nhưng cũng không có thể nghĩ tới hoàn cảnh gặp mặt như thế này, thật là đáng giận!

Nàng run run, cố gắng gỡ tay Lạc Thủy Thanh Hoàng đang cầm chặt tay nàng ra, , ngượng ngùng cười nói: “Hắc hắc, các người nhận lầm người rồi! Ta không phải là Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ...”

Lạc Thủy Thanh Hoàng trên mặt ý cười tràn đến đáy mắt, anh có vẻ như phải cố nén mới không cười ra tiếng, nhiu mày, từng chữ từng chữ một lặp lại: “Thế à? Em không phải là Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ?”

Nàng chợt tỉnh ngộ, ruột gannhư bị ai thắt lại co rút.

GM, cái này có thể gọi là giấu đầu hở đuôi không a? Vì sao nàng chưa đánh đã khai a? Nhìn xem nàng là biết! Nàng bây giờ giống như ví dụ máu chảy đầm đìa a!

“Xin các vị phỏng vấn thí sinh dự thi đi!” Ngôn Hạo cuối cùng cũng mở miệng nói với đám phóng viên. Nói xong, anh nhanh chóng thoát ra khỏi vòng vây của phóng viên, bước lại giữ chặt tay nàng, ánh mắt thành khẩn nhỏ giọng cầu xin nói: “Xướng Trễ, chúng ta đi tìm chỗ nào không có người được không, anh có chuyện muốn nói với em!”

Đám phóng viên sau một phút ngần người ,sau đó ánh mắt liền bừng sáng, nhìn chằm chằm từ đầu đến chân nàng, trên mặt bọn họ rõ ràng viết ...

Chuyện xấu a! Thị phi a! Đề tài mới a! Tiền thưởng a! Tuyệt đối không thể để chuyện tốt của bọn họ vuột mất a!

Cơ hồ là trong nháy mắt, tất cả microphone đồng thời chĩa về phía nàng, bên tai nàng chỉ còn nghe vang lên rầm rầm rầm rầm tiếng máy chụp hình bấm lĩa lĩa, nàng nhất thời cũng bị ánh đèn flash của bọn họ làm cho không thể mở mắt ra được.

“Xin hỏi vị tiểu thư này họ gì?”

“Xin hỏi nàng có phải là sinh viên của trường cao đẳng?”

“Xin hỏi người cùng Lucas là quan hệ gì? Người yêu sao?”

“Các người là là gần đây mới quen biết hay sao? Làm sao mà hai người quen biết ? Có thể nói ọi người biết một chút được không?”

“người lần này là thí sinh dự thi, Lucas lại là giám khảo, có thể cho rằng các người cố tình làm như vậy a?”

Tôn Tuyết cùng Tiểu Tiêu nghe thấy những lời này, lập tức liền nổi nóng.

Tiểu Tiêu đẩy phóng viên ra, Tôn Tuyết gân cổ tranh cãi nói: “Các người đừng nói vậy! Vị này đồng học của chúng ta là do chúng ta kéo tới trợ giúp! Chúng ta trước đó căn bản không biết nàng và giám khảo quen biết nhau...”

Các đội dự thi khác nghe tiếng, cũng bu lại đây xem náo nhiệt, nghị luận, chỉ trích, tình huống trở nên vô cùng hỗn loạn.

Nàng sau một lúc mơ hồ không thể lên tiếng, liền mở to mắt, hung dữ trừng mắt với Ngôn Hạo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bây giờ người đã vừa lòng chưa? Hà?”

Ai ngờ, không đợi Ngôn Hạo lên tiếng, Lạc Thủy Thanh Hoàng đã kiên quyết nắm lấy cánh tay của nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, xoay người kéo nàng cùng bước đi.

Đám phóng viên thấy thế, dường như càng hưng phấn, trong ánh mắt lấp lánh... quan hệ hai người bỗng dừng lại biến thành mối quan hệ ba người a! Còn có thể không hưng phấn được sao?

Lạc Thủy Thanh Hoàng thấy các phóng viên cố tình đuổi theo không bỏ cuộc, bỗng nhiên quay đầu lại, dùng cánh tay kia che mặt của nàng, cũng nhân tiện chặn lại mấy cái microphone và máy chụp ảnh.

Không biết sao, nàng bỗng liên tưởng đến anh cầm trong tay Thiên Dật Vân Thư, hoành kiếm giằng co với đám yêu ma ở bản sao.

Lạc Thủy Thanh Hoàng khẽ ngẩng mặt lên, cười nhẹ, trấn định nói một cách tự nhiên: “Ngại quá! Là do anh ta nhận lầm người, các người nên đi phỏng vấn hần đi! Ta cùng lão bà của ta phải về đây!”

Tiểu Tiêu cũng nhảy ra, đi theo ba phải nói, cứ sợ người khác không tin gần như hét lên: “Đúng thế! lão đại và đại tẩu của chúng ta là một đôi, chúng ta đều có thể làm chứng! Các người không cần phải nói hươu nói vượn, phá hoại hạnh phúc gia đình người ta!”

Đám phóng viên nhất thời nghe thấy thế bèn bỏ đi thẳng nhanh chóng quay trở lại tìm Lucas để phỏng vấn.

Lão bà?! Anh còn muốn khoa trương vậy sao?!

Không phải cũng giống như anh tưởng vậy

Ngôn Hạo nhìn ta, ánh mắt thập phần ủy khuất, giống như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng khi khóe mắt anh nhìn thấy đám phóng viên phía sau, thì dường như lời muốn nói lại phải nuốt vào trong.

Nàng nhất thời quá hoảng hốt, tay vô tình ôm lấy eo của Lạc Thủy Thanh Hoàng.

Lạc Thủy Thanh Hoàng ,người anh có vẻ cứng đờ một chút, nhưng không có nhúc nhích, cũng không phản đối.

Nàng tựa đầu vào ngực Lạc Thủy Thanh Hoàng , ánh mắt nhìn chằm chằm Ngôn Hạo, từng chữ từng chữ một nói: “Nơi này quá ồn ào, ta không thích.”

“Anh ...” Ngôn Hạo vừa muốn mở miệng, đã bị câu nói kế tiếp của nàng cắt đứt.

“Lão công, em đói bụng, chúng ta về nhà ăn cơm...”

Lạc Thủy Thanh Hoàng ngẩn người, nhướng mày, hiểu ý cười.

“Được, chúng ta về nhà thôi.”

Ngôn Hạo toàn thân như bất định tại chỗ, ánh mắt trầm xuống, khóe miệng nhẹ run rẩy, biểu tình trên mặt vừa giống như cô đơn, vừa giống như không cam lòng.

Chỉ thấy anh thông thả quay đầu lại, giải thích với đám phóng viên: “Là ta nhận lầm người! Làm cho các vị hiểu lầm, còn khiến ị việc rối loạn như vậy, thật sự rất có lỗi!”

Các phóng viên còn muốn đặt câu hỏi, liền bị anh đưa tay ra ngăn lại.

“Các vị, có cái gì muốn hỏi, có thể đợi cho trận đấu kết thúc mới hỏi có được không! Nơi này là hậu trường, xin quý vị đừng quấy rầy thí sinh nghỉ ngơi, cảm ơn đã hợp tác!”

Anh nói xong những lời này, âm thầm xoa người, đi về hướng ngược chiều với nàng, nhanh bước rời đi.

Lạc Thủy Thanh Hoằng ôm vai nàng, vô thanh vô tức tiêu sái bước ra đường, khuất khỏi tầm mắt quan sát của mọi người, cuối cùng anh dừng lại ở một góc không có nhiều qua lại, anh còn cẩn thận nhìn trái nhìn phải, xác định không có phóng viên nào theo tới, mới buông tay ra.

Nàng đột nhiên ý thức được vở diễn đã xong rồi, vội vàng rút tay bên hông anh về, hai tay nắm vào nhau, ngại ngùng cười gượng trước mặt anh.

“Ha ha!”

Anh cũng có vẻ không thể nhịn lâu hơn được nữa bật cười to thành tiếng, càng làm cho nàng cảm thấy quẫn bách.

“Nha đầu...” anh dừng một chút, ngữ khí hài hước nói: “Hay là, anh nên gọi em là ‘dạy mãi không sửa kẻ tiểu lừa đảo’ hả?”

“A?” nàng thốt nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt cố chống lại ánh mắt trêu cười của anh.

Anh bắt đầu chất vấn hỏi nàng: “Không phải là em nói không có tới sao? Vậy còn không phải là không gạt anh sao? Hả?”

“Này... Cái kia... Ha ha, a...”

Nàng không biết nói gì để biện minh đành cười gượng hai tiếng, chột dạ cúi đầu, lại bị anh nhẹ giọng làm cho bất động... “Đừng nhúc nhích!”

Nàng sợ tới mức cổ cứng ngắc, chớp ánh mắt, miệng hơi há ra, đầu không hẳn nâng lên cũng không phải, cúi xuống, bộ dáng... có điểm ngốc nghếch.

Lạc Thủy Thanh Hoằng anh nhẹ gỡ món trên đầu nàng xuống, cổ tay anh nhẹ run lên, một con sâu xanh rờn liền rơi xuống đất. Con sâu kia rớt trên mặt đất quay cuồng một trận, sau đó lò dò bò đi.

Lạc Thủy Thanh Hoằng tay vẫn cầm mũ của nàng, nghiêng đầu nhìn nàng khó hiểu nói: “Mặt trời cũng lặn lâu rồi! Em còn đội mũ làm gì? Xem em kia, đầu đầy mồ hôi!”

Anh nói xong đưa ngón tay thon dài, chùi chùi những giọt mồ hôi đang lăn trên trán nàng.

Nàng kinh ngạc đứng bất động, mặc mấy đầu ngón tay của anh mềm nhẹ mơn trớn trên trán nàng, cùng lúc đó, trong lòng nàng cũng cảm thấy có một vật vô hình nào đó mơn trớn nhẹ nhàng, trong lòng bất chợt rung động.

Lạc Thủy Thanh Hoằng đứng về hướng che bóng mặt trời cho nàng, ánh chiều tà chiếu thẳng vào người anh, thành một thứ ánh sáng màu vàng choáng váng, gương mặt anh, nụ cười của anh, ngay lúc này đều bị ánh vàng nhạt kia chiếu vào thực sự trông rất nhu hòa, trong anh như mang theo một tia thần nhiên lo lắng.

Hôm nay anh mặc một bộ áo quần trắng, rất hợp với nước da của anh, trước ngực áo hơi bị dơ, màu sắc cũng khá rực rỡ, nói vậy đó chính là do lúc nàng dựa vào ngực anh, đem màu vẽ hoá trang trên mặt dính vào.

Lạc Thủy Thanh Hoằng xoa ánh mắt, ngón tay anh theo trán của nàng lướt đến bên thái dương, anh dùng ngón tay mềm mại, nhẹ nhàng lau màu vẽ trên thái dương nàng.

“Ha ha, bọn họ bắt em hoá trang cũng công phu quá...”

Anh đang lau, may đột nhiên hơi nhướng lên, đồng tử của anh hiện lên một tia kinh ngạc, nàng đột nhiên hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, theo bản năng nhanh như điện giật né tránh ngón tay của anh, có chút chặt vật quay mặt qua một bên.

Ách... sự giả dối trong trò chơi và sự thật được nguy trang, giờ khắc này sẽ bị vạch trần sao?

Lạc Thủy Thanh Hoàng cánh tay bất động giữa không trung, phản ứng trốn tránh của nàng làm cho anh có chút trở tay không kịp.

“Thực xin lỗi, anh không biết...”

“Bây giờ thì anh đã biết.” mặt nàng không chút thay đổi, thanh âm lạnh lùng cắt lời anh, “Huống hồ chỉ anh cũng không có làm gì sai, không cần phải nói xin lỗi.”

Đột nhiên tiếng chuông di động vang lên, đánh vỡ cục diện bế tắc của nàng và anh lúc đó, tiếng chuông này nàng nghe rất quen thuộc, là của người lúc trước ở công cụ YY hát mẫu cho nàng nghe.

Lạc Thủy Thanh Hoàng tay chân luống cuống rút điện thoại cầm tay ra, đưa lên tai, anh lại lập tức háto miệng, dùng tay kéo điện thoại ra thật xa lỗ tai.

Trong di động, truyền đến một tiếng rít gào, hung hãn và cao vút, thanh âm giận dữ, ngay cả nàng đang đứng ở bên cạnh cũng có thể nghe thấy.

” Lạc Thủy Thanh Hoàng, tiểu tử nhà ngươi muốn làm gì hả? Muốn chết ư? Dám cư nhiên không nói tiếng nào mà biến mất hả? Ngươi khi dễ lão tử vứt điện thoại trong xe đúng không? lão tử tìm được ngươi là phải xử ngươi ngay ! Ngươi bây giờ rốt cuộc đang ở đâu a? mau đến bãi đỗ xe đi! Định đem lão tử làm thành dưa muối hả?”

Giọng nói này nàng nghe càng thấy quen thuộc, là Quan Công.

Lạc Thủy Thanh Hoàng ngoáy ngoáy lỗ tai, có chút xấu hổ nói: “Ngại quá, ta quên mất ngươi đang ở đó...”

Đầu dây bên kia điện thoại, lập tức vang lên Hà Đông Quan Công rống.

“Cái gì? Lão tử chém ngươi chết mới được , ta to nặng gần hai trăm đến cân, ngươi sao dám nói quên là quên hả?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nhỏ nhẹ giải thích: “Quan Công, ta bên này thật sự có một chút việc! Ngươi lái xe trở về trước đi! Cùng lắm thì lúc họp mặt , ta tự phạt ba chén, ngươi xem có được không?”

Quan Công nghe vậy, lập tức liền trở nên vui vẻ.

“Đây chính là ngươi tự nói đó nha! Đến lúc đó đừng hòng mà đổi ý!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng vội nói: “Không có đâu!”

Cúp điện thoại, Lạc Thủy Thanh Hoàng thở dài ra một hơi, làm bộ dạng vừa sống sót sau tai nạn, ngẩng đầu, nhinnàngcười tươi sáng.

“Chúng ta đi thôi!”

Mặt nàng đầy vẻ hoang mang.

“Đi chỗ nào?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng đưa mũ cho nàng.

“Ăn cơm a! Em không phải là rất đói bụng sao?”

Nàng nhất thời có chút biểu hiện mơ hồ.

Lạc Thủy Thanh Hoàng khước môi hơi cong lên, lấy mũ đội thẳng lên đầu nàng, vân đạm nói nhỏ: “Anh thực sự không ngại, nhưng nếu em quá để ý... Vậy thì đội mũ vào đi! Bất quá trên mặt em vẫn còn đầy màu hóa trang, nên nhanh chóng kiểm chỗ nào đó tẩy trang , nếu không có thể bị dị ứng da.!”

Nàng trừng lớn hai mắt, ngạc nhiên nhìn anh, giống như những gì anh đang nói không phải là tiếng người, mà là ngôn ngữ hành tinh nào đó nàng nghe không hiểu.

Đến khi anh cười ra tiếng, hai tay ôm lấy mặt nàng trên chọc nói, nàng mới lấy lại tinh thần, giơ tay tát anh một cái.

“Nha đầu, nếu em thích nhìn, về sau còn nhiều cơ hội, cần gì phải ngăn ra thế chứ?”

“Ai thích nhìn anh?”

“VẬY em đang nhìn không chớp mắt là sao?”

“ ... ”

Nàng bị anh biến thành á khẩu không trả lời được, ngượng quá hóa cùn bèn đem giọng điệu bình thường hay nói với anh ra đối phó.

“Em chỉ là đang nhìn phiếu cơm của mình, không phải là nhìn anh!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng bưng tỉnh ngộ gật gật đầu, ánh mắt hàm xúc vẻ trêu tức, cũng đem giọng điệu bình thường hay nói với nàng ra chơi xấu.

“phiếu cơm của em? Vậy còn không phải là anh sao?”

GM, người có thể nói thiên lôi đánh xuống một cái không!

Lạc Thủy Thanh Hoàng hỏi nàng đang trọ ở đâu ? nàng nói với anh nàng ở khách sạn của khu đại học này.

Anh nghe xong nhíu mày, biểu tình nghiêm túc nói với nàng: “một mình em ở khách sạn không an toàn”

Nàng vừa muốn nói không sao, anh lại trịnh trọng nói với nàng: “Tốt nhất vẫn là nên ở nhà của anh đi!”

Nàng giận dữ, nhất thời nổi trận lôi đình, trừng mắt nhìn anh quát: “Em không phải là loại người như anh nghĩ!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng cười lắc đầu, lấy ra chùm chìa khóa, đưa ra trước mặt nàng, ra vẻ ủy khuất nói: “Nha đầu, anh cũng không nghĩ em là loại người đó... ý của anh là em ở nhà của anh, còn anh ở khách sạn.”

Nàng suy nghĩ , hôm nay làm chuyện náo loạn như vậy ở trường học, muốn tiếp tục yên tĩnh ở tại khách sạn của trường học, là không có khả năng , chuyển đến ở chỗ của Lạc Thủy Thanh Hoàng chẳng những không bị bọn họ quấy rầy, còn có thể tiết kiệm được chút tiền chi phí.

Hơn nữa, cho dù anh thật sự có mưu đồ gây rối, đem nàng ăn đi nữa thì với diện mạo của anh so sánh với đức hạnh của nàng để coi ai chịu thiệt cho biết

Nếu như tính thế nào nàng cũng không lỗ, thì hà cớ gì mà nàng không làm chứ?

Kết quả là, ta cũng không cùng lạc thủy thanh hoàng trang rụt rè trang thuần khiết, thực sáng khoái một ngụm đáp ứng.

“Em về chỗ anh ở! Bất quá em nói trước a! Em không có tiền trả tiền thuê nhà đâu đó.”

Lạc Thủy Thanh Hoàng anh bất đắc dĩ cười.

“Đại giá quang lâm, là vẻ vang cho kẻ hèn này, làm sao còn dám thu tiền thuê nhà của em?”

GM, câu trả lời này, nàng thật là vừa lòng a.

75. Chương 75: Nhưng Là Vì Cố Tâm, Không Nên Hối Duyên Số.

Lạc Thủy Thanh Hoàng đưa nàng về khách sạn rửa mặt, thu thập hành lý, khi chuẩn bị ra cửa, lại đã xảy ra một chuyện phi thường thần quái ... số là cái mũ nàng tiện tay để tại trên giường tự nhiên tìm thể nào cũng không thể tìm ra?!

Lạc Thủy Thanh Hoàng thấy nàng cứ ở trong phòng loay hoay tìm kiếm xung quanh, bèn cất bước tiến vào, dứt khoát kéo nàng đi.

“Đừng tìm nữa! Cũng không phải là cái gì đáng giá, anh mua cho em cái khác sau!”

nàng trong lòng tiếc của trừng mắt lên án mạnh mẽ: “Như thế nào là không đáng giá a? Hơn mười tệ lận đó! Anh còn nói nữa!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng cũng không thèm tiếp tục tranh cãi với nàng, nhanh chóng đóng cửa lại, rút chìa khóa, rồi đi thẳng xuống lầu.

Nàng lấy tay quệt mồ hôi trên trán, chạy theo sau anh.

Vậy thì thôi sao?

Thật là! Lạc Thủy Thanh Hoàng anh có vẻ giống cái loại cái loại tiêu tiền như nước, đó là chuyện của anh nha, nhưng lần này người tổn thất có vẻ là nàng nha!

Làm thủ tục thủ tục trả phòng, Lạc Thủy Thanh Hoàng lái xe chở nàng, chậm rãi rời khỏi khu đại học.

Anh khẽ hỏi nàng, “Em có say xe không? Nếu có thì nói với anh, anh sẽ chạy chậm lại một chút.”

Nàng lắc đầu: “Em không say, chỉ cần anh đừng đem ô tô biến thành đĩa bay, thì em vẫn ổn!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng bật cười, chuyển động tay lái, vững vàng lái xe hoà vào dòng xe cộ, nhẹ giọng thở dài: “Nha đầu, như vậy mới giống em a!”

Nàng hừ nhẹ không nói, vụng trộm liếc mắt ngắm anh một cái, phát hiện ra khi anh cười bộ dáng thật sự là rất đẹp.

“Em không ăn kiêng chứ?”

“Không sao, chỉ cần là đồ ăn gì đó, thì em đều ăn được!”

“Em thật đúng là dễ nuôi! Ha ha, với anh mà nói, đây là chuyện tốt a!”

“có quan hệ gì đến anh? Em cũng không cần anh phải nuôi!”

“Sao lại không cần a? anh không phải là phiếu cơm của em sao?”

“ ... ”

Xe vào đến nội thành, Lạc Thủy Thanh Hoàng bắt đầu chạy chậm lại, quay cửa kính xe xuống, nhìn xung quanh. Sau một lúc lâu, quyết định nói: “chúng ta đi ăn món cay Tứ Xuyên đi! Anh nghĩ chắc là có thể hợp khẩu vị của em...”

Nàng vừa muốn hỏi anh, sao anh làm sao lại có thể biết nàng thích ăn辣? Chợt nghe anh tiếp tục nói: “Theo anh quan sát, em nhất định là thích ăn辣, cho nên tính tình em mới hung bạo như vậy!”

Nếu không phải anh đang lái xe, lại còn đang chịu trách nhiệm cái mạng nhỏ của nàng, nàng khẳng định sẽ quay qua đánh anh cho chừa cái tật chơi xấu đó.

Lật bàn!

Tính tình nàng như thế nào mà anh dám nói là táo bạo? táo bạo như thế nào? Như thế nào... Ách, táo bạo, ...

Đến khách sạn, Lạc Thủy Thanh Hoàng dừng xe, nàng đứng ở gần cửa nhìn trời, nhìn mây trong lòng không khỏi cân nhắc ... miệng anh thì nói là không ngại, nhưng trong lòng anh thật sự không ngại sao?

Với điều kiện của anh, muốn tìm nữ nhân xinh đẹp dạng gì lại không có a? Vì sao anh lại cứ cố tình xem trọng nàng như vậy?

Nếu anh chỉ là vì muốn duy trì phong độ, bận tâm đến mặt mũi của nàng, làm bộ không ngại, hoàn toàn có thể chỉ lễ phép mời nàng ăn một bữa cơm, sao lại cần lấy cớ nguy hiểm để nhường chỗ chon àng ở chứ?

Lạc Thủy Thanh Hoàng anh đậu xe xong quay lại bắt gặp nàng hai mắt vẫn nhìn xa xăm suy nghĩ, liền khẽ đẩy nàng một cái.

“Chúng ta vào đi ! Em còn đứng đó nghĩ gì nữa?”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt co rúm lại hỏi anh.

“Cái kia... Anh sẽ không là bọn buồn người chứ? Trước tiên là lừa tới, sau đó lại bán cho vùng sâu, làm con dâu nuôi từ bé gì đó .”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nghe xong những lời này, trên mặt biểu tình cực kỳ phong phú phần khích, quả thực là không thể dùng ngôn từ để hình dung .

Nhìn vẻ mặt anh giống như bị nàng bức đến phát điên, anh vẫn ôn nhu nói: “Nha đầu, thật rất vất vả mới có thể đem em lừa đến đây, anh làm thế nào có thể đem em đi bán được a?”

Nàng lại nghĩ nghĩ, rồi nói: “Không phải bán người... Chẳng lẽ là anh bán bộ phận cơ thể?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng rốt cục thực sự nổi giận, đầu tiên là anh hung hăng vò loạn lên tóc nàng, nói muốn mở cái đầu của nàng ra xem bên trong rốt cục là được làm bằng cái gì; rồi sau đó anh lại rút chứng minh thư, bằng lái xe ra, cầm giận nắm lấy tay nàng nhét vào, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Được, em giỏi lắm! anh chính là bọn buôn người! Mang em đi ăn cơm, là tính đem em nuôi cho béo , để có thể bán được giá tốt! Hừ hừ! Em bây giờ đã nằm trong tay anh rồi, muốn trốn chạy cũng không còn kịp nữa! Hãy bớt nói nhảm đi! Lập tức đi vào trong cho anh! Đi mau!”

Những thực khách đi ngang qua nghe thấy vậy, đều lui về phía sau, vẻ mặt sợ hãi, có mấy người tay còn định móc điện thoại, do dự có nên gọi cho 110 báo nguy hay không, nàng thấy tình trạng như vậy, vội vàng lôi kéo Lạc Thủy Thanh Hoàng, chạy trốn chết vào khách sạn.

Sau khi cơm rượu no say xong, Lạc Thủy Thanh Hoàng khe khẽ hát một điệu dân gian, giá như anh có thể biến thành con ngựa để cho nàng cưỡi ra khỏi nhà hàng thì thật tuyệt.

Nhà của Lạc Thủy Thanh Hoàng nằm trong một tiểu khu rất yên tĩnh và sạch sẽ, nhà anh có năm tầng, kiến trúc thanh nhã nhưng vẫn toát lên vẻ sang trọng.

Nàng từ đó đến giờ vẫn đều thích nhà có lầu, nhưng bởi vì mua không nổi, nên chỉ có thể nhìn mà mơ ước, không nghĩ tới hôm nay tự nhiên lại dính vào Lạc Thủy Thanh Hoàng nên mới có dịp đến đây.

Cởi giày vào nhà, nàng nhanh chóng phát giác, nhà của anh cũng giống con người anh đều sạch sẽ, nhìn xung quanh bên trong thiết kế, cái cần đều đầy đủ, cái không cần tuyệt đối không thấy, có thể thấy chủ nhân của ngôi nhà rất chú trọng đến chất lượng của ngôi nhà chứ không phải là số lượng.

Nàng buột miệng hỏi anh có cái gì không nên có trong nhà không.

Anh nhẩn người vẻ khó hiểu hỏi nàng, cái gì là cái không nên có?

Nàng thần nhiên trả lời: “Nữ nhân đó a! cái dạng như đang nằm trong chăn không mặc quần áo vậy đó...”

Anh tức giận hít sâu một hơi, cổ kiềm nén không rống lên bước ra, sau đó chịu ủy khuất không nổi đành quay đầu bất đắc dĩ nói với nàng.

“Anh đúng là không nên hỏi, đâm ra tự mình chuốc lấy cực khổ!”

Anh quay ra nhưng rất nhanh chóng quay lại giúp nàng thay vỏ chăn gối mới , nàng cũng bước tới tính phụ anh nhưng anh khẽ đẩy nàng ra cự tuyệt.

“Cả ngày này chắc em cũng rất mệt rồi, nếu em không muốn xem tivi, thì chơi game đi, máy tính ở trên lầu.”

Khi nghe anh nói như thế nàng mới bắt đầu cảm giác thân thể thật sự quá mệt mỏi, theo thói quen mở túi tính lấy thuốc hút, bỗng nhiên nhớ bây giờ nàng đang ở nhờ nhà anh chứ không phải chỗ của nàng nên bèn lịch sự hỏi ý kiến anh.

Lạc Thủy Thanh Hoàng nghe thấy thế , hai hàng lông mày thiếu điều chau về cùng một chỗ, ngữ khí không có vẻ hờn giận nhưng có vẻ muốn ngăn nàng đừng làm thế.

“Em hút thuốc?”

nàng nghe ngữ khí của anh như thế liền đứng dậy xoay người định bước ra ngoài.

“Không sao, em ra ngoài cửa hút cũng được ”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nhanh chóng lấy tay kéo nàng lại, giận dữ nói: “Nhớ rõ là em không được nằm hút thuốc trên giường đâu đấy, như vậy sẽ không an toàn.”

Kết quả, nàng cảm điều thuốc đi vào toilet ngồi nguyên nhân là nàng chịu không nổi Lạc Thủy Thanh Hoàng anh dùng cái loại ánh mắt bất mãn oán niệm này nhìn nàng như thế.

Nói thật ra, nhà cửa anh sạch sẽ như vậy, trên tường không một vết bẩn, nàng cũng cảm thấy thật ngưỡng khi ngồi trên sofa hút thuốc phi phèo như thế gây ô nhiễm.

Lạc Thủy Thanh Hoàng chuẩn bị giường chu đáo cho nàng xong, liếc mắt nhìn thấy túi hành lý đáng thương của nàng, liền cầm tiền đi ra cửa, nói là đi vật dụng hàng ngày cho nàng.

Lúc anh sắp ra đến cửa còn quay vào dặn nàng không cần câu nệ, chỉ cần không đem nhà của anh hủy đi, thì muốn làm gì cũng được!

Nàng nghe xong mồm chữ A mắt chữ O nhìn anh, thì ra anh đã quá coi trọng nàng đem nàng so sánh như hồn thể nữ ma đầu sao?

Khi anh đi rồi, nàng quyết định xem tivi một lát, nhưng rồi cũng cảm thấy nhàm chán, liền mở máy tính login vào game.

Thuận tiện nàng ngó nghiêng quan sát phòng làm việc của anh một chút ...

Bức tường trước mặt bàn vi tính của anh có một loạt giá sách, trên đó thực sự có rất nhiều sách nào là tiểu thuyết đang thịnh hành và cả rất nhiều tuyển tranh cũ.

Bàn phím của anh dùng là logitech, thật sự rất thuận tay, trên bàn còn có một cái gối mỏng để lót tay vô cùng thoải mái.

Login vào game, hàng loạt tin nhắn từ danh sách bạn tốt hiện lên không ngừng, nàng mở ra thì gần như chỉ là một câu hỏi giống nhau ...

“Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ, ảnh chụp trên diễn đàn kia thật sự là người sao?”

Nàng xem xong tin nhắn thực sự vẫn chưa hiểu bọn họ muốn nói đến cái gì, đành mơ hồ hỏi lại: ảnh chụp nào?

Bang phái thượng thư - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (lật bàn) chuyện này là như thế nào vậy?

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: (cử xoa) người tự lên diễn đàn xem thì sẽ biết.

Nàng mặc danh kỳ diệu mở trang diễn đàn của game ra, tìm nửa ngày, rốt cục cũng tìm được nguyên nhân làm cho bọn họ phấn khởi, làm cho nàng choáng váng.

Chủ đề kia nàng đoán là do Tiểu Tiêu post lên, nội dung là buổi biểu diễn COSPLAY hôm nay.

Trong hình, nàng mặc quần áo sa mỏng, đứng nghiêng người, tay áo dài phủ xuống, ngoài đầu cười yếu ớt nhìn lại, trên thái dương là hình ảnh hoá trang đoá hoa thuốc phiện trông thật lóa mắt.

Ảnh chụp đã được chỉnh sửa bằng PhotoShop, có cả tên của các thành viên tham gia, còn có tên COSER ... Game Thiên Hạ, ID: Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ.

Nàng kéo xuống phía dưới chút nữa, là mấy trăm comments, đủ loại đủ kiểu, có người còn muốn đến để xem nàng ở ngoài đời nữa.

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: (thúc ngực) Xướng Trữ a! người diễn hay lắm! Sớm biết như thế thì ta cũng phải đi xem cho được.

Bang phái - Tư Mật Đạt: ta đang nghĩ không biết lão đại và Quan Ca có tới không a? Ha ha, không biết bọn họ mà nhìn thấy sẽ phản ứng như thế nào đây?

Bang phái - Muốn Mạng Người Ba Ngàn: ta dám khẳng định lão đại mà thấy thì sẽ sững sờ kinh ngạc ! Còn về phần Quan ca, ta đoán chừng trước tiên là lật bàn, sau đó nói: “Ách!Đúng quả nhiên là yêu nghiệt!” Ha ha

Bọn họ đang nói tới nói lui, gia tộc Quái Thú lại cùng một lúc login .

Bang phái - Ăn Cơm Ngủ Đánh Quái Thú: đại tẩu, người đang ở đâu a? Ha ha, nói cho người biết, đội chúng ta được giải nhất, giải nhất đó nha!

Bang phái - Mặt Ngoài Mạn Đánh Tiểu Quái Thú: chúng ta sở dĩ có thành tích hôm nay, đều là do công của đại tẩu đó!

Bang phái -Ta Chính Là Quái Thú: đại tẩu, người rất không được nha , tụi ta còn đang muốn dụ lão đại dẫn nhóm chúng ta đi ăn cơm! Người tự nhiên đem lão đại chạy mất!

Bang phái -Bọn Họ Đánh Xong Ta Tiên Thi: hắc hắc, đại tẩu, người cùng lão đại về nhà ăn cái gì a? Lão đại bây giờ không phải là đang đeo tạp dề, rửa chén trong bếp chứ?

Những người khác trong bang phái nghe thấy vậy, toàn thể choáng váng.

Bang phái nguyên lão - Thái Cô Nương Tiểu Nấm: (rớt xuống) Xướng Trễ, hai người không phải là đã gặp mặt rồi chứ?

Bang phái -Tư Mật Đạt: (rớt xuống) còn ở cùng nhau nữa?

Bang phái -Muốn mạng Người Ba Ngàn: (xao mō niệm kinh) động tác của lão đại thực sự mau a!

Lúc này, đột nhiên có thân hình ai đó khẽ cúi xuống gần nàng, hai tay chống trên mặt bàn, đem nàng gần như là ôm trong khuỷu tay của anh, ngực anh còn không biết là vô tình hay cố ý dựa vào lưng nàng.

Bên tai nàng, vang lên giọng trầm ấm truyện cảm của Lạc Thủy Thanh Hoàng.

“Em đang xem cái gì đó? Sao chuyên tâm vậy?”

Anhhỏi xong, liền cầm lấy con chuột trong tay nàng di di xem tiếp trang diễn đàn, anh ước chừng đọc lướt qua trong vài phút, rồi mới vừa lòng gật đầu nói: “nói hoàn toàn không sai, rất được!”

Nàng run run, theo bản năng quay đầu lại , ai ngờ, môi nàng không cố ý nhưng lại tà mị lướt nhẹ đụng vào gương mặt anh!

Sau đó, hai người đều ngẩn ra.

Giương mắt, nàng và anh bốn mắt nhìn nhau, vẫn duy trì cái tư thế ái muội kia, trong lúc đó hơi thở lẫn vào nhau...

Ánh mắt Lạc Thủy Thanh Hoàng dần như đổi màu trở nên sâu thẳm, giống như đầm uyên, nhìn như gợn sóng không sợ hãi, lại dấu điểm lốc xoáy trong đó. Mà nàng thì, đã muốn hoàn toàn trầm luân trong ánh mắt đó, quên cả hô hấp, quên tự hỏi, chính là một mảnh ... trầm luân a.

Không biết qua bao lâu, anh chậm rãi cúi đầu, nói rất khẽ bên tai nàng, giống như thổi dài ,giống như mê hoặc: “Nha đầu, em hôm nay hôn anh, nhớ rõ là từ bây giờ phải có trách nhiệm với anh đó a!”

Nàng hô hấp cứng lại, thân thể đông lại, bối rối lui về phía sau, nhưng do quá gấp nên eo nàng bị đụng thật mạnh vào bàn máy tính. Nàng đau đến nổi bật kêu ai nha một tiếng, phản xạ lui trở lại phía trước, không hiểu sao lại trực tiếp nhào vào trong lòng Lạc Thủy Thanh Hoàng.

Lạc Thủy Thanh Hoàng không ngờ tới tình huống đó, nên bị nàng đâm vào người nhất thời lảo đảo.

Cuối cùng, cả hai người cùng té xuống sàn nhà, nàng gần như té đè lên người anh.

Rồi sau đó ...

Kịch ngôn tình cầu huyết tình huống chắc cũng như vậy là cùng. Chỉ có điều là

Không có chấn động tâm can, cũng không có nộ hôn kích tình nồng nhiệt triền miên, bởi vì... nàng lúc ấy trong đầu ngoại trừ cảm giác đau đớn, phải nói là rất đau, phi thường đau ra, thì không còn có thể nghĩ đến cái gì khác!

Nàng tay ôm thắt lưng, rên rỉ leo xuống khỏi người Lạc Thủy Thanh Hoàng trong lòng đau đớn, đau đến độ chỉ có thể há hốc miệng.

Anh thất kinh ngồi bật dậy, nhanh chóng xem xét chỗ đau của nàng.

“Em sao rồi ? Rất đau sao? Đưa anh xem sao!”

Nàng gạt tay anh ra, giãy dựa ngồi xuống, trợn tròn ánh mắt giận dữ nói: “Sao anh trở về mà không gõ cửa? Nếu không phải do anh hồn ma xuất hiện bất thành linh thì làm sao dọa em sợ như thế chứ? Thì em làm sao có thể bị đụng vào thất lưng?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng không thể tưởng tượng ngăn ra nói: “Anh có chìa khóa thì làm sao cần gõ cửa?”

“Anh! Anh! Anh!”

Nàng nhất thời ghen lời, “Anh” nửa ngày, cũng không “Anh” ra được lý do gì. Nghĩ lại thì thấy anh nói cũng hợp lý ách... chắc chắn là hợp lý rồi.

Lạc Thủy Thanh Hoàng thấy nàng đang vừa run vừa cứ” anh ...anh “ không ra câu bèn nhân cơ hội dùng sức mạnh ôm nàng đặt trên đùi.

Nàng bây giờ giống như mèo bị nhấn nước, chân tay quơ quào loạn xạ: “Cứu mạng a! Phi lễ nha!”

“Em đừng nháo!” Lạc Thủy Thanh Hoàng chân mày nhướng lên, hô hấp hỗn độn, giọng nói tiếng được tiếng mất cảnh cáo: “Em mà còn cứ trên đùi anh nhún nhảy lộn xộn, thì tự gánh lấy hậu quả!”

Nàng vẻ mặt không phục vẫn cứ gào rầm rĩ: “em cứ nhúc nhích , anh làm được gì nào? Nói cho anh biết, nếu bàn về đánh nhau, em cho tới bây giờ cũng chưa thua ai đâu!”

“Đánh nhau?” Lạc Thủy Thanh Hoàng anh cũng không biết nên khóc hay nên cười nhìn nàng, khoe môi bỗng nhiên hiện lên một chút cười xấu xa, nhíu mày nói: “Tốt lắm, như thế này đi, chúng ta lên trên giường thử xem tay chân xem ai thắng , xem ra vẫn là nên mở hồng danh a ...”

Trên giường?

Mở hồng danh?

Phốc ...

Nàng bây giờ chợt bừng tỉnh ngộ, hiểu được ý trong câu nói của anh vừa rồi , không khỏi cả người cứng đờ, đỏ mặt tới mang tai, xoay cánh tay quơ qua quơ lại muốn thoát ra khỏi người anh.“Sắc lang! Lưu manh!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nhanh tay nắm lấy cổ tay nàng, thấy nàng vẫn bướng bỉnh quơ quơ cánh tay còn lại thì liền đơn giản đem hai tay ôm về một chỗ, một tay anh nắm hai tay nàng, tay kia thì không kiêng nể gì xốc quần áo của nàng lên, miệng còn khoe mã oán giận nói: “Sao em cứ như mèo thế? Cứ thích dùng móng vuốt là sao hả?”

Đầu ngón tay của anh ăm ắp nhẹ nhàng xoa xoa lưng của nàng, khiến toàn thân nàng run rẩy, da gà nổi lên, ngay cả ý thức muốn giãy dựa cũng quên mất!

(Lời Thần Kê: chị này đúng là sắc nữ nha!)

Anh lại cứ hồn nhiên sờ nắn hông nàng như muốn truy ra xem nàng bị thương ở chỗ nào.

“Giống như hơi bị bầm ... Bất quá nhìn tinh thần của em vẫn có vẻ dư thừa sức sống, bộ dáng mười phần cũng chẳng có vẻ đáng lo, thôi đứng dùng khăn ấm chườm chắc sẽ không đến nỗi đâu!”

Nàng đang ngồi trên đùi anh, hai tay đều bị anh nắm lấy, hơi ngứa đầu, bất đắc dĩ như đang chịu hình phạt, ánh mắt mê ly, vẻ mặt có vẻ mờ mịt.

Ô ô ô, GM, tình huống này sao mà thê lương thế ? nàng rõ ràng là công! Là công chứ không phải là thụ a!

Lạc Thủy Thanh Hoàng chỉ tay vào chóp mũi nàng quát nhẹ nói: “Nha đầu, đừng nhìn anh như vậy, rất dụ hoặc biết chưa! Còn nữa, nếu anh mà muốn làm gì với em thì em chạy cũng không thoát biết chưa ngốc ạ? Ha ha!”

Anh nói xong, kéo nàng đứng dậy, dẫn ra bếp chỉ hết gói to đến gói nhỏ: “Đây là đồ ăn vặt, nếu buổi tối em đói bụng thì ăn... Khăn mặt bàn chải đánh thì anh đã để vào phòng vệ sinh cho em rồi, hoa quả ở trong tủ lạnh...” Nghĩ nghĩ, anh lại rút chìa khóa của đặt vào trong lòng bàn tay nàng.

“Anh đưa chìa khoá này cho em luôn, miễn cho em cứ miên man suy nghĩ tối ngủ không ngon, lúc nào anh về anh sẽ gõ cửa... Nếu có chuyện gì thì em lập tức gọi điện thoại cho anh, điện thoại của anh lúc nào cũng mở, thôi em đi ngủ sớm một chút đi, đừng chơi game quá muộn... Được rồi, anh đi đây!”

Nàng giữ chặt áo anh, khó hiểu hỏi: “anh tính đi đâu?”

Anh hơi sững sốt, hỏi ngược lại: “Em nói gì?”

Nàng cảm thấy thật xấu hổ nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Quên đi, anh cũng không cần đi đâu, nhà của anh mà!”

Chân mày của anh lại hơi động đây, ánh mắt đột nhiên nheo nheo lại có vẻ rất mờ ám.

Nàng vội nói: “Đừng có mơ! Phòng ai nấy ngủ!”

Anh cố kiềm nén xong rồi cục không nhịn được cười đến áy muội: “Nga ... ”

Nàng cảm giác bản thân cần giải thích một chút cho anh, liền dùng lời lẽ chính nghĩa quát: “em chỉ là không muốn anh lãng phí tiền!”

Nụ cười của anh lúc này càng thêm áy muội: “Bây giờ mà em đã bắt đầu nghĩ đến chuyện giúp anh tiết kiệm tiền rồi sao?”

Nàng giận, hỏn hển đẩy anh ra hướng cửa nói “Anh vẫn là nên cút đi!”

Kết quả, là tối hôm đó, Lạc Thủy Thanh Hoàng anh không có ra khách sạn ngủ, nhưng mà hai người bọn nàng cũng không có tiến triển thêm bước nào cả, mạnh ai về phòng nấy ôm gối ngủ.

Từ lúc đó, nàng cùng anh bắt đầu cuộc sống nhìn như thuần khiết nhưng kì thực cũng không thuần khiết.

Ban ngày, Lạc Thủy Thanh Hoàng đi làm, nàng ở nhà thu dọn sơ sơ, rồi lên mạng hoặc xem tivi; buổi tối khi anh trở về, đậu xe ở dưới lầu, gọi điện thoại kêu nàng xuống rồi cả hai ra ngoài ăn cơm; cơm nước xong trở về, hai người lại đều mỗi người ôm một máy tính chơi game.

Sớm chiều ở chung, bản tính cường công của Lạc Thủy Thanh Hoàng dần dần lộ ra, còn bản chất chịu nhược của nàng cũng dần dần xuất hiện.

Lúc cả hai cùng xem ti vi, Lạc Thủy Thanh Hoàng lúc đầu thì giả vờ tùy nàng chọn chương trình nàng yêu thích, anh thì đi lấy hoa quả đến, gọt vỏ rồi đưa đến bên miệng nàng, nói “A” sau đó mặc kệ là nàng có a hay không a cũng đều nhét vào miệng nàng, lại nhân cơ hội nàng đang mất tập trung cướp đi điều khiển từ xa, chỉnh đến chương trình mà anh thích xem.

Nếu nàng cố với lên cướp lại, anh liền đem điều khiển từ xa đưa lên cao quơ qua quơ lại. Thường thường là trong quá trình tranh cướp, hai người liền bị xô đẩy trên sofa, anh ôm lấy thắt lưng của nàng bình tĩnh cười yếu ớt, nàng chống tay lên ngực anh hỏn hển thở dốc.

Nàng có tật hay bị đau đầu nếu để tóc ướt sau khi gội đầu mà đi ngủ, anh sau khi biết chuyện đó liền mua ngay một cái máy sấy tóc, mỗi khi nàng gội đầu xong, khỏi cần giải bày đem nàng ấn xuống ghế, kiên nhẫn sấy tóc nàng cho đến khi thật khô mới hài lòng buông nàng ra.

Lạc Thủy Thanh Hoàng lại rất thích giấu thuốc lá và bật lửa của nàng, sau đó đến lúc nàng lên cơn nghiện thuốc lá phát điên đi loanh quanh tìm xem anh giấu chỗ nào, thì lúc ấy anh khẽ duỗi cánh tay ra, cười hì hì rồi bỏ một viên kẹo cao su bạc hà vào miệng nàng.

Bản thân nàng thường thức rất khuya, ngủ rất trễ, đối với chuyện này anh có vẻ rất không hài lòng, tranh chấp giữa hai người chỉ vì chuyện nàng nản đi ngủ mấy giờ cũng không phân thắng bại nên bọn nàng quyết định dùng phương thức chơi đoán số để quyết định xem ai làm chủ. Thường thường là nàng thua, nếu thua nàng cũng rất tuân thủ hứa hẹn ngoan ngoãn đi ngủ sớm; Còn một khi anh thua, liền cực kỳ vô lại tắt công tắc nguồn điện, ôm lấy nàng quăng lên giường, rồi ngồi ở đầu giường nàng đếm dê đến tận khi nàng thiếp vào giấc ngủ mới thôi.

Mối quan hệ giữa nàng và anh, tuy rằng không thể dùng ngôn ngữ để làm rõ, nhưng vẫn dựa trên hình thức luyện ái bình thường mà phát triển .

Nói gì đi nữa thì cũng có chút không công bằng, Lạc Thủy Thanh Hoằng anh mặt lúc nào cũng tươi cười, càng ngày càng thân nhiên bình tĩnh, mà trong lòng của nàng, lại sớm có chút không bình tĩnh như ngày mới đến đây.

Còn nữa, mấy cái thành viên trong bang phái kia thực sự là có kỹ năng truyền tin nhanh không thể ngờ, chuyện nàng và Lạc Thủy ở chung mấy ngày nay đã bị bọn họ lan tin nhanh đến nỗi gần như ai cũng.

Hôm đó, Luân Hồi Ngàn Năm login nhìn thấy nàng, liền mở miệng hỏi: “Hắn đối với em được không?”

Nàng bất ngờ lặng đi một chút rồi trả lời: “Tốt lắm.”

Luân Hồi Ngàn Năm dừng một chút, nhẹ giọng hỏi: “Em đã quyết định ?”

Nàng nói: “Dạ.”

bạn tốt –Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đồ đệ, em đã thay đổi thật nhiều, cái gì làm cho em đột nhiên quyết định ném thử?

bạn tốt – nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: anh ta nói với em, nếu không ném thử, thì vĩnh viễn cũng sẽ không biết kết quả cuối cùng là gì.

bạn tốt –Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: nếu kết quả cuối cùng, không hoàn mỹ giống như tưởng tượng của em thì sao?

bạn tốt – nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: sư phụ, em cũng đã trưởng thành , có thể tự chịu trách nhiệm với bản thân mình, cho dù kết quả cuối cùng không hoàn mỹ như trong tưởng tượng, em cũng vẫn không hối hận...

Nàng nghĩ nghĩ, rồi lại tự kiên định bổ sung thêm: “Nhưng em cũng cầu mong mọi việc không phụ lòng em, còn nếu sự thể là duyên là kiếp ... thì cũng không nên hối tiếc”.

76. Chương 76: Quan Công Chiến Đàn.

Trước đêm họp mặt, thời tiết có chút thay đổi , buổi sáng ngày hôm sau, trời bỗng nhiên chuyển lạnh, nàng lúc đi chỉ mang theo vài cái áo ngắn tay nên không thể mặc ra ngoài được, Lạc Thủy Thanh Hoằng anh dường như đã sửa soạn xong xuôi, đứng bên cạnh kéo chăn của nàng ra, bảo nàng nhanh nhanh đứng lên chuẩn bị rồi cùng anh đi ra ngoài mua quần áo.

Nàng rõ ràng đã tỉnh giấc,nhưng lại cứ cố tình chui vào trong chăn,anh nói cái gì cũng không chịu thò đầu ra.

Lạc Thủy Thanh Hoằng anh thấy dùng lời ngọt ngào dụ dỗ vẫn vô dụng, bèn đơn giản đem cả nàng và chăn ôm vào lòng.

Nàng râm rì phản đối vài tiếng, sau đó lại xụi lơ như cọng bún rồi ngã xuống giường, anh vừa bực lại vừa buồn cười, ngồi ở bên cạnh giường nàng cắn răng ủy khuất nói: “Nha đầu, anh đúng là bị em tôi luyện đến độ này đây sao!”

Nàng hàm hồ lên tiếng hừ hừ ,rồi xoay người tiếp tục ngủ, Lạc Thủy Thanh Hoằng ghé sát vào bên người nàng, bắt đầu giơ đầu ngón tay, từng chút rùng rùng chút chọc lét nàng , miệng không ngừng gào lên ... “Dậy đi, em mau dậy đi”

GM, thật không nghĩ tới là đại thần anh còn có khả năng biến thành đồng hồ báo thức nha?

Nàng kiên quyết theo anh giả chết, anh cứ thế thiếp tục chọc chọc eo nàng, cứ cứ chọc một nhát thì nàng cố gắng lui sau vào chăn một chút.

Giăng co đến gần giữa trưa, Lạc Thủy Thanh Hoằng rốt cục cũng không thể nhịn được nữa, lấy tay gạt mạnh chăn của nàng ra quát: “em rốt cuộc là sợ cái gì? Bọn họ cũng không phải là mãnh thú, làm sao có thể ăn thịt em chứ?”

Hắc! Nói thì thực là quá dễ, lát nữa người bị bu lại xem cũng không phải anh! Nàng cũng không có dũng khí, để đối mặt với hơn chục cặp mắt kinh ngạc...

Ở chung với nàng khoảng thời gian như vậy cũng khiến anh sớm hiểu rõ bản tính của nàng, biết nàng tuyệt đối là thuộc cái loại gặp mạnh tất theo, gặp yếu thì không thèm để ý đến nên chuyện anh dùng giọng điệu ôn nhu để năn nỉ nàng thì chẳng thà trực tiếp dùng sức mạnh ép nàng sẽ đạt hiệu quả hơn.

Anh không nói không rằng, mở tủ quần áo lấy áo khoác của anh quăng đến bên nàng rồi tựa tiểu phi tiểu nói.

“Nếu em lười chải đầu rửa mặt cũng không sao, dù sao đi nữa anh cũng không ngại chuyện em dọa người như thế nào, bây giờ cho em năm phút, nếu vẫn còn không nhúc nhích, anh sẽ đích thân khiêng em lên xe!”

Ách, nàng bây giờ lâm vào tình huống lười không được tiến cũng không xong, nếu bị anh khiêng ra ngoài, thì chẳng phải nàng vẫn phải đối mặt với bọn Quan Công họ trong tình trạng nhếch nhác như thế này sao!

Khi nàng không chút nào tình nguyện cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng mới bước ra đến cửa, anh đã nhận được điện thoại đòi mạng của Quan Công.

Trong điện thoại, tiếng Quan Công gầm gừ thật có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, làm cả nàng và anh đều nhất thời run run.

“Ách! Hai người đang trốn ở chỗ nào hả? Mọi người đều đến đầy đủ chờ hai người các người biết không? Hay là muốn lão tử phải đích thân đến bắt người hả?”

Cúp điện thoại, nàng dùng ánh mắt có chút giant à liếc Lạc Thủy Thanh Hoàng một cái, giọng điệu rõ ràng là cố tình gây sự nói: “nếu anh giác ngộ sớm một chút, dùng sức mạnh, thủ đoạn đánh thức em dậy thì bây giờ anh và em đâu có gặp tình trạng này chứ?”

Câu trả lời của anh rất nhẹ nhưng khiến nàng suýt hộc máu.

“Anh thích nhìn bộ dáng của em trên giường, cho nên không nhẫn tâm...”

Vào đến khách sạn, Nàng còn vẫn chần chừ từng bước từng bước thật chậm trên bậc tam cấp không muốn đối mặt với sự thật, Lạc Thủy Thanh Hoàng anh bây giờ cũng lười nhiều lời vô ích với nàng, ôm nàng vào lòng, trực tiếp kéo đến phòng mà bọn họ đã đặt trước.

Trong phòng, một bàn đầy người đang hăng hái nói chuyện, tiếng người tranh nhau nói cười ồn ào náo nhiệt.

Tiểu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn thấy nàng, mắt sáng lên, hô to “Đại tẩu!” rồi nhiệt tình đứng dậy nín nín kéo kéo nàng.

Một cái bóng to chọi xuất hiện trước mắt nàng, thân hình to lớn, mặt mày hớn hở cười.

Nàng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng! Ách sao lại có người to lớn như thế mà vẫn có thể linh hoạt còn hơn cả cái dạng lười vận động như nàng đây?

“Các người lui hết ra nào! Để lão tử xem cái!” Quan Công trừng mắt nhìn Tiểu Tiêu liếc mắt một cái, rồi quay đầu nhìn nàng nhếch miệng cười nói: “Ha ha! Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, người đứng là yêu nghiệt a!”

Quan Công cao khoảng hơn 1m8, nặng chắc khoảng gần hai trăm cân, nhìn lừng lững trước mặt nàng, quả thực là giống như Thái Sơn áp đỉnh, nhưng hấn lại có gương mặt cực kỳ hiền lành, nét mặt không đẹp nhưng cũng rất nam tính, đôi mày rậm mắt nhỏ, khi hấn cười lộ lên ánh mắt mị thành một cái khe hở hẹp, đường như hơi giống như phật Di Lặc phật.

GM, người này tướng mạo thật không thể sai a!

Quan Công đem nàng ấn đến ngồi kế bên hấn, mọi người đều châu lại hàn huyên hỏi chuyện nàng, hoàn toàn không thèm để ý đến Lạc Thủy Thanh Hoàng đang đứng phía sau.

Nàng cảm giác bây giờ bản thân mình tựa như là BOSS có cực phẩm trang bị, đang gặp một đám người đang làm nhiệm vụ nhìn thấy, nước miếng chảy ròng ròng như muốn đánh thắng boss cướp trang bị.

Muốn làm gì? Thật là kỳ quái, phiếu cơm của bọn họ là nam nhân đang cười trộm đằng sau lưng kia kìa, không phải là nàng a! Còn nữa, các người bọn họ tại sao thấy mặt nàng như vậy cũng không kinh ngạc, vì sao a? Cũng quá là không nề mặt đi! Lật bàn!

Quan Công nắm cổ tay nàng, lần lượt giới thiệu mọi người với nàng ...

Người này là bang phái nguyên lão của bọn họ Tiểu Năm, người này chính là vú em chuyên trách của bang phái bọn họ Tư Mật Đạt, người này chính là Muốn Mạng Người Ba Ngàn, người này chính là...

Chờ hần giới thiệu toàn bộ thành viên với nàng xong, nàng cơ bản cũng không thể nhớ rõ hết bọn họ, nói quên thì cũng không sai biệt lắm .

Quan Công thở hổn hển, bưng chén rượu lên, tiếp đón mọi người nói: “Được rồi! muốn nói gì thì ta cũng nói xong cả rồi, chúng ta bây giờ thực hiện lợi ích thực tế đi! Tất cả nâng chén lên nào, cụng một cái!”

Quan Công giương mắt nhìn thấy nàng không nhúc nhích, nóng nảy đưa bàn tay kéo nàng suýt chút nữa là muốn chụp chén cơm lên ấn vào trong tay nàng.

“Ở đây đều là huynh đệ trong nhà, oa! Người then thùng cái nỗi gì nha?” Sau đó hần xua tay quay qua tiếp đón Lạc Thủy Thanh Hoàng, “Lại đây! Tiểu tử ngươi dám nghĩ chính mình không có việc gì phải làm với lão tử sao? Người còn thiếu lão tử ba chén rượu đó! Tưởng là có thể như thế mà qua cửa sao chứ?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng mỉm cười ngồi kế bên nàng, Quan Công đúng là người không nói hai lời lập tức bắt anh phải uống xong ba ly bia, sau đó dung ánh mắt tà mị ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng than thở nói: “Người nha có biết cách nuôi nữ nhân không đó a? Tại sao có thể để nữ nhân của mình gầy gò yếu đuối như thế chứ? Lão tử thật sự sợ rằng người chỉ cần ôm nàng ta một cái cũng có thể nghiền nát nàng a ...”

Lòng nàng thầm rửa nói: vậy sao hần lúc này còn chụp chụp nắm nắm nàng? Sớm đã làm chon àng bị nát rồi còn trách Lạc Thủy nữa chứ!

Lạc Thủy Thanh Hoàng anh không phản đối liên tục gật đầu, tự mình kiểm điểm: “Là do ta sai, từ giờ trở về sau ta nhất định nuôi nàng tốt hơn a...”

Tiểu Năm tay cầm đĩa thịt, đưa tới trước mặt nàng, cười nói: “Xướng Trễ, nhanh ăn nhiều một chút đi, đừng để cho Quan Ca có cơ hội chê cười nam nhân của ngươi! ... đúng rồi, ngươi uống cái gì? Nước chanh hay là Côca?”

Quan Công nghe thấy thế lập tức không vui, vung tay đẩy Tiểu Năm qua một.

“Uống cái gì mà uống? Lão tử còn phải uống với yêu nghiệt này, để đem yêu nghiệt bắt hiện nguyên hình! Đừng mong thoát khỏi tay lão tử hôm nay! Lúc trước lão tử bị yêu nghiệt này gây cho bao nhiêu uất ức a? Hôm nay nhất định phải đòi lại nợ cũ cho hết!”

Tư Mật Đạt chụp bàn đứng bật dậy gào to nói: “Quan Ca, cùng nữ nhân mang thù, thì không phải là đàn ông a!”

Quan Công mở một chai bia, đem đến đặt trước mặt nàng, cười rất đạo tặc nói: “Hắc hắc! Lão tử căn bản chưa từng xem yêu nghiệt này là nữ nhân!”

Nàng khước miệng vừa mới cong lên tính cười cầu hoà với Quan Công, nghe thấy thế liền nhất thời nổi trận lôi đình.

Nàng như thế nào mà không phải là nữ nhân? Nàng tuy là có vẻ gầy, nhưng cái gì cần thì cũng không có thiếu cái nào a, như thế mà không là nữ nhân thì là cái gì chứ? Tự nhiên lại còn dám trước mặt nam nhân của nàng nói những lời này, không phải rõ ràng là muốn kiếm chuyện sao?

Nàng trong lòng tức giận cầm lấy chai bia, tính sẽ cùng Quan Công đối ẩm để lấy lại danh dự, thì bị Lạc Thủy Thanh Hoàng lấy lại chai bia trên tay nàng.

“Xướng Trễ không biết uống rượu, ta uống cùng ngươi.”

Quan Công nghe vậy, nụ cười càng lộ vẻ gian tặc .

“Hắc hắc, lão tử chờ chính là những lời này! Lần trước để cho tiểu tử nhà ngươi may mắn chạy thoát, lần này lão tử không chế nỡ nhân của ngươi, thử xem ngươi còn đường nào mà trốn hă!”

Mọi người bao gồm cả nàng , đều bày ra vẻ mặt bất mãn mà không dám nói.

Lạc Thủy Thanh Hoàng thật đúng là có phong thái của đại thần gặp nguy vẫn không loạn, kéo cao tay áo, cười tủm tủm gấp thịt vào chén của nàng, đến lúc gần như là đầy vụn lên.

Đại thần, anh thật sự là nghĩ sẽ đem nàng nuôi thành heo sao chứ?

Qua vài tuần rượu, nàng mới nhìn ra cục diện tình huống!

Ngay lúc Quan Công cố ép Lạc Thủy Thanh Hoàng uống hết ly này đến ly khác thì mọi người trong bang phái cũng thay nhau ép rượu Quan công, cái gọi là kính rượu từ thật ra cũng có thể nói là đủ loại, cùng đủ loại lý do.

Cái gì là “Vì Quan ca uy vũ dũng mãnh, làm một ly!” ; cái gì là “Vì Quan ca công lao vất vả, làm một ly!” ; sau đó lại ngay cả cái gì là “ChúcQuan ca đánh vô địch thủ” “ChúcQuan ca mở thùng tất cả đều là lời chui” các loại lý do này đều được đưa ra .

Cuối cùng, Tiểu Nấm chúc một câu vô cùng kinh điển ...

“Chúc Quan ca sớm ngày thoát khỏi bị ‘ vợ quân nghiêm ’, làm một ly!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng bưng chén rượu, tựa tiểu phi tiểu cười, Quan Công thấy thế, ôm lấy vai anh ấn ngồi xuốngvẫn còn lớn giọng nói: “Đừng đắc ý! Tiểu tử ngươi cũng không tốt hơn ta được đâu!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng lúc này khẽ xoay người, sắc mặt ửng hồng, mâu quang lưu chuyển, ẩn tình đưa tình liếc nàng một cái.

Cứ tiếp tục như thế, Quan Công lại bị ép bảy tám ly nữa đột nhiên nổi giận, gõ cạch cạch vào cạnh bàn nói: “Các người trong bang này không công bằng chút nào, vì sao chỉ chực ép lão tử? Còn có bang chủ của các người đâu? Tại sao không ép hăn chứ a?”

Ta Chính Là Quái Thú nghe thế lại tiếp tục chìa một chén rượu nữa ra cho Quan Công, nói lên suy nghĩ chung trong lòng của mọi người.

“Hắc hắc! lão đại quá chén thì lấy ai tính tiền a?”

Quan Công nghe xong giận dữ, may mắn mọi người đều nhanh tay nhanh mắt lạnh lẽo đem bàn đề lại, nếu không sẽ có màn trình diễn chân nhân lật bàn a.

Quan Công đứng lên, bộ dáng phong rền vang, tráng sĩ dù bị cùng đường vẫn dũng cảm khí khái, dong dạc nói: “Được! Lão tử hôm nay đánh canh bạc này! Chờ đó, cả đám các người hôm nay đều không chạy đi đâu được! ... bồi, lấy thêm rượu lên đây!”

Còn uống nữa?

Nàng bất chợt rùng mình, trong lòng cân nhắc có nên gọi sẵn xe cấp cứu ọi người, đợi lát nữa chỗ tất cả bọn họ vào bệnh viện...?

Uống đến 3 giờ rưỡi chiều, một bàn đầy người cơ bản đều nằm sấp , chỉ còn lại Quan Công còn lung lay sắp đổ giờ chén rượu ồn ào nói: “Ai... tới ai đây?”

Nàng thực sự lệ bôn.

GM, thẳng nhai Quan Công này tửu lượng có thể coi như là Tây Sở Bá Vương a!

Lúc nàng ra ngoài đi toilet, thấy cô gái phục vụ đứng thấp thỏm ở ngoài cửa, liền hỏi nàng ta xem có chuyện gì?

Cô gái vẻ mặt cầu xin nói, phòng của bọn họ đã được đặt vào buổi tối , mọi người cần phải rời đi.

Nàng hỏi nàng ta, vậy sao không nói sớm a?

Cô nhân viên chỉ chỉ vào Quan Công bên trong, nhìn nàng đầy vẻ đáng thương nháy nháy mắt, ngụ ý là: nàng biết tại sao rồi còn hỏi.

Nàng xoay người vừa muốn đi vào, vừa lúc Lạc Thủy Thanh Hoàng bước ra, nói với cô nhân viên khách sạn: “Bọn họ thuê phòng khách sạn trên lầu, phiền các người đỡ bọn họ về phòng dùm! Ngoài ra chúng ta muốn thuê thêm vài phòng cho những người khác nữa”

Nàng nhìn Lạc Thủy Thanh Hoàng, giống như quan sát hành tinh lạ, một lúc lâu sau, kinh ngạc mở miệng nói: “Anh trông giống như không có việc gì?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng nhìn nàng lạnh nhạt cười: “Không có việc gì đâu, anh uống không bao nhiêu.”

Nàng lại một lần nữa lệ bôn a.

Thực đúng là cao nhân thì có cao nhân hơn nữa, cuối cùng thì rượu tiên cũng có đối thủ a!

Lên đến phòng khách sạn trên lầu, anh lo dàn xếp ọi người ổn thoả, nàng cũng cảm thấy quá mệt, nhanh chóng tắm rửa một cái, bước ra khỏi toilet nàng vừa lau khô tóc vừa nghi hoặc khó hiểu hỏi Lạc Thủy Thanh Hoàng.

“Anh nói xem, bọn họ thấy em cũng không có chút nào là ngạc nhiên cả? Em khuôn mặt này trên thực tế và tấm ảnh chênh lệch rất nhiều a?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng anh nửa ngồi nửa nằm trên giường, ánh mắt hơi nheo lại, môi hơi lóe ý cười nói: “Mà thôi... cái này không thể nói.”

“ ... ”

77. Chương 77: Cái Hôn Tiêu Chuẩn !

Lạc Thủy Thanh Hoàng tuy rằng ngoài miệng nói không có say, nhưng tuyệt đối không thanh tỉnh giống bình thường, bởi vì lúc anh nhìn nàng, hai má phỉếm hồng, trong ánh mắt lóe lân quang.

Không biết là do nóng , hay là do chất cồn trong cơ thể quá phá, chỉ thấy anh đưa tay cởi hai nút trên cùng của áo sơ mi, lộ ra xương quai xanh cùng khoảng nửa ngực, thở dài , nhìn nàng vươn tay, hết sức dụ hoặc cười.

“Nha đầu, em lại đây.”

Nàng trên mặt đầy vẻ khinh thường hừ một tiếng, vẫn tiếp tục lau tóc, không nói thêm nhìn tới anh... một lát trôi qua.

Nàng lúc ấy tay thì lau tóc nhưng trong đầu bắt đầu suy nghĩ vớ vẩn...

Đúng là một mỹ nam đang nằm trên giường, tạo dáng, dùng giọng mỉ hoặc nói “Lại đây ”, thì phỏng chừng nữ nhân bình thường làm sao có thể tự không chế được cơ chứ còn chưa nói nàng còn bình thường hơn cả nữ nhân bình thường nữa a?

Nàng bước đến bên giường, chợt thấy bên hông bị ai đó níu kéo, chưa kịp phản ứng đã thấy cả người bị anh xoay người đặt trên giường, ngay kế bên anh.

Lạc Thủy Thanh Hoàng hô hấp có phần hỗn loạn thoảng thoảng mùi rượu, bàn tay đang ôm nàng cũng có vẻ nóng bỏng lên.

Nàng xòe năm ngón tay ở trước mắt anh quơ quơ, thử hỏi: “anh xác định là không có say? Nói cho em biết, đây là mấy?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng lồng ngực phập phồng, nhẹ nhàng cười, cúi đầu đem mặt vùi vào mái tóc ẩm ướt của nàng, khẽ nói: “Nếu say, anh có thể mượn rượu làm càn sao?”

Nàng nghe xong những lời này, đột nhiên tim đập nhanh, huyết áp tăng, trong đầu là một trận mê muội.

GM, anh tỉnh dùng rượu để loạn tính sao, nhân cơ hội này cần nàng sao?

Đang do dự nên để cho anh cần hay không, thì một đám người ồn ào tự nhiên mở cửa bước vào.

“Ai nha má ơi! Rất kích thích !” Ta Chính Là Quái Thú hai tay làm bộ che mặt, theo khe hở nhìn lên, “Lão đại, có phải chúng ta đến không đúng lúc hay không a?”

Mặt Ngoài Mạn liền tát hấn một cái, mắng: “Nói nhảm! Biết rõ còn cố hỏi! Ai cho người vào mà không gõ cửa hả?”

Quái Thú ủy khuất nói: “Ai mà biết lão đại bọn họ đang làm cái loại chuyện này chứ, lại còn không thêm khóa cửa nữa a?”

Tiên Thi làm bộ ra vẻ kinh ngạc nói: “vậy sao! Như thế nào mà không khóa cửa vậy a?”

“Thôi vậy đi lão đại? hay là bọn ta ra ngoài trước? Chờ khi nào các người xong việc thì quay lại ha?” Tiểu Tiêu thần sắc ái muội nhìn nàng và Lạc Thủy Thanh Hoàng chớp mắt đưa tình vài cái, nhưng chân vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề có ý định nhúc nhích.

Nàng hiện tại trong tay nếu có kim châm, khẳng định đem mấy tên này dè sấp xuống, lần lượt chích lấy máu, hết bọn họ a, lật bàn!

Lạc Thủy Thanh Hoàng lồi kéo nàng từ tứ ngời dậy, khí định thần nhàn cài lại nút áo sơ mi, giương mắt, dường như không có việc gì nói với bọn họ: “Đừng đứng ở cửa, có chuyện gì vào trong nói.”

Mặt nàng dù muốn hay không cũng bị bọn họ làm cho đỏ ửng, cố giữ điệu bộ đoan trang điềm tĩnh lộ ra nụ cười thần bí Mona Lysa.

“Mọi người uống nước không? Lấy trong tủ lạnh ấy!”

Bốn người bọn họ biểu tình là cùng lúc run lên. Có vẻ lao xao bất ổn.

“Sao ta cảm giác thấy hơi hoảng nha?”

“không phải là có chiêu gì chứ, không tính chuẩn bị đem chúng ta ra chém chứ hả ?”

“Còn kêu chúng ta đi vào là sao?”

“Người nói thử xem?”

Cả nhóm bọn họ đang ngồi xổm ngay cửa khe khẽ nói nhỏ, thì thấy Quan Công mùi rượu nồng nặc chạy tới, dài cổ hét to: “Làm cái gì đó? Nghe lên ư? Được được, cho lão tử tham gia với!”

Quan gia, làm sao mà người giống ngài lại có thể nghe lên chứ?

Nàng nhìn nhìn đánh giá Quan Công, sau đó buột miệng chặc chặc khen ngợi: “Ngài tỉnh rượu cũng rất nhanh a!”

Quan Công bủi môi: “Người cũng quá xem thường lão tử ! Bia đối với lão tử mà nói, thì chỉ như là nước có ga thôi! Kỳ thật lúc bọn họ khiêng lão tử đến thang máy, thì lão tử cũng đã tỉnh rồi !”

Nàng líu lưỡi: “thế mà ngài vẫn còn giả chết? Không phát hiện ra là bọn họ khiêng ngài lên đến lầu mấy nhân viên nam bọn họ đều mệt đến khóc sao?”

Quan Công cười mỉa mai: “Lão tử phải thử nghiệm xem cảm giác làm hoàng đế ra sao...”

Nàng tròn mồm trợn mắt: “Ngài mà lên làm hoàng đế , thì người khác đều phải xuống địa ngục hết sao!”

Quan Công quay đầu, nhìn nhìn Tiểu Tiêu bọn họ trừng mắt nói: “Người khác đều nằm liệt, vì sao các người còn tỉnh ? Cùng lão tử uống rượu mà dám làm bộ? Không muốn sống nữa chẳng?”

Ta Chính Là Quái Thú vội vàng giải thích: “Bọn họ là giả say, còn bọn ta tuyệt đối là say thật a! Quan ca người không phát hiện sao, ta vừa rồi thiếu chút nữa là nôn nghet bốn câu rồi đó ...”

Quan Công nói, xem chừng bộ dáng của bọn Tư Mật Đạt phỏng chừng còn phải ngủ trong chốc lát, dù sao vài người chúng ta cũng đang nhàn rồi, không bằng tìm cái gì đó làm để giết thời gian, sau đó liền đề nghị dọn bàn chơi mạt chược.

Khả dĩ bảy người cùng chơi mạt chược, thật sự là không có cách sắp xếp, Tiểu Tiêu liền đề nghị: “thôi chúng ta chia đội đi! Chúng ta bốn người một nhóm, lão đại cùng đại tẩu một nhóm, Quan ca một mình một nhóm, vừa đủ a!”

Quan Công lại nói: “Không thể được a! Nếu không lão tử đi lấy hai chai rượu? Thua một lần uống một chén, còn cả đội thua, trực tiếp uống hết chai...”

Không đợi hắn nói xong, mọi người liền trăm miệng một lời phản đối.

Nàng run run lồng hai bàn tay vào nhau, trong long thầm oán: Quan Công, chẳng lẽ người và rượu có cừ oán sao?

Mặt Ngoài Mạn đề nghị nếu nhóm nào thua thì xử theo trò “thành thực và dũng cảm”.

Quan Công tán thành: “Thành thực” thì sao, ai mà biết các người nói có thật hay không! Chơi “dũng cảm” đi! Ai thắng thì có thể ra hình phạt, nếu làm không được thì buổi tối phải cùng lão tử uống rượu!” Nói xong, liền lấy đến một bộ mạt chược, bắt đầu lách cách lách cách xào bài.

GM, người đã gặp qua bảy người cùng đánh mạt chược chưa? trường hợp này thật có thể nói là là quần ma loạn vũ, hùng hực khí thế a!

Ván đầu tiên, Tiểu Tiêu bọn họ thua, nàng và Lạc Thủy Thanh Hoàng thắng.

Nàng vẻ mặt tà nghệ hích hích vài cái, giọng lạnh cười, Lạc Thủy Thanh Hoàng ôm lấy vai nàng, giả vờ làm người hiền lành.

“Nha đầu, em quyết đi! Anh vốn không am hiểu làm khó cho người khác a.”

Nàng cũng chẳng nghĩ sẽ cùng anh khiếm tốn, vượt cảm, suy nghĩ một lát nói: “Ta cũng không làm khó cho các người, như vậy đi! Đợi lát nữa có ai bước vào, các người mặc kệ dùng biện pháp gì ta không cần biết, chỉ cần có thể làm cho người đó nói một câu “muốn tìm cái chết sao? “là xong.”

Nàng vừa dứt lời, Tiểu Nấm không hay biết gì liền đẩy cửa bước vào được.

“Hắc! Sao đông người như vậy! Mọi người đang làm gì đó? Sao không rủ ta!”

Ta Chính Là Quái Thú lủi lủi qua, đưa tay nhéo nhéo Tiểu Nấm, ngữ khí có vẻ thành khẩn, hai mắt khẩn trương nhìn nàng ta nói: “Ta muốn nhảy lầu, làm ơn tin tưởng ta đi, ta thật sự là muốn nhảy lầu a!”

Tiểu Nấm sững sờ: “Người có gì luẩn quẩn trong lòng? Nói với ta, ta cho người lời khuyên!”

Quái Thú thất bại, sắc mặt rất khó coi.

Mặt Ngoài Mạn nhanh trí bổ sung, ngữ khí còn hơn cả thành khẩn nói với Tiểu Nấm: “Ta gần nhất chỉ thích sữa bột, nếu ngày nào mà không uống đều không ăn cơm vô...”

Tiểu Nấm sờ sờ đầu hắn ta, bóp cổ tay thở dài: “Ta không ngờ người lớn như vậy mà vẫn thích uống sữa ha!”

Mặt Ngoài Mạn không cam tâm thất bại.

Tiếp theo, đến lượt Tiên Thi lên sân khấu.

“Hai chúng ta PK đi, ta không mặc trang bị, còn chấp người ba chiêu!”

Tiểu Nấm nhíu mày, chỉ vào Tiên Thi rồi xoay ra hỏi mọi người: “Đứa nhỏ này chắc là vẫn chưa tỉnh rượu, cũng là tại các người ép hắn uống nhiều quá chứ gì?”

Tiên Thi thất bại, che mặt muốn tự bạo.

Tiểu Tiêu ghen nửa ngày, cũng không nghĩ ra chiêu gì để gạt Tiểu Nấm, cuối cùng đành nhìn nhìn về phía Quan Công nói: “Thôi đi, vẫn nên để ta tối nay phục vụ Quan ca uống rượu cho rồi...”

Tiểu Nấm nghe xong, lập tức trợn tròn mắt kinh ngạc: “Các người chắc là chán sống rồi hả, muốn tìm cái chết sao?”

Quái thú bốn người bọn họ hỉ cực mà khóc, bỏ nhào vào người Tiểu Tiêu, ôm đầu rờ rẫm có vẻ rất xúc động.

Nàng và Lạc Thủy Thanh Hoảng ngồi bên này nén cười nãy giờ đến nỗi muốn nội thương.

Khi Tiểu Nấm biết được mình đã trở thành vật hi sinh của bọn họ, nhất thời nổi trận lôi đình, phần nộ quyên, đem nhóm tứ Quái Thú hung hăng đánh ột trận.

Lượt thứ hai, Quan Công thua, vẫn là nàng và Lạc Thủy thắng.

Quan Công nhìn nàng đe dọa: ” yêu nghiệt nhà ngươi nếu dám chơi xấu lão tử giống như vừa rồi với Quái Thú bọn họ, thì đừng trách lão tử trở mặt a!”

Nhóm Quái Thú không phục kháng nghị: “Quan ca, chúng ta cthua cũng đâu có cần nhằn, ngươi cần nhằn cái gì chứ!”

Nàng cảm thấy có một chút lung túng, quay đầu nhìn Lạc Thủy Thanh Hoảng.

Lạc Thủy Thanh Hoảng đúng là gặp nguy không loạn bưng tách trà lên, vừa chậm rãi thưởng thức vừa: “Vậy thì yêu cầu ngươi buổi tối khi ăn cơm không được uống rượu, cái này... Không tính là quá đáng chứ?”

“...” Quan Công cả người cứng ngắc hóa thạch, sau một lúc lâu, đập mạnh xuống giường nói: “Sát! Hai người các ngươi coi chừng đó! Không có nghe nói phong thủy sẽ thay chuyển sao?Đừng để lão tử mà thắng đu7oc thì các ngươi sẽ biết”

Kết quả, bất hạnh là lời của Quan Công hiển linh, này thì là phong thủy... quả nhiên là có thay phiên luân chuyển.

Kế tiếp, Quan Công một nhà toàn thắng, còn nàng và Lạc Thủy đen đủi thua.

Quan Công ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, giọng cười nghe lạnh ngắt, hấn cười đến tà ác đáng khinh.

“Lão tử yêu cầu cũng không cao, hai người coi như hôn nhau cho chúng ta xem đi! Phải đúng cách thức tiêu chuẩn đó nga! Thời gian không thể dưới một phút, Tiểu Nấm ngươi canh giờ, ba...hai ...một ...bắt đầu đi!”

Nàng bối rối chớp mắt, ánh mắt dừng lại ở đôi môi khêu gợi của Lạc Thủy Thanh Hoảng làm nàng cảm giác rất khó chịu, đang suy nghĩ cân nhắc nếu hôn anh thì bắt đầu cần từ chỗ nào. Thì Lạc Thủy Thanh Hoảng anh lại thấy quân bài xuống giường, lưỡi biếng nói: “Không chơi nữa, chúng ta nhận thua.”

Mọi người thốn thức, nàng thì trong lòng oán giận.

Anh nha , cứ nhiên bỏ quyền lợi? Chẳng lẽ là do anh ghét bỏ nàng?

Quan Công ngăn người, không dám tin nói: “Tiểu tử đầu của ngươi có bị hỏng không? Thà rằng nhận thua hầu rượu lão tử, cũng không chịu ... ” hấn nói xong, phiêu diêu liếc nàng một cái, lại nhìn vào thân dưới của Lạc Thủy Thanh Hoảng, giọng điệu trở nên tà mị :“Hay là ngươi có ẩn tình chi khó nói a?”

Lạc Thủy Thanh Hoảng hơi nhướng mày, âm thầm cầm tay nàng xoay xoay trong tay anh, phác tay sắc mặt ôn nhuận lạnh nhạt không đổi.

“Quan Công, buổi tối nay ngươi không phải là không được uống rượu sao? Làm sao có chuyện ta phải hầu rượu như ngươi nói chứ?”

“...”

GM, người thấy chưa? Cái này mới đúng là bản chất tà ác đáng khinh, âm hiểm狡 hoạt của đại thần a!

Quan Công mông cong lên, Tiểu Nấm cười trộm, nhóm Quái Thú thì kêu gào: “Lão đại, người thật âm hiểm a! Người ăn gian? Không phục không phục! Không chơi nữa! Không chơi! Đấu không lại người, người xấu lắm !”

Lạc Thủy Thanh Hoảng vẫn bình thản ung dung: “Ta tình nguyện chịu thua, đâu có trái với quy tắc trò chơi, như thế nào là xấu chứ ?”

Tứ chỉ Quái Thú đang kêu la cũng bị anh làm cho bị nghẹn.

Không đợi nhóm bọn họ nghĩ ra đối sách, Lạc Thủy Thanh Hoàng liền kéo nàng thẳng ra cửa, thái độ vô tội quay đầu lại nói: “Chắc Tư Mật Đạt bọn họ đã tỉnh rồi, ta cùng Xướng Trễ đi thế nào xem, rồi chúng ta cùng đi ăn tối luôn.”

Mới vừa khuất tầm mắt của mọi người, nàng không cam lòng nắm tay anh đứng chất vấn: “Anh sớm đã có dự mưu rồi đúng không, vẫn là đơn thuần không muốn hôn em?” Nàng lời vừa thoát ra đã cảm thấy vô cùng hối hận cho sự nóng giận không kèm chế được của mình.

Lạc Thủy Thanh Hoàng sững sốt thất thần, nhưng ngay lập tức lấy lại ánh mắt ái muội cười: “Chỉ là anh không thích hôn em trước mặt cho bọn họ xem, nếu em thích, anh thật ra không ngại ở buổi cơm chiều biểu diễn cho bọn họ xem...”

Nàng hai tay nhất thời run lên, đột nhiên kinh hãi khi thấy chính bản thân mình lại nhất thời sắc mê tâm khiêu, bị tích tụ bởi suy nghĩ về việc anh từ chối hôn nàng, lại đầu đất đi hỏi cái chuyện không biết xấu hổ như thế này?!(xao mờ) sắc tức là không, không tức là sắc...

Lúc cả nhóm ăn cơm tối, Quan Công đứng là gậy bắt ngờ không ít, Lạc Thủy Thanh Hoàng đứng dậy rót rượu ọi người, Quan Công chỉ uống một ngụm, rồi gọi nhân viên phục vụ đến.

“Tiểu thư, người có thể đổi cho ta chai nước khoáng được không?”

Đồ ăn dọn đến, chén bát bày ra, mọi người đều hưng phấn, ăn như sói như hổ, gió cuốn mây tan. Duy chỉ có Quan Công ăn uống rất nhã nhặn thanh tú, hỏi ra mới biết nguyên nhân: “lão bà có lệnh cường chế ăn uống điều độ để giảm béo”, mọi người cười sặc sụa phun nước phun đồ ăn tung tóe.

Muốn Mạng Người Ba Ngàn cắn cắn cái móng giò, không biết sao lại đột nhiên nảy một ý tưởng kinh dị, quay lại hưng chí hỏi mọi người trong bàn: “Các người nói xem, lần sau chúng ta lại tụ họp như thế này, có thể là trong đám cưới của lão đại không a?”

Mọi người nghe vậy, lập tức cũng nhất loạt hưng phấn, tranh nhau truy vấn Lạc Thủy Thanh Hoàng. Lạc Thủy Thanh Hoàng anh chỉ cười mà không nói, nghiêng đầu nheo mắt nhìn nàng, mọi người cũng thức thời dời đổi mục tiêu, quay lại chuẩn bị chất vấn ai đó chứ không phải Đại Thần.

Nàng đành trong lòng rửa thắm cái tên Muốn Mạng Người Ba Ngàn kia, rồi quyết định tiếp tục giả trang thành Mona Lysa với bọn họ.

“Con cá này rất ngon miệng a, tôm chiên chấm mù tạt cũng thực xốp giòn, ần, thịt bò hầm thực nhừ, ăn nhiều ăn nhiều một chút, trăm ngàn lần đừng bỏ phí, lão đại thanh toán đó a!”

“...”

Ăn cơm xong, Quan Công chợt nghĩ ra ý kiến ăn chơi mới, cười tùm tùm đề nghị: “hay chúng ta đặt phòng hát karaoke nha?”

Mọi người sợ hãi: “Quan ca, người sẽ không phải là muốn mượn cơ hội trả thù chứ? Nhưng chỉ có lão đại có tội với người thôi a, chúng ta hoàn toàn vô tội!”

Quan Công vỗ ngực cam đoan, cùng lắm thì lão tử không chạm vào micro!

Nàng nghi hoặc khó hiểu, vậy hần còn muốn thu xếp ọi người đi hát karaoke làm gì?

Lúc bọn họ vào thuê phòng, cả đoàn hưng hỷ kéo vào, người dành microphone kẻ dành chọn bài hát.

Nàng cảm thấy sau khi no say thì hơi buồn ngủ bèn ôm gối nhỏ lui vào một góc trên sofa khoanh chân định chợp mắt, Lạc Thủy Thanh Hoàng cởi áo khoác của anh khoác trên người nàng rồi ý tứ dùng điều khiển chỉnh nhiệt độ ấm lên một chút.

Nhân viên phục vụ gõ cửa mang trái cây vào, trên tay còn cầm cả ba chai rượu, mọi người đều ra vẻ ngạc nhiên vì không ai có ý định tiếp tục uống. Thì nhân viên phục vụ đã chỉ vào người order là Quan Công nhà ta.

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Quan Công rất thẳng lưng khẳng khái trả lời vô cùng hợp tình hợp lý.

“Chỉ nói khi ăn cơm không được uống rượu, lại cũng không có nghe nói khi ca hát không được uống rượu, lão tử lần này không tính là bôi ước nha!”

Mọi người bưng tỉnh ngộ, Nàng cũng len lén dựng thẳng ngón giữa, Thật là! Hẳn đúng là còn học được cả chuyện lợi dụng sơ hở?

Kết quả, làn hóm lão gia bọn họ vừa thấy được uống rượu, lập tức giống như ô tô được thêm dầu, máy móc được lên dây cót, tinh thần chấn hưng, ca ca hát hát rất hứng khởi, không quan tâm là bài gì, miễn là nhạc lên là cứ thể ngêu ngao rống lên.

Nàng nữa nắm nữa ngồi một bên nghe bọn họ gào thét, một bên nhâm nhi cắn hạt dưa cái miệng nhỏ nhắn cứ chóp chép, cảm thấy thực dễ chịu a.

Đến khi microphone rơi vào tay Muốn Mạng Người Ba Ngàn, nàng cảm thấy không được dễ chịu lắm, mà chính xác phải nói là cơ hồ là ủ rũ héo uá, bởi vì hẳn rất nhập tâm cất cái giọng đi một đường nhạc đi một nẻo kia lên hát bài có chết đều phải yêu, quả nhiên muốn mọi người chúng ta chết a!

Tư Mật Đạt nghe không tới hai câu, liền nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài; Lạc Thủy Thanh Hoảng dùng tay áo của anh che đầu nàng, lại vui vẻ nhét hai quả chery vào lỗ tai mình; Mật Ngoài Mạn thất tha thất thểu, run run tay?!

Càng không tưởng, Muốn Mạng Người Ba Ngàn càng hát lại càng kích tình, nhắm mắt say mê hát!

Tiểu Nấm không thể chịu được nữa bèn thô lỗ một tay đoạt lấy microphone.

Bài hát kết thúc trong cương ép, chỉ có Quan Công kia rất kích động vỗ tay khen ngợi: “Không sai không sai! Rất có phong độ của lão tử năm đó!”

Mọi người đều á khẩu không nói gì.

Khi bài hát kết tiếp Thiên Hạ, nhạc dạo vừa nổi lên, Quan Công liền cướp microphone trong tay Tiểu Nấm, mọi người thấy thế, đều lục đục đứng dậy chạy trốn.

Quan Công vội vàng xua tay: “Đừng sợ đừng sợ, lão tử không hát, lão tử chỉ là muốn nói vài câu với mọi người mà thôi.”

Mọi người nghe thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, đều có cái loại cảm giác như vừa được sống sót sau tai nạn.

Quan Vong đứng trang nghiêm trước mặt mọi người, phối hợp với bối cảnh âm nhạc, kích tình mệnh mệnh phát biểu diễn thuyết.

“Các huynh đệ, chúng ta là nhờ qua trò chơi này mới quen biết nhau, hôm nay có thể ở cùng một chỗ ca hát uống rượu, thì phải là kiếp trước chắc đã tu luyện nên duyên phận! Tuy nói trò chơi này chỉ là ảo, nhưng tình cảm bạn bè của chúng ta là chân thật! Cho dù về sau chúng ta có không chơi trò chơi này nữa, thì tình nghĩa hôm nay cũng không nên đoạn, chúng ta ở trò chơi đã là huynh đệ, thì ra khỏi trò chơi cũng vẫn là huynh đệ! Các người cảm thấy lão tử nói có đúng không?”

Mọi người đều cảm động sôi trào, hưởng ứng: “Thật rất đúng a!”

Quan Công nhếch miệng cười: “Đúng vậy? Tốt lắm, chúng ta đến làm một ly đi!”

Mọi người ảm bãi, Quan Công kêu Tiểu Tiêu mở bài thiên hạ một lần nữa, mọi người đều phải lần lượt hát một câu, đến phiên ai mà không hát được, sẽ bị phạt rượu.

Rồi sau đó, microphone được mọi người chuyển tay. Chờ đến khi rơi vào tay nàng, thì nàng nhất thời không thể nghĩ ra câu kế tiếp. Kết quả là, nàng cũng không khó xử người khác miễn cưỡng chính mình, rõ ràng sáng khoái trực tiếp uống rượu ...

GM, không phải là nàng không muốn hát, mà thật sự là ngay lúc ấy không thể nghĩ ra được câu hát có ý nghĩa!

Đến lượt Lạc Thủy Thanh Hoảng vừa lúc là câu cuối cùng, khi ấy anh quay mặt nhìn nàng, chậm rãi rõ ràng, thâm tình chân thành hát câu “Chỉ vì nàng, ta ngồi yên thiên hạ”, mọi người bỗng dưng ồn ào, nháo nhào bình luận.

Nàng lại không cảm thấy một chút cảm động nào, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi...

Lạc Thủy Thanh Hoàng hát xong, mọi người vẫn tìm hết lý do này đến lý do khác thuyết phục anh hát tiếp. Nàng vốn tưởng rằng anh sẽ hát lại bài hát anh đã từng hát qua trên công cụ YY kia, không ngờ anh lại quyết định hát bài cho anh mượn em cả đời.

Giai điệu mở đầu chậm rãi vang lên, hình ảnh trên MTV bắt đầu chuyển động, dần dần hiển hiện ra đoạn tự bạch ...

“Anh muốn cho em biết, trên thế giới này, có một người, luôn vĩnh viễn chờ đợi em, vô luận đến khi nào, vô luận em ở nơi nào...”

Lòng nàng khẽ chấn động, lên nhìn trộm Lạc Thủy Thanh Hoàng, thấy anh không nhìn qua bên này, liền lặng lẽ cầm chai bia khẽ lùi vào sâu trong sofa, im lặng nghe anh hát, yên lặng uống rượu.

Giọng Lạc Thủy Thanh Hoàng vẫn như trước kia, sạch sẽ trong suốt, giống như tiếng nước chảy tí tách, lững lờ tiến vào trong lòng nàng, lời hát từ miệng anh tựa hồ cũng phiến động tình nhân.

“Cho anh mượn em khi còn sống, em có chịu không? Cho dù có một ngày, anh không thể động đây. Anh vẫn muốn tựa vào bên cạnh em, kể cho em biết anh yêu em say đắm không thay đổi, cho đến khi anh không thể nói được nữa, em cũng không nghe thấy được nữa...”

Khi bài hát gần hết anh vừa lặp lại câu điệp khúc kia vừa kín đáo đưa ánh mắt nhìn nàng: “Cho anh mượn em khi còn sống, em có chịu không”, mà trong lòng nàng cũng một lần lại một lần nữa trả lời ... Được.

78. Chương 78: Để Thói Quen Trở Thành Tự Nhiên.

Nghe Lạc Thủy Thanh Hoàng hát tựa hồ rất đặc biệt nàng cứ thế uống rượu, bất tri bất giác, trước mặt nàng đã xếp một hàng vỏ chai rượu. Lạc Thủy Thanh Hoàng chuyển microphone cho người khác, bước lại ôm nàng vào lòng khuyên can: “Nha đầu, em nếu tiếp tục uống như vậy sẽ say đó...”

Nàng ôm lấy tay anh, dục đầu vào lấy tay anh làm gối.

“Đừng cản em! Em hôm nay rất cao hứng, đừng cản em!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng thấy không quản được nàng, đành phải thay đổi tư thế, để nàng có thể dựa vào đắc thoải mái một chút, sau đó liền ầm ỨC trở mặt nhìn nàng tiếp tục đem bia làm thành nước uống có ga.

Kết quả của chuyện được sung nịch và bốc đồng là, nàng cứ nhiên tự làm mình say, say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, ngay cả chuyện anh làm sao có thể đem nàng về nhà cũng không biết.

Lúc nàng tỉnh lại, thì thấy bản thân đang nằm trên Lạc Thủy Thanh Hoàng, thử nhắc người ngồi lên thì thấy trong bụng từng trận cuộn cuộn như muốn ói, đúng là tự hại bản thân mà, nàng giờ phút này cảm thấy hơi hối hận vì đã uống quá nhiều.

Cổ họng khô khốc, khát nước khó chịu, liền cố gắng loay hoay đứng lên, say lắc say lơ lửng được đến phòng khách, vợ được cái ly, nàng đang còn đang suy nghĩ xem có thể lấy nước ở đâu.

Tay bưng cái ly có chút không xong, ly gì mà cảm giác trơn tuột như muốn rút ra khỏi tay nàng, thì một bàn tay to lớn bỗng dưng xuất hiện, lấy cái ly trong tay nàng đi và ngay sau đó một cốc nước được đưa vào miệng nàng.

Bên tai, mơ hồ vang lên giọng Lạc Thủy Thanh Hoàng trầm oán: “Em tỉnh dậy sao không gọi anh?”

Nàng hất nhẹ tay anh ra, cầm lấy ly nước trong tay anh uống hai hớp, ngẩng đầu, mắt vẫn còn say lơ lơ mờ mờ nhìn anh cười: “Cũng không thể chuyện gì cũng đều ỷ lại vào anh?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng mày hơi nhíu lại: “Ỗ lại vào anh, có gì không tốt sao?”

“Không phải là không tốt, mà là em sợ.”

“Em sợ cái gì chứ?”

“Nếu em thực sự là bị anh bao dưỡng quen rồi , tương lai làm sao có thể rời khỏi anh?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng sắc mặt trầm xuống, nheo mắt, lạnh giọng đe dọa nói: “Rời đi? Em thử dám chạy một lần nữa xem? !”

Nàng chân nam đá chân xiêu trái, miệng vẫn không phục khó chịu nhăm nhắng cùng anh: “Hắc! Em sẽ còn bỏ chạy cho anh xem , anh có thể làm gì được chứ?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng đuổi theo, một tay ôm lấy nàng bế vào phòng ngủ, nửa buồn cười nửa bất đắc dĩ quở trách: “Ngoan ngoan về phòng nằm đi , xem bộ dáng của em bây giờ đứng còn không vững ...”

Tóc của anh ẩm ướt , trên người còn tỏa ra mùi sữa tắm nhẹ nhàng, xem ra anh hẳn là mới tắm rửa xong, nhìn thật phần quyến rũ.

Nàng đầu óc lơ mơ vòng tay ôm lấy cổ anh, đầu dụi vào cổ, vô thức hít vào thật sâu, lại nhẹ nhàng thở ra run rẩy, bật thốt lên hỏi: “Anh muốn em sao?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng đang ôm nàng bước chân anh có vẻ giật mình lung túng, nhưng ngay lập tức làm như không có nghe thấy nàng nói gì, nhẹ nhàng đặt nàng vào giường, kéo chăn đắp cho nàng, lúc anh vừa xoay người tính bước ra thì bị nàng ôm lấy cổ, kéo anh bật té trở về.

Nàng hơi hơi hạ thấp người, giữa đầu khẽ đụng vào môi anh, vụng về khẽ hôn. Thấy anh không có đáp lại, nàng lại lấy đầu lưỡi liếm môi anh không tự chủ khẽ nói... “Em ...muốn anh.”

GM, nàng cái gì nói được cũng đã nói hết rồi , nếu anh vẫn còn lơ mơ không rõ thì nàng cũng chỉ còn cách buông tha cho anh!

Tuy rằng loại cảnh tượng này, nàng từng miêu tả qua vô số lần ở trong chính tiểu thuyết của mình, nhưng cũng chỉ toàn là lý thuyết suông a! Trời biết, nàng cũng chỉ có thể hình dung tình huống đến thế mà thôi! A a a a a!

Lạc Thủy Thanh Hoàng giống như bị điện giật cả người cứng đờ, do dự một lát, đột nhiên nâng gáy nàng, cúi người hung hăng sâu sắc hôn nàng.

Nụ hôn của anh có vẻ như rất hung mãnh, như là sợ nàng đổi ý đem nàng ôm gắt gao ở trong lòng, hoàn toàn không cho nàng có cơ hội gì mà trốn tránh lui bước.

Nàng bị anh hôn đau hừ lên một tiếng, anh nhân cơ hội này dễ dàng mở khớp hàm của nàng, cuồng vọng phóng túng tiến quân thần tốc, dùng cái lưỡi ta mị cần quét trong miệng nàng, lưỡi của anh dây dưa với đầu lưỡi của nàng, liếm láp quay cuồng chỉ hận không thể đem nàng ăn vào trong bụng.

Nàng lúc này lý trí hoàn toàn bị anh làm mơ hồ, chỉ cảm thấy đất trời chuyển động, tay chân như nhũn ra mặc anh trong miệng nàng dây dưa cắn nuốt...

Ngay lúc anh làm nàng không còn có thể thở, gần như muốn ngất, anh hơi khẽ lui về phía sau, mở ra một khe hở cho nàng hô hấp, nâng cằm của nàng cầm, bắt buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt anh, giọng anh tiếng được tiếng mất gôi nàng: “Nha đầu...”

Nàng đồng tử mờ mịt, ý loạn tình mê nhìn thẳng vào đáy mắt anh, trong ánh mắt hơi lóe ra tia nghi hoặc cùng khó hiểu.

Trong đáy mắt anh hiện lên hai tia lửa như thiêu đốt nàng, lòng nàng cứ như vậy nhìn vào mắt anh mà động tình.

“Nói cho anh biết, anh là ai? Được không?”

Nàng trả lời lảng nhãng: “Đại thần?”

Anh biểu tình bức tức trừng phạt nàng bằng cách cắn nhẹ vào môi nàng.

“Không đúng!”

Nàng bây giờ lại nổi lên ham muốn chơi xấu anh, nở một nụ cười chọc ghẹo rất xấu xa.

“Tịch Dao muội muội?”

Anh trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, cúi đầu hôn vào cổ nàng, tay ôm hông nàng tay chân bắt đầu không yên phận lần vào quần áo nàng sờ soạng, vuốt nhẹ theo cột sống nàng thật dễ chịu.

“Vẫn không đúng!”

Nàng nheo nheo mắt, theo bản năng hơi ngưỡng đầu lên, khê liếm vào yết hầu của anh.

“Được... người yêu kiếp trước, oan gia kiếp này... Bây giờ, anh vừa lòng chưa?”

Anh hé miệng, thật mạnh cắn vào cổ nàng, nhân tiện đẩy nàng ngã xuống giường, anh áp đặt trên người nàng, nhẹ nhàng hôn dọc theo xương quai xanh của nàng, sau như lại vẫn chưa đủ khê kéo áo nàng lên, không kèm chế hôn miên man hai nụ hồng làm nàng gần như không thể thở nổi.

Nàng theo bản năng khê nhượng người, đón nhận môi anh, cơ thể nàng như bị nụ hôn của anh châm hỏa diễm, đầu óc mờ mịt, công thêm uy lực của rượu, càng khiến nàng không thể không chế bản thân...

Quần áo trên người nàng không biết từ bao giờ đã bị anh dữ dội quăng ra thật xa, nàng hơi cảm thấy rung mình vì hơi lạnh thì cơ thể nóng như lửa của anh đã kịp ôm nàng đến áp áp, cái lạnh không còn nữa mà bây giờ chỉ còn cảm giác kích tình hừng áp chế cả hai.

Nàng hoàn toàn không thể khống chế bản thân khe khẽ rên lên, ngậm thanh vừa mới thoát ra miệng đã bị môi anh không chế nuốt vào, nàng giờ phút này cũng không thể nghĩ nhiều được nữa chỉ còn biết vô thức ôm lấy cơ thể đầy nam tính của anh mà hưởng thụ cảm giác da thịt nóng hổi dán lên da thịt, chặt chẽ đến không có một chút khe hở.

Hôn, kích tình kịch liệt cả cơ thể nàng nhịn không được run run.

Tay nàng bất chợt bấu chặt vào da thịt anh vì đau, nhưng cái đau đó phút chốc biến thành mị lực dụ dỗ cả hai người bọn nàng, thở dốc dồn dập anh như cảm nhận được đây là lần đầu tiên của nàng cũng nhẹ nhàng dừng lại trong phút chốc cho cơ thể chật chội của nàng có thể thích ứng với vật đàn ông của anh, khê dừng lại rồi anh lại tiếp tục nhẹ nhàng tiến lui đem cơ thể nàng áp sát anh. Một giây tất cả đều hóa thành mị hoặc, lời lẽ của những cái vuốt ve của anh có thể khiến nàng giảm nhẹ cơn đau, rồi đột nhiên anh nhanh chóng ôm lấy nàng tăng tốc ra vào biến hóa thành sóng triều, khiến thần kinh của nàng gần như tê dại, cuối cùng đem nàng cùng đến cao trào...

Sau đó, nàng sắc mặt bây giờ bỗng dưng đỏ rực ghé vào trong ngực anh thở dốc, thân thể đầm mồ hôi, cơn say rượu cũng đã gần như hoàn toàn muốn tỉnh, chỉ còn lại sự mê muội run rẩy, cùng sự hối hận muộn màng và thẹn thùng.

GM, nàng tại sao có thể chủ động ép anh làm chuyện này chứ? Trường hợp này có thể nói là nàng mượn rượu làm càn không?

Lạc Thủy Thanh Hoảng siết chặt nàng trong lòng, đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, cười có vẻ rất gian xảo như muốn trêu chọc nàng, cứ như vậy mà triển miên hôn lên trán, chóp mũi, hai má của nàng.

“Bây giờ mà em mới nghĩ đến hối hận, thì chỉ sợ đã quá muộn rồi?”

Nàng cả người cảm thấy ngượng đến phát sốt, đơn giản chỉ còn cách đem mặt dán vào ngực anh hồng hạ nhiệt độ.

Đại thần a! Cho dù anh có nhìn ra, cũng không cần phải nói ra lời như thế chứ? cấp cho nàng tí xú mặt mũi sẽ chết sao?

Lạc Thủy Thanh Hoảng xoay người áp đảo nàng xuống dưới thân anh, nàng bối rối buột miệng hỏi một câu vô cùng ngớ ngẩn.

“Làm sao vậy?”

Anh nhíu mày, nghiêm trang nói nhưng giọng điệu vô cùng biến thái a: “Chúng ta tiếp tục thôi! Phản ứng thẹn thùng của em có thể giải thích là em vẫn chưa có thói quen này, anh có trách nhiệm giúp em học được thói quen, từ từ thói quen sẽ trở thành tự nhiên...”

“...”

Nửa giờ sau, anh ôm nàng đến phòng tắm tắm rửa một chút, nàng cũng vốn định phản kháng, nhưng toàn thân vô lực, mệt đến nỗi ngay cả ngón tay cũng không nhấc lên nổi, đành phải để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Trở về anh đặt nàng nằm xuống, anh sau đó lại lần một nữa cúi người hôn nàng, miệng khe khẽ nói về rất nghiêm túc “Vấn ôn vô luyện a”, nàng bị câu nói của anh hù đến nỗi lắp bắp nói: “Em thấy đã muốn rất tự nhiên rồi, không cần...ôn nữa đâu”

Lạc Thủy Thanh Hoàng ôm lấy cơ thể nàng, cúi xuống bắt đầu cái hôn quyến rũ nàng “Nhưng là... anh cần ôn a.”

“...”

Nàng thật hối tiếc không kịp, lật bàn lật bôn.

Triền miên dây dưa qua lại, khi tỉnh lại thì đã là buổi chiều, không chờ nàng mở to mắt, một cái hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước liền đậu trên môi nàng thật ấm áp, ngẩng đầu lên nàng thấy anh đứng bên giường quần áo chỉnh tề, liền hỏi anh: “anh vẫn ngồi ở chỗ này khi em ngủ?”

Anh cười khe khẽ: “Anh vào phòng xem chừng em mấy lần, thấy em ngủ rất say... anh làm em mệt đến thế sao?”

Nàng trong lòng cảm tức thầm rửa: anh nói hay nhỉ? Có mệt hay không bộ anh không biết sao?

Mắt nàng thấy nụ hôn bắt đầu tà mị của anh đang lướt trên cổ nàng, không cần nghĩ ngợi liền reo lên: “Em muốn vào toilet.”

Lạc Thủy anh đem chăn của nàng hất ra, hai tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, trán anh蹭 nhẹ vào trán nàng ôn lại còn nhu hôn nhẹ lên chóp mũi nàng.

“Anh bế em vào?”

Nàng giật mình, nhưng cũng biết điều hợp tác ôm lấy cổ anh, choàng hai chân vào hông anh như gấu trúc, quyết định phải hưởng hết sung sướng từ anh.

“Được a.”

GM, đừng nói thêm nữa, nàng thật đúng là không có tiền đồ mà?

Sau khi giúp nàng giải quyết xong mọi việc, Lạc Thủy Thanh Hoàng đem nàng đặt trên ghế sofa, rồi quay về phòng lấy đôi dép lê, cúi người mang vào cho nàng.

Nàng nhúc nhích đầu ngón chân, yên lặng thầm nói: Đại thần, chẳng lẽ anh thật sự muốn đem em sung đến nỗi em cả đời cũng không thể tự gánh vác bản thân sao?

Sự thật được chứng minh, nàng thật sự không chỉ là công chúa trong lý thuyết nha! Khi anh vừa mang dép vào chân cho nàng, chân nàng bị chuột rút, đau đến nỗi nàng phải lăn ra nằm dài trên sofa quay cuồng nhăn nhó. Đúng là hưởng sung sướng cũng phải trả giá a.

Anh hơi lung túng trong giây lát, nhưng ngay lập tức hiểu ra vấn đề liền nâng chân của nàng đặt lên đùi, vừa nhẹ nhàng xoa bóp giúp nàng đỡ đau vừa nhịu mày than vãn: “Đúng là em thiếu vận động a? Một lát nữa anh dắt em ra ngoài mua mấy bộ đồ thể thao, ngày mai sáng sớm đi chạy bộ với anh!”

Nàng không phục khe khẽ gầm lên: “Anh đừng mơ tưởng! Bắt em phải dậy sớm đi tập thể dục, em thà tình nguyện gây thù oán với anh!”

Anh khe liếc nhìn nàng, điệu bộ giống như đang xem ai đó nói nhảm.

“Anh như thế nào cũng không cảm thấy mình đang nuôi heo a?”

Nàng giận dữ gầm lên: “Nếu anh không hài lòng thì bỏ đi!”

Nàng cũng vốn tưởng rằng anh sẽ nhân cơ hội này mà giáo huấn nàng, ai ngờ anh chỉ khe cười nắm lấy cổ tay của nàng trên chộc nói.

“heo thì heo vậy! vậy em mau mau béo phì ra cho anh, để không uống công anh vỗ béo, bằng không về sau đưa em đi ra ngoài, người ta còn tưởng rằng anh không mua đủ thức ăn cho gia súc đó!”

Bởi vì câu nói này của anh , buổi tối nàng dỗi ăn nhiều hơn một chén cơm, kết quả là no quá nên lại cảm thấy rất buồn ngủ, có lẽ Đại Thần anh nói đúng, nàng có vẻ hơi có họ hàng với Trư Bát Giới thì phải, aizzz...

Sáng hôm sau, Lạc Thủy Thanh Hoằng phải đi làm, Lúc ra đến cửa anh còn không quên hôn nàng vào cả hai má, nàng nằm trên giường giả vờ ngủ, trong lòng tràn đầy cảm xúc không thể dùng ngôn từ để diễn tả, rất cảm động và hạnh phúc.

Sau khi anh đi làm, nàng phát hiện ra chính bản thân mình có cổ thể nào cũng không thể ngủ lại, thiếu cánh tay của anh làm gối đầu, thật đúng là có vẻ không quen !

Xoay người nằm nghiêng, nhìn gối bên cạnh trống rỗng, bất chợt buồn bã.

GM, loại cảm giác này... gọi là ý lại sao? Giống như nàng từ trước đến giờ đều quen sống độc lập, cũng học được ý lại sao?

Cẩn thận ngẫm lại, sự sủng nịch của đại thần anh với nàng, đối người khác có thể không là gì cả, nhưng đối với nàng mà nói, lại như là thuốc phiện, phụ cốt thực hồn, một khi đã lây dính, có muốn ngừng cũng không ngừng được.

Phải biết rằng, đó là những khát vọng lâu lắm rồi luôn nung nấu trong lòng nàng, được che đậy bằng cái vỏ bọc bất cần ngổ ngáo, nhưng không ai rõ hơn bản thân nàng vẫn luôn mong muốn được sự yêu thương chăm sóc của ai đó, đó cũng là điều nàng luôn mơ đến nhưng vẫn không thể chạm đến được! Tuy rằng trong lòng nàng rõ hơn ai hết tình cảm này sẽ không thể kéo lâu dài, nhưng một chút ích kỷ vẫn không muốn buông tay...

Ha ha, có lẽ là ông trời cũng muốn đùa giỡn với nàng, ở ngay thời điểm sinh mệnh của nàng sắp đi đến bước cuối, lại đưa cho nàng cái loại hạnh phúc mà nàng không nỡ dứt bỏ.

Cũng may nàng cũng không quá tham lam, có thể được giống như bây giờ, đã cảm thấy rất mỹ mãn, nếu có ngày nàng phải ra rời cuộc sống, xa rời anh đi nữa thì nàng cũng không cảm thấy ân hận.

Mọi chuyện muốn làm nàng cũng đều làm cả rồi.

Cái có thể cho anh thì nàng cũng đã cam tâm tình nguyện trao cho anh.

Cũng chưa từng cảm thấy hối hận hay tiếc nuối.

Thì bây giờ khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại, nàng cũng nên quý trọng để chia xẻ mỗi một phút giây có thể ở bên anh.

Chỉ cần anh yêu thương nàng một ngày, nàng sẽ hồi đáp cho anh cả kiếp này của nàng.

Anh yêu thương sủng nịch nàng như thế, nàng cũng sẽ ghi khắc ân tình này của anh cho đến kiếp sau...

Ách, Nàng nhất định là ngày hôm qua ăn phải cái gì! Lại nằm trên giường suy nghĩ lung tung như thế chứ?

Nàng cũng tự khinh bỉ bản thân mình, Xương Trễ không sợ trời không sợ đất vẫn luôn tồn tại trong con người nàng đâu mất rồi!

Rời khỏi giường, nàng tiện tay mở tủ lấy đại áo sơ mi của anh choàng vào người, áo của anh rất rộng, nàng mặc vào thùng thình nhưng lại tỏa ra mùi hương của cơ thể anh làm nàng nhất thời cứ vô thức hít lấy hít để. Nàng động tác nhanh nhẹn dọn dẹp giường chiếu, phòng ốc.

Sau khi thu dọn phòng ốc xong xuôi nàng bước ra vén nhẹ màn cửa, ánh mặt trời lập tức tràn vào chiếu ảm áp cả căn phòng, nàng lại hơi hoảng hốt nghĩ đến bản thân giống như cô gái vừa mới tân hôn xong, trở thành tiểu bà chủ của gia đình...

Trong phòng khách nàng thấy trên bàn ai đó đã để sẵn một ly sữa, một mút hoa quả, còn có một lát bánh mì.

Lúc nàng với tay cầm lấy ly sữa, thấy phía dưới có một tờ giấy viết: “chờ đến khi em tỉnh dậy chắc sữa đã nguội rồi, nhớ hâm nóng lại rồi mới ăn!”

...

Nàng cảm thấy lưỡi biếng đi hâm nóng, lại đặt ly sữa xuống định cầm miếng bánh lên, thì lại thấy dưới đĩa bánh cũng có một tờ giấy khác viết: “em chịu khó đem ly sữa để vào lò vi ba, chỉ bước hai bước chắc không phiền toái chứ?”

...

Oa, đúng là gian manh đại thần ngay cả chuyện nàng vốn lưỡi biếng sẽ uống đại sữa lạnh mà anh cũng có thể đoán được thì quả thật nàng không thể coi thường khả năng biến thái của anh a.

Ăn sáng xong nàng quyết định mở máy tính login vào game để giết thời gian, vừa login vào thì đã thấy hệ thống nêu lên: sao băng đại địa, thiên hàng thiên châu.

Nàng lúc ấy đang đứng ở Đào Lý Hoa Lâm, bèn nhanh chóng phi thân lên ngựa, chạy như điên đến Vĩnh Trữ trấn.

Vĩnh Trữ trấn rất đông người, cách thật xa cũng đã thấy có người đang PK, vẫn là một đám đánh ẩu một người, nàng cũng vốn định đi qua, tiếp tục tìm kiếm hạt châu để mong phát tài, nhưng khi nhìn thấy cả đám bọn họ bu lại đánh một người là tiểu đồ đệ của nàng thì không bình tĩnh được nữa.

Nhảm nhí! Đám đụng vào đồ đệ của nàng, bọn họ đã hỏi qua nàng chưa?

Chỉ thấy Mạch Thượng Sơ Huân trên thân có nhiều loại phản đối trạng thái, bị một đám người vây quanh chém, lượng huyết thấp xuống rất nhiều, nàng lúc ấy nhất thời kích động, cũng không suy nghĩ nhiều, cứ như vậy xông lên mở Bát Môn hóa thương, mở xong mới phát hiện ... trường hợp này cũng không phải gặp đàn tiểu quái, mở Bát Môn làm gì a?

Kết quả, bang nhân đang chém Mạch Thượng Sơ Huân kia huyết điều hồi phục hoàn toàn, Mạch Thượng Sơ Huân bị GM thiên lôi đánh chết, còn nàng dọa người dọa bản thân đến không còn có thể mở miệng ...

Mạch Thượng Sơ Huân quỳ rạp trên mặt đất không nói được một lời, trong lòng nàng cũng hy vọng hắn có thể oán giận hai ba câu, ách! Cho dù chỉ là oán giận nửa câu, nói một chữ cũng được a!

Tiểu Quỷ Quái, ở trước mặt nàng chạy lòng vòng hai vòng, rồi đặt câu hỏi nói: “Người không phải là sư phụ của hấn sao? Tại sao lại đi cứu người khác a?”

Nàng bây giờ nếu mở quỷ quái hào, chắc chắn sẽ lôi kéo tất cả đồng quy vu tận, cùng nhau tự bạo.

Lật bàn! Nàng làm sao có thể hồ đồ như thế chứ! Nàng nếu không phải do nhất thời xúc động, chẳng lẽ nào bị hồng sao?

Mạch Thượng Sơ Huân ngay lúc đó liền hóa thành một đạo khói trắng phiêu đi, sau đó hấn gửi một tin nhắn đến cho nàng.

Cửa sổ chat riêng -Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: sư phụ, người theo giúp ta đi Khảm Thủy đi! Xoát cái túi.

Cửa sổ chat riêng -nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: đồ nhi, người phải tin tưởng ta, sư phụ tuyệt đối không phải cố ý ...

Cửa sổ chat riêng - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: (tìm ra manh mối) ừ, ta biết.

GM, bị đồ đệ nhìn ra chuyện sơ ý, nàng thực sự cảm thấy không được tự nhiên?

Nàng nguyên lai là tính theo học phong thái của Luân Hồi Ngàn Năm, xông lên đánh đình đương ngũ tứ tướng dám khi dễ đồ đệ của nàng, nhưng sự thật và tưởng tượng thật quá chênh lệch, thực lực của nàng cơ bản là không thể giúp được đồ đệ rửa hận a, lệ bôn.

Nàng rơi vào cửa động Khảm Thủy, đột nhiên kinh sợ nhận thấy, chỗ này vốn không phải là chỗ nàng cùng tiểu đồ đệ hai người có thể thu phục nổi, liền nhanh chóng mở danh sách bạn tốt tìm cứu trợ.

Tìm đến nửa ngày, cũng không tìm được một ai có khả năng giúp hai thầy trò nhà nàng, trong lúc đang rất buồn bực, thì thấy màn hình hiện ra dòng chữ to

bạn tốt của nàng Luân Hồi Ngàn Năm đã login.

Nàng nhất thời cảm động đầy mặt.

Ồ ô, cảm tạ CCTV, cảm tạ GM, phúc trạch đại địa, thiên hàng sư phụ.

bạn tốt –nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: (xoay quanh) sư phụ, chẳng lẽ anh chính là mưa đúng lúc trong truyền thuyết?

bạn tốt –Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: ...

hệ thống nêu lên -Luân Hồi Ngàn Năm xin gia nhập đoàn đội, có đồng ý hay không?

bạn tốt – nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: (cử xoa cười to) sinh em ra là cha mẹ, nhưng người hiểu em chỉ có sư phụ thôi!

bạn tốt –Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: ... (gấp trở ngại)

79. Chương 79: Thầy Trò.

Sư phụ nàng trước kia ở công cụ YY câu thường xuyên nhất nói trong lời nói chính là: ” đồ đệ ta như thế nào rồi ? đồ đệ ta đang làm cái gì ...”

Bây giờ nhớ lại, trong lòng nàng thật đúng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ách...

Đồ đệ đều là đến để đòi nợ sư phụ a!

Luân Hồi Ngàn Năm phải làm đội trưởng, lại tiến cử vào tổ một Thiên Cơ cấp 65, kêu là Nam Cung Thiên Ngưu, nghe bộ dáng bọn họ nói chuyện, hẳn đúng thật sự là bằng hữu.

đoàn đội - Nam Cung Thiên Ngưu: (chủ) lão tử sao lại được người chiếu cố thể này!

đoàn đội lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: bây giờ không phải là kêu người đến xoát rồi sao?

đoàn đội - Nam Cung Thiên Ngưu: thí! Người là dạy đồ đệ, nhân tiện mang lão tử đi theo chứ gì?

đoàn đội lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: (xao mō) sai! Là ta dạy đồ đệ của đồ đệ, thuận tiện mang người theo thôi.

đoàn đội - Nam Cung Thiên Ngưu: ... không phải người chứ? Tự nhiên ngay cả đồ tôn cũng muốn quản? Người từ khi nào thì biến thành lão mục tử vậy hả? Đây có ý gì cứ nói ra đi, ta không cười huynh đệ đâu?

đoàn đội lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: câm miệng đi! Người rút cuộc tới là có đến hay không?

đoàn đội - Nam Cung Thiên Ngưu: nếu không để ta làm đồ đệ cho người cũng được! Bằng không để cho đồ đệ của đồ đệ người tự xử đi!

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (lưu hân)

đoàn đội lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: người ít nói nhắm đi, mau chạy nhanh tới đây để tiến bản!

Tiến bản, thêm trạng thái, Luân Hồi Ngàn Năm cười thần thú Phượng Hoàng, bảo chúng ta cùng lên ngựa đi theo, sau đó liền tiến vào Khảm Thủy tìm BOSS Ma Đạt Đồ.

Xuống ngựa, Luân Hồi Ngàn Năm thay lòng đổi dạ ma đàn quái, nàng chỉ cần đứng tại chỗ mở Bát Môn, xoay lại thì thấy phá giáp Ma Đạt Đồ bắt lực, Bát Môn không có, lại dùng Diệu Thủ bổ sung huyết cho Mạch Thượng Sơ Huân và Nam Cung Thiên Ngưu.

Luân Hồi Ngàn Năm anh không cần nàng quản, bởi vì với cấp bậc của anh, kháng giả bản quái cơ bản không cần phải bổ sung huyết.

Nam Cung Thiên Ngưu vừa đánh quái vừa cảm thán: “hai thầy trò nhà này phối hợp cũng thật ăn ý!”

Hắn làm sao mà biết, nàng từ lúc mới bắt đầu chơi đến khi có thể vào bản sao, đều là do Luân Hồi Ngàn Năm anh mang nàng theo, nếu không phải ngàn lần thì cũng có đến trăm lần, không ăn ý làm sao được, thường thường dù chỉ là một động tác, cũng có thể biết đối phương muốn làm gì, ngay cả lời cũng không cần phải nói với nhau.

Sau khi giết hết tiểu quái cùng boss Ma Đạt Đồ, bọn họ lấy được mũ giáp cùng trung tâm ngọc dải của boss, Luân Hồi Ngàn Năm thấy Mạch Thượng Sơ Huân mặc Phi Thiên Bộ, thì liền trực tiếp phân mũ giáp cho Nam Cung, còn đai lưng thì đem phân cho nàng.

Mạch Thượng Sơ Huân cũng không nói gì, cái chính là một tắc cũng không rời khỏi nàng, nàng đánh quái nào thì hắn liền đánh quái đó, nàng trong lòng không khỏi bồn chồn: tiểu đồ đệ huyền não của nàng đâu mất rồi?

Đến cửa Khảm Thủy Kiếm Hồn, Nam Cung Thiên Ngưu vui vẻ chạy đi lên sờ sờ mó mó, kết quả là lấy ra được cái tử tự hồ lô, vô cùng đau đớn tự mắng chính mình tay thối.

đoàn đội lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: chúng ta đi ra ngoài đi, mở thực bản.

Khảm Thủy động thực ra vốn là một kiếm vực, bên trong tiểu quái vô cùng biến thái, nàng từng tận mắt chứng kiến gần hai vạn huyết của một Dịch Kiếm trong nháy mắt biến mất.

Luân Hồi Ngàn Năm thay đổi thần thú kỳ lân, từ từ bước vào, cũng bảo Nam Cung Thiên Ngưu không cần đánh quái, chỉ cần bảo vệ nàng cho tốt.

Vừa dứt lời, Nam Cung Thiên Ngưu đã bị mổ chỉ tàng tiểu quái ở trong góc dọa chết, Mạch Thượng Sơ Huân thấy đám tiểu quái kia chạy đến tấn công nàng, liền chạy ra trước hứng đỡ đem cừu hận lôi đi chỗ khác, Bát Môn của nàng khoảng cách thời gian chưa tới, chỉ có thể cấp cho Luân Hồi Ngàn Năm quảng thanh minh, sau đó liền xoay quác cấp cho tiểu đồ đệ nghịch chuyển. Bất đắc dĩ tiểu đồ đệ của nàng thật sự là còn rất non kém, chờ đến khi Luân Hồi Ngàn Năm quay lại bên đây tiếp quái, thì hắn đã muốn hắc bạch .

Giải quyết xong đám tiểu quái, nàng bắt đầu dùng thất tinh gọi hồn, Nam Cung Thiên Ngưu đứng lên chủ bàn than thở: “Đám tiểu quái này đánh người thực đau quá!” Sau đó lại oán hận cùng Luân Hồi Ngàn Năm: “Người bắt lão tử bảo hộ đồ đệ của người, ai bảo hộ lão tử đây a? Người nhanh một chút lại đây tiếp quái đi, lão tử có thể chết a!”

đoàn đội lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: người da dày thịt béo, chết thì chết đi! Miễn đồ đệ của ta bắt tử là được, thêm long trận, tiếp tục đi đừng đứng đó mà cản nhân nữa.

đoàn đội - Nam Cung Thiên Ngưu: (lật bàn) người thật là biết bao che cho con ha!

đoàn đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ...

Thực bản Kiếm Hồn BOSS, mỗi lần xoá sạch 4% huyết sẽ vừa thân xoát tiểu quái, lúc Luân Hồi Ngàn Năm kháng BOSS, nàng bổ sung lượng huyết cho anh liền bị tiểu quái tìm tới. Vì thế Nam Cung Thiên Ngưu phải đứng ở bên cạnh nàng, phụ trách giết sạch tiểu quái, Mạch Thượng Sơ Huân phụ trách xem xét.

Lúc vừa mới bắt đầu thì khá hoàn hảo, sau đó do tiểu quái ngày càng ra nhiều, Nam Cung Thiên Ngưu dần dần chiêu thức không chịu nổi, Mạch Thượng Sơ Huân nhất thương cừu hận liền kéo đến, Luân Hồi Ngàn Năm không thể quay qua bên đây trợ giúp, BOSS vì thế mà thoát mãn huyết ?!

đoàn đội lãnh tụ - Luân Hồi Ngàn Năm: (lật bàn) lão Ngưu, người có thể hay không bảo vệ cho đồ đệ của ta hả?

đoàn đội - Nam Cung Thiên Ngưu: (chủ) lão tử mới chơi vài ngày? Thao tác chưa tốt, trang bị cũng không tốt, thì có biện pháp nào khác chứ?

Cửa sổ chat riêng - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: sư phụ, hay chúng đi ra ngoài đi! Không xoát nữa.

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: người đợi chút, để sư phụ tìm người đả thủ.

Nàng quay lại đi bang phái, Quan Công, Tiểu Nấm bọn họ không có ai login, đang phân vân xem nên làm thế nào thì di động trên bàn vang lên, vừa cầm lấy thì thấy là Lạc Thủy Thanh Hoảng anh gọi về.

“Nha đầu, em dậy rồi sao?”

“Anh bây giờ có rảnh không?”

“đang nghỉ trưa, có rảnh, làm sao vậy?”

“Thượng hào bang đánh BOSS đi!”

“Vốn định gọi cho em để chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn cơm ...”

“Buổi tối chúng ta hãy ăn đi! Anh nhanh nhanh thượng hào đi!”

“ ... ”

Lúc Lạc Thủy Thanh Hoằng thượng hào, nàng dùng vai trò đội trưởng, tiến đoàn anh, Luân Hồi Ngàn Năm và Mạch Thượng Sơ Huân đều không nói chuyện, duy chỉ có Nam Cung Thiên Ngưu lên tiếng.

đoàn đội - Nam Cung Thiên Ngưu: ai u uy ! đây không phải là bảng thượng trang bị đại thần sao? Ngàn Năm, bảng hữu của người?

đoàn đội - Luân Hồi Ngàn Năm: không phải.

đoàn đội lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: anh nhanh vào đi, Kiếm Hồn ở nơi này.

Lúc Lạc Thủy Thanh Hoằng vào bản, còn không quên quay lại giải thích cùng Nam Cung.

đoàn đội - Lạc Thủy Thanh Hoằng: (cử xoa) ta là lão công của Xướng Trễ.

đoàn đội - Nam Cung Thiên Ngưu: ...

Lạc Thủy Thanh Hoằng nhanh chóng tiến vào, cầm kiếm chạy thẳng đến BOSS, Luân Hồi Ngàn Năm cũng không tranh giành với anh, thối lui đến bên cạnh nàng đánh tiểu quái, Nam Cung Thiên Ngưu thì rảnh tay rảnh chân liên tiếp cú người kiếm tiền.

hệ thống nêu lên - người nhặt được 3 đồng... Người nhặt được 5 đồng...

GM, cứ nhiên có người so với nàng còn tham tiền hơn nữa sao?

Chỉ có Mạch Thượng Sơ Huân vẫn đứng yên bất động, không hiểu được hắn đang làm cái gì.

Sau khi hai đại thần giải quyết xong BOSS, Nam Cung Thiên Ngưu lại chạy lên thu nhặt chiến lợi phẩm, vật phẩm thu được thật sự làm cho nàng không còn lời nào để nói ... lấy được hai cái tử trang, một cái là cho Vũ Mao dùng là túi tên, một cái là cho Hoang Hỏa dùng là vỏ đao.

đoàn đội - Nam Cung Thiên Ngưu: Tiểu Vũ mao, người có phải nên cảm ơn ta a?

Mạch Thượng Sơ Huân vẫn kiên trì không hé răng.

đoàn đội lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: (xoay quanh) Ngưu ca, ta thay mặt đồ đệ ta cảm ơn người, ha ha!

Bởi vì Nam Cung Thiên Ngưu nhặt được một đồng rách nát, nàng chỉ lấy một thứ mà tiểu đồ đệ cần dùng là túi tên. Thật vất vả lục lọi đến khi tìm được rồi, vừa muốn phân cho hắn thì chỉ thấy màn hình hiện lên dòng chữ... Mạch Thượng Sơ Huân rời khỏi đoàn đội.

Nàng nghĩ đến khả năng tiểu đồ đệ điểm nhấn nhằm phím nào đó, liền hướng hắn gửi đi lời mời gia nhập tổ đội.

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: đồ nhi, trang bị phân cho người còn chưa lấy! Mau trở lại đi!

hệ thống nêu lên -Mạch Thượng Sơ Huân cự tuyệt lời mời gia nhập tổ đội của nàng.

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: (lật bàn) đồ nhi quá đáng! nhanh chóng gia nhập tổ đội lại cho ta!

Cửa sổ chat riêng –Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: sư phụ, ta không vào đâu, chờ người đi ra ngoài đón ta.

Cửa sổ chat riêng – nàng nói với Mạch Thượng Sơ Huân: ...

GM,chẳng lẽ tiểu đồ đệ của nàng cũng có chu kỳ sinh lý hàng tháng sao?

đoàn đội - Lạc Thủy Thanh Hoàng: nha đầu, anh phải log out đây, buổi tối em muốn ăn cái gì?

đoàn đội lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xương Trề: (run lên) tùy anh đi!

Lạc Thủy Thanh Hoàng logout, mọi người trong tổ đội cũng nhanh chóng ra bản, Luân Hồi Ngàn Năm giao dịch cho nàng hơn hai trăm thảo tinh thất sắc hoa.

bạn tốt -Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: cho người trang phục cảm để thay đổi, bộ trang phục Kinh Nga trước kia rất đẹp .

bạn tốt - nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: sư phụ, anh làm thế nào mà có nhiều thất sắc hoa như vậy a?

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đêm qua đánh quái thu được , anh giữ trong tay cũng vô dụng.

Trong lòng nàng là rõ ràng nhất, cho dù anh có không làm gì, cả đêm đánh quái, cũng không có khả năng thu được nhiều thảo tinh thất sắc hoa như vậy, không phải là anh cố ý thu nhặt cho nàng sao. Nhưng là tại sao anh lại không nói thật chon àng biết? Chẳng lẽ còn sợ nàng không chịu nhận?

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đồ đệ... em ở chỗ hắc ta, đã quen chưa?

bạn tốt - nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: ách, cũng rất tốt.

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: hai người tính khi nào thì kết hôn?

Một câu cũng là câu hỏi của chính bản thân nàng.

Kết hôn? Đây, chuyện này thật đúng là nàng không nghĩ tới...

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: nếu cảm thấy hợp nhau, thì cũng nên sớm một chút kết hôn đi! Như vậy cũng tốt cho sư phụ...

Anh nói đến đây bỗng nhiên dừng lại , nàng thấy khó hiểu truy vấn: “Cũng tốt cái gì?”

Đợi một hồi lâu sau, anh mới trả lời: “Cũng tốt là sư phụ yên tâm hơn.”

bạn tốt - nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: (che miệng cười trộm) sư phụ, nếu để cho người khác nghe thấy những lời này, không biết còn tưởng rằng anh là cha của em đó!

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: em vẫn không chừa cái tật nói năng không đứng đắn !

bạn tốt - nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: (đắc sắc) sư phụ, đến lúc đó anh có thể tới làm chủ hôn của em được không! Em sẽ gắn trước ngực anh một cái thiếp cái điều, viết: nhà gái tộc trưởng.

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: (tìm ra manh mối) đừng nháo! Ngoan ngoãn , đến lúc đó sư phụ sẽ cho em hai bao khóa lôi chui làm hồng bao.

bạn tốt - nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: (lăn lộn) chỉ có hai khóa thôi ư? Dù thế nào đi chăng nữa cũng phải đưa thêm đôi nhĩ hồng cánh làm đồ cưới a!

Nam Cung Thiên Ngưu đứng chờ bên cạnh thật không thể kiên nhẫn được nữa, chống sống dao úy khuất nhìn hai thầy trò nàng nói chuyện.

phụ cận - Nam Cung Thiên Ngưu: cứ ở đây nói mấy cái chuyện nhảm nhí này làm gì? Nếu nhàn rồi quá không có việc gì làm thì đi Kiến Mộc, giúp lão tử xoát lương thủ trạc còn hơn.

phụ cận - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ ta mệt mỏi rồi, không đi đâu , ta đi cùng người.

bạn tốt – nàng nói với Luân Hồi Ngàn: (cử xoa) sư phụ, em không phiền anh nữa!

bạn tốt - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đừng cứ ngồi trước máy tính chơi trò chơi nữa, em chưa ăn cơm trưa sao? Phải đúng giờ ăn cơm, đúng giờ ngủ, chăm sóc bản thân mình tốt một chút...

bạn tốt - nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: ...

Luân Hồi Ngàn Năm xoay người lên ngựa, thân ảnh càng lúc càng xa, ngân phát quyết tuyệt, trong gió nhẹ nhàng, cuối cùng ở Lôi Trạch Thủy Động thần thạch, hóa thành một làn khói nhẹ, biến mất.

Cửa sổ chat riêng -Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: đồ đệ, về sau nếu hấn dám khi dễ em, nhớ rõ là phải nói cho sư phụ.

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: (rớt xuống) lão nhân gia ngài còn muốn giết đến chân nhân PK sao?

Cửa sổ chat riêng - Luân Hồi Ngàn Năm nói với nàng: cũng không chắc!

Anh nói xong, lại bổ sung một câu: “cho dù là chân nhân PK, hấn cũng không phải là đối thủ của sư phụ em.”

Cửa sổ chat riêng - nàng nói với Luân Hồi Ngàn Năm: ...

Nàng còn đang tần ngần đứng ở cửa động Thảm Thủy, suy nghĩ đến mất hồn thì cho đến khi tiểu đồ đệ gửi tin nhắn đến cho nàng.

Cửa sổ chat riêng - Mạch Thượng Sơ Huân nói với nàng: sư phụ...

Nàng liền tổ thượng hấn, trong lòng âm thầm cảm thán: ai da! không phải là các sư phụ kiếp trước đều là thiếu nợ đồ đệ của mình sao? Cho nên kiếp này đồ đệ mới có thể đến đòi nợ như vậy a?

Lúc nàng tìm được Mạch Thượng Sơ Huân, hấn đang ở Mộc Khắc thôn đánh lão hổ, cát đằng một cái, lê hoa một mảnh, đập vào mắt nàng chỉ toàn là thi thể của hổ khắp nơi trên mặt đất.

Nhớ lại mới hôm nào đó, cái người bị mãnh hổ loạn miệng cắn chết, nằm trên mặt đất lấm lộn làm nũng nói với nàng “Sư phụ ôm một cái!” Tiểu đồ đệ của nàng nay đã trở thành một trang thợ săn dũng mãnh quả cảm... Ách, hoặc cũng là có thể so sánh với Võ Tông đánh hổ?

Không biết vì sao, trong lòng nàng lại trào lên cảm giác ảm đạm phiền muộn...

Tiểu đồ đệ trưởng thành, người làm sư phụ như nàng cũng nên lui về tuyến sau rồi? Không biết, Luân Hồi Ngàn Năm anh cũng có cái cảm thụ giống như vậy?

Nàng bước qua, nâng tay cấp cho hấn bản nhuận mạch, biết là việc không cần thiết, nhưng xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, vẫn là muốn bổ thêm vào cho tiểu đồ đệ.

Trong trò chơi này, từng môn phái tham gia đều có thói quen nghề nghiệp của riêng mình, ví dụ như Quỷ Quái thì thích ẩn thân, Hoang Hỏa thì thích đi bạo, Thiên Cơ thì thích quảỉ điều trện, Dịch Kiếm thì thích thái ván trượt, Vân Lộc thích phong đằng vân.

Cái khác nhau là, thói quen của người khác là chính mình dưỡng thành, còn thói quen của Băng Tâm thì lại do người khác dưỡng thành.

Bởi vì rất nhiều người vừa thấy Băng Tâm câu đầu tiên là nói “Chào!”, câu thứ hai đó là “Cấp bản mạch đi!”, cho nên dần tạo thành thói quen, các Băng Tâm khi gặp người quen, cũng chủ động tự thêm bản mạch.

Mạch Thượng Sơ Huân trên tay động tác vẫn chưa ngừng, hỏa tích giống như yên hoa ở giữa đàn hồ nổ tung.

đội ngũ lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (cử xoa cười to) đồ nhi, có chuyện gì không vui, nói ra đi sư phụ giúp người giải tỏa!

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: ...

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ, thấy ta không vui, có phải người cũng vẫn vui vẻ?

đội ngũ lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (tìm ra manh mối) sao có thể a! Sư phụ đương nhiên hy vọng người có thể lúc nào cũng vui vẻ .

Mạch Thượng Sơ Huân thu cung bước đến trước mặt nàng, ôm chặt nàng vào lòng.

hệ thống nêu lên - Mạch Thượng Sơ Huân ôn nhu ôm nàng.

Nàng đang cứng họng không biết phải nói gì trong lòng thầm nghĩ hẳn ta có phải là muốn ôm chết nàng hay không đây?

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ, nếu như thích một người, thì sẽ hy vọng nàng mỗi ngày đều có thể vui vẻ, đúng không?

đội ngũ lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: đúng vậy!

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: sư phụ, nếu thích một người, thấy nàng vui vẻ thì chính mình cũng có thể vui vẻ, điều đó có thật không?

đội ngũ lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: đúng vậy!

đội ngũ - Mạch Thượng Sơ Huân: tại sao ta bây giờ nhìn người như vậy thật sự vẫn không cảm thấy vui chứ?

đội ngũ lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: (lắc xoáy mắt) đợi chút, sư phụ có điểm choáng váng, người làm cho ta loát loát, loát loát ... đầu óc sư phụ chắc bị hỏng rồi? đồ nhi rất cuộc người muốn nói cái gì a?

Mạch Thượng Sơ Huân nhìn nàng, chớp chớp ánh mắt, xoay người, tiếp tục văn cung bắn lão hổ.

đội ngũ lãnh tụ - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: đồ nhi, ? nói cho sư phụ biết, vì sao người cùng mọi người đánh quái? Vì sao không lấy trang bị liên lui đoàn? Khảm Thủy tên túi không phải là không tốt đâu , người như thế nào lại không cần a? Bỏ lỡ lần này, lần sau lại xoát được cũng không biết là đến bao giờ, rất đáng tiếc a!

Tiểu đồ đệ ngừng một chút, đáp phi sở vấn: “Sư phụ, có vài thứ trong cuộc đời có phải là một khi lỡ bỏ qua, thì vĩnh viễn sẽ bỏ lỡ mất?”

Nàng vò đầu: “cái này khó mà nói! Có vài thứ đúng là có thể như vậy, nhưng có vài thứ có lẽ vẫn còn có đường vãn hồi.”

“Thật sự là có thể vãn hồi sao?”

“Thử xem đi! Không thử làm sao mà biết...” Nói tới đây, nàng trong đầu linh quang chợt lóe, “Đồ nhi a! không phải là người bị cô bé nhà ai bỏ? Có muốn sư phụ bày mưu tính kế cho người hay không, giúp người đem cô ta trở về?”

Tiểu đồ đệ lặng im không nói chuyện, điện thoại di động của nàng bất chợt lại vang lên.

Nàng cũng không nhìn màn hình trực tiếp bấm nút nhận, “Uy ” một tiếng, bên kia đầu dây nửa ngày không nhúc nhích động tĩnh, đang bức mình là có ai đó ăn no lấy nàng làm trò đùa, chợt nghe bên kia đầu dây có người mở miệng nói: “Xướng Trữ, anh có thể gặp em không?”

Nàng toàn thân chấn động.

GM, người này không phải giám khảo mỹ thuật tạo hình, du học rùa biển, Lucas người hâm mộ sao?

Nàng còn chưa kịp trả lời, di động lại một lần nữa rung lên, vừa thấy tên Hắc Hiểu Lôi hiện ra trên màn hình nàng vội nói nhanh với Ngôn Hạo “Người đợi lát nữa đi!”, liền đem điện thoại của anh để ở chế độ chờ tiếp điện thoại của Hắc Hiểu Lôi .

Thái độ của Hắc Hiểu Lôi, khác xa với Ngôn hạo ôn nhu hiền lành, đổ ập xuống chính là một tiếng rít to: “Người chết chỗ nào rồi vậy?!”

Nàng thực sự không biết nên giải thích với nàng ta như thế nào,về việc bản thân mình đang ở tại nhà của một nam nhân, hơn nữa đã bị người đem ra ăn sạch?!

Nàng chỉ có thể nói cho nàng ta, bản thân nàng hiện tại rất mạnh khỏe, không thiếu cái tay cái chân nào, cũng không lưu lạc đầu đường xó chợ, càng không có bị phơi thây nơi hoang dã ,chỉ là nàng đang đi du lịch, đi bộ, ngắm phong cảnh, mong nàng ta lão nhân gia không cần lo lắng cho nàng.

Hác Hiểu Lô sau khi thông suốt, cũng vui vẻ dặn dò nàng: ” không đủ tiền thì nói với tỷ, một mình độc thân bên ngoài, chuyện quan trọng là phải cẩn thận, trăm ngàn đừng để cho bọn ăn mày lừa bán !” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Kỳ thật tỷ cũng không cần quá lo lắng, phỏng chừng bọn ăn mày thấy ngươi, cũng có thể bị ngươi dọa chạy chết rồi...không lo còn có thể đem ngươi lừa bán a”

Nàng nghe xong câu dặn dò chân thành cuối cùng thiếu chút nữa là ném điện thoại vào tường!

Giải quyết xong chuyện của Hác Hiểu Lô, nàng lại quay qua giải quyết chuyện của Ngôn hạo, lần này không cần dài dòng, lưu loát, ngắn gọn, chỉ hai từ ... “Không gặp!” .

Tắt điện thoại, trở lại trò chơi, tiểu đồ đệ đã không còn ở đó, chỉ để lại một tin nhắn: “Sư phụ, ta có việc, log out trước.”

Ngay sau đó, di động xuất hiện một tin nhắn: “Xướng Trễ,anh ở cửa công viên Nam Kinh Lộ Trung Sơn chờ em , cho dù em có không đến, anh vẫn chờ.”

Nàng xem tin nhắn một cách khinh thường, trong lòng nói: vậy thì ngươi cứ chờ đi! Tốt nhất là chờ đến thành đá thì thôi, cái màn diễn khổ nhục kế này có dùng với ta cũng vô dụng!

Buổi chiều khoảng 3 giờ,đám Quái Thú tan học login, tha nàng đi bắn sao, xoát được một bộ tàng kim, hình Thiên Song, nàng mệt mỏi gì cũng đều quên hết.

Buổi tối Lạc Thủy Thanh Hoàng anh trở về, mua rất nhiều thứ này thứ nọ, nào là thiêu kê bá áp tương giò heo, nào là long nhãn táo đỏ nhuận sữa, nàng chột dạ hỏi anh: “anh mua cho ai đang ở cữ à?”

Anh không thèm đếm xỉa đến giọng điệu ngớ ngẩn của nàng: “Là mua cho em!”

Đại thần, anh chẳng lẽ tính đem nàng nuôi cho phát phì, để dành cuối năm ăn thịt hay sao?

Sau khi ăn cơm chiều, vẫn là cảnh hai người tự ai nấy ôm lấy máy tính ngồi đối diện nhau, nàng thì chơi trò chơi, còn Lạc Thủy Thanh Hoàng anh ngồi viết báo biểu gì đó cho cuộc họp ngày mai.

Công cụ YY rất là náo nhiệt, mọi người vẫn còn náo nức thảo luận buổi họp mắt vui vẻ ngày hôm đó, bộ dáng vẫn còn rất hưng phấn.

Sau đó, Quan Công nhấn tin kêu Lạc Thủy Thanh Hoàng thượng hào mang hấn đến bắn sao ruộng đồng xanh tươi, Lạc Thủy anh nói đợi lát nữa vì anh đang có việc phải làm.

Quan Công liền uy hiếp nói: “Nếu ngươi không đến, lão tử liền đem vợ ngươi ném cho Vạn Khuê làm vợ kế!” (Vạn Khuê: là BOSS thứ nhất của bắn sao ruộng đồng xanh tươi) Lạc Thủy Thanh Hoàng nghe hấn hăm dọa thể mới buông báo biểu thượng hào.

Lúc đầu võ, Lạc Thủy Thanh Hoàng có điểm không tập trung, nàng nghi ngờ bước qua thì thấy anh vội vàng tắt màn hình quay lại nói chuyện phiếm với nàng.

Nàng trong lòng không khỏi hồ nghi nói: “anh nha có khi nào lại là một bên hạ bản, một bên nói chuyện với cô bé nào đó?”

Anh cười vò loạn tóc nàng, “Em nghĩ linh tinh cái gì vậy!”

Cuối cùng thì BOSS cũng bị bọn họ đánh bại, Quan Công đang hý hửng chia chác chiến lợi phẩm, Lạc Thủy Thanh Hoàng không thèm để ý đến, đứng dậy bước lại bên, ngả gối dựa giỡn nằm trên đùi nàng...

Sau khi cái hôn triền miên nồng nhiệt qua đi, anh khẽ vuốt mớ nàng, nhẹ giọng nỉ non: “cuối tuần này, chúng ta đến nhà chào hỏi ba mẹ em một chút đi, nếu bọn họ đồng ý,chúng ta liền kết hôn! Được chứ?”

Nàng nghe thấy vậy, giống như bị thiên lôi đánh trên đỉnh đầu, nháy mắt cả người bất động.

Lạc Thủy Thanh Hoàng thấy thế, vẻ mặt có chút đe dọa nắm thật chặt eo nàng.

“Như thế nào? Em không muốn gả cho anh?”

Lúc ấy tại công cụ YY, Quan Công xả cổ họng la lên: “Lạc Thủy, thừa cái Tiêu Vân Hà không có người muốn lấy, hỏi Xương Trễ nhà người có muốn hay không? Nàng không phải rất thích thu thập trang bị sao?”

Nàng mượn cơ hội chuyển hướng đề tài: “Quan công gọi anh đấy!”

Lạc Thủy Thanh Hoảng không thêm để ý vẫn bất động, nhú mày lặp lại hỏi: “Em không muốn sao?”

Nàng khẽ tránh khỏi vòng ôm của anh, tính ngồi thẳng dậy để nghĩ cách nói chuyện, thì bị anh lật ngược nàng ở dưới thân, bắt đầu hôn nàng đến nỗi thiên hôn địa ám.

Quan Công chờ sốt ruột, kéo cao giọng ồn ào: “Hai người đang làm gì đó? Có muốn lấy hay không!”

Sau một lúc lâu, Muốn Mạng Người Ba Ngàn nhỏ giọng ngập ngừng hỏi: “chắc không phải đang làm cái chuyện không nên làm ấy chứ?”

Tiểu Nấm: “Làm chuyện gì vậy a? Cũng không thêm trả lời lấy một tiếng?”

Tư Mật Đạt: “ách, người rất cuộc có đầu óc không vậy hả? Người nói xem cô nam quả nữ sống chung một nhà, có thể làm chuyện gì nữa?”

Mọi người trầm mặc, theo sau là những tiếng hì hì, xích xích cười trộm.

Nàng thường tự xưng là da mặt có thể so sánh với tường thành, bây giờ đã muốn nóng như thể trứng bị chần nước sôi.

Lạc Thủy Thanh Hoảng phản ứng bình tĩnh đem máy tính đóng lại, rồi ôn nhu ôm nàng bế đến bên giường, vẫn tiếp tục nụ hôn còn đang dang dở từ từ hôn xuống cổ nàng, hôn xuống...

Ngay lúc nàng bị nụ hôn trên choker đến cả người nóng bừng, chân tay vô lực nhũn ra thì anh đột nhiên ngừng lại, khe khẽ hôn lên vành tai nàng rồi dùng răng nhẹ nhàng cắn cắn ... “Nha đầu, em thích anh chứ?”

Nàng một trận run rẩy, cực độ muốn tìm chỗ giải tỏa sự bất mãn, tay ôm ngang lưng anh, chủ động hôn môi anh, phần khởi phần công.

Bất quá là sự thật đã được chứng minh, nếu nam nhân không nghĩ tới thì nữ nhân cho dù có dùng hết thủ đoạn, cũng không sao làm thành chuyện này a! A a a a!

Cuối cùng, nàng rốt cục cũng không nhịn được việc Lạc Thủy Thanh Hoảng dùng tóc mai của anh khiêu khích chạm nhẹ vào vành tai nàng dụ hoặc khiêu khích, toàn thân nóng bỏng đành mặt dày nói ra chữ “Thích”.

GM, không phải là nàng không thích, mà tự mở miệng nói thích anh so với chủ động tấn công hôn anh thì còn khó khăn hơn gấp vạn lần a!

Sau cơn triền miên kích tình, Lạc Thủy Thanh Hoảng mặc quần áo tiếp tục ngồi trước máy tính chiến đấu với bảng biểu lúc này vẫn chưa hoàn thành, còn nàng lại ôm chăn trần trọc suy nghĩ miên man, đơn giản là vì bên ngoài trời đang mưa .

Trận mưa này, bắt đầu rót hạt từ 9 giờ tối đến hơn 12 đêm chẳng những không ngừng ngược lại ngày càng nặng hạt.

Lạc Thủy Thanh Hoảng làm xong công việc liền đi tắm rửa rồi chui vào chăn ôm lấy nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Sao em vẫn chưa ngủ?”

Nàng đem mặt giấu vào cánh tay anh giọng buồn bã trả lời: “Chờ anh ...”

Lạc Thủy Thanh Hoảng cầm lấy bàn tay của nàng, đặt trên môi khẽ hôn.

“Nha đầu, em thích cái kiểu hôn lễ như thế nào, áo cưới ra sao?”

Nàng biểu hiện kinh ngạc: “Bây giờ chúng ta thảo luận vấn đề này, có phải hơi sớm hay không?”

“Sao vậy? Hay em sợ cha mẹ em không đồng ý?”

“Không, là em sợ cha mẹ anh không đồng ý!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng lại cười rất thoải mái: “Không sao, ý kiến của bọn họ không quan trọng, quan trọng là em... em đồng ý chứ?”

Thật sự cho tới bây giờ, trong lòng nàng cũng vẫn có nhiều gút mắc muốn hỏi anh.

Kết quả là, nàng cố thu hết dũng khí, nghiêm trang hỏi: “Rốt cục là anh thích em vì cái gì?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng khẽ giật mình, nhìn sâu vào mắt nàng rồi ném ra một câu tương đương lời thoải kinh điển.

“Thích một người, cần có lý do sao?”

Nàng vô lực tranh luận với anh vấn đề rốt cuộc là “Cần” hay là “Không cần”, đành phải đơn giản hỏi thẳng ra.

“Lúc anh gặp mặt em, chẳng lẽ lại trong lòng anh không có thất vọng hối hận tí nào sao? Chẳng lẽ không có ý định chạy trốn sao?”

Lạc Thủy Thanh Hoàng trả lời rất rành mạch là rõ ràng.

“Không có!”

“Vì sao?”

Lạc thủy thanh hoàng trầm mặc trong chốc lát, khẽ nói: “Nha đầu, nếu không phải lúc trước ở trò chơi quen biết em, khả năng nếu gặp em đi ở trên đường, anh cũng sẽ không chú ý, nhưng sau khi đã ở trò chơi tiếp xúc với em lâu như vậy, đã hiểu biết lẫn nhau, tất cả những cái khác sẽ không còn quan trọng nữa Em có hiểu ý của anh không?”

Ách, hình như là có một chút hiểu ...nhưng thực ra vẫn còn rất mơ hồ.

“Nha đầu, em nói thử xem, nếu là nói thích một người, thì nên thích diện mạo bên ngoài của người đó hay là bản tính?”

Nàng trầm mặc không nói, trong lòng lại tự trả lời: đương nhiên là bản tính, bởi vì nếu nói ra là thích một người vì dung mạo bên ngoài không phải háo sắc hay sao?

Lạc Thủy Thanh Hoàng cúi xuống hôn nhẹ lên vết bớt trên thái dương nàng nói: “diện mạo bên ngoài kỳ thật là cũng chỉ giống như trò chơi mà thôi, khuôn mặt có đẹp đến mấy mà không có cá tính thì nhìn một thời gian cũng sẽ chán, thời gian sẽ trôi qua ai cũng sẽ trở nên già nua, nhưng bản tính của một người là vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi , không phải đã có câu kêu “ giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời “hay sao?”

Ách, bây giờ nàng hình như là ... đã hiểu... Ý của anh là, thích nội tâm của nàng, cho nên không cần để ý đến vẻ bề ngoài xấu xí này?

Lạc Thủy Thanh Hoàng lại nói: “Bây giờ nói cách khác , giả sử như nếu sáng mai thức dậy, em phát hiện ra anh đột nhiên biến thành già nua,biến dạng , thì em có còn thích anh không?”

Nàng hơi ngẩn người, giọng điệu vô cùng đại sát phong cảnh nói: “Có thích hay không em cũng không rõ lắm, nhưng chạy trốn là khẳng định có!”

Lạc Thủy Thanh Hoàng ánh mắt hơi nhú lại, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tay bắt đầu không yên phận chọc lét nàng, nàng bị anh làm nhột chịu không được chỉ còn cách cầu xin anh tha thứ “Thích thích, cho dù anh có biến thành Trư Bát Giới , em cũng thề sẽ không thay đổi!” Lúc ấy anh mới từ bỏ ý đồ chọc lét nàng.

Sau khi cả hai hồ nháo đến mệt mỏi, Lạc Thủy Thanh Hoàng thở hổn hển dựa vào đầu giường, nắm lấy cằm của nàng, lắc qua lắc lại: “Những gì em muốn hỏi cũng đã hỏi xong rồi, Bây giờ đến phiên anh hỏi, em nói đi! muốn hôn lễ kiểu gì, áo cưới như thế nào hả?”

Đồng tử nàng tối sầm lại, nhưng trong lòng nháy mắt bị vẻ lo lắng thay thế.

Nàng rúc sâu vào trong lòng anh, thì thào tự nói: “Em không cần hôn lễ, cũng không cần áo cưới, em chỉ hy vọng anh có thể vẫn đối với em như bây giờ... Kỳ thật cũng không cần lâu như vậy, một năm... Không, nửa năm là tốt rồi! Có thể để em giống như bây giờ cùng anh ở cùng một chỗ nửa năm là tốt rồi...”

Lạc Thủy Thanh Hoàng tay đang ôm hông hơi hơi run lên, sau đó đem tất cả bất an biến thành cái hôn thâm tình.

“Nha đầu ngọc, chúng ta có thời gian cả đời, gắn bó bên nhau...”

Nên nàng đến muộn trốn cũng không xong

Hôm sau, nàng cố ý xem tin tức buổi sáng, xác định không có tin “một thanh niên nam chết phơi thây ở công viên Trung Sơn”, lòng mới thở phào một cái.

Sau lại ngẫm nghĩ cảm thấy buồn cười, căn bản đầu của Ngôn Hạo cũng không phải là bị con lừa đá, làm sao có thể ở bên ngoài công viên chờ nàng đến tận bây giờ? Ách! Nàng chính là tự mình đa tình, buồn lo vô cớ...

Login vào game, nàng mở hào của mình làm nhiệm vụ hằng ngày, sau đó lại cùng song song mở hào của Lạc Thủy Thanh Hoàng tìm chỗ không có người nhật tiền rưng.

Nhắc tới trồng cây, liền không thể không nói một câu: ngồi chờ vàng trên trời rơi xuống thật sự là kém phong thái a! (Lời Thần Kê: Thật là tội cho anh Đại Thần này a, bị nàng ta dùng hào của đại thần đi làm mấy cái chuyện kém phong thái a!)

Kiểm xong tiền, nàng lại quay về hào của mình, thấy một tin nhắn từ danh sách bạn tốt gửi đến, là Luân Hồi Ngàn Năm hỏi nàng có muốn làm nhiệm vụ Chu Thường hay không?

Nàng bỗng nhiên nhớ tới Lạc Thủy Thanh Hoàng vẫn chưa làm nhiệm vụ Chu Thường, liền hỏi Luân Hồi Ngàn Năm trong đội hình đã có mấy người? Luân Hồi Ngàn Năm trả lời, tổ đội chỉ mới có anh cùng lão Ngưu.

Nàng vào liền đội, mở ra danh sách bạn tốt của Lạc Thủy Thanh Hoàng ra, tính mở tên Thuyền Đánh Cá Xướng Trẻ để xin nhập đội, ai ngờ ngoài ý muốn nàng phát hiện tên Luân Hồi Ngàn Năm trong danh sách bạn tốt của Lạc Thủy Thanh Hoàng?!

GM, hai người này trước kia không phải là xung khắc như nước với lửa sao? Tự nhiên lại trở thành bạn tốt?

Nàng lúc trước cũng không nghĩ nhiều đến vậy, càng không nghĩ tới đi tra xét xem lịch sử nói chuyện phiếm của hai người bọn họ, thế cho nên bây giờ mỗi khi nhớ lại, đều hối tiếc không kịp.

Nếu lúc trước nàng có ý định tra xét, thì có lẽ có thể nhìn ra được một ít manh mối, có lẽ sẽ không khiến nàng tò mò như vậy, lại càng sẽ không cố tình xúc phạm tới một người vô tội như vậy... Chỉ tiếc, thời gian không thể nào quay trở lại, cho dù nàng có bao nhiêu cái “Nếu” hay “Có lẽ” thì cũng chỉ là uống công...

Lúc đánh quái, Luân Hồi Ngàn Năm một mình một hào hự hự đánh quái như cu li, còn nàng, Lạc Thủy Thanh Hoàng và Nam Cung Thiên Ngưu ba người ung dung ngồi trên lưng ngựa thả điều a.

Nàng như thế nào cũng vẫn cảm thấy sự phụ nàng Luân Hồi Ngàn Năm đúng là bị nàng hợp nhau áp bức đến nỗi thành con bò già cày ruộng... Được rồi, nàng thừa nhận nàng và nam nhân của mình đúng là có hành vi chiếm tiện nghi sự phụ nàng, đúng là không tốt a... Hai tay che mặt.

Khi nhiệm vụ Chu Thường đã làm được một nửa, nàng đột nhiên cảm giác đầu choáng váng vô lực, trong ngực hoảng hốt, bèn đứng dậy đi đến bên cửa sổ đứng trong chốc lát, lại uống thuốc cảm vẫn không thấy đỡ hơn chút nào, ngược lại còn có phần khó chịu hơn.

Nàng vội nói với Luân Hồi Ngàn Năm nàng có chút việc muốn đi ra ngoài, rồi nhanh chóng log out tắt máy tính bước đến sofa nằm úp xuống, bất tri bất giác thế nào mà lại ngủ thiếp đi, đến tận lúc Lạc Thủy Thanh Hoàng trở về kê lạy nàng dậy.

Tỉnh dậy nàng vẫn cảm thấy còn choáng váng, Lạc Thủy Thanh Hoàng nhìn thấy sắc mặt nàng không tốt, cuống quýt hỏi nàng có phải bị bệnh hay không? Nàng không muốn anh lo nên chỉ nói không có việc gì, chỉ

là do nàng ngủ hơi nhiều. Lạc Thủy Thanh Hoàng khẽ kéo nàng dậy nói vậy đừng ngủ nữa, đứng lên thử xem quần áo anh mua có vừa ý hay không.

Đến lúc này nàng mới để ý đến vài cái giấy túi trên tay anh, mở ra xem sơ thì phát hiện bên trong đều là âu phục có phần trang trọng, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Anh mua những loại trang phục này làm gì? Em cũng lại không thể mặc.”

“Vì sao lại không thể mặc? anh thấy em mặc cái này vào sẽ rất đẹp.” Lạc Thủy Thanh Hoàng nói xong liền đẩy nàng đến trước gương lấy một bộ trang phục sang trọng màu hồng nhạt ướm thử trên người nàng, sau đó ôn nhu ôm nàng từ phía sau, đặt cằm trên vai nàng khe khẽ bên tai thấp giọng nói: “Em ngoan ngoan nhanh thay quần áo theo anh về nhà ăn cơm, thuận tiện gặp mặt ba anh...”

Nàng sửng sốt nửa ngày, sau đó chợt tỉnh ngộ hiểu ra ý anh muốn gì, tay chân lập tức hoảng, tránh khỏi vòng tay ôm ấp của anh, tính chạy thẳng vào phòng vệ sinh, Lạc Thủy Thanh Hoàng anh nhanh nhẹn vọt tới chắn đằng trước mặt nàng, lấy tay chặn cửa buồng vệ sinh, dở khóc dở cười nói: “Nha đầu, ba anh cũng không phải là yêu ma, sẽ không ăn thịt em!”

Nàng thấy chạy trốn bất thành, lại bắt đầu giả bệnh, nằm trên giường, rầm rì than đau choáng váng, không thoải mái, không thể động dậy. Lạc Thủy Thanh Hoàng xốc chăn lên, thấy sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, cũng không miễn cưỡng, gọi điện thoại cho ba anh hẹn lại lần khác.

Kết quả không đến vài ngày sau, lão gia cư nhiên chờ không nổi, chính mình đã tìm tới cửa?!

Lúc chuông cửa vang lên, nàng còn tưởng rằng là Lạc Thủy Thanh Hoàng quên cái gì đó, vội chạy ra mở cửa, thì giật mình nhìn thấy một lão nhân khoảng hơn năm mươi tuổi.

Lão nhân kia ngũ quan đoan chính, mắt sáng như đuốc, âu phục trắng thớm, khí vũ bất phàm, xem ra không giống như là nhân viên thu tiền điện nước, nàng chớp chớp ánh mắt, nhỏ giọng hỏi: “Ngài tìm ai?”

Lão nhân nhìn nàng từ trên xuống dưới, có vẻ hơi chần chờ.

“Dư tiểu thư?”

Nàng đầu óc mờ mịt, gật đầu.

Ông ta lại nói: “Chào, ta là cha của Lạc Thanh Hoàng...”

Nói tới đây, nàng cũng gần như quên mất chuyện tên trên chứng minh thư của Lạc Thủy Thanh Hoàng chính là Lạc Thanh Hoàng, văn nghệ mà xuân phong, có pha thêm vài phần hương vị nam nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình, nàng thậm chí từng có lần hoài nghi, cha anh có khi nào cũng là nhà văn như nàng.

Hôm nay vừa gặp, mới phát hiện cha anh phong thái không giống người viết văn, nhưng hơi giống giáo sư.

Nàng nghe thấy những lời này, nháy mắt tay chân lạnh ngắt, sau một lúc lâu mới có thể miễn cưỡng lên tiếng lắp bắp nói: “Lạc... Lạc... Lạc bá bá người khỏe không!”

Lạc lão gia hơi gơ tay lên tính nói gì đó nhưng sau đó quyết định không hé răng, bước thẳng vào phòng.

Nàng lúng túng tay cầm bình thủy tính chạy vào bếp pha trà.

Lạc lão gia ngồi trên ghế sofa, hướng nàng xua tay nói: “Dư tiểu thư, không cần vội, người ngồi xuống đây, ta muốn nói chuyện với người.”

Nàng lẩy hết can đảm bước qua, không dám ngồi bên cạnh ông, liền quyết định chuyển ghế sang ngồi đối diện.

Lạc lão gia tuy rằng sắc mặt có vẻ bình thản, nhưng ánh mắt lại như là mũi dao nhọn dường như muốn đem nàng từ đầu đến chân cắt ra từng mảnh để phân tích, trong ánh mắt của ông nàng không thể nhìn ra thiện ý hay ác ý, trong lòng rất là bất an.

Lạc lão gia nhìn đủ, liền đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Các người hiện tại đang là quan hệ yêu đương?”

Nàng bồi rối gật đầu.

“Đã muốn chuẩn bị kết hôn ?”

Nàng cứng đờ, không biết là nên gật hay lắc, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

“Theo ta được biết, các người ở trên mạng quen biết nhau không đến hai tháng, sau đó gặp nhau ở ngoài cũng không đến hai cái tuần lễ, liền quyết định muốn kết hôn, có phải là rất khinh suất hay không?”

Nàng bất ngờ đột nhiên tròng lớn hai mắt, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Loại chuyện này đương nhiên sẽ không phải là do Lạc Thủy Thanh Hoằng anh nói ra, như vậy cha anh làm sao mà có thể biết được?

Lạc lão gia nhìn ra vẻ nghi hoặc của nàng, ngửa ra kinh người nói: “Cho dù các người không nói, ta cũng có thể tìm người điều tra...”

GM, lão gia này là chắc không phải là người của cơ quan tình báo trung ương về hưu chứ? Sao tự nhiên lại đi tìm người điều tra nàng?

Lạc lão gia thấy nàng hơi nhú mày, cúi đầu không nói, lại nói tiếp: “Ta biết làm như vậy thật không lễ phép, nhưng đối với một người đang muốn cùng con ta bàn bạc đến chuyện hôn nhân, hiểu biết một chút cũng là điều tất yếu? Bất quá, nói đi nói lại, phản ứng của Dư tiểu thư thật ra làm cho ta có chút ngoài ý muốn, nghe khẩu khí người nói chuyện, hẳn giống như người một chút cũng đều không biết sao ...”

Giờ này khắc này, nàng đã hoàn toàn không còn cảm thấy khấn trương, ngược lại còn rất trấn định, có thể lý dùng trí tự hỏi vấn đề trước mắt ... lão gia này là vì sao mà đột nhiên đến tìm nàng mà lại đợi đến khi Lạc Thủy anh không có nhà mới đến.

Nàng thu hồi sắc mặt kinh ngạc, ngẩng đầu nói: “Ngài rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

Lạc lão gia tiếp tục thăm dò nàng: “Có lẽ là tư tưởng của ta cổ xưa cũ kỹ, nhưng ta cuối cùng vẫn cảm thấy hai người ít nhất nên tìm hiểu nhau thật kỹ đến khi hoàn toàn hiểu biết lẫn nhau thì hãy nên bàn tới kết hôn...”

“Lạc bá bá!” Nàng cắt lời ông, nhẹ nhàng nói từng chữ: “Ngài muốn nói gì cứ việc nói thẳng là được, không cần phải quanh co lòng vòng.”

Lạc lão gia ngẩn ra, câu nói kế tiếp dường như cũng đã quên phải nói gì, hồi lâu mới nghiêm mặt nói: “Dư tiểu thư, ta cho rằng người và con ta không thích hợp...”

80. Chương 80: Các Người Không Thích Hợp.

Những lời này trong lòng nàng đã dự kiến, chính là Lạc lão gia tử tế để lại cho nàng vài phần mặt mũi, nói ra lời có vẻ hàm súc, kỳ thật là ông muốn nói thẳng ra, nàng không xứng với Lạc Thanh Hoằng?

Ha ha, vốn có gì không đúng sao! Điều kiện của nàng xác thực là không xứng với Lạc Thanh Hoằng, một nam nhân như vậy... Dư Xướng Trễ, nàng xác thực là không xứng với anh.

Theo lý thuyết, gặp được loại tình huống này nữ chủ bản hẳn là nên rửa mặt nước mắt thổ lộ tiếng lòng, quỳ xuống cầu cho nam Chủ Phụ mẫu thành toàn; hoặc là lấy lời lẽ chính nghĩa cho thấy thái độ, nói vô luận nam Chủ Phụ mẫu có cản trở như thế nào, bản thân mình sẽ tuyệt đối không buông tay. Nhưng tất cả những chiêu số này đều không thích hợp dùng ở trên người nàng, bởi vì ngay từ đầu, nàng cũng không có hy vọng xa vời có thể cùng Lạc Thanh Hoằng anh thiên trường địa cửu.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Lạc lão gia, ngữ khí vô cùng thành khẩn nói: “Ý của ngài ta hiểu được, ta sẽ rời khỏi con ngài.”

Lúc này đến phiên lão gia kinh ngạc, ông há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó nhưng lại nói không ra lời.

Nàng cũng không tử tế gì tiếp tục kích thích lão nhân gia nói: “Ta sẽ không quán quít lấy anh ấy, lại càng không tính cùng anh kết hôn, chuyện ngài lo lắng bây giờ có thể yên tâm.”

Lạc lão gia qua cơn kinh ngạc, chân mày chau lại.

“Người làm ta đầu óc muốn hồ đồ ...”

nàng bưng một ly trà, nhẹ nhàng đặt trước mặt Lạc lão gia.

“Ngài cũng không cần phải hiểu hết mọi chuyện, ngài chỉ cần biết, ta sẽ không tạo bất cứ phiền phức gì cho người. Ta nếu đã nói sẽ rời đi, thì nhất định nói được là làm được! Chỉ hy vọng ngài có thể cho ta một thời gian ngắn, ở trong khoảng thời gian này, xin đừng ngăn cản ta cùng anh ấy ở cùng một chỗ, đến lúc, không cần ngài đuổi, ta tự nhiên cũng sẽ đi.”

Lạc lão gia không thể tưởng tượng nhìn nàng nói: “Người nói như thế là sao?! Dư tiểu thư, người làm như vậy đến tội cùng là vì cái gì?”

Vì cái gì ư?

A, nếu nàng nói, chỉ là vì bản thân nàng không còn sống được bao lâu nữa, muốn tận tình hưởng thụ sự ôn nhu và sủng ái của Lạc Thanh Hoảng, ông ta sẽ tin tưởng nàng sao?

Thấy nàng không trả lời, sắc mặt Lạc lão gia đột nhiên trầm xuống.

“Chẳng lẽ người muốn lấy cái gì từ trên người nó? Thí dụ như...”

“Thí dụ như là tiền?” nàng bật cười, nối tiếp lời ông ta.

Lạc lão gia trầm nghĩ đã đoán trúng tâm tư của nàng, lập tức rút ngay tập chi phiếu trong túi, vừa rút viết ra vừa nói nói: “nếu số lượng người đòi hỏi không quá đáng, ta có thể cho người...”

GM, đây là cái dạng người gì chứ, tùy thân cũng mang theo chi phiếu sao? Xem ra lão gia này thật đúng là không phải người có tiền bình thường, nàng có phải là nên nhân cơ hội này đòi hỏi hần một số tiền lớn chứ? Dù sao tình yêu cũng đều là mây bay gió thoảng gì đó, chỉ có tiền mặt mới là thật sự... Ha ha, nàng thực không nghĩ tới, cái loại tình huống cầu huyết này lại có thể phát sinh trên nàng?!

Nàng bước qua rút tập chi phiếu trên tay ông, nhẹ nhàng bỏ vào trong túi áo vét của Lạc lão gia.

Lạc lão gia tử bị hành động của nàng biến thành sững sốt, trán nhăn lại.

Nàng lại một lần nữa quay về vị trí cũ ngồi xuống, ra vẻ thanh cao nói tiếp: “Tiền, ta là thực sự thiếu, bắt quá còn chưa thiếu đến nỗi muốn bán đứng tình yêu, ngài vẫn là nên giữ lại, để mua lễ hỏi cho con dâu tương lai của ngài đi!”

Nói xong nàng trầm mặc chính mình, phi! Nàng sao có thể nói ra những lời chọc giận thân phụ của anh như thế!

Lạc lão gia thấy dùng tiền bạc và ngọt nhạt dụ dỗ nàng đều vô dụng, liền thẹn quá hoá giận, lớn tiếng khiển trách: “Dư tiểu thư, nếu người là do nhất thời quật khởi, tính chơi đùa với Thanh Hoảng mà kết giao, như vậy ta hy vọng người có thể hiểu chuyện một chút! Con ta là người hiểu biết, nếu nó đã có ý định muốn cùng người kết hôn, thì sẽ quyết tâm làm cho được! Nếu người không phải là thật lòng với nó, thì nên mau chóng cùng nó chia tay, cái này là vì tốt cho nó mà cũng là tốt cho chính bản thân người! Người có nghĩ tới hay không, Chờ đến khi người thực sự rời bỏ nó, lúc ấy Thanh Hoảng nó sẽ như thế nào? Nó có thể không thương tâm hay không? Nó có thể không khổ sở hay không? Người không thể chỉ vì thỏa mãn tư dục của bản thân, mà đi thương tổn đến một người chân thành yêu thích người như vậy chứ!”

Lão gia tử càng nói càng bốc hỏa, vỗ bàn đứng lên, nước trà bắn tung tóe trên mặt bàn và sàn nhà nàng mới dọn dẹp lau chùi.

“Còn nói cái gì là xin cho người một ít thời gian, xin đừng ngăn cản người? Người cho rằng có cha mẹ nào có thể trơ mắt nhìn người khác thương tổn con mình mà cũng không ngăn cản? Ta thậm chí không thể hiểu nổi, Thanh Hoảng nó có nhiều nữ nhân xuất sắc vậy quanh đều không cần đến lại cố tình lựa chọn người? Có lẽ là người có thủ đoạn gì đó hơn người, mới có thể làm chonó thần hồn điên đảo, được lắm! Chúng ta không phải là đối thủ,ta nhận thua! Người muốn cái gì thì cứ mở miệng, ta có thể tận lực thỏa mãn ý người, chỉ hy vọng người có thể biết điều một chút, đừng đem sự tình làm đến nỗi không thể挽 hồi!”

Lão nhân nói tới đây, cả người đã muốn phát run, thở hồng hộc,nàng thực sợ ông ta tức giận quá mà ngất, nên theo bản năng vội vàng bước tới đỡ thì bị ông ta vung tay hất ra.

Lạc lão gia hít sâu mấy hơi, mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, ánh mắt lạnh lẽo, sắc mặt nghiêm túc nói với nàng: “Dư tiểu thư, ta nói rõ như thế, hy vọng người có thể hiểu rõ, cho ta một câu trả lời thuyết phục!” Nói xong liền mở cửa bước ra.

Nàng đứng ở tại chỗ rất lâu mà không thể nghĩ được cái gì, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, sau đó yên lặng thu dọn bàn, yên lặng đem ly chén vào phòng bếp rửa, yên lặng cầm khăn lau ngồi xổm xuống lau sàn nhà. Cho đến khi từng giọt từng giọt rơi trúng tay nàng, nàng mới phát hiện, chính bản thân mình nhìn thế nhưng thực yếu đuối đang không thể kiềm nén mà khóc...

Những lời nói của Lạc lão gia vừa rồi, mỗi một câu mỗi một chữ, đều giống như hàng ngàn mũi nhọn đâm vào trong lòng nàng, bất quá nàng để trong lòng nhiều nhất là câu “Chờ đến khi người rời khỏi nó, lúc ấy Thanh Hoàng sẽ như thế nào? Người không thể chỉ vì thỏa mãn tư dục của bản thân, mà đi thương tổn đến một người chân thành thích người như vậy chứ!”

Đúng vậy! Nàng thật là rất ích kỷ, ích kỷ đến độ chưa bao giờ lo lắng hay suy nghĩ đến vấn đề này.

Nếu Lạc Thanh Hoàng là thật tâm thích nàng, nàng nên làm như thế nào mới có thể không làm thương tổn đến anh? Sự việc cho tới bây giờ, sợ là nàng có làm như thế nào, cũng đều đã xúc phạm tới anh rồi?

Dư Xướng Trễ, làm người không thể vô sỉ như vậy! Một người đối với nàng tốt như vậy, nàng có thể nào nhẫn tâm? Có thể nào nhẫn tâm sao? Có thể nào... nhẫn tâm...

Có lẽ lão nhân nói đúng, nàng hẳn là nên nhanh chóng rời xa anh, không nên tiếp tục trầm mê, thừa dịp thời gian còn chưa đủ dài, thừa dịp tình cảm của cả hai vẫn còn chưa thâm sâu, như vậy mới có thể để thương tổn giảm bớt đến nhỏ nhất, vì tốt cho anh mà cũng tốt cho chính bản thân nàng, quay đầu lại là bờ... Cái chính là, nếu nàng xa rời bên cạnh là anh, con tàu là nàng còn có thể ngừng lại được sao? Hay định mệnh đã định nàng phải một mình phiêu bạt, cho đến khi cái chết kết thúc mọi chuyện?

Nàng cũng đã từng thiên chân nghĩ đến, chính mình có năng lực nắm chắc hạnh phúc, nhưng đến khi hạnh phúc chân chính xuất hiện, nàng mới giật mình phát giác, chính mình kỳ thật từ rất sớm đã mất đi quyền lợi có được nó...

Buổi tối, khi Lạc Thanh Hoàng đẩy cửa bước vào, thấy nàng đang cầm khăn lau ngồi dưới mặt đất, ánh mắt đăm đăm đại ra, anh thật sự bị sự tình dọa đến sợ hãi, liền đem nàng ôm vào trong lòng, lại phát hiện ra toàn thân nàng lạnh lẽo, anh toàn thân kích động đến nổi giọng nói cũng đều thay đổi.

“Nha đầu, em làm sao vậy? Đừng dọa anh! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

nàng chậm rãi quay đầu đi nhìn anh, bỗng nhiên cười: “Buổi tối anh muốn ăn cái gì? Em làm cho anh...”

81. Chương 81: Không Muốn Anh Biết .

Nàng chỉ khe khẽ giả thích là bị con gián dọa, Lạc Thanh Hoàng anh đương nhiên không tin, cứ theo nàng truy hỏi đến khi không ra lý do nào khác, đành phải đẩy một bụng hồ nghi bỏ qua.

GM, hôm nay nàng đã bị ba anh làm cho rất tức giận, sao lại không nói thẳng với anh sự tình để cha con họ khai chiến với nhau đi? Nàng tuy rằng không phải là đức mẹ cái gì, nhưng vì nam nhân nàng yêu thương cũng nên nuốt mọi ủy khuất xuống tận đáy lòng.

Bởi vì nàng nói muốn nấu cơm cho anh ăn, nên liền rửa mặt chải đầu rồi kéo anh đi siêu thị, hai người bên nhau đẩy một chiếc trolley thật là hình ảnh nàng muốn lưu lại trong ký ức.

Đi ngang qua quầy bán rượu, Lạc Thanh Hoàng chọn hai chai rượu đỏ, nàng thấy lạ nên phản đối: “Chúng ta cũng không ăn cơm Tây, anh mua rượu đỏ làm gì?” Anh dán bên tai nàng ái muội nói nhỏ: “Anh thích nhìn bộ dáng em lúc say rượu, thật là tiêu... hồn.”

Đi ngang kệ để quần áo lót nam, nàng thuận tay lấy hai hộp quần lót nam, có điều hoa văn rực rỡ bỏ vào xe, nhưng ngay sau đó bị anh phát hiện bắt nàng phải quay lại đổi từ hoa văn thành thuần sắc .

Muốn nói cũng không thể nào nói nhân sinh như diễn, hay thay đổi chứ!

Lúc trước nàng trong game Thiên Hạ đùa giỡn anh, đoán đại thần biến thái như anh hẳn phải mặc quần lót đầy hoa văn, bây giờ nằm mơ cũng không nghĩ tới chính mình có ngày lại cùng anh sống vai đứng ở siêu thị chọn lựa quần lót cho anh! Từng hận anh đến nghiêng răng nghiêng lợi, nay lại cũng có thể yêu anh đến cảm thấy khó khăn để chia lia...

Ai, thế sự hay thay đổi, lại quay lại là bờ a!

Lúc tính tiền, nàng kiên trì muốn tự mình trả.

Lạc Thanh Hoàng anh có chút khó hiểu, nàng bèn giải thích qua loa nói: “Em cũng chưa từng mua tặng anh cái gì cả.” Trong lòng lại thầm nói tiếp: “ có khả năng đây cũng là lần cuối cùng...”

Về đến nhà, nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đeo tạp dề , rửa rau cắt miếng, chiên xào luôn tay còn Lạc Thanh Hoàng anh đứng ở một bên trợ thủ.

Nhìn anh cứ luống cuống tay chân, nàng liền nhin không được bật cười: “Anh vẫn là nên đi ra ngoài phòng khách chờ ăn đi! Không nghe nói có câu quân tử nên tránh xa nhà bếp sao?”

Lạc Thanh Hoàng gơ hai bàn tay ướt sũng, bước đến ôm eo nàng, biểu tình như trẻ con cứ đặt cảm trên vai nàng cọt xát làm nũng nói: “Anh nguyện làm thê nô cho em! Em có chịu không? Lão bà...”

Một câu gọi “Lão bà” của anh khiến nàng ba hồn bảy vía đều bay mất, anh khiến nàng bên trái bỏ lộn gia vị vào trong nồi ngừ tiên hồ , bên phải quên mất đã nêm muối vào trong nồi đồ ăn chưa. Nàng đành gơ chảo có cán đẩy anh ra khỏi nhà bếp, thế này thì mới có thể bình thường phát huy tay nghề nấu nướng của nàng.

Bận bịu vài tiếng, rốt cục đồ ăn cũng được bưng lên bàn, nào là tôm nồn bí đao, cá chua ngọt, cánh gà Côca, cà tím hầm thịt nạc, cộng thêm một tô canh thịt bò.

Toàn là những món ăn đơn giản hằng ngày công thêm tay nghề không mấy gì là thành thạo của nàng vậy mà đại thần anh lại rất ngon miệng, một chén lại tiếp một chén, nàng còn sợ anh ăn no quá mà bội thực chết trên bàn ăn.

Nàng hai tay chống cằm ngồi đối diện với anh, nhìn anh say sưa ăn đồ ăn do tự tay nàng nấu, cảm giác trong lòng đúng là vô cùng hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Nói đến chuyện này kể ra cũng buồn cười, nàng lúc ở nhà đều rất lười tự nấu cơm cho chính mình, toàn là ăn qua loa thực phẩm ăn liền, bây giờ lại tự nhiên vì một nam nhân trở lại nội trợ lại còn cảm thấy hạnh phúc thỏa mãn? Ha ha, ma lực của tình yêu quả nhiên không thể khinh thường!

Ăn cơm xong, Lạc Thanh Hoàng anh dành dọn dẹp bát đĩa rồi rửa chén, nàng cũng không cùng anh tranh giành, nàng nấu cơm thì anh rửa chén, coi như phân công hợp lý, còn nữa anh đã ăn nhiều như vậy cũng nên vận động để tiêu hóa một chút cũng tốt mà.

Lạc Thanh Hoàng anh rửa chén đĩa xong thì lấy chai rượu đổ lại, ôm lấy nàng cùng ngồi trên sofa, mở rượu rót đầy hai ly.

Nàng tà nghệ nhìn anh true chọc: “Anh tính thế nào? Định chuốc say em rồi phi lễ đúng?”

Anh cười tựa tiểu phi tiểu rồi khinh thường phản bác: “Cho dù không có rượu, chẳng phải đêm nào anh cũng phi lễ với em sao?”

Nàng nghe vậy, da mặt bỗng nhiên hồng giống ly rượu, ghen hòng không thể nói câu nào, đúng là sống chung với sự ôn nhu của anh nàng lơ là quên mất rằng đại thần còn biến thái nữa chứ.

Rượu quá ba tuần, nói cũng nhiều lên, nàng nữa nằm nữa ngồi trong lòng anh, cảm giác lâng lâng bởi hơi men khiến anh muốn tâm sự với nàng nhiều hơn.

Thí dụ như nói về chuyện cha anh, Lạc ba từ một người vô danh tiểu tốt dựng nên sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng bây giờ trở thành chủ tịch công ty như thế nào; thí dụ như nói chuyện, anh vì sao không muốn về giúp ba anh quản lý công ty mà vẫn muốn tự phần đầu làm công việc mà anh yêu thích; thí dụ như nói chuyện anh cùng Lạc cha tuy rằng thường xuyên cãi nhau do bất đồng chính kiến, nhưng lại vẫn ngầm quan tâm lẫn nhau, như thế nào gọi là phụ tử tình thâm...

Nàng nghe xong nửa ngày, đột nhiên phát hiện có điểm gì đó không đúng, vì không nghe anh kể về mẹ anh bèn hỏi một câu: “Vậy mẹ anh đâu? Như thế nào mà cho tới bây giờ em chưa bao giờ nghe anh đề cập tới?”

Nụ cười của anh chợt đông cứng trên, trong ánh mắt lúc sáng lúc tối, sau một lúc lâu anh cúi đầu khẽ hôn lên má nàng, ôn nhu nói: “Ngày mai chúng ta cùng đi thăm mẹ...”

Thông minh như nàng, lập tức phát hiện ra câu hỏi của nàng vốn không nên hỏi, liền chuyển sang đề tài khác không tiếp tục truy vấn anh.

Lạc Thanh Hoàng tiện tay vuốt vuốt mấy sợi tóc mai bướng bỉnh của nàng, nhẹ nhàng cười nói: “Chuyện gì của anh cũng kể hết cho em nghe rồi, có phải là cũng nên đến lượt em kể chuyện của em cho anh nghe?”

Nàng hơi ngẩng mặt, đồng tử mông lung nhìn anh hỏi: “Anh thật muốn nghe?”

Anh kiên định gật đầu.

Nàng đem thân mình nằm lọt trong lòng anh khẽ trêu chọc: “Được thôi, đưa cái giường của em đây cho em nào.”

Lạc Thanh Hoàng: ...

Nằm yên ổn trong lòng anh nàng mới bắt đầu chậm rãi mở miệng nói: “Em vốn là đứa trẻ bị vứt bỏ, không cha không mẹ...”

Câu đầu tiên của nàng nói đã làm anh khẽ chấn động, Lạc Thanh Hoàng anh yên lặng nắm lấy bàn tay nàng ôm chặt trong lòng bàn tay anh.

“Hình như là vài ngày sau khi em bị vứt bỏ thì có một ông lão nhặt rác nhặt được em rồi đem em gửi đến cô nhi viện. Lúc ấy là khoảng trung tuần tháng 11, nếu không phải do lão nhân kia nhặt được em đem về thì em nếu không chết đói chắc cũng chết rét. Bởi vì ông ta là người nhặt được em mà cha mẹ em lại không rõ là ai nên em lấy họ của ông ấy, còn tên là do viện trưởng đặt, thực ra nghe cũng không tệ ... Dư Xướng Trễ.”

“Lão nhân kia đối với em tốt lắm, rất hay đến cô nhi viện thăm em, lúc em còn nhỏ sau, em đã từng nghĩ, tương lai phải nhất định báo đáp tốt cho ông ấy, cố gắng kiếm nhiều tiền để nuôi ông. Nhưng lúc em được 7 tuổi, ông ấy bị một tài xế xe tải say rượu lái xe đâm chết ... em nợ ông ấy , kiếp này đúng là không thể trả được , nếu có kiếp sau em nguyện sẽ trả lại ông ấy gấp bội.”

Lạc Thanh Hoàng ôm chặt nàng, giọng nỉ non nói: “Kiếp sau, anh sẽ cùng em trả.”

Nàng tự giễu cười cười, không đáp lại, trong lòng âm thầm nói: ân tình em nợ anh, cũng chỉ sợ đến kiếp sau mới trả được ...

“Bởi vì em bộ dạng xấu xí, nên những đứa trẻ khác trong cô nhi viện đều không thích em, còn thường xuyên khi dễ , ăn hiếp em, em cũng không phục nên hay cùng bọn họ đánh nhau, kết quả là viện trưởng cũng bắt đầu chán ghét em. Chỉ có một người không chê bai em, nguyện ý chơi với em, còn đồng ý nói rằng khi trưởng thành sẽ cưới em, tên của anh ta là Sơ Huân... lúc em được 8 tuổi, anh ấy được một gia đình giàu có xin về nuôi dưỡng, từ đó về sau lại bất vô âm tín ...”

Không biết vì sao, khi nói tới đây, trong đầu nàng chợt hiện lên hình ảnh của Ngón Hạo, nàng đành lắc lắc đầu, đem cái suy nghĩ vớ vẩn ấy quăng ra ngoài.

Lạc Thanh Hoàng nhíu mày nói: “Anh có nên vì chuyện hấn bắt vô âm tín mà cảm thấy may mắn? Xem ra, anh phải mau chóng cưới em về nhà! Bằng không ngày nào đó hấn ta đột nhiên xuất hiện, tranh lão bà với anh thì làm sao bây giờ?”

Nàng trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, nãy nê nói: “Anh có còn muốn nghe tiếp hay không?”

Lạc Thanh Hoàng lấy tay xoa tay múa chân làm động kéo khóa, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Nàng cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm to, lấy can đảm để kể về vết sẹo lớn nhất trong tâm hồn nàng.

“Sau đó, những đứa trẻ thân thể khỏe mạnh, tứ chi đầy đủ đều lần lượt có người đến nhận nuôi dưỡng , lúc em 12 tuổi, tự nhiên cũng một người đến muốn nhận nuôi em ...”

“Người nhận nuôi dưỡng em lúc đó là một nam nhân 52 tuổi mất vợ. Theo pháp định nếu muốn nhận nuôi con nuôi, nếu nam nhân muốn thu nhận con nuôi là nữ, thì người được thu dưỡng phải kém người xin nhận nuôi 40 tuổi, mà em và ông ta vừa vặn kém nhau 40 tuổi. Sau này em mới được biết vì sao hấn muốn thu dưỡng em, chẳng qua bởi vì lúc ấy toàn cô nhi viện, chỉ có em là đứa bé gái 12 tuổi duy nhất...”

Lạc Thanh Hoàng bỗng nhiên như chợt nghĩ tới điều gì đó, khẽ run một chút, vội vàng quát bảo nàng ngưng lại: “Được rồi, thôi em đừng nói nữa!”

Nàng cũng không để ý đến sự phản đối của anh, giống như một cái máy đã lên dây cót, tiếp tục nói: “khi ấy có luật là trên 10 tuổi nếu có người muốn nhận nuôi thì đứa trẻ có quyền lựa chọn, lúc viện trưởng hỏi em có đồng ý về làm con người đàn ông đó không thì em không một chút do dự gật đầu đáp ứng ngay. Sau đó, em liền ảo tưởng về một cuộc sống tương lai hạnh phúc, có gia đình, có thân nhân, có tình yêu thương, có cuộc sống hạnh phúc ấm áp... Ha ha!”

Lạc Thanh Hoàng đau lòng không chịu được anh lấy tay che miệng nàng, lại bị nàng ngăn cản. Nàng nghĩ rồi, nàng phải được một lần nói cho hết nỗi thống khổ suốt hai mươi mấy năm qua, ít nhất trước giờ phút chia ly nàng cũng không có quá khứ nào còn giấu diếm anh cả.

“Lúc mới bắt đầu thì cũng rất tốt, ông ta mua quần áo, mua đồ chơi cho em, làm hộ khẩu hộ tịch, còn đặt tên mới cho em, gọi là gì... em cũng không còn nhớ rõ. Tóm lại mọi chuyện đều tốt, rất bình thường, em cũng bắt đầu thử gọi ông ta là ”ba ba”. Nhưng lại có một đêm người “ba ba “ này người đầy mùi rượu đem “con gái” của mình áp đảo trên sofa phòng khách...”

Lạc Thanh Hoàng ôm chặt nàng vào lòng, cắn răng đến khẽ khạc rung động, lòng bàn tay nắm chặt.

“Em thực ra lúc ấy còn quá nhỏ, cũng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ là cảm thấy rất sợ hãi, liền liều mạng giãy dụa, sau lại bị ông ta ép buộc, nên tùy tay vớ được cái gạt tàn trên bàn đánh vào ót ông ta... Sau đó em quá sợ hãi chạy qua nhà hàng xóm nhờ giúp đỡ, hàng xóm chạy qua thấy sự tình liền kêu xe cấp cứu đưa ông ta đến bệnh viện cứu chữa, nhưng không có hiệu quả cuối cùng ông ta tử vong ...”

“Bởi vì lúc ấy em chưa đến 14 tuổi, lại là vì tự vệ giết người, cho nên không phải gánh vác trách nhiệm hình sự, chỉ là bị đuổi về cô nhi viện. Bất quá từ đó về sau, không có ai dám nhận thu dưỡng em nữa ...”

Lạc Thanh Hoàng không thềm nhắc lại, ngay cả hô hấp của anh cũng biến sắc, nhiệt độ cơ thể của anh nóng bừng vì tức giận, cảm nhận dọc theo da thịt của nàng, nóng đến uất trong lòng nàng.

“Năm em học cấp ba, em có thầm mến một nam sinh học cùng, lúc chuẩn bị thi vào trường cao đẳng, em còn cố ý điền lựa chọn trường đại học cùng với trường hấn chọn. sau khi kỳ thi vào trường cao đẳng nhất chấm dứt, em đã cố lấy hết dũng khí đến trước mặt hấn thổ lộ, kết quả câu trả lời của hấn không biết là em nên khóc hay nên cười, hấn nói với em “bạn đồng học, bộ người bình thường không soi gương sao? “, bên cạnh hấn những nam sinh đi theo cũng cười rộ lên, hấn còn nói “bạn đồng học, bộ dạng xấu xí không phải là lỗi của người, cái sai của người là đã biết bộ dạng xấu xí còn chạy đến cùng người khác thổ lộ tình cảm!” em lúc ấy vô cùng xấu hổ, thực hận không thể đâm đầu vào thân cây chết cho rồi...”

Lạc Thanh Hoàng không ngừng được thương cảm cứ như vậy ôn nhu, như vậy thâm tình mà hôn nàng.

“Sau đó chuyện này tới tai của một người bạn thân của em, nàng ta không nhận được em chịu ủy khuất nên đã tìm một đám côn đồ, dạy dỗ tên nam sinh một chút; sau khi bạn em rời khỏi nhà hấn ta, ba của tên nam sinh kia đến báo với nhà trường, nói rằng em là chủ mưu, khiến phân học bổng em rất vất vả mới xin được bị hủy bỏ... Bởi vì chuyện này mà bằng hữu của em vẫn cảm thấy áy náy cho em, cho nên đến tận bây giờ nàng ta luôn luôn hết lòng chiều cố đến em...”

“Sau khi tốt nghiệp trung học, em cũng không tìm được công việc gì đoàn hoàng, công việc cần bộ dáng bên ngoài như bán hàng hay tiếp tân, người ta vừa nhìn thấy khuôn mặt em, liền từ chối, em chỉ có thể hy vọng tìm mấy loại công việc mà không cần xuất hiện trước mặt người khác. Khi đó em thật sự mất phương hướng nên quyết tâm dùng thời gian viết lách, viết xong gửi cho các tạp chí kiếm tiền nhuận bút ít ỏi, sau khi dành đủ tiền em liền mua cái máy vi tính rồi trở thành nhà văn viết tiểu thuyết đăng trên mạng, ngẫu nhiên dành thời gian rảnh rỗi chơi game Thiên Hạ, chủ yếu vẫn là chuyên trốn trong nhà làm trạch nữ cho đến khi quen biết anh ...”

Nói xong, nàng thở dài một hơi như trút được gánh nặng trong lòng, đồng thời cũng cảm giác thật mệt mỏi, mệt từ thể xác cho đến nội tâm.

Lạc Thanh Hoằng anh ôm nàng ôn nhu như ôm một tiểu hài tử, nhẹ nhẹ vỗ lưng nàng, chỉ nói một câu cực kỳ ngắn gọn ... “Về sau em đã có anh.”

Nàng trong lòng cười đến cảm giác chua xót.

Anh thật là ngốc, căn bản giữa nàng và anh không thể có về sau?

Bất quá bây giờ nàng cũng cảm thấy đã không thẹn với lương tâm, ít nhất Dư Xướng Trễ nàng đối với anh, cũng coi như không hề giữ lại một chút khuất tất nào, hoàn toàn thẳng thắn ...

82. Chương 82: Tình Cảm Chân Thành Cả Đời.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thanh Hoằng anh hết lòng tuân thủ lời hứa mang nàng đi bái kiến mẹ chồng tương lai như anh nói.

Xe chạy thật lâu, cuối cùng cũng dừng lại ở trước cửa một nghĩa trang, trong lòng nàng cả kinh, nhưng trên mặt cũng cố không biểu lộ gì, chỉ là âm thầm cảm thấy may mắn vì hôm nay nàng mặc một bộ quần áo tối màu.

Xuống xe, nàng bước đến quầy hàng mua một bó cúc trắng, Lạc Thanh Hoằng nhìn thấy, liền kêu người bán hàng đổi thành một bó bách hợp, nàng không hỏi anh nguyên nhân, chắc hẳn là mẹ anh thích hoa bách hợp.

Lúc bước vào cửa, Lạc Thanh Hoằng khẽ ngừng một chút, giải thích với nàng, anh lúc trước sở dĩ lựa chọn nơi này, hoàn toàn là vì cái tên của nghĩa trang.

Nàng ngẩng đầu, đập vào mắt là hàng chữ ” tẩm viên hạnh phúc”.

Hạnh phúc...

Mẹ anh có thể hạnh phúc đến hôn mê, nhưng làm sao có thể sống lại trên cõi đời?

Đi vào đến trước mộ của mẹ anh, nàng cung kính thành tâm vái bà ba cái.

Trên mộ bụi bặm cũng không nhiều, Lạc Thanh Hoằng vẫn tỉ mỉ lau lại một lần, rồi sau đó kéo tay nàng, nhìn ảnh chụp của mẹ anh trên bia mộ cười nhẹ nhàng nói: “Mẹ, đây là con dâu tương lai của mẹ ...”

Lúc ấy, nàng vẫn đang còn ôm bó bách, trong đầu trống rỗng, tận đáy lòng là một loại cảm xúc khó hiểu, sau đó nàng lại cảm thấy bối rối.

Một khắc thời gian trôi qua nàng mới ý thức được Lạc Thanh Hoằng anh đối với Dư Xướng Trễ nàng thật sự là rất thật lòng ... Nhưng mà anh càng thật lòng thì nàng càng phải kiên định quyết tâm buông tay anh...

Ảnh chụp mẹ anh rất đẹp, vẻ đẹp của bà thanh nhã thoát tục ... khuôn mặt phúc hậu, cổ thon dài, mặt mày thanh tú, nụ cười dịu dàng, Lạc Thanh Hoằng anh có bộ dáng tuấn tú như thế hoàn toàn là được di truyền từ bà.

Lạc Thanh Hoằng nói, mẹ anh qua đời từ khi anh còn rất nhỏ, bà bị ung thư khi phát hiện ra đã là thời kỳ cuối, chỉ chống đỡ được nửa năm, đến đó bà gầy đến nỗi không còn ra người, khí lực đều không có, nhưng còn tâm niệm nghĩ đến chuyện làm đồ ăn mà anh thích ăn nhất cho anh.

Lạc Thanh Hoằng nói, cha mẹ anh cảm tình rất tốt, sau khi mẹ anh qua đời, cha anh vẫn ở vậy không có cưới vợ khác, ngoài mặt thì nói là sợ mẹ kế đối với anh không tốt, nhưng kì thực là không ai có thể thay thế vị trí của mẹ anh trong lòng ông... bất luận là vị trí bên người hay là vị trí trong lòng.

Lạc Thanh Hoằng anh còn âm trầm nói, diện mạo của anh được di truyền từ mẹ, nhưng tính cách lại hoàn toàn được di truyền từ cha anh, khi đã thích một người, thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Anh nói đến đó quay mặt nhìn nàng nữa đùa nữa thật nói: “Cho nên nếu em không chịu gả cho anh, chắc anh sẽ phải cô độc sống quãng đời còn lại ...”

Nàng ngoài miệng cười đùa: “Ai mà bị anh uy hiếp chứ ? Ai muốn gả cho anh?” Nhưng trong đáy lòng cảm giác vô cùng bất lực và hoang vắng.

Lạc Thanh Hoàng đứng trước mộ mẹ anh vòng tay ôm nàng vào lòng, tràn đầy tự tin nói với bà: “Mẹ, mẹ đừng nghe nàng nói bậy, chúng con cũng sắp kết hôn rồi, bây giờ con của mẹ vô cùng hạnh phúc, chắc không bao lâu nữa, con hy vọng có thể đem cháu trai của mẹ đến thăm mẹ rồi!”

Nàng đỏ mặt, nhỏ giọng than thở nói: “Ai mà muốn gả cho anh chứ, còn sinh con trai nữa ...”

Lạc Thanh Hoàng lập tức tiếp lời: “Vậy chúng ta sinh con gái đi!”

Lúc rời khỏi nghĩa trang, nàng chợt quay đầu nhìn lại qua hàng bia mộ, giật mình phát giác, mặc dù nghĩa trang đã cố ý dùng nhiều loại cây xanh và hoa để trang trí nhưng căn bản không thể che dấu được sự lạnh lùng thấu xương, nỗi cô đơn tịch liêu.

Trong một thoáng nàng đột nhiên có cảm giác sợ chết, vô luận là như thế nào đi nữa, còn sống vẫn là hạnh phúc nhất, chỉ có còn sống mới có hy vọng, mới có thể chờ đợi...

Quay trở về thành phố, nàng và anh lại bị kẹt xe, xe tiếp nối xe thành một hàng dài.

Có nhiều người không kiên nhẫn, nhấn còi liên tục, xe trước nhấn một tiếng, xe sau cũng nhấn một tiếng, cuối cùng thành một chuỗi âm thanh hỗn loạn, người bên cạnh quay cửa kính xe xuống chửi thề, nhưng phía trước xe đơn giản vẫn phải nằm bất động.

Lạc Thanh Hoàng anh thật ra tính tình rất tốt, chỉ ngồi chờ nhích từng chút trong dòng xe cộ mà không một tiếng cằn nhằn, anh quay qua đưa cho nàng một lọ juice và một gói khoai tây sấy, bảo nàng chịu khó ăn xong rồi tranh thủ ngủ một giấc đi.

Nàng dựa trán vào bên cửa kính xe hướng ra ngoài nhìn xung quanh, ánh mắt chợt dừng ở trên tấm áp phích quảng cáo của một cửa hàng bán trang sức ven đường.

Trên tấm áp phích đó là hình một đôi nhẫn bạc, kiểu dáng mộc mạc nhưng rất khác biệt, phía dưới còn có một hàng chữ slogan là: “tay trong tay, tình cảm chân thành cả đời”.

Trong cửa hàng không hiểu vô tình hay cố ý lại đang phát ra giai điệu của bài hát “làm lão bà của anh được không”, giai điệu cứ lặp đi lặp lại không.

Giai điệu kia nàng đã thuộc lòng, ca từ cũng rất nhẹ nhàng tình cảm giản dị mà chân thành tha thiết, ấm áp lại phiến tình.

“Nếu em bên ngoài mệt mỏi bởi gió mưa, thì ở lại bên anh làm lão bà của anh được không.

Anh nhất định sẽ chấp nhận tính tình ngẫu nhiên, của em, có lẽ anh còn có thể cho em...

Một chút gì đó ngoài ý muốn, một nụ cười vui, một sự an tâm đơn giản như đứa trẻ;

Cùng em ngắm mặt trời mọc, cùng em hưởng mặt trời lặn, đến khi già nua ...”

Nàng tập trung nghe giai điệu và ca từ của bài hát cứ vang lên hết lần này đến lần khác rồi nhìn chằm chằm vào đôi nhẫn trên áp phích đến nỗi Thanh Hoàng anh nói gì nàng cũng không nghe thấy.

Lạc Thanh Hoàng nhìn theo hướng ánh mắt của nàng rồi nhẹ nhàng ôn nhu cầm tay nàng hỏi.

“Em thích?”

Nàng bất chợt bừng tỉnh, vội vàng dời ánh mắt, khẽ cúi thấp đầu che giấu cảm xúc.

“Không, em chỉ tùy tiện nhìn thôi.”

Lúc này dòng xe cộ phía trước đã có vẻ hơi nhúc nhích chuyển động, xe phía sau thì vẫn ầm ầm liên tục thúc giục, Lạc Thanh Hoàng anh quay lại nhìn áp phích kia vài lần nữa rồi mới xoay người lại nổ máy xe.

Về đến nhà cũng đã hơn 3 giờ chiều, không biết là do khí hậu trên núi có phần lạnh, hay là do nàng ăn mặc quá mỏng manh nên nàng tự nhiên phát sốt nhẹ.

Lạc Thanh Hoàng anh vốn định mang nàng đi bệnh viện kiểm tra, nhưng nàng kiên quyết không chịu nên anh đành miễn cưỡng xuống lầu chạy ra hiệu thuốc gần đó mua thuốc cảm cho, nàng uống thuốc xong liền chui vào chăn nằm, lơ mơ thế nào mà lại ngủ thiếp đi đến tận gần tám giờ tối.

Thức dậy nàng thấy đầu vẫn còn nhức buốt chóng mặt, nhưng vẫn cố lê bước ra khỏi phòng khi nghe tiếng động có vẻ không bình thường trong bếp, vừa bước ra đã thấy Thanh Hoàng anh đang mặc tạp dề tay chân long cồng xoay qua xoay lại trong bếp.

Nàng hỏi anh đang muốn làm gì đó?

Anh ôn nhu trả lời, mắt vẫn không rời khỏi cái nồi là anh đang nấu cho nàng.

Ngay sau đó, có một mùi vị lạ xông lên trong phòng, nàng vẫn cảm nhận rõ ràng là mùi khen khét cho dù mũi nàng hôm nay gần như không cảm nhận được. Dự cảm xấu cho nồi cháo xông đến liền nhanh chóng bước tới kiểm tra nồi cháo của anh đang nấu thì chỉ còn cách là dở khóc dở cười.

Đại thần, cháo và cơm khét anh có thể coi là hai khái niệm khác nhau được không?

Nấu cháo là phải chon nhiều nước ít gạo? nhưng anh lại cho rất ít nước và nhiều gạo nên cuối cùng nàng cũng không biết gọi cái món anh đang khổ công tạo thành kia là cái gì nữa, ai da thực sự là không có tên trong từ điển ẩm thực thế giới mà. Lãng phí lương thực là chuyện đáng xấu hổ a! A a a! Lật bàn!

Lạc Thanh Hoàng mặt có vẻ xấu hổ, lo lắng ngập ngừng nói: “Lần sau, lần sau chắc chắn anh sẽ làm tốt hơn một chút...”

Nàng cời tạp dề bên hông của anh xuống, đeo lên người mình rồi dùng thìa múc món siêu thực phẩm của anh đổ ra ngoài thùng rác, lại một lần nữa vo gạo nấu nồi cháo khác.

Lạc Thanh Hoàng thấy nàng làm thì liền kêu lên: “Để anh làm, để đây anh làm, em đang bệnh mà!”

Nàng lắc đầu cười yếu ớt, đi cà nhắc đến bên anh, nhón chân đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên môi anh rồi khẽ đẩy anh ra ngoài nói: “Chơi game, em không bằng anh; nấu cơm thì anh không ổn lắm; anh ra ngoài phòng khách chờ em đi, đừng làm phiền em nữa!”

Đại thần anh có vẻ không chịu, nàng cầm củ hành tây trong tay vung lên, vẻ mặt đe dọa, trừng mắt nhìn anh nói: “Nếu anh lại tiếp tục quấy rối, coi chừng em sẽ bạo hành cục hoa!”

Đại thần khóe miệng run rẩy, nội ngữ đầy mặt, miễn cưỡng bước ra phòng khách.

Cơm chiều hôm nay là rau trộn dưa chuột, thịt xào trứng ăn với cháo, miệng nàng đắng ngắt nên ăn không có khẩu vị gì, chén cháo trong tay cũng không có cách nào ăn hết đành đặt xuống bàn, đại thần anh không hề câu nệ cầm lấy chén của nàng ăn hết sau đó anh còn biểu tình dí dỏm xoa xoa cái bụng tròn.

Nàng hỏi anh sao lại ăn chén thừa của nàng? Nàng đang bệnh có thể lây sang anh thì sao?

Anh cười trả lời đồ ăn lão bà tự tay làm, làm sao có thể lây bệnh chứ?

Rửa chén bát xong, anh lau khô tay rồi sờ trán nàng để kiểm tra, vuốt xong anh nhíu mày nói: “Ems ao lại vẫn sốt như thế? Hay chúng ta vẫn là nên đến bệnh viện kiểm tra thử xem!”

Nàng nhào vào trong lòng anh, vòng tay nàng ôm chặt thắt lưng anh, đầu khẽ dựa vào gáy nhẹ nhàng thổi, “Chúng ta kết hôn đi!”

Lạc Thanh Hoàng ngẩn người bất động, nàng nhanh chóng bổ sung: “Ý em nói là để cho nhân vật trò chơi của chúng ta Lạc Thủy Thanh Hoàng và Thuyền Đánh Cá Xương Trễ kết hôn đi...”

Đại thần anh nghe nàng giải thích xong, mặt lại hiện lên vẻ ỉu xìu xì xuống.

Nói gì thì nói, bây giờ đã là 9 giờ 10 phút tối, hai người bọn họ quyết định login vào game, Lạc Thanh Hoàng anh vừa tính mở miệng thông báo trên công cụ YY thì đã bị nàng ngăn lại.

Nàng cầm tay anh, cười nói: “Kết hôn là chuyện của hai người chúng ta, đơn giản là tốt rồi, không cần biến thành chuyện ọi người đều biết.”

Nàng cùng Lạc Thanh Hoàng mở hào chạy như điên điên đến cửa cầu Hỉ Thước Tiên Cảnh, mới nhớ tới vẫn chưa có chuẩn bị lễ vật kết hôn.

Trao đổi lễ vật là lưu trình của hôn lễ, không có thì có nghĩa là nhiệm vụ bất thành, không kết hôn được.

Lạc Thanh Hoàng trong quá trình xoát Thiên Hạ, có thu được hai miếng ngọc bội vĩnh hằng, nàng lại cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ thành ý, liền kéo anh đến khu kỹ năng Cửu Lê, cắt bảo thạch rồi làm ra một cái nhẫn cấp 10 màu xanh lam, bởi là vì nàng tự tay làm cho nên mặt nhẫn có khắc tên nàng.

Lạc Thanh Hoàng anh bây giờ đã hiểu được dụng ý của nàng, chỉ cười rồi cũng tập làm sản phẩm kỹ năng, anh cuối cùng cũng làm ra được một cái nhẫn giống của nàng chỉ khác là trên mặt nhẫn bây giờ lại khắc tên anh, sau đó anh lại kéo nàng đến Thương Thành mua hai cây thần bút. (thần bút: đạo cụ của trò chơi, có thể dung để khắc chữ.)

Anh đưa tay cầm lấy nhẫn của nàng bước ra ngoài, chốc lát sau quay lại đưa cho nàng xem.

Nàng đón lấy chiếc nhẫn dung kỹ năng phóng to để xem thì thấy trên mặt nhẫn viết “Tay trong tay”, mặt bên kia lại là “Tình cảm chân thành cả đời”.

Cả hai người bọn nàng giương mắt, nhìn nhau cười, trong lòng xúc động vô cùng.

Nàng và anh mang theo lễ vật kết hôn đầy ý nghĩa, kích động nắm tay nhau chạy lại đến cửa cầu Hỉ Thước Tiên Cảnh, khi cả hai vừa muốn điểm truyền tổng tiến vào, liền thấy hệ thống của GM báo ...

hệ thống –thời gian phục vụ đã hết, 50 giây sau sẽ đóng cửa, thỉnh các vị mau chóng logout...

Nhìn thấy tin tức này, ngay cả người có tính tình ôn nhu như Lạc Thanh Hoàng cũng nhin không được, muốn lật bàn a!

Nàng buông bàn phím, chậm rãi đứng dậy, nhu tình như nước bước đến trong lòng, nhẹ nhẹ vỗ về ngực như để giúp anh bớt giận, mặc dù trong lòng nàng lúc bấy giờ một trăm lần mặc niệm nguyện rửa hệ thống ...

Đáng chết idại gia GM, đáng chết đại gia Thiên Hạ!!!

Trong lòng anh nàng khẽ hát nhỏ bài hát “làm lão bà của ta được không”.

“Đi qua bao nhiêu lộ khẩu nghe qua bao nhiêu thở dài

Anh thật lòng mà em còn không biết hay sao

May mắn là anh có thể chia sẻ nỗi buồn của em

Em có thể tới gần anh một chút ,gần hơn một chút hay không

Thỏa mãn tấm lòng hư vinh nho nhỏ của anh

Kỳ thật em cũng không biết rằng trong lòng anh em là người đẹp nhất

Tựa như mưa gió qua đi chân trời kia

Ánh hồng

Nếu ngày mai trên con đường em không biết nên đi hướng nào

Thì hãy ở lại bên anh làm lão bà của anh được không

Anh cho dù cánh tay không đủ rộng lớn cũng sẽ là nơi ấm áp ôm ấp em

Nếu em mệt mỏi bởi những mưa gió bên ngoài

Thì hãy ở lại bên anh làm lão bà của anh được không

Anh nhất định chấp nhận tính tình ngẫu nhiên của em

Có lẽ anh còn có thể cho em một chút ngoài ý muốn

Một nụ cười vui vẻ , một sự an tâm đơn giản như đứa trẻ

Cùng em ngắm mặt trời mọc hay cùng em hưởng mặt trời lặn đến tận già nua...”

Hệ thống thông báo thời gian kết hôn quy định đã hết .

Nàng quay lại mở túi ngắm nghía chiếc nhẫn kết hôn của hai người , vuốt ve trên hàng chữ khắc “tay trong tay, tình cảm chân thành cả đời” trong lòng vô cùng buồn bã thất vọng.

Ha ha, duyên phận này của nàng thật đúng là không thể cưỡng cầu!

Nếu chuyện xấu đã tới, có ngăn cản cũng không được; nếu muốn cố chấp níu kéo, cũng không xong.

Nàng trong lòng vốn định ở trong game sẽ cùng anh một lần hẹn ước chung thân để bù đắp cho tiếc nuối trong hiện tại, nhưng cũng không nghĩ là kết cục sẽ như thế ...

Có lẽ ý trời, mặc kệ là trong trò chơi Thuyền Đánh Cá Xương Trễ cùng Lạc Thủy Thanh Hoàng, hay là trong hiện thực Dư Xương Trễ cùng Lạc Thanh Hoàng cũng đều đã định hữu duyên vô phận.

Ông trời chắc chỉ cho bọn họ cơ hội gặp nhau yêu nhau, nhưng không cho bọn họ cơ hội gắn bó bên nhau trọn đời ...

Lạc Thanh Hoàng anh tắm rửa xong, thấy nàng vẫn còn ngần người ngồi trước máy tính, liền bước lại vuốt vuốt tóc nàng an ủi nói: “Không sao, ngày mai chúng ta lại kết hôn.”

Nàng giật giật khóe miệng, cố gắng nở một nụ cười với anh nhưng lại phát hiện ra dù cố gắng thế nào cũng cười không nổi.

Anh đâu có biết được, sau đêm nay Thuyền Đánh Cá Xương Trễ trong trò chơi hay Dư Xương Trễ ở ngoài đời cũng sẽ đều biến mất hoàn toàn trong thế giới của anh.

Lần này nếu đã rời đi, chắc chắn sau này không có cơ hội gặp lại ...

Lạc Thanh Hoàng nhìn thấy nàng có vẻ lạ , anh ôn nhu sờ trán nàng nói: “Sắc mặt em kém như vậy, có phải là rất khó chịu hay không a?”

Nàng cup án mắt xuống che giấu cảm xúc, nói nhanh với anh là không có việc gì nàng chỉ cần tắm rửa một cái chắc tinh thần sẽ đỡ hơn, sau liền trốn vào buồng vệ sinh.

Lúc nàng bước ra, thấy Lạc Thanh Hoàng anh vẫn đang ngồi ở trước máy tính đeo tai nghe lầm bầm cái gì đó.

Nàng đứng ở sau lưng lấy tay khuê khuê anh, anh quay đầu lại nhìn nàng, nàng giả vờ điệu bộ hằng ngày anh hay cần nàng lớn giọng nói“Đem máy tính đóng lại, lên giường.”

Lông mày anh hơi nhướng lên, ánh mắt nhu tình nhìn nàng. Khóe môi không nhịn được mà nhếch lên.

Nàng lại mở miệng trêu anh: “hôm nay hôn tuy rằng không thành, vậy còn động phòng hoa chúc anh có muốn làm hay không.”

Lạc Thanh Hoàng sau một giây ngần người, bỗng nhiên cười to, ngao ngô một tiếng ôm chặt lấy nàng, quăng lên giường, áp trụ nàng xuống dưới.

Đêm hôm đó, quả nhiên là nàng và anh triền miên liêu chết.

Thế cho nên sau đó, anh hô hấp dồn dập, mồ hôi đầm đìa vòng tay ôm nàng vào lòng trêu ghẹo: “Hôm nay em uống lộn thuốc gì rồi sao? Không phải trong viên thuốc cảm kia có thành phần gì khác chứ?”

Nàng không nói, chỉ là nghiêng người ôm anh thật chặt trong vòng tay, tâm trạng chỉ sợ nếu nàng buông lỏng tay anh sẽ hoá thành bọt biển tan mất.

Dù vẫn muốn cùng nhau triền miên đến chết, thì cả hai người bọn họ vẫn là phải luyến tiếc chìm vào giấc ngủ, Lạc Thanh Hoàng ôm cánh tay nàng, hôn nhẹ trên trán hôn nàng, hôn rồi lại hôn giọng đầy sủng nịch nói: “Em ngủ không được? Có muốn nghe anh hát, hay là nghe anh đấm dè ru em ngủ?”

Nàng bèn nói: “anh hát cho em nghe đi!”

Nếu nghe đại thần anh đếm dê nàng khẳng định là sẽ rơi vào giấc ngủ. Nhưng giờ phút này nàng chỉ muốn chia sẻ khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại với anh mà thôi.

Lạc Thanh Hoàng cúi đầu khẽ cất giọng hát bài” làm lão bà của anh được không” , có thể là vì tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, nàng lại cảm thấy anh hát còn hay hơn ca sĩ hát bài này rất nhiều.

Khi anh kết thúc bài hát nàng xúc động hỏi: “Anh đã từng nghe qua bài này trước đây rồi à?”

Anh cười khẽ trả lời: “Không có, hôm nay ở trong xe là lần đầu tiên anh nghe, vừa rồi lúc em tắm rửa anh lại nghe mấy lần trên mạng nên thuộc.”

Được rồi! Ai kêu người ta là đại thần chứ!

Lạc Thanh Hoàng ôm lấy nàng, dùng cằm để trên đầu nàng bắt đầu khát khao nói về tương lai của nàng và anh.

Anh nói, sau khi kết hôn nàng cứ chuyên tâm làm chuyện nàng yêu thích, anh sẽ nuôi nàng;

Anh còn muốn bọn họ sinh hai đứa, tốt nhất là một trai một gái;

Anh còn muốn chờ cho con cái trưởng thành, nàng và anh sẽ dọn đến căn nhà nào đó gần bãi biển, nàng và anh có thể hàng ngày cùng nhau ngắm mặt trời mọc, hưởng thụ vẻ đẹp khi mặt trời lặn, ngắm thủy triều dâng lên, kiếp sau nếu có thể thì anh muốn cả nàng và anh làm một đôi rùa biển...

Nàng ngạc nhiên hỏi anh vì sao lại là rùa biển?

Anh cười, vì rùa biển sống được rất lâu a! Như vậy anh và nàng hai người bọn họ có thể thật sự dài lâu cùng một chỗ...

Đêm hôm đó, anh sống trong khát khao tốt đẹp của tương lai bọn họ, còn nàng nửa tỉnh nửa mê , trong lòng đầy nỗi lo được lo mất, cực kỳ không an ổn vượt qua đêm dài.

Buổi sáng, lúc anh hôn tạm biệt nàng, nàng bàn tay cứ vô thức nắm chặt lấy áo anh không nỡ buông ra, cho đến khi trong ánh mắt anh bắt đầu có tia nghi ngờ ngạc nhiên thì nàng đành miễn cưỡng buông anh ra.

“Nha đầu, em làm sao vậy? Muốn anh ở nhà với em sao?”

“Không, không cần đâu, anh đi làm đi.”nàng hơi hốt hoảng trả lời anh.

“Em đang bệnh thì đừng chạy loạn, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về, nếu buổi tối em vẫn còn sốt thì phải nghe lời anh đi bệnh viện biết chưa?”

“Được.”

Lạc Thanh Hoàng trong lúc quay lại đóng cửa, còn cố ý quay đầu nhìn nàng cười cười, chính là cái nụ cười lơ đãng ôn nhu kia, nàng trong lòng như bị ai bóp chặt nghĩ cả đời này nàng cũng không thể quên anh , không thể quên nụ cười đó...

Giống như thói quen hằng ngày, nàng dọn dẹp nhà cửa anh sạch sẽ một lần rồi mới đi sắp xếp hành lý chính mình.

Anh mua cho nàng rất nhiều đồ, nàng đều gấp cẩn thận cất vào tủ không đem theo một thứ gì, chỉ quay ra kệ sách của anh lấy một tấm ảnh của anh bỏ vào bóp mang theo.

Khi ra đến cửa, nàng đem cái chìa khóa đặt ở trên nóc tủ giấy, tay cầm nắm cửa, chậm rãi nhìn lại nơi nàng đã sớm cảm thấy thân quen, nơi có rất nhiều rất nhiều kỷ niệm của nàng và anh, nhẹ nhàng lướt lướt đóng cửa lại, tất cả những gì sau cánh cửa này sớm đã không thuộc về nàng ... nàng khẽ thì thầm như nói với chính mình.

Em đi rồi.

Xuống dưới lầu, nàng đón xe đến trạm xe khách, phía trong phòng vé hình như người bán vé đang nói gì đó với nàng nhưng nàng bị sự nặng nề trong lòng bao phủ đến nỗi không thể chú ý đến bất cứ điều gì khác ,hình như là bác ta bảo rằng có chỗ trống -người bán vé kêu nàng vài lần nàng mới bừng tỉnh luồng cuống tay chân móc tiền đưa qua, sau đó lại thất thần lê bước tới phòng đợi.

Ngồi thật lâu, nàng tinh thần hoảng hốt mới đứng lên đến xếp hàng, đến phiên nàng, người soát vé kêu mấy lần, nàng mới chợt tỉnh đưa vé ra, những người đang xếp hàng phía sau không thể kiên nhẫn nhỏ giọng mắng: “Tinh thần không tốt a?!”

Nàng bây giờ hoàn toàn không có khí lực để đáp lại, không nói tiếng nào xoay người rời khỏi.

Mới vừa bước ra được vài bước, di động liền vang lên, nhạc chuông là nhạc nền của game Thiên hạ, bình thường bản nhạc này giai điệu rất nhẹ nhàng réo rắt, nhưng hôm nay nàng lại cảm thấy có vẻ dồn dập và nôn nóng.

Trên màn hình điện thoại là tên anh.

Lý trí nói cho nàng biết, cuộc điện thoại này không thể nhận, không thể nhận được, nhưng tình cảm trong tim nàng lại điên cuồng kêu gào, có lẽ anh vẫn chưa biết, nghe một lần nữa giọng anh, cho dù chỉ là một câu một chữ cũng được.

Cuối cùng, lý trí tình không thể đánh bại được tình cảm đang gào thét trong tim nàng, nàng nhin không được nhấn phím nhận.

Trong điện thoại, Lạc Thanh Hoảng khẩn trương hỏi nàng: “Nha đầu, em đang ở đâu?”

Nàng vẫn đang phân vân không biết nên trả lời anh như thế nào thì tiếng loa phát thanh trong nhà ga đã thay nàng làm điều đó.

“Em đang ở nhà ga? Em tính đi đâu? Vì sao em lại muốn vô thanh vô tức biến mất một lần nữa?” Lạc Thanh Hoảng anh nói tới đây, giọng đã vì quá xúc động mà không còn giữ được ôn nhu bình tĩnh như bình thường, cuối cùng gần như là rít lên quát: “Em rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

Nàng hiện tại không thể lên tiếng, không phải không muốn nói với anh, mà là không dám nói, sợ hãi tiếng nói vừa thoát ra miệng trở thành giọng nghẹn ngào.

Lạc Thanh Hoảng hốt hển trong điện thoại la lên: “Em đứng yên đó cho anh không được nhúc nhích, có nghe thấy không? Nếu em mà dám đi một bước, anh sẽ đánh gãy chân của em!” Sau đó nàng chợt nghe tiếng chói tai của lốp xe ma sát trên mặt đường.

Ngón tay nàng vẫn đang để trên phím điện thoại tức hồ như muốn tắt nhưng tâm thì vẫn muốn nghe giọng anh nói cho dù là anh chửi mắng nàng đi nữa cũng được thì đã nghe tiếng anh hét to trong điện thoại: “Còn nữa em không được cúp điện thoại! Nói cho em biết, anh bây giờ đang lái xe, xảy ra chuyện gì là em phải chịu trách nhiệm đó!”

Nàng nghe anh nói xong cả người lẫn ngón tay đều tức hồ đông cứng.

Ở đầu dây bên kia điện thoại, anh vẫn kiên trì không ngừng nói chuyện ...

“Anh cũng cảm thấy em hôm nay rất kỳ lạ dường như là có tâm sự gì đó trong lòng! May mắn anh hôm nay sau khi đến công ty liền đổi ý đi mua một món đồ quan trọng rồi quay về đưa em đến bệnh viện khám, nếu không chắc em bỏ chạy lâu rồi mà anh cũng không được biết nguyên nhân sao!”

“Em trong đầu rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì hả? Cùng anh ở một chỗ chẳng lẽ không tốt đến vậy sao? Anh đối xử làm em không thể chịu đựng được? Hay là do anh ép em kết hôn nên dọa em chạy mất? Nếu em không muốn có thể nói với anh mà, anh có thể chờ...”

“Nếu hôm nay anh không đúng lúc phát hiện ra, có phải em chuẩn bị rời anh đi không trở về nữa, vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời anh? Em coi anh là cái gì của em hả? Đem tình cảm của chúng ta trở thành cái gì? Thật muốn đem trái tim của em mổ xẻ ra, nhìn xem rốt cuộc nó là được làm bằng cái gì!”

“Nếu em lại có lần thứ hai như vậy nữa, anh sẽ hận em! Có nghe thấy không, anh thật sự sẽ hận em!”

Nghe Lạc Thanh Hoảng nói năng lộn xộn trong điện thoại quở trách, nàng đã chậm rãi khôi phục lại thần trí.

Hận nàng?

Vậy cũng tốt.

Nhất thời anh oán hận, còn hơn anh cả đời đau xót.

Anh càng chân thành nàng càng nên buông tay.

Nàng thật sự yêu người đàn ông đó nên nàng không thể nhẫn tâm hại anh ngày càng lún sâu vào con đường không lối thoát này. Nàng không có tư cách yêu anh và đón nhận tình yêu của anh khi mà cuộc sống của nàng chưa chắc đã tồn tại quá một năm, khi mà nàng biết nàng sẽ là gánh nặng cho anh cả về tinh thần lẫn vật chất. Đây đúng là nghiệp chướng do nàng tự tạo nên mà.

Nếu mà nàng cứ ngoan cố yêu anh thì trong một ngày rất gần nàng cũng sẽ như mẹ anh rời xa anh mãi mãi thì lúc ấy anh sẽ ra sao?

So sánh với chuyện anh có thể bị tổn thương trầm trọng nàng tình nguyện để anh hận nàng.

Môi nàng run rẩy chỉ có thể miễn cưỡng thốt ra được ba chữ.

“Em xin lỗi...”

Hai chữ “Gặp lại” còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì đã bị giọng điệu khản trương của anh ngắt lời.

“Anh lập tức ra đến chỗ em ! Lập tức ra ! Chờ anh ... ”

Bất ngờ một âm thanh đổ rầm như tiếng nổ đập vào tai đang ôm điện thoại di động của nàng, cơ hồ làm cho trái tim của nàng như ngừng đập.

“alo ! em đang chuyện với anh a! ...alo! Anh không cần làm em sợ như vậy ! ... alo! ... ” nàng bây giờ cũng dự cảm được hình như có chuyện chẳng lành điên cuồng gào thét trong điện thoại, trả lời lại tiếng gào của nàng chỉ là những âm thanh tút ...tút

Nàng dường như thật sự nổi điên chạy ra phía ngoài cổng, hai chân nàng vì quá run sợ lo lắng nên không còn chịu sự khống chế của ý thức, trong lòng nàng luôn lặp đi lặp lại: anh không được có việc gì! Anh không được có việc gì! Anh không được có việc gì!

Ra khỏi nhà ga, theo theo con đường dẫn về nhà anh, nàng cứ như thế chạy thật lâu, chạy đến nỗi tưởng chừng không còn có thể thở nổi , thì thấy xa xa có một đám đông đang tụ lại trên đường.

Liều mạng chen vào trong, nàng thấy vài nhân viên cứu thương đang nâng cáng một người , cổ vương vào nhìn cho rõ thì lập tức nhẹ nhàng thở hắt ra ...

Thật may mắn, không phải là anh!

Quay đầu lại tính bước ra khỏi vòng người nàng bất chợt nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc nằm im lìm trong xe cứu thương, trong khoảnh khắc tim nàng bị cào nát, ngay cả máu trong cơ thể tựa hồ như đông lại.

Chạy như điên đến bên xe cứu thương, nàng lại bị cản lại bởi một hàng rào duy trì trật tự của cảnh sát, nàng gào khóc thảm thiết kêu to “Ta là người nhà của anh ấy, van cầu các người để ta đi qua! Van cầu các người để ta đi qua bên ấy!” Cảnh sát thấy thế lúc này mới để nàng bước qua.

Nghiêng ngã lão đảo, nàng gần như muốn té, anh tối hôm qua vẫn còn ôm nàng vào lòng, hát chon àng nghe bài” làm lão bà của anh đi được không?”, sáng nay anh vẫn còn cười với nàng, ôn nhu nói với nàng “Chờ anh về”, giờ khắc này đây anh lại nhắm mắt, cả người đầy vết máu ...

Đây chắc chỉ là ác mộng thôi? nhất định là nàng đang nằm mơ? Chỉ cần nàng mở to mắt thức dậy, cơn ác mộng này sẽ biến mất, đúng không?

Bất luận nàng có mở to mắt đến mấy lần, tự tay nhéo thật đau vào đùi mình thì anh vẫn như cũ nằm yên, hai mắt nhắm nghiền,về mặt không hề tức giận , lông mày vẫn còn dính vết máu, chỉ khác là đôi môi hồng tươi hằng ngày của anh bây giờ trở nên tái nhợt một cách khác thường.

Các bác sỹ đang tiến hành sơ cấp cứu, cầm máu cho anh, nàng quần bách chỉ còn biết kéo lấy tay áo bác sỹ, hoảng sợ truy vấn lung tung : “Anh ấy đã chết sao? Anh ấy đã chết sao? Anh ấy đã chết sao?”

Nhân viên cấp cứu nam thấy nàng rối loạn như thế chỉ còn cách khẽ nhắc nhở nàng: “Người bình tĩnh một chút đi, bệnh nhân bây giờ chỉ là đang là hôn mê...”

Nàng quay lại khẩn trương hỏi: “anh ấy sẽ chết sao? Anh ấy có thể chết hay không? Có ail àm ơn trả lời dùm ta được không?”

Bác sĩ nữ lại nói: “Bệnh nhân hình như trong tay có cầm cái gì đó...”

Sau đó nàng chợt nghe “Đinh” “Đinh” vang lên hai tiếng nhỏ, tiếp theo là hình ảnh hai vật kim loại hình tròn rơi xuống ...

Nàng bất động nhìn lại, hô hấp đông cứng, trái tim lại một lần nữa đau nhói.

Khẽ cúi thân hình run rẩy vươn tay nhặt hai vật thể kim loại đó lên, trong lòng nàng giống như có bức tường thành đổ nát , rốt cuộc không thể khống chế bản thân đang bị đông cứng bởi vì đau mà bật khóc thành tiếng.

Đó là hai cái nhẫn, chính là đôi nhẫn ngày hôm qua nàng nhìn thấy trên phích thượng ...

Tay trong tay, tình cảm chân thành cả đời.

Trong trí nhớ những hình ảnh trong dĩ vãng đột nhiên vỡ òa, hiện thành những mảnh nhỏ cửa tim nàng rỉ máu...

“Tiểu yêu tinh, em còn nhớ rõ cách dùng trượng xao quái bổn chíp bông chứ?”

“Nha đầu, em thích không? Ha ha, một ngày nào đó, anh sẽ cho em chính mồm nói với anh thích ...”

“Cùng em về một chỗ, Lạc Thủy Thanh Hoảng...”

“anh không ngại, nếu như em để ý, vậy thì đội đi!”

“em thích hôn lễ kiểu gì, áo cưới như thế nào hả? ... Như thế nào? Em không muốn gả cho anh sao?”

“anh còn có thể làm thê nô? Được không? Lão bà...”

“Về sau em đã có anh ...”

“Mẹ, đây là con dâu tương lai của mẹ ...”

“Rùa biển sống được rất lâu a! Như vậy anh và em có thể thật sự dài lâu ở cùng một chỗ...”

“Em đang bệnh đừng ra ngoài chạy loạn, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về...”

“Chờ anh về...”

Ta run run đem trong đó một cái nhẫn bộ ở chính mình tay trái ngón áp út thượng, lại chấp khởi hân khoát lên bên giường dính đầy máu tươi tay trái, đem một khác chỉ bộ ở hân ngón áp út thượng.

Lúc này, nàng đã không thể khóc nên lời tim nàng như bị ai cắt đứt từng mảnh nhỏ, đau nhói rỉ máu.

“Em không chết... anh (cũng) không (được) chết ... Chờ anh khỏe lại ()... em và (anh) liền kết hôn... Sinh (nhiều) thiệt nhiều (đứa) nhỏ... Con cháu (nếu sau này chết)... Hai chúng ta sẽ làm hai (con) rùa biển... Cùng nhau xem... Cùng nhau xem...”

Nàng và anh

Còn có cơ hội cùng nhau ngắm mặt trời mọc và mặt trời lặn trên biển sao?

Không không, nhất định sẽ có , nhất định sẽ có!

Chỉ cần anh không chết, chỉ cần anh có thể sống sót, em sẽ không bao giờ buông tay ra nữa, không bao giờ buông tay ra nữa...

83. Chương 83: Sư Phụ, Em Thật Sự Sợ Hãi.

Đến bệnh viện, bác sỹ nhanh chóng nâng cáng nhanh chóng chuyển anh đến phòng giải phẫu, nàng gắt gao chạy sát bên xe đẩy tay vẫn cố nắm lấy bàn tay giờ đã lạnh ngắt của anh nhưng tới trước cửa phòng phẫu thuật cấp cứu toàn nàng bị các y tá chặn lại bảo chờ bên ngoài. Khi cánh cửa phòng phẫu thuật khép lại, đèn đỏ bật lên tim nàng cũng như chảy máu. Giá nàng có thể dung cái mạng nhỏ nhoi này để cứu anh nàng cũng không ngần ngại.

Bác sỹ bảo nàng nên nhanh chóng đi nộp lệ phí làm thủ tục nhập viện, còn nhân tiện dúi vào tay nàng tờ đơn cam đoan trả đồng ý giải phẫu, điều đó báo cho nàng biết tính mạng anh bây giờ thật sự mong manh.

Nàng xem xong vội nắm lấy tay áo bác sỹ, miệng mếu máo không ngừng cầu xin: “Van xin các người làm ơn cứu sống anh ấy! Van cầu các người! Nhất định làm ơn phải cứu sống anh ấy!”

Bác sỹ nhẹ nhàng gỡ bàn tay nàng ra, vẻ mặt lạnh lùng như đã quá quen thuộc với hình ảnh thân nhân đau thương cầu cứu như nàng trả lời: “Chúng ta sẽ cố hết sức.”

Trước kia khi nàng xem phim tình cảm, vẫn thường cảm thấy trường hợp loại này có vẻ gì đó rất giả tạo, nhưng khi chính mình tự trải nghiệm nàng mới hiểu được thật sự không thể nói nên lời, bởi vì trong đầu hoàn toàn trống rỗng ngoại trừ một ý niệm ... hy vọng anh có thể bình an vô sự, hy vọng anh có thể sống sót, cho dù là phải dùng sinh mệnh của nàng để trao đổi cũng được.

Làm xong hết mọi thủ tục, quay trở lại trước cửa phòng giải phẫu, nàng chỉ còn biết vô thần đứng đó mà chờ đợi, chờ đợi trong sự dày vò đau khổ.

Thất hồn lạc phách nàng tựa tẩm thân này đã hoàn toàn vô lực không còn cảm giác gì vào tường, cả người giống như bị hút sạch sức lực, ngay cả sức để khóc cũng đều không có.

Nàng cứ đứng đó với ánh mắt vô thần không biết đã được bao lâu, thời gian lúc này thực sự có năng lực giết chết nàng, xòe bàn tay vẫn còn dính đầy vết máu của anh lòng nàng đau như dao cắt, nước mắt lại không kèm được mà tuôn rơi.

Đây là máu chảy ra từ thân thể anh, nàng yêu anh mà đã hại anh thành ra như vậy. bây giờ nàng mới hiểu cái cảm giác đau khổ tột cùng của việc chính mình hại người mà mình yêu thương nhất là như thế nào. Nó là cái cảm giác mình tự lấy dao cắt chính tim mình.

Nếu nàng kiên quyết không đến nơi này để gặp gỡ anh, thì anh cũng không truy đuổi theo nàng; nếu anh không truy đuổi theo nàng thì cũng sẽ không xảy ra tai nạn thương tâm như vậy; nếu nàng và anh cho tới bây giờ cũng chưa từng quen biết nhau thì hết thảy sẽ không có chuyện gì đau lòng phát sinh...

Đang đau khổ tự nhiên cảm thấy bản thân nàng chợt nghe tiếng bước chân dồn dập tới, vừa ngẩng đầu nhìn lại thì đã thấy nàng đang đối diện trước mặt Lão gia, sắc mặt ông xanh mét tràn đầy lo lắng.

Lão gia nổi trận lôi đình hỏi nàng, con của ông bây giờ ở đâu?

Nàng chỉ còn biết cúi gầm đầu chỉ vào cánh cửa phòng phẫu thuật.

Ông không kiềm được tức giận, tay chân quơ quào hỏi, sao lại có thể xảy ra chuyện như thế này? làm sao mà một người đang bình thường lại có thể biến thành ra như vậy?

Nàng không muốn giấu diếm nói rõ cho ông biết anh bị tai nạn xe cộ trên đường truy tìm nàng.

Lão gia mắt đã đỏ lòm, cũng không thể kiềm nén cơn giận gào thét cánh tay lên tát nàng rất nặng, miệng không ngừng hét.

Lão gia cả người run rẩy, lấy tay chỉ vào mặt nàng nói: “Người lập tức cút đi cho ta!”

Nàng vừa đau vừa cố nhẫn nhịn, mặt không chút thay đổi nhìn ông nói “Nếu ngài cảm thấy có thể giảm bớt cơn giận thì cứ đánh ta đi! Ta không thể rời anh ấy trong lúc này, đánh chết ta cũng không đi...”

Lão gia suýt nữa không kiềm được, cánh tay lại giơ lên thì có người chạy ra ngăn lại ... “anh xin bớt giận, không đáng vì nữ nhân như vậy mà tức giận hại bản thân mình!” “Cậu, ngài đừng lo lắng, biểu ca anh ấy sẽ không có việc gì đâu!”

Bấy giờ nàng mới để ý là cùng đến bệnh viện với Lạc lão gia còn có hai người nữa, một phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi và một cô gái khoảng chừng hai mươi.

Người phụ nữ kia nhanh chóng đỡ Lạc cha ngồi xuống, quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, tức giận mắng: “Nhà chúng ta rốt cuộc là đã đắc tội với người như thế nào hả? Người còn có lương tâm không? Đem Thanh Hoàng làm cho đến nỗi phải vào phòng giải phẫu tính mạng nguy kịch còn chưa đủ, còn tính đem ba nó tức chết luôn người mới vừa lòng?”

Cô gái kia cũng chen vào nói: “Tiểu thư, ta thấy người nên đi đi! Đừng ở chỗ này sẽ thêm phiền phức!”

Nàng bước lại bằng ghế gần ngồi xuống, cúi đầu nhìn chăm chăm vào cái nhẫn trên ngón vô danh mà ngăn người, vô luận bọn họ nói cái gì, chửi mắng như thế nào nàng cũng chỉ bất động, cổ chấp mà kiên trì.

Thời gian trôi qua bao lâu nàng cũng không hề có cảm giác, một khi trái tim nàng đã tê liệt theo anh trong căn phòng giải phẫu lạnh lẽo kia thì cơ thể này đâu còn có ý nghĩa gì nữa, ... Cuộc đấu tranh giằng co để cứu sống anh vẫn đang được tiến hành trong căn phòng đóng chặt cửa đó.

Nàng vừa hy vọng bác sỹ có thể nhanh chóng kết thúc cuộc giải phẫu lại thực sự sợ hãi nếu bọn họ bước ra với vẻ mặt tiếc nuối nói với nàng “Thực xin lỗi, chúng ta đã cố gắng hết sức ...”

Lúc này không gian trước cửa phòng phẫu thuật đã lục tục kéo đến rất nhiều người, chắc hẳn đều là thân thích bạn bè của Lạc gia, mọi người đều khuyên ba anh về nhà nghỉ ngơi, bọn họ sẽ thay ông canh chừng ở đây nhưng ông cũng cố chấp như nàng, kiên trì chờ tới khi Lạc Thanh Hoàng anh được đẩy ra mới thôi, những người đó đành phải theo ông ngồi chờ.

Đến hơn 8 giờ tối nàng nhận được một cuộc điện thoại từ Hạ Lỗi gọi đến, khi đó cuộc giải phẫu đã kéo dài hơn chín giờ đồng hồ, mà nàng thì trong lòng sớm đã chết.

“Ồ ồ, em không phải là rất thích thần thú gấu mèo mắt thác thác sao? hôm nay sư phụ làm được một con, ha ha, em nhanh login đi!”

Không biết vì sao, vừa nghe thấy giọng của anh sự giả vờ kiên cường của nàng trong nháy mắt liền sụp đổ, không còn sót lại chút gì.

Che miệng nàng nhỏ giọng khóc nức nở, nhưng vẫn bị anh phát hiện .

“Ồ ồ, em làm sao vậy? ... em đừng khóc, nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra!”

“Sư phụ...” giọng nàng trong điện thoại tiếng được tiếng mất có chút xa lạ, “em thực sự sợ hãi...”

“Em đang ở đâu? Nói cho anh biết em hiện giờ đang ở nơi nào?”

Nàng vừa nói xong ” bệnh viện XX , thành phố A“, thì đèn trên cửa phòng giải phẫu vụt tắt, sau đó cửa liền được nhanh chóng mở ra, nàng rốt cuộc cố không bình tĩnh hơn được chạy lại túm lấy tay bác sỹ van nài ông cho biết kết quả, vị bác sỹ chắc vì cảm thông cho tâm trạng quá khổ sở của nàng nên nhìn nàng khẽ cười nói: ”Yên tâm đi! Bệnh nhân đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm ...”

Ngay sau đó Lạc Thanh Hoàng nằm im lìm nặng nề chìm vào hôn mê được y tá đẩy ra , nàng không nghĩ ngợi liền chạy sát đến xem anh một chút, muốn tự mình nhìn anh một cách cẩn thận để chắc chắn rằng anh đã qua thời kỳ nguy hiểm thì lại bị Lạc lão gia không nhân nhượng đẩy ra.

Ông giọng đầy căm thù nói: “Người là yêu tinh hại người, Tang Môn tinh! Chỉ cần ta còn sống một ngày, sẽ không bao giờ để cho người tới gần con ta một bước!”

Đám thân nhân bên cạnh cũng không quên đổ thêm dầu vào lửa: “Người cú đi! Người là đầu sỏ gây nên chuyện này, còn có mặt mũi mà ở lại đây sao?”

Rồi sau đó, Lạc Thanh Hoàng anh bị mọi người ở đây vây quanh theo đến phòng hậu phẫu, dần dần cách xa nàng.

Nàng tâm trạng bây giờ thực không biết là buồn hay vui hoàn toàn vô cảm, thần kinh căng thẳng hơn mười mấy tiếng, bây giờ rốt cục cũng hơi được nói lỏng, chỉ cảm thấy cả người vô lực, tay chân nhũn ra, liền ngồi phịch xuống bằng ghế gần đây cứ thế mà ngồi không nhúc nhích, cho đến tận khi Hạ Lỗi anh lao tới.

Ngay lúc đó bộ dáng nàng nhất định trông rất khủng khiếp, bằng không Hạ Lỗi anh sẽ không có cái dạng biểu tình kinh hoàng và đau lòng đến thế.

Anh chậm rãi cúi người xuống, nửa quỳ nửa ngồi trước mặt nàng, nhẹ nhàng khê vén mớ tóc rối ren trên đầu nàng, một lúc lâu sau, mới ngáp ngừng như đau lòng nói ra một câu ... “Làm sao em có thể đem bản thân mình làm thành cái dạng như thế này?”

Tay anh không cẩn thận đụng tới hai má đang sưng đỏ của nàng, nàng bây giờ mới cảm giác đau đến phát run run, giọng anh lập tức phát hỏa nói: “Ai đánh em? Đi! Sư phụ mang em đi tìm hắc ta tính sổ!” Nói xong, cánh tay anh dùng lực kéo nàng đứng lên.

Nàng ngồi đấy chắc cũng lâu lắm rồi nên hai chân đã tê rần không còn cảm giác, vừa đứng lên đầu gối lại quỵ xuống nên đành ngồi xuống ghế.

Câu chuyện không đầu không đuôi với tình huống trước mắt chắc cũng đủ để cho Hạ Lỗi anh sâu chuỗi lại sự việc phần nào. Còn bản thân nàng chỉ biết cầm lấy vạt áo anh liên tục lắc đầu, anh thì bị bộ dáng nửa sống nửa chết kia của nàng biến thành hoang mang lo sợ, vừa vội vừa tức, đành đơn giản đem nàng từ chỗ ngồi ôm vào trong ngực, rồi bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Hôm nay anh lái xe đến, nàng nằm ở bên trong băng ghế sau toàn thân co quắp, nhắm mắt mà nước mắt vẫn cứ ràn rụa chảy ra.

Hạ Lỗi anh mở lớn máy sưởi, đem áo khoác khoác trên người nàng rồi hỏi nàng bây giờ muốn đi đâu?

Nàng cứ vậy bất động không nói lời nào, Hạ Lỗi nhìn nàng một lúc, ánh mắt phức tạp rồi rầm cảm xúc của anh đột nhiên chuyển biến vì không thể áp chế sự phẫn nộ.

Anh đành quay đầu lại, một chân đạp mạnh vào chân ga khiến cái xe tội nghiệp lồm lẹo rồi với tốc độ cực nhanh lao như tên bắn ra đường...

Trong một khắc đó, lòng ta như đồng tro tàn, mà Hạ Lỗi anh cũng bị nàng bức đến điên cuồng.

Nàng không biết Hạ Lỗi định mang nàng đi chỗ nào, có khả năng ngay chính bản thân anh cũng không biết, chỉ là đơn thuần muốn mang nàng thoát thật nhanh ra khỏi chỗ này.

Còn nhớ rõ lúc vừa chơi game Thiên Hạ, nàng đặc biệt thích cùng quái phân tranh cao thấp, càng là quái mạnh hay biến thái, nàng là lại càng muốn đánh, dù sao có chết cũng không bị mất điểm kinh nghiệm, càng lắm thì chết rồi lại đứng lên đánh tiếp.

Anh về sau thấy thế, liền hỏi nàng: “Biết rõ là không đánh được, như thế nào mà vẫn còn cố chấp như thế?”

Nàng hớn hờ vui đùa nói: “Bởi vì em cảm thấy bản thân mình đủ cứng rắn, cứng rắn đến nỗi có thể cứ cố chấp như thế.”

Anh nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Vậy nếu lần tới lại em lại gặp trở ngại, nhớ kêu sư phụ đến.”

Nàng ngạc nhiên hỏi: “Như thế nào? Anh lại còn muốn theo em để cùng cố chấp sao?”

Anh khê hừ giọng nói: “Không, sư phụ sẽ ôm em bay qua.”

Nay, nàng đúng là đã bị đâm đầu vào ngõ cụt thì cũng lại là anh thật sự ôm nàng treo tường chạy thoát...

Sư phụ a sư phụ, anh vì sao luôn xuất hiện đúng lúc nàng chật vật nhất như thế chứ?

Nàng nằm ở băng ghế sau xe miên man suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy không có lối thoát không biết như thế nào đột nhiên có cảm giác say xe muốn nôn, vội vàng dùng tay kéo áo Hạ Lỗi đang lái xe phía trước ra hiệu cho anh mau dừng xe.

Hạ Lỗi anh nhanh chóng dừng xe ngay ven đường, nàng vội vàng nhảy xuống ngồi xổm bên vệ đường nôn khan, duyên cớ có thể là bởi vì từ buổi sáng đến bây giờ nàng cũng chưa ăn gì, nên dù say xe muốn nôn, nửa ngày cũng không nôn ra cái gì cả.

Hạ Lỗi cúi lưng, vỗ nhẹ vào lưng nàng, rồi bảo nàng vào trong xe chờ anh, anh xoay người hướng tiệm tạp hóa đối diện bước.

Nàng vội níu tay anh, cúi đầu thở dốc nói: “anh mua giúp em bao thuốc đi...”

Hạ Lỗi chân mày cau lại, gần giọng gương mặt có vẻ răn dạy: “Em nghĩ như thế tốt cho em hơn sao?”

“Vây em tự mình đi...” nàng vịn vào cánh cửa xe cố đứng lên, toàn thân không tự chủ lắc qua lắc lại tính băng qua đường.

Hạ Lỗi anh bây giờ thực sự phát hỏa, một tay nắm lấy nàng quăng trở về trong xe, tay không nhịn được mà chĩa vào người nàng quát: “Nếu em cứ tiếp tục như vậy thì theo anh lập tức trở về tìm hần nói cho rõ! Em đừng có làm cho bản thân mình như thế nào không còn nhìn ra người nữa!” Rống xong anh dường như vẫn chưa cảm thấy hết giận, lấy chân đá mạnh vào đầu xe, chửi thề “Mẹ nó!” .

Đối mặt với sự phẫn nộ của anh, nàng thực sự rất muốn khóc vì ủy khuất nhưng lại phát hiện ra bản thân mình bây giờ đã không còn nước mắt.

Trong lòng nàng là rõ ràng nhất, anh thật sự không phải tức giận với nàng chỉ là anh đau lòng giùm nàng mà thôi.

Nhìn đồ đệ mà mình vẫn nâng niu sủng nịch trong lòng bàn tay, ngay cả lời nói nặng cũng không nỡ nói ra bây giờ rơi vào tình huống chật vật như thế, làm sao mà anh có thể không đau lòng chứ?

Nàng nhìn anh cười cười, đúng là cái dạng biểu tình có thể gọi là “Cười” tức là khóe môi hơi khê nhếch lên.

Nàng thì thào nói: “Sư phụ, anh không cần phải thương hại em, mọi sự cho tới bây giờ, hết thấy đều là do em tự chuốc lấy, căn bản là cũng không đáng để anh thương hại...”

Đã biết rõ là không có kết quả, lại vẫn cố chấp muốn bắt đầu; đã biết rõ là bức tường, lại vẫn kiên trì cố chấp đập đầu vào đấy, thử hỏi cái này không gọi là tự làm tự chịu, thì gọi là gì?

Tham luyến tình cảm của anh, nhất thời ôn đồm, đến nỗi cuối cùng tổn thương chính mình, cũng làm tổn thương người khác, như vậy nàng có còn đáng để anh bảo bọc đồng tình sao ...

Lời nói của nàng đã dập tắt lửa giận trong lòng Hạ Lỗi, một lúc sau anh mới miễn cưỡng mở miệng nói: “Đứng yên đó chờ anh.”

Nàng ngồi trong xe, nhìn theo bóng anh vội vàng rời đi, thầm mắng chính mình: Dư Xướng Trễ, người thật là quá đáng!

Hạ Lỗi đem bao thuốc mua cho nàng trở về, chính anh cũng không thể khống chế cảm xúc bất lực rút một điều rồi dựa vào cửa xe châm thuốc hút.

Nếu nàng nhớ không lầm anh đã nói với nàng là anh bỏ thuốc, tại sao bây giờ anh lại hút chứ?

Cúi đầu giọng nàng đã có phần ai oán “Sư phụ”, Hạ Lỗi không hé răng, chỉ cầm gói thuốc và bật lửa quăng vào trong lòng nàng.

Thuốc lá và rượu cũng đều giống nhau, đều là cái dạng độc dược cho thân kinh gì đó. Chỉ khác nhau ở chỗ, uống rượu lúc bắt đầu ông sẽ không sao nhưng sau đó càng lúc càng trở nên choáng váng, nhưng ngược lại lúc hút thuốc thì cảm thấy choáng váng, nhưng sau đó lại càng trở nên thanh tỉnh.

Nàng rít hai hơi thì thần kinh bắt đầu lâng lâng, cảm giác mệt mỏi trên người dần trở nên đỡ hơn. Trong lúc nàng đang mơ hồ, Hạ Lỗi anh đột nhiên đem điều thuốc trong tay nàng cướp đi, bỏ vào miệng anh rít một hơi rồi quăng đi, ánh mắt nheo lại không hiểu anh đang nghĩ gì, lên xe khởi động động cơ.

“Hôm nay quá muộn rồi, tạm thời đến chỗ anh ở tạm, sáng mai anh đưa em về nhà!”

Sau lời nói này nàng và anh đều không nói với nhau câu nào cho đến khi về nhà.

Nhà anh là một căn hộ nhỏ một phòng ngủ, tuy nhỏ nhưng được bố trí đơn giản mà ấm áp, nàng thậm chí có vài điểm không rõ là làm sao mà một đại nam nhân như anh có thể dùng rèm cửa sổ màu xanh có hoa văn?

Hạ Lỗi anh nhanh chóng vào phòng bếp, nói là muốn làm cho nàng bát mì, bắt nàng ngồi trên sofa chờ, nàng vô tình nhìn thấy mấy tính ở phòng khách, liền bước qua đó.

Trên màn hình hiển thị hình ảnh của game Thiên Hạ, Luân Hồi Ngàn Năm đang mặc trang phục Quyết Tuyết, tay nắm một thanh Thiên Dật Vân Thư, đứng lặng bên khóm bên cạnh Bờ Đồi Điện, bên cạnh là một hình nhân đang nhảy múa...

Chẳng bao lâu sau, hình nhân kia quay lại gương mặt đúng là gương mặt Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ trong game Thiên Hạ, hình nhân vừa khiêu vũ, vừa hỏi anh: “Em mặc bộ này đẹp chứ?” Đúng là khó phân biệt thật giả?

(Lời Thần Kê: hình ảnh mà Xướng Trễ nhìn thấy trên màn hình cũng là hình ảnh của chính nhân vật của nàng trong game, lúc trước nàng cũng đã từng trước mặt anh khiêu vũ và hỏi đúng câu hỏi ấy. Hạ Lỗi nhọc công phục chế lại đoạn này cũng hiểu tình cảm của anh dành cho Xướng Trễ là có thật).

Nàng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại ngồi xuống trước máy tính của anh, Hạ Lỗi anh lúc ấy cũng tình cờ nhô đầu ra khỏi cửa phòng bếp nhìn nàng, liếc mắt một cái nhưng anh không nói gì, còn nàng thì cho rằng anh ngầm đồng ý, bèn bắt đầu thao túng nhân vật trò chơi Luân Hồi Ngàn Năm, tùy tay mở túi của nhân vật ra.

Trong túi thứ nhất trang bị này nọ rất nhiều, nào là Hồ Hồng Lam được....

Túi thứ hai trang bị gồm một con thần thú gấu trúc thác thác, 75 khóa lôi chui âm minh, còn có một cây hộ mệnh đến cấp 13 chui, cấp 70 thủ công bằng tâm vũ khí hàn thiết châm, người chế tác ... Luân Hồi Ngàn Năm.

Nàng trong lòng không khỏi bồn chồn: Luân Hồi Ngàn Năm giờ này đã gần mãn cấp chuyển hồng cánh, anh còn cất công làm nhiều lôi chui như vậy làm cái gì? Làm thì làm! Lại còn để ở trong túi? nếu lỡ ngày nào đó có người đạo hào, không phải là một chết sao? 75 khóa lôi chui cũng tương đương với khoảng trên dưới ba ngàn tệ chứ đâu phải ít! Còn nữa, anh còn làm một cái Hàn Thiết châm để làm gì? Chẳng lẽ là để tặng cho bằng hữu? Nếu là làm cho bằng hữu, tại sao còn lại phải thêm hộ mệnh đến 13 chui làm gì cho tốn công tốn sức như vậy?

Trong đầu nàng như chợt tỉnh, đột nhiên nhớ tới lúc trước nàng từng mè nheo nói giỡn cùng anh, bắt anh phải tặng nàng hồng cánh làm quà cưới. Hào của nàng hiện tại toàn thân có 8 chui, cộng thêm 75 khóa lôi chui của anh, và thêm 13 chui Hàn Thiết châm, vừa vặn có thể làm ra một đôi hồng cánh...

Mấy thứ này... chẳng lẽ là anh cất công làm chon àng sao?

Đang nghĩ tới nghĩ lui, thì Hạ Lỗi anh đã bưng tô mỳ đi ra, để trước mặt nàng bảo nàng tranh thủ khi còn nóng ăn đi.

Nàng cầm lấy đôi đũa, trộn trộn tô mỳ anh mới nấu nóng hổi, ngẩng đầu hỏi anh: “Sư phụ, lôi chui cùng Hàn Thiết châm trong bao này là anh làm cho em sao?”

“Ăn trước đi, có cái gì ăn xong rồi nói.” Anh thuận tay đóng trò chơi lại, lại châm một điếu thuốc bước đến ban công hút.

Tay nghề nấu ăn của anh quả rất tuyệt, mà nàng bây giờ cũng bắt đầu cảm thấy thực sự đói bụng, không để anh phải nhắc lại lần nữa liền vùi đầu ăn mỳ.

Sau khi ăn xong tô mỳ nóng, cơ thể dần dần cảm thấy ấm áp hơn, tay chân cũng thêm có khí lực, Hạ Lỗi anh hút xong điếu thuốc quay lại cầm ly nước đưa cho nàng rồi lặng lẽ ngồi đối diện nhìn nàng ăn.

Cho đến tận khi nàng cầm lấy ly nước uống cạn, anh mới mở miệng hỏi: “Bây giờ em tính làm sao?”

Nàng hơi dừng một chút, tay cầm ly nước, tựa lưng vào ghế ngồi ra vẻ thản nhiên nói: “Về nhà, ... ha ha, em nên về nhà ngủ một giấc, nên lúc trước như thế nào thì tiếp tục như thế ấy.”

Anh tựa hồ thực sự không hài lòng đối với câu trả lời của nàng, nhíu mày khẽ hỏi: “tên tiểu tử Lạc Thủy Thanh Hoảng kia đâu?”

Nàng nghe thấy cái tên này, trong lòng lập tức cảm thấy rất đau, không phải rất đau mà thực sự đau đến không thể nào chịu nổi, nhưng vẫn cố làm bộ như không thêm để ý nói tiếp: “quên anh ấy đi, coi như cho tới bây giờ em cũng chưa từng quen biết con người đó...”

Hạ Lỗi tức giận vỗ bàn, chén đĩa trên bàn rung lên tạo ra tiếng động rất khó chịu.

“Là tên tiểu tử kia không chịu cưới em, hay là người nhà hắn không thích em?”

Nàng cúi đầu lắc đầu nói: “Cũng không phải như thế, chỉ là em và anh ấy không thích hợp.”

Hạ Lỗi anh không cam lòng chất vấn: “Không thích hợp thì tại sao lúc trước còn muốn ở cùng một chỗ?”

Nàng nhất thời trầm mặc không biết giải thích với anh thế nào, sau một lúc lâu, khóe miệng mới mở ra nói: “Bởi vì do em tùy hứng a! Lúc trước em ích kỷ không cần nghĩ đến chuyện anh ấy thích hợp hay không thích hợp, chỉ cần thấy chính bản thân mình thích là được rồi, thành ra chuyện gì muốn làm cũng đều đã làm, cho dù lập tức có chết đi cũng sẽ không tiếc nuối; nhưng sau đó em lại mới phát hiện ra rằng nếu thích một người nào đó, sẽ vì anh ấy lo lắng, không thể chỉ nghĩ đến bản thân mình...”

“Em mới nói cái gì vớ vẩn đấy? Cái gì mà có ngay lập tức chết cũng không tiếc nuối?” Hạ Lỗi không nhịn được cắt ngang lời nàng, trong ánh mắt anh lóe ra một chút, ánh mắt bỗng nhiên ánh mắt ấy trở nên sắc bén, anh đứng lên, “Đồ đệ, em không phải là đang có chuyện gì giấu anh chứ?”

Nàng liền ý thức được chính mình không cẩn thận đã nói cái gì không nên nói ra miệng rồi, bèn vội vàng đứng lên than mệt, hỏi anh nàng nên ngủ ở đâu?

Hạ Lỗi anh sắp xếp cho nàng ngủ trong phòng ngủ của anh còn anh thì ôm gối ra ngủ ngoài sofa.

Một đêm trải qua quá nhiều sự kiện đau lòng, nàng lăn qua lộn lại vẫn không cách nào ngủ được, thật vất vả mới chìm vào được giấc ngủ lơ mơ thì lại bị ác mộng làm tỉnh giấc, kết quả là vào buổi sáng hôm sau, nàng đang từ sốt nhẹ biến thành sốt cao, vẻ mặt đỏ bừng, toàn thân nóng bỏng, nằm ở trên giường không cách nào ngồi dậy nổi.

Hạ Lỗi anh lo lắng ôm nàng muốn đưa nàng đến bệnh viện để kiểm tra, nàng liều sống liều chết ôm lấy khung cửa nhất quyết không chịu đi, ngoài miệng thì luôn mồm kêu sợ bệnh viện có nhiều vi trùng, trên thực tế là nàng sợ khi đi kiểm tra lại lộ ra bệnh tình thật của nàng.

Hạ Lỗi anh thì cho rằng nàng bị chuyện của Lạc Thanh Hoàng kích động nên không dám đến bệnh viện, thì cũng không miễn cưỡng nàng nữa, nhanh chóng đi ra ngoài tìm bác sĩ phòng khám đến khám bệnh cho nàng.

Vị bác sĩ hiền lành kia nghe nói đã từng là chủ nhiệm khoa nội nay đã về hưu mở phòng khám tại nhà, ông khám cho nàng xong nói nàng bị viêm nhiễm khiến cho cơ thể lên cơn sốt, ông kê toa cho nàng một số thuốc giảm sốt và vitamin để tăng cường đề kháng, ngoài ra nàng còn phải nằm đó truyền ba chai nước biển.

Treo xong bình chuyền lên giá đỡ, ông bắt nàng uống một số thuốc giảm sốt, sau đó căn dặn Hạ Lỗi phải chú ý canh chừng trong quá trình chuyền kéo không cẩn thận có thể sốc nước biển gây ảnh hưởng đến tính mạng, ngoài ra nếu đến tối mà nhiệt độ trong cơ thể nàng vẫn chưa giảm thì nhất định phải nhanh chóng đem nàng nhập viện.

Nàng cứ nằm thiu thiu trên giường cả ngày lẫn lượt truyền hết ba chai nước biển, Hạ Lỗi anh vẫn loay hoay lo lắng giúp đỡ nàng thay bình chuyền rồi nấu cháo cho nàng ... đến khoảng hơn năm giờ chiều rốt cuộc cơn sốt của nàng cũng đã giảm dần.

Hạ Lỗi anh bây giờ mới nhẹ nhàng thở ra, nàng trong lòng cũng như trút được gánh nặng khi thấy anh cứ phải lo lắng như vậy.

Anh khẽ kéo dẹt thẳng gối lên giúp nàng dựa lưng vào thành giường, bưng cháo đút cho nàng, nàng cảm thấy không quen nên nhất mực từ chối nói anh cứ để đấy nàng có thể tự múc ăn được, anh liền trừng mắt với nàng giọng uy hiếp: “Em sao lúc nào cũng như vậy không biết nghe lời? Đến lúc nào em mới có thể làm cho người khác bớt lo lắng hả?”

Anh vừa dứt lời cần nhân, thì cửa chính có người gõ lạch cạch, Hạ Lỗi anh buông bát cháo xuống quay người đi mở cửa.

Nàng kéo cao chăn lên tận cổ, chỉ lộ ra duy nhất cái đầu, trong lòng cân nhắc: bây giờ mà là nan nhân đến tìm anh thì nàng phải làm sao nhưng nếu thực sự là nữ nhân đến tìm anh thì đúng là càng thật làm cho

người ta đau đầu...

“Đi dạo phố cả một ngày, làm em mệt muốn chết ! Em cũng có mua quần áo cho anh đấy !Anh mau tới đây thử xem có vừa không nào ...”

Một nữ nhân trên tay mang theo túi lớn túi bé, ồn ào rồi ló đầu chạy vọt vào phòng ngủ, ngẩng đầu lên lúc này nàng ta mới nhìn thấy nàng, động tác ngay lập tức cứng đờ, túi to túi nhỏ trong tay tự nhiên rớt xuống dưới chân.

Nàng cũng có chút không rõ, không biết tình huống hiện tại là tình huống gì , không biết nên nói là tốt hay không tốt nữa, cũng chỉ có thể mở to mắt nhìn nàng ta.

Hạ Lỗi anh vô cùng bình tĩnh, không chút hoang mang bước tới, giới thiệu hai nàng với nhau một cách rất đơn giản ... thật sự là rất đơn giản, đơn giản đến nỗi không ai hiểu anh đang nghĩ gì trong đầu.

Anh xoay người qua nói với nàng: “đây là Tiểu Mạt”,rồi lại quay qua nhìn nữ nhân kia nói: “đây là Xướng Trễ”, sau đó lại giải thích thêm với Tiểu Mạt:”Xướng Trễ bị cảm,có khả năng phải ở lại chỗ này thêm vài ngày” ...

Tiểu Mạt nàng ta khi nghe thấy tên của nàng, sắc mặt có chút thay đổi, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

Nàng ta mân mân môi, thấp phần gương mặt nhìn nàng mỉm cười, ngay sau đó liền đưa mắt đánh giá nàng một cách tỉ mỉ, cùng lúc đó, nàng cũng cảm thấy tò mò nhìn nàng ta.

Tiểu Mạt chắc khoảng xấp xỉ tuổi nàng, mặc âu phục màu hồng nhạt, tóc dài mắt to, bộ dạng ngọt ngào, khi cười lộ lên bên môi còn có hai đồng điều trong rất xinh xắn. So sánh với nàng, nàngta tựa như một bông hoa hồng kiều diễm bên cạnh nàng tựa như một nhánh cỏ dại...

Nếu nàng đoán không lầm, nàng ta hẳn là bạn gái trong hiện thực của Hạ Lỗi.

Nghĩ vậy liền cảm thấy tình huống có phần không được tự nhiên, nàng liền tốc chân ra nhìn Tiểu mạt như muốn chứng minh nàng và nam nhân của nàng ta không có gì khuất tất.

Hạ Lỗi nhìn thấy nàng làm thế liền hai bước tiến lại bên giường đem chân giúp nàng đắp lại chăn hoành, anh còn khẽ nhíu mày nói: “Em làm cái gì đó? Còn muốn bị sốt lại sao?”

Tiểu Mạt bộ dạng nao nao, sắc mặt càng lúc càng trở nên tối tăm.

Nàng cũng không nghĩ muốn mọi chuyện trở thành lộn xảo thành chuyên, trong lòng chỉ khẽ trách Hạ Lỗi, nếu anh đã biết là nàng ta thì sao lúc mở cửa không ngăn cản nàng ta ngồi ngoài phòng khách để nàng có thể có thời gian mà thu xếp ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lại thấy anh xử lý tình huống không hề sai vì trong những tình huống như thế này nếu biểu hiện càng khẩn trương thì sự việc lại càng không rõ ràng.

Nàng đang suy nghĩ nên cùng Tiểu Mạt giải thích một chút, thì lại phát hiện không biết nên bắt đầu từ đâu, đúng lúc này điện thoại di động của Hạ Lỗi trên bàn vang lênanh nhanh chóng nghe điện thoại xong thì nói với hai nàng là anh muốn ra ngoài một chút.

Tiểu Mạt lúc này mới kéo tay áo anh lên tiếng hỏi: “Anh định đi đâu vậy?”

Hạ Lỗi vừa mặc áo khoác, vừa với tay lấy chìa khóa xe, thân mật vỗ vỗ vai Tiểu Mạt nói: “Trong cửa hàng xảy ra chút chuyện, anh đi xử lý một chút, sẽ nhanh chóng quay trở lại! Em giúp anh chiếu cố Xướng Trễ tốt nhé!”

Tiểu Mạt đưa tay giúp anh thân mật sửa sang lại áo, khinh khẽ cười nói: “Anh yên tâm đi, em sẽ chiếu cố Xướng Trễ thật tốt.”

Nàng nghe thấy những lời này không hiểu sao tâm trạng có chút phập phồng, trong lòng khẽ than thở: cái nàng ta gọi là “Chiếu cố ”không biết có cần thêm dấu ngoặc kép không đây? Nếu có... Sự phụ anh vẫn là nên mang nàng đi theo đi!

Đương nhiên Hạ Lỗi anh không thể nghe được sự kêu cứu trong lòng nàng bởi vậy anh khẽ quay lại nhìn nàng rồi “Yên tâm” tiêu sái bước ra khỏi cửa.

Tiểu Mạt nhanh tay thu dọn túi to túi nhỏ vừa nãy rớt trên sàn nhà, rồi xoay người vào phòng bếp, nàng chợt dạ nghĩ đến nàng ta muốn đi tìm dao đem nàng chặt thành mười tám miếng thì sợ tới mức nằm ép vào giường trong đầu suy nghĩ coi có thứ gì xung quanh đây có thể dùng làm “Vũ khí” phòng thân không.

Giây lát, nàng ta quay lại trên tay còn cầm một khay có một ly nước sôi đang bốc khói nghi ngút, đầu óc nhà văn của nàng ngay lập tức lại nghĩ đến khả năng nàng tam uồn dùng nước sôi hắt vào mặt nàng để hủy đi cái dung nhan đã không thể coi là có này của nàng bèn theo bản năng nhanh chóng cầm lấy cái gối kê bên ôm chặt vào trước ngực.

Ai ngờ, nàng ta bước lại gần đặt ly nước ấm xuống tủ đầu giường, ngữ khí ôn hòa nói với nàng: “Bị cảm nên uống nhiều nước ấm, như vậy mới có thể mau khỏi ...”

GM, đây thực ra là tình huống thần kỳ gì?!

Tiểu Mạt chợt nhìn thấy trên tủ đầu giường còn có một bát bát cháo, nàng ta lấy tay sờ sờ, rồi nói là cháo đã bị lạnh, nàng ta sẽ đi làm nóng lại.

Nàng một xúc động vội nắm lấy cánh tay nàng ta nhân tiện nói năng lộn xộn giải thích: “Chuyện kia, người đừng hiểu lầm, ta cùng Hạ Lỗi chỉ là bằng hữu bình thường ... không không, chúng ta ngay cả là bằng hữu bình thường cũng không tính, chỉ là bạn bè trong game, chỉ mới gặp mặt qua một lần! Ngày hôm qua ta có chút chuyện không hay xảy ra vừa lúc may mắn gặp anh ấy, người cũng biết, anh ấy là người có tâm địa tốt bụng, nên liền rat ay giúp ta... người trăm ngàn lần cũng đừng nghĩ lung tung, chúng ta thật sự cái gì cũng đều không có! Ta ngày mai sẽ rời đi ”

Tiểu Mạt đang cầm cháo bát ngồi bên giường nàng, khẽ cúi đầu thật thấp, thản nhiên nói: “Xướng Trễ, ta biết người... Người là đồ đệ của Hạ Lỗi trong game, đúng không?”

Nàng liền nghĩ đến khả năng chắc Hạ Lỗi anh đã xin phép qua với nàng ta, trong lòng lập tức cảm thấy an tâm hơn, gật đầu mỉm cười nói: “Đúng đúng, sư phụ ta có phải đã nói qua với người a? Ha ha! Sư phụ hẳn không có than phiền hay nói xấu ta đó chứ?”

“Không có...” Tiểu Mạt dùng thìa nhẹ nhàng khuấy bát cháo, cười lạnh nói: “Hạ Lỗi chưa cùng đề cập qua với ta về người, chỉ là bằng hữu của anh ấy trong trò chơi nói cho ta biết, bọn họ còn cảnh cáo ta, Hạ Lỗi đối với người thực sự là đề bụng, kêu ta phải lo mà quản, đừng để cho anh ấy tiếp tục chơi trò chơi nữa ha ha! Con người anh ấy, là ta có thể quản được sao chứ?”

GM, thì ra bên người sư phụ trong trò chơi còn có cả gián điệp???

Nàng ngẩng người, vội thanh minh: “Người đừng nghe người ta bèn lộng thị phi! Hạ Lỗi chiếu cố ta, đó là bởi vì ta là đồ đệ của anh ấy, ở trong luật trò chơi, làm sư phụ đối với đồ đệ đều tốt cả! Không tin người cứ đi hỏi thăm thử xem?”

Tiểu Mạt ngẩng đầu, mặt mang đầy biểu tình trào phúng nhìn nàng, thốt ra những lời kinh người: “Mới đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng sau đó lại phát hiện ra là không phải... Người không biết sao? Hạ Lỗi anh ấy thích người! Ta nằm mơ cũng không nghĩ tới khả năng anh ấy cư nhiên sẽ thích một người quen biết qua trò chơi internet, thậm chí trong thực tế cũng chỉ gặp mặt qua có một lần!”

Nàng trợn tròn mắt, cả người như trúng định thân thần chú.

Tiểu Mạt khoe miệng khe cong lên, không biết là muốn cười nàng hay là muốn cười chính bản thân nàng ta.

“Ngay từ đầu, ta nghĩ anh ấy chỉ là chơi đùa mà thôi, nên cũng không quá để ý... Xuy! Trong một cái trò chơi quen biết nữ nhân, cho dù là thích thì có thể thích đến như thế nào chứ? Nhưng cho tới khi ta biết, anh ấy vì người, đi tìm người đi đạo hào kẻ thù của người trong trò chơi; vì người, tìm người đi thay bằng hữu của người trút giận, thì ta thực sự hoảng sợ! Chuyện nhằm chán trẻ con như vậy trước đây nhất định anh ấy sẽ không bao giờ làm... Còn nữa, ánh mắt anh ấy vừa rồi nhìn người... Ha ha, nói thật, người không xinh đẹp như ta tưởng tượng, nhưng anh ấy lại dùng loại ánh mắt như thế để nhìn người! Ta từ lúc quen biết nh ấy đến giờ chưa từng thấy qua, anh ấy có thể dùng ánh mắt ôn nhu như vậy để nhìn một người...”

Nàng cả kinh trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày nói cũng không ra lời nào.

Đạo hào? Đạo ai hào? Phải chăng là Chiến Vô Cực?!

Hết giận? Giúp ai trút giận? phải chăng là Hắc Hiếu Lôi?!

Tiểu Mạt bị bộ dáng của nàng làm cho nhất thời phải nở một nụ cười bi thương.

“Ta biết anh ấy căn bản không yêu ta, sở dĩ anh ấy nói sẽ cưới ta là vì cảm thấy thiếu nợ tình cảm của gia đình ta, của anh trai ta ... nhưng ta thực sự không để tâm! Chỉ cần anh ấy có thể ở bên ta thì ta cũng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi...”

Nàng ta nói tới đây, giọng đã bắt đầu nức nở, hít sâu một hơi, cố gắng dần xuống cơn xúc động.

“Ta nói chuyện này cho người, không phải là vì muốn tranh thủ sự đồng cảm của người, chỉ là hy vọng người đừng gặp lại anh ấy nữa, vô luận là trong trò chơi hay là trong hiện thực đi nữa, đều không cần xuất hiện lại! Nếu người không thích anh ấy, thì đó là giải pháp tốt nhất cho cả ba chúng ta! Còn nếu người thực sự thích anh ấy, thì cũng nên dập tắt ý niệm đó trong đầu, bởi vì ta sẽ tuyệt đối không bao giờ đem anh ấy đưa cho người!”

Tiểu Mạt càng nói càng kích động, đến cuối cùng thậm chí tâm trạng nàng ta có chút không khống chế được, nàng ta dùng tay ôm chặt lấy bả vai nàng lắc mạnh, móng tay dài của nàng ta cắm vào thịt nàng hức buốt.

“Người biết không? Ta từ lúc mười sáu tuổi đã bắt đầu thích anh ấy ! Ta không thể không có anh ấy! ... nếu một ngày nào đó anh ấy bởi vì người mà rời bỏ ta, ta sẽ điên ! ... ta sẽ giết người! Ta thật sự sẽ giết chết người!”

Nàng nhìn ánh mắt của Tiểu Mạt, phát hiện khi nàng ta nói ra những lời này, thì thần trí có vẻ rất thanh tỉnh, không hề có cảm giác uy hiếp nàng, lại càng không phải muốn nổi điên lên với nàng, mà là nàng ta nói thật ...

Nàng khẽ gỡ bàn tay đang nắm chặt vai nàng ra, đột nhiên lại cảm thấy tình huống này thực buồn cười, đột nhiên lại cảm thấy vài ngày còn lại của nàng cũng thực là mộng ảo, cũng kịch tính như tình huống trong các bộ phim truyền hình câu khách , thật đúng là sự kết hợp hoàn hảo giữa lời thoại trong kịch đồng thoại Dịch Tư Ni kết hợp với kịch ngôn tình Đài Loan và không thể thiếu phần của kịch bản luân lý gia đình của đại lục!

Đầu tiên là từ cô bé Lộ Lem nhanh chóng hóa thành nàng công chúa Bạch Tuyết.

Sau đó lại từ nàng công chúa Bạch Tuyết biến hóa thành nữ khổ chủ.

Ngay sau đó lại từ nữ khổ chủ nhanh chóng biến thành kẻ chia rẽ phá hoại gia đình người khác, tiểu tam vô sỉ?!

Ha ha, Hạ Lỗi thích nàng, chỉ có điều là nàng không biết?

Không, có lẽ nàng nên biết ngay từ đầu, nhưng có lẽ là chính là bản thân nàng cũng không muốn thừa nhận mà thôi, bởi vì một khi nàng thừa nhận điều đó, thì sẽ không còn có lý do ở lại anh ...

84. Chương 84: Thoáng Như Nhất Mộng.

Lúc Hạ Lỗi quay về, Tiểu Mạt đang ngồi ở bên giường nàng cứ chăm chăm nhìn nàng, nàng hỏi nàng ta cái gì nàng ta cũng không thèm trả lời, khiến nàng thậm chí còn nghĩ đến hay nàng ta muốn giết chết nàng mới thấy hả.

Nhưng đến khi tiếng lạch cạch mở cửa van lên thì ánh mắt oán ghét của nàng ta ngay lập tức tan thành mây khói, tay cầm tay nàng về thân thiết dịu dàng. Nếu dùng “Biến sắc mặt như phiến thư” để hình dung, thì nàng Tiểu Mạt kia khẳng định là vô cùng siêu việt.

Tiểu Mạt cầm lấy tay nàng, miệng bỗng nhiên nở một nụ cười vui vẻ, thanh âm tựa như tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe, nàng ta đúng là loại người hỉ nộ vô thường , hay thay đổi cảm xúc, thật là làm cho nàng dù muốn hay không cũng được mở rộng tầm mắt mặc dù trong lòng có chút kinh hãi.

Cho đến tận lúc Hạ Lỗi bước vào, vẻ mặt anh rất tò mò hỏi: “Mọi người đang nói chuyện gì mà cao hứng như vậy a?” Nàng mới phát hiện ra rằng nàng ta cố ý cười nhưng không phải cho nàng nghe.

Tiểu Mạt nhìn anh ánh mắt đầy vẻ nhu tình, ra vẻ thần bí nói: “Đây là bí mật của em và Xướng Trễ, không nói cho anh biết được đâu!” Nàng ta vừa nói lại vừa ngằm nhép nhéo bàn tay nàng.

Vì thế, nàng bắt đắ dĩ phải diễn nốt màn này cùng nàng ta, cũng ngẩng đầu nhìn Hạ Lỗi cười, cũng không biết rằng nụ cười miễn cưỡng của mình có xinh đẹp như nụ cười của Tiểu Mạn hay không.

Nàng đành tiếp lời nàng ta nói: “Anh phải tự đoán thôi!”

Hạ Lỗi nhúu nhúu chân mày: “Đoán đúng rồi thì các người phải nói cho anh biết?”

Nàng đành miễn cưỡng nói: “Anh đoán đúng rồi thì còn cần tụi em phải nói nữa sao?”

Hạ Lỗi anh mặt tối sầm, ném lại một câu “đúng là phụ nữ khó chiều” rồi xoay người đi ra ngoài rửa hoa quả, Nàng cùng Tiểu Mạt lúc bấy giờ mới ở trong phòng cùng bật cười mặc dù với hai tâm trạng khác nhau hoàn toàn.

Đúng là người ta có nói nữ nhân vốn là diễn viên trời sinh, Tiểu Mạt là đúng như thế, nàng cũng không ngoại lệ, nàng ta đã đạo diễn tốt như thế nếu nàng không phụ họa diễn theo thì thật sự có lỗi với khán giả bắt đắ dĩ Hạ Lỗi. Nói gì thì nói, cùng lắm thì nàng cũng chỉ là khách mời tham gia, cùng lắm thì cũng chỉ trợ diễn cói nàng ta lần này, còn nàng ta thì còn cả đời phải diễn cùng Hạ Lỗi anh...

Ăn xong hoa quả, Tiểu Mạt đứng lên nói muốn về nhà, Hạ Lỗi vốn định đưa nàng ta về nhưng lại bị nàng ta cự tuyệt.

Hạ Lỗi đành nói: “Tối rồi, để em trở về một mình anh sẽ lo lắng.”

Tiểu Mạt nói: “Nếu vậy anh xuống nhà gọi xe dùm em đi!” Sau đó quay lại nói với nàng: “Xướng Trễ người nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai ta lại đến thăm người!”

Nàng “Ừ” một tiếng, nhưng trong lòng lại thầm nói: Nàng ta ngày mai là tới xem nàng đã rời đi chưa?

Lúc Hạ Lỗi chuẩn bị đẩy cửa vào, nàng đã mặc chỉnh tề ngồi chờ trên sofa.

Anh dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng, nàng đứng lên bước ra cửa khê nói: “Sư phụ, nếu anh lo lắng, thì cũng giúp em gọi xe đi!”

“Em tính đi đâu?” Hạ Lỗi nắm tay nàng khê hỏi.

“Về nhà, dù sao về nhà cũng tiện hơn, ít ra cũng quen rồi.” nàng khê lách qua người anh bước thẳng xuống lầu.

Hạ Lỗi vội vàng đuổi theo đứng trước mặt nàng, trừng mắt nhìn nàng một lúc rồi mới nhẹ giọng buồn bã nói: “Anh lái xe đưa em về.”

Nàng vẫn tưởng rằng anh sẽ chở nàng đến nhà ga nên cũng không nói gì yên lặng ngồi trên xe anh, nhưng đến khi anh trực tiếp điều khiển xe chạy hướng ra đường cao tốc thì nàng mới phát hiện anh muốn đưa nàng về tận nhà nàng.

Nàng thay anh tiếc tiền tiền, cần nhằn anh đưa nàng về như vậy làm chi cho tốn kém? Cứ để nàng đi xe tốc hành về thì tiện hơn nhiều!

Anh có vẻ cũng không thèm để ý nàng vẫn đang lải nhải cần nhằn bên cạnh, mặt vẫn hướng về phía trước như đang chuyên tâm lái xe, nhưng nếu để ý kỹ sẽ dễ dàng nhận ra anh đang có tâm trạng.

Bên trong xe thực sự im lặng, tĩnh lặng đến ngay cả tiếng hít thở lẫn nhau cũng đều có thể nghe được rõ ràng.

Hạ Lỗi anh bỗng phát giác không khí có chút gì đó nặng nề, liền tiện tay bật radio lên, trong radio giọng MC nam kia trầm thấp mà truyền cảm đánh tan không khí có phần quỷ dị trong xe lúc bấy giờ.

Nam MC đang chủ trì một chương trình âm nhạc, kỳ này bối cảnh âm nhạc đều là các ca khúc kinh điển nước ngoài, trong đó có rất nhiều ca khúc nàng nghe rất quen nhưng lại không thể nhớ tên và lời của những ca khúc ấy.

Tới khi chương trình gần kết thúc , Mc đó rất cực giới thiệu một bài hát rất nổi tiếng gọi là “Por Una Cabeza”, dịch ra tiếng Trung có nghĩa là: “từng bước xa”.

Đó là ca khúc chủ đề trong bộ phim điện ảnh “ nghe thấy hương thức nữ nhân “, ca khúc được phổ bởi dàn dương cầm và đàn violon hợp tấu ra giai điệu rất hoa lệ, duy mỹ mà động lòng người, Bây giờ nàng nghe lại vẫn cảm thấy ca khúc này thực kinh điển.

Nàng không tự chủ được nhỏ giọng hát theo hừ hừ, tưởng tượng mình là nhân vật nữ chính trong tác phẩm điện ảnh kinh điển của Mỹ ấy.

Ngay lúc nàng đang nhớ đến tình huống trong bộ phim mà nàng đã xem đi xem lại nhiều lần vẫn không chán ấy, thì Hạ Lỗi anh lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Anh hỏi nàng ca khúc này tên gì?

Nàng nghe anh hỏi mới kéo suy nghĩ đang rong chơi lang thang trở về thực tại giải thích cặn kẽ cho anh xuất thân của ca khúc và tên bài hát hình như bằng tiếng Tây Ban Nha, còn tên phiên dịch ra tiếng Trung là “Từng Bước Xa”.

“Từng bước xa...” Hạ Lỗi cúi đầu lập lại tên bài hát một lần, rồi sau đó anh bỗng dưng trầm mặc không lên tiếng nữa.

Nàng cảm giác cùng trầm mặc với anh như vậy trầm mặc, thật sự là trong lòng có chút xấu hổ, đang nghĩ đề tài gì đó hòng phá vỡ không khí có phần quỷ dị lúc này trong xe thì ai ngờ Hạ Lỗi anh lại mở miệng trước khê nói: “Vì sao em đột nhiên vội vã về nhà? Chẳng lẽ là bởi vì Tiểu Mạt sao?”

Nàng chợt ngẩn người, khẩu thị tâm phi nói: “Không phải, em nghĩ đến Dư tiểu trư ,em đi ra ngoài đã lâu như vậy, cũng không biết nó béo hay là gầy...”

Hạ Lỗi liếc nàng một cái, khinh khê cười nói: “Đồ đệ, sư phụ chỉ giáo cho em, lần tới nếu muốn nói dối trăm ngàn lần không cần nháy mắt ... nói cho anh biết, Tiểu Mạt rốt cuộc với nói với em cái gì ?”

Nàng quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, cũng là nhẹ nhàng cười.

“Tùy tiện tâm sự một chút thôi, em cùng nàng cũng không phải là thân quen gì lắm thì có thể nói cái gì chứ? Sư phụ, kỳ thật anh rất may mắn ! Có thể tìm được người con gái như Tiểu Mạt làm bạn gái, bộ dạng xinh đẹp tính tình lại được, nếu đổi lại là em, đang kích động vui vẻ chạy đến nhà bạn trai, lại thấy trên giường xuất hiện nữ nhân khác, đã sớm không cần hỏi rõ trắng đen, nhảy dựng lên mất rồi!”

Hạ Lỗi anh bây giờ sắc mặt cứng đờ, bị những lời của nàng làm nghẹn nửa ngày không nói ra lời.

Nàng dựa vào cửa kính xe, nhìn ra ngoài cảnh vật đang chạy vùn vụt về phía sau, tiếp tục nói: “Sư phụ, anh biết không? Tiểu Mạt thật sự thực rất yêu anh ...”

Đúng vậy, thực yêu rất yêu, khiêm tốn thành kính mà nói là cố chấp yêu điên cuồng.

Hạ Lỗi giọng trầm thấp khê nói: “Anh biết.”

“Vậy anh yêu nàng chứ?”

Hạ Lỗi anh lần này chọn cách không trả lời.

Chẳng lẽ những gì Tiểu Mạt nói là thật sự? Hạ Lỗi anh căn bản không yêu nàng? Vậy vì sao anh vẫn còn muốn cùng nàng ta về cùng một chỗ?

“Sư phụ, anh sẽ cưới Tiểu Mạt chứ?”

“Ừ” Hạ Lỗi lần này trả lời không có vẻ háo hức nhưng ngữ khí cũng rất kiên định.

“nếu anh đã nguyện ý cưới nàng, vì sao lại không muốn nói yêu nàng?”

Hạ Lỗi anh lại không trả lời.

“Như thế nào? Anh cảm thấy thực khó trả lời sao? Được, em không hỏi nữa ...”

“Xướng Trễ, em yêu Lạc Thủy Thanh Hoàng, vì sao còn lựa chọn phải rời xa hắn chứ?”

“ ... ”

Lần này đến phiên nàng trầm mặc .

“Đồ đệ, cũng giống như vậy thôi, có đôi khi hai người yêu nhau, không nhất định có thể cùng ở một chỗ cả đời mà ngược lại cũng có khi hai người ở cùng một chỗ cả đời nhưng cũng không nhất định là yêu nhau...”

Nàng vì những lời này của anh mà cảm thấy trong lòng rối rắm thật lâu, cuối cùng cười nhạo trêu anh cũng như tự trêu chính bản thân mình: “Tình huống này gọi là gì nhỉ? Bất đắc dĩ chăng?”

Hạ Lỗi khẽ nhếch khóe miệng, thản nhiên nói: “Có lẽ như thế! Tự như tên của bài hát vừa rồi vậy, tuy rằng chỉ có từng bước xa, nhưng khả năng cũng có thể là vĩnh viễn không thể vượt qua khoảng cách...”

Nàng khẽ bật cười: “Sư phụ, những lời này của anh làm cho em liên tưởng đến khoảng cách xa nhất trên thế giới này.”

Hạ Lỗi anh khẽ cau mày, suy nghĩ một hồi rồi dường như là không thể nhớ chính bèn nói “Dường như anh đã nghe qua, nhưng không nhớ chính xác .”

Nàng liền giải thích với anh: “Trên thế giới này khoảng cách xa nhất, không phải khoảng cách giữa sự sống hay cái chết, không phải là tôi đứng trước mặt anh mà anh lại không biết rằng tôi yêu anh, mà là khoảng cách giữa hai người rõ ràng rất yêu nhau nhưng vĩnh viễn cũng không có thể cùng ở chung một chỗ...”

(Lời Thần Kê: khi làm tới đây ta chợt nhớ đến truyện “Tình yêu thứ ba” của nàng Jini. Đúng là biết rằng vẫn rất yêu nhau mà vĩnh viễn không có cách nào ở cùng nhau thì thật là vô cùng đau khổ!)

Hạ Lỗi anh bỗng trầm ngâm một lúc lâu, sau đó anh giọng như tiếc nuối thắm thía nói với nàng: “Đồ đệ, anh thật sự hiểu vì sao em phải rời xa Lạc Thủy Thanh Hoàng, nhưng anh phải khuyên em một câu, đừng chỉ vì sự tùy hứng mà hủy hạnh phúc của chính mình.”

Nàng lẩm bẩm như tự trả lời cho chính mình: “Đối với em và anh ấy mà nói, tách ra chính là hạnh phúc.”

Hạ Lỗi lắc đầu, tỏ vẻ lời nàng không đáng bình luận.

Nàng liền quay lại hỏi anh: “Vậy còn anh? Đối với anh mà nói thì cái gì là hạnh phúc?”

Hạ Lỗi anh bất chợt buông một tay nhẹ vuốt tóc nàng nói rất khẽ , giọng nửa đùa nửa thật: ” hạnh phúc của anh chính là nhìn thấy em hạnh phúc.”

Tâm thức sự vì những lời anh nói mà rất đau lòng, chẳng biết phải trả lời anh như thế nào cho phải nên đành quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, dán vào kính xe đang lạnh như băng, yên lặng mà trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Sư phụ, nếu hôm nay Tiểu Mạt không nói với nàng những chuyện này, nàng thật sự còn đem câu nói này của anh trở thành là một câu đùa giỡn ...

Khi đến nhà của nàng thì trời cũng đã rất khuya.

Hạ lỗi đưa nàng tới tận cửa, dặn dò nàng buổi tối ngủ phải đóng cửa sổ, nếu ngày mai lại sốt lại thì phải nhớ đi khám bác sỹ, đừng ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ gì đó , phải cố uống nhiều nước, đừng thức đêm sẽ không tốt cho sức khỏe, nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra thì phải gọi điện thoại cho anh ...

Nàng chớp chớp ánh mắt hỏi: “Sư phụ, em không hiểu sao mà có cảm giác bản thân mình ngày càng giống Tôn Ngộ Không a ?”

Hạ Lỗi anh đang thao thao dạn dỏ chợt ngẩn ra, sau đó chợt hiểu ý nàng cười nói: “Được rồi, anh không tiếp tục niệm kinh với em nữa, bây giờ anh đi đây.”

Nhìn bóng dáng anh xoay người rời đi, nàng không hiểu sao lại sinh ra một loại cảm giác lưu luyến, tay nàng vô định giơ lên rồi dừng lại giữa không trung như muốn níu vạt áo anh...nhưng cuối cùng nàng cũng buông ý định đó .

Hạ Lỗi anh không phát hiện, cho nên cũng không quay đầu lại, ánh đèn ngoài hàng hiên khá mờ, đem bóng dáng của anh kéo thật dài...

Nàng quay người dựa vào cửa, nhanh chóng lấy điện thoại cầm tay gửi cho anh một tin nhắn.

tin nhắn - sư phụ, cảm ơn anh đã chiếu cố em cho tới nay.

Anh nhắn tin trả lời rất nhanh.

tin nhắn - ha ha, em mà cũng khách sáo với anh như thế sao ?

tin nhắn - sư phụ, em thật sự rất cảm ơn anh ...

tin nhắn - ha ha, nếu em nguyện ý, sư phụ sẽ cứ như vậy chiếu cố em cả đời.

Chỉ tiếc là ... nàng không muốn.

Nàng cúp điện thoại di động, bước vào nhà bật đèn, ngó ngang xung quan.

Nhìn cảnh vật quen thuộc trước mắt, nàng lại có cảm giác bưng tỉnh, cảm giác như là vừa thức giấc sau một giấc mộng rất dài.

Hiện tại nàng đã tỉnh mộng, hết thấy mọi chuyện và sự vật xung quanh đã trở về điểm xuất phát...

“After all, tomorrow is an other day ”

Đây câu nói mà nàng thích nhất trong một cuốn tiểu thuyết.

“mặc kệ như thế nào, ngày mai lại là một ngày mới”.

Kết quả là nàng với tâm trạng hoang mang ôm cái loại tâm sự này nằm vật trên giường ngủ tới nỗi thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Thật ran àng cũng có tỉnh giấc vài lần, nhưng cảm giác đầu nặng nề , mí mắt không thể mở ra được nên đơn giản là đành tiếp tục ngủ.

Ngủ lại, cứ nhiên nàng lại bắt đầu mơ mơ màng màng nằm mơ.

Trong mơ, nàng thấy chính mình lúc đang ở cô nhi viện, lúc đang ở nhà Lạc Thanh Hoàng, lúc đang ở trong trò chơi; trong mơ còn có Sơ Huân, có Lạc Thanh Hoàng, còn có sư phụ nàng Hạ Lỗi.

Sơ Huân nháy đôi mắt ngập nước nói với nàng: “Xướng Trữ, người chờ ta, trưởng thành ta sẽ quay lại cười người!”

Lạc Thanh Hoàng ôn nhu ôm lấy nàng, ẩn tình nói: “Nha đầu, chúng ta tay trong tay, tình cảm chân thành cả đời.”

Hạ Lỗi thì vuốt loạn tóc nàng, ngữ khí mang đầy vẻ sủng nịch nói: “Đồ đệ, sư phụ sẽ chiếu cố em cả đời...”

Nhưng đến khi nàng giơ tay ra muốn chạm vào bọn họ thì hình ảnh bọn họ liền tan biến như bọt biển, không còn giấu vết.

Trong giấc mơ nàng hoảng loạn luống cuống chân tay, vừa kêu khóc vừa dáo dác tìm khắp nơi, nhưng ai cũng không thể tìm thấy, sau đó nàng vẫn chạy vô mục đích, cuối cùng chạy đến U Châu sóc, thì vấp té ngã sấp xuống ở bên Bồ Đối Diện, rồi chợt tỉnh giấc.

Nàng cả người đầm đìa mồ hôi như vừa thực sự chạy trong giấc mộng một mình muốn nằm xuống ngủ tiếp thì lại suy nghĩ nếu cứ nằm tiếp tục như vậy thì không bị ngủ chết thì cũng bị nằm trên giường mà chết mất liền quyết định móc điện thoại gọi cho Hác Hiểu Lôi nàng ta tức tốc tới đây mà “lấy thi .

Kết quả là nàng gọi mấy lần mà đầu dây bên kia điện thoại củ Hác Hiểu Lôi vẫn phát ra âm thanh đều đều chán ngắt “Số quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy hay ở ngoài vùng phủ sóng...”... vị tỷ tỷ này, lúc nàng không cần thì cả ngày ở trước mặt nàng đúng là âm hồn bất tán; đến khi nàng cần nàng ta thì nàng ta liền thần long kiến thủ bất vô âm tín.

Mở máy nàng nhận được mấy cái tin nhắn, đều là của Hạ Lỗi anh gửi đến, nội dung đơn giản nhưng đầy vẻ quan tâm sâu sắc như “em đã đỡ cảm tí nào chưa?” “Em ăn cơm chưa?” Anh cứ nhẹ nhàng như thế mà quan tâm an ủi nàng.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới, Lạc Thanh Hoàng anh cũng biết số điện thoại này của nàng bèn lập tức quyết định, chờ đến khi dùng hết tiền trong tài khoản sẽ đổi số điện thoại khác.

Ngay tại lúc nàng do dự suy nghĩ mà vô tình tiếp tục chìm vào giấc ngủ, thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Một dãy số điện thoại không có trong danh bạ nhưng vô cùng quen thuộc Ngôn Hạo.

Nàng đầu óc vẫn lơ mơ trong giấc ngủ không định mà nhấn phím nhận, ngay sau đó nàng mới ý thức chợt bừng tỉnh.

Nhảm nhí! Nàng vì sao lại muốn tiếp điện thoại của anh ta chứ?

Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến tiếng hít thở nhợt nhạt của Ngôn Hạo, đợi cả buổi, anh cũng không nói một câu nào, nàng bây giờ không khỏi tức giận nói: “Có chuyện gì thì người nói mau, Nói chuyện phiếm thu phí, mỗi chữ 50 xu! Chỉ lấy tiền mặt, không chấp nhận chi phiếu!”

“Xướng Trễ...”

“1 tệ!”

“Xướng Trễ, anh ...”

“2 tệ rưỡi !”

“ ... ”

Ngôn Hạo anh dừng lại một chút, hít sâu một hơi.

“Xướng Trễ, em có thể nghe anh nói cho hết câu được không?”

“nhiều chữ quá, ta tính bắt quá không kịp, nếu không người nói từng câu ngắn ngắn đi!”

“ ... ”

Ngôn Hạo trầm mặc một lát, thanh âm nặng nề nói như van xin nàng: “Xướng Trễ, ngày mai anh phải trở về Mỹ .”

“Nga, chúc người thuận buồm xuôi gió, còn có chuyện gì nữa sao?”

“Có lẽ về sau anh cũng không quay trở về đây.”

“Nga, còn có gì nữa?”

“Trước khi đi, anh thực sự muốn gặp em...”

nàng nghe xong thì cơn giận càng tăng.

Nàng không câu nệ nói: ” bộ dạng ta cũng không phải là chim sa cá lặn hay bẻ nguyệt tu hoa, có nhìn thấy ta cũng không trường sinh bất lão hay có công dụng dưỡng nhan, người lại nhớ ngày đêm mong trông tư suy nghĩ ,trà không nhớ cơm không nghĩ tới muốn gặp ta, cho đến tận cùng là vì cái gì a?” (một hơi tụng xong)

Hô ... ghen chết nàng mà, lần sau cũng không nên bắt chước người ta nói một tràng không dứt như thế.

Ngôn Hạo anh ước chừng phản ứng có thể có nửa phần ngạp ngừng, lo lắng không đáng nói với nàng: “Xướng Trễ, anh cảm thấy có một số việc anh nên giải thích rõ ràng với em ...”

Nàng cộc cằn nói: “Không cần giải thích, không cần giải thích, không có gì để giải thích hết, người cứ yên tâm tiêu sái rời đi đi! Không cần lo lắng chuyện đột nhiên rùng mình hoặc là hắt xì gì đó đâu, bởi vì ta nhất định sẽ không nhớ tới người, lại càng sẽ không bao giờ nhắc tới người!”

Ngôn Hạo không thềm nói tiếp, nhưng cũng không chịu cúp điện thoại, tiếng hít thở khi nhanh khi chậm, ngẫu nhiên còn truyền đến bên tai nàng một hai tiếng ho khan. Nàng thậm chí còn hoài nghi có phải anh tính cứ như thế đến khi điện thoại hết tiền mới thôi?

Giằng co cho đến cuối cùng, nàng rốt cục cũng phải thỏa hiệp .

Nàng thập phần miễn cưỡng nói: “Được, được, được, người đừng có bày cái bộ dáng như nàng dâu nhỏ bị ỷ khuất đó ra nữa được không, người khác không biết còn tưởng rằng ta cố tình khi dễ người chứ! Muốn gặp thì gặp đi! Ta ở nhà chờ người.”

“Ồ nhà?” Ngôn Hạo có vẻ có chút kinh ngạc, sau đó ngớ ngẩn hỏi lại: “Nhà ai?”

Nàng không nhận được nữa mắng: “Nhà của ta ,nhà của ta ,chính là nhà của ta, cái nhà mà người cũng từng đến cả trăm lần ấy!”

Ngôn Hạo anh chỉ “Ừ ” một tiếng, rồi cúp điện thoại, nàng lại quay người nằm xuống tiếp tục ngủ.

Ai ngờ, cảm giác có gì đó không đúng ngủ thế nào mà ngủ xuyên thủng tới bệnh viện?!

Khi tỉnh lại, nàng nhìn chung quanh thấy cảnh vật xa lạ, còn tưởng rằng mình bị xuyên qua.

Lấy tay chống vào giường nàng muốn ngồi dậy, lại thấy trên mu bàn tay có gấn kim truyền dịch, ngẩng đầu lên nàng lại nhìn đến bên cạnh bình truyền dịch đang nhỏ giọt từ từ, lúc này mới hiểu được chính mình không phải là xuyên không mà là có người đi giá nàng tới bệnh viện.

Phòng bệnh này là phòng đơn, xem cách trang hoàng cùng bài trí thì cũng đủ biết nằm một ngày khẳng định không rẽ, bằng sự dành dụm tích góp của nàng thì e rằng chỉ nằm vài ngày là cũng sạt nghiệp a.

GM, là ai có cừu oán với nàng vậy chứ? Cư nhiên lại nghĩ ra một chiêu có thể gây tổn hại như thế để hại nàng chứ?!

Chính là đang tức giận, thì nàng thấy cái tên Ngôn Hạo không hay ho kia nhanh chóng đẩy cửa bước vào thúc, nàng vừa há mồm tính mắng, nhưng lại bị ánh mắt sưng sốt của anh chống lại.

Kỳ quái! Mới bao lâu không gặp! mà sao anh ta lại thành ra cái hình dạng đó chứ?

Ngôn Hạo bước vào thấy nàng đã tỉnh lại, cũng hơi sưng sốt, vội vàng nghiêng người bước qua, cúi đầu che giấu cảm xúc một lúc , mới xoay mặt nhìn nàng tươi cười hỏi.

“Xương Trễ, em tỉnh rồi? Có đói bụng không? Muốn ăn chút gì không ?”

Nụ cười kia của anh giống như mưa to gió lớn đã qua, rẽ mây mà xuất hiện một ánh mặt trời, thật là khiến nàng động tâm.

Nàng lấy lại tinh thần, giọng điệu tức giận như để che giấu cảm xúc nói: “người đang làm trò gì đó! Đừng tưởng rằng ta sẽ trúng mỹ nhân kế của người !Nói đi! Người đem ta tới bệnh viện làm cái gì?”

Ngôn Hạo chậm rãi hướng nàng đi tới, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường nàng, mở to đôi mắt “cú mèo” nhìn nàng không chớp mắt, anh nhìn đến nỗi nàng cả người cảm thấy run rẩy sợ hãi.

Nàng vờ mạnh miệng nói: “Có phải người bị bệnh? Nếu người có bệnh thì tự mình đi khám bác sỹ ấy! Người xem người đem ta đến đây làm gì?”

Ngôn Hạo cổ họng khê nhúc nhích, cảm anh có vẻ đang vì cố kiềm nén mà bạnh ra, đột nhiên một tay anh kéo lấy nàng ôm vào lòng, dùng hết sức lực ôm nàng, như thể là muốn đem nàng khảm vào trong chính thân thể anh.

Nàng vốn định phản đối thì bất chợt lại cảm giác có thứ chất lỏng ấm áp gì đó cứ từng giọt từng giọt rơi trên cổ nàng.

GM, sẽ không phải là anh khóc chứ?

Tiếp theo, Ngôn Hạo dùng giọng run run, nói với nàng chỉ ba câu làm nhưng có thể làm cho nàng chấn động toàn thân.

Anh nói....: ” Xương Trễ, anh đáp ứng lời dặn dò của em quay trở về cưới em, em có còn nhớ rõ không?”

Anh nói....:”Xương Trễ, anh là Sơ Huân, anh chính là Sơ Huân a!”

Anh lại nói....:” Xương Trễ, trước kia đều là do em bảo hộ anh, từ giờ về sau hãy để cho anh bảo hộ em ...”

Nàng như bị sét đánh, đầu óc chỉ có cảm giác bị nổ tung, phỏng chừng cho dù Hác Hiếu Lôi có đứng trước mặt nàng nói là nàng ta kỳ thật là người từ hỏa tinh ET đến, nàng cũng sẽ có cảm giác khiếp sợ như bây giờ hiện tại.

Ngôn Hạo là Sơ Huân? Sơ Huân là Ngôn Hạo sao?

GM, chuyện này đến tột cùng là như thế nào a? !

Nàng bị anh ôm cứng trong vòng tay chỉ có thể gắng gượng bình tĩnh hỏi anh có phải bác sỹ nói với anh bệnh tình nàng nguy kịch hay không? Có phải nàng không còn bao nhiêu thời gian?

Ngôn Hạo nghe nàng hỏi người lắp tức cứng đờ, khuôn mặt đang tươi cười lập tức biến mất, khả năng giả vờ của anh thật kém, không hiểu anh có thể làm giám khảo bằng cách nào à!

Anh bảo nàng đừng nghĩ vớ vẩn, nàng chỉ là cảm mạo bình thường chỉ vài ngày là có thể xuất viện thôi

Nàng cũng không vừa bảo anh đừng có giấu nàng ! nàng tự biết bản thân nàng có bệnh bạch cầu, nàng thực ra đã sớm biết điều đó! Bảo anh hãy thành thật nói cho nàng biết là nàng còn có thể sống được bao nhiêu ngày nữa?

Vừa dứt lời, ngẩng đầu, lên nàng đã phát hiện ra Hác Hiếu Lôi nàng ta đang đứng ở cửa phòng bệnh, khuôn mặt ban ra đây vẻ tức giận, biểu tình kia có thể gọi là thiên biến vạn hóa, muôn màu muôn vẻ, đầu tiên là nhiều mây chuyển âm u, tiếp theo thì liền chuyển thành trời đầy u ám .

Chỉ thấy nàng ta tay cầm túi, chân đi giày cao gót cách cách bước đến bên giường nàng, không nói không rằng đẩy mạnh Ngôn Hạo ra sau đó còn tiêu sái phui phui hai bàn tay, đến lúc tay nàng ta sắp chạm vào má nàng thì bắt đầu sinh tiết khí lực, chìa tay vào mũi nàng, không kiêng nể chửi ầm lên.

“Dư Xướng Trễ, ngươi là người vô tâm như thế sao hả?! Suốt ngày cùng với mấy người không quen biết này nói cái gì chứ?! Ngươi có thể đối xử với ta như vậy sao? Hả? ! Ngươi có bệnh vì sao cũng không cùng tỷ nói một tiếng chứ? Vì sao không nói hả? ! Là sợ tỷ không lo chữa trị cho ngươi, hay là sợ tỷ mặc kệ ngươi? Ngươi có phải hay không đến khi tắt thở, mới lại hóa thành Quý Hồn báo mộng đến nói cho tỷ biết a? Dư Xướng Trễ, ngươi đời trước rốt cuộc là làm nên cái nghiệt gì? Mà tất cả mấy cái chuyện không hay ho đều bị ngươi quán hết? Dư Xướng Trễ... Xướng Trễ...”

Nàng ta mắng xong liền nghẹn ngào , giọng đã bắt đầu khóc không thành tiếng , cuối cùng không chịu đựng nổi đành ôm lấy cổ nàng, cổ ngăn cổ họng kông khóc lớn lên tiếng, trang phục bệnh nhân nàng đang mặc cũng bị nước mắt nước mũi của nàng ta làm ướt, cảm giác lạnh lạnh ướt ướt trên người đặc biệt khó chịu.

Nàng đành an ủi ngược lại nàng ta nói: “Tỷ tỷ, ngươi này giờ thao thao bất tuyệt rồi khóc lóc thảm thiết, có thể đợi khi nào ta tắt thở hay tiếp tục được không a?”

Hác Hiếu Lôi lúc này một chút cũng không thêm để ý đến nàng, ở trên lưng nàng hung hăng đánh vài cái rồi mới trừng đôi mắt đã vì khóc làm cho đỏ kè nhưng ánh mắt vẫn đe dọa nói: “Ngươi còn dám há mồm nói ”tắt thở “ nữa thử xem, chỉ toàn nói hươu nói vượn? Nếu ngươi dám nói nữa xem tỷ có dám tát tai ngươi cảnh cáo hay không!”

Nàng không nói gì chỉ khẽ cười an ủi nàng ta.Trong lòng thầm than đúng là không có đạo lý a, nàng ta nói thì được còn nàng nói thì bị dọa tát là sao.

Hác Hiếu Lôi nói cho nàng biết lúc nàng gọi điện thoại cho nàng ta chính là lúc nàng ta đang bận họp , khi hội nghị chấm dứt mở di động, nhìn thấy số của nàng liền nhanh chóng gọi lại cho nàng nhưng không có ai nghe máy; nàng ta gọi đi gọi lại nhiều lần mà tình trạng vẫn tương tự liền trong lòng phát hoảng, quyết định phóng xe tới nhà nàng kiểm tra thử xem nàng đã về đến nhà chưa. Kết quả là nàng ta vừa đến cửa nhà nàng thì đụng phải Ngôn Hạo đang gõ cửa rầm rầm.

Hác Hiếu Lôi bèn hỏi: “Ngươi tìm ai?”

Anh trả lời: “Tìm Dư Xướng Trễ.”

Hác Hiếu Lôi cũng lịch sự nhắc nhở: “Nga, vậy ngươi đừng mất công gọi cửa nữa , nàng ta có khả năng vẫn còn chưa có trở về.”

Ngôn Hạo không phục lại nói: “Không đúng a! Là nàng ta bảo ta đến!”

Bây giờ lại đến phiên Hác Hiểu Lôi ngơ ngác: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Quân hạo nói: “Mới mấy tiếng trước thôi, chúng ta còn nói chuyện qua điện thoại.”

Hác Hiểu Lôi nghĩ nghĩ rồi bất chợt lo lắng nóng nảy, miệng than thở “Nha , chắc không phải là giống lần trước đối quá xấu chứ?” Rồi nàng ta bắt đầu cùng Ngôn Hạo thi nhau gõ cửa ầm ỹ , gõ đến nửa ngày nàng ta chợt vỗ đầu nói: “Thật nhảm nhí! Tỷ có chìa khóa, tại sao tỷ lại phải cong đít gõ cửa chứ?”

Khi hai người bọn họ mở cửa vào nhà, thì thấy nàng đang trùm kín chăn nằm trên giường, Hác Hiểu Lôi nhất thời giận tím mặt, xông lên một bên vừa kéo chăn vừa mắng: “Cho dù có là đầu lợn chết cũng không thể ngủ say như vậy a? Người sao chẳng bao giờ nghĩ là tỷ sẽ chê cười người chứ?”

Thấy nàng vẫn nằm im lìm, Hác Hiểu Lôi lúc này mới phát giác có điều gì đó không đúng, lấy tay sờ mặt nàng rồi lại gào to nói: “Chuyện gì thế này! Như thế nào lại có thể nóng như vậy! Quả thực như lợn sữa nướng mới ra lò a!”

Ngôn Hạo nghe đến đây vội vàng ôm lấy nàng lao như tên bắn chạy ra ngoài, Hác Hiểu Lôi chân đi giày cao gót nên vất vả chạy như điên cũng không theo kịp tốc độ của anh, cả hai người bọn họ cuối cùng là chạy như bay đem nàng đến bệnh viện.

Bác sỹ sau khi kiểm tra cho nàng, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng hỏi Hác Hiểu Lôi và Ngôn Hạo, “Trong các người ai là người nhà bệnh nhân?”

Hai người bọn họ cùng lúc tiến ra phía trước nói: ” là ta! Là ta!”

Hác Hiểu Lôi trừng mắt nhìn Ngôn Hạo liếc mắt một cái giận dữ nói: “Hắc! Người có ý đồ gì vậy hả? tại sao ở đây giả mạo người nhà của nàng ta?!”

Ngôn Hạo anh cũng không muốn phí thời gian cùng nàng ta giải thích, ỷ vào ưu thế hình thể đem nàng ta khê đẩy qua một bên, cầm lấy tay bác sỹ nói rành rọt: “Ta là người nhà bệnh nhân, người có cái gì thì cứ nói với ta, nàng đến tốt cùng là bị bệnh gì? Chẳng lẽ không phải là cảm mạo bình thường sao?”

Vị bác sỹ kia cũng không có vẻ vội vã đi ngay vào vấn đề chính , có thể là sợ nói trực tiếp thì người nhà không tiếp thu được, liền dùng một đồng thuật ngữ chuyên dụng y khoa để giải thích.

Cái gì là bệnh tế bào máu mãn tính, cái gì là cốt tủy mãn tính có biến dạng, cái gì CML, CLL, nghe tới đây cả hai người bọn họ cùng không hên mà gặp đều sưng sốt, sau đó do Hác Hiểu Lôi chịu không nổi nữa, liền chụp bàn quát: “Người sao mà nói nhiều điều vô nghĩa như vậy chứ? Cứ nói thẳng ra là bệnh gì! Có thể trị hay hay không !”

Bác sỹ bị nàng rống lên như thế nhất thời đều run run, đẩy đẩy mắt kính lên, lời ít mà ý nhiều nói: “Bệnh bạch cầu.”

Hác Hiểu Lôi vừa nghe thấy ba chữ “Bệnh bạch cầu”, liền động kinh , tay nắm lấy cổ áo của bác sỹ rít gào: “Người mới bị bệnh bạch cầu đó! Các người cả nhà đều bị bệnh bạch cầu thì có!”

Ngôn Hạo phải bước lên kéo nàng ta ra, nhưng như thế nào cũng không thể kéo nàng ta ra, Hác Hiểu Lôi giống phát điên cứ cầm lấy vai vị bác sỹ kia liên tục lay động ... “Lại có dạng bác sỹ tùy tiện như các người sao hả? Tùy tiện nói là bệnh bạch cầu là sao chứ? Chỉ ham kiếm tiền chứ không còn lương tâm gì nữa sao?! Người dám lặp lại một lần nữa cho ta xem là bệnh gì? Bệnh gì hả?!”

Vị bác sỹ đó quá choáng váng, không muốn tranh luận tiếp với nàng ta! vất vả thoát khỏi cái níu kéo ăn vạ của Hác Hiểu Lôi, rồi nhanh chóng chạy tới cửa, đứng ngay khung cửa run run giọng la lên: “Bảo vệ! Phòng này hình như có cái bệnh nhân tâm thần! Bảo vệ!”

Bảo vệ hấp tấp chạy tới, Ngôn Hạo phải đứng ra giải thích khô nước miếng mới có thể thuyết phục bọn họ tin rằng Hác Hiểu Lôi nàng ta chỉ là quá mức kích động, không phải là bệnh nhân tâm thần...

Nàng nhìn thấy bộ dạng cộng lời kể sơ bộ của Hác Hiểu Lôi, ôm chần cười đến nước mắt chảy ràn rụa, Hác Hiểu Lôi tức giận đến nỗi muốn chạy đến chém chết nàng a, nhưng lại lo lắng nàng đang là bệnh nhân nên

không muốn hạ thủ ,liền hỗn hển gào lên: “Người còn cười được sao a? Người có biết hay không bác sỹ nói người...”

“Xương Trễ đói bụng, phiền người đi mua ít đồ ăn cho nàng đi!” Ngôn Hạo đột nhiên cắt lời Hác Hiểu Lô, ngay cả hành vi vừa kéo vừa túm như muốn đem nàng ta hướng ra ngoài cửa anh cũng bỏ đi hình tượng ôn nhu mà làm.

Trong lòng nàng lộp bộp một chút khó hiểu, cúi cúi mí mắt, làm bộ như không có nghe thấy.

Hác Hiểu Lô bây giờ cũng ý thức được chính mình nói năng lung tung, cúi người cầm túi, ngược ngùng nở ra nụ cười mà nàng thấy thà rằng nàng ta khóc còn dễ coi hơn, ra vẻ thoải mái nói với nàng: “Người chờ ở đây ha! Tỷ lập tức mua đào về cho người, người đúng là con khỉ mà !”

Nàng cười: “Tỷ tỷ, cho dù là con khỉ cũng không thể ăn đào suốt được a!”

Hác Hiểu Lô theo nàng lải nhải nói: “Hắc! thế nào? Người còn muốn ăn bất cứ cái gì nữa? Nói đi! Tỷ giúp người làm! Cho dù người bây giờ có muốn hái sao trên trời, tỷ cũng lấy thang đến cho người hái xuống a!”

... GM, như thế nào càng nghe nàng ta than khóc, nàng lại càng có cái cảm giác thời gian của chính mình không còn nhiều nữa vậy?

Khi Hác Hiểu Lô nàng ta đi rồi, phòng bệnh chỉ còn lại có nàng và Ngôn Hạo, không gian chợt có phần quỷ dị trầm xuống mấy phần.

Nàng đang tự đánh giá nam nhân tự xưng là “Sơ Huân” đang đứng trước mặt nàng, mới giật mình phát giác, anh tựa hồ như không hề thay đổi, lúc trước nàng không nhận ra anh là vì hình ảnh Sơ Huân trong tâm trí nàng luôn dừng lại ở hình ảnh của một cậu bé chín tuổi ...Lúc Sơ Huân rời cô nhi viện hình ảnh đó của anh cũng dừng lại trong tâm trí nàng không thay đổi nữa.

Ngẫm lại cũng đúng là nực cười, nữ thổ phi đầu lĩnh năm đó cũng đã trưởng thành, có lẽ nào anh lại mãi mãi không lớn lên?

Chính là không nghĩ tới điều nhỏ nhặt đó nên khoảnh khắc gặp lại mới có cảm giác xa lạ.

Vì thế, ngay cả có thiên ngôn vạn ngữ, nàng cũng không thể nói lên lời.

Ngôn Hạo... hay là nàng nên gọi anh là Sơ Huân? Nhưng hình như cũng không thích hợp lắm... Thôi hay cứ gọi anh là Ngôn Hạo hoặc là Lucas đi ? ...thật nhầm nhí! vì sao mà anh phải có nhiều tên như vậy như vậy chứ a?

Nàng do dự thật lâu, mới gọi anh một tiếng: “Ê !”

Nàng hỏi anh những lời Hác Hiểu Lô vừa rồi đang nói giữa chừng bị anh cố tình ngắt lời là có ý gì , anh phải nói cho nàng biết, thầy thuốc nói bệnh trạng nàng ra sao ? Nói là nàng sắp chết sao? Nếu đúng là nói như vậy, anh mau đưa nàng về nhà đi! Nàng không muốn chết ở trong bệnh viện...

Anh nghe xong nhanh chóng bước lại ôm chặt nàng vào lòng, nàng bị anh siết cứng trong vòng tay thâm nghĩ loại động tác này nẩy anh mà lại làm vài lần, nàng cho dù không bệnh chết cũng bị anhiết chết a.

“Xương Trễ, em sẽ không chết ! Anh nhất định sẽ tìm bác sỹ tốt chữa khỏi cho em! Nơi này có thể không trị được chúng ta quay về Mỹ điều trị! Anh sẽ mang em đi! Anh nhất định phải mang em đi!” Anh nói những lời này với tâm trạng cực kỳ kích động, đôi tay đang cầm tay nàng run rẩy.

Nàng chờ anh bình tĩnh xuống, mới nghiêng tức nhìn anh khẽ nói: ” vài ngày nữa anh hãy trở về Mỹ đi! Em sẽ không đi theo anh .”

Anh không nén được phần nộ hỏi: “Vì sao?”

Nàng chỉ cười không đáp, trong lòng lại thâm yên lặng nói: bởi vì nàng yêu một người, mà người đó đang ở nơi này ...

85. Chương 85: Chỉ Là Bỏ Qua ...

Nàng nằm viện mấy ngày nay, Hác Hiểu Lôi và Ngôn Hạo vẫn không chịu yên tĩnh, hai người bọn họ có vẻ gì đó rất mờ ám, cứ thậm thụt thậm thụt đến không hiểu được chẳng phải hôm đầu tiên thì vẫn cứ cho với mèo sao chứ, cứ hễ mở miệng là dường như có xung đột, thế mà hôm nay lại làm ra vẻ là bạn bè chí cốt, thật là đáng khinh mà. Chắc hai người bọn họ làm chuyện gì đáng xấu hổ với nàng không nữa?

GM cái gì chứ? Nàng là đa nghi hiểu lầm ?

Được rồi GM! Xin tha cho nàng nói thẳng với ngài nhé, bọn họ chắc là đang âm mưu làm chuyện gì mờ ám đó ... hay là tính trộm đạo, cướp của....Ách, so sánh kiểu này có vẻ cũng không ổn lắm a.

Hác Hiểu Lôi đầu tiên là tìm cơ mượn chứng minh thư của nàng, sau đó lại còn hỏi để hộ khẩu và hình thể ở chỗ nào trong nhà?

Nàng không thể miễn cưỡng không hỏi nàng ta: “Tỷ tỷ, người tính đem ta đi bán a?”

Nàng ta không hề kiên nhẫn trả lời qua loa: “Ít nói nhảm đi cho ta nhờ! Tỷ là muốn giúp người làm thủ tục nằm viện!”

Lòng nàng đầy thắc mắc nói: bệnh viện này sao đã nằm đến mấy ngày rồi mới bắt làm thủ tục? Còn nữa, có bệnh viện nào mà nằm viện còn muốn kiểm tra hộ khẩu chứ a?

Đương nhiên, những lời này nàng chỉ có thể để ở trong lòng, nàng biết bọn họ làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho nàng mà thôi, nàng cứ đơn giản chấp nhận sự ép buộc của bọn họ, dù sao đi nữa thì nàng cũng đã quyết là có đánh chết nàng cũng sẽ không đi, nàng cũng không tin bọn họ có thể đem nàng đánh thuốc mê khiêng lên máy bay?! Trộm vận dân cư là chuyện phạm pháp biết không?

Bất quá, thừa dịp hai người bọn họ cũng đang bận bịu không có thời gian quản nàng, cuối cùng nàng cũng tìm được vị bác sỹ điều trị của nàng đề nghị được nói chuyện nghiêm túc với ông về bệnh tình của nàng bây giờ.

Có thể là do hành vi bạo lực của Hác Hiểu Lôi mấy ngày hôm trước, nên vị “Băng tâm GG” này chắc đã bị nàng ta để lại bóng ma tâm lý sâu sắc, vì thế cho nên hôm nay lúc ông cùng nàng nói chuyện, cách dùng từ câu đều phá lệ ngắn gọn rõ ràng.

Bệnh của nàng theo giải thích của vị bác sỹ này là dạng tế bào bạch cầu bị biến dạng, là một dạng bệnh do tủy sống tăng số lượng đột biến, phương pháp trị liệu ban đầu là dùng thuốc khống chế, căn bản là phương pháp tập trung điều trị sự đột biến số lượng của tủy sống.

Nhìn chung trong một vài trường hợp hy hữu bệnh bạch cầu lần đầu trị liệu hiệu quả có vẻ rất rõ rệt, kiểm tra bệnh trạng, triệu chứng bệnh tật có thể hoàn toàn biến mất, huyết tương, tủy khôi phục bình thường hoặc gần như là bình thường. Nhưng trong tương lai gần có khả năng phát sinh biến đổi đột ngột, khôi phục thể lực và sức khỏe đều có vẻ tốt, nhưng là tánh mệnh không kéo dài lâu lắm, ước chừng có khoảng 15% người bệnh có khả năng sinh tồn lên tới 5 năm hoặc lâu hơn một chút.

Nói đơn giản một chút, chính là bệnh sẽ không chuyển biến xấu đi, trừ khả năng miễn dịch hơi kém, dễ dàng một mỗi phát sốt, còn ngoài ra cũng không khác người bình thường là mấy; chỉ khi nào bệnh chuyển biến xấu thành cấp tính, thì bệnh nhân sẽ rất nhanh vì tủy sống đột biến dẫn đến suy kiệt hoặc là tử vong.

Vấn đề trị liệu hiện tại, chính là để có thể kéo dài thời gian biến đổi đột ngột, nhưng dù cho trị liệu như thế nào đi nữa thì người mắc bệnh bạch cầu cuối cùng cũng đều phải phát triển thành bệnh bạch cầu cấp tính.

Nói một cách khác, nếu nàng không tìm được tủy sống thích hợp để làm giải phẫu di thực ghép tủy, thì cho dù bây giờ nàng không chết, thì sớm muộn gì về sau cũng có một ngày sẽ chết.

Vị bác sỹ thấy nàng im lặng lắng nghe không nói lời nào thì liền hảo tâm khuyên răn: “Nghe nói hiện tại ở Mỹ đã nghiên cứu ra một loại phương pháp mới, có thể lợi dụng tế bào miễn dịch của chính bản thân để tự tiêu diệt tế bào bệnh bạch huyết, không cần điều trị bằng hoá chất cũng không cần phải giải phẫu ghép tủy sống, nếu được người cũng có thể nên thử xem ... nga! Đúng rồi! hình như lão công của đã liên hệ với bệnh viện chuyên ngành bên kia rồi ...”

“Lão công?” Nàng bây giờ mới kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông.

Vị bác sỹ đó khẽ liếc nhìn cái nhẫn nàng đang đeo ở ngón vô danh, rồi ôn hòa cười nói: “Đến ta cũng còn nhìn ra được là lão công của người thật sự rất để ý đến người! Cho nên cho dù là vì hấn, hay là vì chính bản thân người, người cũng không thể buông tay cho dù là một tia hy vọng! Bởi vì một khi người buông tha mặc cho số phận, thì những cố gắng của những người yêu thương người cũng trở thành thực sự vô bổ...”

“ ... ”

Khi nàng trở lại phòng bệnh, thì cả Hác Hiểu Lôi và Ngôn Hạo đều đang lo lắng chờ nàng.

Ngôn Hạo anh về mặt đây lo lắng hỏi nàng: “Em đi đâu?”

Nàng trả lời qua loa nói: “Chỉ là tùy tiện đi ra ngoài một chút.”

Anh lập tức kéo dài về mặt thăm oán: “sao không chờ anh quay trở lại rồi cùng ra ngoài với em?”

Nàng thái độ tà nghệ nhìn anh, ngữ khí không tốt nói: “Em dựa vào cái gì lại phải đi cùng anh? Anh dựa vào cái gì mà muốn đi cùng em? Người khác hiểu lầm anh là lão công của em, thì anh liền thực đem chính bản thân mình thành lão công của em sao? Em với anh có quan hệ gì? Anh tưởng em là ai? Em muốn đi đâu thì đi đấy! anh quản được em sao chứ?”

Ngôn Hạo bị những lời như xát muối của nàng nói đến nổi mặt anh bây giờ lúc đỏ lúc, đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong, Hác Hiểu Lôi đứng bên cạnh cũng không chịu nổi sự ngang ngược của nàng lên tiếng bênh vực anh, nàng ta hung hổ vỗ bàn quát mồm mắng nàng.

“Dư Xướng Trễ, người đừng có mà không biết phân biệt tốt xấu! Người ta vì người ăn không ngon ngủ không yên lo lắng bận bịu, khi trở về nhìn không thấy người trong phòng, anh ấy gấp đến độ không thể tưởng tượng nổi, sợ người té xỉu ở đâu mà không có người biết! Hỏi người có một tiếng người đi đâu vậy , chẳng phải là vì quan tâm đến người sao? Người không biết cảm kích còn chưa tính! Cư nhiên còn có thể nói ra cái loại lời nói không lương tâm này? ! Nhảm nhí ! Người lại còn khó chịu bọn ta thích quản chuyện của người a?! Tỷ hiện tại thật muốn có thể ghét bỏ người một chút, bỏ lại gánh nặng chạy lấy người!”

Nàng cụp mí mắt, tức chết người không đền mạng nói: “Vậy thì hai người đi đi ! Ta nào cản trở các người?”

Hác Hiểu Lôi trừng mắt nhìn nàng, thở hổn hển nửa ngày, cuối cùng quá tức giận mà “Cạch” đóng cửa đi ra.

Ngôn Hạo anh vô thanh vô tức ngồi xuống, cầm quả cam, dùng dao yên lặng gọt vỏ xong rồi đưa cho nàng.

Nàng khẽ hừ một tiếng, không nhận, anh lại kiên nhẫn lấy một quả anh đào, chỉ với hai ba nhát điều khắc đã làm được hình con thỏ rất xinh xắn, anh đưa đến trước mặt nàng, nheo nheo mắt, dỗ dành nàng như dỗ dành trẻ nhỏ: “Xướng Trễ em xem, con thỏ!”

Ánh nắng giữa trưa ấm áp nhu hòa xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào trên người anh, làm cho tóc và long mi anh lung linh một ánh vàng nhạt, nhìn lướt qua đặc biệt giống bức tranh thiên sứ trong giáo đường.

Nàng lần này không khách khí thò tay “Con thỏ” ném vào miệng, dương như là để cho hả âm thanh nhai kéo kẹt kéo kẹt vang lên, trong lòng đã có chút cảm thấy mình cư xử không phải, những lời nói đã thốt ra cũng quá vô tình gây tổn thương hai người bọn họ yêu thương nàng .

Không lâu sau, Hác Hiểu Lôi đã xách theo một túi trĩu nặng đào quay về, thấy nàng nhìn nàng ta chăm chăm thì bĩu môi lãnh xuy nói: “Thiệt! Tỷ là người trượng nghĩa, không có thời gian rảnh rỗi cũng như lưỡi chấp nhật với người! Tỷ cảnh cáo người đó! Có chừng có mực một chút, chuyển biến tốt thì hãy nhận lấy, đừng bức tỷ đến nỗi phải ra tay đánh người!”

Đối mặt với sự nuông chiều sủng nịch của hai người bọn họ, nàng đột nhiên có cảm giác bản thân mình từ dạng cỏ rác không ai thèm để ý tới trở thành bảo bối quý giá của thế giới này ...

Xuất viện về nhà, lúc đẩy cửa vào nàng đã thấy Dư tiểu trư đang nằm ngủ trên ghế sofa, không đợi nàng hỏi, Ngôn Hạo anh đã giải thích: “anh đón nó về.” Sau đó lại bổ sung nói: “em yên tâm đi , anh đã tặng quà cảm ơn người ta rồi.”

Nàng bước qua đem Dư tiểu trư ôm vào lòng, tiểu súc sinh này cứ nhiên có chút lạ với nàng , trong mắt một vẻ sợ hãi, meo meo meo meo kêu thảm thiết lại còn thuận tiện khẽ cào tay nàng.

Nàng cảm thấy rất tức giận,nhưng sau khi bình tĩnh suy nghĩ một chút thì cơn giận lại tiêu tan .

Mèo vốn chính là loại động vật ai cho cơm ăn liền theo người đó, không thể hy vọng xa vời là nó giống với chó đối với chủ trung thành cả đời. Nói gì đi nữa thì trí nhớ của mèo cũng rất ngắn ngủi, nên quên cũng là chuyện bình thường , nếu đổi thành cá thì còn tệ hơn nữa, chỉ cần bơi từ hang bên này bơi tới bên kia, thì đem chuyện tình trước đó quên mất, lại còn thập phần vui vẻ tiếp tục viễn du.

Như vậy cũng tốt, bởi vì đôi khi, quên cũng có thể là một loại hạnh phúc.

Ngôn Hạo anh đương nhiên chuyển đến ở nhà của nàng, với lý do hết sức nhảm chán là : không có chỗ nào để đi, trên thực tế là anh muốn ở bên cạnh để tiện việc chăm sóc nàng.

Nàng không phục mà phản đối: “em không cần anh phải chiếu cố, hơn hai mươi năm nay không có người chiếu cố, em không phải là cũng sống rất tốt sao?”

Anh nhìn ta, lông mi nhẹ nhàng chớp máy, trong ánh mắt có phần bi thương, sau một lúc lâu mới giận dữ nói: “Xướng Trễ, lúc anh vừa trở về đã bắt đầu đi tìm em ở khắp nơi, về chuyện của em anh cũng đều hỏi thăm qua, cho nên mấy năm nay em sống như thế nào anh là người rõ ràng nhất ...”

Nàng không nhận được đánh vào ngực anh, khí thế bức người tra vấn: “anh nếu thực sự nghĩ muốn tìm em, vì sao lúc gặp được em ngay cửa khách sạn còn làm bộ giả vờ như không quen biết? Vì sao còn muốn dùng trăm phương nghìn kế chọc ghẹo em, theo em làm ra vẻ thần bí?”

Anh cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, giọng anh u uất như đứa bé phạm phải sai lầm, ghé vào vai nàng nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Anh sợ em không còn nhớ ra anh, anh sợ em sẽ hỏi anh “vì sao qua thời gian dài như vậy mới tới tìm em, vì sao để cho em đợi lâu như vậy “, anh sợ rằng em đã có bạn trai hay thậm chí tệ hơn là đã kết hôn rồi Xướng Trễ, anh thực sự xin lỗi, anh không nên lãng phí nhiều thời gian như vậy để thử thách em, thực xin lỗi... Xướng Trễ, chỉ xin em đừng buông tha hy vọng, chỉ xin em cho anh thời gian để bù đắp...”

Nếu anh ngay từ đầu liền nói cho nàng biết anh là Sơ Huân, thì có lẽ Lạc Thanh Hoảng anh sẽ không có cơ hội đi vào thế giới của nàng.

Nếu anh nói với nàng những lời này trước khi nàng động tâm với Lạc Thanh Hoảng thì có lẽ nàng đã động lòng với anh, có lẽ cũng sẽ không chút do dự cùng anh đi Mỹ, nhưng hiện tại là, tất cả đều đã trễ ...

Nguyên lai trên đời này có vài thứ, một khi đã bỏ qua, là thật sự vĩnh viễn bỏ lỡ...

Buổi tối, Hác Hiểu Lô vừa vào đến cửa đã bắt đầu ồn ào: “Dư Xướng Trễ, tỷ mới xem một quyển sách, tác giả người Mỹ Mã Khắc viết , gọi là “lão nhân cùng cầu” ...”

Nàng nhất thời đầu óc mờ mịt mơ hồ, Mã Khắc? Lão nhân cùng cầu? Đó là cái loại sách gì hả trời?!

Hác Hiểu Lô lại mi phi sắc vũ, nước miếng bay tứ tung tiếp tục đọc thoại nói: “tác giả kia viết rất hay! Truyện viết về một điển tích một ông lão câu cá...”

“Lão nhân kia quả là cố chấp a! đòi câu tới 84 thiên ngư, mà một con cũng chưa câu được, kết quả người đoán xem thế nào? Ông ấy khiêng cần câu đi ra bờ biển câu cá! Cái này gọi là tinh thần gì? Đây là không phải là chủ nghĩa tinh thần lạc quan sao! Chính là phải dũng cảm đối kháng vận rủi cùng bất hạnh , chủ nghĩa tinh thần đấu tranh a ! ... đúng rồi, người không phải cũng viết văn sao? Vừa lúc! Lúc đến Mỹ thuận tiện người đi tìm ông ấy mà học tập a ...”

Ngôn Hạo nghe xong khóe miệng cố kềm đến nổi cả người rung lên còn nàng thì ngum nước đang chuẩn bị nuốt xuống trong miệng phun ra đầy bàn.

Nàng mở miệng nói: “Tỷ tỷ, không đọc sách không thể đọc như vậy a, không đọc sách thì còn có vẻ đúng lý hợp tình mà động viên như kiểu “ ta đây thất học “thì cũng đáng xấu hổ a!”

Hác Hiểu Lô không phục khó chịu nói: “còn lâu ? Tỷ của người như thế nào mà thành thất học a ?”

Nàng bắt đầu phát điên: ” quyển sách người nói kia là do Hải Minh Uy viết , còn nữa tên sách không phải là “lão nhân cùng cầu”, mà là “lão nhân cùng hải”, “lão nhân cùng hải” sư tỷ à !!!”

Hác Hiểu Lôi điệu bộ rất là khinh thường khoát tay áo, “Không cần quan tâm đến chuyện là “ cùng hải “ hay là “cùng cầu “, tóm lại người nên cùng người ta học tập trao đổi đi! chuyện đi Mỹ, như vậy coi như đã quyết định rồi đi! Ha!”

Nàng cả giận nói: “Cái gì mà là đã quyết định rồi? Người nói đã định rồi thì là định sao a? Muốn đi thì chính người đi đi, dù sao đi nữa ta cũng không đi!”

Bây giờ đến lượt Hác Hiểu Lôi nàng ta phát hỏa, nắm chặt thắt lưng nàng la lên: “Hắc! Người đúng là đồ lang tâm cầu phế gì đó! Tỷ vì người khai đạo, ngay cả sổ sách cũng không xem tới, lấy thời gian quý báu của tỷ đi đọc tác phẩm nổi tiếng thế giới! Nhìn xem tỷ của người hiện tại sọ não cũng gần như bị tê liệt bởi ba cái văn chương đó, người còn muốn thế nào nữa hả? Tỷ tuy rằng rất giống với người vốn thống hận Âu Mỹ cường quốc, nhưng là ta phải thừa nhận, kỹ thuật chữa bệnh của người ta so với chúng ta tiên tiến hơn nhiều! Dư Xướng Trễ, nói cho người biết, chờ thủ tục xuất ngoại làm xong , người không muốn đi cũng phải đi, không muốn đi cũng phải đi đó biết không ! Chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh của người, đừng nói là đưa người đi đến Mỹ, cho dù là đem người đến mặt trăng, gả cho bạch tuộc ngoại tinh, tỷ cũng vui!”

Nàng lúc này cũng không thể kiềm nén đứng lên cùng nàng la hét: ” là người vui , người có hỏi qua ta có vui hay không sao?”

Hác Hiểu Lôi cao giọng, hướng nàng rít gào: “Người còn có thể để ý đến chuyện vui hay không vui sao! Người còn sống được bao lâu để mà nghĩ đến những chuyện đó! Chẳng lẽ chúng ta phải trở mặt nhìn người đi tìm cái chết?! Người có hiểu cảm giác khi phải trở mặt đứng nhìn người mà người yêu thương muốn tự đi tìm cái chết, người có nghĩ tới, nếu người chết đi những người yêu thương người sẽ như thế nào? Thế nào hả !”

Nàng đột nhiên trừng lớn hai mắt, nói không ra lời.

Hác Hiểu Lôi nàng ta càng nói lại càng có dũng khí bây giờ cũng không cần kiêng nể gì cả, “cái tên nam nhân kia của người tỷ và Ngôn Hạo đã đến nơi gặp hần! Mà cô nàng tức trực ngày đêm bên giường bệnh của hần còn xinh đẹp hơn người trăm lần, tỷ của người không thể nhìn được đành vác mặt mo này bước đến hỏi , người ta tự xưng là vị hôn thê của tên tiểu tử kia, có nghe thấy không? Hả, hôn.... thê! Người đã bị người ta đem ra đùa giỡn có biết hay không? Tỷ đây thật lòng không thể hiểu nổi người đang nghĩ gì, người thực sự là đáng bị coi thường? Làm ra vẻ tốt lắm thanh mai trúc mã cũng không cần, thế nào mà lại gặp phải cái tên cầu nam nhân xấu xa đã có vị hôn thê đó chứ ...”

Hác Hiểu Lôi nàng ta lời còn chưa dứt khỏi miệng đã bị Ngôn Hạo dùng vũ lực kéo ra ngoài, nàng thất thần ngồi trên sô pha, đầu óc như muốn nổ tung

Vị hôn thê ... vị hôn thê ... vị hôn thê...

Ngôn Hạo tiễn Hác Hiểu Lôi xuống lầu rồi trở về ôm bả vai dựa vào cạnh cửa nhìn nàng, cũng không nói lời nào anh cứ như vậy mà nhìn nàng .

Nàng bị anh nhìn như vậy cả người mất tự nhiên, nhin không được bèn cất giọng yếu ớt hỏi: “Anh làm gì đó?”

Anh trả lời rất là nghiêm trang: “Chờ đến khi em nghĩ ra chiều mới cũng đem anh mà đuổi đi a!”

“ ... ”

“bằng hữu của em vừa rồi ở bên ngoài ước chừng vọ cùng tức giận, lúc đóng cửa xe nàng ta có nói sẽ không bao giờ quên em nữa, muốn sống muốn chết thì đều tùy em ...” Anh nói xong điều đó lông mi khẽ rung nhẹ,gọng điệu không kèm được ý trêu tức nói: “Bây giờ em vừa lòng ?”

“Nhàm chán!” Nàng bất lực mắng một câu, cũng như tự mắng bản thân mình, sau đó lại đứng lên đi vòng vo hai vòng rồi lại ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn về phía anh nhú mày hỏi: “Nàng ta thực sự là tức giận như vậy sao a?”

Ngôn Hạo quay mặt qua chỗ khác, bả vai khẽ rung lên cười, Nàng đột nhiên có loại cảm giác như mình đang bị lừa gạt.

“Anh gạt em?”

“Anh nào dám? Chẳng qua sau đó nàng ta lại còn có nói thêm ...” Ngôn Hạo nói đến đây, liền thay đổi điệu bộ học theo bộ dáng của Hắc Hiểu Lô nói: “Ta bỏ đi nhưng người không thể đi ha! Ta là nữ nhân người là nam nhân, người không thể học theo ta. Dư Xướng Trễ cũng là nữ nhân còn người là nam nhân, người không thể chấp nhận cùng nàng ta! Nha đầu đó hiện tại đầu óc không được ổn lắm, nàng ta có nói cái gì quá đáng người trăm ngàn lần cũng đừng để trong lòng! nếu mà người cũng không thể nhịn được nữa, thì tới tìm ta, tỷ sẽ ngồi nghe người trút giận a!”

“ ... ”

Ngôn Hạo diễn xong, thì ngồi xuống bên cạnh nàng, tay anh khe khẽ vén mấy cọng tóc mai lòa xòa trên gương mặt nàng.

“Cho nên Xướng Trễ, em đừng ép người quá ! Em cố tình làm như vậy chẳng những không thay đổi được gì, mà ngược lại sẽ làm những người quan tâm em càng thêm lo lắng...”

Trong lòng nàng bỗng một trận lên men, cảm tức nói: “Ép buộc người rõ ràng là hai người các người! Biết rõ đi là cho dù có đi đến đâu thì kết quả cũng đều như vậy, vì sao lại còn muốn lãng phí thời gian cùng sức lực một cách vô ích?”

Tay anh khẽ dừng lại một chút, ánh mắt lóe sáng, “Bởi vì tất cả chúng ta đều có hy vọng, bởi vì chúng ta tin tưởng chỉ cần ôm chặt lấy cho dù một tia hy vọng thì sẽ có kỳ tích phát sinh... Xướng Trễ, em không tin tưởng vào kỳ tích sao?”

“Không tin! Cho dù là có kỳ tích đi nữa, cũng sẽ không phát sinh ở trên người em.”

“A, em lại bắt đầu khẩu thị tâm phi! nhưng thật ra lần này có một chút thay đổi!” Ngôn Hạo nhẹ nhàng kéo nàng ôm vào trước ngực, cầm nhẹ trên đỉnh đầu nàng lẩm bẩm: “Em có còn nhớ trước kia lúc ở cô nhi viện, bọn trẻ khác vẫn thường xuyên lấy vết bớt trên mặt em để mà giễu cợt, có một lần em không thể kiềm chế nổi, liền đứng chống nạnh ngẩng cao đầu nói với bọn họ là: cười đi cười đi! Chờ đến ngày nào đó ba mẹ ta bằng vết bớt này nhận ra ta, rồi đem ta trở về nhà, các người lúc ấy sẽ rất ganh tị! “ ha ha, bộ dáng em nói chuyện lúc ấy đặc biệt rất có khí thế, quả thực là tựa như cái gì a ... Ách, nữ đầu sĩ?”

Anh còn tính đem nàng so sánh với nữ đầu sĩ, chẳng phải hình tượng bây giờ của nàng còn chưa đủ xấu xí!

“Bây giờ em vẫn còn nghĩ như vậy sao?”

“Nghĩ cái gì?”

Anh cúi đầu, ngón tay vuốt nhẹ nhẹ trên thái dương nàng, “Nghĩ về chuyện một ngày nào đó ngẫu nhiên đang đi trên đường, ba mẹ em đột nhiên chạy đến nhận ra em ... Kỳ thật làm giải phẫu bỏ đi vết bớt không phải là thực sự phiền toái, cũng sẽ không phải là sẽ rất đau...”

Nàng ngưỡng mặt trừng mắt nhìn anh nói: “Ngôn Sơ Huân, anh thực sự là đáng ghét!”

Anh nheo nheo ánh mắt nhìn nàng cười: “Ừ, anh thực là đáng ghét! ... sau đó rồi sao ? em có đi tìm bọn họ không ?”

Có vẻ như chuyện này có chỗ nào đó không đúng nha? Ngay cả phương thức nói chuyện anh cũng thay đổi!

Nàng bụng đầy oán khí nói: “Không có, làm sao em lại phải đi tìm? Có lẽ bọn họ căn bản là không muốn nhìn thấy em, có khi còn ước gì em vĩnh viễn không tồn tại trên cõi đời này là tốt nhất!”

“Nhưng trong lòng em luôn hy vọng là bọn họ có thể tới tìm em mà, không phải sao?”

“ ... ”

Hơi thở của anh dừng ở trên gương mặt nàng, làm trán nàng bỗng xuất hiện vài giọt mồ hôi.

“Xướng Trễ, nếu phải đem hy vọng ký thác trên người người khác, không bằng đem hy vọng đó lưu lại cho chính bản thân mình, em không phải là không tin kỳ tích, chỉ là em quá cố chấp, chính xác mà nói là em vừa cố chấp lại vừa sợ hãi, một khi em đã cố chấp nhận định, kết quả lại không phải như em mong muốn, thì em liền khiếp đảm lùi bước trốn vào trong cái vỏ của chính mình...”

Nàng nghe anh nói then quá hóa giận bắt đầu lại giở cái giọng điệu bất hợp tác ra: “Sao anh không đi điều khắc hột đào của anh đi, đến đây phân tích cho em làm cái gì?”

“Anh muốn đem bản thân em mổ xẻ ra cho em xem, để em có thể biết chính bản thân mình tốt cùng là bệnh ở nơi nào.” Anh nói xong gõ lên đầu nàng.

Chờ đến lúc nàng phản ứng lại, thì nhảy dựng lên một mặt la hét “đầu óc anh mới là có bệnh!”, một mặt giơ nắm đấm lên thì anh đã chạy ra thật xa, sau đó chạy vào phòng lấy chăn gối dự trữ của nàng rồi leo lên sô pha.

Nàng ngạc nhiên hỏi: “Anh ngủ ở đây sao?”

Ánh mắt anh trát trát nhân tình, cười đến vô hại: “Không ngủ nơi này chẳng lẽ ngủ trên giường của em? Anh thì không ý kiến a, dù sao trước kia cũng không phải chưa từng ngủ cùng nhau...”

Cái anh nói trước kia, là thật lâu thật lâu ... trước kia.

Khi đó cả hai bọn nàng đều còn ở cô nhi viện, hơn mười đứa trẻ ngủ chung trên một cái giường dài, bất quá mỗi đứa trẻ đều có gối và chăn riêng.

Mỗi khi trời mưa lớn có sấm sét, Sơ Huân anh sẽ ôm lấy chăn gối leo qua người mấy đứa nhỏ khác đến sát bên nàng ôm cổ nàng nói: “Xướng Trễ, ta sợ.”

Kỳ thật là nàng cũng rất sợ, bất quá là vì ở trước mặt anh “Tiểu người hầu” này thì vẻ mặt cố tạo hình tượng “Lão đại”, nàng lúc ấy liền đem anh nhét vào trong chăn, khinh vờ nhẹ vào vai anh nói: “Chớ sợ chớ sợ, có ta bảo vệ ngươi.” Sau đó hai đứa trẻ bọn nàng liền ôm nhau vừa sợ vừa lo ngủ thẳng cho đến quá trưa, lại bởi vì ngủ quên không có xếp chăn chiếu gọn gàng nên cả hai đều bị a di mắng cho té tát ...

Chuyện cũ trong lòng nàng tưởng chừng đã ngủ yên thì bây giờ bởi vì câu nói vô tình của Ngôn Hạo anh mà tràn về như nước, đang lúc tâm trạng đang chìm trong cảm xúc thử ấu thơ thì Ngôn Hạo đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng hỏi: “Xướng Trễ...”

“A?”

“Embây giờ ngủ còn đá chăn như lúc trước không?”

“...”

Nàng trong lòng thầm rửa: “Anh mới là người ngủ đá chăn á! Anh ngủ lại còn đá dằm!”

Nửa tháng sau, thủ tục xuất ngoại của nàng cuối cùng cũng hoàn thành, Hác Hiểu Lôi cùng Ngôn Hạo cũng không lại theo ép nàng nói về chuyện qua Mỹ chữa bệnh nữa, bọn họ không đề cập tới thì nàng cũng không hỏi, cứ như vậy, thời gian lại thêm nửa tháng nữa trôi qua.

Trong thời gian này, Hác Hiểu Lôi nàng ta bị một đóa hoa đào từ trên trời giáng xuống, nện thẳng trên đầu.

Nàng ta cứ gân cổ cường điệu, cái đó không phải là đóa hoa đào mà căn bản chỉ là một tên đầu gỗ hơn nữa lại là một tên đầu gỗ vừa khó nhai lại vừa cứng đầu. Nàng và Ngôn Hạo thì lại nhất trí cho rằng, cho dù không phải là đóa hoa đào đi nữa thì cũng có thể chỉnh sửa thành đóa hoa đào a.

Người hiện tại đang cầm mệnh hoa đào theo đuổi Hác Hiểu Lôi là một gã giáo sư đại học tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nói đến tình huống hai người bọn họ quen biết, thật đúng có thể gọi là một dạng ngôn tình cầu huyết.

Chuyện là có một hôm, Hác Hiểu Lôi sau khi tiếp khách hàng quan trọng cơm nước xong xuôi thì nàng ta cũng đã say khướt lác lác đi đến bãi đậu xe.

Nha đầu đó tay cầm chìa khóa điều khiển từ xa đối với một chiếc xe rất sang trọng bật bật bấm bấm nửa ngày mà vẫn không thể mở được cửa xe, cuối cùng nàng ta mới mơ màng phát hiện ra chiếc xe này không

phải là của mình đang tính xoay người đi tìm xe của nàng ta thì bỗng sau lưng xuất hiện một nam nhân xa lạ vỗ nhẹ bả vai nàng nói: “Tiểu thư, này hình như đây là xe của ta...”

Hác Hiểu Lôi lúc bấy giờ sắc mặt thẹn thùng, thái độ thì lại vẫn như cũ rất cứng rắn nói.

“Của người thì của người ! xe thôi mà, có hiếm lạ gì đâu a? Nhạ, trả lại xe cho người!”

Nhà đầu nàng ta nói xong, tay bỏ chùm chìa khóa điều khiển của nàng vào trong lòng bàn tay nam nhân đó, quay người bước đi vài bước, rồi dường như suy nghĩ ra được điều gì lại quay người trở lại nhanh chóng đoạt lại chùm chìa khóa rồi quát: “Nhảm nhí! Đây là chìa khóa của ta mà, tại sao lại phải đưa cho người a? Kê lừa đảo!”

Nam nhân kia chẳng những không tức giận mà còn giữ chặt tay Hác Hiểu Lôi, hảo tâm khuyên bảo nàng ta: “Tiểu thư, uống rượu say mà lái xe rất nguy hiểm , ta nghĩ người vẫn là nên đón taxi về nhà đi!”

Hác Hiểu Lôi trừng mắt nhìn hấn liếc một cái, tức giận nói: “Ta vẫn thường uống rượu say rồi lái xe đây, thậm chí là còn lái máy bay nữa, cần gì đến kẻ lừa đảo như người đến quản chứ?!”

Nam nhân khẽ nhún nhún đầu mày, cố gắng nhẫn nại giảng đạo lý cùng Hác Hiểu Lôi.

“Tiểu thư, người say như vậy không thể lái xe được đâu? Lái xe sau khi say rượu không chỉ nguy hại cho an toàn của chính mình mà cũng sẽ nguy hại cho an toàn của người khác...”

Hác Hiểu Lôi bắt đầu phát hỏa, giờ túi lên chuẩn bị bạo người thì đã bị nam nhân kia đè lại nhét vào trong xe của anh ta, dùng dây an toàn trói nàng ta ngồi ngay ngắn lại rồi quay qua hỏi.

“Như vậy đi! Nói cho ta biết nhà người ở đâu, ta đưa người về!”

“ ... ”

Kết quả là, một đoạn hoa lệ lệ JQ, nga không phải , mà là tình cảm lưu luyến, cứ như vậy mở màn.

Nàng nghe xong, cười trêu chọc Hác Hiểu Lôi nàng ta: “Tỷ tỷ, đây đúng là đào hoa từ trên trời giáng xuống a!”

Hác Hiểu Lôi biểu tình cười nhạt nói: “Thí! Là nạn kiếp hoa đào! Tỷ trên đời này hận nhất là hai dạng người một là nhà văn hai là dạy học, thật không hiểu nổi bây giờ vướng vào đủ cả hai! Người thì không tính đi, coi như đời này tỷ nợ người, còn hấn ta dựa vào cái gì chứ! Cả ngày đem tỷ của người ra làm học trò để giáo dục sao! Còn lâu! Có giáo dục cũng chỉ là tỷ của người đi giáo dục người khác, làm gì có chuyện tỷ để người khác giáo dục mình a?”

Nàng tò mò hỏi: “thế hấn ta dạy cái gì?”

Hác Hiểu Lôi nàng ta lúc này hơi nghi nghi rồi nói: “Hình như là Hán ngữ...” Nói xong thì đã ngay lập tức nổi giận: “Thật là nhảm nhí a! lại còn dám tự giới thiệu là giáo sư Hán ngữ , hấn không nói ra thì chết à? Bây giờ còn dám nói là cùng hấn, có mà tự đào huyệt chôn sao chứ? Tỷ của người cũng không thể giảng đạo lý thẳng loại giáo sư đại học như hấn đúng không, đúng là kẻ lừa đảo!”

Nàng nghe nàng ta găm gừ cười đến ngã trái ngã phải, không tiếc nắm lấy cơ hội chèn ép nàng ta: “Ai biểu người trước kia không biết thân biết phận mà dùng loạn cả các thành ngữ, bây giờ không phải là báo ứng sao ? Dù sao đi nữa hấn cũng làm được một việc tốt là cứu vớt Hán ngữ, kể ra cũng có thể coi như là tạo phúc cho toàn xã hội!”

Hác Hiểu Lôi nhảy dựng lên đem nàng đè xuống sofa, luôn tay cù lét nàng.

Vì sức khỏe của nàng nên Ngôn Hạo anh đã thiết kế cho nàng một thứ có thể gọi là “nghỉ ngơi biểu”.

Thí dụ như trong đó quy định mấy giờ rời giường, mấy giờ thì phải đi ngủ, mấy giờ thì phải đi ra ngoài tản bộ; còn tệ hơn nữa là “nghỉ ngơi biểu “ đó còn có thêm cả phần dặn dò kỹ lưỡng như không được ăn thức ăn nguội gì đó, không được ăn cay gì đó, không được hút thuốc ,không được uống cà phê, ngay cả hoa quả cũng đều phải rửa sạch gọt vỏ rồi mới được ăn

Anh còn rãnh rỗi dùng bút làm ra các loại ký hiệu trên bảng ”nghỉ ngơi biểu “

Thí dụ như vòng tròn là thời gian uống thuốc, tam giác là thời gian tái khám định kỳ, lập phương là thời gian đo nhiệt độ cơ thể, hình thoi là thời gian vận động. Mà còn quá đáng hơn là anh đã kỳ công làm ra hơn 10 tấm “nghĩ ngợi biểu” như thế dán khắp các nơi mà ánh mắt của nàng có thể chạm tới, haizz...nói ra thì thật là quá đáng, trong toilet cũng có một tấm như thế. Nàng mỗi lần ngược lên nhìn thấy mấy tấm “Nghĩ ngợi biểu” của anh thì liền cảm thấy hai người bọn họ riết đem nàng đưa lên thành vị trí gì đây chứ?

Thói quen cuộc sống của nàng đã bị hai người bọn họ, đặc biệt là Ngôn Hạo làm cho chuyển biến có thể coi là long trời lở. Nàng vừa bị Ngôn Hạo dùng thủ đoạn sức mạnh không chế, vừa dùng lời ngon ngọt dỗ dành như dỗ tiểu hài tử mà cuối cùng hoàn toàn triệt để thay đổi.

Hiện tại, nàng mỗi ngày trừ ăn, ngủ, đi bộ, lại không có chuyện gì để làm, vì thế cho nên bản thân cũng cảm thấy buồn chán lại nhớ đến quyển tiểu thuyết võng du vẫn đang còn dang dở kia ... bèn nghĩ tới nếu có chết thì cũng phải hoàn thành nó đã.

Vì thế, nàng sau khi thông suốt mỗi ngày bảy giờ ngoại trừ ăn, ngủ, đi bộ bên ngoài, còn lại thời gian đều tập trung trên bàn phím viết nốt tác phẩm còn dang dở.

Quyển tiểu thuyết này chắc quyển nàng viết nhanh nhất a, chỉ hơn một tháng đã kết thúc, toàn văn gồm hơn mười vạn chữ, đại bộ phận tình tiết phát sinh ở trò chơi, kết cục là lúc hai nhân vật chính một nam một nữ gặp mặt nhau trong thực tế, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau chỉ im lặng mà cảm nhận nội tâm.

Độc giả có ý kiến là kết thúc có vẻ buồn, nhưng kỳ thật nàng lại cảm thấy đây mới là kết cục hoàn mỹ nhất.

Rất nhiều nhân vật chính trong tiểu thuyết, không phải đều thích cảm thán “Nhân sinh nếu chỉ như lúc ban đầu gặp” sao? Tốt lắm, nàng muốn câu chuyện của nàng dừng lại ở “Mới gặp”. Chính là mới gặp, chỉ như lúc ban đầu mới gặp, chỉ để lại sự kinh diễm, ái mộ, còn các mặt hiểu lầm, phản bội, đau xót, tiếc nuối sau này hết thảy cùng nhau hóa thành mây bay?

Sau khi nàng viết xong, Ngôn Hạo anh mới đưa cho nàng xem một bức tranh minh họa bằng bút máy, không có nhiều màu sắc.

Trong bức tranh, tuyết trắng bay tán loạn, hình ảnh một cô gái quàng khăn cổ thật dày, sợi tóc lòa xoà trên hai má, nhân vật nam mặc một chiếc áo gió, ánh mắt ôn nhu mà thâm tình. Bông tuyết trắng toát tuôn rơi xuống, dừng lại ở trên mái tóc đen mượt của cô gái, dừng lại ở đôi vai to lớn của nam hài, hai người mặt đối mặt đứng, cùng yên lặng ngóng nhìn, trên góc của bức tranh có một hàng chữ Là “Mới gặp”.

Bức tranh minh họa của anh chiếm được sự hâm mộ của rất nhiều độc giả, có người nói thích khuôn mặt ngưỡng ngưỡng của cô gái, có người nói là thích ánh mắt thâm tình của nam hài, còn có người nói thích bầu không khí lãng mạn của bức tranh, còn có người tha thiết muốn biết tên của vị họa sĩ đó ...

Nàng đưa hết phản hồi của độc giả cho Ngôn Hạo anh xem, trong lòng không khỏi ghen oán giận nói: “Em phải cực khổ viết đến hơn mười vạn chữ, còn anh lại chỉ cần dùng một bức họa liền lấy đi hết sự hâm mộ của độc giả!”

Anh chỉ khẽ cười: “Vậy thì lần sau chúng ta hợp tác, em viết chữ anh họa tranh, hai chúng ta cho ra một quyển truyện tranh, thế là em và anh có thể trở thành đồng tác giả.”

Nàng hừ lạnh nói: “lại còn thế nữa ? Anh còn tính theo em đòi làm đồng tác giả nữa sao, thật là không công bằng mà?”

Anh lại thì thầm khẽ nói: “Kỳ thật, điều anh muốn nhất là cùng với em chung tài sản cơ.”

Nàng hơi ngẩn người, vội vàng nói sang chuyện khác.

Lúc nàng bận sáng tác, Ngôn Hạo anh cũng không quấy rầy nàng, chỉ đến thời điểm tắt yếu, anh khẽ lên tiếng nhắc nhở nàng nghỉ ngơi một chút, sau đó cũng im lặng làm chuyện yêu thích của anh, ngẫu nhiên còn lấy bút ra họa họa phác phác.

Nàng sáng tác ròng rã hơn một tháng mà ra được hơn mười vạn chữ, còn trong một tháng đó anh vẽ cũng ra khoảng hơn nửa thước cao bản thảo, trong nhà của nàng có cái gì trên cơ bản đều bị anh đem ra làm chủ đề hết, ngay cả Dư tiểu trư cũng không thoát.

Dư tiểu trư dưới ngòi bút của anh, động tĩnh đều có, ăn cơm , ngủ , ngáp , đuổi người , ước chừng ba mươi mấy tấm,nếu sắp gần vào nhau cùng một dãy thì có thể cảm nhận giống như một cảnh trong phim hoạt hình!

Ngôn Hạo cũng đem cả nòng ra vẽ, khi bị nòng bắt gặp, anh lúng túng hỏi.

“Như thế nào? Chê anh vẽ xấu quá à?”

nàng thành thật trả lời: “Không, anh vẽ rất đẹp .” những lời này căn bản không giống nàng.

Anh nghe thấy thế hưng trí bừng bừng nói: ” vài ngày nữa anh đi mua màu cùng canvas, anh muốn vẽ tranh toàn thân của em, nhà em có bức tường trống lớn như vậy vẽ xong treo vào đấy nhất định sẽ càng đẹp mắt!”

Nàng đã kích sự hưng phấn của anh nói: “Cho dù anh có vẽ em to như bức tường ấy thì bản thân em cũng không thể trở Mona Lysa được .”

Ngôn Hạo đem bút bắt đầu vẽ vẽ, miệng cần nhằn nàng không hiểu nghệ thuật, nàng đứng đấy thấy các bản phác thảo của anh ving vãi đầy trên mặt đất , trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, liền quay lại hỏi anh: ” một bức họa của anh có thể bán được bao nhiêu tiền?”

Anh vẫn đang tập trung vào công việc không chút để ý nói ra một con số làm nàng ghen hòng nhìn trân trối.

Nàngvừa cần nhằn cảm thán “Đúng là trên mặt đất đầy tiền mặt a!”, vừa cúi người nhặt hết những bác phác thảo anh vứt đầy trên mặt đất lên thu gọn lại , lại nhặt được thêm vài tấm anh chỉ vẽ dang dở rồi như không ưng ý vò nát , nàng vuốt cho thẳng thơm lại rồi quay qua hỏi anh có thể sửa lại để làm tác phẩm trưng tượng bán hay không?

Sắc mặt Ngôn Hạo anh bây giờ giống như đèn kéo quân, cuối cùng là dở khóc dở cười đem nàng kéo vào trong lòng, mắng nàng là chỉ thấy tiền là mắt sáng rồi.

Bởi vì nàng thay đổi số điện thoại, Hạ Lỗi anh không cách nào liên lạc được với nàng bèn gọi điện thoại đến công ty của Hác Hiểu Lôi, hỏi nàng ta nàng làm sao vậy? Hác Hiểu Lôi lại tìm cớ kéo dài thời gian rồi nhanh chóng gọi điện thoại cho nàng, hỏi nàng có muốn nàng ta đem chuyện nói với anh?

Nàng chỉ khê nói: “Không cần.”

Hác Hiểu Lôi lại hỏi: “thế bây giờ ta nên trả lời thế nào đây?”

“Người cứ nói là ta đã xuất ngoại rồi! Về sau cũng không quay trở về nữa, bởi vì thời gian rất gấp rút cho nên không kịp báo với anh, thuận tiện giúp ta nói với anh rằng ta thực xin lỗi.”

Sau đó Hác Hiểu Lôi lại gọi điện thoại lại nói cho nàng biết , Hạ Lỗi anh sau khi nghe thấy tin này, ở đầu dây điện thoại bên kia trầm mặc rất lâu...

Nàng không hề chơi trò chơi, nhưng ngẫu nhiên muốn đi dạo diễn đàn, phiên phiên báỉ thiếp, trang băng tâm đường.

Một cái tên cơ hồsắp bị quên lãng, lại lần nữa hiện lên ở trong trí óc nàng.

Hết thấy hết thấy mọi hình ảnh trong đầu đều rõ ràng như thật nhưng lại giật mình nhận ra chỉ là một giấc mơ.

Cho em về cùng chỗ, Lạc Thủy Thanh Hoàng...

Bây giờ,phong cảnhbên trong đã còn không thể thấy thân ảnh của nhau, anh phải chăng là sẽ có cùng ý nghĩ như nàng?

Game Thiên Hạ lúc đó là game mới quảng cáo âm ỉ, nàng rốt cục vẫn là nhịn không được tham gia trò chơi, sau đó mới phát hiện ra rằng không chỉ có Cửu Lê thay đổi mà ngay cả Ba Thực cũng đều đã thay đổi.

Suối nước khoáng đã từ một làng chài nhỏ biến thành một trấn nhỏ Cực Cự Môn, nguyên lai không nhìn thấy đại môn, trước kia ở đây có thể câu ra cá trầm cổ, cá chép bạc, di động kính, nay thì dù chỉ là con

sông nhỏ Mặc Long cũng không còn thấy nữa, NPC đều ở trong nhà của mình, nàng lang thang một vòng lớn, cũng không thể tìm thấy ông chủ của ngân hàng tư nhân lúc trước ở đây.

Nàng giương ánh mắt mờ mịt đứng ở bên cạnh Thần Thạch, bỗng nhiên trong lòng nàng nhớ tới Hoàng Tuyền U Cảnh cuối cùng một vị BOSS khi bị đánh hạ đã thốt lên một câu ... Thiên Hạ vẫn là Thiên Hạ, chỉ có tâm của các người là thay đổi.

GM, hiện tại ngay cả khung cảnh trò chơi cũng đều đã thay đổi, tâm của nàng có thể nào lại không thay đổi chứ?

Nàng đem bộ tô mặc trên người cùng bộ trang phục đêm thất tịch tình duyên cởi ra bỏ vào trong túi, thay trang phục Băng Tâm đệ tử mới vào, đã không còn có đôi cánh màu trắng và Cẩm Viên cảnh xuân hoàn hảo đẹp, bộ trang phục trên người nàng bây giờ chỉ tuyền một màu xanh đậm, nhưng lại có vẻ đặc biệt rất cô đơn.

Nàng cười Tiểu Bạch mã tính đạo xung quanh nhìn ngắm phong cảnh lần cuối, cuối cùng bước chưa đủ vài bước, đã bị người ta đem nàng hắc bạch .

86. Chương 86: Hy Vọng Không Bằng Lãng Quên.

Nàng đầu tiên là bị trúng ám khí của Quỷ Quái, tiếp theo là trúng Hư Phục Chùng và Băng Tâm Đoạn Trường Hủ Cốt, sau đó thì bất chợt có một tên Dịch Kiếm sử dụng Bát Hoang trợ cứu nàng. Nàng đang suy nghĩ xem là ai có lòng tốt như vậy, gặp chuyện bất bình liền rút dao tương trợ, thì chợt nghe tên Dịch Kiếm kia lấy tay tự đâm vào ngực la làng: “Trời ơi phóng sai kỹ năng !” hắn vừa nói xong, thì liền giương hai tay hai kiếm chém đổ nàng. Cùng lúc đó, một tên Thiên Cơ xoay quanh một tên Hoang Hỏa nghênh diện mà đến đánh nàng, hỏa thiên và hỏa tích kia thì hoa lệ đem nổ tung nàng.

Nàng vừa đứng nhìn bản thân hào của mình bị hắc bạch vừa bồn chồn tự hỏi : GM, chẳng lẽ là có gì nhầm lẫn ở đây? Nàng bắt quá chỉ là không có mặc trang bị Lỏa Cái Bôn mà thôi, mà sao bọn họ lại muốn truy sát nàng?

phụ cận - Luyện Thượng Ngươi: (nhe răng) nữ nhân này như thế nào còn không biết xấu hổ lại dám login a?

phụ cận - Hâm Khôi Ý Lạnh: (mở hôi lạnh) chắc nàng ta biết sẽ bị truy sát, cho nên mới thoát trang?

phụ cận - Muội Tử, Ca Thực Ôn Nhu: (nhíu mày) ta thấy giống như là bị đạo hào, chắc có ai đó trả thù cho đại thần?

phụ cận - Nước Ấm Lý Éch: (run lên) có phải không....

phụ cận - Chỉ Vì Y Nhân: (run lên) nhưng ngay cả tên cũng không sửa, mọi người nghĩ thế nào ?

địa khu – Đi Ngang Qua Đánh Nước Tương: (xao mõi) đi qua không cần bỏ qua, Thuyền Đánh Cá Xương Trễ hiện đang ở ba thực tọa độ XX, XX, ai có cừu thì báo thù, ai không cừu thì giải hận ha!

Chuyện này nếu là trước kia, nàng cho dù không nhảy dựng lên thì cũng sẽ chửi mắng vài câu rồi hỏi cho ra chân tướng tốt cùng là gì, nhưng hiện tại, nàng chỉ im lặng nhấn phím ALT F4.

Rời khỏi trò chơi lần này, sau khi tắt máy tính, thì trò chơi này sẽ không còn quan hệ với nàng nữa.

Lúc chuyển mũi tên chuẩn bị tắt máy thì trên màn hình bỗng xuất hiện một hàng tin nhắn.

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: là người ?

Cửa sổ chat riêng - Lòe Lòe Hạnh Phúc nói với nàng: tỷ tỷ?

Ngay lúc nàng đang do dự không biết phải làm thế nào thì có rất nhiều tin nhắn lại xuất hiện.

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: rốt cuộc có phải hay là người hay không? Người lên tiếng nói chuyện cho lão tử!

Cửa sổ chat riêng - Lòe Lòe Hạnh Phúc nói với nàng: (khóc lớn) Xướng Trễ tỷ tỷ, bọn họ nói Lạc Thủy đại thần bởi vì tỷ mà bị tai nạn xe cộ, rồi tỷ lại bỏ lại hắn, chuyện là thật sao?

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Dư Xướng Trễ, người có phải đang định đổi hào? Người rút cuộc là đang trốn tránh ai vậy?

Cửa sổ chat riêng - Lòe Lòe Hạnh Phúc nói với nàng: (khóc lớn) Xướng Trễ tỷ tỷ, bọn họ nói tỷ chính là kẻ lừa đảo, không chỉ có lừa tiền bạc của Lạc Thủy đại thần mà còn lừa cảm tình của hắn, ngay cả ảnh của tỷ trên diễn đàn cũng đều là giả ...

Lừa tiền ... lừa cảm tình?

Nàng không cố ý mà cúi xuống nhìn chiếc nhẫn bạc trên ngón vô danh nở một nụ cười lạnh, lạnh như trái tim của nàng ngay lúc này, trong lòng thầm đánh giá chiếc nhẫn đó nó có được tính là đủ giá trị với lời buộc tội của bọn họ hay không.

Cửa sổ chat riêng - Lòe Lòe Hạnh Phúc nói với nàng: nhưng ta không tin, Xướng Trễ tỷ tỷ, bọn họ nói toàn là sai sự thật, đúng hay không?

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: yêu nghiệt, mau nói cho lão tử người đang ở đâu, Lạc Thanh Hoảng bắt bọn ta phải hỗ trợ hắn tìm cho được người!

Hỗ trợ anh tìm nàng?

Anh vì sao lại muốn Quan Công bọn họ hỗ trợ tìm nàng chứ?

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: người cho dù có muốn cùng hắn chia tay, thì cũng nên gặp nhau nói cho rõ ràng đi? Sao lại hành động không minh bạch như thế chứ hả?

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Dư Xướng Trễ, nếu người còn có chút lương tâm, còn nghĩ đến tình cũ thì hãy đi gặp Lạc Thanh Hoảng, cùng hắn đem mọi chuyện nói cho rõ ràng đi, nếu người thật sự muốn chia tay với hắn thì cũng nên giúp hắn chặt đứt ý niệm trong đầu...

Anh không phải đang có vị hôn thê bên người sao?

Nàng đi gặp anh làm cái gì? Để làm tiểu tam sao?

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: Lạc Thanh Hoảng đều do bị người ép buộc ra thành như thế kia, cư nhiên vẫn còn cả ngày nhớ thương người! Thật là đáng chết mà! Tên tiểu tử này sao lại có thể chung tình như thế chứ! Lão tử thật cảm thấy hắn làm thế thực sự không đáng giá!

Cửa sổ chat riêng - Quan Công Trước Mặt Đùa Giỡn Đại Dao nói với nàng: dù sao những lời lão tử muốn giúp người nhấn cho người thì cũng đã nhấn rồi, có muốn đi hay không đ chính bản thân người tự quyết định đi!

Anh vẫn nhớ thương nàng? Anh vẫn một lòng với nàng sao?

Nàng chần chờ tính hỏi thăm Quan Công xem bây giờ tình trạng của Lạc Thanh Hoảng anh như thế nào? Thì đột nhiên Ngôn Hạo mở cửa bước vào nhà, trong tay anh còn đang cầm bánh sôcôla cùng trà sữa Pearl mà nàng cực kỳ yêu thích.

Không biết có phải do cuộc sống nghỉ ngơi có phần cải biến, khẩu vị của nàng gần đây rất tốt, luôn nghĩ tới thêm ăn cái này cái nọ, còn thích ăn luôn những thứ mà trước đây nàng vô cùng chán ghét. Thường xuyên là đột nhiên thèm ăn thứ này thứ nọ nhưng đến khi Ngôn Hạo anh cất công đi mua về thì nàng lại không muốn ăn nữa.

“Xướng Trễ, trà sữa vẫn còn nóng, em muốn uống luôn bây giờ không?”

Nàng tâm trạng bất an vội đem cửa sổ trò chơi hạ xuống, nhưng lại vẫn bị anh nhìn thấy.

“Em đang chơi trò chơi?” ánh mắt Ngôn Hạo khẽ dừng lại trên màn hình máy tính của nàng, rồi như không thèm để ý ngữ khí của anh lại lơ là nói: “Ha ha, chơi trò chơi thì có lạ đâu, vì sao em không cho anh nhìn a?”

Nàng gầm gừ nói: “Đúng vậy! Chơi trò chơi cũng đâu có gì là lạ vậy thì tại sao anh không dám nói cho em biết vậy?”

Ngôn Hạo kinh ngạc nhìn nàng, thần sắc rõ ràng có chút khó hiểu.

Nàng cười cười: “Mạch Thượng Sơ Huân không phải là anh sao? Cái tên tiểu đồ đệ thích bám dính làm nũng kia không phải là anh sao ...”

Ngôn Hạo bây giờ mặt đỏ rực lên, dáng vẻ cúi cúi xem như cam chịu.

Nàng không vừa lại nói tiếp: “Em chỉ là có điểm không rõ, vì sao anh lại có thể biến thành hệ thống tốc xúng đồ đệ của Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ? Chẳng lẽ là anh đã hối lộ GM?”

Ngôn Hạo run run lông mi, cười hì hì tiến sát đến bên người nàng, vẻ mặt nịnh nọt nói: “Chuyện này tuyệt đối là trùng hợp! mà cũng có thể gọi là duyên phận...”

“Duyên phận?” nàng khẽ nhú mày.

“Ừ!” anh sáng khoái gật đầu.

“Được lắm! Vậy thì vì duyên phận này, tiểu đồ đệ anh có thể đi mua cho vi sư đây hai ký đường để ngào hạt dẻ được không!”

“...”

Ngôn Hạo anh vô tư hỏi nàng có còn cần thêm bất cứ thứ gì khác nữa không? Nàng nói không cần, sau đó anh lấy chìa khoá bước ra khỏi cửa.

Một lần nữa nàng lại login, đám người “Mở rộng chính nghĩa” đã sớm giải tán, nàng nhắn tin cho Quan Công, nhưng hệ thống đã nêu lên: người chơi này hiện không online.

Nàng đang nghĩ sẽ tìm ai đó hỏi thăm một chút, thì từ xa đã thấy một người mặc trang phục đạo sĩ Quyết Tuyệt cười thần thú, lao như điên tới bên nàng.

Hình ảnh kia sao mà quen thuộc quá, nàng vì bất ngờ cũng không biết giải thích với sư phụ anh như thế nào nên liền nằm rạp trên mặt đất không hề động đậy, Quyết Tuyệt đạo sĩ chạy tới gần nàng thì bước xuống thần thú chăm chú đứng nhìn nàng, sau một lúc lâu, anh gửi đến cho nàng hai chữ ngắn ngủi.

phụ cận - Luân Hồi Ngàn Năm: đồ đệ...

Thấy nàng không lên tiếng, anh lại kiên nhẫn tiếp tục gửi tin nhắn.

phụ cận - Luân Hồi Ngàn Năm: Xướng Trễ, là em sao?

phụ cận - Luân Hồi Ngàn Năm: em đổi số điện thoại di động tại sao không nói cho sư phụ biết?

phụ cận - Luân Hồi Ngàn Năm: em đi đâu vậy ? Về sau có còn vào trò chơi này nữa không?

hệ thống nêu lên - Luân Hồi Ngàn Năm sử dụng tụ hồn cố phách phù cứu nàng, nhận hay không nhận?

Nàng cự tuyệt anh giúp nàng sống lại.

phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: kỳ thật ta chỉ là người đạo hào , người không phát ra ta đã lấy hết trang bị của hào này sao?

phụ cận - Luân Hồi Ngàn Năm: ...

phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: hào này thật là chán a, ta đạo một chút thì đã bị người ta hắc bạch, thực không hay ho gì a!

Luân Hồi Ngàn Năm anh không nói lời nào, vẫn đứng yên đó không hề nhúc nhích nhìn nàng, bất quá là anh đang nhìn nhân vật 3D trong trò chơi mà thôi, nhưng lại làm cho nàng có chút chột dạ.

phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: hào này duyên có trang bị gì cũng đã bị ta lấy hết , thật sự không còn có giá trị gì nữa, lát nữa khi ta logout sẽ thuận tay san hào, làm việc thiện tích đức, soái ca người cũng đừng nhớ thương chi nữa!

Sau khi nàng gõ ra những dòng cuối cùng này lập tức đóng trò chơi, hình ảnh còn lại trong nháy mắt chỉ là một câu.

phụ cận - Luân Hồi Ngàn Năm: người làm ơn đừng động vào hào này, người muốn bao nhiêu tiền ta cũng có thể cho người!

Hình ảnh vừa chuyển, màn hình windows đổi thành màu xanh thẫm.

Nhưng mà, trong lòng nàng lúc này hình ảnh chưa dừng trong trí nhớ lại giống như cuộn phim không thể khống chế mà luân phiên hiện lên trong đầu, cứ từng đoạn một từng đoạn một mở ra, mỗi hình ảnh đều mang theo góc cạnh sắc bén, một lần lại một lần nữa cắt nhói tim nàng.

“Anh sợ em giống như lần trước, không nói tiếng nào liền logout, sau đó thì không bao giờ quay lại nữa.”

“Đồ đệ, em có biết cùng trang phục Gặp Vũ của em đối ứng với trang phục nam gọi là gì không?”

“Hắn là Quyết Tuyệt...”

“Đồ đệ, nếu em thích ngắm phong cảnh, sư phụ sẽ cùng em đi ngắm hết phong cảnh trong trò chơi này được không?”

“Đồ đệ đừng sợ, sư phụ đến đây! Em nói đi, cần chém ai?”

“Lão tử một tay phò trợ đại đồ đệ, dựa vào cái gì hắn muốn kết hôn đi liền cưới em đi chứ?!”

“hạnh phúc của anh chính là nhìn thấy em hạnh phúc...”

“Nếu như em nguyện ý, sư phụ sẽ cả đời như vậy mà chiều cố em ...”

nàng vẫn một tay cầm con chuột, một tay đặt trên bàn phím, duy trì cái tư thế kia nhìn chăm chăm vào màn hình windows màu xanh thẫm ngây người, cho đến tận khi Ngôn Hạo anh trở về, ôn nhu dùng khăn giấy đưa cho nàng ánh mắt như thăm hỏi nàng có chuyện gì xảy ra vậy? nàng mới phát hiện chính mình đang khóc .

“Sơ Huân, bên ngoài thời tiết tốt không?”

“Rất tốt , ánh nắng chan hoà ấm áp.”

“Vậy anh theo em ra bên ngoài một chút được không!”

Nàng ban đầu cũng chỉ vốn định đi bộ lang thang gần đó, Ngôn Hạo anh lại kéo nàng đến công viên, hết xem động vật rồi lại nhìn thực vật, sau đó lại còn kéo nàng đi dạo phố, nắm tay nàng giữa đám đông, chỉ vào cái này cái nọ hỏi nàng có thích mua hay không? Hoặc là kiên quyết chỉ vào món này món nọ dụ dỗ nàng? Vô luận là anh chỉ cái gì nàng cũng đều lắc đầu, cuối cùng sau khi đi dạo một vòng lớn, hai người trong tay vẫn chẳng có mua gì cả.

Buổi tối, anh mang nàng đến một nhà hàng Tây rất cao cấp ăn cơm.

Nàng nhìn thấy cửa nhà hàng trang hoàng lộng lẫy sang trọng cùng hầu bàn đứng chào đón ở cửa thì hất đầu đòi bỏ đi.

“Đây là chỗ giết người không thấy máu, chúng ta đổi nhà hàng khác đi.”

Ngôn Hạo nhéo nhéo nàng, đáng vẻ không quan tâm nói.

“Chỉ cần em nuốt trôi, anh đối phó được tất.”

Nàng hừ lạnh: “Một miếng bít tết giá bằng vài ký thịt bò, cái này không thể gọi là tao nhã, mà phải kêu là ngổ ngẩn.”

Ngôn Hạo anh lừ lừ ánh mắt, cười đến vô hại: “em nói thử xem, nếu anh khiêng em đi vào bên trong, thì có thể gọi là gì a?”

Anh thật là càng ngày dường như gan càng lớn?

Lúc hai người bọn này rời khỏi nhà hàng thì vô tình lại gặp một “Người quen”, một cô nương xinh đẹp “Người quen”.

Cho dù nữ nhân kia lần này không có đeo kính râm, nàng chỉ cần liếc mắt một cái cũng liền nhận ra nàng ta.

Lúc nàng và Ngôn Hạo ra đến cửa, nàng ta đang ôm tay một nam nhân đẩy cửa bước vào, cho dù cả hai bên cũng không dừng lại nói chuyện chào hỏi nhưng nàng ta vẫn phong tình vạn chủng nhìn Ngôn Hạo cười cười, Ngôn Hạo anh ngay lúc đó phản ứng đầu tiên vẫn là nhìn dáo dác xung quanh, sau đó nhanh chóng ôm vαιν àng, đem đầu nàng áp vào lòng, bước rất nhanh như đang chạy trốn.

Đi được một đoạn rất xa, nàng rốt cục không thể nhịn được nữa phát khùng nổi nóng.

“Anh thiếu tiền nàng ta à? Nàng ta là quỷ sao? Vì sao mỗi lần anh gặp nàng ta, anh đều cư xử giống như là đạo tặc mờ ám thế? Nếu ngại đi với em người khác chê cười thì anh có thể không đi chung mà tại sao lại làm ra vẻ ám muội với em?”

Ngôn Hạo trên mặt bất chợt cứng đờ, vội vàng theo nàng giải thích nói: “Xướng Trễ em đừng hiểu lầm, lần trước không kịp giải thích với em rõ ràng thì em liền không để ý đến anh nữa ! Thật ra nữ nhân kia là một diễn viên, anh chỉ cùng nàng ta hợp tác có một lần, miễn cưỡng cũng có thể xem như là có quen biết, nàng ta không phải là một diễn viên có lương tâm, chuyên môn dựa vào sì căng đàn để nổi tiếng ,nàng ta trước đó thường xuyên đi tìm những phóng viên có tiếng nhưng không có lương tâm nghề nghiệp để thuê bọn họ cố tình viết sai sự thật! Anh chỉ cần vừa nhìn thấy nàng ta là đã có cảm phóng viên ở đâu đó không xa, anh không nghĩ muốn chọc đến phiền toái, lại càng không muốn để em dính vào phiền toái...”

Bây giờ nàng mới bừng tỉnh ngộ, không trách lần trước lúc gặp mặt nữ nhân kia, Ngôn Hạo lại muốn dùng thân thể che chởnàng , còn cố tình kéo nón che khuất gương mặt, nguyên lai không phải là vì sợ nữ nhân kia, mà là anh sợ có đội săn ảnh đang ẩn núp đâu đó rình mò?

Bất quá thì ảnh chụp của nàng thì coi như cũng đạt tới độ “An toàn” về diện mạo đi, cho dù có bị đội săn ảnh chụp được cũng không có khả năng viết nên tin tức gì đáng xem đi?

Kết quả, sự thật đã chứng minh với bọn họ là : Ngôn Hạo anh lo lắng là hoàn toàn có lý ,ý nghĩ hôm trước của nàng bây giờ lại trở nên hết sức buồn cười.

Cùng là sử dụng viết lách kiếm tiền, mà sức tưởng tượng phong phú kèm theo khả năng thâm dết của bọn họ thực đã làm ột nhà văn viết tiểu thuyết trên mạng như nàng quá mặc cảm, hơn nữa còn bị thị phi của bọn họ đánh ột đòn quá đau.

Vài ngày sau, ảnh chụp của nàng cùng Ngôn Hạo đã liên tục xuất hiện trênbìa của mấy tạp chí lá cải, đại khái nội dung là: Ngôn Hạo cự tuyệt lời mời của nhiều đạo diễn nổi tiếng bây giờ đã tìm ra được nguyên nhân sự thật ...nhưng quyết định từ chối của anh lại liên quan đến một nữ nhân thần bí?!

Trong ảnh chụp, Ngôn Hạo đang ôm vai nàng, còn nàng đang tựa vào ngực anh, bộ dáng hai người trong hình tương đối thân mật.

Là vì ảnh chụpnghiêng nên chỉ thấy bên phải cùng bàn tay nàng, những phần còn lại thì rất là mơ hồ không rõ, nhưng vì căn bản bọn họ từ góc độ đó không thể thấy rõ diện mạo của nàng nên cố tình tập trung vào chiếc nhẫn trên tay nàng.

Trước mắt theo từ tạp chí lá cải đó có hai phán đoán , một là Ngôn Hạo anh đã bí mật cầu hôn với nàng, hai là Ngôn Hạo cùng nàng là người đã có gia đình vụng trộm qua lại, hiển nhiên so với phán đoán thứ nhất thì phán đoán sau càng có hiệu ứng với độc giả tò mò.

Nàng thực sự nghĩ chắc chuyện cũng không đến nỗi nào, tấm ảnh kia chụp không rõ ràng lắm, lại là buổi tối, hẳn là không có người có thể nhận ra nàng. Nhưng đến khi Hác Hiểu Lôi tay cầm cuốn tạp chí lá cải đó chạy như điên đến nói với nàng: “Thật là! Dư Xướng Trễ, người được lên tạp chí nha! Không nghĩ tới người đang vô danh như thế bỗng chốc biến thành danh nhân a!” thì tâm của nàng ngay tức khắc động lại.

Nếu Hác Hiểu Lôi nàng ta có thể nhận ra nàng, những người quen biết khác của nàng cũng đương nhiên có thể nhận ra . Không chừng chẳng bao lâu nữa, cái đám phóng viên này đã có thể điều tra ra chi tiết của

nàng, không chừng ngay cả cha mẹ nàng là ai cũng đều có thể đào bới ra.

Hác Hiểu Lô nhanh chóng đưa ra chủ ý nói: "Thừa dịp phóng viên còn chưa tìm đến phía trước, hay là chúng ta nhanh chóng chuyển nhà.

Ngôn Hạo suy nghĩ rất lâu sau cuối cùng lên tiếng thương lượng nói: "Xương Trễ, không bằng chúng ta đổi chỗ ..."

"Không bằng chúng ta đi Mỹ đi!"

Ngôn Hạo hơi sững sốt, nàng nghiêm túc giương mắt nhìn anh, thật sự nói: "thủ tục xuất ngoại không phải đã sớm làm xong rồi sao? Chúng ta đi Mỹ, lập tức đi thôi!"

Hác Hiểu Lô nghe xong, cũng một phen phấn khởi đem Dư tiểu trư trong tay lắc qua lắc lại đến nỗi nó chịu không nổi kêu gào meo meo ầm ĩ.

"Đúng rồi đi thôi đi thôi! Dư tiểu trư thì tỷ sẽ thay người chiếu cố, đến lúc người trở về cam đoan sẽ còn mập mập hơn so với bây giờ! Hành lý cũng không dùng thu xếp đâu, qua đến bên kia trực tiếp mua đồ mới đi! ... đúng rồi, tỷ cũng nên đi trước cho các người có thời gian đi book vé máy bay!"

Ngôn Hạo anh bây giờ mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng đi lấy vali lại chuẩn bị sắp xếp hỏi nàng muốn đem theo cái gì?

Nàng kiên định đứng lên thay quần áo đội mũ, lúc nàng bước ra khỏi cửa thì quay đầu lại nói với Ngôn Hạo: "Chuyện đó để sau rồi tính, trước tiên anh có thể đi với em gặp một người không..."

Đầu tiên Ngôn Hạo cùng nàng đến bệnh viện Lạc Thanh Hoảng mổ trước đó hỏi thăm thì được biết anh đã sớm xuất viện, sau đó hai người bọn nàng lại quay lại tìm đến nhà anh.

Khi nàng đến cửa tiểu khu nhà ở của Lạc Thanh Hoảng thì bỗng dừng lại đứng bất động .

Ngôn Hạo hỏi nàng: "Có phải em quên khu nhà của hấn ta?"

Nàng nói: "Không, em chỉ muốn nhìn thấy anh ấy, nhưng không muốn để anh ấy nhìn thấy em."

Ngôn Hạo nhíu mày: "Vậy bây giờ em tính làm gì, cứ đứng như vậy mà chờ sao? nếu hấn vẫn không ra thì sao?"

Nàng ngữ khí kiên định nói: "Em cứ chờ ở đây, đợi cho đến khi anh ấy ra mới thôi."

Ngôn Hạo anh vốn không đồng ý, nhưng lại không có biện pháp để thuyết phục nàng, đành phải đứng kế bên giúp nàng chờ người.

Hai người bọn nàng chờ từ giữa trưa cho đến khi gần chạng vạng, lúc mặt trời chiều đang ngã dần về phía tây , sắc mặt Ngôn Hạo anh đã rất khó coi chuẩn bị nổi bão thì Lạc Thanh Hoảng thật sự bước ra .

Chẳng qua, anh bước ra không phải chỉ một mình.

Đi cùng với anh còn có một nữ nhân, khí chất tao nhã, tuổi trẻ xinh đẹp, nữ nhân kia có vẻ như vô cùng thân thiết kéo tay Lạc Thanh Hoảng, khi đi còn thường khẽ nghiêng đầu về phía anh trên gương mặt nàng ta tràn đầy ý cười, đang nói gì đó rất vui vẻ với anh.

Khí sắc của Lạc Thanh Hoảng anh khá tốt chỉ là người anh so với trước kia có vẻ gầy hơn, xem cuối cùng anh cũng khôi phục không tệ lắm, bình yên vô sự.

Bọn họ bước qua hướng bên này đi tới, nàng nhanh chóng kéo Ngôn Hạo lui về phía sau một chút, tuy nhiên vẫn duy trì khoảng cách để có thể nhìn thấy anh nhưng cũng không quá gần để anh có thể phát hiện ra nàng.

Ánh chiều tà tịch dương rơi vào trên tóc anh, khí trời tạo ra quang ảnh xinh đẹp, giống như là dáng dấp khi nàng mới gặp anh vậy, ấm áp ánh sáng nhu hòa.

Trong khoảng khắc đó, nàng thầm nghĩ bây giờ nàng thật sự có thể yên tâm ra đi.

Trong khi đó tình huống chợt có chút chuyển biến, bước chân của Lạc Thanh Hoàng bỗng dừng dừng lại một chút, bóng dáng trở nên có vẻ chần chừ, rồi bỗng dừng anh đột nhiên quay đầu lại.

Nàng ngay lúc đó trốn tránh không kịp, ánh mắt thẳng tắp giao với ánh mắt anh, mặc dù khoảng cách thật sự xa, nhưng nàng dám khẳng định, anh đã nhìn thấy nàng.

Lạc Thanh Hoàng hơi hơi nhăn mi, cổ anh khẽ giật giật, thần sắc có chút quái dị, ánh mắt mờ mịt, nữ nhân bên người anh lắc lắc cánh tay anh rồi dường như phát hiện ra hướng chú ý của anh nên cũng nhìn qua chỗ nàng.

Nàng đang nghĩ tới có nên kéo Ngôn Hạo quay lại chạy trốn hay không thì anh bỗng nhiên quay đầu trở lại, làm như về không có chuyện gì chậm rãi tiêu sái bước đi, chỉ để lại hai cái bóng choàng vào nhau trải dài dưới ánh nắng chiều.

“Thật là quá đáng! Hẳn như thế nào mà có thể làm bộ như không quen biết em?” Ngôn Hạo nói xong, bắt đầu tức tối sẵn tay áo muốn bước tới chỗ Thanh Hoàng.

Nàng giữ chặt tay anh, cố gắng khê động khóe miệng, thản nhiên nói: “Khả năng là anh ta không muốn để vị vị hôn thê của mình hiểu lầm...”

“Xương Trễ, em có muốn anh gọi hấn ra để hỏi cho rõ ràng?”

Nàng khẽ lắc đầu “Quên đi, chúng ta đi thôi!”

Ngôn Hạo anh bây giờ thực sự tức giận bất bình nói: “Xương Trễ, em đã đứng đây đợi hấn lâu như vậy, chẳng lẽ thật sự chỉ vì muốn nhìn hấn một cái mà thôi?”

“...”

Có lẽ, không phải là ý định của nàng lúc mới vừa đến đây, nhưng hiện tại cái nhìn này cũng đã quá đủ cho nàng rồi.

Bởi vì Lạc Thanh Hoàng anh đã dùng hành động để chứng minh rất rõ ràng với nàng là

Chỉ để vọng tưởng thì không bằng cố quên đi.

Lúc vừa ngồi vào trong taxi, nàng mơ hồ nghe thấy có người kêu tên nàng, nàng theo phản xạ quay lại nhưng rất nhanh lại không nghe thấy gì nữa.

Nàng thầm nghĩ tiếng gọi kia hẳn là ảo giác của nàng...

87. Chương 87: Kết Thúc (p1)

“Mum, get up! dad said, we’re going to the airport!”

Một bàn tay nhỏ bé đang quấy rối bám riết không tha trên người nàng cứ liên tục chọt chọt làm nàng rất khó chịu.

Nàng kiên quyết dùng chân trù lên đầu, miệng mơ hồ không rõ mớ: “Xú tiểu tử, không phải mẹ đã nói với con, ở nhà phải nói tiếng Trung sao?”

Dư Niệm hừ hừ một tiếng, đổi thành tiếng phở thông tiếp tục lặp lại một lần nữa: “Mẹ, mau rời giường! Cha nuôi nói chúng ta hôm nay phải ra sân bay!”

“Ra sân bay làm cái gì?”

” không phải mẹ đã đáp ứng với dì Hác Hiểu Lô là sẽ tham gia hôn lễ của a di rồi sao? Chẳng lẽ mẹ quên?”

Sân bay... Hác Hiểu Lô ... hôn lễ... Hôn lễ!!!

Nàng vội ngồi bật dậy, miệng không khỏi kinh hô: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Dư Niệm giơ giơ cánh tay, nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay, làm ra vẻ quan trọng chậm rãi trả lời: “giờ New York 9 giờ 12 phút.”

9 giờ? Trời ạ không phải là vẫn còn rất sớm sao?

Nàng lại một lần nữa nằm ụp xuống trốn trong.

“Niệm Niệm ngoan, mẹ gần sáng mới được ngủ, bây giờ mẹ mệt muốn chết, làm ơn để mẹ nằm nghỉ một chút nữa thôi, khoảng nữa tiếng nữa thôi mà...”

Dư Niệm vẫn không tha leo lên trên mình nàng, lấy bàn tay nhỏ xíu của nó cố kéo mí mắt nàng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó nhí nhí cở vể như oán khí tận trời.

“Nhưng bây giờ con rất đói bụng, đói lắm đó, chắc cũng sắp đói chết rồi a ...”

Nhìn khuôn mặt trước mặt càng ngày càng giống một người nàng không khỏi một giây lát thất thần, trong lòng âm thầm cảm thán: giời di truyền thật sự là kỳ diệu!

“Ngày hôm qua không phải mẹ đã để sẵn sữa cùng bánh kếp cho con rồi sao? Như thế nào mà con lại không ăn đi?”

Dư Niệm nghe đến đây, nhất thời lòng đầy căm phẫn phụng phịu nói.

“Lúc buổi sáng con tỉnh dậy chạy ra bàn ăn, thì đã thấy tất cả chúng nó đang ở trong miệng cha nuôi quay cuồng rồi!”

“cha nuôi con đã về sao? Vậy người đâu rồi?”

“Morning, công chúa mỹ nhân của anh!”

ách... Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến.

Lúc nàng ngẩng đầu nhìn lên thì đã thấy Ngôn Hạo anh đã đứng ở bên cạnh cửa, dáng vẻ tao nhã nhìn nàng cười tựa tiểu phi tiểu: “Nếu anh nhớ không lầm, thì hình như đã có người đáp ứng với anh, nói rằng trong khoảng thời gian anh không có nhà thì nhất định sẽ tuân thủ sẽ lên giường trước 12 đêm thì phải ...”

Nàng nghe anh gằm hừ như thế thì vẻ mặt cứng đờ, lo lắng nhỏ giọng ngập ngừng: “Ngày hôm qua, em là vì phải làm bài tập...”

“Bài tập?” Ngôn Hạo nhú nhú mày bước tới, đẩy Dư Niệm ra tiêu sái dừng bước trước mặt nàng, ngữ điệu rõ ràng mang vẻ mỉa mai nói: “Được rồi! Như vậy anh xin hỏi công chúa điện hạ, là bài tập dạng gì mà cần phải làm đến gần sáng?”

Dư Niệm kéo kéo tay áo Ngôn Hạo, ra vẻ hiểu biết vẻ mặt ngây thơ hỏi: “Cha nuôi, một bà lão hơn ba mươi tuổi, mà cha còn có thể gọi là công chúa sao?”

“Xú tiểu tử, con muốn chết!” Nàng giận tím mặt, vớ cái gối nắn đầu dứ dứ về phía Dư Niệm.

Cái đức nhò không hay ho kia, nàng đang lo lắng không biết nên phát tiên vào đâu thì nó đã tự dâng đến trước cửa?!

Dư Niệm chạy trốn tới ngoài cửa, chợt quay lại lè lưỡi khiêu khích nàng: “Dư Xương Trễ, mẹ thật sự là mất mặt nha! mẹ của các bạn học của con không phải là bà chủ, thì cũng là nhân viên văn phòng, chỉ có mỗi mẹ là vẫn còn học đại học mà thôi!”

“Tiểu hài tử con thì biết cái gì? Mẹ cái này gọi là thiên tài trưởng thành trễ!” Nàng hung hăng sấn cánh tay vịn tay áo tính chạy ra bên ngoài túm thằng be lại thì Ngôn Hạo anh đã ôm nàng trở lại.

Ngôn Hạo ôm thắt lưng nàng , quay đầu nhìn về phía Dư Niệm, cười tủm tỉm hỏi ngược lại thằng bé : “Tiểu Niệm Niệm, ba mươi tuổi còn học đại học và ba tuổi vẫn còn mặc tã thì rốt cuộc người nào đáng mất mặt hơn?”

Dư Niệm mặt mũi tối sầm, châm mày cau lại, trợn tròn đôi mắt, quai hàm vì tức giận có vẻ phình ra, nhưng rất nhanh thẳng bé lại khề nhếch miệng cười: “Cũng không thể so sánh với ai đó liên tục năm năm câu hôn, mà chưa từng một lần thành công thì chắc càng mất mặt hơn a!”

Nàng nghe thấy thằng bé nói những lời này, trong đầu râm râm tiếng sấm ...

Hắc! Thằng bé đúng là hưởng luôn cái gen biến thái như đại thần anh sao.

Ngôn Hạo anh khuôn mặt xanh lè, tay chỉ về phía Dư Niệm rồi quay lại giọng điệu như chất vấn nàng: “Em xác định tên tiểu tử này chỉ mới có năm tuổi sao?”

Nàng nhìn anh nhún vai, vẻ mặt vô tội.

”Chuyện này anh hẳn là rõ hơn em mà, bởi vì lúc thằng bé sinh ra, em vẫn còn đang bị tác dụng của thuốc mê chưa tỉnh.

Ngôn Hạo anh chống tay lên trán, trong chốc lát thể hiện tư thế trầm tư nắm tay nàng thâm tình chân thành nói: ” Dư Xướng Trễ tiểu thư thân ái, em có nguyện ý người cha nuôi của con trai em tháng này chính thức đổi thân phận không?”

“Hắc hắc!” Dư Niệm đang trốn ở ngoài cửa che miệng cười trộm khúc khích.

“Ái chà, thời tiết hôm nay tốt quá! Niệm Niệm không phải con đang đói bụng sao? Muốn ăn điểm tâm gì? Mẹ làm đồ ăn cho con nhé ...”

“Xướng Trễ, em vẫn còn chưa trả lời anh? Uy ! Xướng Trễ... Dư Xướng Trễ, em quay lại đây cho anh ngay!”

” lần cầu hôn thứ một ngàn linh một của cha nuôi.... tuyên bố thất bại, nga nha!”

“ ... ”

Ăn xong điểm tâm, ách, cũng có thể coi là ăn trưa? Nàng đứng dậy vào nhà thu dọn hành lý, trên bàn ăn chỉ còn một lớn một nhỏ, đang chuẩn bị dùng trò chơi phương thức đoán số để quyết định, xem phần cà rốt còn lại trên bàn sẽ do ai xử lý.

“Ha ha! Con thắng!”

“Không được không được! ba lần thắng hai mới được!”

“Cha nuôi , cha xấu lắm!”

“Tiểu hài tử như con không thể kiêng ăn, nếu không sẽ không lớn !”

“Cha nuôi vậy sao cha cũng kiêng ăn vậy, còn không phải cũng lớn đẹp trai như vậy sao chứ ?”

Nàng ôm quần áo dục vào cạnh cửa, khẽ cười lạnh: “Nếu các người ngại ta làm được đồ ăn khó ăn, thì về sau đều có thể không cần ăn nữa !”

Một lớn một nhỏ lại bày ra hai gương mặt nhăn nhó, giống như hai con rùa đang đau khổ tiêu diệt đám cà rốt, sau đó lại quyết định dùng chơi phương thức đoán số một lần nữa để quyết định xem ai phải ăn hết đồng cà rốt trên bàn.

“Vậy thì nhanh lên, cha vẫn thấy là nên 3 bàn thắng hai!”

“Như thế không công bằng, ván trước con thắng mà, cha nuôi xấu lắm...”

Nàng đóng nắp hành lý, ngồi thừ ra ở trên giường, nhìn lên bức tranh cao hơn một mét đang treo trên bức tường đối diện kia.

Bức họa kia được đặt tên là” Kinh năm? Điệp biến “, trong tranh họa một nữ nhân đó là nàng.

Thời gian trôi qua thật là nhanh , trong nháy mắt, nàng đã ở lại đất nước xa lạ này những năm năm.

Năm năm, có ý nghĩa gì?

Đối với Dư Niệm mà nói, là thời gian để thằng bé chuyển biến từ một hài nhi nhỏ bé trở thành một câu bé thông minh hiếu động. Đối với Ngôn Hạo anh mà nói, chính là khoảng thời gian từ một thanh niên trở thành một người đàn ông thành đạt. Còn riêng đối với bản thân nàng mà nói thì đây chính là khoảng thời gian thay da đổi thịt , bước ra từ cõi chết.

Niệm Niệm cùng Sơ Huân anh, là hai sinh mệnh cực kỳ quan trọng đối với nàng. Một người là nam nhân làm ra kỳ tích trên người nàng, còn một người là sinh mạng do nàng tạo ra. Cả hai người bọn họ đã làm chon àng hiểu được thế nào là ý nghĩa chân chính của sinh mệnh.

Năm năm trước, ôm tâm tình trốn tránh nàng tùy ý theo Ngôn Hạo quay trở về Mỹ, nàng lúc ấy chỉ mòng theo trong tim một đoạn tình cảm khắc cốt铭心 tâm lại không thể khống chế bản thân mà vẫn yêu người đó say đắm, cho dù biết kết quả không thể đi đến đâu nàng cũng không nỡ vứt bỏ chiếc nhẫn bạc là kỷ vật duy nhất của anh, cho nên khi bác sỹ kiểm tra và báo cho nàng biết nàng đang mang một sinh linh nhỏ bé trong cơ thể thì nàng hoàn toàn bị dọa đến hoảng sợ, ngay cả Ngôn Hạo anh cũng bị bất ngờ.

Sau kho nỗi khiếp sợ qua đi, chờ đợi nàng chính là sự lựa chọn.

Bác sỹ sau khi phân tích kỹ lưỡng tình trạng của nàng nói, nếu nàng có thể thuận lợi sinh hạ đứa trẻ này thì có thể dùng cuống rốn của hài nhi để làm tế bào xứng hình, nếu tế bào xứng hình thành công, là có thể tiến hành giải phẫu ghép tủy. Như vậy không chỉ có tiết kiệm được thời gian để tìm kiếm tủy sống thích hợp mà khả năng thành công cũng cao hơn, trước đó cũng đã có nhiều ví dụ thành công tương tự

Vấn đề nan giải lúc đó là, cơ thể nàng không phải là điều kiện thích hợp để mang thai trong hoàn cảnh đó, nếu mang thai nhất định rất mạo hiểm, chuyện này cũng như là một canh bạc sinh tử, nếu thắng thì mẫu tử bình an, con nếu thất bại thì cả sinh mạng của hai mẹ con đều không bảo đảm.

Ngôn Hạo anh không muốn để nàng mạo hiểm, anh muốn nàng bỏ đứa bé con anh sẽ làm mọi cách để có người hiền tủy. Nhưng thái độ của nàng quá kiên quyết muốn giữ lại đứa trẻ nên cuối cùng anh cũng phải nhượng bộ mà dẹp hết mọi công việc để ở bên cạnh chăm sóc hai mẹ con nàng một bước cũng không rời.

Nàng nói với anh: “Nếu đều phải là chết thì sớm một năm hay muộn một năm cũng không khác gì lắm, nếu đã như vậy thì chi bằng để con giúp em lần này, em có linh cảm mọi chuyện không xấu như chúng ta dự đoán, em từ khi biết mình có một mầm sống trong cơ thể thì càng cảm thấy khát vọng sống sót dâng cao hơn bao giờ hết ...”

Kết quả, là nàng đã chiến thắng.

Bốn năm trước, nàng bình an sinh đứa bé, tuy rằng là sinh non nên phải mổ, nhưng đứa bé vẫn thực là khỏe mạnh.

Nàng đặt tên cho con là Dư Niệm. Còn Ngôn Hạo anh thì gọi thằng bé là Mễ Lạc Khắc, tiếng Anh là miracle, ý nghĩa là kỳ tích.

Tiếp theo, là tạo tế bào xứng hình thành công.

Làm xong giải phẫu ghép tủy, các bộ phận trong thân thể nàng dần dần khôi phục bình thường, một năm sau, bệnh tình của nàng sau khi được các chuyên gia ý tế hàng đầu của Mỹ mà Ngôn Hạo anh cất công tìm kiếm đã xác định không có tái phát, y học gọi loại tình huống này là ghép tủy thành công, cũng chính là bệnh nàng đã được chữa khỏi.

Ba năm trước đây, Ngôn Hạo anh sau khi bệnh tình của nàng bình phục thì anh một lần nữa bắt đầu trở lại làm việc, và hiện tại công việc của anh rất thành công, anh đứng nghĩa là một người đàn ông thành đạt. Còn bản thân nàng sau khi thuận lợi thông qua cuộc thi ngôn ngữ, bắt đầu bước chân vào giảng đường đại học theo ngành dinh dưỡng học.

Hết thấy, mọi chuyện đều giống như chuyện đồng thoại luôn luôn có kết cục tốt đẹp, ngoại trừ, ách... chuyện cầu hôn.

Trong năm năm đó, Ngôn Hạo anh hướng nàng cầu hôn vô số lần, nàng không biết trả lời thế nào nên chỉ đành dùng phương thức nói sang chuyện khác để lẩn trốn.

Không phải là anh không tốt, mà có khi là do anh quá tốt mà bản thân nàng đã coi anh như người thân duy nhất của mình.

Cùng Ngôn Hạo anh ở cùng một chỗ lâu như vậy, trong lòng nàng đã sớm coi anh giống như Dư Niệm là những người thân duy nhất trên thế giới, hoặc cũng có thể là là anh đối với nàng mà nói, từ đầu đến cuối đều là người thân của nàng... Trước kia là thế và bây giờ cũng vậy.

Sự tồn tại của Dư Niệm, lúc nào cũng nhắc nhở nàng thằng bé còn có một người cha ở bên kia bờ đại dương.

Dư Niệm lớn lên có gương mặt xinh đẹp, thằng bé hoàn toàn là phiên bản của anh, thậm chí còn giống anh từ còn động tác đến thần thái, điều này cũng là nguyên nhân chính khiến nàng suốt năm năm vẫn không cách nào quên đi một người.

Mỗi khi nàng ngẩng người nhìn Dư Niệm, Ngôn Hạo anh đều bước đến ôm thằng bé vào lòng rồi nghiêm trang nói với nó: “Tiểu Niệm Niệm, cha nuôi nên mang con đi chinh dung thôi! Con nói đi, con thích ngôi sao nào, cha liền đem con biến thành giống hần a!”

Sau đó, Dư Niệm bao giờ cũng sẽ dùng giọng điệu tự tin đến gần như là tự kỷ trả lời anh ...

“Mấy ngôi sao đó làm sao có bộ dạng suýt như con chứ, thì con làm sao lại muốn biến thành bộ dáng như bọn họ? Cha nuôi, cái đó không thể gọi là chinh dung đâu, có mà là hủy dung a! Hủy dung đó!”

Ai! Hai kẻ này thật đúng là dở hơi a!

Nàng ...Dư Niệm Ngôn hạo.

Một kẻ mồ côi cha mẹ, một đứa trẻ không cha, một nam nhân cho đến nay vẫn còn độc thân, ba người hợp lại thành một tiểu gia đình nhìn có vẻ như bình thường, nhưng kì thực không bình thường chút nào, tuy nhiên cả ba người bọn họ đơn giản mà hạnh phúc sinh hoạt cùng với nhau.

Nàng cũng chưa từng nói qua cho Dư Niệm, cha thằng bé là ai, Dư Niệm cũng chưa bao giờ hỏi tới, có lẽ ở trong lòng nó, cha nuôi và cha ruột căn bản cũng không có gì khác nhau.

Dư Niệm có nàng và Ngôn Hạo là đã liền thỏa mãn. Nàng có Dư Niệm có anh bên cạnh như một người thân thì cũng quá thỏa mãn .

Nàng biết làm như vậy đối với Ngôn Hạo anh thực sự không công bằng, nàng cũng không chỉ một lần khuyên anh: “điều kiện của anh tốt như vậy, tại sao cứ ở bên cạnh em thiết thòi như thế, anh nên đi tìm người thực sự yêu thương anh có thể cùng anh tạo nên một gia đình?”

Ngôn Hạo anh lại bất mãn nói: “Anh không có miễn cưỡng em quên ai đó, thì tại sao em cứ nhất định phải bắt anh buông tay chứ? Năm năm trước, anh đã bỏ lỡ một lần, cho nên lúc này đây anh không nghĩ sẽ lại bỏ qua cơ hội... Em không chịu gả cũng không sao, chúng ta cả nhà ba người cứ như vậy cùng nhau sinh hoạt cũng là rất tốt rồi!”

Nàng hỏi anh: “Nếu em nói, tình cảm của em đối với anh chỉ là tình thân?”

Ngôn Hạo cười nói: “Mỗi một đoạn tình yêu đến cuối cùng đều biến thành tình thân cả, chúng ta chỉ là tình lược quá trình mà thôi.”

Mỗi một đoạn tình yêu, đến cuối cùng đều biến thành tình thân... Thật là như vậy sao?

“Mẹ, mẹ có khỏe không? Cha nuôi nói chúng ta cần phải đi!”

Dư Niệm vui vẻ chạy vào, trèo lên trên đùi nàng, vươn cánh tay nhỏ bé quơ quơ trước mặt nàng.

“Mẹ, mẹ lại bắt đầu mơ mộng hão huyền ?”

Nàng chậm rãi đứng lên, nắm bàn tay nhỏ bé của Dư Niệm, cười một cách thoải mái: “Mẹ mơ mộng hão huyền xong rồi, Niệm Niệm bây giờ chúng ta đi thôi!”

88. Chương 88: Kết Thúc (p2)

Thành phố B, sân bay quốc tế XX.

Máy bay hạ cánh, nàng cùng Ngôn Hạo vừa lấy xong hành lý quay đầu lại thì phát hiện không thấy Dư Niệm đâu cả!

Lúc mới bước ra nàng còn nắm tay Dư Niệm, thằng bé có vẻ không thích bảo nàng buông tay nó có thể tự đi , kết quả bây giờ thằng bé lại bị lạc đi đâu mất!

Trong đầu nàng sợ hãi, tay chân bủn rủn, hoang mang lo lắng cầm lấy tay Ngôn Hạo anh truy vấn: “Làm sao bây giờ , chúng ta phải làm sao bây giờ? Dư Niệm sẽ không bị bọn buôn người lừa bán đi chứ?”

Ngôn Hạo anh có vẻ bình tĩnh hơn nàng, khẽ đỡ lấy vai nàng, cố gắng bình tĩnh trấn an: “Em đừng hoảng hốt! Anh nghĩ Niệm Niệm chắc chỉ lạc chúng ta loanh quanh đây thôi ... như vậy đi, để anh đến quây nhờ bọn họ hỗ trợ phát trên radio tìm người, em đứng ở đây đừng đi đâu cả để lỡ Niệm Niệm có quay lại đây thì lại không tìm thấy chúng ta!”

Ngôn Hạo đi rồi, lòng nàng tựa như kiến bò trên chảo nóng liên tục đảo mắt xung quanh tìm kiếm thân ảnh của thằng bé, trong đầu lại lo lắng suy nghĩ miên man.

Lạc đường... lừa bán... ngoài ý muốn...

Nàng đem tất cả các tình huống có thể phát sinh liệt kê ra, trong lòng cân nhắc Dư Niệm nếu có gì không hay xảy ra, nàng cũng không muốn sống nữa ...

Ngay lúc nàng đang lẩn quẩn suy nghĩ xem trong ba phương pháp là cắt mạch máu, thắt cổ và uống thuốc ngủ, thì loại nào nhanh và tiện hơn, ít thống khổ hơn thì đột nhiên có ai đó túm lưng áo nàng lắc lắc.

Nàng vừa xoay người lại thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang tươi cười của Dư Niệm.

“Mẹ, vừa rồi ở trong nhà vệ sinh con có gặp một chú...”

Nàng hít sâu hai hơi, ngay lập tức nắm lấy tay Dư Niệm xoay thằng bé đến trước mặt, hổn hển rít gào: “Tiểu tử con rút cuộc chạy đi đâu vậy? Ai cho phép con chạy loạn hả? có phải con lại bắt đầu ngứa da ngứa không? Con chờ đó hôm nay mẹ phải đánh cho con một trận thật đau để con nhớ đời!”

Dư Niệm cho tới bây giờ chưa bao thấy nàng nổi giận đến như vậy, không khỏi có chút khó hiểu, sau một lúc lâu, mới dám mở miệng, giọng ủy khuất nói: “Con nói con đi vào nhà vệ sinh , là do mẹ và cha nuôi không có nghe thấy ...”

Nàng trừng mắt chân mày cau lại, nổi trận lôi đình quát: “mẹ và cha nuôi con không có nghe mà con vẫn dám bỏ đi ? Con có biết mẹ cũng đã bị con làm phát điên rồi?”

Dư Niệm sợ tới mức rụt cổ lại, ánh mắt chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn nhắtthời có vẻ suy sụp, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống.

“Mẹ con sai rồi! Thực xin lỗi, từ giờ về sau con không bao giờ làm ẹ lo lắng nữa...”

Ngay lúc nhìn thấy những giọt nước mắt của thằng bé lòng nàng bắt đầu chùng, vẻ mặt có chút áy náy.

Dù sao vẫn nó cũng chỉ là đứa bé năm tuổi, có trách cũng nên trách nàng không phải là người mẹ tốt, như thế nào lại còn có thể đem hết trách nhiệm đổ lên trên người thằng bé?

Nàng ôm Dư Niệm vào trong lòng, giọng run run, ngữ khí muốn khóc, nức nở nói: “Con tại sao không làm cho người khác bớt lo lắng chứ? Không nói rõ ràng với cha và mẹ thì đã đi mất! nếu con bị lạc hoặc bị bọn buôn người lừa bán , mẹ nên làm cái gì bây giờ? nếu con có chuyện không hay xảy ra, mẹ còn có sống được hay không?”

Lời nàng còn chưa dứt, chợt nghe có người giọng run run, gọi tên nàng.

“Xướng Trễ...”

Hô hấp của nàng chợt cứng lại, trái tim co rút, ngẩng đầu lên thì ánh mắt nàng bắt gặp đôi mắt thâm trầm của anh ...

Bốn mắt nhìn nhau, liếc mắt một cái như đã xa nhau hàng vạn năm.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người giao hội, thái độ của bọn họ đều yên lặng nhìn nhau trân trời.

Năm năm khoảng cách trong nháy mắt này ngắn lại như chưa từng tồn tại. Năm năm khoảng trống, trong nháy mắt này dường như đã được bồi lấp. Năm năm tưởng niệm trong nháy mắt này tất cả ký ức đều vỡ òa...

Năm năm không gặp, anh đã thay đổi càng trở nên trông thành thực đến mê người.

Trong ánh mắt đen sâu thẳm kia, vẻ mặt bình tĩnh, khí chất lạnh nhạt, đều như có từ mị lực hơn bình thường, gắt gao hấp thụ ánh mắt của nàng, làm cho tim nàng đập không thể khống chế được, suy nghĩ hỗn loạn.

Lạc Thanh Hoàng anh thân thể cũng hơi run lên, vẻ mặt thông dong bình tĩnh dần dần tan rã, ánh mắt lại thủy chung chưa từng rời khỏi người nàng. Ánh mắt kia thâm thúy như đêm, vừa giống như trách cứ, vừa giống như chất vấn, nhưng tràn đầy trong đáy mắt vẫn là sự sung sướng như điên.

Sau một lúc lâu, anh nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, cười nhẹ, nói như vệt lặp lại lời nói vừa rồi của nàng.

“Xướng Trễ, em như thế nào mà cứ như vậy không làm cho người khác bớt lo lắng? Không nói rõ ràng thì đã biến mất? nếu em bị lạc, hoặc là bị bọn buôn người lừa bán đi, thì anh nên làm cái gì bây giờ?”

Nàng si ngốc ngóng nhìn anh, cảm giác ngôn ngữ sở hữu giờ này khắc này đều trở nên tái nhợt vô lực.

Dư Niệm hết ngó Lạc Thanh Hoàng, rồi lại nhìn nàng, cái miệng nhỏ nhắn bật chột nín khóc mỉm cười.

“Mẹ, con vừa rồi gặp chú này trong nhà vệ sinh, chú ấy có chiếc nhẫn giống y như của mẹ đấy, chẳng lẽ hai người quen nhau ư?”

Nhẫn? Chẳng lẽ là...

Dư Niệm! Chúng có!

Nàng bây giờ không kịp nghĩ nhiều, lập tức xoay người kéo Dư Niệm chạy trốn, một lần nữa lại bị Lạc Thanh Hoàng anh ôm trở về, gắt gao cầm lấy tay nàng.

“Dư Xướng Trễ, em cho rằng, lúc này đây anh còn sẽ để cho em lại một lần chạy trốn trước mặt anh sao?”

Dư Niệm giơ cái cầm nhỏ bé, giương đôi mắt đen láy là phiên bản của Thanh Hoàng anh lên, nghi hoặc khó hiểu chất vấn nàng: “Mẹ, tại sao mẹ nhìn thấy chú này thì lại muốn chạy trốn chạy? Chẳng lẽ mẹ nợ tiền chú ấy sao?”

So với nợ tiền thì món nợ này càng nghiêm trọng hơn, mẹ của con chỉ còn cách trốn ra khỏi đây thì mới hy vọng thoát!

Lạc Thanh Hoàng nắm chặt tay nàng, đem ánh mắt nhìn về phía Dư Niệm, nhíu mày khẽ cười nói: “Xướng Trễ, anh cảm thấy chúng ta trong lúc đó hình như thiếu đi một lời giải thích...”

Nàng cố gắng gạt tay Lạc Thanh Hoàng ra, trốn mắt nhìn anh nói: “em với anh căn bản không có gì để giải thích cả!” Nói xong nàng ôm Dư Niệm vào lòng, như là đang muốn che chở cho tiểu hài tử.

Dư Niệm bị nàng ôm quá chặt giãy dụa kháng nghị: “Mẹ, con sắp bị nghẹn chết rồi! Mau buông ra, tắt thở con bây giờ!”

Lạc Thanh Hoàng gỡ vòng tay của nàng ra, đem Dư Niệm đang bị nàng ôm cứng cứu ra, trên mặt anh ý cười càng đậm.

“Xướng Trễ, em hiểu lầm rồi, anh không cần lời giải thích của em, chỉ là anh muốn đưa cho em một lời giải thích.”

Giải thích cái gì? Chuyện cho tới bây giờ thì còn có cái gì để mà giải thích? Nàng thấy anh có vẻ muốn cướp đi Dư Niệm mới là sự thật!

Lạc Thanh Hoàng anh tạm dừng một chút, giọng anh trầm thấp mà mềm nhẹ, chậm rãi mở miệng nói: “Xướng Trễ, anh đã chờ em năm năm...”

Năm năm? Ai mà tin được? Anh làm như nàng không biết là anh đã có vị hôn thê sao?

Nàng cố cưỡng chế sự rung động trong lòng, bữu môi cười lạnh: “Vậy thì bây giờ anh có thể không cần đợi nữa! Bởi vì em đã kết hôn!”

“Mẹ, người khi nào thì...”

“Câm miệng!” Dư Niệm vừa muốn lên giọng phản đối, đã bị nàng dùng tay che miệng, tròn tròn ánh mắt nhìn thẳng bé vẻ đe dọa: “người lớn đang nói chuyện, trẻ con không được xen vào!”

“Kết hôn ?” sắc mặt Lạc Thanh Hoàng anh bỗng tối sầm lại, nheo ánh mắt nguy hiểm hỏi lại: “Thật sao?”

“Còn có thể là giả sao chứ? Không kết hôn chẳng lẽ em còn ngu ngốc mà chờ anh? Anh cho rằng anh là ai chứ ?” Nàng cố gắng bình tĩnh nói mà trong lòng đang lo lắng bị anh phát hiện ra sơ hở nào đó.

“Nga ...” Lạc Thanh Hoàng anh đột nhiên kéo dài giọng, rồi nắm lấy tay nàng giơ lên cao, quơ quơ trước mặt nàng, rồi tựa tiểu phi tiểu nói: “đây là nhẫn kết hôn của em sao?”

“ ... ”

nàng bây giờ giống như quả bóng cao su bị xì hơi.

“Niệm niệm là con của anh sao?”

“ ... ”

“Năm năm trước, lúc em rời đi, có phải sau đó có quay trở về tìm anh?”

“ ... ”

Lạc Thanh Hoàng anh đúng là tên đại lừa đảo! Không phải nói đã nói là sẽ chỉ giải thích với nàng sao? Như thế nào lại lật lọng mở giọng tra khảo nàng chứ ?

“Nếu đã đến đây gặp anh, tại sao em lại không nói một câu mà tiêu sái rời đi hả?”

“Xướng Trễ thực sự đã đi tìm người, nhưng là do người lại làm như không nhìn thấy nàng!” Ngôn Hạo đáng vẻ tao nhã, sắc mặt âm trầm chậm rãi bước tới, xem ra anh hẳn là đã quay lại từ rất lâu.

Nàng như thấy được vì cứu tinh, liền kéo Dư Niệm, chạy lại ôm lấy cánh tay Ngôn Hạo.

“Anh trở về vừa đúng lúc! tìm được Dư Niệm rồi, chúng ta có thể đi thôi!”

Xoay người, vừa nhắc chân, chưa kịp cất bước, nàng chợt nghe phía sau Lạc Thanh Hoàng anh từng chữ từng chữ nói: “Sau khi tai nạn xe cộ anh bị đi chứng tạm thời bị mù trong nửa năm ...”

Nàng nghe thấy những lời này toàn thân chấn động, tâm như bị sét đánh, không thể cất bước.

Ngôn Hạo anh lúc này mới quay đầu lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Lạc Thanh Hoàng, khí thế bức người nói: “VẬY còn vị hôn thê kia thì người giải thích như thế nào?”

Lòng nàng không tự chủ mà vánh tai lắng nghe.

“Căn bản là không có vị hôn thê nào cả... Xướng Trễ, nếu em thực sự muốn biết, anh có thể chậm rãi giải thích cho em nghe...”

Nàng không biết phải làm gì, phản ứng ra sao, vẫn không nói tiếng nào toàn thân bất động.

Sau một lúc lâu, Dư Niệm cúi cùng cũng chịu không nổi bầu không khí quỷ dị này ngẩng đầu nửa hiểu nửa không hỏi Ngôn Hạo: “Cha nuôi, tại sao con cứ có cảm giác mẹ lại muốn phao phứ khí tử vậy?”

Ngôn Hạo cứng đờ, khóe miệng run rẩy.

“Tiểu Niệm Niệm, ai là chồng? Ai là con?”

Dư Niệm xòe ngón tay nhỏ bé chỉ chỉ vào Ngôn Hạo rồi lại chỉ chỉ vào chính mình, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Ngôn Hạo rút cánh tay nàng đang ôm cứng ra, cúi người dắt tay Dư Niệm, giọng có vẻ đang cố kiềm nén giận dữ nói: “Đi thôi! Cha nuôi đưa con đi ăn kem, thuận tiện thảo luận một chút về chuyện con như thế nào mà lại ăn cây táo, rào cây sung, lại còn dẫn sói vào nhà .”

Dư Niệm khẽ nhú mồm: “Cha nuôi, cái gì mà gọi là dẫn sói vào nhà a? con nghe không hiểu, mẹ chưa dạy qua...”

“Nếu con muốn biết, cha có thể chậm rãi giải thích cho con nghe...”

Một lớn một nhỏ, tay nắm tay, dần dần đi xa.

Ngôn Hạo: Niệm Niệm, con có nghe qua chuyện cô bé lọ lem chưa?

Dư Niệm: (bĩu môi) làm ơn đi cha, đó là chuyện của tụi con gái muốn nghe mà ?”

Ngôn Hạo: Niệm Niệm, chú vừa rồi là hoàng tử, mẹ con là cô bé lọ lem, còn con chính là đôi giày thủy tinh của cô bé lọ lem kia ...

Dư Niệm: (lưu hân) cha nuôi, vậy cha là cái gì?

Ngôn Hạo: cha? (cười khê) ha ha, cha là thủ hộ của cô bé lọ lem cùng đôi giày thủy tinh ...cha là kỵ sĩ...

Dư Niệm: (hai mắt sáng lên) kỵ sĩ tốt! con thích kỵ sĩ! Con muốn nghe chuyện kỵ sĩ!

Ngôn Hạo: (nhú mày) con thật sự muốn nghe?

Dư Niệm: (gật đầu) ừ!

Ngôn Hạo: chuyện kể thật lâu thật lâu trước kia, có một kỵ sĩ cùng một cô bé lọ lem, kỵ sĩ đó là bạn của cô bé lọ lem khi bọn họ còn nhỏ, khi đó chàng ta vẫn còn chưa xứng với chức danh kỵ sĩ, bởi vì chàng ta luôn muốn cô bé lọ lem đến bảo hộ chàng khỏi tụi quái vật...

Dư Niệm: (khinh bỉ) một đại nam nhân lại tự nhiên muốn nữ nhân tới bảo hộ? Thật là vô dụng!

Ngôn Hạo: (lưu hân) Tiểu Niệm Niệm, con rốt cuộc có còn muốn nghe cha kể chuyện xưa hay không a?

Dư Niệm: tiếp tục tiếp tục đi cha.

Ngôn Hạo: chàng kỵ sĩ đáp ứng lời hứa với cô bé lọ lem, nói sau này khi lớn lên sẽ nhất định cưới nàng, nhưng sau đó bọn họ phải xa rời nhau.

Dư Niệm: vì sao chàng kỵ sĩ đó phải rời khỏi? Là vì chàng kỵ sĩ hối hận vì lời hứa sao?

Ngôn Hạo: (lắc đầu) không, chàng kỵ sĩ đó chưa từng hối hận... Rất nhiều năm về sau, chàng kỵ sĩ quyết tâm thực hiện lời hứa năm đó, lúc anh ta quay trở lại tìm kiếm cô bé lọ lem kia, cô bé lọ lem đã trưởng thành rồi, bộ dáng đã hoàn toàn thay đổi, khả dĩ chàng kỵ sĩ kia vẫn nhận ra cô bé lọ lem là nhờ căn cứ vào vết bớt trên mặt nàng, chàng ta có thể chỉ liếc mắt một cái cũng đã nhận ngay ra nàng.

Dư Niệm: cô bé lọ lem mà cha nói đến không phải là mẹ con! Mẹ con không có vết bớt trên mặt!

Ngôn Hạo: (cười) kỵ sĩ vốn có lòng tham hy vọng cô bé lọ lem cũng có thể nhận ra anh ta bèn che giấu thân phận, cùng cô bé lọ lem chơi trò trốn tìm. Kết quả là cô bé lọ lem tức giận, bắt đầu chán ghét kỵ sĩ, ngay lúc này thì một vị hoàng tử xuất hiện, hắn ta chiến thắng khi lấy đi trái tim cô bé lọ lem ...

Dư Niệm: Tiếp đi cha?

Ngôn Hạo: sau đó cô bé lọ lem cùng vị hoàng tử đó bởi vì có quá nhiều hiểu lầm xảy ra, nên chàng kỵ sĩ kia nghĩ rằng mình có cơ hội vãn hồi trái tim của cô bé lọ lem... (bất đắc dĩ) nhưng ngay là lúc này đây, đôi giày thủy tinh lại được sinh ra !

Dư Niệm: rồi sau đó như thế nào cha?

Ngôn Hạo: ngay khi kỵ sĩ chuẩn bị đem cô bé lọ lem cùng đôi giày thủy tinh yêu thương ôm hết vào lòng thì đôi giày thủy tinh đó đã mang hoàng tử đến, hoàng tử cùng cô bé lọ lem gặp lại, hiểu lầm được giải tỏa, bọn họ phát hiện ra kỳ thật chính bản thân mình đều vẫn còn yêu đối phương. Vì thế, nên kỵ sĩ đành phải rời đi ...

Dư niệm: cha nuôi...

Ngôn hạo: Chuyện gì con?

Dư Niệm: vậy thì nguyên lai làm kỵ sĩ cũng không hay ho gì a!

Ngôn Hạo: ...

Ngôn hạo: (có chút suy nghĩ) Niệm Niệm, con biết không? chức trách của Kỵ sĩ chính là cả đời thủ hộ cô bé lọ lem, sau đó đứng xa xa nhìn nàng hạnh phúc.

Dư Niệm: con không muốn làm đôi giày thủy tinh, cũng không muốn làm kỵ sĩ, con muốn làm hoàng tử cơ!

Ngôn Hạo: (cười) con vốn là tiểu hoàng tử mà.

Dư Niệm: (quay đầu) cha nuôi, cô bé lọ lem cùng hoàng tử đang ôm nhau đó!

Dư Niệm: (lại quay đầu) cha nuôi cha nuôi, cô bé lọ lem cùng hoàng tử hôn môi nha! Cả hai lớn tuổi như vậy lại còn đông người xung quanh nhìn như vậy mà cũng không e lệ a...

Ngôn Hạo: (tự nói thầm trong lòng) xú tiểu tử, con có thể không cần phải kích thích cha nuôi của con như thế được không?

(Chính văn hoàn)

89. Chương 89: Phiên Ngoại 1: Xảo Tiểu Nhãn Mà Quân Tử Khó Quên (1)

Nói, thật lâu thật lâu trước kia... ạch, kỳ thật cũng không tính là lâu lắm.

bốn năm trước, lúc Lạc đại thần của chúng ta còn học đại học, nhàn đến vô sự, bèn chơi game online Thế Giới Hoàn Mỹ, chức nghiệp là vũ linh, cũng giống như Xướng Trễ bây giờ, đó chẳng qua chỉ là vú em... Oa không, là vú em.

Mỗi ngày, Lạc đại thần làm nhiệm vụ, NPC giao cho hắn đi Trừng bản sao cấp 29, giết tiểu BOSS Phương Thanh Tử.

Lúc ấy, Lạc đại thần của chúng ta lẻ loi chỉ có một mình, vả lại còn rất non nớt yếu ớt, lực bắt tòng tâm, một lần lại một lần cố gắng đánh về phía Phương Thanh Tử; kết quả là bị Phương Thanh Tử đánh bại.

Trò chơi Thế Giới Hoàn Mỹ và Thiên Hạ không giống nhau, trong trò chơi Thiên Hạ nếu người chơi bị giết chết trang bị vẫn không bị mất, còn trong trò chơi Thế Giới Hoàn Mỹ người chơi chết còn lại bị mất điểm kinh nghiệm.

Khi Lạc đại thần của chúng ta điểm kinh nghiệm lên đến cấp 29, trên trời đột nhiên rơi xuống một người đá lớn, nhằm ngay ma trảo của boss Phương Thanh Tử mà rơi xuống.

Lạc đại thần vừa định thần, chỉ thấy phía sau không biết từ khi nào xuất hiện một vị tiểu yêu tinh quyến rũ MM, tảng đá đó chính là nàng ta biến thành.

Mỹ nữ cứu anh hùng, có một phen tư vị trong lòng.

Cho đến ngày nay, Lạc đại thần vẫn nhớ rõ ràng tên của tiểu yêu tinh kia là ... Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ.

(trong trò chơi Thế Giới Hoàn Mỹ, yêu tinh thực ra là chức nghiệp biến thái)

hệ thống nêu lên - Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ mời người gia nhập đội ngũ, có đồng ý hay không.

Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ: mau vào đội, trong chốc lát Phương Thanh Tử bị ta đánh chết, nếu người trong ở trong đội ngũ thì nhiệm vụ của người sẽ hoàn không được!

Cơ hồ là Lạc Đại Thần vừa mới nhận mời trong nháy mắt, hệ thống liền nêu lên: boss Phương Thanh Tử đã chết, nhiệm vụ của người đã hoàn thành.

Yêu tinh MM thở phào một hơi, giọng điệu vui vẻ nói: ” vượt qua được rồi!” Bỗng nhiên quay đầu, bắt gặp Lạc Đại Thần đang đứng ở tại chỗ ngăn người, lại thúc giục nói: “ngăn người cái gì thế? Nhanh đi giao nhiệm vụ đi!”

Lạc đại thần nhìn nhìn thi thể của Phương Thanh Tử, nghi hoặc khó hiểu hỏi yêu tinh MM, “Chúng ta thực ra cấp bậc không khác nhau lắm, vì sao người có thể một mình đấu BOSS? Ta thì không có thể?”

Yêu tinh MM thản nhiên cười, kiên nhẫn cùng anh giải thích: ” một mình đấu BOSS đầu tiên người phải xem thuộc tính của BOSS, BOSS này là thổ quái, vật lý công kích, người đương nhiên đánh không được!

Người có thể đi đánh BOSS có một thuộc tính, bởi vì người bản thân có kỹ năng giải độc, lại có khả năng thêm huyết, cho nên đánh thực ra rất nhẹ nhàng, hiểu chưa?”

Lạc đại thần cái hiểu cái không gật gật đầu, rồi vỗ ngực nói: “VẬY người thêm ta làm bạn tốt đi! sau này nếu người gặp phải quái có một thuộc tính, ta giúp người đánh!”

Yêu tinh MM hai tay chống nạnh, cười duyên một tiếng: “Hắc! Không nhận ran ha, người còn rất có nghĩa khí! Bất quá kỹ thuật của người hiện tại, chắc trong một khoảng thời gian ngắn, ta không thể trông cậy vào người! ... người xem xem chính người, có khi nào thầy thuốc giống người, mà lại xông lên đánh quái à? tính đem bản thân mình làm anh hùng à? Ta khuyên người vẫn là nên luyện tập thao tác trước, nếu không chỉ có thể tham gia bang phái rồi đi khiêng xác boss thôi! Ha ha, người thật đáng yêu!”

Yêu tinh MM nói xong, sử dụng kỹ năng Yêu Hồ, biến hóa thành một tiểu hồ ly màu đỏ, lộ vẻ thiển hồng nhạt tơ bông, bay trong không trung rồi biến mất.

Lạc Thủy Thanh Hoảng nhìn bầu trời đầy những cánh hoa, rồi nhìn bóng dáng yêu tinh MM dần dần xa khuất, một mình đứng ngắm người thật lâu...

(tơ bông, là trạng thái của yêu tinh, thêm tốc độ di động, trên người có thể bay ra phần hồng sắc hoa anh đào.)

90. Chương 90: Phiên Ngoại 2: Xảo Tiểu Nhãn Mây Quân Tử Khó Quên (2)

Lần thứ hai gặp mặt, là ở bản sao cấp ba mươi chín Âm U Cư.

Âm U Cư là bản sao thực sự ghê gớm, bản đồ phức tạp, tiểu quái Kỳ Đa, trong đó còn có loại quái lúc bị giết chết, còn có thể biến thành chất nổ mạnh.

Lạc đại thần ở cửa bản sao cấp 39 ngồi chờ cả ngày, mới tìm được một đội năm người đang thiếu một trợ thủ, liền mật ngữ với đội trưởng, xin tham gia tổ, rõ ràng anh nhìn thấy trong đội ngũ có tên Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, trong lòng không khỏi vừa áy náy vừa động.

tổ đội - Gió Thổi Quần Cộc Lạnh: nếu chúng ta vẫn còn không có nhanh chóng tiến vào bản sao, chíp bông lại ở đây thượng trạng thái, yêu tinh lại chuẩn bị kéo quái! (chíp bông là cách gọi thật mật của Vũ Linh.)

Trong game Thế Giới Hoàn Mỹ đấu pháp bình thường ở bản sao là: đầu tiên Yêu Tinh dùng thú cưng đem pháp công dẫn quái lại gần, lưu lại quái ở đó, rồi chờ Võ Hiệp cùng thần thú xông lên đi phóng kỹ năng.

Có câu nói như vậy, nếu đã làm một Yêu Tinh xứng đáng trọng trách, tuyệt đối không thể nhàn rỗi.

Lạc đại thần đứng ở cuối cùng trong đội ngũ, một mặt thành nhiệm vụ thêm huyết, một mặt thì nhìn Thuyền Đánh Cá Xương Trễ thao tác thành thạo phóng thú cưng cắn quái, thu phục quái Paula, cứ một quái lại tiếp một quái, bất diệt nhạc hồ ... cánh hoa anh đào hồng nhạt không ngừng từ trên người nàng bay ra, tạo ra một phong cảnh xinh đẹp đến mị người.

Trong đại bộ phận trò chơi, thầy thuốc là chức nghiệp chạy trốn chậm nhất, game Thế Giới Hoàn Mỹ cũng không ngoại lệ! Cho nên việc Lạc đại thần của chúng ta cứ liều mạng đuổi theo Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, lại nhưng vẫn luôn bị bỏ sau lưng khá xa.

tổ đội - Gió Thổi Quần Cộc Lạnh: Yêu Tinh, người làm ơn chạy chậm lại một chút! Đội Chíp Bông!

tổ đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: Chíp Bông, người có thể chạy nhanh một chút không!

Vừa gõ chữ xong, đột nhiên trong góc nhảy ra ba thủ vệ âm u, xông vào bao vây chung quanh Thuyền Đánh Cá Xương Trễ. Thuyền Đánh Cá Xương Trễ trở tay không kịp, vội vàng thả thú cưng kháng cự một tên, chính mình kháng cự một tên, còn một tên khác... thì không có biện pháp xử lý.

Ngay tại lúc nàng chuẩn bị anh dũng hy sinh, thì trên đỉnh đầu hồng quang chợt lóe lên, kỹ năng Thẻ Hồ Quán Đỉnh đã đem nàng từ kẻ cận cái chết kéo trở về. (Thẻ Hồ Quán Đỉnh: kỹ năng thêm huyết của Vũ Linh, tầm bắn xa, thời gian công dụng ngắn, nhưng dễ dàng bị kéo cừu hận.)

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ đang buồn bực suy nghĩ xem Chíp Bông nào không dùng óc suy nghĩ mà thêm huyết cho nàng lúc này nhất định sẽ bị kéo cừu? Thì thấy hệ thống thông: đội viên - Lạc Thủy Thanh Hoàng đã chết.

Các đội viên khác cũng đã đuổi tới nơi, đình đương ngũ tứ tiêu diệt ba tên thủ vệ, trong đội cũng còn có một nữ Chíp Bông, nàng ta liền nhanh chóng thi triển kỹ năng chú Hoàn Hồn, cứu sống lại Lạc Thủy Thanh Hoàng.

tổ đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (mồ hôi lạnh) nam Chíp Bông người thực là dũng cảm a! dù kỹ năng này cứu một mạng phải đổi một mạng, vậy mà người cũng dám dùng?

Nữ Chíp Bông trong đội gọi là Love Trà Sữa và Love Cà Phê là một đôi.

tổ đội - Love Trà Sữa: lão công, người xem xem người ta nam Chíp Bông đó, về sau nhớ học hỏi! Nhớ kỹ, thù tự giết chính kinh nghiệm của mình cũng phải bảo vệ ta!

tổ đội - Love Cà Phê: (mồ hôi lạnh) vợ yêu, hắn thì hắn là nên học theo em đi? Em thường xuyên chỉ lo nói chuyện phiếm, quên thêm huyết cho ta, điểm tử diệu kinh nghiệm ta cho người mà còn thiếu sao a?

tổ đội - Gió Thổi Quần Cộc Lạnh: Được rồi, được rồi, Yêu Tinh nhớ rõ lần tới đừng nhanh như vậy, Chíp Bông cũng nên cẩn thận, bằng không cả đội đều bị tiêu diệt, nào chúng ta tiếp tục đi!

Sau khi đánh bản sao xong, toàn đội tổng cộng xoát ra 3 kiện trang bị hoàng kim, tùy cơ phân chia... nhần tăng lực vào túi Võ Hiệp, áo giáp vào túi Thú Thú, còn bánh xe Âm Dương Đoạt Phách vào túi của Lạc Thủy Thanh Hoàng.

Trong đội có hai chức nghiệp khác nhìn thấy, đều chờ đến đỏ mắt mà không được gì.

tổ đội - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: (mồ hôi lạnh) chẳng lẽ số lần chết nhiều, có vẻ dễ dàng được lấy trang bị?

tổ đội - Love Trà Sữa: (lưu máu mũi) nam chíp bông người nhân phẩm cũng thật tốt quá đi? (khóc lớn) lão công, người ta cũng muốn bánh xe Âm Dương Đoạt Phách, người không mua bánh xe cho ta, ta sẽ không thêm huyết cho người!

tổ đội - Love Cà Phê: (lạnh) vợ ngoan, lão công cho dù có phải đập nồi bán sắt, bán thận bán huyết, cũng mua bánh xe cho em, đi ra ngoài ta liền đem cái áo giáp này đi bán, toàn bộ tiền cho em.

Đội ngũ mọi người: (ác hàn) huynh đệ, đúng là đàn ông kiêu mẫu a!

tổ đội - Gió Thổi Quần Cộc Lạnh: (lưu hãn) lão tử quyết định từ giờ về sau tuyệt đối không tìm vợ!

91. Chương 91: Phiên Ngoại 3: Xảo Tiểu Nhãn Mày Quân Tử Khó Quên (3)

Ra khỏi bản sao, Love Trà Sữa cười lão hồ là lão công nàng ta biến thân, vô cùng vui vẻ rời đi.

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ nàng quyết định tới thợ rèn để sửa trang bị, thuận tiện để xem coi đã tăng được thêm bao nhiêu điểm kinh nghiệm, buôn bán lời lãi ra sao.

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng muốn giao dịch cùng nàng, nhận hay không nhận?

Thuyền Đánh Cá Xương Trễ ngạc nhiên đồng ý thì thấy Lạc Thủy Thanh Hoàng anh đem bánh xe Âm Dương Đoạt Phách ném vào túi nàng.

Phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: ???

Phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: cho em.

Phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xương Trễ: vì sao lại cho ta? Hai chúng ta lại không quen biết, ta cũng không phải là vợ người, người nhiều tiền quá đâm hoảng, muốn làm tán tài đồng tử a?

Phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: em không nhớ ra anh sao?

Phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ... Người không là kẻ lừa đảo chứ? Trước theo ta làm quen sau đó tính lừa tiền lừa hào của ta?

Phụ cận - Lạc Thủy Thanh Hoàng: ... Chúng ta đã gặp qua ở cửa bản sao cấp 29, em còn giúp anh đánh boss Phương Thanh Tử! Em quên rồi sao?

Phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: a! Người là Chíp Bông không biết cách dùng trượng xao kia ư? ! Trời đất, sớm biết như thế ta sẽ không hạ bản sao với người rồi!

Lạc đại thần của chúng ta nghe xong những lời này, thực ngay cả khóc cũng không ra nổi nước mắt.

Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ cự tuyệt giao dịch với Lạc đại thần, nhưng ngay sau đó nàng lại nhận tiếp được một tin nhắn khác của anh.

bạn tốt - Lạc Thủy Thanh Hoàng: lúc này em có sẽ không lại quên anh không?

bạn tốt - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: cái này... đúng là cũng không chắc!

hệ thống nêu lên - Lạc Thủy Thanh Hoàng mời nàng gắn bó,nhận hay không nhận?

Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ ngăn người, thầm nghĩ rằng: người này! Thấy nàng không thân thiện lại còn muốn phi lễ nàng? Nàng tính dạy cho hắn ta một bài học, sẵn với bản tính đùa dai, nàng đầu tiên biến thân thành một tiểu hồ ly, sau đó mới điểm nhận.

Kết quả là, xuất hiện một cảnh làm cho người ta không biết nên khóc hay nên cười... một trang Vũ Linh anh tuần suất khí ôm trong lòng một tiểu hồ ly lông xù màu đỏ.

Lạc đại thần ngăn người, không hiểu đây là loại tình huống gì? Vốn định mang đến cho nàng một ấn tượng sâu sắc ai ngờ kết quả lại là nàng đem đến cho anh một ấn tượng suốt đời khó quên...

Tiểu hồ ly trát trát mắt to thông minh, đem đầu cọ cọ vào gáy của Vũ Linh.

Đây là thiết kế biểu tình “thân ái” trong trò chơi ,nếu là tuần nam cùng mỹ nữ ôm nhau thì biểu tình “thân ái” sẽ là hôn môi. Còn nếu là người và thú,thì biểu tình “thân ái” sẽ là động tác kể trên.

Phụ cận - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: ha ha!

Tiểu hồ ly thấy anh dường như đã bị đánh mất linh hồn nhỏ bé, liền nhảy ra khỏi vòng tay của anh, cười lớn chạy trốn.

Từ đó trở về sau, Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ rất cục nhớ rất kỹ Lạc Thủy Thanh Hoàng người này,nàng cũng thân thiết xưng hô gọi anh là “Cách dùng trượng xao quái bốn chíp bông”.

Thời gian tốt nghiệp rồi cũng đến, Lạc đại thần chúng ta không thể không dứt bỏ game Thế Giới Hoàn Mỹ, dần thân vào chuẩn bị cho buổi bảo vệ luận văn, và thực tập. Ngẫu nhiên vào buổi tối, anh mới có thể dành ra một chút ít thời gian nhỏ nhoi để online, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ nàng.

Mà Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ lúc bấy giờ mỗi ngày đều viết phải viết tiểu thuyết đến tận nửa đêm, ngẫu nhiên ban ngày nàng phải ngủ thì làm gì có tâm tình mà chơi trò chơi.

Hai người bọn họ cứ như vậy mà không thể gặp nhau.

Sau đó một thời gian, Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ bởi vì không thể chịu đựng được cách kiếm tiền không có lương tâm của công ty quản lý trò chơi nên dứt khoát kiên quyết lựa chọn không tiếp tục chơi game này nữa, lần cuối cùng nàng vào game nàng quyết định để lại tin nhắn cho đại thần anh.

Khi Lạc đại thần trở lại game Thế Giới Hoàn Mỹ thì chỉ thấy tin nhắn của Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ để lại .

bạn tốt - Thuyền Đánh Cá Xướng Trữ: nhẹ nhàng đi, ta đi rồi, cũng nhẹ nhàng như khi ta đến, nói tiếng bye bye ...

Lạc đại thần khi ấy nhìn thấy tin nhắn thì tay chân cảm thấy cứng đờ, trong lòng buồn bã thất vọng, sau đó anh suy nghĩ lại thì lại cảm thấy vô cùng vui mừng ... nghĩ rằng ít nhất lúc nàng gần đi, còn tìm anh cố tình nói “Bye bye ” với anh.

Đáng thương cho Lạc đại thần của chúng ta, đúng là người đa tình bị che mờ hai mắt a! Trên thực tế, tin nhắn kia của Thuyền Đánh Cá Xương Trễ chúng ta là tin nàng gửi hàng loạt cho tất cả bạn bè trong danh sách bạn tốt của nàng!

92. Chương 92: Phiên Ngoại 4: Xảo Tiểu Nhãn Mày Quân Tử Khó Quên (4)

Sau khi Lạc đại thần công việc ổn định, một lần nữa anh lại bắt đầu chơi lại game Thế Giới Hoàn Mỹ, cũng dần dần lột xác từ một người chơi mới trở thành một đại thần, nào là cực phẩm trang bị, cực phẩm thao tác, tung hoành giang hồ, quát tháo Càn Khôn. Đáng tiếc là, tiểu yêu tinh ngày xưa từng cười đùa mỉa mai anh đã mãi mãi không còn có thể gặp được nữa.

Mỗi ngày, Lạc đại thần khá tinh luyện thêm 12 cấp vũ khí, đứng ngạo nghễ ở đỉnh Vạn Lưu thành, ngóng nhìn hình ảnh duy mỹ tinh xảo của trò chơi, đột nhiên cảm giác bên người vẫn thiếu cái gì đó, lập tức bán hào, san trò chơi chuyển sang game Ma Thú Thế Giới.

Một năm trước, Lạc đại thần lại chán ghét game Ma Thú Thế Giới do thể chế trong game so với đi làm còn phức tạp hơn nên mới quyết định chuyển sang game vòng du 3D Thiên Hạ, chính anh tự khởi lập bang phái, trở thành đại thần số một của bản khu.

Thật ra trong trò chơi, Lạc đại thần ta gặp rất nhiều người, thậm chí có người chủ động đưa đến tận cửa , nhưng Lạc đại thần ta luôn tìm mọi cách soi mói, luôn có lý do không vừa ý.

Ôn nhu sao ...Lạc đại thần ta ngại người ta không có tính cách. Có tính cách sao ...Lạc đại thần ta ngại người ta không đủ đáng yêu. Đáng yêu sao ...Lạc đại thần ta ngại người ta rất bám người. Không bám người sao ... Lạc đại thần ta ngại người ta không hoạt bát. Hoạt bát sao Lạc đại thần ta ngại người ta hay làm ầm ĩ...

Lạc đại thần, ngài này chỗ nào làm sao mà gọi là trứng gà chọn xương cốt a! Ngài suy nghĩ kiểu này quả thực chính là xương cốt bên trong chọn trứng gà!

Thật vất vả mới tìm được một người vừa ôn nhu, đáng yêu, hoạt bát, có tính cách, không bám dính, không làm ầm ĩ thì...Lạc đại thần ta lại chê bai tên người ta không đủ ý thơ?!

Lật bàn!

Bởi vì soi mói quá đáng, hơn nữa trong tay Quan Công kia còn có đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi đại đao, Lạc đại thần ta cứ như thế mà cô đơn...

Cho đến khi anh bắt gặp lại Thuyền Đánh Cá Xương Trễ...

Lúc vừa nhìn thấy Thuyền Đánh Cá Xương Trễ, Lạc đại thần chỉ nghĩ là trường hợp vô tình trùng tên, cũng không chú ý lắm, nhưng sau khi tiếp xúc vài lần, đặc biệt lúc anh mở tiểu hào Tịch Dao hạ bản sao bị nàng đùa giỡn, thì ngay lúc ấy tâm của Lạc đại thần ta vốn bình tĩnh như nước rốt cục không kiềm chế được mà nổi lên gợn sóng.

Sao có thể giống như vậy a! Vô luận là cách nói chuyện hay là phong cách làm việc, ngay cả khi tức giận, khi mở miệng mắng chửi người, nguyên lai đều giống với Thuyền Đánh Cá Xương Trễ trước kia anh quen biết như đúc... Trên đời này làm sao có thể có sự trùng hợp đến như thế? Bằng Tâm Xương Trễ trước mắt anh bây giờ có thật là tiểu Yêu Tinh Xương Trễ trước kia chăng?

Lạc đại thần vì mong cầu ra chân tướng, nên quyết định dứt bỏ rụt rè, chủ động tấn công nàng.

Đưa cho nàng Tô Mạc, mang nàng hạ bản sao, nhân cơ hội ôm nàng.

Lạc đại thần vừa khi thể bùng bùng làm chuyện này, vừa cố tình lặp đi lặp lại như thói miên với chính mình: ta tiếp cận nàng, không là vì ta không thể quên nàng, mà chỉ là muốn xác nhận một chút xem nàng rốt cuộc có phải là người kia hay không...

Kết quả là mặc dù Lạc đại thần cố gắng nghiêng trời lệch đất, Thuyền Đánh Cá Xướng Trễ nàng ta chẳng những không biết ơn lấy thân báo đáp, mà ngược lại còn có vẻ chán ghét anh đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đưa anh cho Dư tiểu trư cắn nát.

Càng quá đáng hơn là, còn luôn xuất hiện những nam nhân mặc danh kỳ diệu xung quanh nàng ... đầu tiên là quan hệ ái muội không rõ của sư phụ nàng, sau còn có tên chồng trước còn muốn nói những lời không nên nói, sau đó lại còn xuất hiện thêm một tên tiểu đồ đệ chuyên làm nũng bám người?!

Đại thần thực sự cảm thấy buồn bực, hành vi đâm ra đàn độn, trực tiếp làm cho nàng bão nổi, cuối cùng làm bị thương lòng tự tôn của chính mình...

Lạc đại thần thực sự bị cảm giác làm cho phong tỏa, anh một mình chạy đến Thệ Thủy Chi Tân, yên lặng lo lắng cho vấn đề “Tiếp tục” hay “Buông tha”, ai ngờ chính lúc ấy nữ nhân phong tình nội tâm khó hiểu kia lại chủ động đến đây tìm anh.

Ngư... Thuyền... Xướng... Trễ, nha đầu em thật sự là yêu tinh tra tấn người mà!

Nàng viết nhiều tiểu thuyết ngôn tình như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu nỗi khổ tương tư của nam nhân là điều tối kỵ không nên trên chóc đến sao? Cho nên sau đó, vô luận là nàng bị đại thần ăn sạch, vẫn là bị đại thần kia trói chặt, mọi chuyện đều do nàng tự chuốc lấy!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-sac-cung-khuyh-thanh>